

Giới thiệu Thứ Nữ Song Sinh

Thứ Nữ Song Sinh, câu chuyện thuộc thể loại ngôn tình cổ đại của tác giả Nguyệt Quân Hề kể về câu chuyện tình yêu đầy sự trắc trở của hai chị em song sinh.

Hai chị em song sinh đã chọn cho ngày cưới diễn ra cùng ngày, hai đám cưới thật bất ngờ đã xảy ra chuyện không tưởng là hai chú rể đã bị tráo đổi cho nhau.

Và mọi chuyện rắc rối, đầy sự mâu thuẫn bắt đầu xảy đến, cuộc tráo đổi này có đem lại hạnh phúc hay đau khổ triền miên cho hai chị em??

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 1: Độc hoá cốt

Mùa đông, Tây Việt, Thái Hoà năm thứ hai mươi ba, phủ Xương Ấp Hâu.

Trận tuyết đầu mùa vừa qua, trong không khí lạnh lẽo mang theo từng bông tuyết bay lất phất, mắt thấy trận bão tuyết thứ hai sắp đến. Bất chợt, trên mặt đất trắng xoá xuất hiện vài dấu chân, hai thiếu nữ mặc y phục thật dày chân đi giày da, từng bước nặng nề dẫm lên mặt đất phủ đầy tuyết phát ra âm thanh lạo xạo, đủ thấy hôm nay lạnh đến mức nào.

Hai thiếu nữ cùng đi tới trước cửa phòng chứa củi, không ngừng chà xát tay. Nữ tử phía trước ăn vận phục sức khá đơn giản, xem chừng là thị nữ. Nàng ta thô bạo đẩy cửa ra, diu nữ tử phía sau đi vào trong, sau đó “rầm” một tiếng, cánh cửa bị đóng sập lại.

Trong phòng chứa củi có một thiếu nữ gầy gò nằm trên mặt đất, áo mỏng quần chật thành một đồng, trong khoảnh khắc cửa bị đẩy ra, gió lạnh mang theo bông tuyết bay vào khiến nàng run rẩy một trận, lập tức ôm lấy cơ thể để sưởi ấm, cặp mắt trống rỗng vô lực nhìn người tới có chút kích động, đôi môi khô nứt khẽ run rẩy.

“Tỷ tỷ?”

Người tới gỡ mũ trùm đầu xuống để lộ ra khuôn mặt mỹ lệ, nhìn kỹ thì phát hiện gương mặt của nàng ta và người đang nằm dưới đất kia giống hệt nhau. Không sai, nàng ta chính là Dịch Cẩm An, tỷ tỷ song sinh của Dịch Cẩm Ninh. Sau khi Tam di nương sinh hạ tỷ muội các nàng liền nhiễm phong hàn, bệnh không dậy nổi, không lâu sau thì hương tiêu ngọc vẫn. Đích mẫu vì đôi chân tàn phế của trưởng tử Dịch Cẩm Hồng nên đã vào từ đường chuyên tâm cầu phúc cho con trai, quyền lực trong nhà rơi vào tay Nhị di nương. Thừa tướng không quản chuyện hậu viện, toàn bộ đều do một tay Nhị di nương giải quyết, nếu không xảy ra chuyện lớn gì thì đừng đến làm phiền ông. Mà hai tỷ muội các nàng lại được chia ra, do Nhị di nương và Tứ di nương nhận nuôi dưới gối.

Dịch Cẩm An bọc cơ thể mình trong áo choàng lông cáo tuyết, cười lạnh nhìn Dịch Cẩm Ninh, thoải mái thở phào một hơi, vẻ mặt kia như là cuối cùng nàng ta cũng đã cởi bỏ được nỗi lòng tích tụ nhiều năm.

“Muội muội, chúc mừng muội cuối cùng cũng được vứt bỏ rồi!”

Giọng nói nàng ta lạnh nhạt không chút tình cảm, hất đầu gọi thị nữ bên cạnh lấy ra một tờ giấy. Tờ giấy bị ném qua, lạnh như băng đập thẳng vào mặt Dịch Cẩm Ninh. Giấy trắng mực đen, hai chữ hừ thư rồng bay phượng múa, chói mắt kinh tâm.

Dịch Cẩm Ninh vươn tay trái chống chất vết thương khó khăn nhấc lên, nàng nhìn lướt qua, trong mắt không gọn sóng, nàng cắn vài cái xé nát tờ giấy, hất những mảnh giấy vụn lên cao, sau đó chúng rơi xuống, thực hả giận! Nàng cười đến xinh đẹp, nước mắt đã sớm khóc cạn, nàng vốn định dùng tay xé nhưng tay phải đã bị đánh gãy từ lâu, không thể cử động.

“Hừ thư, ta nhận!”

Toàn bộ vết thương trên người đều do hấn ta ban tặng, dù không có hừ thư nàng cũng đâu khác chi một khí phụ, xé thì có làm sao. Dịch Cẩm Ninh nhìn Dịch Cẩm An, ngực phập phồng khó nén lửa giận ngày một dâng cao, giống như lò lửa đến lúc nổ tung.

“Tại sao? Người là thân tỷ tỷ của ta! Vì sao lại đối xử với ta như vậy?”

Ba năm trước, tỷ muội hai người cùng nhau xuất giá khiến bao nhiêu danh môn quý viện ghen tị đến đỏ cả mắt. Nhưng trong đêm động phòng hoa chúc, khi cỗi lòng nàng tràn ngập niềm hân hoan chờ phu quân vén khăn hi, nhưng người tới lại là tỷ phu vốn nên đang cùng thân tỷ động phòng mới phải, thật tức cười, tức cười biết bao khi lang quân không nhận ra nàng, đến lúc giải thích rõ ràng, hấn càng che chở nàng hơn. Nàng còn nhớ rõ, lúc đó phu quân đã nói với nàng rằng:

“Ninh Nhi, lên nhắm kiệu hoa không phải lỗi của nàng, có thể cùng nàng trở thành phu thê chính là phúc phận của ta, ta cầu còn không kịp, sao có thể

trách nàng đây!!”

Sai rồi, sai lầm rồi, không phải lên nhằm kiệu hoa mà là tỷ tỷ vì muốn gả cho Quận Vương nên mua chuộc hi nương để hi nương đỡ nàng ta lên kiệu hoa của Hầu phủ. Cùng gả, người sai không phải nàng, mà là thân tỷ của nàng; cùng gả, người hối hận là nàng, hối hận vì ban đầu đã xuất giá cùng ngày với tỷ; cùng gả, bị tổn thương là nàng, tổn thương trái tim của nàng, phá hủy hi vọng của nàng; cùng gả, huỷ cả cuộc đời, hết thấy đều mất đi, thế nhưng tất cả lại trở thành trò cười.

Dịch Cẩm Ninh lạnh lùng trừng mắt nhìn Dịch Cẩm An, đúng, nàng trở thành trò cười. Di nương của Tướng phủ cười nhạo nàng, phu quân và cơ thiếp cười nhạo nàng, mẹ chồng cũng cười nhạo nàng, cả Cẩm Thành đều coi nàng như trò cười. Chuyện cũ rành rành trước mắt, nghĩ lại mà đau lòng, nhưng cũng gần ngay trước mắt.

Gả vào Hầu phủ chưa được một năm, phu quân của nàng chỉ trời thề thốt cả đời chỉ đối tốt với một mình nàng lại lần lượt đón từng mỹ thiếp, thiếu nữ xinh đẹp vào phủ, lời thề trong đêm động phòng hoa chúc tan biến qua từng ngày. Khi hắn vui đùa trong đám hoa thơm cỏ lạ thì mẹ chồng chỉ cây dâu mắng cây hoè nói cưới một con gả mãi không biết đẻ trứng, hắn ta có biết nàng đau lòng xiết bao? Nhưng là ba năm, suốt ba năm ròng rã số lần hắn đến phòng nàng đã ít lại càng ít hơn, bảo nàng làm sao có thể sinh con đây? Mẹ chồng căm ghét nàng không thể sinh con, giáng nàng từ vị trí chính thê xuống làm tiểu thiếp. Nàng khóc lóc cầu xin, nếu quả thật không thể sinh con nàng sẽ rời đi, song hắn ta không hề để ý tới sự van xin khổ sở của nàng.

“Ngươi sinh là người của Hầu phủ, chết cũng là quý của Hầu phủ!” Lời khiển trách ác độc, từng câu tuyệt tình không chút nể mặt, bức nàng đến bờ vực của sự sụp đổ.

Mấy tháng trước, nàng vẫn chưa sa sút tinh thần đến vậy, ít nhất cũng không bị giam vào phòng chứa củi. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, tiểu thúc uống say như chết, mơ tưởng chiếm đoạt thân thể của nàng lại bị hạ nhân phát hiện liền trở mặt vu oan nàng quyến rũ. Ngay cả một cơ hội giải thích hắn ta cũng không cho nàng, cứ thế nhốt nàng vào phòng chứa củi, không cho ăn uống, không hỏi thăm, mặc nàng tự sinh tự diệt. Nếu không phải có nha hoàn tốt bụng đưa cơm cho nàng, chỉ sợ bây giờ nàng đã sớm chỉ còn bộ xương khô.

May mắn, đến đại thọ lần thứ năm mươi của Xương Ấp Hầu nàng mới có cơ hội thoát khỏi phòng chứa củi, nhìn thấy ánh mặt trời, không ngờ đại nha hoàn bên cạnh tỷ tỷ lại lừa nàng vào một căn phòng đơn. Nàng vẫn nhớ rõ nụ cười thô bỉ của tỷ phu khi ấy.

“Dịch Cẩm Ninh, nàng đi theo ta đi, dù sao tỷ muội nàng cũng giống nhau, ta coi nàng như Dịch Cẩm An là được rồi! Không đúng, nàng vốn nên là người của ta!”

Khi Quận Vương nặng nề đè nàng dưới thân hắn ta, thô bạo xé rách y phục của nàng, nàng liều mình giãy giụa kêu cứu nhưng chỉ lời ra được một đám người chỉ chỉ chỏ chỏ, phu quân nàng chẳng những không nói lời nhỏ nhẹ an ủi nàng, không khiển trách hành vi vô lại của Quận Vương còn mắng chửi nàng là đồ dâm phụ, khiến Hầu phủ hổ thẹn, sau khi đánh nàng gần chết lại ném nàng vào phòng chứa củi.

Không chỉ có người của Hầu phủ không muốn gặp nàng, ngay cả người thân của nàng cũng tránh nàng như tránh rắn rết, sợ nàng làm dơ bẩn công phủ Thừa Tướng. Nàng vụng trộm trốn khỏi phòng củi chạy về Tướng phủ xin giúp đỡ thì thấy cánh cổng chính của Tướng phủ đã đóng chặt, nàng khóc khàn giọng nhưng cuối cùng gả sai vật của Tướng phủ lên lút báo tin cho Hầu phủ, bắt nàng trở lại phòng chứa củi.

Hết thấy đều là tỷ tỷ song sinh tặng nàng. Nàng sờ trán, phía trên có một vết sẹo to bằng ngón tay cái, đến nay vẫn chưa biến mất, mỗi lần chải tóc đều phải kéo một đoạn tóc vừa dày vừa nặng che đi cái trán trơn bóng, đây là vào hôm cập kê bị cháu họ của Nhị di nương đẩy vào trong núi giả làm bị thương, vết sẹo vốn có thể lành lặn như cũ nhưng vì dùng cao tiêu sẹo do tỷ tỷ có lòng tốt đưa nên không thể khôi phục lại được. Nàng lại sờ bụng, nơi đó vẫn bằng phẳng không có gì bất thường, chỉ có thuốc vô sinh lót bụng, dù có một trăm nam nhân cũng không thể có đứa bé, thuốc vô sinh này hẳn là chén thuốc tỷ tỷ tự tay nấu khi nàng bị thương hàn chưa khỏi. Nàng im lặng cười, không cảm thấy uất ức nữa, bởi vì đã sớm chết lặng.

Dịch Cẩm Ninh vẫn còn chìm đắm trong đau đớn khi xưa, cửa lại bị đẩy ra kêu két một tiếng. Một nha hoàn bụng lỵ rượu đi tới mang theo chút gió tuyết, chớp mũi hơi đỏ, nàng ta khẽ gật đầu với Dịch Cẩm An, Dịch Cẩm An xoay lưng về phía Dịch Cẩm Ninh nên không thể thấy rõ vẻ mặt.

“Đây là rượu độc phu nhân Xương Ấp Hầu ban cho ngươi.”

Nha hoàn cúi đầu, âm thanh khẽ run. Nàng ta chính là thị nữ thiếp thân của Dịch Cẩm Ninh, nhưng biết thức thời mới là trang tuấn kiệt, không muốn chết thì phải trả giá lớn. Nàng ta lầm nhằm kinh văn hi vọng hoá giải oán hận của tiểu thư trên người mình, dùng để sau khi chết ám lên người nàng ta.

“Tiễn nàng lên đường đi!”

Câu nói tàn nhẫn quán quýt trong không khí thật lâu không tiêu tán, ngoan độc tràn đầy màng nhĩ của Dịch Cẩm Ninh, nàng có thể không nghe thấy lời nói phát ra từ trong miệng tỷ tỷ hay không, vô tình như vậy, lạnh lẽo như vậy bảo người khác sao mà chịu đựng?

“Nói cho ta biết vì sao? Vì sao tỷ lại đối xử với ta như vậy?” Lòng của nàng bị níu chặt, nơi ấy rất đau tựa như có hàng ngàn thanh kiếm đâm thẳng vào trong ngực nàng, chảy máu.

Dịch Cẩm An xoay người lại, trong đôi mắt lạnh lẽo toát ra hận ý khôn cùng.

“Tại sao ư? Bởi vì dung mạo giống nhau, ta không thể khiến người thân yêu thích, thế nhưng ngươi lại làm được; dung mạo giống nhau ta phải gả cho Thế tử Hầu Gia tính khí nóng nảy còn ngươi lại được gả cho Quận Vương gia thân phận tôn quý; dung mạo giống nhau, phu quân ta thê thiếp thành đàn, ngươi lại được phu quân độc sủng ái... Ta không cam lòng!”

Không cam lòng? Là ghen tị che mờ tâm mắt!

Đôi mắt Dịch Cận An chợt trở nên âm hiểm, sát ý nồng đậm.

“Bắt đầu đi!”

Dứt lời, nha hoàn kia hung ác đè tay nàng lại, nâng ly rượu độc lên trút mạnh xuống, mặc dù suy yếu nhưng Dịch Cận Ninh vẫn còn sức chống cự.

“Tiểu Mai, còn không mau giúp đỡ!”

Âm thanh quát lớn khiến Tiểu Mai đang niệm kinh phục hồi lại tinh thần, chân tay hoảng loạn đè lại hai tay Dịch Cận Ninh, Dịch Cận Ninh hung dữ trừng mắt nhìn khiến nàng ta suýt ngã xuống đất. Ánh mắt tiểu thư như Tu La đến từ địa ngục.

“Muốn chết à, người tới rót rượu!” Nha hoàn kia bung rượu đưa cho nàng ta, còn bản thân thì cố gắng đè tay Dịch Cận Ninh: “Nhanh lên, rót hết!”

Toàn bộ ly rượu độc đổ vào trong miệng Dịch Cận Ninh, Tiểu Mai còn dùng sức bóp cổ họng nàng để nàng nuốt xuống. Nếu đã làm thì tuyệt không thể quay đầu.

Trong bụng quần đau từng trận, giữa mùa đông, trên trán Dịch Cận Ninh rịn ra từng tầng mồ hôi. Thật là đau, đau quá, đây là chết ư? Ha, thì ra chết cũng không đơn giản!

“A!” Đau đớn kịch liệt khiến nàng đánh mất ranh giới cuối cùng, vứt bỏ một chút tôn nghiêm còn sót lại. Nàng không muốn kêu, nàng không muốn khóc. Nhưng đau quá! Đau đớn trên thân thể hoà hợp với đau đớn nơi đáy lòng, nàng không thể chịu đựng được sự tra tấn, phá hủy trái tim này nữa.

Nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc, trước mặt nàng Dịch Cận An run rẩy lấy một bình nhỏ tinh xảo từ trong ngực ra.

“Người không thể chết dễ dàng như vậy được, tuy độc này phát tác nhanh nhưng không khiến người mất mạng tại chỗ, để người tận mắt nhìn xem bản thân mình biến dạng sẽ có cảm giác gì! Ai bảo ta đây không muốn nhìn thấy gương mặt này của người chứ, ngay cả thân thể người ta cũng không muốn thấy! Người biết không? Mỗi khi ta thấy gương mặt giống ta như đúc này, ta liền nhớ tới ngày thành thân Quận Vương gọi tên người, thật ghê tởm!”

“Hoá cốt thủy!” Đột nhiên Dịch Cận Ninh không gọi cũng không kêu đau nữa, nàng đã mất cảm giác đau rồi. Nàng ta cảm thấy ghê tởm? Nàng ta còn có tư cách để ghê tởm sao?

“Người thật ngu xuẩn!” Sau đó nàng ta cười châm chọc.

Vẩy hoá cốt thủy lên người, từng tia nhỏ vẩy từ lòng bàn chân lên, hai chân bắt đầu biến mất, mùi hôi thối của xác chết bị mực rửa toả ra, hai tiểu nha hoàn vội vàng bịt mũi. Dịch Cận An thoải mái cười, cười đến mức điên cuồng ngang ngược, cười đến mức cả người phát run. Thiêu đốt đi, ăn mòn đi, tạm biệt, muội muội của ta!

Dịch Cận Ninh tận mắt chứng kiến hai chân mình dần dần biến mất, sau đó là bắp chân, sau đó, không có sau đó. Tại khoảnh khắc ý thức vẫn chưa hoàn toàn biến mất, nàng hung ác thề: Nếu có kiếp sau, những gì ta chịu trong kiếp này nhất định sẽ hoàn trả người gấp trăm ngàn lần.

Ý thức tiêu tán, người đã mất, thì cốt cũng không còn.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 2: Trùng Sinh

Nếu có kiếp sau, những gì ta chịu trong kiếp này nhất định sẽ hoàn trả người gấp trăm ngàn lần!!!

Con ác mộng quần quýt khiến Dịch Cận Ninh chợt bừng tỉnh mở to mắt, đáy lòng lạnh lẽo, nàng theo bản năng nhìn hai chân mình, vẫn còn đó. Nhìn tay trái, bóng loáng nhẵn nhụi, trơn mềm như ngọc, không có những vết thương chồng chất lên nhau. Nàng lại thật cẩn thận nâng tay phải lên, có thể cử động, không bị gãy. Vì vui mừng quá đổi nên động tác quá mạnh làm kinh động đến nha hoàn đang thêu thùa bên ngọn đèn dầu.

Tiểu Đào buông bức thêu trong tay xuống, cười ngọt ngào: “Tiểu thư, người tỉnh rồi sao, ngủ thêm chút nữa đi, trời vẫn chưa sáng đâu!”

Dịch Cận Ninh cầu vào đùi mình một cái thật mạnh, rất đau, không phải là mộng. Nàng mở to mắt, không thể tin được, mình sống lại ư? Không phải chứ? Chiếc màn mới treo này chính là màn Vân Yên nàng thích, rèm che và đồ trang trí trong phòng là đồ mới mua, nha hoàn thiếp thân tập trung thêu thùa, đây chẳng phải là đang tái hiện lại tình cảnh nàng cập kê năm đó ư?

Nàng nhớ rất rõ, nha hoàn Tiểu Đào vì có xung đột với tỷ tỷ nên bị bán đi, gả cho Trương Quân cuồng bạo ngược, không lâu sau đó chết dưới roi da của gã chồng ác độc. Mà Tiểu Đào trước mắt vẫn sống sờ sờ ngồi trước nàng! Trong mắt dần dần phiếm sương mù, nàng thật xin lỗi Tiểu Đào, người thực sự bảo vệ che chở nàng, nàng nên làm thế nào để đền bù đây?

“Tiểu Đào.” Âm thanh nàng nghẹn ngào.

Tiểu Đào bị nước mắt của nàng dọa cho sợ hết hồn: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Đừng làm em sợ!” Tiểu thư rất lương thiện, không đánh chửi nô tì, nô tỳ bọn họ, dạy họ không được tự ti, không được coi thường mình, càng không để bọn họ tự xưng là nô tỳ. Không như đại tiểu thư, bên ngoài dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước nhưng kỳ thực tâm địa độc ác. Lần trước bởi vì nàng không cẩn thận làm đổ thuốc của tiểu thư liền bị nàng ấy hung ác đánh ba mươi đại bản, đến giờ phía sau vẫn còn ần ần cảm giác đau đớn.

“Không sao, ta chỉ vui mừng thôi!” Vui mừng vì cái gì? Vui mừng vì có thể sống lại lần nữa, vui mừng vì Tiểu Đào còn vui vẻ đứng trước mặt nàng, vui mừng vì rốt cuộc cũng có cơ hội tự tay giết chết kẻ thù để những người đã hại nàng nợ máu phải trả bằng máu, nàng đã từng thề rằng: Nếu có kiếp sau, những gì ta chịu trong kiếp này nhất định sẽ hoàn trả người gấp trăm ngàn lần!!!

Đúng vậy, tiểu thư đến tuổi cập kê rồi, đương nhiên là vui mừng. Tiểu Đào thu dọn kim chi trong tay xong, đưa một chiếc hà bao xinh đẹp qua cho nàng, về mặt hơi ngượng ngùng.

“Tiểu thư, em là nha hoàn nên không có nhiều tiền mua này nợ làm lễ vật cập kê cho người, hà bao này, người nhận đi!”

Nước mắt làm nhoè mắt nàng, kiếp trước cũng vậy, nàng vẫn luôn cất kỹ hà bao Tiểu Đào tặng nàng cho đến khi bị kẻ xấu trộm mất.

Trong một lần tham gia tiệc rượu mỗi năm một lần, vì thời tiết nóng bức nên nàng chỉ mặc quần lụa Vân Yên mỏng, đeo vài món trang sức đơn giản, vừa khéo hợp với hà bao Tiểu Đào thù cho nàng. Bỗng có một người vội vàng đi qua đụng phải người nàng, sau đó hà bao biến mất. Khi tiệc rượu gần kết thúc, một gã nam nhân đáng vẻ hèn mọn cầm hà bao của nàng nói đây là nàng đưa tín vật đính ước cho hắn, quý gồi van xin Dịch lão phu nhân gả nàng cho hắn. Người kia là con thứ của Lễ Bộ Thị Lang, quần là áo lượt vô cùng xác láo, cả ngày chỉ biết lưu luyến nơi bướm hoa, sao nàng có thể gả cho tên nam nhân như vậy, sao nàng có thể gả chứ? Nhưng chữ Ninh được thêu trên hà bao khiến nàng không thể thoát khỏi hiểm nguy, thiếu chút nữa thì bị gả cho kẻ vô si bại hoại này.

Lại tiếp một lần, sóng gió về chuyện hà bao đi qua, nàng bị nhiễm phong hàn, Tiểu Đào vì xung đột với tỷ tỷ nên bị đánh mắng, nàng ta còn nhẫn tâm bán Tiểu Đào cho tên Trương Quân cận bã.

Cả người Dịch Cẩm Ninh lạnh lẽo run rẩy, trong lòng nổi buồn dâng lên, một lần tiếp nữa nàng gặp được Quận Vương Mạc Dật Hiên. Quận Vương hai, ba lần giải quyết chuyện này chứng minh sự trong sạch của nàng, chứng minh nàng vô tội. Từ đó về sau Quận Vương thường lui tới Tướng phủ làm khách, không lâu sau hai nhà nghị hôn. Khi ấy tỷ tỷ nghị hôn trước nàng nhưng ngày thành thân lại chọn cùng một ngày. Có lẽ là khi đó tỷ tỷ đã lên kế hoạch trộm long tráo phượng!

Người người đều nói Tướng gia có phúc lớn, hai nữ nhi đồng thời xuất giá, lại đều gả cho vương công quý tộc gia thế hiển hách, hâm mộ không thôi.

Ghen tị muốn chết? Dịch Cẩm Ninh cười lạnh, người ta nào biết nỗi khổ của nàng? Dáng dấp hai tỷ muội giống nhau, dù người nào gả cho ai cũng không quan trọng? Nàng thực hối hận, tại sao chỉ vì nhất thời cảm kích mà gả cho Mạc Dật Diên? Vì sao lúc đầu lại muốn xuất giá cùng ngày với tỷ tỷ? Vì sao lúc đầu thấy khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng của hi nương lại không hỏi rõ ràng?

Thôi, đều đã qua rồi, những chuyện khi đó tuyệt sẽ không xảy ra lần nữa! Nàng lau nước mắt, nhận hà bao: “Tiểu Đào, ta rất thích lễ vật của người!”

Phạm là Tiểu Đào đưa, dù chỉ là thứ nhỏ nhặt nàng cũng sẽ cất giữ như cất bảo vật.

Trong lòng Tiểu Đào tràn ngập vui mừng, lời kéo nàng nói riu rít không ngừng, một lát lại hỏi tiểu thư cập kê có căng thẳng không, lát sau lại hỏi sau khi tiểu thư cập kê sẽ gả cho phu quân như thế nào, lát nữa lại nói chốc nữa sẽ có rất nhiều quý nhân đến, tiểu thư phải chú ý lễ tiết, chớ để thất lễ. Nàng nhất nhất nghe từng thứ, chăm chú nhớ kỹ. Tiểu Đào, cuộc đời này ta sẽ không đối xử với người như vậy nữa.

Qua một hồi lâu, đại nha hoàn Tiểu Mai vừa cười vừa bung chậu nước đi vào, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, đầu tiên là trêu ghẹo Tiểu Đào:

“Không phải người muốn gả đi đấy chứ?”

Vừa nghe giọng nói này cả người Dịch Cẩm Ninh lập tức căng thẳng. Nàng nhớ giọng nói kia cả đời, dẫu thế nào cũng sẽ không quên, ngay cả muốn quên cũng không quên được. Đó chính là nữ nhân ác độc đè ép nàng, rót rượu độc cho nàng, nữ nhân đó đã từng bóp chặt cổ họng nàng để nàng nuốt rượu độc, thị nữ thiếp thân nàng thích nhất. Ha ha, nực cười làm sao. Nàng thực hối hận từ đầu đã không bán nàng ta, hối hận lúc trước bắt chấp hết thảy chờ giúp đỡ nàng ta, nàng thực hối hận!

Khẽ cắn răng, hối hận tràn ngập trong lòng, nếu ông trời đã để nàng sống lại, nàng sẽ không phụ lòng ông trời đã kỳ vọng vào nàng. Nếu nàng ta còn dám xuất hiện trước mặt nàng, vậy đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt. Nàng, đã không còn là nàng trước kia nữa rồi.

Cố gắng để âm thanh của mình trở nên mềm mại, thu hồi lại cảm xúc, Dịch Cẩm Ninh mỉm cười nói: “Cả hai người các người đều muốn gả đi?”

Tiểu Mai mặc cỡ đồ bưng mặt, bung chậu nước đặt lên giá, thấm ướt khăn lông rồi vắt khô để nàng lau mặt. Tiểu Đào cũng xấu hổ cúi đầu hờ hững nàng mặc quần áo, chải đầu trang điểm. Dịch Cẩm Ninh nâng tay sờ lên trán, nơi này không có vết sẹo, trong mắt nàng thoáng qua một tia bất thường, chẳng bao lâu nữa nơi này sẽ có thoi. Không, tuyệt không để nó lại xuất hiện nữa. Hai nha hoàn cẩn thận trang điểm cho nàng, trong gương đồng mờ nhạt hiện hiện một mỹ nhân xinh đẹp. Áo váy màu trắng nhạt kéo dài tới đất, eo thon dùng dây lụa Yên Vân thắt lại càng làm lộ rõ vòng eo không đầy một nắm tay, giữa tóc cài một chiếc trâm san hô Bát Bảo, lại cài vào thêm một chiếc nữa, chậm chậm đóng đưa, khuôn mặt như đoá phù dung. Dung nhan diễm lệ không gì sánh được, đôi mắt phượng nghiêm nghị sinh uy, mái tóc đen chải thành hoa kếp, hoa mỹ khoan thai, ngón tay nhỏ nhắn tựa như hạt châu nhỏ,

sáng bóng như tuyết, giữa tóc mái trước trán ẩn hiện một bông hoa mai như dấu chu sa loá mắt.

“Tiểu thư thật xinh đẹp!” Hai nha cùng cùng tấm tắc khen ngợi.

Dịch Cẩm Ninh nhìn mình trong gương, thiếu nữ trong gương vô cùng xinh đẹp, trang phục giống hệt kiếp trước. Nàng biết, thân tử song sinh của mình tại Cúc Uyển sát vách cũng ăn mặc xinh đẹp không gì sánh được. Dung mạo hai người giống nhau nhưng không giống nhau về phong thái, một người dịu dàng như ngọc, một người kiêu căng như phượng, quả thật là hai người khác nhau nhưng đều hấp dẫn vô số ánh nhìn.

Nhìn sắc trời bên ngoài, hẳn người trong nhà đã bắt đầu chuẩn bị rồi. Thời gian cũng không còn sớm nữa, nên ra ngoài chào hỏi. Quả nhiên người còn chưa ra khỏi phòng đã thấy mây ma ma quân sự lác mông qua đây.

“Đi thôi.” Dịch Cẩm Ninh nói một tiếng, cả đoàn người vây quanh nàng cùng đến đại sảnh.

Phép tắc của Kê lễ rất đa dạng, chia làm nghênh tân, tỵ vị, khai lễ, kê giả tỵ vị, tân quán, sơ gia, nhất bái, nhị gia, nhị bái, tam gia, tam bái, trí lễ, tiểu tử, tỵ kê giả, linh huân, kê giả áp tạ* rồi mới kết thúc buổi lễ. Trong đó tam gia tam bái khiến hai người cặp kê choáng váng đầu óc, Dịch Cẩm Ninh thật may mắn, kí ức của kiếp trước vẫn còn như mới nên nàng nắm lễ tiết cực chắc, không gây ra sai lầm nào. Dịch Cẩm An thì ngược lại, trừ choáng váng đầu óc vẫn là choáng váng đầu óc, liên tiếp mắc sai lầm trong từng phân đoạn, mất hết thể diện. Khách khứa luôn miệng khen ngợi Dịch Cẩm Ninh hiểu chuyện thủ lễ khiến Dịch Cẩm An giận đến mức nghiêng răng muốn cắn người. Dịch Cẩm Ninh cười, bây giờ kịch hay mới bắt đầu! (Kê lễ và các nghi thức, đây là lễ trưởng thành của con gái người Hán thời xưa.)

Nghi lễ hoàn thành, Tướng phủ sắp xếp tiệc rượu, khách và chủ cùng nhau vui vẻ. Thừa Tướng Dịch Trường Hoa và phu nhân Thừa Tướng An Mộng Nhi cùng vài di nương đều hiện ra khuôn mặt tươi cười.

Dịch Trường Hoa vui vẻ vì nữ nhi cặp kê có thể gả đi, bây giờ có nhiều khách khứa như vậy cho ông lựa chọn đương nhiên ông vui đến mức cười không khép được miệng. Phu nhân Thừa Tướng vì nữ nhi trưởng thành, bà là đích mẫu tất nhiên vui mừng. Nhị di nương vui mừng vì nữ nhi nuôi dưỡng dưới gối đáng người yêu kiều hơn hoa, cao quý vô song, tương lai sẽ được nhờ, còn nữ nhi ruột thịt của bà Dịch Cẩm Uyển vẫn chưa tới mười tuổi, đường còn dài không thể trông cậy. Tử di nương cười đến mí mắt sắc vũ mang theo nữ nhi Dịch Cẩm Dung sắp đến tuổi cặp kê, hai tiểu thư trong phủ cặp kê, mẹ con mấy người cũng được thom lây, cái này không tính, phu nhân Tướng quân Uy Chấn coi trọng Dung Nhi của bà, muốn tuyển làm con dâu, bà có thể không vui mừng sao? Mặc dù Dịch Cẩm Ninh được nuôi dưỡng dưới tên của bà nhưng cũng không phải ruột thịt. Ngũ di nương ôm con trai nhỏ Dịch Cẩm Tuyên, nữ nhi Dịch Cẩm Nghi năm tuổi đứng bên cạnh bà, vẻ mặt vui mừng, trong Tướng phủ địa vị cao nhất là Đại phu nhân, nắm quyền là Nhị di nương, còn bà chính là người được sủng ái nhất, bà vào phủ chưa tới năm, sáu năm thì có hai người con, trong đó có một đứa là con trai, cuối cùng hạ thấp địa vị của Nhị di nương xuống.

Một buổi lễ cặp kê đã định hôn sự cho hai nữ nhi, một là Dịch Cẩm An, một là Dịch Cẩm Dung. Dịch Trường Hoa vừa mới được thăng chức lên làm Thừa Tướng nên địa vị vẫn chưa vững chắc, vậy nên một khi có thể lôi kéo quyền lực đương nhiên ông sẽ bằng lòng gả nữ nhi vào hầu môn.

Lúc này hôn sự của Dịch Cẩm An và Thế tử Xương Ấp Hầu lại bàn đến chuyện huỷ bỏ, nàng ta vốn hài lòng với Thế tử Xương Ấp Hầu nhưng sau đó không biết nghe được ở đâu nói rằng tính tình Thế tử nóng nảy nên sống chết không muốn gả, chuyện này đề sau hãy nói. Mà Dịch Cẩm Ninh, vốn muốn gả nàng cho con thứ của phủ An Dật Hầu nhưng nàng bấu môi nói không đồng ý, không ai ép nàng, dù sao cũng mới cặp kê. Phần chấn nhiệt tình vẫn chưa mất hết, mọi người ăn uống vui vẻ, một chút không vui này liền cứ thế bỏ qua.

Dịch Cẩm Ninh nhìn cảnh tượng vui vẻ trái ngược hẳn với bộ mặt trái của những người kia, thật sự cảm thấy bản thân mình không hợp. Nghi lễ vừa kết thúc nàng liền rời khỏi nơi này. Dịch Trường An vô ý liếc mắt nhìn, nàng lạnh lùng nhìn lại một chút sau đó thu lại sự sắc sảo, cúi chào ông rồi dẫn nha hoàn về viện của mình. Dịch Trường Hoa kinh ngạc đứng sững tại chỗ.

Đang ăn uống vui mừng, không biết người nào mượn rượu đùa bỡn hét lên một câu: “Nghe nói tài nghệ của hai vị tiểu thư của quý phủ rất tuyệt vời, nếu chúng ta đã đến đây thì để chúng ta mở mạng tâm mắt, nhìn xem có thực sự thần kì như lời đồn đãi hay không.”

Nghe đồn hai vị tiểu thư của Tướng phủ tài giỏi vô song, không gì không biết; nghe đồn hai vị tiểu thư của Tướng phủ ba tuổi làm thơ, năm tuổi làm văn, bảy tuổi cảm kỹ vượt qua cả phu nhân Tướng phủ cảm kỹ trắc tuyệt; nghe đồn hai vị tiểu thư của Tướng phủ tâm ý tương thông, một người gặp chuyện không may, người còn lại cũng không thể bình an vô sự.

Những lời kia chỉ là lời đồn, chỉ có tận mắt nhìn thấy mới biết được chân tướng của sự thật. Rốt cuộc sự thật là như thế nào?

Khách khứa có mặt nghe vậy cũng ồn ào hẳn lên, kêu gọi hai vị tiểu thư ra đây biểu diễn. Ban này một đồng nghị lễ, hết quỹ lại lay, còn vài người trong số họ vẫn chưa thấy rõ dung mạo của hai vị tiểu thư.

Vừa rời khỏi đại sảnh, Dịch Cẩm Ninh bị những thứ lễ nghi lúc mới bắt đầu khiến đầu óc như muốn nổ tung, khó khăn lắm mới có cơ hội trở về nghỉ ngơi lại bị gọi trở lại nên trong lòng rất buồn bực, xụ mặt lầm bầm với nha hoàn đến gọi nàng: “Có để người khác yên ổn không đây?”

Những chuyện trong lời đồn kia đều không phải là thật, tỷ như tỷ tỷ và nàng tâm ý tương thông, một người gặp chuyện không may, người còn lại cũng sẽ không bình yên vô sự. Nếu quả thật như vậy, vậy vì sao kiếp trước nàng chết rồi mà tỷ tỷ vẫn là người cười đến cuối cùng? Nếu nói có cũng là rất lâu trước kia, đại khái khoảng bảy, tám tuổi, tỷ tỷ bị thương ở tay, tay nàng cũng đau nhức theo, nàng nhớ đó là lần duy nhất nàng và tỷ tỷ bỏ mạng tương liên.

Tiểu Đào không kiên nhẫn bấu môi ý nói tiểu thư đừng để ý tới những người rảnh rỗi ấy. Còn Tiểu Mai lại hưng phấn khác thường, nắm tay nàng nói: “Tiểu thư, ngài nhất định phải đi, chỉ một lát thôi, để bọn họ nhìn rõ bản lĩnh của tiểu thư.”

Dịch Cẩn Ninh không dấu vết rút tay ra, giọng nói có phần lạnh lùng: “Bản tiểu thư nói không đi là không đi!” Nói xong liền đi thẳng về Trúc Uyển, Tiểu Đào vội vàng đi theo, Tiểu Mai sững sốt một lúc rồi cũng chạy tới.

Đi chưa được mấy bước thì bỗng một giọng nói mềm mại quyen rũ khiến người khác hận thấu xương truyền đến.

“Muội muội định đi đâu vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Hả Lòng Hả Dạ

Bước chân Dịch Cẩn Ninh dừng lại, nàng chậm rãi quay đầu cười ngọt ngào.

“Về viện, y phục bị bẩn rồi!”

Dịch Cẩn An trước mặt nàng vẫn giả nhân giả nghĩa giống như trước kia, nàng ta liếc nhìn vết nước trà trước ngực Dịch Cảnh Ninh, giọng nói không hài lòng: “Muội muội, sao lại không cẩn thận như vậy? Nhanh thay y phục đi, phụ thân đang chờ chúng ta ở tiền đình đấy!”

“Được, muội thay y phục xong sẽ ra ngay, tỷ tỷ chờ muội hay muốn đi trước?” Dịch Cẩn Ninh hơi rũ mắt che giấu ánh lửa khó có thể nhìn thấy.

“Vậy ta qua đó trước.” Dịch Cẩn An vừa nói vừa lệnh nha hoàn Tiểu Hà ở lại: “Hôm kia muội muội mua được phấn hương khó gặp nói muốn tặng tỷ tỷ một ít, vậy ta để Tiểu Hà thuận đường qua lấy, muội muội không để ý chứ?”

Phấn hương hiếm gặp kia là đích mẫu cho, vì bà không hay dùng nên cho nàng. Mấy hôm trước, tỷ tỷ thấy nàng dùng cảm thấy dễ ngửi nên hỏi nàng một ít, vì số lượng ít nên dĩ nhiên là đồ quý, nàng cũng không nỡ cho nhưng không chịu được tỷ tỷ nhiều lần hỏi nàng đành phải đồng ý mấy hôm nữa sẽ đưa qua. Nàng nhớ trong kiếp trước đã để nàng ta chiếm không ít lợi ích, thứ đồ gì quý đều đòi hỏi nàng, thật là mặt dày mày dạn.

Mang theo ba nha hoàn trở lại Trúc Uyển, khi đi qua một biển hoa mọc thành từng vùng Dịch Cẩn Ninh khẽ cúi người xuống ngửi hương, vào tháng tư hoa tường vi nở rất đẹp. Kiếp trước, nàng chỉ thích gốc hoa sơn chi bên cửa sổ, hương hoa thoang thoảng làm tâm hồn nàng cảm thấy yên bình, càng có thể khiến người khác tĩnh tâm tu thân. Nhưng bây giờ nàng càng cảm thấy sắc hoa tường vi có thể lọt vào mắt nàng.

Trong viện không xây riêng một nơi cho hoa tường vi vì Dịch Cẩn Ninh không cho phép, nàng thích nhìn chúng tự do sinh trưởng mang theo tùy tiện liễu lĩnh, mọc thành từng bụi to vô cùng xinh đẹp. Bởi vì thiếu mất thao tác quan trọng, cắt sửa vụng về nên chúng mọc thành từng bụi, khắp nơi giăng đầy dây mây dài ngắn không đều, dưới ánh mặt trời những bông hoa trên dây mây phát ra ánh sáng ghê người, tựa như châm độc của những con ong.

Nàng ngửi một lúc lâu mới dừng lại, trong mắt thoáng qua một tia sáng lạnh, tay thon nhẹ nhàng né tránh gai nhọn trên dây mây sau đó bứt một sợi dây mây cứng cỏi nhất trong đó, vòng qua mấy bồn hoa gần cổng viện, nàng để dây mây ở sau một bồn hoa. Tiểu Đào hí mắt nghĩ không ra dụng ý của tiểu thư, về mặt Tiểu Mai và Tiểu Hà lại càng mù tịt. Hành động này chẳng qua chỉ là một việc làm đơn giản giống như kéo bỏ dây mây để bảo vệ hoa, không có gì bất thường.

Tới trước cửa phòng, nàng để Tiểu Mai và Tiểu Hà chờ ở ngoài cửa còn Tiểu Đào theo vào phòng. Vừa vào phòng, Tiểu Đào liền hỏi dụng ý của việc đặt dây mây phía sau bồn hoa, Dịch Cẩn Ninh chỉ cười không nói. Nàng đổi y phục, lấy hộp phấn hương nhỏ sau đó ra ngoài.

Lúc đi ngang qua cổng viện Dịch Cẩn Ninh không cẩn thận bị trượt chân, trọng tâm dồn về phía sau ngã xuống, vừa khéo tay va vào đụn đồ bồn hoa kia, Tiểu Đào hoảng sợ vội chạy tới đỡ, vị trí hai nha hoàn kia đứng vừa vặn ngay phía sau bồn hoa, bị mất đi thứ ngăn trở hai nha hoàn liền bị dây mây có gai quất vào.

Một tiếng “bốp” vang dội. Cái quát hung ác này không chết thì cũng lột da. Dịch Cẩn Ninh cúi đầu cười lạnh, nàng vẫn không quên lúc trước người lừa nàng vào phòng Mạc Dật Hiền chính là Tiểu Mai - đại nha hoàn thiếp thân của tỷ tỷ.

“A!” Roi mây có gai vẫn hung ác nhiệt tình quất lên người Tiểu Hà và Tiểu Mai ở phía sau, hai người đau đến mức há miệng gào to. Tiểu Mai không bị nghiêm trọng như vậy, vai trái bị đánh có y phục che nên không đau lắm, chỉ bị thương nhẹ một chút. Tiểu Hà thì không khá hơn, cả một bên má phải bị sưng lên, còn có mấy vết thâm màu đỏ, suýt chút nữa thì bị gai chọc vào trong mắt. Thật tiếc đã không làm nàng ta bị mù!

“Sao vậy?” Dịch Cẩn Ninh vô tội, trong mắt tràn đầy nước mắt: “Thật xin lỗi, ta không nên để dây mây ở đây!” Tay chân nàng luống cuống chạm vào vết thương của Tiểu Hà, Tiểu Hà càng đau hơn chảy nước mắt vội lui về phía sau.

Ở tiền đình bên kia nghe được tiếng kêu gào liền có nha hoàn tới đây tìm hiểu, sau đó một đám đông cũng lao qua. Sắc mặt Dịch Trường Hoa lo lắng: “Ninh Nhi, xảy ra chuyện gì vậy?”

Trong mắt Dịch Cẩn Ninh chứa lệ, cả người dựa trong ngực Tiểu Đào, về mặt khổ sở: “Con...”

Tiểu Đào nghĩ nàng bị trật chân thật lại càng nước mắt lã chã: “Tiểu thư bị trật chân rồi, không thể đi được!”

Dịch Cận An cũng chạy tới đây, nàng ta cảm thấy kỳ quái, sao đang yên lành lại bị trật chân? Nàng ta trừng mắt nhìn Tiểu Hà: “Mặt của người bị làm sao vậy?”

Tiểu Hà khóc sụt sùi, cả khuôn mặt bị sưng như đầu heo: “Nhị tiểu thư bị trật chân, va phải bồn hoa khiến dây gai quất vào nô tỳ, hu hu hu... Tiểu thư, nô tỳ đau quá!” Nàng ta không dám hỏi sao nhị tiểu thư lại lấy dây mây này, thì ra là để ngăn chân nàng ta, nhưng bây giờ nàng ta cũng chỉ có thể cắn răng nuốt xuống bụng, ai bảo nhị tiểu thư cũng bị thương chứ.

“Khóc cái gì mà khóc, người như vậy còn ra thể thống gì? Không có phép tắc!” Dịch Trường Hoa trách mắng Tiểu Hà, sau đó nói với Dịch Cận Ninh: “Con cũng bị thương rồi, hôm nay đừng biểu diễn nữa. Nếu các vị trưởng bối và Thế tử muốn xem tài năng của nữ nhi ta thì chờ đến tiệc rượu hai tháng sau đi!” Câu nói sau chủ yếu là nói với đám người đang chờ xem kịch vui.

“Còn không mau đỡ tiểu thư về phòng!” Khuôn mặt đích mẫu tràn đầy lo lắng, quát lớn.

Mọi người tản đi, tiệc cũng đến lúc tàn, nên đi về rồi. Đáng tiếc không thấy được thứ muốn xem, chỉ có điều hai tháng trôi qua rất nhanh, bọn họ đều mong đợi ngày đó.

Cháu gái họ của nhị di nương là tiểu thư phủ Xương Ấp Hầu, tính khí nàng ta và ca ca nàng ta nóng nảy như nhau, lại còn điều ngoa tùy hứng. Hôm nay đến đây bèn nhân tiện ngủ lại với dì, làm quen với các tỷ muội, đã lâu nàng ta không tới Tả viện phủ, đáng đáp hai vị biểu tỷ khiến nàng ta nhận không ra nữa rồi.

Dịch Cận An nổi giận đùng đùng mang theo Tiểu Hà trở lại viện mình, tức giận tới mức đập đồ chỉ vì Tiểu Hà làm rơi hộp phấn hương Dịch Cận Ninh cho nàng, hương thơm thoang thoảng tràn khắp viện. Hồi này mọi người đều chú ý đến người bị thương nên không thấy bột phấn rơi dưới đất, nhưng vừa vào đến Trúc Uyển đã nhìn thấy mùi. Tiểu Hà đáng chết, làm hỏng cả việc, chuyện dây mây kia nàng ta có thể lờ mờ đoán được. Nàng ta vừa hung dữ trừng mắt nhìn Tiểu Hà vừa tức giận đập đồ phát tiết.

Tiểu thư phủ Xương Ấp Hầu và hai tỷ muội Dịch Cận An không hợp nhau cho lắm, có không ít lần nàng ta ở giữa hai tỷ muội quạt gió thổi lửa. Nàng ta nghĩ rằng Dịch Cận An là nữ nhi dưới gối của dì, xem như là người thân của mình liền đi tới thăm Dịch Cận An. Vừa vào cổng viện, suýt nữa thì bị một đồ vật làm từ sứ Thanh Hoa bay qua đập vào người.

“Ôi, là ai chọc biểu tỷ của ta nổi giận như vậy?” Giọng nói quái dị của Chương Nhược Lan truyền đến.

Dịch Cận An thấy là cô nương phủ Xương Ấp Hầu đến vội vàng thu lại tức giận, đổi thành khuôn mặt tươi cười: “Ồ kia, thì ra là Nhược Lan muội muội, mau vào đây ngồi!” Chương Nhược Lan này là thân muội muội của hôn phu nàng ta, trước khi gả đi cần phải lấy lòng để về sau khi gả vào phủ Xương Ấp Hầu có thể sống tốt.

“Tỷ làm sao vậy, hôm nay là ngày cập kê, đáng nhẽ ra nên vui mừng mới đúng, nhìn bản mặt thối của tỷ xem, chẳng lẽ không hoan nghênh muội tới?”

Chương Nhược Lan đổi tính? Dịch Cận An mới không tin!

“Sao có thể không hoan nghênh! Chỉ là có chút chuyện phiền lòng thôi, muội muội vừa tới tâm tình ta liền tốt, muội thật đúng là quả khai tâm của ta!”

Trợn mắt nói dối, Tiểu Hà cẩn thận hầu hạ nước nôi, mặt nàng ta vô cùng đau đớn, dù đã nhổ gai ra nhưng vẫn không dám quay về bôi thuốc, nếu chẳng may lại chọc giận tiểu thư, còn không phải lại đắc tội sao.

“Người nào không có mắt chọc tỷ tỷ tức giận vậy, xem ta có lột da của nàng không?” Về mặt Chương Nhược Lan tức giận bất bình: “Không phải là vị muội muội kia của tỷ chọc tỷ giận đây chứ?”

Trong mắt Dịch Cận An thoáng qua tia tức giận: “Còn không phải nàng sao!” Biểu muội này không thân cận với Dịch Cận Ninh, nàng biết, hẳn là lúc này lại muốn nói ra biện pháp chẳng hay ho gì để dạy dỗ người khác.

Quả nhiên Chương Nhược Lan hé miệng cười một tiếng: “Tỷ lại gần đây, muội nói cho tỷ một cách để trừng trị nàng!”

Bên kia Dịch Cận An và Chương Nhược Lan đang thương lượng cách, bên này Dịch Cận Ninh nhàn nhã nằm trên giường đọc sách, Tiểu Đào bĩu môi: “Tiểu thư, nếu người trừng trị người thì nói với em trước một tiếng, thật là hù dọa em!”

May mà chân tiểu thư không có việc gì, nếu không nàng sẽ bị khiển trách đến chết. Chỉ có điều Tiểu Hà bị thương thật khiến người khác hả lòng hả dạ. Vậy cũng đúng thôi, thấy tiểu thư nhà nàng dịu dàng dễ bắt nạt nên ngày nào cũng ở trước mặt nàng thách thức, nhiều lần muốn cho bọn họ một cái bạt tai nhưng lại bị tiểu thư ngăn cản, cuối cùng hôm nay tiểu thư đã nghĩ thông rồi.

Dịch Cận Ninh cười nhắc nhở: “Không phải ta đã cho người biết trước rồi sao? Chậu hoa kia...” Tiểu Đào là người thông minh, nói một chút đã sáng tỏ.

“Tiểu thư, người thật xấu! Chẳng trách người lại đi kiếm roi mây...” Nói tới đây, Tiểu Đào tạm dừng: “Tiểu thư, nếu em có thể phát hiện thì Tiểu Hà cũng sẽ phát hiện. Làm thế nào bây giờ, đại tiểu thư có tìm đến trả thù không?”

“Không biết. Nếu tỷ ấy muốn tới tìm ta gây rắc rối cũng sẽ không vì Tiểu Hà. Ừm, hẳn là vì hộp phấn hương kia.”

Trước kia đại tiểu thư là một người khác, sau lại thay đổi thành người khác, nàng gần như không nhận ra được nàng ta nữa rồi. Tiểu Đào chớp mắt nhớ lại đại tiểu thư trước kia luôn dịu dàng như nước, giọng nói mềm mại khiến người khác sinh lòng trìu mến, nhưng bây giờ nàng ta thay đổi, bụng dạ trở nên hẹp hòi, cậy mạnh vô lý, chuyện gì cũng muốn so đo với tiểu thư nhà nàng.

Dịch Cẩm Ninh khép sách lại, đứng dậy lấp hộp trang sức trên bàn trang điểm, Tiểu Đào vội đi qua: “Tiểu thư, người muốn lấy gì? Em biết rõ những thứ bên trong, để em lấy giúp người!”

“Trâm bích ngọc!”

Trong hộp trang sức chỉ có một cây trâm bích ngọc, Tiểu Đào nghi hoặc: “Đó không phải là cây trâm người thích nhất sao? Trước đây cũng không thấy người dùng được mấy lần!”

Chính vì thích nên mới không dùng. Nàng nhớ lại ánh mắt của Chương Nhược Lan khi nhìn cây trâm bích ngọc của nàng, chỉ hận không thể lấy về làm của mình. Kiếp trước, nàng ta không chiếm được nên làm hỏng cây trâm này. Lát nữa nàng ta sẽ tới đây chứ? Ngón tay ngọc mang theo chút tình cảm ấm áp xoa nhẹ cây trâm bích ngọc, khoé môi cong lên thành nụ cười khó hiểu: “Nếu nàng ta thích thì đưa nàng ta cũng được!”

“Cái gì? Không được... Tiểu thư, cây trâm bích ngọc này có tác dụng phòng độc giải độc, đông chống lạnh hạ tránh nóng, quan trọng nhất là cây trâm này có linh tính nhận chủ, mang theo trên người có rất nhiều chỗ tốt, huống chi cây trâm này là phu nhân đưa, sao có thể tùy tiện tặng cho người khác?” Tiểu Đào nóng nảy nói thao thao bất tuyệt, muốn chặt đứt suy nghĩ đưa cây trâm cho người khác của tiểu thư.

Dịch Cẩm Ninh gõ đầu nàng: “Đồ ngốc, dĩ nhiên là không phải đưa thật! Đúng rồi, Tiểu Mai sao rồi?”

Tiểu Mai cũng bị roi mây quất, sau khi tiểu thư nhắc nhở Tiểu Đào mới nhớ phải đi thăm nàng, không biết nàng ấy bị thương như nào, đã bôi thuốc chưa?

“Tiểu thư, để em đi xem...”

Lời chưa nói xong đã bị cắt đứt: “Tiểu Đào, có rất nhiều chuyện người không hiểu rõ. Chuyện của Tiểu Mai, tốt nhất người đừng xen vào!”

Tiểu Đào vâng một tiếng không nói chuyện nữa, tiểu thư nói gì nàng cũng nghe.

Dịch Cẩm An và Chương Nhược Lan ở bên kia vừa bàn bạc xong đối sách liền hấp tấp chạy tới Trúc Uyển, nhưng Dịch Cẩm Ninh lại không có trong phòng, nghe nha hoàn nói tiểu thư đến núi giả ở hậu viện, hai người lại chạy đến đó.

Cạnh núi giả có một cây đại thụ, cây này sinh trưởng ở đây đã hơn một trăm năm lịch sử, năm đó khi chủ nhân của toà phủ đệ xây dựng mảnh vườn này đã muốn đốn cây nhưng bởi vì đốn bỏ không tốt nên lại thôi. Bây giờ cây đại thụ này cành lá xum xuê hơn trước, phù hộ người của thế hệ mới trong toà phủ đệ này. Có người nói, Tướng phủ hưng thịnh có lẽ có liên quan tới cây này, cho rằng nó là cây thần. Cho nên khi Tướng phủ xây dựng núi giả dù nó có làm hỏng vẻ đẹp nhưng vẫn không muốn chặt đi.

Dịch Cẩm Ninh sai người buộc một sợi dây thừng lên thân cây làm thành xích đu. Nàng rất thích đứng trên xích đu lắc lư lay động, cảm giác này rất tuyệt vời, đứng đưa đưa bỏ lại phiền muộn phía sau, quên hết tất cả mọi chuyện không thoải mái. Nhưng hiện tại, trong lòng nàng nhớ lại chuyện tình liên cảm thấy không có cách nào để cảm nhận được cảm giác khi đu dây trước kia nữa. Đang đưa đưa thì thấy từ xa có hai bóng dáng kiêu nhỏ đi tới, trò hay chuẩn bị bắt đầu. Khi hai người đó đến gần, nàng đứng dậy: “Tỷ tỷ, biểu muội, hai người tới tìm ta ư?”

Dịch Cẩm An cười đi tới, liếc nhìn chân của Dịch Cẩm Ninh: “Không phải muội bị trật chân sao, khỏi nhanh vậy à?” Tay Dịch Cẩm An vừa mới đưa tay ra đỡ nàng thì Chương Nhược Lan ở phía sau vội vàng thu lại tầm mắt tiến lên phía trước, chẳng may giẫm phải váy của Dịch Cẩm An, Dịch Cẩm An vốn đang nghiêng về phía trước lại đổi thành ngã ra sau, đỡ tay Dịch Cẩm Ninh đổi thành lôi kéo, hơi dùng sức, Dịch Cẩm Ninh đứng không vững liền ngã xuống bên trái núi giả.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, tim Tiểu Đào gần như nhảy tới cổ họng, chợt Dịch Cẩm Ninh kéo mạnh Chương Nhược Lan bên cạnh Dịch Cẩm An một cái, còn bản thân mình thì thuận thế ngã vào người Tiểu Đào, vừa vịn được nàng đỡ lấy.

Vận mệnh Chương Nhược Lan lại không được tốt như vậy, trực tiếp ngã thẳng vào núi giả. Máu tươi lập tức xuất hiện trên đầu Chương Nhược Lan, nàng ta đưa tay chạm vào đầu một cái, hoảng sợ kêu một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

“A! Giết người! Giết người rồi!” Chân Dịch Cẩm An giẫm lên váy khiến chiếc váy bị xé rách một đoạn, thấy đầu Chương Nhược Lan đầy máu nằm trên mặt đất liền không để ý hình tượng hết lớn, âm thanh gần như truyền khắp Tướng phủ.

Dịch Cẩm Ninh được Tiểu Đào đỡ, khuôn mặt trắng bệch.

Lúc này, nhị di nương vội vã chạy tới, Dịch Thừa tướng và một đám nha hoàn theo ở phía sau.

Nhị di nương đi trước làm gương, người còn chưa đến gần, giọng nói oang oang của bà ta đã truyền tới: “Lại xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Trùng Trị Di Nương

Cả đoàn người cùng đi tới, nhị di nương thấy cháu gái nằm trên đất hôn mê bất tỉnh lập tức khóc thét: “Nhược Lan, ôi đứa nhỏ số khổ của dì, người làm sao vậy? Đừng hù dọa dì, nếu người xảy ra mệnh hệ gì ta phải ăn nói với nương người như nào?” Thực ra, cùng lắm bà chỉ là dì của Chương Nhược Lan, không thân thiết lắm.

Dịch Cẩm An cau mày, giành nói: “Di nương, chuyện này không liên quan đến Ninh Nhi muội muội!”

Dịch Cẩm Ninh ngược mắt lạnh lùng nhìn nàng ta diễn trò, im lặng không nói chuyện. Nàng ta nói vậy, coi như chuyện không liên quan đến bản thân nàng thì cuối cùng bản thân vẫn không thoát khỏi liên quan.

Nhị di nương sai người đưa Chương Nhược Lan vào trong nhà, lại sai người đi tìm đại phu đến khám bệnh, quay đầu lại hung dữ mắng Dịch Cẩm Ninh: “Người thật biết gây chuyện, buổi sáng vừa mới gây ra chuyện nha hoàn bị roi mây quất, chẳng bao lâu lại gây thêm chuyện, hại biểu muội của người thành ra như vậy? Đúng là sao chổi!”

“Đội Nhược Lan tỉnh, hỏi cũng không muộn!” Dịch Trường Hoa không đổi sắc mặt, nói.

Một viện đầy người không ai nói lời nào, ánh mắt Dịch lão gia sắc bén nhìn Dịch Cẩm Ninh, vẻ mặt mơ hồ không biết đang nghĩ gì, ông cảm thấy từ sau lễ cập kê, đứa con gái như có điều thay đổi. Ánh mắt ư? Hay là thái độ? Dù sao, trước kia nó sẽ không nhìn thẳng vào mắt mình, càng không nhìn mình bằng ánh mắt âm trầm như vậy.

Gã sai vật bên kia cầm bài thiếp của Tể tướng phủ đi mời thái y trong cung. Bất mạch, băng bó vết thương, lấy thuốc rồi dặn dò: “Tiểu thư chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại, lần sau cẩn thận hơn là được!”

“Không có gì đáng ngại? Không có gì đáng ngại mà lại té xỉu à? Rốt cuộc ông có phải thái y không vậy?” Quả thật nhị di nương đã tự xem mình là chủ mẫu đương gia rồi, hoàn toàn không để ý tới mặt mũi của Dịch Thừa tướng cứ thế mắng, mắng đến mức lão thái y không ngẩng đầu lên được.

Sắc mặt Dịch Thừa tướng trở nên xanh mét, Nhị di nương vẫn không biết điều dừng lại: “Không phải thái y thì đừng ở đây làm mất thời gian nữa, thu dọn quần áo rồi cáo lão hồi hương đi!”

Dịch Trường Hoa không nghe nổi nữa, tát Nhị di nương một cái khiến bà nổ đom đóm mắt. Bà ôm mặt dậm chân: “Lão gia!”

Thái y cũng không phải người dễ đối phó, hừ lạnh một tiếng nói: “Lão phu hành y nhiều năm, mặc dù y thuật không siêu việt nhưng cũng không hồ đồ đến mức bị thương ngoài da cũng không khám ra được. Nếu không phải vì thể diện của Dịch Thừa tướng thì lão phu cũng chẳng muốn đặt chân lên cái nơi không khí ngột ngạt này!”

Chương Nhược Lan bị máu của mình dọa cho ngất xỉu, nhị di nương muốn kiểm soát, lại thấy cháu gái té xỉu liền hận không thể đánh gãy xương Dịch Cẩm Ninh, vậy nên mới không thêm bận tâm nhiều lập tức mắng chửi lão thái y một trận. Bây giờ phục hồi tinh thần lại mới thấy bản thân mình quá lỗ mãng, vội vàng nhận tội với lão thái y.

Lão thái y khoát khoát tay, thu dọn hòm thuốc xong cũng không quay đầu lại, cứ thế đi ra ngoài, ông quyết định cả đời này sẽ không bao giờ trở lại Tể tướng phủ để khám bệnh nữa.

Đến khi Chương Nhược Lan tỉnh dậy, Dịch Trường Hoa liền mở miệng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chương Nhược Lan nức nở nhìn Dịch Cẩm An một cái, thấy nàng ta gật đầu liền nói: “Cháu vốn cùng An tỷ tỷ đi tìm Ninh tỷ tỷ chơi, nhưng thật không ngờ Ninh tỷ tỷ nói tỷ ấy bị trật chân không muốn chơi với cháu, còn đẩy cháu một cái, hu hu... Cháu bị ngã va vào núi giả!”

“Người nói láo, sao ta có thể không để ý tới người? Biết được người ngủ lại ở đây, ngay cả trâm bích ngọc ta yêu thích nhất cũng lấy ra chuẩn bị tặng người. Vậy mà người lại muốn khiến ta bị oan ức!” Trong mắt Dịch Cẩm Ninh đọng đầy sương mù, những giọt nước mắt rơi mãi không dứt đã nói lên tất cả ân hận và uất ức của nàng.

Dịch Trường Hoa trầm ngâm nhìn chăm chú cây trâm bích ngọc trên tay nàng, sắc mặt âm trầm không nói lời nào. Nhị di nương lại âm ỉ trách mắng Dịch Cẩm An: “An Nhi, nếu con đã nhìn thấy sao không ngăn cản Ninh Nhi, ngộ nhờ biểu muội con xảy ra chuyện gì, xem con nói năng như nào với Hầu gia!”

Chương Nhược Lan có chút giận, Dịch Cẩm Ninh này còn dám cãi lại? Nàng ta chỉ vào mũi nàng nhưng không mắng được, đành phải lôi kéo Dịch Cẩm An bên cạnh làm đệm lưng: “Chính là tỷ ấy đẩy ta, dì nói không sai, An tỷ tỷ có thể làm chứng!”

Mọi người cùng liếc mắt nhìn Dịch Cẩm Ninh thì thấy dáng vẻ uất ức của nàng, nàng nắm tay Dịch Cẩm An: “Tỷ tỷ, tỷ cũng thấy đấy, là muội ấy đẩy muội đúng không, bản thân muội ấy tự té ngã, chuyện không liên quan đến muội!”

Mọi người lại cùng nhìn Dịch Cẩm An, Dịch Cẩm An co quắp, hỏi ngược lại: “Ta không thấy rõ, rốt cuộc thì chuyện ban nãy là như nào nhỉ?” Nàng ta giả nhân giả nghĩa trước sau như một, lúc này coi như chuyện gì cũng không biết, mọi người cũng không thể nói gì.

Không ngờ Dịch Cẩm Ninh nói khóc liền khóc, nước mắt lã chã: “Tỷ tỷ, tại sao tỷ không nói, rõ ràng hồi nãy muội ấy bước lên trước đẩy ta, tỷ cũng thấy

mà, lúc muội ấy đẩy ta dẫm tâm cũng không nhỏ còn dẫm vào váy của tỷ, hu hu hu... Tại sao tỷ không giúp muội? Rõ ràng là muội ấy hại người trước...”

Dịch Cẩm Ninh khóc đến tuyệt vọng, vô cùng uất ức nhu nhược. Nha hoàn ai ai cũng biết tính tình nhị tiểu thư tốt nên đều tin nàng. Hơn nữa, vừa nhìn góc váy bị xé rách của đại tiểu thư thì biết rõ là biểu tiểu thư cố tình gây sự trước, hại người không được còn làm liên lụy đến mình.

Chuyện này cứ thế không được giải quyết, Chương Nhược Lan được đưa về Hầu phủ, Dịch Cẩm An và Dịch Cẩm Ninh bị phạt chép nữ giới hai mươi lần.

Tối hôm đó, Dịch Cẩm Ninh ngồi trong sân hóng mát, nhàn nhã uống trà ăn bánh ngọt, Tiểu Đào vừa cầm cây quạt quạt giúp nàng, vừa hỏi: “Tiểu thư, mấy con chuột kia có tác dụng thật à?” Hôm nay nàng đi làm việc theo lệnh của tiểu thư, không có mặt ở đó xem trò hay, thật đáng tiếc.

“Có chứ!” Nàng khẳng định, nhị di nương là người nhất gan, tự nhiên trên giường xuất hiện mấy con chuột chắc chắn sẽ bị dọa sợ, nói không chừng còn kêu to cứu mạng ấy chứ!!

Quả nhiên, không lâu sau, ở trong phòng nhị di nương truyền ra tiếng hét thảm và tiếng la cứu mạng, ngay sau đó là một hồi âm thanh loảng xoảng, hẳn là đang đập chuột. Tiểu Đào càng dùng sức quạt, nàng thật hưng phấn, cuối cùng tiểu thư đã bắt đầu phản kích rồi.

Nghe được âm thanh muốn nghe, Dịch Cẩm Ninh cười hài lòng, nhét một miếng bánh ngọt vào trong miệng Tiểu Đào: “Đi, về phòng ngủ, ngày mai lại xem kịch vui!”

Miệng Tiểu Đào đầy bánh ngọt, vui vẻ nhấm nuốt, kêu ừ ừ a a không rõ, muốn cười lại không dám cười. Dịch Cẩm Ninh rót cho nàng ly trà, cười lác đầu đi về phòng.

Ngày hôm sau thức dậy, Dịch Cẩm An đi thỉnh an lão phu nhân.

Lão phu nhân Khương thị ngồi ở vị trí chủ vị nhận lễ bái của các văn bối, phu nhân Lưu thị của chi thứ hai cũng ở đây, lúc này đang ngẩng đầu nhìn Dịch Cẩm Ninh. Lão phu nhân thấy Dịch Cẩm Ninh tới liền gọi mấy văn bối ngồi xuống uống trà, những người kia nghe theo ngồi xuống, kính cẩn nghe lời. Trong phòng, mọi người vui vẻ hoà thuận.

“Ninh Nhi, tới cạnh bà nội.” Lão phu nhân vẫy tay với nàng, bảo ma ma bên cạnh mang một cái ghế tới đây, Dịch Cẩm Ninh phúc thân, thỉnh an lão phu nhân sau đó ngồi xuống. Lão phu nhân càng nhìn càng hài lòng, đứa cháu gái này hiểu đạo lý, đáng về lại xinh đẹp, tương lai liền đồ không sót.

Những người khác thì có thể mặc kệ, nhưng sao lão phu nhân lại để nàng ngồi cạnh chứ? Các cô nương ở chi thứ hai đều hiện vẻ mặt không vui, oán hận nhìn Dịch Cẩm Ninh.

Dịch Cẩm Ninh cười cười, không để ý đến bọn họ, lúc sau nhìn xung quanh một chút, chợt mở miệng: “O, sao nhị di nương không tới?”

Nhị di nương không tới nhất định là do ngủ quên, tối qua bà ta bị giật mình không nhẹ, sợ là sáng nay cũng không khá hơn chút nào. Trong lòng Dịch Cẩm Ninh vang lên âm thanh vui mừng nho nhỏ, hôm qua nàng còn bảo Tiểu Đào lén bỏ vào hộp phấn của bà ta vài con gián chết, xem có hù dọa chết bà ta hay không!

Lão phu nhân cau mày, hỏi Lý ma ma bên cạnh: “Hôm nay nhị di nương làm sao vậy? Chẳng lẽ quản nhà quyền to nên không để lão thái bà ta đây vào trong mắt?” Lại bảo Lý ma ma: “Người qua đó xem một chút, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ma ma vâng một tiếng rồi đi, không bao lâu sau thì trở lại: “Lão phu nhân, tối hôm qua nhị di nương bị dọa sợ, thân thể không thoải mái, nói hôm nay không tới thỉnh an được!”

Lão thái thái giận dữ, vỗ tay cầm màu đỏ của chiếc ghế dựa khắc hoa làm từ gỗ đàn hương, giận đến run cả người, suýt nữa ho lên: “Buồn cười, nàng lại bị mấy con chuột hù dọa đến mức không thể tới thỉnh an? Giao quyền chương quản vào trong tay nàng chẳng phải sẽ trở nên lộn xộn sao!”

Dịch Cẩm Ninh đứng lúc đứng lên, vỗ lưng bà giúp bà thuận khí: “Bà nội, ngài đừng tức giận, tuy nói quyền chương quản nằm trong tay nhị di nương, nhưng thực ra vẫn dưới quyền ngài, lão nhân gia ngài không chịu chương quản nên việc này mới rơi xuống người nhị di nương, vậy mà nhị di nương lại không suy nghĩ cẩn thận một chút, nói thế nào thì ngài cũng là người có uy vọng nhất trong phủ này! Haizz, sao nhị di nương có thể không thông cảm cho nỗi khổ tâm của ngài chứ?”

Những lời này lão phu nhân thích nghe liền vui vẻ khen ngợi vẫn là Ninh Nhi hiểu chuyện. Dịch Cẩm Ninh cười đưa một ly trà cho lão phu nhân, lại nói: “Nếu nhị di nương thân thể mang bệnh, bà nội lại càng già càng dẻo dai, vậy quyền chương quản hay là để ngài làm đi, tránh cho nhị di nương làm việc quá độ, lại thêm sợ hãi, nếu như bệnh không dậy nổi thì có tội lớn rồi!”

Tứ di nương và Dịch Cẩm Dung ở dưới nghe xong, sắc mặt có phần không vui. Ngủ di nương lại càng hơn thế, lão gia yêu chiều bà như vậy, bà lại còn vì cả nhà sinh ra con trai thứ, nói thế nào dù không có công lao cũng có khổ lao nhưng lại không thấy có ý tứ gì sẽ phân quyền chương quản cho bà dù chỉ chút ít.

Lão phu nhân nghe vậy liền cảm thấy mình vẫn chưa lo lắng chuyện gì đến nơi đến chốn, lập tức mở miệng muốn thu đại quyền, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì Dịch Cẩm An đã vén rèm đi vào: “Cháu gái thỉnh an bà nội!”

Về mặt lão phu nhân đạm mạc, nói một câu: “Người đến rồi.”

Bà rất không thích đứa cháu gái này, mặc dù đáng đáp giống hệt Ninh Nhi nhưng lại không khiến người khác yêu thích, vừa nhìn đã thấy trong lòng vô cùng buồn bực.

Dịch Cẩm An không để ý ngồi xuống bên dưới, nhiều năm qua nàng ta đã quen với bộ mặt lạnh của lão phu nhân. Chỉ có điều chuyện của nhị di nương nàng ta tuyệt không đồng ý, nếu nhị di nương bị đánh đổ thì nàng ta cũng chẳng còn chút địa vị nào. Lập tức đứng lên quỳ xuống dưới chân lão phu nhân: “Bà nội, nhị di nương chỉ là thân thể không thoải mái, người sẽ tới đây muộn một chút.”

Vừa nói xong thì nhị di nương bước vào phòng, trong nháy mắt mọi người trong phòng hít một hơi khí lạnh. Lão phu nhân trầm mặt quát chói tai: “Đường đường là đương gia nhị di nương của Tướng phủ, người như vậy còn ra thể thống gì? Thật là làm mất hết mặt mũi Tướng phủ chúng ta!”

Tiểu Đào trốn sau lưng Dịch Cẩm Ninh cười, cười đến mức hai vai run rẩy, khoe miệng co quắp. Mọi người trong phòng cũng không phúc hậu cười thành tiếng. Nhị di nương vẫn chưa phát hiện xảy ra chuyện gì, vội hỏi: “Cười cái gì? Có gì đáng cười? Các người cũng bị lão phu nhân trách mắng?”

Bà ta quả thực là đầu óc ngu si, tứ chi phát triển!

Dịch Cẩm An kéo vạt áo bà ta, run rẩy liếc mắt ý bảo trên mặt bà ta có vấn đề, nhị di nương rối loạn cho rằng nàng ta muốn nói trên mặt có vết bẩn, vội đưa tay lên lau mặt. Ai ngờ càng lau mặt càng nổi hoa. Dịch Cẩm An không chịu được nữa, đưa cho bà ta một chiếc gương đồng: “Di nương, người trang điểm...”

“A!” Nhị di nương nhìn vào gương, khuôn mặt của người bên trong như mặt quỷ, bị dọa sợ đến mức vút gương chạy ra ngoài, Dịch Cẩm An đang quỳ cũng cuống quýt đuổi theo.

Lão thái thái nâng trán, thâm than gia môn bất hạnh, chưa từng thấy người con dâu nào không có tiền đồ như vậy, thật may là trong phủ chứ không phải bên ngoài, nếu truyền ra ngoài... Lão phu nhân thở dài, nói mấy câu, đại quyền chương quản tạm thời rơi vào trong tay bà. Phân phó đối câu rồi cho mọi người lui xuống.

Chuyện không ngoài dự tính của Dịch Cẩm Ninh, tự tay nàng bày kế nên tất nhiên rõ hơn người khác. Tiểu Đào chung ra khuôn mặt cười hi hi đòi thưởng.

“Tiểu thư, những thứ son phấn kia tốn không ít bạc của em đâu, tháng này người phải thưởng thêm cho em chút bạc đây.” Vội lại trộn mấy thứ khác vào trong son phấn của nhị di nương cũng chẳng dễ dàng, nàng tốn không ít công sức đâu.

Dịch Cẩm Ninh hung dữ cốc trán nàng một cái: “Thưởng cho người cái cốc đầu trước!”

Vui đùa một lát, nàng hỏi: “Đó là son phấn gì vậy? Có hại cho thân thể không?”

Nếu có thể khiến nhị di nương bị bệnh sởi hay gì gì đó không phải càng tốt hơn sao, tốt nhất là khiến da bà ta bị thối rữa rồi chết. Bây giờ Dịch Cẩm Ninh không phải người lương thiện gì, chộc nàng giận sẽ không có kết quả tốt.

Tiểu Đào cười thần bí: “Thiên cơ bất khả lộ!” Dịch Cẩm Ninh gãi ngứa nàng một hồi, Tiểu Đào bị chọc cười vội vàng xin tha: “Được được được, em cho người biết!”

Nàng nuốt nước miếng, nói nhỏ: “Những nơi sưng đỏ chỗ bà ta trang điểm sẽ ngứa, ngứa ba ngày ba đêm.” Nàng không dám giết chết người, đến lúc bị truy cứu có thể nàng là người đầu tiên gặp nạn.

Ba ngày sau, trong sân nhị di nương đêm nào cũng có tiếng kêu thảm thiết truyền ra, Dịch Cẩm Ninh và Tiểu Đào chỉ coi như khúc hát ru con, ngủ rất yên ổn. Tiểu Mai không rõ chân tướng, mỗi đêm đều bị tiếng kêu thảm thiết kia dọa sợ tới mức giật mình tỉnh lại từ trong mộng. Tiểu Đào cũng bị liên đới kéo theo chịu tội.

Nhìn đôi mắt đen thẫm của Tiểu Đào, Dịch Cẩm Ninh cảm thấy nếu mình không tìm cách trừng trị Tiểu Mai thì thật có lỗi với chính mình. Nghĩ ngợi vài ngày, vết thương của nàng ta hẳn đã tốt hơn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Mỹ Nhân Trên Cây

Mấy ngày nay nhị di nương đều ở trong phòng. Nếu không phải trên giường của bà ta đang yên đang lành tự nhiên có mấy con chuột chạy ra, thì là trong tủ quần áo có vài con chuột chết, bên trong hộp trang sức có gián, hộp phấn hương bỗng nhiên đổi màu. Quan trọng nhất là không hiểu vì sao bỗng nhiên cảm thấy cả người ngứa ngáy.

Dịch Trường Hoa kiên quyết không tin, hung dữ trách mắng bà ta một trận, ông cho rằng những chuyện này là do có người đang tác quái, quát bà ta đừng có mù quáng kêu la hù dọa những người trong phủ.

Ngày hôm sau trời trong mây sáng, các tiểu thư trong phủ hẹn nhau ra ngoài giải sầu. Trong kiếp trước, vào những lúc như thế này nàng cũng sẽ đi cùng bọn họ, thảnh thơi ở trên du thuyền ngâm thơ gảy đàn cùng với những tiểu thư công tử thế gia kia. Thế nhưng hiện tại nàng thả ở nhà chơi xích đu.

Lúc này Dịch Cận Ninh đang ngồi trên xích đu ở dưới gốc cây nàng hay tới, trong đầu gộp nhặt những cách trừng trị người khác của đám tiểu thiếp của tên tướng công đã phụ nàng trong kiếp trước. Nàng muốn dạy dỗ Tiểu Mai thật tốt, thuận tiện đuổi nàng ta đi. Trong phòng nàng không dung được loại người ăn cây táo rào cây sung như vậy.

Xích đu dây phiêu dang chao đảo, váy áo nhẹ nhàng tung bay trong làn gió ấm áp. Dịch Cận Ninh cảm thấy dễ chịu nhắm mắt lại hưởng thụ thời khắc yên tĩnh tốt đẹp này. Bỗng có một chiếc lá rơi từ trên cây xuống, không nghiêng không lệch rơi đúng vào cổ nàng. Lá cây xanh ngắt dính vào làn da nàng mang đến cảm giác lạnh lạnh. Nàng khẽ động, bàn tay thon dài vươn ra cầm lấy chiếc lá, cười ha ha hát lên điệu hát dân gian.

Mạc Liễm Sâm kinh ngạc cười cười, cô nương này thật thú vị. Những ngày gần đây trên triều vẫn luôn xôn xao nói tỷ muội song sinh phủ Thừa tướng xinh đẹp như hoa, toả sáng rực rỡ trong bữa tiệc rượu. Những chuyện này vốn không liên quan đến hắn, nhưng Thái hậu lại nói rõ muốn từ trong bữa tiệc rượu giúp hắn chọn một vị Vương Phi, còn nói trước cho hắn biết nhị tiểu thư Dịch Cận Ninh của phủ Thừa tướng chưa hứa hôn cho ai. Đây là đang muốn nói cho hắn biết, người được Thái hậu chọn làm Vương Phi của hắn chính là nhị tiểu thư trong cặp tỷ muội song sinh kia. Rốt cuộc Dịch Cận Ninh này là người như thế nào, có phải cũng là một người tục khí ngu muội như những vị tiểu thư khuê các kia hay không? Cho dù có phản đối thế nào đi nữa vẫn không được, hắn đành phải tìm hiểu rõ mọi chuyện trước.

Tiểu cô nương dưới tàng cây ăn mặc trang điểm vô cùng đơn giản, nhưng vật liệu may mặc lại vô cùng đắt giá, nhìn dáng vẻ hắn là một vị tiểu thư nào đó trong phủ. Bất chợt hắn nổi lên ý muốn chọc ghẹo người khác liền ngắt một lá cây rồi thả nó rơi đúng vào cổ của nàng.

“Lá cây à lá cây, chẳng lẽ mày cũng muốn bắt nạt ta sao?” Dịch Cận Ninh vươn tay lấy lá cây xuống, tại sao hôm nay lá cây lại rơi đúng cổ cô nàng. Nàng thờ dãi một hồi, nàng nói với lá cây: “Mặc dù ta nhu nhược nhưng không dễ bắt nạt đâu nhé, mày đừng tưởng rằng bản thân mình là cây thần thì rất giỏi, vẫn nên ngoan ngoãn ở trên cây thì tốt hơn, chớ có chọc ghẹo ta, bằng không...” Nàng vỗ nhẹ một cái vào thân cây to lớn, cười đến ôn hoà: “Ta chặt!”

“Ha ha ha...” Mạc Liễm Sâm bị những lời nói này của nàng chọc cười, nhin không được bật cười thành tiếng. Cô nương này quả là thú vị, không những nói chuyện với cây mà còn uy hiếp nữa.

Từ trên cây truyền đến một tràng cười sang sảng, Dịch Cận Ninh ngẩng đầu, đôi mắt phượng xinh đẹp vừa khéo chống lại đôi mắt hoa đào. Nàng tò mò đánh giá hắn, hắn cũng bình tĩnh nhìn kỹ nàng, hai người im lặng nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát.

Dịch Cận Ninh đỏ mặt, nàng chưa từng to gan quan sát bất cứ nam nhân nào như vậy, bao gồm cả gã phu quân đã phụ lòng nàng trong kiếp trước. Dáng dấp nam nhân trước mắt này vô cùng yêu mỹ, hoa văn hình mây trên tay áo màu xanh nhạt lúc ẩn lúc hiện, đai lưng khảm ngọc thắt chặt, tóc đen được buộc bằng dây khảm đá quý màu xanh cùng màu với mũi tên lên nét anh tuấn của hắn, lại vô cùng yêu dị, quả thật những thiếu nữ nàng đã gặp qua đều không bằng hắn, tướng quân tuấn mỹ trong kiếp trước của nàng cũng không bằng, căn bản là không cùng cấp bậc. Lúc này, trong đầu nàng chỉ còn bốn chữ: Giật nảy mình!

Về mặt Mạc Liễm Sâm cũng hơi mất tự nhiên, đây là lần đầu tiên hắn thấy một tiểu thư khuê các vô lễ quan sát nam nhân như vậy, nha đầu này, đẹp thì đẹp thật nhưng có chút... lớn mật, lời vừa muốn nói ra miệng nhưng lại trở thành...

“Chả nước miếng kia!”

“Ngươi...”

Hai người cùng mở miệng, Dịch Cận Ninh vừa nói một chữ liền dừng lại, vô thức lau nước miếng. Nam tử sang sảng cười, dứt khoát nói: “Trêu ngươi thôi!”

Bị rơi vào bẫy, Dịch Cận Ninh vừa hờn vừa giận, nghiêm mặt nói: “Ngươi là ai? Tại sao lại xông vào Tướng phủ? Còn...” Hắn ngăn người trên cây lâu như vậy mà nàng không biết, chắc không phải là tên háo sắc chứ? Nghĩ vậy nàng lập tức nói: “Nói, rốt cuộc ngươi có mục đích gì?”

Cô nương này, hay thay đổi! Vừa rồi còn dịu dàng như nước, như thế nào lại phát hỏa rồi? Mạc Liễm Sâm khó hiểu, hắn có thể nói hắn tới Tướng phủ để nhìn Vương Phi tương lai một lúc không? Nhưng hắn vẫn chưa thấy mặt vị Vương phi tương lai này... Đợi chút, Vương Phi tương lai? Trong Tướng phủ, lớn như tiểu cô nương này cũng chỉ có ba người, nha đầu tính khí nóng nảy cổ quái này sẽ không phải là Vương Phi tương lai của hắn đấy chứ? Trong lòng Mạc Liễm Sâm ẩn ẩn mong đợi.

Thấy tên kia không nói lời nào, Dịch Cận Ninh tức giận, mở miệng gọi người. Đại quân sự Chu ma ma trong phủ nghe nhị tiểu thư hét liền cuống quýt chạy tới: “Nhị tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?”

Dịch Cận Ninh chỉ lên cây, nhìn cũng không nhìn nói: “Trong phủ có trộm!”

Soạt một tiếng, Chu ma ma ngẩng đầu nhìn về phía nhị tiểu thư chỉ, kỳ quái sờ đầu: “Không có, hay là nhị tiểu thư nhìn lầm?”

Không có? Dịch Cận Ninh ngẩng đầu, đúng là không có. Người đâu? Đang định ra lệnh cho mọi người đi tìm thì Tiểu Đào và Tiểu Mai vội vàng chạy từ bên kia tới, sắc mặt lo lắng: “Tiểu thư, nhị di nương xảy ra chuyện rồi, lão gia gọi người trở lại!”

Khi đi theo nha hoàn đến đại sảnh, Dịch Cận Ninh liên tục quay đầu lại nhìn, thấy trên cây không có ai, không biết vì sao trong lòng cảm thấy có chút mất

mất. Rồi lại hừ hừ, chờ xem, lần này không bắt được người, để xem lần sau ta trừng trị người như thế nào! Dịch Cận Ninh vừa vào đại sảnh thì vô số ánh mắt liếc tới, nàng dịu dàng nâng mắt, trong mắt tràn ngập thanh thuần, nói với Dịch Trường Hoa ngồi ở vị trí chủ vị: “Phụ thân tìm con có chuyện gì không?”

“Con nhìn gương mặt nhị di nương một chút xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Dịch Trường Hoa chỉ vào nhị di nương Cát Vân Niên đang ngồi ở một bên, gương mặt sưng đỏ không chịu nổi: “Có phải con làm nàng bị thương hay không?”

Chỉ nhìn thoáng qua Dịch Cận Ninh liền biết vết thương này đã được đại phu xử lý qua rồi, dấu vết bên má trái bắt đầu biến mất, xem ra thuốc của Tiểu Đào vẫn còn nhẹ lắm.

Dịch Cận Ninh rừ mắt, uất ức nói: “Phụ thân, thật oan uổng cho nữ nhi!” Lại quay về phía Cát Vân Niên, nước mắt lã chã: “Nhị di nương, Ninh Nhi tự hỏi chưa từng làm ra chuyện gì có lỗi với ngài, vì sao ngài lại đổ oan cho ta?”

Cát Vân Niên đứng lên, chậm rãi đi về phía nàng: “Oan uổng người, oan uổng người mà khuôn mặt ta lại thành như thế này à?” Bà xoay người nhìn Dịch Trường Hoa, vô cùng uất ức lấy một hộp son phấn ra: “Lão gia, người nên phân xử cho thiếp thân, Ninh Nhi ngày càng vô pháp vô thiên rồi. Chính là nó xúi giục nha hoàn Tiểu Mai bỏ độc vào trong hộp phấn.”

Bà chỉ một ngón tay vào Tiểu Mai, cắn hận không dứt. Mấy ngày trước, vài vị đại phu chẩn bệnh cho bà hỏi bà có phải đã bôi trát son phấn có vấn đề lên mặt hay không, bà còn không tin, nếu không phải bắt được Tiểu Mai tìm kiếm gì đó trên bàn trang điểm của bà, đánh chết bà cũng không tin lại là Dịch Cận Ninh dịu dàng như nước sai người làm.

Dịch Cận Ninh liếc mắt nhìn Tiểu Mai đi theo phía sau, Tiểu Mai có chút chột dạ cúi đầu, cuống quýt trên mặt đất không ngừng nói không phải là nàng ta, nàng ta không làm chuyện đó.

Dịch Cận An lộ vẻ mặt buồn rầu, hôm đó Tiểu Mai đến phòng Nhị di nương theo sự phân phó của nàng ta, Dịch Cận Ninh thấy phấn hương kia hiếm thấy nên cũng cho nhị di nương một phần nên nàng ta muốn lấy về một ít. Chỉ là nếu phải nha hoàn bên cạnh đi, sợ khi bị phát hiện sẽ bị trách mắng nên mới để Tiểu Mai đi. Cuối cùng là không thành công, bị phát hiện thật, phấn hương của Nhị di nương hẳn là bị bỏ độc, nàng ta thấy mình may mắn suy nghĩ chu đáo, bằng không người bị chất vấn bây giờ hẳn sẽ là mình. Không biết cứ như này thì có thể tra ra gì nữa, Tiểu Mai có khai ra mình không. Nàng ta ngược mắt nhìn Dịch Cận Ninh thì phát hiện nàng cũng đang cười nhìn mình chằm chằm liền vội vàng cười lại một tiếng.

Dịch Trường Hoa nhận lấy hộp phấn trong tay Nhị di nương, mở ra ngửi một chút, lại sai người cầm bài thiếp mời Lâm ngự y đến. Lâm ngự y trẻ hơn ngự y lần trước rất nhiều, y thuật lại cao minh.

Hắn kiểm tra cẩn thận, phát hiện hộp phấn phẩm chất thượng thừa nhưng lại bị đổi màu, bên trong còn có thành phần gây ngứa, nhìn Nhị di nương một cái nói: “Hộp phấn này quả thật đã bị động chân động tay vào!” Nơi tường cao nhà sâu này luôn không thiếu lục đục và người lừa ta gạt, hẳn đã miễn dịch rồi.

Câu nói đầu tiên đã xử tử hình Dịch Cận Ninh. Nhị di nương cười lạnh: “Dịch Cận Ninh, người còn gì để nói không?”

Về mặt Dịch Cận Ninh bình thản: “Tại sao Nhị di nương lại kết luận rằng con động chân động tay vào đó? Tiểu Mai đúng là nha hoàn của con, nhưng ai quy định nha hoàn của con thì chỉ có thể nghe lệnh của con?”

Tiểu Mai quỳ trên đất đã sớm bị dọa đến mức hoang mang lo sợ, hôm kia Đại tiểu thư sai nàng đến phòng Nhị di nương lấy phấn hương, nàng chỉ lấy trộm vài thứ thôi chứ không hề hạ độc.

“Tiểu Mai, người nói đi, có phải Nhị tiểu thư sai người hạ độc trong hộp phấn của Nhị di nương không?”

Giọng nói Dịch Trường Hoa uy nghiêm làm Tiểu Mai sợ đến run lên, vội vàng dập đầu, lời nói không mạch lạc: “Nô tỳ không làm, nô tỳ không làm. Nô tỳ khai hết, là Nhị tiểu thư, không đúng, là Đại tiểu thư sai nô tỳ qua phòng Nhị di nương trộm phấn hương, nàng nói sẽ không có ai nhìn thấy. Thực sự nô tỳ không làm!”

Dịch Cận An nghe xong nổi trận lôi đình, tát Tiểu Mai một cái khiến nàng ta ngã ngồi trên mặt đất: “Tiện nô tài, cuối cùng là ai sai người, nói cho rõ ràng!”

Tiểu Mai bụm mặt, bị ăn một cái tát cuối cùng cũng tỉnh táo được chút ít, lời nói không còn mơ hồ nữa: “Nô tỳ... Nô tỳ không biết. Nô tỳ là nghe Đại tiểu thư sai, đến phòng Nhị di nương trộm phấn hương, nhưng nô tỳ không hạ độc!”

Nàng ta ngẩng đầu nhìn lão gia đang ngồi trên vị trí chủ vị và Nhị di nương sắc mặt tức giận, biết bản thân làm cách nào cũng không chạy thoát tội, vội kéo tay áo Dịch Cận An: “Đại tiểu thư, người phải cứu nô tỳ, nô tỳ nghe người sai nên mới làm như vậy.”

Cát Vân Niên thấy Dịch Cận An bị lôi kéo, trừng mắt nhìn Dịch Cận Ninh: “Có thể là trước đó người đã hạ độc vào trong hộp phấn của ta rồi mới đem tặng! Hừ, ta biết mà, người làm gì có lòng tốt như vậy, thật đúng là nuôi sói mất trắng!”

Ôi chao, nghe xem! Ai mới là sói mất trắng đây? Dịch Cận Ninh không nghe nổi nữa, trầm giọng lạnh lùng nói: “Tỷ tỳ mới là do người nuôi lớn, nói sói mất trắng không phải là đang nói tỷ tỳ đây chứ? Không phải hộp phấn kia người đã dùng từ trước rồi à, sao lúc trước không thấy người gặp chuyện không may? Và lại, hộp phấn này là con đưa cho người, nếu người xảy ra chuyện gì chẳng phải là con chịu trách nhiệm à, con đâu có ngu vậy?”

“Người...” Nhị di nương chỉ vào Dịch Cận Ninh tức giận không nói thành lời, lại làm nũng với Dịch Trường Hoa: “Lão gia, người nhìn nha đầu này xem,

nó còn cái nữa!”

Dịch Trường Hoa ý vị sâu xa nhìn Dịch Cẩn Ninh, cất tiếng: “Được rồi, chân tướng đã rõ, Vân Niên nàng cũng đừng so đo với đứa trẻ con. Người đầu, Tiểu Mai thân là gia nô nhưng chân tay không sạch sẽ, toan tính mưu hai Nhị di nương, kéo ra ngoài loạn côn đánh chết.”

Hai ma ma cường tráng lôi Tiểu Mai ra ngoài, Tiểu Mai vẫn chưa từ bỏ hi vọng, liều mạng giãy dụa kêu: “Nô tỳ bị oan, nô tỳ không hạ độc, lão gia, nô tỳ không hạ độc... Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, cứu nô tỳ, nô tỳ không muốn chết...”

Tiểu Mai điên cuồng gào thét, cuối cùng bị lôi ra ngoài. Bên ngoài truyền tới âm thanh của cây hèo, ngay sau đó là tiếng nước nổ, lại sau đó, bà tử hành hình tiến vào hỏi: “Lão gia, đánh chết rồi thì ném ra bãi tha ma hay sao?”

“Ném ra bãi tha ma! Tay chân không sạch sẽ như vậy, không thể chiêu quá sinh hư!” Lời này là một lời cảnh báo, hung hăng đánh vào những người có mặt ở đây, nếu có ai dám tái phạm, đây sẽ là kết cục.

Tự mình làm bậy thì không thể sống! Tiểu Đào đứng sau lưng Dịch Cẩn Ninh, trái tim vẫn còn treo ngược, lo lắng mình sẽ bị lôi ra ngoài đánh, may mà tiểu thư thông minh, mà Tiểu Mai cũng thật đáng đời, tiểu thư tốt như vậy không phục vụ lại chạy đi nịnh bợ Đại tiểu thư, thật đúng là ăn cây táo rào cây sung.

Dịch Trường Hoa cũng coi như công bằng, đánh chết Tiểu Mai, phạt hai vị tiểu thư chép kinh Phật một trăm lần, trong nhà cũng không còn ai dám lên tiếng nữa.

Nhị di nương bị ghen một hơi không thể phát tiết, khó chịu muốn chết, lão gia cũng đã lên tiếng rồi, bà ta không dám tìm Dịch Cẩn Ninh gây phiền phức nữa. Bà ta hung ác trừng mắt nhìn Dịch Cẩn An: “Lát nữa sẽ trừng phạt ngươi!”

Dịch Cẩn Ninh trở lại Trúc Uyển, bảo Tiểu Đào đi xuống nghỉ ngơi, tự mình nghỉ ngơi một lúc, nếu có chuyện thì sẽ kêu nàng. Không ngờ vừa mới nằm xuống thì có người nhảy xuống ở đầu giường, nàng còn chưa kịp kêu ra tiếng đã bị che miệng: “Đừng kêu, là ta!”

Biết là người nên mới muốn kêu, Dịch Cẩn Ninh trừng mắt ý bảo hấn bỏ tay xuống, Mạc Liễm Sâm vừa buông tay nàng liền ngồi dậy mắng: “Ngươi muốn chết à, muốn chết thì lặn xa một chút, nơi này là Tướng phủ, còn đây là khuê phòng của ta, đừng phá hỏng danh tiếng của ta!” Hôm nay tâm trạng nàng không tốt lắm, làm nàng bức mình thì chịu mắng là đúng.

Mạc Liễm Sâm sừng sốt một chút, ngay sau đó cất tiếng cười, tiếng cười sang sảng làm người khác cảm thấy thật thoải mái, âm thanh mộc mạc trầm thấp tràn đầy từ tính truyền vào trong tai tựa như tiếng nước vỗ lên hòn đá, trong trẻo du dương, lại tựa như nước suối vào miệng, thơm ngọt thấm sâu.

“Dịch Cẩn Ninh, có ai nói cho nàng biết nàng rất hung dữ không?”

“Không có, người là người đầu tiên!” Dịch Cẩn Ninh tức giận.

“Vậy à? Ta thật có phúc!” Mạc Liễm Sâm vừa lăm bầm đầu gối vừa sai bước đi về phía cửa ra vào.

“...” Không sợ bị phát hiện à? Còn đi cửa chính? Dịch Cẩn Ninh cảm thấy mình sắp phát điên rồi, tên nam nhân này không có việc gì nên chạy tới đây hù dọa mình, nói mình rất hung dữ???

Thời tiết rất tốt, Dịch Cẩn Ninh nằm trên giường rất nhanh chìm vào giấc ngủ, trong ánh trăng mờ nàng mơ thấy kiếp trước của mình, thấy được kết quả bi thảm của Dịch Cẩn An, còn có phu quân trước Chương Dẫn Giác, còn có Mạc Dật Hiền...

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Quỷ Âm Tướng Phủ

Nhị di nương tự mình trở về viện, hung ác mắng Dịch Cẩn An một trận: “Con muốn phần hương thì nói với nhị di nương là được, làm gì phải sai nha hoàn giờ trò lén lút như vậy? Chắc chắn tí nữa tứ di nương và ngũ di nương sẽ thăm mắng con không được dạy bảo, mẹ con đã mất, con lại do ta nuôi dưỡng, là máu thịt của ta, chẳng lẽ ta có thể để con thiếu thốn?”

Dịch Cẩn An bĩu môi, không nói gì, khi nhị di nương mắng chửi phê bình người khác nhất định không được cãi lại, đây là kinh nghiệm nàng ta đúc kết ra được qua nhiều năm, vì vậy chỉ không ngừng gật đầu dạ vâng. Nhị di nương thấy đáng vẻ nàng ta ngoan ngoãn, trong lòng cũng bình tĩnh lại, đều nói con người khác sinh không bằng thân sinh của mình, nhưng bà cũng không để trong lòng. Bây giờ, quyền quản nhà bị thái thái thu lại, nếu không có ai bên cạnh, cuộc sống sau này trong Tướng phủ cũng không dễ dàng.

Lại dạy dỗ thêm một lát nữa, sau đó nói vài lời để nghe với Dịch Cẩn An rồi nhị di nương để nàng ta ra ngoài. Ma ma thiếp thân an ủi: “Di nương đừng lo lắng, đại tiểu thư sẽ nhớ kỹ lòng tốt của ngài.”

“Hi vọng là vậy!” Nhị di nương chậm rãi mở miệng, thở dài một hơi. Bà nhìn bầu trời, không khỏi lắc đầu một cái, cảm thấy những ngày an bình như cách mình ngày càng xa.

Dịch Cẩm Ninh đang ngoan ngoãn chép kinh Phật, chép tới chép lui một hồi đột nhiên nghĩ đến đại phu nhân. Từ lúc sống lại tới nay, trừ cặp kê hôm đó nàng vẫn chưa gặp lại đích mẫu, nghĩ vậy liền cầm kinh Phật lên chuẩn bị tới Phật đường thăm bà, thuận tiện thỉnh giáo bà đạo lý của kinh Phật.

Phật đường là một viện nhỏ được xây dựng đặc biệt, bên trong vô cùng an tĩnh, có hương vị của đàn hương, là nơi tốt để thanh tu. Bên trong đích mẫu đang yên lặng quỳ trước tượng Phật niệm kinh, Dịch Cẩm Ninh không quấy rầy bà, chỉ ngồi một bên im lặng chờ. Nàng biết lúc này đích mẫu đang chuyên tâm cầu phúc cho đại ca, nàng không muốn quấy rầy.

Năm nay đích mẫu đã ba mươi bốn tuổi, bà gả cho Dịch Trường Hoa đã mười tám năm rồi, lại sống ở Phật đường mười ba năm, vì quanh năm lễ Phật nên khuôn mặt đẹp đề cập lộ vẻ hiền hoà, bà đọc kinh văn xong đứng dậy nhẹ giọng nói: “Ninh Nhi!”

Hai chữ Ninh Nhi này tựa như một ly trà ấm áp, hơi ấm thấm vào tận trái tim Dịch Cẩm Ninh. Thời gian trôi qua đã lâu mà bà vẫn có thể gọi chính xác tên của nàng? Sáu năm rồi, tròn vẹn sáu năm nàng không bước chân vào Phật đường, cũng không gần gũi với mẫu thân, cũng chỉ vì từ di nương nói bà mới là người nuôi nàng lớn khôn. Trước giờ, trong nhà ngoại trừ Tiểu Đào ra, khi nàng một thân một mình không hề có ai nhận ra nàng qua một cái liếc mắt, ngay cả bà nội yêu thương của nàng, có đôi khi Dịch Cẩm An đi vấn an cũng sẽ gọi sai thành tên nàng. Phụ thân Thừa Tướng của nàng càng không cần phải nói, nếu gặp phải một trong hai tỷ muội các nàng nhất định sẽ gọi sai.

Khoé mắt Dịch Cẩm Ninh uor ướt, nhào vào trong ngực bà: “Mẫu thân!”

Ở trong nhà này, người thân chân chính thương yêu nàng chỉ có một mình mẫu thân. Nàng nhớ, khi còn bé tính tình nàng bướng bỉnh, thường xuyên trốn học không muốn học chung với các tỷ tỷ và muội muội, là mẫu thân cầm tay nàng tự mình dạy nàng học, thư pháp của nàng, hoạ kỹ của nàng, cảm nghệ của nàng, vũ đạo của nàng, không có thứ gì là không do mẫu thân dạy. Nàng còn nhớ rõ, hồi bé khi bị thương, từ di nương chỉ biết mắng nàng, thế nên mỗi lần như vậy nàng đều chạy tới Phật đường, mẫu thân sẽ cho nàng nụ cười thoải mái và vòng ôm ấm áp, để nàng quên đi tất cả đau đớn.

Kiếp trước, nàng không hiểu được những thứ này đều phải trả giá, mà chỉ cho rằng đó là những chuyện đích mẫu nên làm và nàng cũng cứ thân nhiên đón nhận. Khi đích mẫu chết là ngày nàng và tỷ tỷ về lại mặt, khi đó mẫu thân bệnh nặng, tỷ tỷ vì tận hiếu nên tự tay bón mẫu thân uống thuốc. Nhưng thật không ngờ rằng đó là lần cuối cùng nàng gặp mặt bà.

Nàng ngẩng mặt lên, sống mũi chua xót, Dịch Cẩm Ninh cười: “Mẫu thân lại đang cầu phúc cho đại ca sao?”

“Đúng vậy, mỗi ngày phu nhân đều cầu phúc cho thiếu gia, nhiều năm rồi nhị tiểu thư không tới, chắc là quên rồi?” Hạ ma ma mang com canh tới, cười nhẹ nói. Vị ma ma này đi theo bên cạnh mẫu thân đã lâu, tính tình kích động dễ nổi giận của bà bớt đi không ít.

Đại phu nhân liếc mắt oán trách bà, sau đó nói với Dịch Cẩm Ninh: “Đã đến đây rồi, ta thấy con cũng chưa dùng bữa trưa, vậy ở đây dùng com đi!”

Dịch Cẩm Ninh đồng ý, liền cùng mẫu thân và Hạ ma ma ngồi xuống dùng com chay đơn giản. Vì đã thật lâu rồi không ăn com chay nên nàng cảm thấy hết sức ngon miệng, liền ăn thêm một chén com, còn không ngừng khen ngợi: “Hạ ma ma thật có tay nghề, làm đồ ăn ngày càng có sắc có hương!”

Hạ ma ma thu dọn bát đĩa, vui vẻ nói: “Ngài ấy, chỉ biết vỗ mông ngựa, nhưng thật đáng tiếc mông ngựa của bà già này ngài vỗ không được rồi, thức ăn này không phải lão nô làm, thức ăn hôm nay là do phu nhân dậy sớm chuẩn bị, lão nô chỉ phụ trách hâm nóng rồi mang lên thôi.”

Đích mẫu vừa giúp đỡ dọn dẹp vừa nói: “Ngay người trong Phật đường đã lâu, tay nghề bị chậm lụt rồi, hôm nay không có việc gì nên xuống bếp thử tay nghề, chờ đến khi Hồng Nhi trở về ta sẽ...” Bà nói xong rút cuộc hốc mắt đỏ lên không nói được nữa.

Dịch Cẩm Ninh ôm bà vào lòng, nhẹ giọng an ủi: “Mẫu thân, ca ca sẽ khoẻ lên thôi!”

Đã từng như vậy, mẫu thân đã từng ôm nàng như này, nói cho nàng biết: “Sẽ tốt lên thôi”. Bây giờ nàng cũng muốn che chở mẫu thân, cho bà cảm giác ấm áp, nàng vỗ nhẹ lưng bà, cảm giác ấy thật ấm áp.

“Đúng rồi, mẫu thân rời khỏi Phật đường đi, trong nhà cần người, Ninh Nhi cũng cần người.” Dịch Cẩm Ninh dẫn dắt từng bước: “Không phải người luôn muốn biết vì sao chân của ca ca lại gãy sao? Chỉ có ra ngoài mới có thể giúp ca ca tìm ra hung thủ, đòi lại công bằng cho ca ca.”

Kiếp trước, nàng nghe nói chân của ca ca bị gãy là do có người đẩy xuống vách núi, chỉ là người đó là ai nàng vẫn chưa có cơ hội điều tra. Hiện tại, nàng đã sống lại, nhất định nàng phải làm chỗ dựa cho mẫu thân, đòi lại công bằng cho ca ca.

Nàng lại tiếp: “Mẫu thân, Ninh Nhi nên lấy lại công bằng cho ca ca, nhưng trong nhà không ai giúp con. Di nương, tỷ tỷ, muội muội, tất cả bọn họ đều ức hiếp con, con chỉ có một thân một mình, căn bản không thể thành sự, mẫu thân...”

Không phải An Mộng Nhi không muốn giúp con trai lấy lại công bằng, không phải muốn buông tay chuyện tìm ra hung thủ cho con trai, chỉ là bà... không thể đi ra, vì một lời thề. Bà từng thề, ngoại trừ những ngày đặc biệt bà tuyệt đối không bước ra khỏi cửa Phật đường dù chỉ một bước. Trừ phi đích thân người nọ trực tiếp ra lệnh đề bà ra ngoài.

Hạ ma ma khó xử nhìn Dịch Cẩm Ninh: “Nhị tiểu thư, phu nhân đã thề không tự ý ra khỏi Phật đường, trừ phi đích thân lão gia mời phu nhân ra ngoài, nếu không lời thề độc sẽ báo ứng lên người thiếu gia.”

Dịch Cẩm Ninh trừng to mắt: “Thề độc?”

“Khiến chân thiếu gia vĩnh viễn không thể tốt lên, đòi đòi kiếp kiếp bị đau ốm hành hạ!” Giọng nói Hạ ma ma hơi nghẹn ngào: “Là đích thân lão gia và nhị di nương ép phu nhân thế độc, lão gia nói trừ phi ngài tự mình mời phu nhân rời khỏi phật đường, nếu không phu nhân vĩnh viễn không được tùy ý ra ngoài, cả đời phải ở đây.”

Dịch Cần Ninh sùng sốt, chẳng lẽ mẫu thân và phụ thân từng có một đoạn đầy đau khổ?

“Mẫu thân, người yên tâm, phụ thân sẽ đích thân tới mời người ra!”

Nàng âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải làm cho mẫu thân được ra ngoài, nhất định.

Đi từ trong Phật đường ra ngoài, lòng Dịch Cần Ninh yên bình không ít. Từ khi sống lại tới nay, nàng luôn mơ cùng một giấc mơ, mơ thấy tỷ tỷ song sinh của nàng tự tay bóp cổ nàng, mơ thấy Chương Dẫn Giác trái ôm phải áp để nàng quý trên đất hầu hạ hắn, mơ thấy vẻ mặt chán ghét của Mạc Dật Hiền...

Nàng đưa tay ôm trán, chẳng lẽ đây là điềm báo? Chẳng lẽ chuyện của kiếp trước lại lặp lại lần thứ hai?

Không! Nàng tuyệt không cho phép! Muốn ngăn chặn bi kịch lặp lại lần nữa, chuyện đầu tiên nàng phải làm chính là mời mẫu thân ra ngoài, chỉ có mẫu thân ở đây nàng mới không phải một thân một mình.

Đúng lúc nàng đang suy nghĩ lo trước tính sau thì một tràng cười truyền đến, thì ra các tỷ muội đang say mê soạn nhạc trong đình ở hậu viện. Dịch Cần Ninh không muốn nhập hội cùng bọn họ liền đi đường vòng, nhưng từ trước đến giờ sự việc luôn không theo ý người.

“Ồ, kia không phải là nhị đường muội sao? Nghe nói tỷ tỷ nàng trộm phần hương của di nương, bây giờ vẫn bị nhốt ở trong phòng chép kinh phật!”

Bước chân Dịch Cần Ninh dừng lại.

Giọng nói cộc nhủ thoát ra từ trong miệng đích nữ của đại phu nhân chỉ thứ hai, tên là Hương Ngưng, giới nhất là châm biếm người khác.

“Thứ nữ vẫn là thứ nữ, chỉ chính thì sao? Do di nương sinh thì chính là đồ hạ tiện bại hoại, ngay cả nhà mình cũng đi trộm, đúng là không có giáo dưỡng.”

Người vừa nói chuyện là Lam Hân - đích nữ của chỉ thứ ba, thích thêm nắm dặm muối, châm dầu vào lửa. Nàng ta thấy chỉ thứ hai mở đầu liền không nhịn được để thêm đôi câu. Các tỷ muội khác cũng cười khê chờ xem kịch vui.

Đáng tiếc, Dịch Cần Ninh là ai chứ? Nàng không thêm đoái hoài tới những đích nữ hoang tưởng tự đại này, chỉ ngoan ngoãn coi như không nghe thấy gì, tiếp tục đi đường của nàng, dù sao cũng không phải nói nàng.

“Đứng lại, ai cho ngươi đi? Đường tỷ nói chuyện với ngươi đấy, sao lại không có phép tắc thế hả, ngươi không biết phải đáp lễ à?” Dịch Hương Ngưng thấy nàng rời đi vội hét ngừng, bày ra dáng vẻ ta đây, cao cao tại thượng của dòng đích nữ.

Dịch Cần Ninh không thể làm gì khác hơn ngoài việc đáp lại: “Chào các vị tỷ tỷ, Cần Ninh còn có việc, không quá nhiều nhã hứng của mọi người, cáo từ!” Nói xong lại đi về phía trước.

Từng muội muội đầu cao hơn một chút kéo nàng lại: “Không cho ngươi đi, tại ngươi bị điếc hả?”

Những cô gái này ăn no không có việc gì làm sao? Thấy nàng rất dễ bắt nạt? Dịch Cần Ninh lập tức hất tay muội muội đang giữ nàng ra, suýt nữa hất nàng ta ngã vào trong hồ sen.

Nàng lạnh lùng nói: “Các ngươi nhìn cho rõ, đây là Tướng phủ, nếu làm ta mất hứng, cẩn thận ta nói bà nội đuổi tất cả các ngươi ra ngoài.”

Những người đó lập tức im bật, tuy phụ thân của họ là anh em ruột của Thừa tướng nhưng anh em ruột cũng có lúc tính toán với nhau, huống chi Dịch lão phu nhân không phải là bà nội của các nàng, tóm lại ăn nhờ ở đậu là không tốt. Dịch lão phu nhân từng nói nếu ai dám gây chuyện ở Tướng phủ sẽ lập tức đuổi ra ngoài. Phụ thân các nàng chỉ có chức quan nhỏ, một vài người còn không có, phải dựa vào cây to phủ Thừa Tướng này, cả nhà mới được vinh quang, bọn họ dù chết cũng sẽ không rời khỏi.

Dịch Cần Ninh lại trừng mắt nhìn các nàng, hất đầu rời đi, phút cuối lúc rời đi vẫn không quên châm chọc: “Một bát tài ăn com miễn phí, gửi người nơi xa còn không biết thận trọng!”

Các ngươi nói ta không có giáo dưỡng, ta liền nói các ngươi không đứng đắn, ai sợ ai chứ?!!

Chúng tỷ muội hai mặt nhìn nhau, đây là Dịch Cần Ninh sao? Không phải nàng rất dịu dàng sao? Rõ ràng trong ánh mắt vừa rời đi của nàng mang theo thần sắc ngoan tuyệt, nào có chút gì gọi là dịu dàng? Nhất định họ không nhìn lầm. Xem ra sau này nên ít chọc giận nàng thì hơn.

Dịch Cần Ninh vừa trở lại phòng đã tìm áo choàng, nàng phải ra ngoài. Nàng gọi Tiểu Đào sau đó vội vã lên xe ngựa tới hẻm nhỏ ở phía Tây Nam.

Xe ngựa chạy nhanh đến một hẻm nhỏ vắng vẻ, Dịch Cần Ninh cầm áo choàng được Tiểu Đào đỡ xuống xe, rẽ vào một viện trong hẻm nhỏ đó. Nàng nhớ, kiếp trước ở nơi này có một vị thần côn, thật ra ông ta cũng có chút bản lãnh, tốt hơn mấy tên lẩn lộn giang hồ để mưu sinh rất nhiều, chỉ là không biết bây giờ ông ta còn ở đó không.

Tiểu Đào tiến lên gõ cửa, bên trong truyền đến âm thanh mơ hồ không nghe rõ: “Ai vậy?”

Gõ cửa một lúc lâu vẫn không có ai tới mở cửa, đợi được một lúc Dịch Cận Ninh mới nghe thấy tiếng bước chân, người tới mở cửa là một ông lão nhếch nhác lụm thuộm. Ông ta như có thâm ý liếc nhìn Dịch Cận Ninh một cái, sau đó mời nàng vào trong, cánh cửa rách nát bị đóng lại kêu két một tiếng. Còn người ở bên trong nói những gì thì không ai biết được.

Đến buổi tối, Tướng phủ bị quỷ ám

Cả phủ gà bay chó sủa, trong sân đầy gián đầy chuột, cóc, rết. Thật vất vả mới dọn dẹp sạch sẽ, nửa đêm có người thức dậy đi tiểu thì phát hiện ngoài cửa sổ có một bóng trắng bay qua. Hân sợ tới mức nén nước tiểu trở lại, cả người run rẩy hết to: “Có quỷ!!!”

“Tên nô tài chết bầm, nửa đêm không ngủ còn mơ mẫm ồn ào cái gì?” Khuôn mặt nhị di nương khó lắm mới tốt lên, bây giờ mới có cơ hội nghỉ ngơi vậy mà lúc này lại có tên nô tài chết tiết không có mắt nhìn, về mặt bà tràn đầy thù địch nhìn người nọ, làm hại bà ngủ không ngon thì cứ cần thận cái đầu.

Những người khác cũng không tin trong phủ xảy ra chuyện ma quái, rồi rít trách mắng người nọ bị quỷ dọa.

Bỗng nhiên một trận gió lạnh thổi qua, lại có một bóng trắng bay tới, toàn bộ mọi người trong phủ đều bị dọa sợ, cùng la lên: “Có quỷ!”

Dịch Trường Hoa cũng nửa tin nửa ngờ, trong lòng thầm nghĩ có người giờ trò quỷ, hay là... Ông hét lên: “Đừng có lén lén lút lút, đi ra đây!”

Những người khác cũng thêm lòng can đảm gào theo: “Đứng vậy, đi ra đây, già quỷ thì có bản lĩnh gì?”

“Vù vù...” Đúng lúc này, ngoại trừ bóng trắng ra còn có tiếng gió rít âm trầm như tiếng quỷ kêu khóc, lại như tiếng oan hồn đòi mạng.

Những người liên can nom nóp lo sợ, trong tay nắm nha đinh, sai vật đều có vũ khí phòng thân, có người cầm gậy gộc, có người cầm búa rìu, có người cầm đao, run rẩy quây thành một vòng tròn bảo hộ chủ ở giữa, nắm nha hoàn nhất gan dấn đầy bùa chú trên người.

Lại khua khua gỗ gõ một hồi rồi vội vàng kết thúc, toàn bộ Tướng phủ cả đêm không ai dám ngủ, trừ những người bên trong Phật đường.

Dịch Cận Ninh cũng không dám ngủ, nàng ngồi ở bên cạnh Dịch lão phu nhân, đôi tay ôm cánh tay bà, toàn thân run lẩy bẩy. Không ai phát hiện ra dưới mí mắt đang rũ xuống kia, trong đôi mắt phượng hẹp dài của nàng có một tia sáng lướt qua nhanh chóng.

Có người đưa ra ý kiến ngày mai mời đạo sĩ tới trừ tà.

Dịch Trường Hoa chấp thuận, ông cũng cảm thấy trong phủ có quá nhiều vong hồn chết oan, nên cúng bái cầu siêu từ tế một phen.

Trong Tướng phủ, đèn dầu sáng rực, toàn bộ người trong phủ đều ngồi trong đại sảnh cho đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Lão Đạo Sĩ Luộm Thuộm

Rạng sáng ngày hôm sau, đôi mắt Dịch Trường Hoa xuất hiện hai quầng thâm đen, sai người đến chùa Phổ Ninh mời pháp sư. Pháp sư thì chưa mời được mà ngoài cửa lại có tiếng người gào thét.

Dịch Trường Hoa cau mày: “Chuyện gì ồn ào vậy?”

Gã sai vật báo lại: “Lão gia, ngoài cửa có đạo sĩ lôi thôi đi ngang qua chỉ chỉ chỗ chỗ Tướng phủ, nói là có oan hồn làm loạn.”

“Oan hồn làm loạn?” Một câu oan hồn làm loạn làm tất cả mọi người đang ngồi đều sợ hãi.

Nhị di nương vừa nghe bỗng cảm thấy lạnh lẽo cả người, bình sinh bà đánh chết từ nha hoàn, ma ma đến gã sai vật nhiều không đếm xuể, không phải những oan hồn này đến tìm bà đây chứ?

Dịch lão phu nhân cũng rợn cả tóc gáy, nắm đó bà và đám tiểu thiếp của phụ thân Dịch Trường Hoa đấu đá với nhau, quả thật hại chết không ít người, vì vậy trong lòng cũng sợ những người đó trở về đòi mạng.

Bình thường tứ di nương và ngũ di nương cũng làm không ít chuyện trái với lương tâm nên cũng cho rằng những oan hồn kia tìm tới các bà báo thù, lập tức đứng ngồi không yên.

Còn có các lão gia, phu nhân, thiếu gia, tiểu thư khác của Tướng phủ, tất cả mọi người đều lo lắng hãi hùng, tiếng rít gào tới qua như thể tìm bọn họ đòi

mạng vậy.

Dịch Cẩn Ninh nhú mảy nhìn phản ứng của mọi người, bình sinh không làm việc trái với lương tâm thì nửa đêm không sợ quỷ tới gõ cửa. Không ngờ trong phủ này thật không ít người làm việc sai trái, chỉ cần một hành động của nàng cũng đủ để những người đó lộ nguyên bản chất, thật không thú vị. Nàng bấu môi không lên tiếng, chờ đợi quyết định của người có địa vị tối cao trong phủ này.

Dịch Trường Hoa suy nghĩ một hồi mới nói: “Đưa ông ta vào đây!” Ông thật muốn xem xem rốt cuộc người nọ là thần thánh phương nào, lại dám ở trong phủ giả danh lừa bịp.

Chỉ chốc lát sau, ba bốn tên gia đình trói một lão đầu luộm thuộm đi vào: “Lão gia, chính là ông ta!”

“Khiếu hoá tử tử đầu tới mà dám đứng trước cửa Tướng phủ giễu võ giương oai?” Giọng nói Dịch Trường Hoa uy nghiêm mang theo đe dọa, lão già này người không ra người quý không ra quý, khắp người toàn nước bần, không giống những tên ăn xin ở ven đường.

Dịch Cẩn Ninh nhướn mày, người này thật không nghe lời. Hôm nay nàng đã nói rõ phải ăn mặc đẹp một chút, ngay cả y phục cũng đã kêu người chuẩn bị cho ông ta. Nhưng nhìn đáng vẻ kia xem, trên người là một cái áo rách mướp, tóc tai bù xù như thể vài trăm năm chưa tắm, người như vậy mà nói ra thì ai tin chứ? Nàng lập tức thở hồng hộc từng mắt nhìn ông ta.

Ai ngờ lão già kia lại cười híp mắt gật đầu với nàng, cũng không quên hành lễ với mọi người trong Tướng phủ, cuối cùng mở miệng nói: “Tại hạ là Hồ bán tiên, nhà ở trong ngõ nhỏ thứ tám ở Phúc Long. Hôm qua lão đạo bấm tay tính toán thử thì phát hiện lệ khí quẩn quanh Tướng phủ, oan hồn bất tán nên tới đây nhắc nhở, vạn mong Tướng gia có sự chuẩn bị, chớ để oan hồn đến đây dựa, chết vô duyên vô cớ.”

“Quý quái gì, người đâu, ném lão già thôi này ra ngoài.” Vừa nghe người này nguyên rủa con trai bà chết đi, Dịch lão phu nhân không kìm được tức giận, con trai của bà đang khoẻ mạnh để gì chết oan uổng. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng cho nên khí thế đuổi người cũng yếu đi vài phần.

Những người khác trong phủ cũng la hét muốn loạn cơn đuổi lão già lời thôi nói hươu nói vượn này đi. Riêng Dịch Trường Hoa lại híp mắt, một lúc lâu sau mới kinh ngạc nói: “Ngài là...”

Lão đạo kia vuốt râu, khuôn mặt vẫn cười gục gặc: “Không sai, chính là ta.”

“Người đâu, cời trói cho lão đạo!” Về mặt ban đầu của Dịch Trường Hoa được thay thế bởi khuôn mặt tươi cười.

Gia đình vội vàng cời trói, không ngờ ông lại tiếp tục nói: “Mời đạo trưởng ngồi. Người đâu, dâng trà, mang Vân Sơn mao tiên ngâm do Hoàng thượng ngự tứ đến đây.”

Dịch lão phu nhân không rõ chân tướng, mọi người càng thêm khó hiểu. Hôm nay lão già làm sao vậy, lại cung kính với một lão đạo sĩ nhếch nhếch như này?

Dịch Cẩn Ninh rũ mắt, Hồ bán tiên này vốn là cao nhân tu tâm dưỡng tính ở chùa Hoàng gia – chùa Phổ Ninh, trước nay ông bấm tay tính toán đều là chắc phần mười. Song tính tình ông ngao mạn cổ quái, có vài người dù mời ông phê mệnh thể nào ông cũng dừng dừng, nói cho cùng thì là coi thường; có vài người không đến mời, ông lại tự động dâng mình tới cửa, phê mệnh cầu phúc cho những người trong nhà đó, trừ ưu giải nạn. Vốn là người đạo Phật, ông mượn chùa Phổ Ninh làm nhà hơn mười năm, sau đó lại không biết vì sao vân du tứ hải, mãi đến hai mươi năm trước mới trở về liên tới Cẩm Thành. Một mình vui vẻ sống trong ngõ nhỏ thứ tám ở Phúc Long. Không ngờ hôm nay gặp lại lại không phải là đáng vẻ tiên phong đạo cốt như trước, bảo sao lúc mới đầu Dịch Trường Hoa không nhận ra.

Dịch lão phu nhân suy nghĩ một chút cũng hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng nhận lỗi với hồ bán tiên. Những người khác chưa hiểu chuyện gì thì chờ xem tình hình tiếp theo.

Hồ bán tiên híp mắt, đôi tay khô gầy vuốt chòm râu xám bạc thật dài nói: “Lão đạo bấm ngón tay tính toán...” Mọi người đều dài cổ chờ đợi lão đạo nói.

Lão già không làm họ thất vọng, ông nhìn Dịch lão phu nhân nói vài câu mơ hồ: “Trong phủ lão phu nhân đã từng thân kinh bách chiến, là người cười sau cùng trong số những kẻ thiếp, vậy chắc hẳn trong tay có không ít oan hồn!”

Sắc mặt Dịch lão phu nhân trắng bệch.

Lão đầu chuyển hướng về phía nhị di nương: “Vị phu nhân này mệnh không con là bởi vì sát nghiệt quá nhiều!”

Nhị di nương lão đạo một cái vuốt nửa thì ngã quỵ, thật may là nha hoàn đứng sau lưng tay nắm lạnh lẽo đỡ được bà.

Ông lại chuyển hướng về phía Tứ di nương, nhìn bà hồi lâu rồi mới nói: “Có phải nhà mẹ của phu nhân có một tiểu muội gần bằng tuổi bị người khác ám hại?” Đôi mắt tứ di nương trắng bệch.

Ngay sau đó là ngũ di nương, bà cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn Dịch Trường Hoa, chờ đợi Hồ bán tiên nói ra bí mật kinh thiên động địa của bà, ai ngờ, khuôn mặt lão đầu bí hiểm chỉ nói một câu: “Mọi việc không thể cưỡng cầu.”

Ngũ di nương thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Cuối cùng, lão đầu chuyển sang Dịch Trường Hoa, lời nói sâu xa: “Tướng gia có từng làm chuyện gì hối hận chưa? Sự việc kia đến nay vẫn đè nặng trong lòng Tướng gia, nếu không chiếm được không quên được, vậy thì buông xuống đi thôi!”

Dịch Cẩm Ninh nâng mắt nhìn ông một cái, rót cuộc phụ thân có chuyện gì không thể quên được? Chẳng lẽ có liên quan đến mẫu thân? Trong lòng nàng kinh hãi, liếc Hồ bán tiên một cái, trong lòng đã có tính toán.

Quả nhiên tất cả phần đầu đều chỉ là làm nền, phần sau mới là mục đích của ông trong ngày hôm nay. Hồ bán tiên híp mắt bấm ngón tay, lúc lâu sau mới mở ra: “Trong phủ còn có một vị phu nhân? Ừm, theo như ta tính toán thì... ừm, có, ở hướng đông nam, sinh vào tháng chạp năm Canh Tuất, có một người con trai bị gãy chân, suốt mười ba năm chưa từng ra ngoài!”

Ông ngược đôi mắt già vẫn đục nhìn Dịch Trường Hoa, thỉnh thoảng trong đôi mắt đầy ghèn xuất hiện vài tia sáng sắc bén: “Lão đạo nói có đúng không?”

Phu nhân trong phủ ở hướng đông nam, sinh vào tháng chạp năm Canh Tuất, có một người con trai bị gãy chân, suốt mười ba năm không hề ra ngoài, đây không phải đang nói đến An Mộng Nhi sao? Trong lòng Dịch Trường Hoa chấn động, nhị di nương thì ngẩng phắt đầu, về mặt hai người đều là kinh ngạc. Dịch Cẩm Ninh nhìn mà thấy buồn cười, nghĩ bụng chờ mẫu thân ra ngoài rồi sẽ trừng phạt từng người các người.

“Khó trách trong phủ oan khí nặng nề như vậy, tốt nhất Tướng gia hãy mời cao tăng ở chùa Phổ Ninh đến cầu siêu bảy bảy bốn mươi chín ngày, trên dưới toàn bộ Tướng phủ ăn chay tắm rửa ba ngày, tĩnh tâm tu thân.”

Hồ bán tiên thu hồi dáng vẻ cả lơ phất phơ lại nói: “Ba ngày sau mời vị phu nhân ở hướng đông nam kia ra ngoài đi, trên người bà ấy Phật tính nặng, có thể áp chế oán khí của oan hồn, tốt nhất là Tướng gia tự mình đi mời, hoá giải hết oán giận.” Ông nhấn mạnh câu sau là tự mình đi mời, nói xong xoay người chực rời đi. Nhưng...

“Đạo trưởng, ngài tính toán giúp ta xem bao giờ thì ta có thể thắng quan?” Nhị lão gia lôi kéo ống tay ông, hai mắt phát sáng.

“Đừng vậy, giúp ta tính toán xem bao giờ thì ta có nhân duyên tốt?”

“Giúp ta xem thử...”

...

Mọi người trong phủ ồn ào lộn xộn, nước miếng bay tứ tung, Dịch Trường Hoa mắt lạnh nhìn tất cả mọi người khiến họ im lặng. Lão đầu thông dong rời khỏi, trước khi đi vẫn không quên quay đầu nhìn Dịch Cẩm Ninh một cách quý dị. Toàn thân Dịch Cẩm Ninh nổi da gà, cảm giác như có chuyện không tốt, bị theo dõi.

Hồ bán tiên đi không bao lâu thì pháp sư chùa Phổ Ninh tới. Dịch lão phu nhân thu xếp việc cúng bái một hồi, tụng kinh bảy bảy bốn mươi chín ngày, trên dưới toàn bộ quý phủ ăn chay ba ngày, tắm gội sạch sẽ, chuyên tâm lễ Phật, tất cả mọi người đều sợ trên người dính oán khí do oan quý quần lên.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Đích Mẫu Xuống Núi

Ba ngày sau, Dịch Trường Hoa đích thân tới Phật đường.

Phật đường vẫn là đáng vẻ trang trọng uy nghiêm, trước bức tượng Phật được lau chùi sáng bóng, đại phu nhân An Mộng Nhi nhắm mắt quỳ gối niệm kinh, chuyện đầu tiên bà phải làm hàng ngày là cầu phúc cho con trai.

Bên trong Phật đường đốt đàn hương, hương khói lượn lờ, tiếng gõ mõ cốc cốc vang lên không ngừng. Ai tới nơi này cũng đều ngưng thần tịnh khí cảm thụ không khí nơi cửa Phật, cảm giác lơ lửng như tán ra toàn thân như lạc vào cõi thần tiên, lại tựa như đắm mình trong miếu cổ, chỉ muốn ngồi thiền ngay lập tức.

Dịch Trường Hoa nhìn An Mộng Nhi quỳ gối trước Phật đường bỗng trong lòng thấy hốt hoảng. Đã nhiều năm như vậy, không biết bà còn hận ông không.

Chuyện năm đó không phải lỗi của một mình bà nhưng lại do bà gánh chịu hết thảy. Mỗi lần nhớ tới chuyện này, trong lòng ông đau như bị dao cắt. Bà hận ông, ông không oán, chỉ oán mình lúc trước đầu heo mông muội, mặc cho bà một nữ tử yếu đuối gánh chịu tất cả tội lỗi vốn không thuộc về bản thân.

An Mộng Nhi khẽ động, bà đã cảm nhận được người nam nhân đứng sau mình, vốn tưởng rằng đã qua nhiều năm bà sẽ tha thứ nhưng cuối cùng vẫn không chống lại được hận ý mãnh liệt trong lòng. Bà hận ông, bà oán ông, vì sao lúc đầu có rất nhiều lựa chọn như vậy nhưng lại chỉ lựa chọn cách tổn thương bà? Qua nhiều năm như vậy, bà thờ ơ lạnh nhạt, bao năm rồi sự việc chẳng hề được làm rõ, chẳng lẽ bây giờ lại muốn vạch trần mọi thứ sao?

“Mộng Nhi.” Về mặt Dịch Trường Hoa tang thương.

“Vâng.” Sắc mặt đại phu nhân lạnh nhạt.

“Đã lâu không gặp!” Dịch Trường Hoa thấy dáng vẻ bà xa cách thì trong lòng vô cùng chua xót, đây là phu nhân của ông, tại sao giữa bọn họ lại biến thành tình thế như bây giờ?

Về mặt An Mộng Nhi vẫn không đổi: “Cái gì mà gặp với không gặp, không phải mới gặp trong lễ cập kê của An Nhi và Ninh Nhi đó sao?”

Dịch Trường Hoa nhất thời cứng họng không biết nói gì cho phải, ngày cập kê An Nhi và Ninh Nhi bà không nói với ông một lời, sau khi bữa tiệc kết thúc liền trở về Phật đường. Nghĩ đến lời nói của Hồ bán tiên, lúc lâu sau ông mở lời: “Mộng Nhi, ta tới... mời nàng ra ngoài, nàng tha thứ cho ta có được không?”

An Mộng Nhi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt xinh đẹp chỉ có bình thản không gợn sóng, Dịch Trường Hoa có thể thấy được trong đó ngấm có vô vàn hận ý và áy náy.

“Ta sẽ ra ngoài, vì Hồng Nhi ta sẽ ra ngoài, nhưng tha thứ ngài ta tuyệt không làm được!”

Nếu như con người ta có thể tuyệt tình tuyệt ái thì ngay từ ban đầu đã không phải khổ sở như vậy. Nhưng đáng tiếc, trên thế giới làm gì có thuốc hồi hận, chuyện đã xảy ra, bỏ lỡ tình cảm, yêu lầm người đều không có cách nào làm lại.

“Chẳng lẽ nàng vẫn không muốn buông bỏ chuyện cũ? Cũng đã nhiều năm rồi hẳn có cái gì tốt đáng để nàng nhớ nhung như vậy?” Chỉ vì ông quá yêu bà, chẳng lẽ như vậy cũng có lỗi ư?

An Mộng Nhi chậm rãi khép mắt lại: “Trường Hoa, đều đã qua rồi còn nói lại làm gì nữa?”

Dịch Trường Hoa không nói gì nữa, đúng vậy, đều đã qua rồi, có lẽ Mộng Nhi cũng đã quên đi. Về phần bà có thể tha thứ cho mình hay không còn có quan hệ gì nữa, dù sao năm đó cũng đã cố chấp như vậy, bây giờ chỉ có thể đi một bước tính một nước.

Bỗng nhiên ông thở dài: “Chuyện của Hồng Nhi ta vẫn luôn điều tra nên đã có chút manh mối, chỉ cần nàng có thể giúp đỡ ta, không lạnh nhạt với ta, muốn ta làm gì ta đều bằng lòng!”

“Làm gì cũng bằng lòng?” An Mộng Nhi cảm giác như mình đang nghe câu chuyện nực cười nhất thế gian, bà đứng lên, trong đôi mắt xinh đẹp là ý cười nhợt nhạt, tựa cơn gió mùa xuân mon tron khuôn mặt, lại như cánh hoa bay xuống phủ đầy trời, gột rửa trái tim Dịch Trường Hoa.

Bỗng nhiên ông như được an ủi, Mộng Nhi vẫn ở bên cạnh, thật tốt.

“Đúng, muốn ta làm gì ta đều bằng lòng!”

“Được, ta muốn ngài vì hai trăm năm mươi ba người chết oan của An gia ta lập linh đường, cũng vì bọn họ cúng bái long trọng làm lễ cầu siêu cho vong hồn của họ, còn có... Ta muốn ngài tự mình đốt giấy để tang, túc trực bên linh cửu ba ngày. Ngài có thể làm được không?”

Thì ra nàng vẫn luôn để ý người nhà của nàng, thì ra trong lòng nàng không còn oán hận về chuyện của người kia, vậy thì tốt! Ông như trút được gánh nặng, đã nhiều năm trôi qua cuối cùng người nàng hận nhất không phải là ông, cuối cùng cũng không hoàn toàn coi ông là kẻ thù. Người của An gia vốn chịu oan uổng, bây giờ coi như được giải oan, có lẽ Hoàng thượng cũng vui lòng làm chút chuyện vì bọn họ.

Không phải chỉ là lập một cái linh đường thôi sao? Đơn giản! Không phải chỉ là đốt giấy để tang thôi sao? Ông đồng ý! Không phải chỉ túc trụ bên linh cửu thôi ư? Ông làm!

“Được!” Giọng nói ông hoàn toàn kiên định không chút do dự.

...

Dịch Trường Hoa miễn nguyện mời được đại phu nhân ra ngoài, quyền chưởng gia liền rơi vào trong tay đại phu nhân, trong Tương phủ âm thanh cãi nhau không ngừng.

Tiếng phản đối đầu tiên xuất phát từ nhị di nương và ngũ di nương, tiếp đó là nhị phu nhân.

Lão phu nhân chưởng quản tốt, phúc lợi của nhà nhị phu nhân mới có thể tốt hơn, nếu là đại phu nhân chưởng quản thì không biết tương lai sẽ như thế nào nên bà tuyệt không đồng ý.

Nhị di nương và ngũ di nương thì lo lắng sau khi đại phu nhân chưởng quản họ sẽ rơi vào cái kết bi thảm nên cũng kiên quyết phản đối, hưởng chi con trai của bà bị gây chân có liên quan đến các bà, nếu đại phu nhân phát hiện chân tướng còn không biết sẽ trả thù như thế nào, trong lòng hai người đều thấp thòm không yên.

Dịch Trường Hoa ngồi ở vị trí chủ vị, đối mặt với mọi người phía dưới, khuôn mặt âm trầm lạnh lùng nói: “Đại phu nhân vốn là chính thể của ta, là đương gia chủ mẫu của các ngươi, nếu còn có ai dám phản đối thì thực thi gia pháp, nếu có người không phục đại phu nhân chưởng quản thì cứ nói ra, bản

Tướng tuyệt không ngăn cản người đó thu dọn quần áo rồi đi.”

Một lời nói ra, trong chính sảnh nhất thời lặng yên như tờ, không ai dám nói thêm câu nào nữa.

Từ mười ba năm trước đại phu nhân bị buộc vào trong Phật đường, nay lại lần nữa hô phong hoán vũ ở Tướng phủ. Thật ra thì đối với đại đa số người mà nói điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì, ai làm đương gia chủ mẫu cũng đều như nhau cả, miễn đừng ảnh hưởng tới lợi ích của họ là được.

Hôm đó, Dịch Cẩm Ninh ngồi trên xích đu lắc lư, cách đó không xa, một đám người ăn mặc trang điểm lộng lẫy từ từ đi tới. Nàng vốn ngủ gà ngủ gật bỗng lên tinh thần.

Tiểu Đào đứng ở bên cạnh thấy đôi mắt tiểu thư loé sáng, trộm nghĩ lại có người muốn đến tìm chết đây mà!

Trúc Uyển có vài cây đại thụ, kỳ thực Dịch Cẩm Ninh cũng không nhất định phải chạy tới vườn lớn để chơi xích đu. Ngay cả chính nàng cũng không hiểu rõ tại sao bản thân mình lại thích chạy tới nơi này như vậy, nghĩ nghĩ có lẽ là do cây đại thụ cạnh núi già kia là cây thần, thần Phật tất có nên không cần lo lắng chơi đu dây sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tiểu Đào nhìn tiểu thư nhà mình cứ thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên cây liền cảm thấy thắc mắc: Lá trên cây là vàng hay bỗng nhiên trên trời đột nhiên có bánh thịt rơi xuống mà tiểu thư lại cứ thích ngẩng đầu như vậy chứ? Suy nghĩ mãi đến khi tiểu thư thú nhận mới hiểu rõ chuyện tình.

“Tỷ tỷ lại đang chơi xích đu sao!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu xinh đẹp của Dịch Lam Hân vừa xuất hiện trước mắt Dịch Cẩm Ninh, nàng ta liền nói một câu như vậy.

Tiểu Đào nhìn dáng vẻ nịnh nọt của nàng ta, cảm thấy trời đất như thay đổi. Người này là đại tiểu thư của chi thứ ba thích thêm mắm dặm muối, châm ngòi thổi gió đây ư?

Lại nói đến sau khi đại phu nhân lại làm đương gia, những thiếp thất tiểu thư tam phòng cũng có phần cụt đuôi lại làm người. Đại phu nhân được đề cao, mới quật khởi, lão gia liền cung chiều bà. Tuy phu nhân luôn hờ hững với lão gia nhưng vẫn nói đầm câu với ông. Chỉ một câu nói của bà cũng có thể khiến ông vui vẻ rất lâu. Vì vậy họ cũng có thể coi như nhiệt tình với Dịch Cẩm Ninh, ai bảo phu nhân thương yêu tiểu thư cơ chứ.

Về mặt Dịch Cẩm Ninh đối với vị tiểu thư này vẫn như thường, không thích không kiêu. Chỉ là có một vài thứ khiến nàng buồn bực, thái độ của phụ thân đối với mẫu thân có sự thay đổi lớn, quay ngoắt một trăm tám mươi độ, ngay cả nàng cũng không tìm ra nguyên do.

Nàng cầm một đoá tường vi trong tay, khẽ đưa lên mũi ngửi, thật là hương thụ biết bao. Gió nhẹ nhàng thổi tung làn váy của nàng, trên mái tóc chi cài một cây trâm ngọc bích đơn giản khiến cả người nàng tỏa mát ra một loại phong vị khác.

Có thể thấy một vài người thích bó buộc trong lòng không khỏi ghen tị.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Thân phận mẹ ruột

Cùng đi theo còn có Dịch Hương Ngưng, nàng ta thấy Dịch Cẩm Ninh không thèm để ý đến các nàng liền châm biếm liên miện: “Bây giờ người ta là bảo bối của đại phu nhân rồi, người chỉ là người của chi thứ ba sao có thể được yêu chiều như nàng!”

Dịch Lam Hân vỗ từ hông ngựa đến trên đùi, lại còn rước lấy giễu cợt vào người lập tức không vui, lạnh mặt nói: “Dịch Cẩm Ninh, đừng nghĩ rằng đại phu nhân yêu thương người là người có thể không biết trời đất. Người chẳng qua chỉ là thứ nữ, thân phận còn không bằng đích nữ của chi thứ ba ta đây, còn dám bày vẽ mặt cho ta xem.”

Nàng ta lườm Dịch Cẩm Ninh trên xích đu, khinh thường nói: “Đã lớn như vậy còn chơi xích đu, không biết xấu hổ!”

Lời nói vừa dứt, một bàn tay liền đánh về phía nàng ta, trên mặt nàng ta lập tức xuất hiện cảm giác đau rát.

Dịch Cẩm Ninh lạnh lùng nói: “Ta không ra uy liền coi ta là mèo bệnh?”

Nhất thời Dịch Lam Hân nhảy dựng lên, quát to: “Dịch Cẩm Ninh, đồ tiện chủng nhà người đừng cho là ta không biết mẹ người là kỹ nữ, năm đó được đại bá chuộc từ trong thanh lâu về. Người và tỷ tỷ người y hệt mẹ người, đều là đồ hạ tiện, đều chỉ là một món hàng.”

“Bốp.”

Lại một cái tát vang dội khiến gương mặt Dịch Lam Hân sưng lên. Đôi mắt Dịch Cẩm Ninh lạnh lẽo, cắn răng nói: “Người có gan thì nói lại lần nữa xem!”

Năm đó đúng là phụ thân chuộc mẹ từ trong thanh lâu ra, nhưng mẹ vô tội, bà vừa bị một đám buôn người bán vào trong thanh lâu, tú bà còn chưa kịp

nhận khế ước bán thân từ trong tay bọn buôn người đã bị phụ thân cướp lấy xé đi. Nói cho cùng, mẹ chỉ dính dáng đến thanh lâu có tí ti mà thôi, căn bản không phải là kỹ nữ nhưng lại bị người khác vũ nhục như vậy.

Dịch Lam Hân bị ánh mắt của nàng dọa sợ, hơi run rẩy lui về sau mấy bước, ngay cả Dịch Hương Ngưng ở một bên xem trò vui cũng bị dọa sợ.

Đôi mắt lạnh lẽo của Dịch Cẩm Ninh tràn ngập sát ý nhìn chằm chằm Dịch Lam Hân như đang nhìn xác chết, lạnh nhạt băng sương, từng bước một ép hỏi: “Ai nói cho ngươi tam di nương là kỹ nữ, hả? Nói!”

“Là... Là Hương Ngưng tỷ tỷ nói.”

“Bốp.”

Lại một tiếng vang dội, Dịch Hương Ngưng mím môi: “Ai cho ngươi nói hươu nói vượn, ta nói với ngươi như vậy khi nào?”

Tự đứng bị ăn ba cái tát, Dịch Lam Hân che khuôn mặt sưng tấy gào lên khóc, dữ tợn kéo tay áo Dịch Hương Ngưng qua, túm chặt tóc nàng ta gào lên: “Ta nói hươu nói vượn khi nào, hay là chính ngươi nói, ngươi còn nói không chừng Dịch Cẩm An và Dịch Cẩm Ninh còn là đồ con hoang, Lục Nhi cũng nghe thấy, ngươi lại dám nói ta nói oan cho ngươi. Ta đánh chết đồ không biết xấu hổ nhà ngươi, dám nói mà không dám nhận.”

Dịch Lam Hân và Dịch Hương Ngưng nhanh chóng nhào vào nhau, đánh nhau loạn cả lên, ngươi túm tóc ta ta liềm véo tai ngươi, rất là hoành tráng, Tiểu Đào nhìn mà mắt tròn ngược cả lên. Chỉ chốc lát sau, hai vị tiểu thư vốn ăn mặc gọn gàng, sau một trận chiến liền trở nên xốc xếch lộn tuộm, trên mặt còn lưu lại mấy vết cào, nhếch nhác vô cùng.

Lục Nhi là người vô tội cũng bị liên lụy theo, cuối cùng bị Dịch Hương Ngưng cho hai cái bạt tai, nàng ta vừa muốn tham gia xem góp vui lại vừa như hoà giải nhưng vừa bị đập một cái liền đau đến mức ngã xuống đất, ôm bụng không bò dậy nổi.

Ma ma quân sự nghe thấy tiếng ồn lập tức chạy tới, thấy cảnh tượng này cũng bị dọa cho sợ hết hồn, vội vàng khuyên giải kéo hai vị tiểu thư đang đánh nhau ra, thao thao bất tuyệt đưa các nàng đi gặp chủ mẫu đương gia.

Lúc Dịch Hương Ngưng và Dịch Lam Hân vừa xuất hiện, Dịch Cẩm Ninh chạy qua một bên, lần này không cần đích thân nàng động thủ mà nội loạn tự phát. Nàng ngồi cạnh bàn đá vừa ăn đậu phộng vừa xem kịch vui, nhất thời có cảm giác cuộc sống như vậy cũng rất thú vị. Mãi đến khi ma ma quân sự dẫn người đi nàng mới đứng dậy trở về Trúc Uyển.

Nhưng có một việc nàng phải biết rõ ràng, chuyện tình năm đó khi tam di nương vào cửa rốt cuộc là ai để lộ ra ngoài. Trong đầu nàng không khỏi xuất hiện gương mặt của các di nương, nghĩ lại đều có khả năng, nàng mím môi, nếu như bị nàng tra ra được là mồm miệng ai không sạch sẽ, sớm muộn gì cũng bị nàng khâu lại.

Tiểu Đào thấy nàng bĩu môi vội vàng khuyên nhủ: “Tiểu thư đừng tức giận, lão gia đã hiểu rõ thân phận của tam di nương, bà ấy là một nữ nhân trong sạch, tuyệt không phải là kỹ nữ như họ nói. Tiểu thư của chi thứ hai và chi thứ ba nói vậy chỉ để làm tiểu thư tức giận, lấy lại mặt mũi bị mất trong mấy ngày qua thôi. Lúc này nếu ngươi tức giận chẳng phải là các nàng ta được như ý sao.”

Dịch Cẩm Ninh nhìn dáng vẻ thở hổn hển của nàng liền bật cười: “Nghe ngươi nói kia, ta không tức giận, trái lại nhìn ngươi mới là bị tức giận ấy.”

Khuôn mặt Tiểu Đào đỏ lên, vội nói: “Đâu có.” Nàng thấy tiểu thư tức giận mới nổi cáu theo đấy chứ.

Bên này chủ tớ hai người đang nói chuyện, bên kia Chu ma ma vội vàng hấp tấp chạy tới: “Nhị tiểu thư, lão phu nhân mời ngài qua đó một chuyện.”

Tới nhanh vậy sao? Có lẽ là Lưu thị của chi thứ hai chạy đi kể tội nàng rồi. Lão phu nhân cũng xem như yêu thương người con dâu này, đối với bà trong bất cứ tình huống nào dù là chuyện gì cũng là có câu tát ứng. Lưu thị lại là người bao che khuyết điểm, chỉ cần đụng tới bà một sợi tóc không cần kể đúng sai đều sẽ bị bà ghi hận, ngược lại là một người bụng dạ hẹp hòi, không đáng lo ngại.

Dịch Cẩm Ninh cúi đầu nhìn vết nước trà bị bắn vào do lúc nãy nghiêng người không cẩn thận làm đổ ra, nàng nhìn Chu ma ma cười nói: “Ma ma chờ một lát, Ninh Nhi thay y phục xong sẽ lập tức đến.”

Chu ma ma đợi nàng thay y phục xong liền đưa nàng tới viện của lão phu nhân.

Trong phòng đã đứng đầy người, tất cả đều đến xem trò hề Dịch Cẩm Ninh, họ vẫn luôn muốn xem xem lão phu nhân sẽ che chở cho chi thứ nhất hay là che chở cho chi thứ hai, rốt cuộc hôm nay cũng có cơ hội đương nhiên họ sẽ không bỏ qua, vừa nghe lão phu nhân muốn công khai thăm vấn hai bên, họ liền chen chúc tới.

Đại phu nhân cũng có mặt ở đây, bà thấy Dịch Cẩm Ninh tới liền mỉm cười gật đầu ý bảo nàng không cần lo lắng, bà sẽ phân xử cho nàng. Dịch Cẩm Ninh gật đầu cười không nói gì, chỉ chờ những người này mở miệng. Nàng thật muốn xem thử xem những người này lại muốn làm ra chuyện gì.

Lưu thị vừa thấy Dịch Cẩm Ninh liền khóc: “Lão phu nhân, ngài phải phân xử giúp Hương Nhi, nàng muốn đi tìm Ninh Nhi chơi vậy mà lại biến thành cái dáng vẻ này, Hương Nhi là một cô nương, nàng như vậy sau này xuất giá thế nào đây!”

Thì ra Lưu thị không biết chuyện gì, cứ thế nói Dịch Hương Ngưng đi tìm nàng lại bị đánh thành bộ dáng kia, cho rằng nàng đã động thủ. Bà vừa nghe tin con gái bị thương, chưa hỏi rõ là chuyện gì đã trực tiếp đổ tội lên đầu nàng. Dịch Cẩm Ninh cảm thấy thật nực cười, nàng nhìn thoáng qua Dịch Hương Ngưng, thấy nàng ta ngồi phía dưới lão phu nhân mãi lấy khăn che mặt khóc ròng.

Lão phu nhân lạnh lùng quát: “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Hương Nhi vừa đến đây đã khóc liên tục làm bà cũng nôn nóng phiền lòng.

Dịch Hương Ngưng thút tha thút thít, lão phu nhân lại quay về phía Dịch Lam Hân, nhìn vết cào và dấu tay trên mặt nàng liên hỏi: “Cháu nói xem, mặt của cháu sao lại thế này?”

Phu nhân Vương thị của chi thứ ba sợ hãi liền đùn đẩy, Dịch Lam Hân bỗng quỳ trên mặt đất: “Lão phu nhân, là Ninh Nhi tỷ tỷ mở đầu. Chúng cháu đang chơi đùa trong sân, đột nhiên Ninh Nhi tỷ tỷ tới tát Hân Nhi một cái, nói là...” Nàng ta nhìn mẫu thân mình một cái: “Nói là đại phu nhân mới là chủ mẫu, đương gia bảo chúng con nên cẩn thận. Tỷ ấy còn nói, bà nội già rồi, quyền chương quản vốn không nên rơi vào tay ngài mới đúng.”

Dịch Lam Hân nói một hồi, lại lén lút nhìn Vương thị một cái sau đó cúi đầu không nói gì nữa.

Khuôn mặt Dịch lão phu nhân tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm Dịch Cẩm Ninh như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, uống công hàng ngày bà yêu thương nàng như vậy, vậy mà đứa cháu này còn không biết đường báo đáp.

Sau đó bà hung ác liếc mắt nhìn đại phu nhân, nữ nhân này cũng thật không an phận, từ sau khi An Mộng Nhi ra khỏi Phật đường trong nhà liền chưa từng an ổn, tất cả các chi thứ đều luôn chuyện không ngừng, xem ra bà phải nói chuyện với Hoa Nhi mới được. Dù sao bà cũng là trấn sơn mẫu, tuy không phải đương gia nhưng uy nghiêm vẫn còn. Người con dâu này vẫn còn biết thời biết thế, gặp phải chuyện lớn sẽ đến xin ý kiến bà, bà cũng không chấp nhặt làm gì.

Dịch Lam Hân thấy vậy lại dẫn lửa lên người Dịch Hương Ngưng: “Nhưng mà Hương tỷ tỷ lại nói mẹ ruột của Ninh tỷ tỷ là kỹ nữ thanh lâu, nói Ninh tỷ tỷ và An tỷ tỷ đều là con hoang. Lúc ấy cháu bị Ninh tỷ tỷ đánh, nhất thời không kìm được lửa giận đã nói chuyện này với tỷ ấy, Hương tỷ tỷ lập tức tới đánh cháu, hu hu hu... Mặt của cháu...”

Làm trò! Trong lòng Dịch Cẩm Ninh cười lạnh, e là Vương thị dạy đi? Chỉ có điều nếu đã nói ra chuyện này thì không thể uống phỉ, bỏ lỡ cơ hội dạy người. Khoé mắt nàng liếc qua Dịch Cẩm An ngồi bên cạnh nhị di nương, như ý muốn thấy khuôn mặt nàng ta đen tới mức không thể đen hơn được nữa.

Nàng ta lao ra cho Dịch Hương Ngưng một bạt tai: “Ngươi nói rõ ràng cho ta, tại sao tam di nương lại thành kỹ nữ rồi? Gia thế của mẹ đẻ ta trong sạch, há lại để ngươi ở đây nói xằng nói bậy, làm bẩn danh dự của bà?”

Nhị di nương Cát Vân Niên thấy vậy, trong lòng thầm nói hồng bút, chuyện này trừ bà, lão gia và lão phu nhân ra thì không còn ai khác biết, bây giờ bị lộ rồi, nhất định là Lưu thị của chi thứ hai nói ra khỏi miệng, nói chuyện này cho con gái của bà nghe, nghĩ vậy bà liền cho Lưu thị một ánh mắt cảnh cáo.

Lưu thị nhận được ánh mắt này trong lòng cũng cảm thấy lo lắng, Hương Nhi này sao lại ngu xuẩn như vậy, đã bảo không được nói chuyện này ra, vậy mà còn cố tình tùy tiện nói, không thấy sắc mặt lão phu nhân thay đổi sao? Đúng là đồ ngu.

Dịch Hương Ngưng lại bị tát một cái lập tức lửa giận tăng cao, bùm mặt liễu mạng nói hết ra: “Chẳng lẽ không đúng sao? Chuyện năm đó bà nội cũng biết. Không tin ngươi hỏi bà nội đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Cấu xé lẫn nhau

Nàng ta bị lửa giận làm mù mắt đầu óc, nhất thời hoàn toàn dựa vào lửa giận nói hết tất cả mọi chuyện ra. Lại không biết rằng lão phu nhân kiêng kỵ nhất là chuyện này.

Ở đây có một câu nói như này: Cưới một kỹ nữ vào cửa, khí mốc lây nhiễm cả người. Tuy nói lúc ấy tam di nương vẫn chưa có tên trên bài danh của thanh lâu nhưng cũng đã bước qua nơi bẩn thỉu ấy. Bà từng khuyên Hoa Nhi đừng hành động theo tình cảm nhưng con trai lại cứ không nghe, nặng nề muốn đưa con người đáng thương kia về trong phủ, không uống công suýt nữa mất mũi ô sa, may mà Hoàng thượng sáng suốt độ lượng hiểu được tấm lòng thương cảm của Hoa Nhi mới không thu hồi chức quan của ông. Cũng bởi lúc ấy tam di nương quả thật đáng thương, lớn lên lại xinh đẹp nên bà mới bằng lòng để Hoa Nhi nạp tam di nương làm thiếp. Lúc tam di nương mới vào cửa, rõ ràng bà đã liên tục ra lệnh không được nhắc tới chuyện này nhưng thật không ngờ vẫn bị vạch trần.

Bà lạnh lùng nhìn chằm chằm nhị di nương: “Ngươi nói xem có phải cái miệng ngươi ăn mắm ăn muối đi rước lấy chuyện?”

Cát Vân Niên là người thức thời, vội vàng quỳ xuống dập đầu nhận lỗi: “Lão phu nhân, con dâu hiểu rõ mình sai lầm rồi, con dâu không nên nhất thời nhanh mồm nhanh miệng quên mất lời dạy của ngài. Con dâu chỉ nói với nhị đệ muội, bảo nàng đừng nói chuyện này ra, nhưng nàng không nghe. Lão phu nhân, van cầu ngài nể con dâu vất vả vì Dịch gia lâu như vậy, tha cho con một lần đi!”

Mọi người vừa nghe vậy lập tức lên tiếng bàn luận, thì ra tam di nương đúng là đi ra từ nơi bẩn thỉu đó, bảo sao hai vị tiểu thư sinh ra điềm đạm quyền rũ như vậy, giữa hàng mảy đều hiện phong tình lẳng lơ. Lưu thị vừa nghe nhị di nương nói tên mình ra cũng sợ đến mức quỳ xuống, chờ lão phu nhân xử lý, trong bụng lại thầm mắng Cát Vân Niên gần chết.

An Mộng Nhi nghe chuyện cảm thấy rất thất vọng, ban đầu tam di nương vào cửa chưa được nửa năm thì bà bị đưa vào Phật đường nên quả thật không rõ chuyện của bà ấy lắm, chỉ biết là thân thể tam di nương đáng thương, được Dịch Trường Hoa yêu mến, những chuyện còn lại cơ bản bà không muốn hao tâm, nào biết trong này còn có chuyện như vậy. Vì vậy bà lập tức trừu mến nhìn Dịch Cẩm Ninh thêm vài lần, nhưng chỉ thấy nàng cúi đầu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Nhìn như cầu xin tha thứ nhưng thực ra là đang phô bày sự thực tam di nương là kỹ nữ ra trước mặt mọi người, cũng không quên kéo theo chi thứ hai xuống nước, thật là lòng dạ độc ác. Dịch Cẩm Ninh rũ mắt phượng, trong mắt lộ ánh sáng lạnh, nếu đã không an phận, vậy thì... Cả hai người các bà đều đáng chết.

Chợt nàng ngẩng đầu, trong đôi mắt phượng xinh đẹp lóe ra ánh sáng lạnh người khác không thể thấy rõ, nhưng An Mộng Nhi lại đúng lúc nhìn thấy, sau đó chỉ thấy Ninh Nhi khóc oan ức nói với Dịch lão phu nhân: “Bà nội ngài xem Hương tỷ ty nói gì kia, sao Ninh Nhi và tỷ ty lại có thể là con hoang, chẳng lẽ chúng con không phải là con gái ruột của phụ thân sao?”

Nàng đương nhiên hiểu rõ bản thân mình là loại người gì, nhưng mà những người này nếu đã không coi nàng ra gì thì nàng há có thể không trả thù?

Lúc này Dịch lão phu nhân giận dữ: “Là đứa ngu xuẩn nào bị ăn mất lưỡi hả?” Dáng đáp An Nhi và Ninh Nhi giống phụ thân chúng như vậy, nhất là cặp mắt kia, quả thật là được khắc từ Hoa Nhi ra, sao có thể là con hoang?

“Hương Nhi, là người nói sao?” Ánh mắt lão phu nhân như lưỡi đao sắc lạnh nhìn thẳng về phía Dịch Hương Ngưng như muốn đâm thủng nàng ta, ngày thường bà đối xử với chi thứ hai bọn họ không tệ, coi chúng như cháu gái ruột mà đối đãi, vậy mà nàng ta lại bôi nhọ tỷ muội Ninh Nhi các nàng như vậy, không phải là đang nói Hoa Nhi bị đội nón xanh sao?

“Ai cho người lá gan này, vu oan cháu gái ta? Nếu như các nàng là con hoang, vậy bà phụ người là gì, bà già này là cái gì đây?”

Dịch Hương Ngưng quỳ trên đất, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, hai hàm răng run lên va vào nhau cầm cập. Nàng ta nhìn về phía mẫu thân mình xin giúp đỡ, hi vọng mẫu thân nói giúp mình.

Lão phu nhân là người khôn khéo đến cực nào, khi Dịch Hương Ngưng nhìn Lưu thị bà cũng biết ngay nhất định là Lưu thị độc mồm giờ trò quỷ, Hương Nhi chỉ là một đứa bé sao có thể biết nhiều như vậy. Đôi mắt sắc bén của bà lập tức nhìn qua, Lưu thị sợ tới mức chân run lên một cái ngồi phịch xuống đất. Ánh mắt lão phu nhân thật dọa người, như muốn ăn sống bà vậy.

“Người nói đi, không có việc gì lại vậy bản tỷ muội Ninh Nhi như vậy à?” Lão phu nhân bình tĩnh trở lại, giọng nói nghe như bình thân nói với Lưu thị.

Lưu thị nom nớp lo sợ, bà sợ ánh mắt giết người kia của lão phu nhân, sớm biết vậy thì ban đầu đã không nghe theo Cát Vân Niên rồi, làm hại bà vô tội bị liên lụy, bà chỉ rảnh rỗi nên nói chuyện với Hương Nhi vài câu mà thôi, giờ bà hận không thể cho mình mấy cái bạt tai, sao bản thân lại làm miệng thế?

“Lão phu nhân, là nhị di nương của chi chính nói với thiếp thân, thiếp thân không biết gì hết!” Bà mặc kệ, dù sao chuyện này vẫn phải tìm người chịu trách nhiệm, bà đã rước họa đầu tiên vậy đừng trách bà không lưu tình, Lưu Mặc Vân bà cũng chẳng phải hạng người lương thiện gì.

“Các người thật giỏi, một đám ở trước mặt thì thông minh hiểu chuyện, sau lưng lại chửi bới người khác như vậy.” Lão phu nhân hận nhất là nói bậy và hèn hạ bại hoại, khi xưa bà và đám thiếp thất của phụ thân Dịch Trường Hoa tranh đấu lẫn nhau, mỗi lần đều thua bởi lời nói ác độc của những tiện nhân đó, cho nên đó cũng là lý do mà bà rất hận những hành động đáng hổ thẹn của đám thê thiếp của Dịch Trường Hoa.

“Vương thị, ta đã từng nói không được nhắc lại chuyện này nữa, ngược lại lá gan người cũng to nhỉ, coi lời của ta như gió thoảng bên tai có phải không?” Cuối cùng lão phu nhân không chịu được những người này cứ đùn đẩy thoái thác nữa, lập tức vỗ lên tay cầm trên ghế dựa: “Người đâu, thực thi gia pháp!”

Lão quân gia Triệu Tường nghe thấy lời của lão phu nhân, lập tức lấy roi da gia pháp ra, cung kính đứng trước một người, lại nhìn một đám người quý gối bên dưới, nói: “Lão phu nhân, muốn đánh người nào?”

Lão phu nhân vung tay lên: “Đánh tất cả cho ta, không đánh không nhớ lâu!” Bà chỉ tay về phía Dịch Hương Ngưng cách quân gia gần nhất: “Bắt đầu từ nàng, mỗi người mười roi!”

Triệu Tường nâng cao tay, roi cũng lên cao theo rồi quất xuống thật mạnh, Dịch Hương Ngưng đau đến mức nhe răng nhếch miệng, gào thét cứu mạng: “Bà nội, xin ngài đừng đánh, Hương Nhi biết sai rồi! A.. Mẫu thân, cứu con...”

Lưu thị rung rung nhìn con gái mình chịu từng roi một đến khi kết thúc mười roi vẫn không dám mở miệng cầu xin tha thứ, nhìn con gái mình bị đánh đến hôn mê bất tỉnh, bà nuốt máu trên môi đã bị cắn nát vào trong bụng, đều do Cát Vân Niên, nếu không phải bà ta làm mồm mình sẽ gây chuyện sao, Hương Nhi tự nhiên bị liên lụy sao?

Đánh Dịch Hương Ngưng xong liền đến Lưu thị, bà thấy chiếc roi sắp quất mạnh lên người mình liền gào khóc cầu xin quân gia tha cho mình một mạng, bà không dám ăn nói lung tung nữa. Nhưng Triệu Tường nào để ý nhiều như vậy, ông chỉ làm theo mệnh lệnh của lão phu nhân, quyết tâm quất từng roi ngoan độc, suýt nữa đánh chết Lưu thị. Lưu thị sống lâu như vậy, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng chưa từng đánh bà, tí ti oan ức thôi cũng chưa từng để bà chịu, vậy mà lần này lại vì nguyên nhân làm lỗi mà chịu mười roi, trong lòng bà hận Cát Vân Niên muốn chết.

Mất thấy hai người trước đã chịu roi, ngay lập tức sẽ đến lượt mình, trong lòng nhị di nương khẩn trương, lòng bàn tay đổ mồ hôi, mặc dù mười roi nhẹ hơn mười hèo nhiều nhưng vẫn đau gần chết, lúc trước cũng bởi chuyện của đại phu nhân mà ném khổ đòn roi, bây giờ bà nhìn thấy roi da kia tựa như

nhìn thấy khổ hình, sợ đến run lấy bầy.

Triệu quân gia đã nhiều tuổi, đánh xong hai mươi roi thì hơi mỏi tay, lão phu nhân thấy tay ông mỏi, đang định gọi gia đình tới thực thi gia pháp còn lại nhưng không ngờ lúc này Dịch Trường Hoa tiến vào.

Dịch Trường Hoa mới từ ngự thư phòng trở lại, vừa bước một bước vào cửa chính đã có người tới bẩm báo lão phu nhân đang thi hành gia pháp, ông bèn tới đây, vội hỏi: “Mẫu thân, xảy ra chuyện gì vậy? Sao đang tốt đẹp lại phải dùng tới gia pháp?”

Lão phu nhân thấy con trai trở về, trên khuôn mặt già nua tràn đầy ý cười: “Về rồi sao, có mệt không? Mệt thì đi nghỉ ngơi đi, chuyện trong viện này một nam nhân như con đừng quản nhiều như vậy.”

Nhị di nương thấy lão gia trở về như gặp được cứu tinh, vội vừa quỳ vừa bò qua ôm chân lão gia: “Lão gia, xin ngài van cầu lão phu nhân, lần sau thiếp thân không dám nữa, tha cho thiếp thân lần này đi!”

Dịch Cẩm An vốn không muốn cầu tình vì nhị di nương, thấy phụ thân trở về, có cơ hội liền thuận tiện giúp bà cầu tình, đỡ cho sau này nhị di nương bắt lỗi nói năng ta là sói mất trắng.

“Bà nội, di nương chỉ là nhất thời nhanh mồm nhanh miệng mới ăn nói hồ đồ, di nương biết sai rồi, xin ngài nể mặt con, đừng tính toán cùng di nương nữa có được không?”

Lão phu nhân thấy Dịch Cẩm An đầm đìa đáng yêu quỳ trên đất, trong lòng cũng cảm thấy rất áy náy, dù sao tam di nương cũng là mẹ ruột của nàng ta, nhị di nương lại nuôi nàng ta lớn, liền nói: “Vậy thì, An Nhi cũng đã giúp đỡ cầu xin tha thứ rồi, người được miễn gia pháp, nếu sau này còn hồ đồ tái phạm loại chuyện này thì đừng trách bà già ta đây không nể mặt.”

Nhị di nương tránh thoát một kiếp, vui mừng không thôi. Lưu thị ở bên kia lại ôm Dịch Hương Ngưng đang hôn mê, ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm bà. Dịch Cẩm Ninh cười lạnh trong lòng, đợi lát nữa còn có chuyện để bà căm hận hơn đây.

Nàng nhìn Dịch Trường Hoa ngồi cạnh lão phu nhân, cảm thấy ông tới vừa đúng lúc, nàng liếc An Mộng Nhi thì thấy ánh mắt của bà vẫn dừng trên người Dịch Trường Hoa mang theo ý vị tìm tòi nghiên cứu khó hiểu.

Dường như cảm nhận được ánh mắt quan sát của Dịch Cẩm Ninh, An Mộng Nhi vội vàng quay đầu đi nhìn về nơi khác.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Chui lỗ chó

Tối hôm đó, Dịch Hương Ngưng lên con sốt cao, dù đã mời rất nhiều đại phu tới nhưng con sốt vẫn không thuyên giảm, Lưu thị vô cùng lo lắng.

Dịch Cẩm Ninh lại an ổn vui đùa âm ỉ với Tiểu Đào ở trong phòng, thỉnh thoảng còn thò đầu ra ngoài cửa nhìn. Tiểu Đào trêu ghẹo: “Tiểu thư, xem người nôn nóng kia, người ta chỉ đến muộn tí thôi mà người đã đứng ngồi không yên như vậy sao?”

Kể từ hôm thấy tiểu thư chơi xích đu, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn trời nàng đã cảm thấy kỳ lạ, ép hỏi lần nữa tiểu thư mới thành thật thú nhận.

Thì ra tiểu thư ngẩng đầu không phải để nhìn trời mà là nhìn cây, chuyện chẳng là hơn mười ngày trước nàng chơi xích đu ở trong vườn thì gặp được một nam nhân tuần tú, không những ném lá cây lên người tiểu thư mà còn trêu chọc nàng khiến nàng nổi giận. Sau đó, phần hương của nhị di nương bị bỏ độc, Tiểu Mai bị đánh chết hẳn lại trở lại trêu chọc tiểu thư. Lại tiếp đó, tiểu thư và hán cùng kiếm một rô răn chuột, Tướng phủ liền bị quỷ ám, thực ra tất cả đều là nam nhân kia giở trò quỷ.

“Nào có, tại ta thấy lâu như vậy mà bên chi thứ hai vẫn không có động tĩnh gì.” Trong lòng Dịch Cẩm Ninh trống rỗng, ánh mắt né tránh. Nàng sờ gò má hơi nóng của mình, trộm nghĩ chẳng lẽ tư xuân của mình bị Tiểu Đào nhìn ra rồi?

Bỗng ngoài cửa xuất hiện một bóng dáng, Dịch Cẩm Ninh chỉ cảm thấy trên mặt mình có hơi lạnh, sau đó thấy một mỹ nam xinh đẹp đứng trước mặt mình.

“Ninh Ninh.”

Dịch Cẩm Ninh thấy hán vừa tới đã dọa mình liền phụng phịu: “Mạc Liễm Sâm, đừng nghĩ rằng người giúp ta là có thể dọa ta, ta cũng không dễ bị dọa sợ như vậy!” Nàng mím môi, lát sau lại nói: “Như thế nào?”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Mạc Liễm Sâm xuất hiện nụ cười: “Yên tâm, tìm được!”

Dịch Hương Ngưng là con gái bảo bối của Lưu thị, nếu nàng xảy ra chuyện gì chẳng phải bà sẽ khóc chết sao. Khoé môi Dịch Cẩm Ninh cong lên thành

nụ cười lạnh như có như không, ai bảo các người nói mẹ ta như vậy, ai bảo các người mắng ta là con hoang, ta để các người tự đấu đá lẫn nhau.

“Ninh Ninh, sau này nàng gả cho ta không thể đối xử với ta như vậy!” Đột nhiên Mạc Liễm Sâm chạy đến trước mặt Dịch Cận Ninh, trên gương mặt tuấn tú là biểu tình hốt hoảng lo sợ.

Hiển nhiên lời nói này đã hù dọa đến Tiểu Đào: “Tiểu thư, người không thể như vậy, trao đổi tư tình là bị dìm lòng heo đấy.”

“Đi đi, ai muốn gả cho người hả?” Dịch Cận Ninh lườm hần một cái, giọng nói nửa trêu chọc nửa nghiêm túc: “Tương lai ta muốn gả cho vương tôn quý tộc, người chỉ là một lãng tử giang hồ, đừng vọng tưởng!”

Mạc Liễm Sâm đặt móng ngồi xuống cạnh chân nàng, nửa đùa nửa thật nói: “Thì ra nàng thích vương công quý tộc, nói mau là người nào, để ta làm thịt hần.” Hần đến gần Dịch Cận Ninh, mặt cũng gần như dán vào cổ nàng, hơi thở ấm áp phả vào cổ nàng tạo cảm giác ngứa ngứa, buồn cười.

“Nói mau, nói xem là ai? Xem ta có giết hần không!” Hần càng tiến về phía trước càng gần Dịch Cận Ninh, Dịch Cận Ninh bị dán sát, cả người liền nóng lên.

Dịch Cận Ninh nóng đầu, hét to một tiếng: “Cút ngay!!” Nàng đá hần một cái làm hần lăn xuống đất, trên y phục sạch sẽ lập tức xuất hiện vài nếp nhăn. Mạc Liễm Sâm đưa tay phui phui, tiếp tục giờ công phu đánh người ra.

“Ninh Ninh ngoan, nàng không thể bỏ mặc ta được, ta là người của nàng rồi!”

Phụt!!!

Tiểu Đào đang uống nước, nghe hần nói vậy liền phun hết ra, ánh mắt nghi ngờ quan sát tiểu thư nhà mình từ trên xuống dưới: “Tiểu thư, hần đối xử với người như nào người liền đối xử như vậy với hần sao?”

Đêm lạnh như nước, tiết trời tháng tư không nóng lắm, mặt trăng sáng sắp đến, khí lạnh cũng sắp qua đi. Dịch Cận Ninh mặc quần lụa thật mỏng, Mạc Liễm Sâm có thể thấy rõ làn da nàng đang dần chuyển thành màu hồng. Hần liếc nhanh qua tai nàng, quả nhiên phát hiện màu hồng khả nghi.

Dịch Cận Ninh đỏ mặt, hần không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, Tiểu Đào thẳng thắn quá rồi, nàng vội vàng giải thích: “Sao có thể như vậy chứ.” Nàng lại liếc Tiểu Đào trách một câu: “Tiểu Đào, mọi người đều là người lớn cả, sau này nói chuyện phải chú ý lời nói, nếu không trong sạch của tiểu thư nhà người khó mà giữ được!”

Sao lời nói này lại có hơi hướm mời mọc như vậy chứ? Dịch Cận Ninh ghen ngào, suýt nữa thì cắn phải đầu lưỡi mình.

Mạc Liễm Sâm tiếp tục thêu dệt, một bàn tay lạng lẽ lơ lửng: “Ninh Ninh, trong sạch của ta đã bị nàng đoạt mất từ lâu rồi, hu hu hu... Nàng phải chịu trách nhiệm với người ta!”

“Cút!”

Nàng thô bạo gầm lên giận dữ làm kinh sợ đến các ma ma và nha hoàn phục vụ ở bên ngoài, họ đứng ngoài cửa hỏi: “Tiểu thư, xảy ra chuyện gì sao?”

Dạo gần đây Dịch Cận Ninh rất dễ nổi cáu, có phải nàng ăn nhiều tỏi quá không, chờ con giận lắng xuống nàng mới mở miệng: “Không có việc gì, các người không cần canh chừng nữa, đi ngủ đi, ở đây có Tiểu Đào là được rồi!” Sau đó nàng giọng chân đe dọa Mạc Liễm Sâm: “Người tự đi hay để ta tiễn người?”

Mạc Liễm Sâm bấu môi túi thân không thôi, Tiểu Đào nhìn hần, cảm thấy không đành lòng: “Tiểu thư, nói gì đi nữa thì người ta cũng đã giúp chúng ta, đuổi người ta đi như vậy không được đâu!!”

“Người là nha hoàn của ta hay là của hần, trái lại học được cùi chỏ hướng ra ngoài rồi hả?” Một câu của Dịch Cận Ninh khiến Tiểu Đào không còn gì để nói.

Mạc Liễm Sâm yên lặng đi về phía cửa, đi được ba bước thì quay đầu lại: “Ninh Ninh, nàng đừng gả cho người khác, ta sẽ chịu trách nhiệm với nàng.” Hần chậm rãi đi vào trong viện, bước về phía chiếc thang dựng ở bên tường, ngưng mắt nhìn ba giây, đang định trèo lên thang thì Dịch Cận Ninh cũng đi ra ngoài theo.

,

“Tiểu Đào, lấy thang ra.” Hôm nay không trùng trị người này nàng không mang họ Dịch, để xem hần còn dám nói bậy nói bạ nữa không!

Mạc Liễm Sâm đau khổ bước gần lên phía trước nhìn nàng, đáng thương hề hề nói: “Nàng lấy thang rồi sao ta ra ngoài được? Chẳng lẽ nàng bắt ta đi cửa chính?”

“Năm mơ!” Một câu nói cắt đứt lời hần, nàng chỉ vào lỗ chó ở góc tường nói: “Người chỉ thích hợp ra ngoài từ đó!”

“Ninh Ninh!”

Mạc Liễm Sâm nhìn lỗ chó kia suy nghĩ một lúc: “Được, nếu ta đi ra từ đó, nàng gả cho ta!” Nói xong, không chờ Dịch Cận Ninh có phản ứng hần đã

bắt đầu bò.

Dịch Cận Ninh tròn to hai mắt, người này có phải chó đầu thai không vậy?

“Cứ thế bò lổ chó sao?” Tiểu Đào nheo mắt nhảy dựng, tiểu thư nhần tâm quá! Nàng quay đầu, cảm thấy bị ai thay Mạc Liễm Sâm.

Khi hai người vẫn còn đắm chìm trong khiếp sợ, chưa phục hồi lại tinh thần thì hần đã chui ra ngoài, lại bay từ ngoài tường vào, cười hình hích nói: “Ta bỏ rồi, từ giờ trở đi nàng chính là người của ta!” Nói xong hần điểm nhẹ mũi chân, tung người nhảy một cái lại bay ra ngoài.

Chủ tử trong viện hoá đá tại chỗ. Dịch Cận Ninh hoàn toàn bị kích động, thẳng nhóc này có võ công ư, sao không nói sớm?

Ai ngờ người nọ vừa bay ra ngoài không lâu lại lộn trở lại, vẫn là dùng khinh công, hần cười tít mắt đưa cho Dịch Cận Ninh một bình sứ nhỏ: “Đây là giải được của ‘Mộng huyền’.”

Khuôn mặt Tiểu Đào tràn đầy khâm phục lại thêm sùng bái nhìn hần: “Đại hiệp, ta bái ngài làm thầy, dạy ta khinh công đi!” Sau cùng còn bổ sung thêm một câu: “Ta gả tiểu thư cho ngài!”

Vừa rồi còn phản đối gay gắt, nhanh thế đã bán nàng rồi? Dịch Cận Ninh vỗ vỗ đầu nàng: “Đừng không có khí tiết như vậy!”

“Được!” Hần trực tiếp làm lơ ánh mắt giết người của Dịch Cận Ninh, đi tới cạnh Tiểu Đào: “Bây giờ bái sư đi!”

...

Tối nay, trong Trúc Uyển, Tiểu Đào hưng phấn đến mức trắng đêm không ngủ, chăm chỉ luyện tập khinh công. Còn trong viện của chi thứ hai không ngừng phát ra âm thanh ồn ào, Lưu thị một đêm không ngủ thức trắng cùng con gái đang sốt cao không giảm, suýt nữa khóc đến cam luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Cát thị chết

Sáng sớm ngày hôm sau, nha hoàn nhị đẳng Tiểu Như vội vã vén rèm đi vào: “Không xong rồi, tiểu thư Hương Ngưng của chi thứ hai sốt cao, cả đêm không giảm, đầu óc cũng sắp bị cháy hỏng rồi. Bây giờ nhị phu nhân đang cầm dao kêu muốn giết nhị di nương!”

Về mặt Tiểu Đào vô cùng nghi ngờ: “Sao bà ấy lại muốn giết nhị di nương?”

Dịch Cận Ninh dùng điểm tâm xong, ưu nhĩ lau miệng: “Nhị di nương hại con gái của bà ấy nên dĩ nhiên bà ấy muốn giết nhị di nương rồi! Nếu không ngại cho rằng bà ấy nên tới giết ta sao?”

Chẳng lẽ lại nói thật, trong lòng Tiểu Đào trộm nghĩ người bị giết nên là tiểu thư mới đúng, dù sao tam di nương cũng là mẹ ruột của tiểu thư, lão phu nhân cũng vì tam di nương mới đánh Dịch Hương Ngưng, không có lý nào lại hận nhị di nương.

Dịch Cận Ninh chọc chọc ngón tay vào trán nàng, dáng vẻ hung ác chọc từng cái một, vừa chọc vừa mắng: “Rốt cuộc ngươi là nha hoàn của ai hả? Tới qua ngươi thiên vị người ngoài cũng coi như thôi đi, bây giờ còn nghĩ đến chuyện kẻ thù tới giết ta sao? Đầu ngươi bị nước vào à?”

Tiểu Đào bị đâm tới chóng mặt nhưng vẫn cười khúc khích nói: “Tiểu thư đắc tội người khác chẳng lẽ chúng ta không nên phòng bị cẩn thận, tính toán trước sao?”

“Tính toán gì?” Dịch Cận Ninh phát hiện nha đầu này ngày càng không có phép tắc, là mình làm hư nàng.

Tiểu Đào đưa cổ ra: “Chuẩn bị cái cổ thật tốt để bà ấy chém, đến lúc đó tiểu thư có thể tránh được một kiếp rồi!”

Nha đầu này, bất kể lúc nào cũng đều bảo vệ nàng, hốc mắt Dịch Cận Ninh bắt đầu ươn ướt, mũi hơi ề ảm: “Làm sao bây giờ? Ta cảm động muốn khóc rồi, Tiểu Đào, ngươi đừng có làm người ta mũi lòng như vậy có được không!”

“Tiểu thư, em đùa thôi, nếu Lưu thị cầm dao tới đây thật, em sẽ là người đầu tiên nhanh chân bỏ chạy, tuyệt không quan tâm đến người!” Tiểu Đào hừ mũi, làm Dịch Cận Ninh giận đến mức vừa khóc vừa cười.

Chỉnh đốn cảm xúc xong, nàng nói với Tiểu Đào đang ngây ngốc: “Tiểu Đào, cảm ơn ngươi! Đi, chúng ta đi xem trò vui.” Chủ tử hai người cùng đến phòng Hương Ngưng của chi thứ hai.

Trong phòng nồng nặc mùi thuốc, Dịch Cận Ninh bị hun đến cau mày, Tiểu Đào vội vàng lấy một bình nhỏ ra đặt ở chóp mũi nàng, để nàng ngửi một cái, lúc bấy giờ mới không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Lâm ngự y được mời tới lần trước đang bắt mạch cho Dịch Hương Ngưng. Lâm ngự y nhưn mày nói: “Tiểu thư sốt cao không giảm không phải vì vết thương do roi, mà là bị hạ độc.”

Ông đứng dậy đi qua bình phong, tới chiếc bàn ở phòng ngoài viết một toa thuốc, thở dài một tiếng: “Trước sai người hốt thuốc theo toa này thử xem, nếu như không được, lão phu cũng hết cách.”

“Hương Nhi... Hương Nhi của ta... Là ai? Là ai muốn hại chết Hương Nhi của ta? Đại ca, người phải làm chủ cho Hương Nhi!” Nhị lão gia và Lư thị cùng quỳ gối trước mặt Dịch Trường Hoa.

Dịch Trường Hoa khép mắt hồi lâu mới khom lưng đỡ vợ chồng Lư thị dậy: “Ta sẽ lấy lại công bằng cho Hương Nhi!”

Lư thị cắn răng nghiêng lợi, túm ống tay áo Dịch Trường Hoa: “Nhất định là đồ tiện nhân Cát Vân Niên kia, là nàng ta muốn hại Hương Nhi, nhất định là nàng ta. Đại ca, Hương Nhi biết bí mật của nàng ta, nhất định là nàng ta muốn hại chết Hương Nhi!”

Hôm qua làm hại mẹ con các bà bị đánh còn chưa đủ, chẳng lẽ thật sự muốn lấy mạng của Hương Nhi bà ta mới bằng lòng? Nữ nhân ngoan độc như vậy, bà thật hối hận vì sao vừa rồi không một dao chém chết bà ta.

“Bí mật gì?”

Lư thị vừa khóc vừa nói hết chuyện xấu của nhị di nương, người trong phòng khiếp sợ không thôi.

Ngoại tình?!

Dịch Trường Hoa tuyệt đối không nghĩ đến thì ra nhị di nương đi theo mình vài chục năm lại là loại người như vậy. Loại chuyện ngoại tình như thế này mà bà ta cũng làm ra được, uống công ông còn cảm thấy bà ta là người dịu dàng hiền huệ, là một nội trợ chăm lo việc nhà, không ngờ...

“Đi, đến viện nhị di nương!” Dịch Trường Hoa nhíu chặt mày, nếu thật là do bà ấy làm, nhất định ông sẽ không bỏ qua.

Lúc này nhị di nương bị Lư thị chém thương cánh tay đang nằm trong nhà, cảm thấy dường như có chuyện xấu sắp xảy ra. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, lão gia đã dẫn theo một nhóm người đi tới.

Dịch Trường Hoa vừa vào cửa viện liền vung tay lên: “Lục soát!”

Các ma ma quản sự và nha hoàn cùng nhau vào viện, lập tức không kiêng nể lục soát, trong phòng vang lên những tiếng loảng xoảng vang dội khiến cho Cát Vân Niên hô to: “Các người làm gì vậy? Phán hết rồi à?”

Không có ai để ý đến bà, mặc cho bà nằm trên giường lâm nhâm. Dịch Trường Hoa dẫn theo người xông thẳng vào phòng ngủ, mắt lạnh nhìn người đàn bà nằm trên giường.

Chỉ chốc lát sau một ma ma đi từ trong phòng nhị di nương ra, trong tay cầm một hộp gỗ nhỏ đen nhánh khắc hoa: “Lão gia, tìm được thứ này trong phòng ngủ của nhị di nương.”

Lâm ngự y vội vàng nhận lấy, vừa mở hộp ra người sắc mặt liền đại biến: “Tướng gia, đây là ‘Mộng huyền’, là một loại độc dược nếu ăn vào sẽ toàn thân nóng lên, sốt cao không giảm. Người nào tâm trí không đủ mạnh mẽ, ăn vào sẽ nóng hừng hực, mãi đến khi đầu óc bị cháy hòng mới thôi, hưng phấn trong mộng mà chết. Độc mà vị tiểu thư vừa rồi bị trúng chính là ‘Mộng huyền’.”

Hô hấp Lư thị chợt chậm lại, không nhận được gào khóc hu hu, nắm lấy ống tay áo của ngự y: “Ngự y, xin ngài nhất định phải cứu con gái của ta, cứu lấy nàng! Ta quý xuông van xin ngài.”

“Aizz, cũng không phải không có cách, chỉ cần tìm được thuốc giải...” Lâm ngự y lắc đầu thở dài lần nữa: “Cơ bản không có thuốc giải của loại độc này, chỉ bằng đến Nam Lăng quốc tìm thảo dược có tên là ‘Vô tâm thảo’, phối hợp với các vị thuốc khác trong thuốc hạ sốt rồi bào chế tạo thành, thuốc này vốn đã khó tìm, huống hồ không có trong bốn quốc, lại cần có ngày giờ để luyện chế, chỉ sợ đến lúc đó tiểu thư đã đến gần...”

Thấy Lư thị gần như suy sụp, Lâm ngự y cũng chỉ có thể khuyên giải: “Nếu bản thân tiểu thư đủ kiên cường, nói không chừng có thể trải qua một kiếp này, trước cứ quan sát rồi nói, đừng làm hại đến thân thể.”

Dịch Trường Hoa đoạt lấy hộp thuốc kia, vút xuông trước mặt nhị di nương: “Người nói mau, tại sao lại muốn hại chết Hương Nhi, chẳng phải nàng chỉ biết một vài chuyện hư hỏng của người thôi sao? Vậy mà người lại tàn nhẫn muốn độc chết nàng?”

Nhị di nương biết nhất định là Lư thị nói ra chuyện kia của bà, nhưng bà không hạ độc Hương Ngưng!! Thuốc độc kia là bà chuẩn bị để đối phó với đại phu nhân, còn chưa tìm được thời cơ thích hợp để ra tay, sao có thể hạ độc hại Dịch Hương Ngưng chứ??

Bà ta gắng sức chống đỡ thân thể ngồi dậy trên giường, ngẩng thẳng cổ nói: “Đúng vậy, thiếp thân có vài chuyện hư hỏng như vậy đấy, có phu quân nhà ai như ngài cười di nương vào cửa lại gạt qua một bên lâu như vậy không? Nhưng thiếp thân tuyệt đối không hạ độc hại người!”

Hạ độc hại người chỉ còn một con đường chết, có lẽ để lão gia đội nón xanh còn bị phạt nhẹ hơn chút. Trong đôi mắt xinh đẹp của Cát Vân Niên chứa lệ, đáng thương nhìn phu quân mình, bà yêu nam nhân này hơn mười năm nay nhưng cho tới tận bây giờ ông chưa từng yêu bà lấy mảy may, dấu chỉ là

chút quan tâm nhỏ nhoi. Nếu đã vậy bà còn cầu mong gì đây? Cho bà một phong hưu thư là quá tốt rồi.

Dịch Cẩn Ninh đứng phía xa, đối diện trước mặt bà, nhìn bà từ trên cao xuống. Cát Văn Niên này cũng là mệnh khổ, phụ thân cưới bà vào cửa chi vì thế lực nhà mẹ đẻ của bà có thể giúp ông đi lên quyền cao chức trọng, nhưng sau khi thực lực của ông được củng cố, một bước lên mây liền quăng di nương vừa cưới vào cửa ra sau đầu. Tính toán thời gian cũng đã năm, sáu năm Dịch Trường Hoa chưa từng vào phòng của bà rồi.

“Nhị di nương, vậy ngài nói xem tại sao trong phòng của ngài lại có ‘Mộng huyền’.” Đương nhiên nàng biết rõ “Mộng huyền” này dùng để hại mẫu thân nàng, không có cửa đâu!

Nhị di nương vẫn đang vùng vẫy giãy chết, trong đôi mắt loé ra ánh sáng khát máu: “Ta... Sao ta biết được? Chắc là có người nào đó lòng dạ rắn rết không muốn thấy người khác sống tốt nên đồ tội lên đầu ta.”

Bà vén chăn lên, khó khăn bò từ trên giường dậy, quỳ gối trước mặt Dịch Trường Hoa: “Lão gia, ngài phải tin tưởng thiếp, thiếp không làm hại Hương Nhi, thiếp không hạ độc, thiếp thật sự không làm!”

“Người đâu, nhị di nương lòng dạ ác độc, cất chứa thuốc độc, làm hại con cái của Dịch gia ta, kéo ra ngoài lấp giếng!”

Ông không muốn tái diễn nữa, coi như bà không hại người nhưng cũng có ý nghĩ hại người, coi như bà không có ý nghĩ hại người nhưng lại để ông bị cấm sùng, giữ lại người đàn bà như vậy cũng chỉ gieo họa.

“Lão gia, ngài không thể đưa thiếp đi lấp giếng, thiếp bị hãm hại!” Nhị di nương vẫn ra sức giãy giụa, liều mạng kêu gào nhưng không ai dám cầu tình giúp bà. Nữ nhân lòng dạ rắn rết như bà hại chết quá nhiều nha hoàn, không ai có thể nói rõ được, chết vẫn tốt hơn.

Dịch Cẩn An ở một bên hai mắt nhắm nghiền, thở một hơi thật dài, một câu cũng không nói giúp bà. Nàng ta tận mắt thấy gia đình cường tráng lời nhị di nương tới miệng giếng trong viện kia, quảng xuống sau đó đập một tảng đá lớn lên.

“Bùm!!” Âm thanh vật nặng rơi vào trong nước, sau đó hoàn toàn yên tĩnh.

Lâm ngự y lắc đầu một cái, được quản gia tiễn ra ngoài cửa, lại một án oan không đầu, ông bót can thiệp thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 13: Tỷ muội “thăng thẩn”

“Lão gia, lão gia, tiểu thư Hương Ngưng đã tỉnh lại!” Nha hoàn thiếp thân Mạt Nhi của Dịch Hương Ngưng ngạc nhiên mừng rỡ chạy tới, mới vừa rồi ngự y kê đơn thuốc, nàng dứt cho tiểu thư uống, đợi không đến một lúc tiểu thư đã tỉnh lại rồi, thật là cảm ơn trời đất, Bồ Tát phù hộ.

Dịch Trường Hoa đang ở bên này giải quyết chuyện của nhị di nương Cát Văn Niên thì nghe thấy tiếng Mạt Nhi la lên. Lưu thị vừa nghe tin tức liền không chút do dự đẩy đám người chạy nhanh đi, thiếu chút nữa đụng phải Dịch lão phu nhân đứng ở bên cạnh.

“Đúng vậy thật, Hương Nhi, Hương Nhi của ta sống lại. Ông trời, cuối cùng ngài cũng mở mắt ra nghe thấy lời van xin của ta sao?”

Người của chi thứ hai cũng tranh nhau chạy tới xem nàng, đến Dịch lão phu nhân cũng có chút kích động, không ngừng vịn vào Phật châu trong tay, bà cũng đặt đứa bé này trong lòng mà yêu thương, không có việc gì là tốt rồi.

Cuối cùng chuyện này chấm dứt như vậy. Tiểu Đào ngồi bên cạnh Dịch Cẩn Ninh chăm chú theo dõi, Dịch Cẩn Ninh nằm nghiêng trên ghế quý phi đọc sách, vốn là cảnh tượng rất ấm áp nhưng lại bởi vì một người xông vào đánh vỡ khung cảnh yên tĩnh này.

“Muội muội, đang đọc sách sao!”

Dịch Cẩn An cười híp mắt đi tới, trong tay Tiểu Hà ở bên cạnh bưng bánh ngọt: “Đã lâu tỷ không đến thăm muội, muội sẽ không trách tỷ tỷ chứ? Đến đây, đây là điểm tâm tỷ tỷ làm, muội nếm thử một chút xem!”

Khi không ân cần, không phải phương gian trá cũng là phương trộm cắp. Tiểu Đào thu dọn khăn theo xong, châm trà cho hai vị chủ tử, trong lòng không ngừng khinh bỉ.

“Hôm nay tỷ tỷ tới tìm muội có chuyện gì sao?” Dịch Cẩn Ninh ăn xong một miếng điểm tâm, cảm thấy vừa vào miệng đã tan, sáng mà không ngấy, vô cùng ngon miệng liền ăn thêm một miếng: “Điểm tâm tỷ tỷ làm ăn thật ngon!”

Tiểu Đào nhìn nàng lo lắng không thôi, ngộ nhờ nàng ta hạ độc trong điểm tâm thì làm thế nào bây giờ? Thấy tiểu thư cho mình một ánh mắt nàng mới thoáng yên tâm.

Dịch Cẩn An nhìn nàng, cười dịu dàng: “Nếu thích thì ăn nhiều một chút, lần sau tỷ lại làm cho muối ăn. Tỷ tới tìm muối cũng không có việc gì, chỉ là muốn tâm sự với muối thôi, tỷ muối chúng ta ôn chuyện.”

Bình thường vị tỷ tỷ này đâu có tình nguyện tới Trúc Uyển đi đi lại lại chứ, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao? Dịch Cẩn Ninh mím môi, dịu ngoan nói: “Vẫn là tỷ tốt với muối, muối còn tưởng rằng tỷ theo nhị di nương sẽ không thương muối nữa!”

“Sao có thể không thương muối chứ, muối là thân muối của tỷ, không đúng, thân muối cũng không thân thiết bằng chúng ta, chúng ta là song sinh đấy. Muối xem, ngay cả sinh mệnh cũng dính liền với nhau, sao có thể không thân thiết đây?”

May mà nàng ta còn nhớ rõ mình có muối muối song sinh, hừ, nói hay hơn hát. Nếu đã là thân muối cùng một nhà, vậy thì vì sao lại tàn nhẫn hạ độc thủ với nàng? Bây giờ Dịch Cẩn Ninh hoàn toàn không tin tưởng lời nói dối của nàng ta nữa, vị tỷ tỷ này còn không thật lòng thật dạ với nàng bằng Tiểu Đào. Bây giờ lại đến lấy lòng, nhất định là có chủ ý xấu.

Nàng hóp một ngụm trà, đôi mắt trong sáng xoay tròn, không nháy mắt nhìn chăm chăm Dịch Cẩn An, nhìn chăm chú đến nỗi nàng ta phát sợ.

“Sao muối muối lại nhìn tỷ như vậy? Chẳng lẽ trên mặt tỷ có vết bẩn?” Dịch Cẩn An sờ sờ mặt, lại nhìn Tiểu Hà đứng bên cạnh nàng ta, Tiểu Hà lắc đầu một cái tỏ vẻ không hiểu.

Dịch Cẩn Ninh cười lạnh trong lòng, trên mặt bản sao có thể so với trong lòng bản khiến người ta chán ghét được chứ. Nàng dịu dàng mở miệng: “Tỷ tỷ, trên mặt tỷ không có vết bẩn, nhưng là trong lòng tỷ chứa đựng không ít thứ bản đâu!”

Dịch Cẩn An bị lời nói của nàng làm sặc, không hiểu rốt cuộc lời này là có ý gì: “Ý muối muối là...”

“Minh nhân bất thuyết ám thoại*, tỷ tỷ, thủ đoạn của tỷ thật độc ác. Nhị di nương cũng coi như là móc tim móc phổi đối đãi với tỷ, vậy mà ngay cả bà tỷ cũng muốn tính toán, uống cho tỷ là nữ nhi của bà lâu như vậy, ngay cả một chút tình cảm và thể diện cũng không cho, bức bà ấy vào tử lộ. Tỷ nói xem, tỷ như vậy không phải trong lòng bản thù, chẳng lẽ toàn thân đều bản thù sao?”

*Người mình bạch không nói chuyện mờ ám.

Nếu không phải xé chiều ngày hôm trước nàng muốn đến chỗ mẫu thân thì nàng đã chẳng phát hiện Dịch Cẩn An lén lén lút lút vào phòng ngủ Cát Vân Niên. Hôm qua nhiều người như vậy nhưng không hề có ai nghi ngờ hung thủ chân chính hại Dịch Hương Ngưng còn có người khác, cho dù có hoài nghi cũng sẽ không hoài nghi đến trên đầu Dịch Cẩn An. Dịch Hương Ngưng có thể sống sót còn không phải nhờ vào thuốc giải của Mạc Liễm Sâm sao? Bằng không, chỉ dựa vào thân thể xương cốt của nàng ta tuyệt không thể qua được buổi tối hôm đó.

Tiểu Hà nghe xong lời này liền xông lên phía trước, giống như gà mẹ bảo vệ gà con: “Nhị tiểu thư đừng nói vậy, tiểu thư của chúng ta là người lương thiện nhất thế gian, sao nàng ấy có thể hại người khác?”

Nếu tiểu Hà biết Dịch Cẩn An là người lòng dạ độc ác, nhất định sẽ không nói như vậy.

Dịch Cẩn Ninh đứng dậy lạnh lùng nhìn tiểu Hà một cái, nàng lập tức bị giật mình sợ đến mức lùi về sau lưng Dịch Cẩn An. Nhị tiểu thư này thật đáng sợ, ánh mắt vừa rồi của nhị tiểu thư như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Ai ngờ Dịch Cẩn An vẫn cười dịu dàng, nói: “Muối muối nói lòng ta bản thù? Vậy ta hỏi ngươi, nếu ngươi được nhị di nương nuôi dưỡng, hàng ngày nghe bà ta khiển trách mặc dù không có lỗi, hề không đúng ý của bà ta, bà ta liền nói những lời ác độc với ngươi, đâm đá ngươi thì ngươi sẽ làm như thế nào với bà ta? Không phải ngươi sử cảm ân ái đức, tôn kính có thừa đấy chứ?”

Người này có phải tỷ tỷ của nàng không vậy? Ác độc như vậy nhưng lại mang bộ mặt giả dối dịu dàng như nước, rốt cuộc là bị hành hạ như thế nào mới tạo nên tính cách như vậy? Chẳng lẽ nàng ta đều vô tình như vậy với tất cả mọi người sao? Chẳng trách nàng ta có thể hạ độc thủ với mình, căn bản nàng ta chính là ác ma đội lốt người.

Sau đó lại nghe nàng ta nói: “Người đời vô tình thì ta cần gì phải hữu tình? Không sai, chiều暮 dao giết người của ta tuy cách làm có hơi xấu xa, nhưng chỉ cần Dịch Trường Hoa và Lưu thị đều tin rằng không phải ta làm, ta cũng không định giấu diếm người!”

Xé bỏ mặt nạ giả nhân giả nghĩa, Dịch Cẩn An bỗng cảm thấy trong cuộc đời này nàng ta lại có đủ sức mạnh để đối địch. Tại đây, cho tới bây giờ nàng ta chưa từng nghĩ đến việc che giấu bất cứ chuyện gì với người trước mắt được gọi là thân muối này, chỉ là muốn nhìn xem nàng có thể phỏng đoán đến khi nào mà thôi. Chỉ cần nhìn đôi mắt cùng khuôn cùng dạng của nàng và nàng ta, ẩn giấu dưới sự xinh đẹp kia chính là ánh sáng tính toán, nàng cho rằng nàng có thể trốn tránh được đôi mắt của mình sao?

“Ha ha ha...” “Dịch Cẩn Ninh cười, đây mới đúng là diện mạo thật sự của tỷ, nàng ta căn bản là một người vô tâm. Kiếp trước là mắt nàng vụng về, chỉ nhìn đến huyết thống tình thân mà quên đi bản tính con người. Nếu vậy, kiếp này cứ để bọn họ công khai đầu đá một lần đi!”

Dịch Cẩn An chớp mắt mấy cái: “Muối muối, chúng ta cùng một loại người, vậy thì đánh cược một lần đi, xem xem ai mới có thể cười đến phút cuối cùng?”

“Được, hay cho một chiều暮 dao giết người! Tỷ tỷ, đối thủ là tỷ, ta thắng chắc! Chỉ mong nhị di nương ở dưới suối vàng nếu biết, có thể đến tìm hung thủ hại bà.”

Hai tỷ muối nhìn nhau cười. Nhưng nụ cười này có mấy phần thật tâm?

Vừa ra đến cửa, Dịch Cận An giống như bỗng nhớ tới chuyện gì : “ À đúng rồi, hôm nay ta tới tìm muội là có chuyện! “ Nàng ta thu lại chân trái đã bước ra khỏi cửa, xoay người đối mặt với Dịch Cận Ninh : “ Muội muội có biết, ta muốn nhị di nương chết là có mục đích gì không? “

Dịch Cận Ninh nâng ly trà trên tay bỗng dừng lại một chút : “Đương nhiên... không biết. Tỷ tỷ, thỉnh chi giáo. “

“ Chúng ta rất giỏi về việc nguy trang. Muội muội, đáng ra người không nên để ta biết được, người là thật lòng đối đãi với mẫu thân. “

Dịch Cận An ngoài cười nhưng trong không cười, tiếp tục nói : “ An Mộng Nhi là một người từng trải, bà ấy quá yếu đuối rồi, nếu như người thật lòng đối đãi tốt với bà ấy, vậy thì nhục điểm của người ở trên tay ta rồi, đến lúc đó đừng trách tỷ tỷ hạ thủ không lưu tình! “

Dịch Cận Ninh cầm hân nhìn nàng ta đi ra ngoài, hét lớn với bóng lưng của nàng ta : “ Nếu người dám động tới một sợi tóc của bà ấy thì cứ thử xem! “

Gió thổi qua thổi tung mái tóc dài của nàng, không tiếng động vương lại lo lắng, Dịch Cận Ninh ầm ầm cảm thấy trong lòng mình vô cùng đau đớn. Chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện gì lớn ư?

Khuôn mặt tiểu Đào tràn đầy lo lắng, đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi : “ Tiểu thư, hôm nay thấy rõ bộ mặt thật của đại tiểu thư là tốt rồi, người không cần phải khổ sở nữa. “

Dịch Cận Ninh nắm tay nàng thật chặt : “ Không, tiểu Đào, ta đã sớm nhìn thấu bộ mặt thật của nàng ta rồi. “ Đúng vậy, kiếp trước đã thấy rõ ràng, đáng tiếc khi nhìn thấu thì đã quá muộn!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 14: Trở thành đích nữ

Còn năm ngày nữa sẽ đến thượng hạ yến, mỗi phòng trong Trúc Uyển được đặt những khối băng lớn nhưng vẫn nóng nực khiến người ta cảm thấy thật bức bối, Dịch Cận Ninh ở mãi trong phòng thấy vô cùng buồn bực. Nhìn khí nóng ngoài trời, nàng sợ nhất là thời tiết như này, cứ nóng lên là không có cách nào ổn định tinh thần, rất phiền não. Hóp một ngụm ô mai ướp lạnh, đôi mắt to trong suốt bóng loé sáng nhìn Tiểu Đào đang quạt mát cho nàng: “Tiểu Đào, nếu không chúng ta ra ngoài đi dạo một lúc?”

“Tiểu thư, người xem, người nóng thành như vậy rồi còn muốn đi chơi? Tinh lại đi!” Tiểu Đào bỗng gấp quạt lại, thao thao bất tuyệt bốp chét ý nghĩ ra khỏi cửa của nàng từ trong trứng nước.

Dịch Cận Ninh chu cái miệng nhỏ nhắn: “Không cho thì không cho, sáng mai ta bảo sư phụ người đưa ta ra ngoài, để người ở nhà một mình buồn chết người!”

“Đừng, tiểu thư!” Tiểu Đào vội vàng đầu hàng, nàng sợ nhất chính là bị tiểu thư vất bỏ, mặc kệ nàng: “Em để người ra ngoài chơi còn không được sao? Nhưng muốn...”

Mới nói được nửa câu Tiểu Như đã thờ hồn hên chạy vào, đứng ở cửa thờ dốc hồi lâu mới bình tĩnh trở lại: “Tiểu thư, quả nhiên đại tiểu thư y như lời người nói, ngài ấy mang theo Tiểu Hà đến viện của đại phu nhân.”

Không ổn, mi tâm Dịch Cận Ninh giật mạnh: “Tiểu Đào, hôm nay chúng ta không ra ngoài, đến viện mẫu thân, mau!”

Nếu tỷ tỷ xuống tay với mẫu thân thật, nàng ta dù chết vạn lần cũng không đủ. Trải qua bài học kinh nghiệm khổ cực trong kiếp trước, nàng đã luyện thành gan vàng dạ sắt, cho dù ở trong bất cứ nghịch cảnh, bất cứ sợ hãi nào đi chăng nữa.

Người có lựa chọn, nàng có thể khắp nơi gặp biến cũng không sợ hãi. Nhưng vừa gặp phải chuyện liên quan đến mẫu thân nàng liền hoảng loạn không dứt, chân tay lạnh run. Kiếp trước nàng đã bỏ lỡ một lần, làm hại mẫu thân, kiếp này, vô luận thế nào nàng cũng sẽ không để bất cứ người nào có cơ hội lợi dụng nữa.

Vì hoảng hốt nên bước chân dồn dập, không ổn nên dẫm lên váy nhiều lần, suýt nữa thì ngã sắp xuống, may mà Tiểu Đào ở phía sau luôn đi theo nàng mới không để nàng chịu tai bay vạ gió.

Còn chưa bước vào viện của mẫu thân Dịch Cận Ninh đã hô lên, nàng sợ nếu không tới ngăn cản kịp... Nàng không dám tưởng tượng, cảnh tượng tỷ tỷ dúi mẫu thân uống thuốc trong kiếp trước vẫn còn hiển hiện ngay trước mắt, khi đó nàng lại tận mắt nhìn thấy chén thuốc chứa độc kia, từng muỗng từng muỗng đưa vào trong miệng mẫu thân, cuối cùng mẫu thân chết như nào nàng cũng không biết.

“Mẫu thân!!”

Dịch Cận Ninh như một chú chim nhỏ bất lực, hốt hoảng lo sợ nhào vào trong ngực đại phu nhân An Mộng Nhi: “May mắn, may mắn người không xảy

ra việc gì!”

An Mộng Nhi cười cười: “Đứa nhỏ ngốc, mẩu thân lớn như vậy rồi, sao có thể xảy ra chuyện gì chứ? Ngược lại con đây, đi đứng không nhìn đường.” Âm thanh dịu dàng và ngọt ngào truyền vào tai nàng khiến lòng nàng vô cùng ổn định, mẩu thân cho nàng ấm áp. Bà là phụ nhân duy nhất trong Tướng phủ mà nàng quyền uy suốt cuộc đời này, cho tới bây giờ nàng vẫn đều vô cùng quý trọng.

“Muội muội đã lớn như vậy rồi còn giống như đứa nhỏ, chẳng lẽ muốn mẩu thân không thể không lo lắng muội mới an tâm sao?” Dịch Cẩm An từ chỗ ngồi đứng lên, âm thanh dịu dàng nói với An Mộng Nhi: “Mẩu thân ngài cũng đừng tức giận, muội muội làm việc tự có chừng mực, chỉ có những lúc ở trước mặt ngài mới giống một đứa nhỏ.”

“Ninh Nhi con cũng thật là, nếu như bình thường con an phận giống tỷ tỷ của con thì tốt rồi, cũng đỡ cho ta luôn phải lo lắng.” An Mộng Nhi khiển trách.

Chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ không phải Dịch Cẩm An tới hại mẩu thân? Dịch Cẩm Ninh quan sát An Mộng Nhi từ trên xuống dưới một hồi, lại không yên lòng trông mắt nhìn Dịch Cẩm An một cái tỏ ý cảnh cáo.

“Đúng rồi, Ninh nhi, vừa rồi An Nhi nói với ta, để ta thu tỷ muội các con vào dưới tên ta, ta cũng cảm thấy việc này là có thể. Dù sao trong phủ ta cũng không có đích nữ, thường hà yển lần này cũng khó tránh khỏi có người lời ong tiếng ve. “Bà kéo tay Dịch Cẩm An và Dịch Cẩm Ninh: “Huống chi hai tỷ muội các con mất mẹ từ nhỏ, ta lại không có con gái bên mình, các con cùng làm con gái của ta có được không?”

Bà dùng câu hỏi, những lời nói chân tâm phát ra từ tận đáy lòng khiến Dịch Cẩm Ninh cảm thấy trong lòng thoải mái không dứt. Mẩu thân, có người đích mẫu như người là đã đủ rồi, con còn yêu cầu xa vời điều gì nữa? Nàng cnahr giác liếc Dịch Cẩm An một cái, vị tỷ tỷ này định giờ thủ đoạn gì đây? Chẳng lẽ nàng ta tới đây chỉ vì để mẩu thân thu nàng ta vào dưới tên người, may ra trong thường hà yển có tên tuổi của đích nữ? Đúng rồi, kiếp trước nàng ta cũng hại chết mẩu thân phủ chính nhị di nương lên làm đích nữ. Sao nàng lại không nghĩ đến chứ? Không thể để nàng ta được toại nguyện. (phủ chính: từ thiếp lên làm vợ)

Nàng lập tức nói với An Mộng Nhi: “Mẩu thân, tỷ tỷ vừa mất di nương, trong lòng khổ sở nên mới nói như vậy. E là người không thể làm vậy, bằng không nhị di nương ở dưới cửu tuyền cũng sẽ không...”

“Không, di nương sẽ không, nếu bà biết mẩu thân thu ta, lại biết ta có nơi nương tựa chắc chắn rất vui mừng. “Dịch Cẩm An ngắt lời nàng, nắm tay An Mộng Nhi: “Mẩu thân, từ thuở nhỏ con đã cách xa thân mẫu, bây giờ lại vừa mất đi di nương, ngài thương xót con đi, An nhi thật sự sợ... An nhi sợ về sau chỉ có một mình.”

Nàng ta điềm đậm đáng yêu, nước mắt nói có là có, ngược lại hạ bút thành văn, Dịch Cẩm Ninh thầm nghĩ đúng là cao thủ diễn trò, nàng không thể để nàng ta như ý.

“Mẩu thân, nếu hiện tại người thu chúng con, ngược lại tỷ tỷ cũng thật may mắn, nhưng Uyển nhi muội muội thì sao, muội ấy làm sao bây giờ?”

Đúng rồi, đứa bé Uyển nhi kia vừa mới mất đi thân mẫu, lúc này không chừng đang trốn tránh ở đâu đó mà khóc đây. Aizz, cũng là một đứa nhỏ đáng thương, đáng tiếc lão gia đã nói Uyển nhi có thể không phải con của ngài, không thể hao tâm tổn trí với nàng quá nhiều, bà cũng chỉ có thể âm thầm giúp đỡ một chút thôi.

Dịch Cẩm An khép hờ mắt, trong đôi mắt như lang như sói kia xuất hiện ánh lửa khó thấy, vừa định phản bác, khóe mắt đã thấy thân thể nhỏ nhỏ của Dịch Cẩm Uyển núp sau tấm rèm che, khóe miệng nàng ta hiện ý cười.

“Mẩu thân, nếu không ngài hãy thu cả Uyển nhi muội muội đi, để muội ấy cũng trở thành con gái của ngài giống bọn con. Mặc dù phụ thân bởi vì nhị di nương nên không muốn gặp muội ấy nhưng dù sao muội ấy cũng là con gái của phụ thân, tương lai cũng có một chỗ dựa tốt, mẩu thân ngài nói xem có đúng không?”

An Mộng Nhi thở dài: “Chuyện này, thật sự ta không thể làm chủ, lão gia đã nói rồi, mẩu thân cũng không thể làm người tốt. Âm thầm giúp đỡ nàng ấy cũng được.”

Lời vừa nói ra, thân thể nhỏ nhắn sau tấm rèm che hơi cử động, dường như muốn chạy vào, nhưng lại vì một câu nói của Dịch Cẩm An mà dừng lại.

“Chẳng lẽ mẩu thân cũng bởi vì muội ấy không phải là con gái ruột của phụ thân sao, điều này sao có thể? Dù nhị di nương có to gan đến đâu đi chăng nữa nhưng vẫn không dám to gan lớn mật đến mức đủ trình độ làm lẫn lộn huyết mạch Tướng phủ.”

Dịch Cẩm Uyển có phải con gái ruột của Dịch Trường Hoa hay không căn bản không quan trọng, quan trọng là Dịch Trường Hoa sẽ đối đãi với tiện chủng nhị di nương lưu lại như thế nào, có kỳ mẫu tất có kỳ nữ. Với sự hiểu biết về phụ thân mình của Dịch Cẩm Ninh, thà giết chết cũng không để mình bị âm ức.

Dịch Cẩm An và Dịch Cẩm Ninh không nói gì nữa, Dịch Trường Hoa chính là có sự suy nghĩ này, các nàng là con gái và thê tử cũng không tiện nói gì.

Dịch Cẩm An lia mắt về phía ngoài tấm rèm che, bóng dáng nho nhỏ ở nơi đó đã không còn thấy nữa, ý cười nơi khóe miệng nàng ta càng nồng đậm.

“Cứ vậy đi, hai người các con làm con gái của ta, trước bữa tối nay công bố coi như là chào hỏi mọi người, sáng sớm ngày mai đi bái lạy tổ tiên, ghi vào gia phả là được. Ta mệt mỏi, các con lui ra đi.” Dịch Cẩm An rời đi, An Mộng Nhi xoa xoa mi tâm, làm dịu cơn đau đầu của hai ngày nay.

Dịch Cẩm Ninh thấy vậy, mới đi được nửa bước lại vội vàng quay trở lại đến cạnh bà day huyết thái dương cho bà, thủ pháp massage này là nàng học

được trong kiếp trước để phục vụ mẹ chồng, nhưng dù nàng có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không lấy được sự hài lòng của bà ta. Mẹ chồng luôn một hộp một câu gả mãi không biết đẻ trứng đẻ vũ nhục nàng, còn giặt trên khoe miệng hàng ngày, chưa từng cho nàng về mặt hòa nhã.

Trước bữa cơm tối, An Mộng Nhi công bố tin tức bà thu hai tỷ muối vào dưới tên mình, làm cho trong phủ xuất hiện một âm thanh làm bầm bất mãn. Bà không để ý đến họ, chỉ coi như những người này oán trách theo thói quen mà thôi.

Như vậy, Dịch Cẩn An và Dịch Cẩn Ninh cũng được coi là đích nữ của Tướng phủ rồi, trước mặt mọi người địa vị tăng thêm một bậc. Tứ di nương cảm đôi đứa ngoan độc không ngừng chọc vào bát cơm, trong lòng thầm mắng Dịch Cẩn Ninh là sói mất trắng, nuôi lớn rồi bỏ chạy. Còn Dịch Cẩn Dung lại nhìn hai tỷ muội vừa được thăng lên làm đích nữ bằng ánh mắt hâm mộ, ồn ào đến mức làm cho tứ di nương cảm thấy trong lòng khó chịu hung dữ lườm nàng một cái. Di nương thì sao, di nương cũng là người sinh ra người, hai tiện chủng kia đã mất mẹ ruột, có gì hay mà hâm mộ?

Dịch lão phu nhân và Dịch Trường Hoa cũng đồng ý việc làm lần này của An Mộng Nhi. An Mộng Nhi gả vào Dịch gia đã mười tám năm nhưng lại chỉ sinh được một trưởng tử Dịch Cẩn Hồng, đến giờ trong phủ vẫn không có đích nữ, đến lúc đó làm mai cũng không có mặt mũi cho lắm, hai tỷ muội ghi vào dưới tên bà là chuyện quá tốt.

Người của chi thứ hai và chi thứ ba ngược lại chẳng có gì đáng nói, chỉ có các tiểu thư kia là có vài phần không vui, nhất là các đích nữ, hàng ngày thường cấy vào thân phận của mình là đích nữ đi khi dễ người ta, nếu họ cũng là đích nữ chẳng phải họ bị ép xuống một bậc sao?

Dịch Cẩn Uyên đang bới cơm trong góc, hai mắt nhìn chăm chăm vào Dịch Cẩn Ninh như muốn ăn tươi nuốt sống này. Dịch Cẩn An tùy ý nhìn lướt qua, thấy được đôi mắt mang theo cừu hận của nàng, nàng ta khẽ mỉm cười, tiếp tục bắt động thanh sắc dùng bữa.

Trong phòng ăn, mỗi người có một tâm tư riêng, bữa cơm tối này có chút mất tự nhiên.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai tỷ muội bị kêu dậy, quý trọng từ đường nghe tổ huấn. Sau khi tộc trưởng đọc xong bản bản tổ huấn vô cùng dài dòng, tỷ muội hai người ần đầu vãn tay, ký tên lên gia phả, lúc này mới chính thức trở thành đích nữ của Tướng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Gặp chồng trước

Trước thương hà yến một ngày, Dịch Cẩn Ninh thật sự không thể chịu được nữa liền mang theo Tiểu Đào xuất phủ. Dọc theo đường đi, Tiểu Đào như chú chim sẽ nhỏ lúu rúu kim chề sự vui mừng. Tay trái nàng cầm xôi mứt quả, tay phải cầm xôi thịt nướng, ăn đến bất giác nhạc hồ. Dịch Cẩn Ninh vươn bàn tay trắng nõn chọc vào ót nàng: “Người đấy, nói không được ra ngoài nữa đi, ta thấy hiện tại ra ngoài người vui vẻ nhất chính là người!”

Hai chủ tớ đang đi trên đường, chợt phía trước có một đám đông chen lấn đi tới, còn có người vừa đi vừa hô to: “Mau đi xem thử xem, nghe nói Phiến Hương lâu mới mở đối ông chủ rồi, dự định ngày đầu tiên mời khách miễn phí đấy!!”

Một nam tử trẻ tuổi y phục mộc mạc bị một cô nương mỹ mạo lôi kéo đi qua cạnh các nàng, cước bộ vội vã nói với nam tử kia: “Đi, chúng ta cũng đi xem xem, nói không chừng bữa cơm này sẽ thuộc về chúng ta.”

Nam tử kia xấu hổ đỏ mặt, ấp úng không chịu đi, nàng kia vẻ mặt vui mừng, cũng không để ý nam nữ cảm kỵ, cứ thế mạnh mẽ lôi kéo đi về phía trước. Tiểu Đào tràn đầy khâm phục nhìn họ, thật là một cô nương lớn mật.

Phiến Hương lâu này nguyên là từ lời nổi danh Cẩm Thành, buôn bán như mặt trời giữa trưa, nóng đến mức không thể nóng hơn được nữa. Không biết bởi lẽ gì mà cả nhà ông chủ bị giết sạch chỉ trong một đêm, sau khi từ lâu đối chủ việc buôn bán chưa từng gượng dậy nổi, không lâu sau thì đóng cửa. Hôm nay khai trương trở lại, nghe nói cũng là đổi chủ, mọi người chỉ biết chủ mới là một cô nương tướng mạo xinh đẹp, nhưng chưa có ai thấy qua mặt mũi thực sự của nàng.

Một đám người vây xem trước cửa Phiến Hương lâu, một người ăn vận như gả sai vật đứng trước cửa lớn tiếng nói: “Các vị, hôm nay từ lâu chúng ta khai trương trở lại, đổi tên thành ‘Hồi đầu khách’, phàm là khách tới đây dùng cơm ngày đầu tiên sẽ không lấy tiền, ngày thứ hai giảm một nửa, ngày thứ ba ưu đãi chín phần giá tiền.”

Vừa dứt lời, tiếng pháo nổ vang lên ùng ùng, gả sai vật đứng trước tám biển mới kéo khăn che xuống để lộ ra ba chữ rồng bay phượng múa “Hồi đầu khách”, khí thế mạnh mẽ lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

“Chữ đẹp!” Có văn nhân gật gù đắc ý bình luận.

Phía dưới nghị luận huyền ảo, có người bày tỏ sự khó hiểu với ba ngày ưu đãi, lại có người bày tỏ sự tò mò đối với bà chủ giấu mặt của từ lâu này, hơn nữa là không hiểu ý nghĩa của tên từ lâu.

Trong lòng Dịch Cẩn Ninh thấy buồn cười, ưu đãi trong ba ngày này và tên từ lâu chỉ đơn giản là để thu hút khách nhân thôi, đây chính là đầu óc của người làm ăn, người ngoài không học được.

Theo một đám người vào tử lâu, trang hoàng bên trong làm người ta tặc lưỡi, phong cách nơi đây có sự khác biệt so với những tử lâu bình thường, tổng cộng chia làm ba lầu. Lầu thứ nhất gọi là “Công cộng khu” dành cho phần lớn dân chúng; lầu thứ hai là “Ngũ nhạc khu”, trừ bỏ dùng bữa còn cung cấp các trò tiêu khiển cho người bình thường; lầu thứ ba là “Quý tân khu”, dành cho người có thể khách quý, có tiền hưởng thụ. Dịch Cẩm Ninh mở to hai mắt, rốt cuộc bà chủ đứng sau màn này là một nữ tử như thế nào mà lại có suy nghĩ nhanh nhẹn như vậy?

Tuỳ tiện tìm một chỗ ở lầu thứ nhất ngồi xuống, tiểu nhị ân cần tiến lên, Dịch Cẩm Ninh lại than thở một tiếng. Tên tiểu nhị trước mắt này vận một bộ y phục kỳ quái, áo chên* bó sát ngón tay màu trắng cùng một chiếc quần dài màu đen, lại nhìn những tiểu nhị khác, họ đều ăn vận như vậy, trên đầu còn đội một chiếc mũ màu trắng kỳ lạ, Tiểu Đào nhìn mà muốn tròn trắng mắt lên. (Áo ba lỗ, áo may ô, áo lót)

Điều càng làm cho người ta tặc lưỡi vẫn còn ở phía sau, ăn được nửa chum bông một hàng tiểu cô nương thanh thuần ăn mặc giống nhau đứng trên đài biểu diễn được xây dựng chuyên biệt, một cô nương dẫn đầu trong đó đáng vẻ mười lăm mười sáu tuổi cất bước lên phía trước nói : “ Các vị khách quý, hoan nghênh mọi người đến ‘ Hồi đầu khách ‘ dùng cơm, chúng tỷ muội ở đây là nhân viên phục vụ ca múa, đặc biệt vì khách nhên ăn cơm biểu diễn tiết mục, bởi vì hôm nay khai trương ngày đầu, tỷ muội chúng ta chuẩn bị không chu toàn, bắt đầu từ ngày hôm sau sẽ cung cấp mọi người các tiết mục giải trí miễn phí “

Các cô gái khẽ cúi đầu đi xuống theo thứ tự, dưới đài tiếng vỗ tay vang lên không dứt, không ngừng có người trầm trồ khen ngợi. Nơi này có chỗ nào là tử lâu chứ, quả thực là một nơi ăn chơi tốt hơn Tiều Kim Quạt kia không biết bao nhiêu lần. Ngay ngày đầu tiên, danh tiếng “ Hồi Đầu Khách “ vang dội không ngừng.

Bên cạnh, một giọng nói thanh nhuận vang lên : “ Aizz, Mộc Đầu, ngươi nói xem tử lâu này có được không? Có phải rất sáng tạo không? Có phải cái tên “ Hồi đầu khách “ này rất hấp dẫn người khác? “

Dịch Cẩm Ninh nhìn lại theo giọng nói thì thấy chính là cô nương lớn mật vừa rồi lôi kéo vị nam tử kia ở trên đường, nàng kia thấy nàng nhìn sang vội vàng cười với nàng một tiếng, rồi tiếp tục câu nhàu với nam tử bên người : “ Đây, ngươi nói xem sau này tử lâu này có biến toàn bộ Cẩm Thành thành màu hồng hay không? Ừm, biến cả thiên hạ thành màu hồng, này, Mộc Đầu, ngươi nói xem ta nói có đúng hay không? “

Nàng kia còn đang thao thao bất tuyệt với vị nam tử, Dịch Cẩm Ninh đã ăn được nửa bụng, ưu nhã lau miệng đứng dậy muốn rời đi, chợt nàng giật mình.

Là hần!! Tên bạc tình, cũng là phu quân kiếp trước của nàng – Thế tử phủ Xương Ấp Hầu!!! Bên cạnh hần là một cô nương dung mạo xinh đẹp, hai người người gấp ta một gấp rau, ta cho ngươi một miếng cơm, thân mật siết bao.

Nhất thời trong mắt Dịch Cẩm Ninh xuất hiện ánh lửa, cảm giác như cả người đều bùng cháy, tức giận xông thẳng lên, trong lòng buồn bực một trận, bàn tay nắm chặt thành quyền run rẩy trong ống tay áo. Kiếp trước nàng đúng là mắt mù mới cho rằng hần là lang quân như ý đáng để phó thác cả đời.

Tiểu Đào bên cạnh phát hiện sự khác thường của nàng : “ Tiểu thư, người sao vậy? “

Dịch Cẩm Ninh quyết tâm cố gắng áp chế cơn tức giận, tự an ủi mình, đều đã qua rồi, đừng tức giận vì loại người này. Nàng quay đầu nói với Tiểu Đào : “ Chúng ta đi thôi, bắt quá chí là một tên cận bã!! “

Âm thanh không lớn không nhỏ, vừa vặn bị cô nương lớn mật lúc nãy nghe thấy, nàng kia cười dịu dàng, nhìn Chương Dẫn Giác và cô nương áo hồng, nói với Dịch Cẩm Ninh : “ Đúng vậy, hần chính là tên cận bã, các người đừng để ý làm gì. “

Cô gái lớn mật này cho Dịch Cẩm Ninh một cảm giác tốt đẹp không nói thành lời, nàng cũng cười lễ độ với nàng kia, tỏ ý cảm kích, sau đó dẫn Tiểu Đào rời đi.

Chẳng ngờ, một câu ‘ tên cận bã ‘ đúng lúc bị Chương Dẫn Giác nghe được, hần nghiêng đầu thì thấy một cô nương xinh đẹp như hoa liếc mắt nhìn hần, khinh bỉ trong mắt nàng không cần nói cũng có thể thấy rõ. Hần vén áo đứng dậy đi tới, khóe môi cong lên : “ Cô nương nói ai là cận bã? “

“ O, đây không phải là tiểu thư của Tướng phủ sao? Không biết ngươi là đại tiểu thư hay là nhị tiểu thư? “ Nữ tử áo hồng bên cạnh hần cũng uốn mình đến đây, vừa tới đã mở lời châm chọc, nàng ta lắc thân thể mình dán sát vào Chương Dẫn Giác : “ Dẫn Giác ca ca, hình như nàng ta là hôn thê của huynh đó nha!! “

Tiểu Đào nhìn đáng vẻ kêu gọi của nàng ta mà thấy ghê tởm, thật không biết ánh mắt của đại cô gia như nào mà lại coi trọng cái loại không biết xấu hổ như này.

Chương Dẫn Giác híp mắt nhìn Dịch Cẩm Ninh một lúc, sau đó vội vàng đẩy nữ tử trên người mình ra : “ Bản thế tử còn tưởng là ai, nguyên lai là tiểu thư Tướng phủ. Không biết tiểu thư là... “ Nếu như bị Tướng phủ biết rồi từ hôn thì thật phiền toái, hần phải lấy lại mặt mũi.

“ Tiểu thư nhà ta là nhị tiểu thư của Tướng phủ, vị hôn thê của người không ở nơi này!! “ Tiểu Đào nhìn bộ dáng say mê của Chương Dẫn Giác vội vàng đẩy tiểu thư tới sau lưng mình, ngăn lại tầm mắt của hần.

Hần vừa nghe là nhị tiểu thư liền vội vàng thở phào nhẹ nhõm : “ Thì ra là em vợ, hạnh ngộ!! “

Lễ cập kê của hai tỷ muội Dịch Cẩm Ninh hần không tới, mẫu thân vừa về phủ liền nói chuyện đính hôn với hần. Vốn hần không bằng lòng nhưng nghe được người ta đồn đãi hai vị tiểu thư của Tướng phủ dung sắc diễm lệ, thiên hạ vô song liền thay đổi chủ ý. Mẫu thân cũng khuyên nhủ hần bớt phóng túng nhiều lần, đứng ở bên ngoài trêu chọc những cô nương không đứng đắn nữa, trước hôn kỳ lại xảy ra sự cố, nhất định mẫu thân sẽ không bỏ qua cho hần.

Không ngờ, hôm nay lại gặp được muội muội của hôn thê ở nơi này, tương mại quả thật là đẹp vô song, nhất là đôi mắt phượng kia, chỉ cần nàng liếc mắt một cái thôi liền bị câu hồn đoạt phách, lập tức hấn nhìn thẳng nàng.

“Còn nhìn? Nhìn nữa sẽ móc mắt ngươi!!” “Tiểu Đào hung dữ cảnh cáo, dìu Dịch Cẩm Ninh bước đi: “Tiểu thư, chúng ta đi, đừng để ý đến loại cận bã này!!”

Người đã đi xa nhưng Chương Dẫn Giác vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, hấn chỉ thấy một làn gió thom thoảng qua, mê muội thần trí, muội muội xinh đẹp như vậy, huống chi tỷ tỷ song sinh? Trong lòng hấn ần ần mong đợi, nếu có thể nhanh chóng thành thân thì thật tốt biết bao!!!

Nữ tử áo hồng bên cạnh đẩy hấn một cái, về mặt mắt hửng: “Các nàng đã đi xa rồi, linh hồn nhỏ bé của huynh cũng bị câu mất rồi sao?”

Ban đầu nữ tử bên cạnh cũng coi như dung mạo xuất sắc, nhưng so sánh với Dịch Cẩm Ninh quả thực là một ở trên trời một ở dưới đất, cuối cùng hấn mất hết ý định làm quen với nàng ta. Hấn lạnh lùng lườm nàng ta một cái, sai bước đi, bỏ lại nữ tử áo hồng dậm chân hừ hừ: “Huynh trở lại, Dẫn Giác ca ca, huynh trở lại...”

Nữ tử lớn mắt thông dong ngồi uống trà ở một bên, trong miệng không ngừng thốt ra những lời nói người khác nghe không hiểu, nam tử Mộc Đầu ở bên cạnh nàng lại nghe rõ ràng, hấn nghiêng đầu hỏi lại: “Cái gì là chế tạo công trình bã đậu chỉ cần dựa vào hoạt động đơn giản này để loại bỏ sinh vật ghê tởm? Cái gì là chất hữu cơ còn hữu cơ hơn cả bác trai nông dân siêng năng lao động loại bỏ chất hữu cơ trong cơ thể người?”

Nàng kia lay động đầu ngón tay, môi đỏ mọng khẽ mở: “Nam nhân cận bã, phân và nước tiểu!!”

Dịch Cẩm Ninh vừa rời khỏi lầu liền đến Trần Bảo các, tuy rằng Dịch Cẩm Uyên là con gái của nhị di nương nhưng nàng vẫn chỉ là đứa bé mười tuổi, không thể mang hết chuyện ân oán của người lớn đổ lên người nàng. Sinh nhật mười tuổi của Uyên nhi sắp tới, nàng muốn chọn một lễ vật làm nàng ấy vui lòng.

Tiểu Đào ở một bên bĩu môi: “Nếu như nàng ấy không cảm kích, để xem người lo lắng vô ích như nào!!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 16: Uyên Nhi rơi xuống nước

Dịch Cẩm Ninh thật không ngờ, mình khổ tâm một phen quả nhiên là uổng phí thời gian.

Hôm nay Dịch Cẩm An không ra khỏi cửa, chỉ an phận ở trong phòng, tinh thần có chút hoảng hốt. Nàng ta đứng dựa vào cánh cửa nhìn về phía viện của Dịch Cẩm Ninh cách đó không xa, dường như vô ý hỏi: “Hôm nay nhị tiểu thư ra ngoài à?”

Tiểu Hà vâng một tiếng, nàng ta nói tiếp: “Ngươi giúp ta lấy chiếc váy lụa Vân Yên màu tím bà ngoại thường năm ngoái ra đây, hôm nay ta muốn mặc!!”

Tiểu Hà kỳ quái nhìn nàng ta một cái, lập tức đi lấy. Nàng ta mặc bộ váy lụa, nhìn vào gương trang điểm, vấn tóc thành phi điệp kế mà Dịch Cẩm Ninh thích, phía trên cài một cây trâm Lưu Ly màu tím nhạt khắc hoa, hai bên cài trâm tứ canh cùng màu. Nàng ta nói với Tiểu Hà một câu sâu xa: “Tiểu Hà, ngươi xem cách trang điểm của hai tỷ muội bọn ta giống nhau như đúc, có phải rất khó phân biệt không?”

Hôm nay tiểu thư thật kỳ lạ, Tiểu Hà không muốn suy nghĩ nhiều, tiểu thư muốn làm gì nàng không có quyền hỏi tới, làm theo là được. Chỉ là, cách ăn mặc như này không phải là trang phục hàng ngày nhị tiểu thư thích mặc nhất sao? Không phải bình thường tiểu thư không thích ăn mặc giống nhị tiểu thư sao? Nàng nhớ rõ ngay cả hôm cấp kê cũng là ăn vận khác nhau. Tiểu thư muốn làm gì??

“Đi thôi, theo ta đi xem Uyên Nhi một chút, dù sao chúng ta cũng từng là tỷ muội, di nương mất rồi, chắc hấn muội ấy rất khổ sở.”

Trong lòng Tiểu Hà nhảy dựng, tiểu thư đây là định hạ độc thủ với tứ tiểu thư, sau đó giả họa cho nhị tiểu thư sao? Nói đến hai tỷ muội này lại càng kỳ quái, trong tối ngoài tối đầu đã không ngừng, không giống tỷ muội song sinh chút nào mà giống kẻ thù giết cha thì đúng hơn. Nàng cẩn thận ổn định lại cảm xúc, không để tiểu thư nhìn ra chút manh mối nào nhưng thân thể lại không ngừng run rẩy, nàng đây là đi hại người!!!

Dịch Cẩm An có ánh mắt như nào?? Nàng ta liếc thấy Tiểu Hà sợ hãi, âm thanh lạnh lùng nói: “Ngươi không cần đi theo, chuyện hôm nay chớ để lộ ra ngoài.”

Dịch Cẩm Uyên ngồi bên hồ ở hậu viện ngăn người, hai ngày nay nàng suy nghĩ rất nhiều, sững sờ không muốn biết vì sao Nhị di nương lại muốn giết Dịch Hương Ngưng. Sau khi Nhị di nương chết, phụ thân không gặp nàng nữa, bà nội cũng không yêu thích nàng, bây giờ ngay cả đích mẫu cũng ghét bỏ nàng sao? Càng nghĩ càng thấy khổ sở, trong lòng nàng vô cùng uất hận, tại sao Đại tỷ tỷ và Nhị tỷ tỷ được đích mẫu ưu ái còn nàng lại không thể cơ chứ? Dựa vào cái gì mà Nhị tỷ tỷ muốn đích mẫu thu nàng mà mình lại không thể?

Đang duy nghĩ, nàng ném một hòn đá vào trong hồ nước, coi hồ nước trở thành Dịch Cẩm Ninh mà hung dữ ném.

“Tôm...” Nàng ném một viên lại một viên vào trong hồ, coi như tạm thời hả giận.

“Tứ muội muội làm sao vậy, ai chọc giận muội sao? Mau nói tỷ tỷ nghe xem!” Một giọng nói trong trẻo truyền tới từ sau lưng, Dịch Cẩm Uyển vội vàng quay đầu lại, nhưng không ngờ người sau lưng một tay đẩy nàng vào trong hồ.

“Cứu mạng... Cứu... A...” Trước kia nàng đi theo Nhị di nương đến thôn trang ở nông thôn từng học bơi lội vài ngày, nên trừ bỏ hốt hoảng lúc mới bị đẩy xuống nước, nàng lập tức phản ứng lại, nhanh chóng khuấy động mặt nước bơi vào bờ.

Vừa mới bơi vào, tay vừa chạm lên hòn đá bên bờ thì bị một bàn chân tàn ác dẫm lên.

Tay nàng rất đau, nước mắt lập tức chảy ra ngoài, vất vả lắm mới tìm được đường sống trong chỗ chết, muốn ngẩng đầu nhìn rõ xem nữ tử mặc váy Vân Yên là ai thì đầu bị đè lại. Đây chẳng phải là chiếc váy Nhị tỷ tỷ Dịch Cẩm Ninh yêu thích sao? Chẳng lẽ là Nhị tỷ tỷ?

“A!! Nhị tỷ tỷ mau tránh ra, tay muội bị thương!” Khấp mặt nàng là nước căn bản không nhìn rõ được người nọ là ai, chỉ thấy làn váy lụa Vân Yên màu tím lay động trong gió.

Vừa rồi bị uống mấy ngụm nước, một tay nàng che ngực, nằm sấp trên hòn đá ho khan kịch liệt, lớn tiếng chất vấn: “Nhị tỷ tỷ, vì sao ngươi muốn giết ta?”

“Tại sao? Năm đó Nhị di nương hạ độc trong thuốc trợ sản của Tam di nương, hại chết Tam di nương, ngươi nói xem vì sao ta muốn giết ngươi? Muốn trách thì hãy trách ngươi là con gái của Nhị di nương, chẳng thể trách người khác.”

Dịch Cẩm An nói xong, lại ngoan độc đẩy nàng vào trong hồ, ra sức đè cổ không để nàng ngẩng đầu lên.

Cả đầu Dịch Cẩm Uyển bị chìm vào trong nước, nàng liều mạng giãy giụa, muốn kêu người cứu mạng nhưng không thể, dần dần động tĩnh của nàng ngày càng nhỏ, sức lực dần dần biến mất, cuối cùng đôi tay không còn sức lực rũ xuống.

Thấy nàng cuối cùng cũng bất động, Dịch Cẩm An như ý đạt được mục đích liền vớt nàng từ trong nước lên, tay run rẩy thăm dò hơi thở của nàng. May thay người vẫn chưa chết, còn thở.

Lúc này đã là giờ Dậu (5pm- 7pm), mặt trời dần ngả về phía Tây, từng ánh nắng màu đỏ xinh đẹp phủ kín nửa bầu trời. Dịch Cẩm AN nghĩ lúc này nàng ta cũng nên trở về liền hô to gọi hạ nhân trong Tướng phủ tới cứu mạng. Sau đó lại đẩy Dịch Cẩm Uyển vào trong hồ, mình thì trốn vào nơi kín đáo.

Hạ nhân nghe thấy tiếng cứu mạng, sau đó lại nghe thấy âm thanh của vật nặng rơi vào hồ liền chạy tới, vừa chạy đến thì phát hiện Tứ tiểu thư đang nổi trên mặt hồ, sợ tới mức la hét um sùm.

“ Có ai không, cứu mạng, tứ tiểu thư rơi vào trong hồ rồi! “

Vài gia đình luống cuống chân tay vớt tứ tiểu thư từ trong hồ lên, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, hơi thở mong manh, không khí đi vào thì ít mà đi ra thì nhiều, đều lo lắng muốn chết, vội vàng chạy tới thư phòng trong viện chính mời lão gia tới. Người có hiểu biết đã sớm nhanh chân đi tìm đại phu rồi.

Lúc này Dịch Cẩm Ninh vừa vặn trở lại, thấy trong sân một đám người hò hét vây quanh một chỗ, đi qua nhìn mới phát hiện việc lớn không tốt.

Một ma ma quản sự khóc sụt sùi nói : “ Nhị tiểu thư, chúng nô tỳ nghe thấy tiếng động mới phát hiện, tứ tiểu thư, tứ tiểu thư nàng...”

Dịch Cẩm Ninh nhìn Dịch Cẩm Uyển sắc mặt tái nhợt, cả người là nước nằm trên mặt đất. Nàng vươn tay ra thăm dò hơi thở : “Đừng khóc, muội ấy còn thở, chỉ bị sặc thôi!! “

Ma ma quản sự lập tức ngừng khóc, cả đám hạ nhân rụt rè sợ hãi, chỉ sợ chuyện của tứ tiểu thư sẽ liên lụy đến mình nên chỉ cúi đầu không dám thở mạnh.

“Đại phu tới chưa? “

“Đi mời đi! “

Dịch Cẩm Ninh đợi mãi mà vẫn chưa thấy đại phu tới, sợ là Uyển nhi không đợi được bao lâu nữa, nàng cúi người ngồi xổm, tự mình cứu chữa. Mọi người thấy nàng dùng sức vỗ ngực tứ tiểu thư, sau đó lại dùng sức ấn ngực nàng, chỉ chốc lát sau tứ tiểu thư ho một ngụm nước từ trong miệng ra, sau đó lại một ngụm nữa, suýt chút nữa thì nôn lên người nhị tiểu thư nhưng không thấy nhị tiểu thư khó chịu chút nào, trong lòng mọi người đều cảm thấy nhị tiểu thư là người tỷ tỷ tốt, cho đến khi tứ tiểu thư suy yếu mở mắt ra.

Bốp!!! Âm thanh vang dội phát ra từ khuôn mặt Dịch Cẩm Ninh.

Đôi mắt đỏ ửng của Dịch Cẩm Uyển không tương xứng với khuôn mặt tái nhợt của nàng một chút nào, nàng kêu to : “Đồ độc ác, đồ độc ác, các người đều là đồ độc ác! “ Năm một hồi lâu nên lúc đứng lên có chút loạng choạng, nàng đẩy Dịch Cẩm Ninh ngã xuống đất, mình thì vừa khóc vừa chạy đi, Tiểu Đào nhận được ra hiệu của tiểu thư liền đuổi theo.

Cạch! Một cây trâm hoa mai rơi từ trong ngực Dịch Cẩm Ninh ra ngoài vỡ làm hai mảnh. Dịch Cẩm Ninh khom lưng nhặt lên, thở dài một tiếng, quả nhiên

là không thể đi ra ngoài.

Đây là lễ vật nàng vừa đến Trân Bảo các đặc biệt lựa chọn vì Uyển Nhi, nàng cẩn thận nhặt lên, gói kỹ rồi cất vào trong ngực.

Dịch Trường Hoa vừa nhận được tin tức lập tức chạy vội tới, hỏi rõ sự tình như thế nào, biết Dịch Cẩm Uyển bình yên vô sự mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi gia đình báo lại, nói từ tiểu thư rơi xuống nước không rõ sống chết làm ông sợ đến mức mất hết bình tĩnh, lập tức không biết nên làm gì mới tốt. Nhị di nương phạm tội bị lấp giếng, ông cũng lạnh nhạt đưa con gái kia rất nhiều ngày rồi, không biết có phải trong lòng nghĩ quần hay không.

Vừa đến hậu viện thì phát hiện nhị nữ nhi cứu tính nàng. Lúc này đại phu mới chậm rãi bị gia đình kéo vào trong viện, Dịch Trường Hoa hung dữ trừng mắt nhìn ông: “Bây giờ mới đến, nếu không phải nhị nữ nhi của ta cơ trí, tứ nữ nhi đã chết sớm rồi!”

Đại phu bị sắc một cái, thở dài rồi đi, vì bị thấp khớp nên cước bộ có chút chậm, chỉ đành phải an ủi mình, người trong nhà này đầu óc có vấn đề.

Dịch Trường Hoa không hỏi gì nhiều, nói với hạ nhân: “Không có chuyện gì, tất cả mọi người giải tán đi.”

Thấy Dịch Cẩm Ninh bị đánh bên má trái, ông quan tâm hỏi han đôi câu, lại dặn dò vài câu sau đó liền trở lại thư phòng tiếp tục công việc. Hậu viện này cũng thật rảnh rỗi, luôn gây ra một đồng chuyện, phiền chết đi được.

Không biết Uyển Nhi bị làm sao, vì sao lại đột nhiên xa lạ với nàng như vậy. Vừa rồi trong mắt muội ấy còn có tia hoảng sợ, nàng còn thấy rõ hận ý nồng đậm trong đó. Dịch Cẩm Ninh xoa mi tâm, sau đó cũng đuổi theo, không quản nhiều nữa.

Dịch Cẩm An đi ra từ sau núi giả, nàng ta đã đổi lại y phục của mình, cười đến xinh đẹp lại tà mị.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Đông dẫn họa thủy

Thân thể nhỏ nhỏ của Dịch Cẩm Uyển núp trong góc tường im lặng khóc thút thít, bóng lưng cô đơn như gồng lên cực lực kìm chế tiếng khóc. Nàng tự nói với mình không thể khóc, trong Tương phủ này không có ai là người tốt cả, nàng khóc chỉ vô ích.

Tiểu Đào chạy tới thì thấy dáng vẻ đang ngồi góc tường ôm đầu gói khóc của nàng, dịu dàng an ủi: “Từ tiểu thư đừng khóc, hiện tại không có chuyện gì nữa rồi!”

Ai ngờ Dịch Cẩm Uyển tựa như phát điên, lớn tiếng quát Tiểu Đào: “Ai nói không có chuyện gì? Chắc chắn nàng ta sẽ giết ta, nàng ta nói Nhị di nương giết Tam di nương, Nhị di nương chết rồi, mà ta lại là nữ nhi của bà, nhất định nàng ta sẽ không bỏ qua cho ta!!!”

Tiểu Đào bị lấy nhiễm cảm giác lo lắng của nàng nên chân tay luống cuống, nàng cảm thấy từ tiểu thư thật là đáng thương, bèn xoa tóc nàng nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, Nhị tiểu thư sẽ bảo vệ ngài, đừng lo lắng!”

“Người vẫn không rõ sao? Người muốn giết ta chính là Nhị tỷ tỷ, chính là Nhị tỷ tỷ, nàng ta thật là đáng sợ!! Vừa rồi nàng ta đẩy ta xuống nước, còn dìm đầu ta xuống để ta không ngoi lên được, chính là nàng ta, ta không hề nhìn nhầm!! Hu hu hu... Tiểu Đào tỷ tỷ, tỷ nhất định phải cứu ta, nhất định nàng ta sẽ giết chết ta!!!”

Cảm xúc của Dịch Cẩm Uyển kích động, bây giờ nàng chỉ có thể dựa vào Tiểu Đào để có được chút an ủi. Tiểu Đào ôm nàng, vỗ nhẹ lưng: “Đừng sợ, đừng sợ, có nô tỳ đây!”

Bỗng một bóng người chặn lại dư quang của ánh trời chiều, Dịch Cẩm Uyển sợ hãi cố gắng rúc vào trong lòng Tiểu Đào: “Tiểu Đào tỷ tỷ, nàng ta tới giết ta đây, nàng ta lại tới giết ta đây!”

“Uyển Nhi đừng sợ, ta là Nhị tỷ tỷ, nói cho ta biết là ai muốn giết muội?”

Vừa rồi lúc nàng tới nghe thấy Uyển Nhi nói nàng muốn giết muội ấy?? Khi nào thì nàng muốn giết muội ấy? Còn nguyên nhân cái chết của Tam di nương nữa, chuyện này là sao?? Chẳng lẽ Tam di nương thực sự do Nhị di nương hại chết?? Những nghi vấn liên tiếp thoáng qua trong đầu làm đầu nàng đau nhức. Nàng vỗ vỗ đầu, ổn định lại tâm trí, chẳng lẽ là nàng ta – tỷ tỷ của mình????!!

Đầu óc nàng rối tung hỗn loạn, bỗng một bóng dáng nhỏ nhỏ quỳ xuống trước mặt nàng: “Nhị tỷ tỷ, van cầu người đừng giết ta, ta sẽ không hại người như Nhị di nương, thật sự ta sẽ không làm vậy, cầu xin người tin tưởng ta!!!”

Dịch Cẩm Ninh dịu dàng đỡ nàng dậy: “Uyển Nhi, nói cho Nhị tỷ tỷ biết chuyện gì đã xảy ra có được không?”

Dịch Cẩm Uyển mở to đôi mắt sưng đỏ vì khóc, trên hàng lông mi dài còn vương lại vài giọt nước mắt trong suốt, run lên một cái theo sự lay động của mí mắt, trông rất đáng thương.

“Thật sự không phải ngươi giết ta?” Mặc dù Dịch Cận Uyên còn nhỏ nhưng không hề ngu ngốc, nhị tỷ tỷ luôn luôn dịu dàng sao có thể muốn giết nàng. Nhưng vừa rồi...

“Nhưng vừa rồi rõ ràng là ngươi đẩy ra vào trong hồ, còn bóp cổ ta, dìm đầu ta xuống nước, hu hu... ta uống rất nhiều nước, liên tục kêu người dừng lại nhưng ngươi không chịu huhuhu... ngươi muốn giết ta! Ta nhìn thấy ngươi mặc váy lụa Vân Yên màu tím, huhuhu... vì sao ngươi lại muốn giết ta?”

Chuyện cho tới giờ, Dịch Cận Ninh hoàn toàn hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đây chính là thủ đoạn họa thủy đông dẫn, mà người chịu tiếng oan lại chính là mình.

Dịch Cận An, ngươi thật ác độc!

Nàng quát to một tiếng: “Được rồi, đừng khóc nữa!”

Tiểu nhân nhi đang khóc thút thít lập tức dừng lại nhưng hai vai vẫn căng cứng, run rẩy không ngừng, vừa thấy đã thương.

“Ngươi xác định người ngươi vừa thấy là ta?” Dịch Cận Ninh nắm chặt hai tay, nhìn chăm chăm nàng: “Ta muốn giết ngươi vậy hà có gì lại cứu người???”

“Ngươi nói dối, rõ ràng là ngươi, vừa rồi ngươi cũng mặc y phục như thế này!”

Phản ứng gay gắt của Dịch Cận Uyên đã nói lên điều gì? Thì ra Dịch Cận An ăn vận thành dáng vẻ của nàng đến đây hại người!

Nàng lấy từ trong ngực ra một bọc đồ ném xuống trước mặt nàng: “Nhìn cho kỹ, ta đi ra ngoài tìm mua lễ vật sinh thần mười tuổi cho ngươi mất cả một buổi chiều, vừa trở về thấy ngươi hôn mê bất tỉnh liền cứu ngươi, nhưng thật không ngờ ngươi lại nghi ngờ ta! Uyên nhi, ngươi làm ta thất vọng quá!” Dịch Cận Ninh vô cùng đau lòng, nàng không ngừng che mặt khóc nức nở.

Tiểu Đào cũng nhỏ giọng trấn an: “Đúng vậy, tiểu thư vì chọn lễ vật cho ngài nên mới vất vả ra cửa một chuyến, ngay cả gánh hát yêu thích nhất cũng không đi xem, bỏ lỡ cơ hội xem trò vui, đều vì ngài đấy! Trong khoảng thời gian đó sao tiểu thư có thể đẩy ngài xuống hồ chứ?”

Dịch Cận Uyên suy nghĩ cẩn thận một chút, nàng nhún mày, nhất thời sắc mặt trắng bệch, vừa rồi quả thật nàng không nhìn kỹ mà chỉ thấy mép váy Vân Yên màu tím: “Chẳng lẽ là Đại tỷ tỷ? Vì sao tỷ ấy lại muốn giết ta?”

Đúng lúc này, tứ di nương lác mông qua đây, Dịch Cận Dung cũng theo sau, vẻ mặt tức giận. Bà vừa đến đã chửi như tát nước: “Cái loại không biết xấu hổ, Dịch Cận Uyên ngươi là đồ đê tiện không khác gì mẹ ngươi, đều là đồ đê tiện.”

“Tứ di nương, ngài đừng quá phận, Uyên nhi trêu chọc ngài lúc nào hả?”

Gần đây không biết phụ thân nổi cơn điên gì mà thỉnh thoảng chạy tới viện của Tứ di nương, rất ít khi đến chỗ ngũ di nương. Dịch Cận Ninh không thích nhìn về mặt chó vậy gần nhà, gà cậy gần chuồng của bà.

“Trêu chọc ta lúc nào? Hừ, ngươi hỏi nó xem có phải nó trộm đồ của ta không? Vừa rồi có một nha hoàn thấy nó vào phòng ta, sau đó cây trầm quý của ta liền không thấy tăm hơi.” Tứ di nương gào to, ngẩng cái đầu cao quý lên, đáng vẻ ngông cuồng tự đại khiến người khác nhìn mà trong lòng bực bội.

Dịch Cận Ninh nhìn Dịch Cận Uyên: “Uyên nhi, có phải muội lấy cây trầm của tứ di nương không?” Không nên trách nàng chất vấn Uyên nhi, Uyên nhi có tiền án, nàng ấy đã từng trộm một cây trầm buom bướm của Ngũ di nương, đây cũng là chuyện khi nàng còn bé.

“Không có, Uyên nhi không lấy trộm bất kỳ thứ gì!” Dịch Cận Uyên kiên quyết phủ nhận, nàng không trộm thì bảo nàng thừa nhận như thế nào?

Trong mắt tứ di nương thoáng một tia lạnh: “Không trộm? Trong phủ nào có ai không biết chân tay ngươi không sạch sẽ? Nếu nói không trộm, vậy để người của chúng ta lục soát.”

“Được, lục soát thì lục soát, nếu mà không có thì là bà vu hãm ta... ta sẽ nói cho phụ thân!” Thân thể nhỏ nhỏ của Dịch Cận Uyên đứng trước mặt tứ di nương, hai tay giang ra chờ người đến lục soát người nàng.

Nhưng ngoài dự liệu, Dịch Cận Dung ở một bên chen vào nói: “Đồ ăn trộm bản thủ nhà ngươi, khi còn bé di nương không dạy ngươi cho tốt nên bây giờ thậm tệ hơn rồi à? Không có ở trên người ngươi cũng không chắc không phải ngươi trộm, nói không chừng ngươi cất giấu ở chỗ nào đó trong phòng.”

“Lên đi, trước soát người, sau đó sẽ lục soát trong phòng nó!”

Vài ma ma đi nhanh qua đây, lục soát trên người nàng một lần nhưng không soát được gì.

Tứ di nương không tin, hừ lạnh: “Đi, lục soát trong phòng nó xem.”

“Khoan đã, tứ di nương, nói không chừng là người bên cạnh ngài ra tay, lấy trộm cây trầm của ngài!” Dịch Cận Ninh hiểu rõ, xác định đây là một vụ án vu oan giả họa, đầu năm nay mỗi ngày đều có việc này, nàng ngăn quá rồi. Lúc tứ di nương chưa nói soát người nàng đã ra hiệu bằng ánh mắt cho Tiểu

Đào để nàng lặng lẽ rời đi.

“ Chuyện này muốn nói cũng phải có bằng chứng, không thì đừng phán xét, vu cáo hãm hại người, như vậy không tốt, mất phong phạm của tứ di nương ngài. Nếu đã muốn soát phòng Uyển nhi, vậy để công bằng, viện của Tam muội muội cũng phải lục soát, miễn để người khác nói tứ di nương mất công chính. “

Đôi mắt Dịch Cận Dung lộ ra ánh sáng tàn ác, không phải Dịch Cận Ninh này đang muốn nói nàng trộm cây trâm của Tứ di nương đấy chứ? Dù sao nàng cũng không trộm, chỉ là vừa rồi có tiểu nha hoàn nói thấy Dịch Cận Uyển tới viện của Tứ di nương nàng mới dám kết luận là Dịch Cận Uyển chân tay không sạch sẽ làm.

“ Viện của ta rất sạch sẽ, soát thì soát, ai sợ ai? Ta mới không làm loại chuyện hạ lưu như vậy! “

Một đám người vây quanh viện của Dịch Cận Uyển, dưới sự bắt lực của nàng trắng trợn lục soát, thiếu chút nữa làm vỡ bình hoa nàng yêu thích nhất, làm nàng đau lòng giương mắt nhìn, cuối cùng không lục soát được gì.

Về mặt tứ di nương không tốt lắm, Dịch Cận Ninh nhắc nhở : “ Tứ di nương, nên đến viện của Tam muội muội lục soát! “

Dịch Cận Dung bĩu môi, nàng cũng không để bụng, dù sao lục soát cũng không được gì, cứ đợi các ma ma lục soát xem sao, kết quả...

“ Tứ di nương, tìm được cây trâm của ngài trong hộp trang sức của Tam tiểu thư. “ Một ma ma quân sự cầm cây trâm trong tay nói.

Tứ di nương nhìn lại, đây không phải là cây trâm hoa mai mạ vàng bà yêu thích đó sao, bà trừng mắt hung dữ nhìn Dịch Cận Dung nhưng không phạt nàng cũng không mắng nàng.

“ Không thể nào! “ Nhất thời sắc mặt Dịch Cận Dung trở nên trắng bệch : “ Di nương, con không có, không phải con làm! “

Lúc này, lại có một ma ma đi từ phòng nàng ra, trong tay cầm một chiếc váy lụa Vân Yên màu tím : “ Tứ di nương, đây phải là váy của Nhị tiểu thư sao? Tại sao lại ở trong phòng của Tam tiểu thư? “

Toàn bộ mọi người trong phòng hai mặt nhìn nhau, tất cả đều không rõ chân tướng.

Chỉ có mấy người trong cuộc sắc mặt trắng bệch, nhất là Dịch Cận Uyển, nàng gào lên với Dịch Cận Dung : “ Thì ra là ngươi, thì ra là ngươi... tại sao ngươi lại muốn đẩy ta xuống hồ, còn hãm hại nhị tỷ tỷ? “

Lần này Dịch Cận Ninh hiểu hết toàn bộ, thì ra đông dẫn họa thủy được dẫn đến chỗ Dịch Cận Dung, người chân chính chịu oan ức không phải nàng, mà là Dịch Cận Dung. Cây trâm mất trộm, nha hoàn nhìn thấy Dịch Cận Uyển vào phòng tứ di nương, soát người soát phòng, tất cả đều là cái cớ, việc chân chính muốn rút ra chính là một người làm thế thân, chịu tội thay người vừa đẩy Uyển nhi vào trong hồ.

Dịch Cận An, hay cho một chiêu đông dẫn họa thủy, ngay cả chúng ta cũng bị ngươi tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 18: Giọt nước không lọt

Tứ di nương hoàn toàn không ngờ tới, chỉ vì bản thân mất cây trâm yêu thích lại lôi kéo ra bao nhiêu phiền toái như vậy, không những tìm thấy cây trâm của mình trong phòng con gái, nàng còn bị hiềm nghi có dính dáng đến việc đẩy Dịch Cận Uyển vào trong hồ.

Lúc này Dịch Trường Hoa đang tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho ông. Lương Châu xảy ra lũ lụt nhiều lần, liên tục không dứt nên không thể sản xuất lương thực như thường, rất nhiều bách tính di chuyển nhà cửa, một phần lớn khác bị lũ lụt cuốn đi ở trên đường. Thứ sử Lương Châu nhiều lần báo cáo lên triều đình yêu cầu cứu trợ thiên tai nhưng đều bị bác bỏ, không có kết quả. Lần này lo lắng bị đưa lên Long án, mặt rồng giận dữ, mệnh ông là Thừa Tướng đứng đầu bách quan phải xử lý tốt chuyện này, khiến ông nhứt đầu không thôi.

May mà có con gái lớn Dịch Cận An hiểu chuyện giúp ông xử lý một vài chuyện chính sự, lúc này nàng ta ngồi trước bàn, lúc thì chống cằm suy tư, lúc thì nâng bút viết nhanh, Dịch Trường Hoa nhìn mà kinh hãi. Cho tới bây giờ ông không hề biết thì ra đứa con gái này lại tài hoa như vậy, ngay cả việc chính sự cũng có thể chia sẻ cùng ông. Xem ra, trước kia ông đã xem thường đứa con này rồi.

Ông đang tán thưởng trong lòng, chợt bên ngoài truyền tới âm thanh nhao nhao ầm ĩ tỏ ý muốn phụ thân vì nàng làm chủ, Dịch Trường Hoa bận rộn, sai quân gia La ra ngoài xem xét tình hình. Chỉ chốc lát sau, quân gia La dẫn theo một nhóm người đi vào, tất cả đều là thê thiếp và con cái của ông, ông nhìn mà thấy càng thêm phiền não.

Ông lạnh giọng quát: “Các ngươi lại xảy ra chuyện gì? Không thể để ta bớt phiền não được sao?”

Dịch Cẩm Ninh vừa vào cửa đã thấy Dịch Cẩm An ngồi ở một bên, nàng nhoẻn mặt, quả nhiên tâm tư cẩn thận, ngay cả đường lui cũng chuẩn bị tốt.

“Phụ thân, Tam tỷ tỷ muốn hại con! Là nàng ta đẩy con xuống hồ, chính nàng ta dìm đầu con khiến con sặc nước, là nàng ta, nhất định là nàng ta.” Dịch Cẩm Uyển vừa vào cửa lập tức chỉ vào Dịch Cẩm Dung ra sức tố cáo.

Dịch Trường Hoa quát to: “Nói cho rõ ràng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Dịch Cẩm Uyển nói hết đầu đuôi gốc ngọn chuyện vừa rồi có người đẩy nàng xuống hồ, nói xong mọi người trong phòng cũng không khỏi sinh ra vài phần đồng tình với nàng. Tứ tiểu thư vừa mất di nương, còn bị lão gia nghi kị lạnh nhạt, bây giờ ngay cả tỷ tỷ cũng muốn hại nàng, trong lòng mọi người thờ ơ ngán ngán dài một hồi.

Tứ di nương mang theo một đám người đi vào, vừa vào liền quỳ xuống đất: “Lão gia, Uyển Nhi vụ hãm Dung Nhi, nói Dung Nhi đẩy nàng xuống nước, muốn dìm chết nàng, nàng ta nói phải có chứng cứ chứ!” Lời này là lời Dịch Cẩm Ninh vừa nói, ngược lại lúc này bà ta rập khuôn theo, quả là một người không đơn giản.

“Phụ thân, Tứ muội muội nói vậy, đây rõ ràng và váy của Nhị tỷ tỷ, sao có thể chạy đến phòng con được, rõ ràng là có người muốn vu khống hãm hại con.” Dịch Cẩm Dung trừng to đôi mắt đỏ ửng nhìn chằm chằm Dịch Cẩm Ninh, nhất định là nàng ta giấu chiếc váy này vào trong phòng mình, làm cho mọi người qua đây lục soát, vừa rồi nàng ta còn làm cho Tứ di nương lục soát phòng nàng, nhất định là Dịch Cẩm Ninh muốn hại nàng.

Lời này rõ ràng muốn nói Dịch Cẩm Ninh gài tang vật vu hãm nàng, rất rõ ràng đó là váy của Dịch Cẩm Ninh, không phải nàng thì có thể là ai?

“Không phải nhị tỷ tỷ, tỷ ấy ra ngoài mua lễ vật cho ta, trở về còn cứu ta nữa! “ Dịch Cẩm Uyển lấy trăm hoa mai Dịch Cẩm Ninh vừa ném xuống trước mặt nàng ra, đưa tới trước mặt phụ thân: “Phụ thân, mời xem, đây là lễ vật sinh thân nhị tỷ tỷ mua cho con, vừa rồi con không cẩn thận làm rơi gãy. “

Trong đôi mắt phượng hẹp dài của Dịch Trường Hoa lộ ra tia hung ác, nhìn chằm chằm Dịch Cẩm Dung như điều hâu nhìn mồi, ông ném quyển sách trên tay xuống đất: “Dịch Cẩm Dung, ngươi còn gì để nói không?”

“Phụ thân, ngài quên rồi sao, năm đó đại tộ tổ mẫu, Hoàng thượng vì an ủi ngài vất vả nên đặc biệt ban thưởng hơn mười thắt lụa Vân Yên thượng hạng, sau đó tổ mẫu tặng chúng con mỗi phòng một thắt. Lụa Vân Yên đó đã mang đi làm thành áo và vãn sa rồi, căn bản không may thành váy. “ Đột nhiên đôi mắt Dịch Cẩm Dung sáng lên: “Đúng rồi, phụ thân có biết, hình như lụa Vân Yên của đại tỷ tỷ được may thành váy. “

Dịch Cẩm An vốn chăm chú xem hồ sơ vụ án, nghe thấy lời này vội ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo: “Tam muội muội gọi ta?”

“Chuyện không liên quan đến con, con vẫn luôn giúp vi phụ xử lý chính sự, nhất định chuyện này không phải con. “ Dịch Trường Hoa vung tay áo, bảo Dịch Cẩm An lập tức ngậm miệng.

“Nhưng tỷ ấy cũng có thể sai nha hoàn của mình hoặc mua chuộc người khác làm! “ Dịch Cẩm Dung sốt ruột.

Dịch Cẩm An đặt bút trong tay xuống, nở nụ cười ôn hòa: “Vậy tam muội muội nói xem làm sao ta có thể ra ngoài an bài nha hoàn của ta hoặc mua chuộc người khác giúp ta giết người? Lại như thế nào lấy y phục của mình cho người khác mặc sau đó bảo nàng cởi ra giấu trong phòng của muội?”

Chuyện này... “ Dịch Cẩm Dung bị á khẩu, không thốt được lời nào. Nếu thật sự do Dịch Cẩm An gây ra, vậy nàng ra cũng cần phải có thời gian an bài người khác đi làm chuyện này mới đúng. Nhưng rõ ràng nàng ta ở trong thư phòng của phụ thân, theo lý thì không có thuật phân thân mới đúng, Dịch Cẩm Dung nghĩ mãi không ra.

“Huống chi, ta đã sớm đưa váy lụa Vân Yên cho nhị muội muội rồi. Nhị muội muội, muội nói đi? “ Dịch Cẩm An cười híp mắt nhìn Dịch Cẩm Ninh, đôi mắt phượng xinh đẹp kia tựa như phượng hoàng giương cánh, phát sáng rạng rỡ.

Dịch Cẩm Ninh đi tới cạnh quàn gia hỏi thăm mấy câu, nhìn hai sắc mặt gần như không có gì khác nhau của nàng giống như ngây thơ lại như nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ quên rồi sao, muội đã trả lại chiếc váy cho tỷ rồi! Còn nữa, vừa rồi quàn gia bá bá nói tỷ có đi nhà xí, nếu lợi dụng đoạn thời gian trống này đẩy người xuống hồ cũng không phải việc gì khó! “

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng lập tức bàn luận xôn xao, chẳng lẽ thật sự do đại tiểu thư làm?

“Ta không biết muội đã trả lại cho ta, tiểu Hà, ngươi có nhận được không? “ Dịch Cẩm An nhìn tiểu Hà vừa theo sau tới.

Tiểu Hà lắc đầu quỳ xuống: “Nô tỳ đáng chết! Nhị tiểu thư, chuyện ngài trả váy lụa Vân Yên cho đại tiểu thư, ngài ấy không hề biết. Là nô tỳ sơ sót quên nói cho tiểu thư. “

Bây giờ nàng là người của đại tiểu thư, nếu như bị người ta tra ra đại tiểu thư giết người, nàng là tỷ nữ cũng sẽ gặp nạn, cho nên vô luận tiểu thư làm đúng hay sai, nàng nhất định phải đứng bên tiểu thư.

“Phụ thân, nữ nhi luôn ở thư phòng sắp xếp tư liệu cho ngài, khoan tròn những điểm nghi vấn trong chính vụ, nữ nhi thực sự không làm gì hết! “ Nước mắt Dịch Cẩm An rơi như mưa, điểm đạm nhìn Dịch Trường Hoa, đây là chiêu nàng ta am hiểu nhất, trăm lần đều linh.

Không hổ là cao thủ diễn trò! Dịch Cẩm Ninh chạy đi tới trước mặt Dịch Cẩm An, nhìn chằm chằm chân nàng ta: “Tỷ tỷ, nếu thật sự tỷ đến bên hồ, nhất định để giày sẽ dính rong và rêu xanh bên hồ, phiền tỷ tháo giày ra, để mọi người nhìn không phải sẽ rõ ràng sao. “

“Muội muội, ta là tỷ tỷ song sinh của muội, ngay cả muội cũng không tin ta sao? “Dịch Cẩm An lui bước, tay phải ôm chặt ngực giống như không cần thận bệnh tim sẽ tái phát.

Nàng ta dùng vẻ mặt như chịu đả kích lớn nhìn Dịch Cẩm Ninh : “ Ta không có, nếu không tin... ta coi là được! “

Giày được cởi ra, Dịch Cẩm Dung và tứ di nương đều mang ánh mắt mong chờ nhìn chăm chăm vào nó. Dịch Cẩm An đưa giày cho lão quản gia, lão quản gia lật đế giày lên xem, tất cả mọi người trong phòng đều mở to hai mắt, nín thở chờ kết quả. Nhìn nets mặt và ánh mắt không tin được của quản gia, đáy lòng tất cả mọi người đều xác nhận Dịch Cẩm An chính là hung thủ.

Nào ngờ, quản gia trả lại giày cho Dịch Cẩm An, khom lưng nói với Dịch Trường Hoa : “ Lão gia, đế giày đại tiểu thư sạch sẽ, không có gì cả! “

Trước giờ lão quản gia đều công chính nên mọi người không yêu cầu kiểm tra lại.

Dịch Cẩm Ninh nheo mắt, hay cho tâm tư linh lung, chẳng những chuẩn bị tốt đường lui, ngay cả nên đánh trả như thế nào cũng rõ ràng rành, nàng thẳm than một tiếng, vị tỷ tỷ này ra tay có thể nói là giọt nước không lọt, đến tứ di nương và Dịch Cẩm Dung cũng gặp xui xẻo.

Choang! Nghiên Từ Vân Đoan bị ném xuống đất vỡ tan tác. Nhất thời thư phòng yên tĩnh hẳn.

“Người đâu, kéo tam tiểu thư ra ngoài, trước đánh năm mươi đại bản, sau đó nhốt vào phòng chứa củi, phạt nàng hai ngày không được ăn cơm. “ Dịch Trường Hoa quát ta, phong độ nhất gia chủ hiện lộ hoàn toàn : “ Tứ di nương không cách dạy dỗ, nuông chiều dung túng tam tiểu thư sát hại con gái bốn tướng, tội không thể tha, phạt quỳ ở Từ Đường một năm “

Tứ di nương sợ đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu xin tha thứ : “ Lão gia, xin hãy nể tình thiếp thân hầu hạ ngài nhiều năm, tha cho Dung nhi lần này, đánh nàng năm mươi đại bản, không chết cũng chỉ còn lại nửa cái mạng! “

Thấy đáng về lạnh mặt thờ ơ của Dịch Trường Hoa, Dịch Cẩm Ninh thở dài một tiếng, nếu nói tứ di nương và Cẩm Dung không sai nhưng thực ta có sai, chuyện tam di nương hại năm đó nhất định tứ di nương cũng có tham dự, nhưng nàng vẫn giúp cầu xin : “ Phụ thân, ngày mai là thường hà yến rồi, chuyện tam muội muội có thể châm chước một chút, xong yến rồi lại phạt. Dù sao cũng là việc nhà, đến lúc truyền ra ngoài sẽ làm tổn hại tới thanh danh Tướng phủ. “

“Được rồi, được rồi, không cho phép lại nhắc đến chuyện này nữa. “ Dịch Trường Hoa càng thêm nhừn nhủ, ông nhắm mắt đỡ trán, nhìn tứ di nương và Cẩm Dung : “ Ngày mai là thường hà yến, nếu không phải vì thanh danh của Tướng phủ, hôm nay bốn tướng liền xử lý các người. Đều không an phận, tất cả về chệp nữ giới một trăm lần cho ta. Chuyện xử phạt các người, sau thường hà yến sẽ thi hành. “

Còn đối với Uyển nhi ông vẫn không biết nên làm thế nào, nhưng vẫn nói với nàng : “ Uyển nhi, thực xin lỗi, phụ thân vì chuyện của di nương mà lo là con. Nếu con không sao, vậy thì chuyện này cứ như vậy thôi, sau này phụ thân bảo vệ con, phụ thân đảm bảo sẽ không lặp lại chuyện như vậy nữa. Trước mất phụ thân rất bẽ bối, hôm khác sẽ làm chủ cho con, ngoan! “

Uyển nhi ngoan ngoãn đồng ý, thật ra thì chuyện này cũng coi như là giúp nàng rất nhiều, phụ thân bằng lòng tha thứ cho nàng, không phải sao?

Người một phòng đều lui ra, Dịch Cẩm Ninh cũng không muốn ở chỗ này nữa, chân vừa mới nâng lên Dịch Trường Hoa đã gọi nàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Cha con đối đáp

Dịch Trường Hoa vòng qua bàn đọc sách đi xuống, về mặt từ ái: “Ninh Nhi, ngày mai là thường hà yến, con đã chuẩn bị ổn thỏa hết chưa?”

“Ninh Nhi chuẩn bị tốt rồi, phụ thân yên tâm, nữ nhi sẽ không làm ngài mất thể diện, cũng sẽ không làm Tướng phủ mất thể diện.” Dịch Cẩm Ninh có phần không quen lăm với sự yêu mến của ông, cảm thấy thật giả dối.

Người ngoài nhìn vào đều cảm thấy hai tiểu thư Tướng phủ đều là tài nữ Cẩm Thành trăm năm khó gặp, không chỉ có mỹ mạo lạ thường, linh thông thi từ ca phú, còn có nữ công thêu thùa không gì không biết, nam nhân Cẩm Thành có thể thủ được hai vị tỷ muội này đều lấy làm vinh dự.

Dịch Trường Hoa nghĩ tới nữ nhi đã cập kê, tham dự thường hà yến lần này có thể khiến thanh danh nữ nhi tăng lên một bậc thì không còn gì tốt hơn nữa, nếu được Hoàng thượng hoặc Hoàng tử để mắt tới, tương lai gả vào Hoàng thất nói không chừng còn có thể một bước lên trời. Đáng tiếc, An Nhi đã hứa hôm cho gia đình khác rồi, đều do ông lúc đó đã quá tự đắc, hối hận vì đã đáp ứng quá nhanh, nếu có thể từ hôn thì tốt rồi.

“An Nhi, con thì sao?”

“Thưa cha, nữ nhi cũng vậy.” Dịch Cẩn An và Dịch Cẩn Ninh cùng nhìn nhau cười, đều đọc được trong mắt đối phương hai chữ độ sức.

Dịch Trường Hoa suy tư một hồi, nói với Dịch Cẩn An: “Nghe nói con cảm thấy thế tử Xương Ấp Hầu không thích hợp với con? Yên tâm, phụ thân sẽ cân nhắc vì hạnh phúc của con, nếu thật không hợp, phụ thân sẽ tuyển chọn một người tốt hơn cho con. Thường hà yến lần này con phải nắm bắt thời cơ, thể hiện cho tốt...” Những lời còn lại ông không nói tiếp nữa, mong đợi trong mắt ông không cần nói cũng biết.

“Phụ thân, nữ nhi có chuyện muốn hỏi ngài!”

Dịch Cẩn Ninh thật sự không nhìn được vẻ mặt của Dịch Trường Hoa, nói gì mà vì hạnh phúc của nữ nhi cơ chứ, thật ra không phải vì tiền đồ của mình, vì tư lợi sao. Nhớ kiếp trước, ngày đó nàng gả vào Hầu phủ, chưa tới ba năm đã cùng cố thế lực cho ông không ít, sau đó thì sao? Khi nàng bị vứt bỏ đã nhận được gì? Không có những lời nói nhẹ nhàng ấm áp khi còn ở nhà, ngược lại chỉ nhận được Tướng phủ bẽ mặt tạ khách* mà thôi. (Không cho khách vào nhà)

“Hà? Chuyện gì? Con hỏi đi!” Xem ra tâm tình Dịch Trường Hoa vui vẻ không ít.

“Nếu như phụ thân thật sự suy nghĩ vì chúng con, vậy tại sao phải đặc biệt giữ nữ nhi lại dặn dò? Cũng chỉ là một vài vương công quý tộc, chưa chắc nữ nhi đã đặt những người này trong lòng.” Dịch Cẩn Ninh lời nói sâu xa, hơi thương cảm: “Phụ thân, chỉ e mục đích ngài muốn chúng con tham dự thường hà yến sẽ không đơn thuần?”

Dù Dịch Trường Hoa không nói rõ nhưng ý tứ của ông rõ ràng là như vậy. Không phải là trong thường hà yến thi trổ tài hoa, được Hoàng thất coi trọng, tương lai phát lên sao.

“Cần rồi!”

Dịch Trường Hoa không ngờ nữ nhi luôn dịu ngoan lại có thể lớn mật hỏi ông như vậy, nàng bắt mắt với sự an bài của ông sao? Ông vỗ bàn một cái, giấy Tuyên Thành và bút lông trên bàn đều nảy lên, riêng bút lông lăn hai vòng trên bàn sau đó trực tiếp rơi xuống mặt đất, cách một tiếng, gãy đôi.

Dịch Cẩn Ninh bị cái đập bàn này làm cho sợ hết hồn, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Người cho rằng mục đích của phụ thân người không đơn thuần?” Dịch Trường Hoa thấy đáng về nàng dịu ngoan, dịu giọng nói: “Ninh Nhi, phụ thân chỉ suy nghĩ vì tương lai các con, thật sự không có ý gì khác!”

Dịch Cẩn Ninh hừ lạnh một tiếng, không trực tiếp trả lời ông mà chỉ nói: “Phụ thân vì tiền đồ của mình cũng thật là dụng tâm lương khổ, ngay cả nữ nhi thân sinh của mình cũng bán.” (Lương: rất, tóm lại là phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại – theo hoasinhhanhca.wordpress.com)

Thấy khuôn mặt ảm đạm giận dữ của Dịch Trường Hoa, Dịch Cẩn Ninh càng ngẩng đầu ưỡn ngực, trực tiếp ép hỏi: “Phụ thân, nếu ngài thật sự suy nghĩ vì chúng ta, vậy vì sao ban đầu lại nghị hôn cho tỷ tỷ? Nếu ngài thật sự suy tính vì chúng ta, vì sao lại kéo dài chuyện trừng phạt Tam muội muội chứ không thể bãi bỏ? Nói cho cùng, ngài chính là xem nữ nhi chúng con thành công cụ lót đường của ngài!!”

“Người...” Dịch Trường Hoa bị tức giận không ít, chỉ tay về phía nàng đôi môi run rẩy, lại không nói được nửa chữ.

“Phụ thân à phụ thân, con là nữ nhi của ngài chứ không phải công cụ của ngài, ngài lưu chúng ta lại dặn dò, có phải đợi lát nữa con không nói ra, ngài sẽ dặn dò không?”

“Ta...”

Dịch Cẩn Ninh tiến lên, đến cạnh ông bình thân đưa tay ra dịu ông ngồi xuống: “Phụ thân, cẩn thận một chút, chớ tức giận, tức giận không tốt cho thân thể!”

Dịch Cẩn An ở một bên đã sớm ghen ghét nhìn trôn trố, hôm nay lá gan muội muội lại to ra, trước mặt mọi người không vâng lời phụ thân??

“Ôi chào! “ Dịch Cẩn Ninh vẫn không bỏ qua, tiếp tục chỉ vào ông nói: “ Phụ thân, người cha tốt của con, năm xưa ngài thú nhị di nương vì cái gì? Đừng nói với con là để nối dõi tông đường, cũng đừng nói vì yêu mến bà ấy. E là, ước nguyện ban đầu của ngài đúng là như vậy, nhưng sau thì sao? Sáu năm ròng ngài không hề đến viện của bà ấy! “

Muội muội, không được nói với phụ thân như vậy! “ Dịch Cẩn An thấy phụ thân bị chỉ mắng, trong lòng cũng cảm thấy áy náy, giúp nói lại nhưng bị Dịch Cẩn Ninh trả lại một câu xấu hổ vô cùng.

“Tỷ tỷ, người không thích Thế tử gia phủ Xương Ấp Hầu đúng không? Nhưng người đã gập hán chưa? Sao người biết hán không tốt? Chẳng lẽ hai người các người đã sớm tư tương thụ thụ, thù đoạn ám muội? “ (hai người có tư tình)

Không sai, hôm nay nàng muốn ngả bài, tránh cho sau này mơ mơ hồ hồ bị bán đi, còn giúp phụ thân đếm tiền. Nàng nhu nhược nhưng không mềm yếu, nàng đã sớm bị lăng nhục trong kiếp trước thay đổi hoàn toàn, kiếp này nàng muốn sống vì bản thân. Cái gì mà phụ thân, cái gì mà tỷ tỷ, trong mắt nàng không ai có thể lớn hơn mẫu thân, cũng không do được với cuộc sống vui vẻ của bản thân.

“Người... “ Dịch Cẩn An bị mắc cỡ đến đỏ bừng mặt, đành phải giống phụ thân chỉ tay vào nàng không thốt nên lời.

“Ta làm sao hả? “ Dịch Cẩn Ninh hất tay nàng ra, đi đến trước mặt phụ thân, tư thế nhìn từ trên cao xuống: “ Phụ thân, ta là nữ nhi của ngài! Nữ nhi là

để nâng niu trong lòng bàn tay! Là nên nghe nàng nũng nịu, vì nàng che mưa chắn gió! Nhưng ngài vì quyền thế, đều đã làm được những gì cho ta? “

Vị phụ thân này, nàng phải làm điểm tâm bằng bột mì để thức tỉnh ông, chớ để ông nằm lần bảy lượt cố chấp thêm nữa. Đến lúc đó, ví như Tướng phủ thực sự xảy ra chuyện thì không chỉ liên quan đến một mình phụ thân.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời nhìn chằm chằm phụ thân mình không chớp mắt.

“Phụ thân, nữ nhi gọi ngài một tiếng phụ thân là bởi tôn kính ngài là trưởng bối. Nhưng ngài có tư thái của một phụ thân sao? “

Dịch Cẩm Ninh nuốt một ngụm nước miếng, hình như lúc này nói như vậy có phần đại nghịch bất đạo? Mặc kệ, dù sao cũng đã nói được một nửa rồi, vì vậy nàng nói tiếp : “ Không, ngài chẳng những không có dáng vẻ của người làm cha, ngài còn không xứng là một nhi tử, càng không đủ tư cách là một trưởng phụ! “

“To gan, ta là phụ thân ngươi, vậy mà ngươi dám... ngươi dám... “ Lại dám chỉ vào mũi ông, mắng ông.

Dịch Trường Hoa hơi chột dạ, những năm gần đây vận làm quan của mình một đường hanh thông lên thẳng mây xanh, cuối cùng xao lãng người nhà. Chỉ là, ông không hề cho rằng mình làm vậy có gì sai đâu.

“ Có phải bây giờ ngài cho rằng mình làm vậy alf đúng? Có phải ngài cho rằng bản thân làm vậy là vì người nhà? “Dịch Cẩm Ninh âm thầm lau mồ hôi, rút cuộc ông nghe vào một ít rồi.

Nàng thở phào một hơi, tiếp tục rủ rỉ nói : “ Thứ nhất, ngài vì chính vụ không đếm xỉa đến tổ mẫu đã cao tuổi, hôm qua tổ mẫu bị cảm nắng, phụ thân ngài có biết không? Đây là bất hiếu, không xứng với chức vụ làm con. Thứ hai, ngài vì tiền đồ nên thú nhĩ đi nương vào cửa, sau lại chẳng ngó ngàng gì đến bà. Các di nương khác không nói, năm đó mẫu thân không giải thích được bị ngài hạ lệnh nhốt vào Phật đườngg, mười ba năm ăn chay, mười ba năm làm quả phụ. Đây là bất kính thê thiếp, không xứng với chức vụ vi phụ. Thứ ba, ngài vì củng cố thế lực lôi kéo quyền quý, coi nữ nhi như công cụ lót đường. Đây là không tiếc con cái, không xứng làm vi phụ. “

“Phụ thân, người xem ba chức vụ không xứng này nữ nhi nói có đúng hay không? Nữ nhi không yêu cầu nhiều, chỉ hy vọng phụ thân suy xét vì bản thân mình, đồng thời cũng lo lắng cho chúng con một chút. “

Trong mắt Dịch Cẩm Ninh lóe lên tia sáng sắc bén, không thể tin nhìn muội muội mình. Nàng thật sự to gan như vậy, ngay cả lời nói đại nghịch bất đạo như vậy mà cũng dám nói ra khỏi miệng! Không được, mình không thể để Dịch Cẩm Ninh nói thêm gì nữa. Nàng ta vừa ngước mắt đã khôi phục, lại trong trẻo, không nhìn ra bất cứ dấu vết gì.

“Muội muội, xem muội nói gì kia. Phụ thân là bậc trưởng bối, vô luận phụ thân nói gì chúng ta là phận làm con đều phải nghe theo. Chẳng lẽ muội muội không biết đạo lý phụ vi tử cương sao, hay muội muội vẫn luôn muốn bất hiếu với phụ thân như vậy? “

(Phụ vi tử cương : một trong ba tam cương, là ba mối quan hệ căn bản của xã hội : Quân – thần, phụ - tử, phu – phụ; khác với khái niệm : quân – sư – phụ. Cương là đầu mối của lưới, nắm được cương thì các mắt lưới sẽ cương lên. Nho giáo đã chủ trương người làm vua, làm cha và làm chồng có quyền hành tuyệt đối với bầy tôi, con hay vợ.)

Hay cho phụ vi tử cương! Trong mắt Dịch Cẩm Ninh lộ ra ánh sáng nguy hiểm, nàng không thể để những lời nói lúc trước trở thành vô ích. Nàng hắng giọng, nói tiếp : “ Phụ thân biết tầm quan trọng thực sự của nhất gia chi chủ chứ? Đó chính là thiên khải vi nhân tử, là chức trách của một người làm cha, làm chồng. Phụ thân là nhất gia chi chủ của Tướng phủ, đương nhiên hiểu không phải nữ nhi cố ý nhắm vào phụ thân. Phụ thân ngài nghĩ đi, hiện tại ngài là vị quan đứng đầu, nếu ngài khẳng khái muốn tiền đồ nâng cao thêm nữa không phải là quyền thần sao? Thử hỏi có vị Hoàng đế nào cho phép một quyền thần sống sót không? “

Nói đến mức này là đủ rồi. Dịch Cẩm Ninh cười cười, vô vai Dịch Trường Hoa : “ Phụ thân, ngài nên suy nghĩ cẩn thận lời nói của nữ nhi! “

Dịch Trường Hoa sờ mũi, nhìn bóng lưng nhĩ nữ nhi đã đi xa, tự lẩm bẩm : “ Chẳng lẽ ta làm thật sự không tốt? “Đột nhiên như nhớ ra điều gì, ông cắn răng nghiêng lợi quát to về phía nữ nhi đã biến mất nơi đình viện : “ Lão tử là phụ thân ngươi, nguoi lại dám mắng ta! “

Dịch Cẩm Ninh cười nói với hắn : “ Phụ thân, vừa rồi nữ nhi vẫn luôn nhắc nhở ngài, nhưng ngài... haizzz... “

Lưu lại Dịch Trường Hoa biểu cảm buồn bực không ngừng dậm chân, nàng ta đuổi theo Dịch Cẩm Ninh, đưa tay ngăn nàng lại : “ Muội muội thật to gan, mụon của ai sao? “

“ Dĩ nhiên là mụon của tỷ tỷ! “ Trước mặt nàng ta Dịch Cẩm Ninh lấy một chiếc khuyên tai hồng bảo thạch từ trong tay áo ra : “ Tỷ tỷ xem, đây là khuyên tai ta phát hiện được trên người Uyển nhi, thật là đẹp mắt! “

Dưới ánh nắng mặt trời, khuyên tai hồng bảo thạch phát sáng rực rỡ, ánh sáng lộng lẫy chói mắt. Dịch Cẩm Ninh đưa tay đoạt lấy, nàng vội vàng thu lại : “ Tỷ tỷ đây người xuống hồ lại muốn gấp lửa bỏ tay người, bản lĩnh không nhỏ, muội muội thật muốn học. Ôi chao, xem trí nhớ của ta này! Ta thế nào lại quên mất kẻ đầu sỏ đây Uyển nhi xuống hồ đã bị phụ thân xử phạt chứ. “

Dứt lời, nàng ném khuyên tai trả lại cho nàng ta, mang theo tiểu Đào rời đi.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, ánh mặt trời thiêu đốt một góc bầu trời, những đám mây đỏ rực giắt đầu phía chân trời, tựa như gấm hoa do Thiên nữ dệt ra, rực rỡ lóa mắt.

Dịch Cẩn An cảm hận nhìn Dịch Cẩn Ninh nơi xa, tay bất giác nắm lại thành quyền, rung động trong ống tay áo. Khuyên tai hồng bảo thạch này là lễ vật phụ thân tặng vào lễ sinh thần nàng ta mười tuổi, Dịch Cẩn Ninh cũng có một đôi khuyên tai bảo thạch màu tím cùng kiểu dáng.

Chuyện Uyển Nhi rơi xuống nước, Dịch Cẩn Ninh nàng tình tường mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Một cái liếc mắt đã đắm chìm

Trong buổi tiệc hôm đó, bốn chiếc xe ngựa của Tướng phủ đồng thời xuất phát từ cổng chính. Đại phu nhân và hai tỷ muội Dịch Cẩn An ngồi cùng một xe, chỉ thứ hai một xe, chỉ thứ ba một xe, xe còn lại là Tử di nương và Dịch Cẩn Dung.

Trước khi xuất môn, lão phu nhân dặn dò qua nên chú ý những gì, cho nên ở trên xe ngựa không ai mở miệng nói chuyện. Đại phu nhân cầm một quyển sách trong tay an tĩnh đọc. Dịch Cẩn Ninh ngồi một bên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ẩm trà trên trà kỷ ngân người. Dịch Cẩn An nhìn nhìn mẫu thân, lại nhìn nhìn muội muội mình, bầu không khí tĩnh lặng này thực có phần quý dị, nhất thời nàng ta không biết làm gì cho tốt, đành rót ly trà uống.

Xe ngựa đang chạy nhanh đột nhiên ngừng lại. Dịch Cẩn An đang uống trà, trọng tâm bị dồn về phía trước, té ngã, nước trà văng tung toé khắp người, nàng ta không nhận được thềm rửa một tiếng.

Đại phu nhân vén rèm lên, thò đầu ra: “Xảy ra chuyện gì?”

Phu xe quay đầu lại: “Phu nhân, bị tắc đường, ngài chờ một lát!”

Đại phu nhân buông rèm xuống, ngồi trở lại xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần an tâm chờ đợi. Dịch Cẩn Ninh vén rèm cửa sổ, phát hiện lúc này xe ngựa đỗ ngay trước cửa “Hồi đầu khách”. “Hồi đầu khách” không còn chỗ ngồi như ngày đầu tiên, nhìn từ ngoài vào, ngay cả lầu ba “Quý tân khu” cũng đông nghịt khách khứa.

Mạc Liễm Sâm đứng cạnh cửa sổ “Quý tân khu”, bên cạnh hắn là một nam tử áo đen, trong nét cương nghị mang theo chút sát khí, dáng vẻ cũng rất tuấn tú, nhưng không yêu dị như nam tử bên cạnh.

Chỉ thấy Mạc Liễm Sâm nâng cao ly rượu trong tay lên, hướng về phía Dịch Cẩn Ninh khẽ mỉm cười, đôi mắt đào hoa xinh đẹp càng lộ vẻ quyến rũ, xém mê đắm mắt nàng.

Dịch Cẩn Ninh lắc lắc đầu bỏ rèm xuống, ngăn cách đôi mắt liên tục phóng mị nhãn kia. Trong lòng tự nói với mình, đó là cảm giác sai lầm, đó là cảm giác sai lầm.

Cách một lúc lâu xe ngựa mới chậm rãi chuyển động. Tâm tình bị khuấy động, bất ổn của Dịch Cẩn Ninh hơi lắng xuống.

Đoàn xe trùng trùng điệp điệp đi từ Tướng phủ chạy thẳng đến phủ An Dật Hầu – nơi tổ chức thương hạ yến. Trước cửa phủ An Dật Hầu đỗ một hàng xe ngựa dài, tân khách nối liền không dứt. Trước cửa có vài gã gia đình nghênh đón, cười tiếp nhận thiệp mời trong tay Đại phu nhân, một người trong đó phụ trách dẫn người đi vào.

Phủ An Dật Hầu đại khí rộng lớn, lối kiến trúc bên trong có phong vị khác biệt, vừa phù hợp với quy cách của Hầu phủ vừa không mất đi nét phong nhã của Hoàng gia, Dịch Cẩn Ninh rất thích. Vào viện, các tiểu thư, phu nhân tập trung thành từng nhóm, lời kéo nhau du ngoạn.

Dịch Cẩn Ninh quen một mình một người, nên chỉ mang theo Tiểu Đào đi dạo trong vườn, thỉnh thoảng thưởng thức các loại hoa khác nhau, lại thỉnh thoảng thảo luận kiến thức về hoa với Tiểu Đào.

Chủ tớ hai người đang trò chuyện hăng say, một tiểu cô nương ăn mặc như nha hoàn vội vã chạy qua, lập tức va phải Dịch Cẩn Ninh.

“Thật xin lỗi!” Nha hoàn kia vội nói lời xin lỗi, đợi Dịch Cẩn Ninh nói không sao rồi gấp gấp rời đi.

Hai mắt Tiểu Đào nhìn chăm chăm hà bao bên hông tiểu thư, kinh ngạc nhìn hà bao bị người nọ nhanh chóng lấy mất nhét vào trong túi.

Trước khi tới Hầu phủ tiểu thư đã đề cập tới sẽ có người cố ý đụng vào người trộm đi hà bao, linh nghiệm thật à?

Lúc đi tới một lương đình, tiếng cười của các thiếu nữ truyền tới. Hóa ra là nhị cô nương Văn Dao của phủ An Dật Hầu đang kể chuyện xưa cho các tiểu thư khác, lúc nói đến đoạn đặc sắc tiếng cười phát ra không dứt, tất cả mọi người đều khom lưng ôm bụng cười, một vài tiểu thư còn cười ra nước mắt.

Nhị tiểu thư này là đích nữ duy nhất của Hầu phủ, thường ngày hay qua lại với Dịch Cẩn An. Lúc này Dịch Cẩn An cũng có mặt trong đó, Văn Dao thấy Dịch Cẩn Ninh tới, vội đẩy Dịch Cẩn An bên cạnh một cái.

Dịch Cận An biết vị muối muối này của nàng ta trước nay thích yên tĩnh, nàng ta cười kéo Dịch Cận Ninh tới : “ Đã đến đây rồi thì nghe một chút đi, Văn Dao có thể kể chuyện hài, bỏ lỡ rất đáng tiếc! “

Dịch Cận Ninh từ chối không được đành phải ngồi xuống, hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn tận lực hòa nhập : “ Các vị tỷ tỷ muối muối nói chuyện xua gì mà có thể khiến người khác cười vui vẻ như vậy? “

“ Cũng chẳng phải chuyện gì, chỉ nói một vài chuyện cười đơn giản thôi, vui vui vẻ vẻ. “ Dư quang nơi khóe mắt Văn Dao đảo qua thị nữ đứng bên cạnh, thị nữ lập tức gật đầu dẫn tiểu Đào lui xuống. Tiểu Đào quay đầu lại liếc mắt nhìn tiểu thư nhà mình, thấy tiểu thư gật đầu mới yên tâm rồi đi.

Văn Dao lại nói một lát rồi không nói gì nữa, Dịch Cận Ninh cảm thấy những chuyện cười thật chẳng buồn cười chút nào, chỉ thông thả uống trà. Lúc này thấy nàng cuối cùng cũng nói xong lập tức thở dài một hơi, định đứng dậy rồi đi chợt nghe thấy tiếng người hô to : “ Cứu mạng! “

Các tiểu thư đang tập trung tại chỗ vô cùng hoảng sợ, nghe thấy tiếng kêu kia truyền tới từ tiền viện, là một cô nương trẻ tuổi, chẳng lẽ có người có ý đồ bất chính? Vì thế tất cả đều đứng dậy muốn đi xem kết quả.

Văn Dao và Dịch Cận An liếc nhìn nhau dẫn đầu đi tới, Dịch Cận Ninh đi theo phía sau, đột nhiên sau cổ đau nhói, lập tức mất đi ý thức.

Trong mơ hồ, Dịch Cận Ninh cảm thấy trong người nóng nực không chịu được, như có một ngọn lửa đang bốc cháy trên người, hận không thể cởi bỏ toàn bộ y phục. Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, nàng lập tức tỉnh táo,

Không tốt, bị hạ thuốc rồi!

Nàng khóc nhọc mở mắt ra, liếc nhanh hoàn cảnh chung quanh, phát hiện đây là một căn phòng thanh nhã, nhìn cách bài trí có lẽ là phòng khách đã được sử dụng. Quả nhiên, không lâu sau một nam nhân dáng dấp thô bi đẩy cửa lung lay đi vào, nhìn dáng vẻ hần hình như đã uống say.

“ Ha ha, mỹ nhân, cuối cùng hôm nay gia cũng có được nàng! “ Người tới chính là gã cầm hà bao của nàng tới cầu thân trong kiếp trước – thứ tử Trịnh Khang của Lễ bộ thị lang, gã bại hoại quân là áo lượt đã vu oan sự trong sạch của nàng trong kiếp trước.

Lúc này Trịnh Khang xoa xoa hai tay, cười thô bi nhìn chằm chằm Dịch Cận Ninh nằm trên giường, cặp mắt như lang như hổ bùng cháy khát vọng, ngọn lửa như muốn nhốt chặt tiểu nhân nhi trên giường vào tận sâu đáy mắt.

Con mồi! Dịch Cận Ninh nhìn mắt hần nghĩ đến một từ buồn cười như vậy.

Trịnh Khang đã tiến tới gần giường, cả người nặng nề đè xuống.

Bởi vì tác dụng của thuốc nên Dịch Cận Ninh vô lực phản kháng, nàng rên lên trong lòng, xong rồi! Trong đầu chợt lóe lên hình ảnh kiếp trước, chẳng lẽ không thể thoát khỏi vận mệnh bị đùa bỡn? Chết tiệt, nàng không nên bắt cấn như cấn!

Mất thấy cái miệng ghê tởm kia đến gần, nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, chờ đợi xâm nhập như bão táp ngay sau đó. Nhưng đợi đã lâu vẫn không thấy người nọ hạ người xuống nữa, vừa mở mắt trên người đã nhẹ bẫng. Chỉ nghe một tiếng phịch, Trịnh Khang bị ném lên nặng nề đập vào vách tường, đau đến mức gào lên khóc.

“ Muốn chết, dám khi dễ nữ nhân của bản công tử! “ Giọng nói sắc bén mang theo bá đạo không cho phép xâm phạm vang lên, vang dội lại tinh khiết, tựa như rượu ngon say lòng người.

Dịch Cận Ninh quay đầu, thấy Mạc Liễm Sâm ngồi ngay ngắn ở một bên dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn nàng, nàng đắc tội với hần lúc nào mà hần dùng ánh mắt như nhìn thê tử hồng hạnh vượt tường để trừng phạt này chứ? Còn chưa tiêu hóa hết tin tức này, bỗng nghe thấy tiếng động âm ỉ ở ngoài cửa cách đó không xa.

Mạc Liễm Sâm nhanh chóng điểm huyết Trịnh Khang, đút cho gã một viên thuốc, rồi ném hần và một thiếu nữ áo vàng lên giường, làm xong hết thấy, hần không hề dài dòng dây dưa, thời gian chỉ trong chót lát. Sau đó hần ôm Dịch Cận Ninh vào lòng, nhảy ra ngoài từ cửa sổ núp xem kịch hay.

Giây sau trong phòng truyền đến âm thanh ma sát, Dịch Cận Ninh nhận ra đó là tiếng xé y phục, ngay sau đó là những tiếng rên hừ hừ a a và tiếng nam nhân thở dốc. Dịch Cận Ninh núp ngoài cửa sổ nghe vậy liền đỏ mặt, không cần nói cũng biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Hương thơm bạc hà thoang thoảng truyền đến từ trên người nam tử bên cạnh làm cho người ta khoan khoái vô cùng, nàng không ngừng cọ xát lên người hần. Chợt nàng ngẩng đầu, suýt chút nữa thì đập vào cằm Mạc Liễm Sâm, trong mắt ngoại trừ cảm kích chính là chất vấn, chất vấn hần cũng chất vấn mình.

Nàng lắc đầu muốn xóa bỏ cảm giác nóng ran trong người nàng không hiểu, rõ ràng hai người chẳng gặp mặt nhau được mấy lần, ngay cả nói chuyện cũng không nói tới mười câu, nhưng hần lại giúp này nhiều nhe vậy. Mà nàng, rõ ràng không thích nợ tình cảm, không thích người khác vô duyên vô cớ lấy lòng, nhưng vẫn thừa nhận nhân tình của hần, hưởng thụ sự giúp đỡ của hần. Nàng nghĩ nhất định mình bị điên rồi!

Mạc Liễm Sâm nhìn đôi mắt nàng mang theo sắc dục thì cau mày thở dài, thật may chỉ là một loại xuân dược bình thường. Hần lấy một viên thuốc từ trong ngực ra nhét vào miệng nàng, nhìn nàng nuốt xuống mới cười tít mắt gật gật đầu. Tay tự giác đưa lên sờ sờ đầu nàng, vén một lọn tóc bị rũ xuống của nàng ra sau tai, động tác nhẹ nhàng khiến Dịch Cận Ninh thâm gặt mình.

Như nhìn hiểu chất vấn trong mắt Dịch Cận Ninh, hần thâm tình nhìn mắt nàng, đôi mắt hoa đào cầu hần phiếm ôn nhu : “Ninh Ninh, có vài người, chỉ cần một cái liếc mắt cũng đủ để người khác rơi vào luân hồi; một vài người, cả đời sống dưới mí mắt ta, ta cũng không liếc nhìn. Mà nàng, chính là người khiến ta vừa liếc mắt một cái liền rơi vào tay gã. Đời này ta nhận định nàng rồi!”

Hần thực sự coi trọng mình? Cái liếc mắt đầu tiên là khi nào? Không phải là trên cái cây già trong phủ đấy chứ? Đây là cái gọi là nhất kiến chung tình sao? Mình đã làm gì để hần vừa thấy đã yêu đây? Dịch Cận Ninh nháy mắt mấy cái, cúi đầu suy tư, nàng cần phải suy nghĩ cẩn thận xem lòng của hần có mấy phần chân thật.

Đang suy nghĩ, những âm thanh nhao nhao âm ỉ đã tới trước cửa phòng khách, Dịch Cận Ninh nghe được âm thanh của tỷ tỷ Dịch Cận An : “Hầu gia, âm thanh hô cứu mạng vừa rồi truyền ra từ phòng khách này, tất cả mọi người đều nghe thấy, tốt nhất không nên xảy ra chuyện gì!”

Dịch Cận An và Văn Dao vốn ở cùng một chỗ, nháy mắt đã không thấy nàng nữa, nàng ta đành phải tự mình dẫn người đến đây. Trong đôi mắt nàng ta hiện ý lạnh, khóe môi hơi cong lên.

Dịch Cận Ninh, xem hôm nay làm sao ngươi chạy thoát!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Cùng người cầu kết

An Dật Hầu Văn Hạo sai gia đình đẩy cửa phòng khách ra, một hơi thở hoan ái ập đến. Trong phòng khách có hai thân thể trắng nõn với nét mặt si mê đang quấn lấy nhau, vô cùng hưởng thụ. Mọi người đi theo hít vào một hơi khí lạnh, những tiếng than thở và tiếng kêu sợ hãi không ngừng vang lên, còn có một vài tiểu thư khuê các xấu hổ che mặt quay đi.

Dịch Cận An không tiến về phía trước được nên không thấy rõ người bên trong, nhưng nàng ta biết đang có chuyện gì xảy ra, hô to: “Hầu Gia ở đây mà ai to gan như vậy, dám gây chuyện ở phủ An Dật Hầu?”

Hai người đang liều chết trên miên hoàn toàn không nghe thấy tiếng kêu la sợ hãi của mọi người ở ngoài cửa, họ vẫn đắm chìm trong thế giới của bản thân, quên mình trong cực lạc.

Tất cả mọi người đang suy đoán xem rốt cuộc thì hai người này là ai mà lại to gan như vậy.

An Dật Hầu vừa thấy tình hình này liền biết việc lớn không tốt nên vội vàng đuổi mọi người ra ngoài, “rầm” một tiếng đóng cửa lại. Trong lúc vô tình Dịch Cận An thấy được cô gái trên giường, trong lòng nàng cả kinh.

“Vô liêm sỉ!!!”

Văn Hạo thẹn quá hoá giận, ông dùng một tay kéo hai người vẫn đang quấn lấy nhau ra, sau đó tát con gái mình một cái. Ông thật không ngờ con gái của mình có thể cùng người khác làm ra chuyện xấu xa bỉ ổi này, quả thật mất hết mặt mũi Hầu phủ.

Trong nhóm người ngoài cửa có người nhận ra Văn Dao, hần ta bí mật nói thầm: “Đây không phải là Nhị tiểu thư Văn Dao của phủ An Dật Hầu à? Thật không ngờ nàng ta lại không biết xấu hổ như vậy!!”

Hai người trên giường bị đánh tỉnh, thoát đầu vẫn không rõ xảy ra chuyện gì, sững sờ một lúc mới hồi hồn. Văn Dao vừa thấy tình huống như vậy, biết ngay mình bị hãm hại, lại nhìn thân thể trần truồng của mình nàng ta lập tức hoảng hốt vội vàng đưa tay ôm lấy cơ thể, lăn một vòng rúc vào góc giường.

Nhà hoàn thiếp thân của nàng ta đau lòng khóc, kéo chăn qua giúp nàng ta che đi cơ thể, Văn lão gia khoát khoát tay ý để nhà hoàn đưa tiểu thư trở về phòng.

Trịnh Khang vừa nhìn tình huống này lập tức có phản ứng, gã biết vừa rồi vị công tử kia đã hạ độc gã cho nên gã mới không biết tiết chế như vậy, gã nuốt nước miếng, vội vàng kéo tay Văn Hạo: “Hầu Gia, chúng ta bị oan, chúng ta đều bị hạ độc!!”

Dịch Cận An đứng ngoài cửa, nàng ta nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, sao người này lại biến thành Văn Dao rồi?? Dịch Cận Ninh đâu?? Vừa rồi rõ ràng nàng ta đi chung với Văn Dao, nhưng không biết như thế nào ngay sau đó không thấy bóng dáng Văn Dao, chẳng lẽ có người âm thầm giúp đỡ Dịch Cận Ninh??

Nhất định là vậy! Nếu không phải có người giúp đỡ, chỉ dựa vào mình Dịch Cận Ninh bị hạ độc, nàng tuyệt không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay Trịnh Khang. Nghĩ ra điểm mấu chốt, Dịch Cận An yên tâm hơn nhiều, dù sao việc này cũng là Văn Dao tự tìm đường chết, không liên quan đến mình.

Trong phòng truyền ra một tiếng vang thanh thúy, bốp một tiếng, tại nơi an tĩnh này nghe có vẻ càng thêm vang dội.

Trên mặt Trịnh Khang hiện rõ năm vết ngón tay trùng điệp đặc biệt chói mắt, Văn Hạo đen mặt, ngọn lửa trong mắt dần dần bùng lên, nhìn thẳng gã.

“Ngươi nói thật đi, có phải ngươi cảm dỗ con gái ta không?” Văn Hạo nổi giận quát một tiếng, Trịnh Khang sợ đến mức suýt đi tiểu trong quần.

Trịnh Khang quỳ trên mặt đất, chân không ngừng run rẩy. Bên ngoài An Hầu nổi tiếng bao che, nếu hôm nay gã không nói được nguyên do vì sao, nhất định Văn Hạo sẽ giết gã.

“Hầu gia, vừa rồi ta đã nói là có người muốn hãm hại ta và nhĩ tiểu thư!”

Gã mặc kệ, đang định nói ra chuyện hôm nay người gã muốn tìm vốn là Dịch Cận Ninh, lại nhớ tới chuyện hôm nay Dịch Cận An và Văn Dao cầu xin gã. Nếu chuyện đã đến nước này thì kéo thêm một người làm đệm lưng cũng không sao cả, vì thế nói: “Nha hoàn của nhĩ tiểu thư Tướng phủ tới tìm ta, còn cầm một hà bao đưa cho ta, nói là trái tim đã thâm mến ta từ lâu, thế này ta mới đến khách. Không ngờ đây lại là cái bẫy, hại Văn nhĩ tiểu thư.”

Văn Hạo trừng mắt nhìn hắn: “Ngươi nói có chứng cứ gì không?”

Về mặt Trịnh Khang như tro tàn, gã lấy đầu ra hà bao chứ, đành phải nói: “Hà bao nàng tặng ta bị rơi mất rồi!” Đột nhiên nhớ tới Dịch Cận An có nói sẽ sai nha hoàn của nàng ta đưa hà bao qua, ánh mắt gã sáng lên, thật may vừa rồi mình nói là hà bao.

“Hầu gia, nha hoàn của đại tiểu thư Tướng phủ từng gặp ta, ta đoán là hà bao bị nàng nhặt được. Hầu gia có thể tìm nàng tới hỏi!”

Lúc này mọi người ở ngoài cửa đã đi bảy bảy tám tám, Dịch Cận An vốn tính toán không để ý đến chuyện này. Toan rời đi thì lão quản gia xuất hiện: “Dịch đại tiểu thư, Hầu gia chúng ta tìm nha hoàn của ngài vào trong một chuyện!”

Dịch Cận An đáp lại, nói với tiểu Hà: “Ngươi đi đi, không có việc gì đâu!”

Tiểu Hà được mời vào trong, hơi lo lắng. Văn Hạo trực tiếp hỏi: “Có phải ngươi từng nhặt được một cái hà bao?”

Tiểu Hà lấy ra một hà bao thêu uyên ương hỷ thủy nói: “Hầu gia, đây là hà bao nô tỳ trông thấy rơi xuống từ trên người Trịnh công tử không lâu trước đó. Nô tỳ nghĩ là của ngài ấy, vốn muốn trả lại nhưng không ngờ ngài ấy đi rất nhanh, nên vội vàng đuổi theo đến phòng khách bên này. Nô tỳ không biết đã xảy ra chuyện gì, đành chờ ngài ấy làm xong chuyện rồi trả lại.”

Nàng vội vàng đưa hà bao đến tay Trịnh Khang: “Trịnh công tử xem thử có phải hà bao này hay không?”

Trịnh Khang nhận lấy hà bao, gương mặt tràn đầy mừng rỡ, vì kích động nên tay hơi run rẩy: “Chính là hà bao này, là nha hoàn thiếp thân của Nhĩ tiểu thư Tướng phủ đưa ta. Ta vừa nhận được hà bao lập tức chạy tới, không ngờ...”

Văn Hạo trừng mắt nhìn gã, nói với tiểu Hà: “Ngươi ra ngoài trước đi.”

Tiểu Hà ra cửa nhận được ánh mắt của Dịch Cận An, trong lòng cứ thấp thỏm không yên mãi.

“Đi thôi!” Ngược lại Dịch Cận An không hề lo lắng, gật đầu với tiểu Hà sau đó rời đi.

Lúc này tiểu Đào bị áp giải đến đây, nàng vẫn không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng mê mang nhìn Văn hầu gia.

“Hà bao này là do ngươi thay tiểu thư nhà ngươi đưa cho Trịnh nhĩ công tử của Lễ bộ thị lang phải không?” Văn Hạo quăng hà bao qua, ném thẳng xuống ngay trước mặt tiểu Đào.

Uyên ương hỷ thủy trên hà bao được thêu bằng chỉ kim tuyến thượng hạng, giờ phút này nằm trên mặt đất có vẻ hơi tức cười. Tiểu Đào khom lưng nhặt lên, nhìn hồi lâu mới nói: “Hầu gia, hà bao này không phải của tiểu thư nhà nô tỳ!”

Tiểu Đào đưa hà bao đến trước mặt Văn Hạo, chỉ vào chỉ thêu kim tuyến phía trên: “Hầu gia xem, trên hà bao của tiểu thư nhà nô tỳ không bao giờ dùng chỉ kim tuyến để thêu đồ, nhưng rõ ràng hà bao này dùng kim tuyến. Mặt khác, trên hà bao của tiểu thư có tên của nàng được thêu bằng thủ pháp đặc biệt. Hơn nữa, tiểu thư nhà nô tỳ thích đề cánh hoa tường vi không hà bao.”

Văn Hạo cảm lấy nhìn kỹ, cánh hoa khô trong hà bao là hoa mai, phía trên cũng không thêu bất kỳ chữ gì, xem ra thật sự không phải là nhĩ tiểu thư Tướng phủ. Ông chỉ vào Trịnh Khang quỳ dưới đất: “Nhưng hắn lại nói hà bao là do tiểu thư nhà ngươi đưa, cũng là ngươi tự tay đưa đến trong tay hắn, cũng đưa hắn đến gian phòng này.”

“Nô tỳ chưa từng làm những chuyện đó, nha hoàn của Văn nhĩ tiểu thư đưa nô tỳ đến phòng bếp, nàng ấy rõ ràng nhất nô tỳ làm chuyện gì!”

“Hiện tiểu thư nhà ngươi ở đâu? Bồn Hầu muốn gặp!” Văn Hạo nắm chặt hà bao trong tay, vo tròn thành một nắm.

Tiểu thư ở đâu, nàng không biết, lúc này đến đây cũng không thấy tiểu thư. Trong lòng nàng kinh hãi, chẳng lẽ tiểu thư xảy ra chuyện gì rồi?

“Tiểu thư nhà nô tỳ ở tiền thính!” Tiểu Đào bật thốt lên nhưng trong lòng nóng nảy không dứt. Nếu tiểu thư không có ở tiền thính thì có thể ở nơi nào?

Văn Hạo khép hờ mắt, trong mắt ánh lên tia nguy hiểm, nói với tổng quan tâm phúc ở bên cạnh: “Đi mời Dịch nhĩ tiểu thư!”

Chỉ chốc lát sau, tổng quản quả thật mời Dịch Cận Ninh tới, phía sau còn có một người đi theo.

“Phụ thân, đây là như thế nào? “Đại tiểu thư Văn Mị Nhi đi theo sau nàng, vừa tới lập tức mở miệng hỏi.

Tiểu Đào vừa thấy tiểu thư nhà mình đôi mắt lập tức phát sáng, tiểu thư không có việc gì thì tốt, nàng bĩu môi nói : “Tiểu thư, hóa ra người đã tính toán cả rồi! “

Hầu gia Văn Hạo mím chặt môi, nói với Dịch Cận Ninh : “Người chính là Dịch Cận Ninh, nhị tiểu thư Tướng phủ ? “

Dịch Cận Ninh liếc nhìn Trịnh Khang quỳ dưới đất, mắt phượng xinh đẹp chớp chớp : “Đúng vậy, không biết Hầu gia tìm tiểu nữ có chuyện gì? “

“Người hẹn hán tới đây? “Văn hầu gia chỉ Trịnh Khang, dùng ngữ khí chất vấn tràn đầy nghiêm túc nhìn nàng.

Dịch Cận Ninh nở nụ cười, cười đến quẹo rừ, nàng chớp đôi mắt xinh đẹp : “Từ đầu đến giờ tiểu nữ ở cùng một chỗ với Mị Nhi, hẹn người lúc nào? Tiểu Đào cũng ở chung với nha hoàn của Văn nhị tiểu thư, tất cả mọi người đều có thể làm chứng! “

Văn Mị Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, nàng là bạn tốt của Dịch Cận Ninh, đương nhiên tình nguyện giúp nàng. Huống chi vừa nhìn Trịnh Khang quỳ dưới đất đã biết hẳn không phải dạng tốt đẹp gì, lập tức nói với phụ thân : “Không sai, sau khi Ninh nhi và các vị tiểu thư khác tách nhau ra vẫn luôn ở với con, làm sao nàng có thể ước hẹn Trịnh công tử? “

Thật ra thì chỉ có người trong cuộc Dịch Cận An và Văn Dao rõ ràng nhất tất cả quá trình sự việc, nhưng các nàng đều có miệng không thể nói.

“Lão gia, không tốt, tiểu thư xảy ra chuyện! “Một tiểu nha hoàn phát hiện trên chiếc váy màu vàng nhạt của Văn Dao xuất hiện vết máu, vội vàng báo lại.

“Đi mời ngự y tới đây. “Văn Hạo đầu đầu không dứt, gần đây không biết đứa con gái này làm sao, cứ để ông phải quan tâm : “Tới khuê phòng của tiểu thư! “

Văn Hạo hung dữ nhìn chằm chằm Trịnh Khang quỳ gối trên đất đang phát run, nói với quân gia : “Khóa cửa lại, đừng để hán ra ngoài, quay lại ta sẽ trừng trị hán! “Ông bỏ lại một câu sau đó lập tức tới phòng con gái mình.

Trịnh Khang tê liệt ngã trên mặt đất, gã biết bản thân lần này coi như tiêu rồi.

Dịch Cận Ninh thấy sự việc không sao cũng đưa tiểu Đào rời đi.

Tham gia thường hà yển có ngự y chuyên môn, phụ trách cứu chữa lúc này xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Rất nhanh sau đó lập tức có một vị ngự y râu ria xám trắng mang theo hòm thuốc gấp gấp chạy tới. Ông đặt một miếng vải trắng che cổ tay Văn Dao, một tay đặt lên trên, vuốt râu dò mạch.

Ông híp mắt nhìn Văn Dao một lúc mới nói : “Vị cô nương này sinh non rồi! “

Một câu nói không khác gì sấm sét giáng xuống, Văn Hạo đỡ trán lão đảo lui về sau mấy bước : “Ngự y, có phải người nhìn nhầm không? “

“Loại chuyện như này, lão phu há có thể nhìn lầm! “Ngự y thu dọn đồ đạc thở dài : “Những người trẻ tuổi các người phải biết tiết chế chứ. Đứa bé mới được hai tháng, cố gắng không hoạt động trong khoảng thời gian đầu mới đúng! “Ngự y kê một phương thuốc bồi bổ thân thể, sau đó lắc đầu rời đi. Ông đã nhìn quen tranh đấu trong cung rồi, chuyện trong trạch viện này sao ông có thể không biết!

Sắc mặt Văn Dao trắng bệch, vừa nghe có bầu hai tháng càng thêm choáng váng đầu óc.

“Gia môn bất hạnh! “

Văn Hầu gia nổi giận đùng đùng, sai người trói chặt Trịnh Khang nhốt vào phòng chứa củi. Trong lúc trước mắt này, không thể bởi vì chuyện này mà trì hoãn thưởng hà yển, bằng không Hoàng thượng trách phạt xuống ai cũng đừng mong nhận được lợi lộc.

Tại một đình nghỉ mát, Dịch Cận Ninh đến gặp một người, giờ phút này nàng hận không thể rút gân lột da nàng ta. Lại dám hạ thuốc nàng, vị tỷ tỷ này sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Nghĩ nghĩ lại cảm thấy nàng ta có thể làm được, không phải kiếp trước đã làm đó sao? Trong lòng Dịch Cận Ninh càng hận nàng ta thêm vài phần.

Dịch Cận An cười nhìn nàng, môi son khẽ mở : “Muội muội cao chiêu! Ai giúp muội vậy? “

Nàng nhếch miệng cười, không nói gì trực tiếp rời đi. Nàng trầm nghĩ, Dịch Cận An rất nhanh thôi người sẽ gặp chuyện.

Tiểu Đào đi theo sau nàng, hừ nhẹ một tiếng khoan khoái rời đi. Tiểu thư có thể biết trước, một đám các người đừng mong thực hiện được.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 22: Phong hoa tuyết đại

Thường hà yến được đặt tên là thường hà, kỳ thực tiên Hoàng hậu Mông thị là người đầu tiên đề xuất, ước nguyện ban đầu của bà là vì tác hợp cho một người tỷ muội của mình cùng hữu tình lang. Từ đó về sau, hàng năm vào thời điểm này đều tổ chức thường hà yến một lần, thứ nhất là để triều đình chọn lựa một vài nhân tài giữa các quý tộc, đệ tử trẻ tuổi; thứ hai là vì tiếp tục ý nghĩa chân chính của thường hà yến, tác hợp người hữu tình.

Đế Hậu vì thường hà yến này mà hao tổn rất nhiều tâm trí, hình thức luôn biến đổi không ngừng, nhưng mục đích từ trước đến nay đều không đổi. Đế Hậu tình thâm, từ năm năm trước Hoàng hậu tạ thế, Hoàng thượng càng coi trọng thường hà yến, việc tổ chức thường hà yến cũng thêm một phần ý nghĩa đó là tưởng niệm. Trước kia ông không thường tham dự yến hội như thế này, đều là do một tay Hoàng hậu xử lý lo liệu. Bây giờ, ông nhớ kỹ tiên Hậu là tốt, mặc dù không phải đích thân ông lo liệu nhưng lần nào cũng đều tham dự. Dùng việc này để luôn nhắc nhở mình tiên Hoàng hậu đã từng là thê tử hiền lương thực đức đến cỡ nào, bà đã trợ giúp mình như nào.

Bữa tiệc như này, trong tình huống bình thường các quan chức hoặc đại thương hộ địa phương đều sẽ được mời. Chỉ là, người tới đều là phu nhân và con cái của họ, bản thân họ không thể tới, bởi vì tới cũng không có chuyện để làm. Cho nên, một nhà phủ Thừa Tướng trừ số tuổi quá lớn và quá nhỏ là không thể tới ra, Dịch Trường Hoa cũng chỉ có thể đợi ở trong nhà.

Lúc Dịch Cẩm Ninh mang theo Tiểu Đào xuất hiện tại bữa tiệc, mọi người đến đã gần đông đủ. Đích mẫu An Mộng Nhi thấy nàng, cười vẫy tay với nàng, nàng lập tức ngồi cạnh đích mẫu.

“Mới vừa rồi con đi nơi nào vậy, sao lâu như thế mới trở về? Làm mẫu thân lo lắng muốn chết!” Đích mẫu hoà ái lôi kéo tay nàng trách cứ: “Tỷ tỷ con đâu?”

“Tỷ tỷ đi...”

Lời còn chưa nói ra, một âm thanh ngọt ngào truyền đến: “Đây chính là Ninh Nhi đi!”

Dịch Cẩm Ninh nhìn về nơi phát ra âm thanh, ngồi một bên An Mộng Nhi là phu nhân Xương Ấp Hầu – Lam thị, bà ta và An Mộng Nhi là bạn chơi hồi nhỏ, từ sau khi hai người xuất giá thì không còn liên lạc bao nhiêu nữa. Lúc này, bà ta đang cười ha ha nhìn nàng.

Nàng vội vàng cười đứng dậy làm lễ ra mắt, nhưng đáy lòng lại như có vô số con trùng đang bò: “Phu nhân khỏe.”

Con người Lam thị không hề đơn giản như biểu hiện bên ngoài, bà ta cũng là một người hung ác. Rất nhiều người bị âm thanh ngọt ngào và khuôn mặt tươi cười từ ái của bà ta mê hoặc, cũng bao gồm cả nàng trong kiếp trước. Cả đời nàng cũng không quên được tất cả những gì bà mẹ chồng này đã làm với nàng trong kiếp trước. Năm đó một câu gà mẹ không đẻ trứng và những lời nói khó có thể lọt tai vẫn còn ong ong vang vọng bên tai nàng, bảo nàng sao có thể quên?

Dịch Cẩm Ninh cười cười, thu lại hận ý nơi đáy mắt. Chờ xem, sớm muộn gì nàng cũng dạy dỗ bà ta.

“Sao phu nhân biết tiểu nữ là Ninh Nhi? Đáng đáp tiểu nữ và tỷ tỷ khá giống nhau đấy! “ Dịch Cẩm Ninh sắp xếp tâm tình ôn hòa, khuôn mặt dịu ngoan như trước nói với Lam thị, còn mang theo vài phần nghịch ngợm khiến Lam thị thấy thật là thích.

Lam thị cười yếu ớt kéo tay nàng qua vỗ nhẹ nói: “Muốn nói ta nhận ra, kỳ thực ta không biết phân biệt tỷ muội các người thế nào, nhưng không phải ngẫu nhiên người mới vừa gọi người đây sao. “ Bà ta từng thấy hai tỷ muội Dịch Cẩm Ninh trong lễ cập kê. Cho nên, bà ta liền nhận định tỷ tỷ làm con dâu ngay tại chỗ.

Mấy người đang chuyện trò bên này, Dịch Cẩm An cũng đi tới, híp mắt nhìn Dịch Cẩm Ninh. Vừa định lên tiếng chào hỏi mẫu thân và mẹ chồng tương lai, lại nghe được một giọng vịt đực bên nhón vang lên: “Hoàng thượng giá lâm, Thái tử đến, Dao phu nương nương đến, Huyền vương đến!”

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế, Thái tử, nương nương thiên tuế, Huyền vương cát tường! “ Mọi người rồi rít quỳ xuống thỉnh an.

“Bình thân! “ Âm thanh Hoàng đế uy nghiêm vang lên trên đỉnh đầu mọi người, mọi người cảm tạ long ân, ngồi vào chỗ của mình.

Hoàng thượng ngồi vị trí đầu tiên, Thái tử và Dao phi phân sang ngồi hai bên, Huyền vương phe phẩy ngọc cốt phiến ngồi bên dưới cách Thái tử không xa.

Thường hà yến chính thức bắt đầu. Vẫn giống mọi lần, công công bên người Hoàng thượng chuẩn bị giấy rút thăm từ trước, trước tiên mỗi nhà một nhóm, rút được theo thứ tự thì phải ra người đại biểu trong phủ lên đài biểu diễn. Có thể biểu diễn thứ mình am hiểu, vô luận cảm kỳ thư họa thi từ ca phú hoặc là thêu thùa nhảy múa. Sau khi xem kết quả biểu diễn Hoàng thượng lại từ trong những người xuất chúng tiến hành sàng lọc lần thứ hai, vì triều đình chọn lựa tạo nhân tài. Dĩ nhiên, nếu trong lúc này có người mất đối mất cũng có thể yêu cầu Hoàng thượng tứ hôn.

Dịch Cẩm Ninh ngồi trên chỗ mình vui đầu dùng bữa. Tướng phủ rút trúng số hai mươi, còn một đoạn thời gian tương đối dài, nàng không vội.

Dịch Cẩm An tham gia thường hà yến lần đầu, liếc mắt muội muội bên cạnh nàng ta một cái, trong lòng thâm nghĩ không có tiền đồ. Sau đó ánh mắt chuyển hướng về phía Thái tử và Huyền vương ngồi cách đây không xa. Nàng ta từng nghe nói Thái tử diện hạ là một người rất ôn hòa, cực kỳ giống tiên hoàng hậu Mông thị. Còn có Huyền vương, dung mạo đẹp hơn vị hôn phu tương lai của nàng ta không biết bao lần, chỉ là vẫn chưa từng nhìn thấy. Hôm

nay gặp mặt, quả nhiên là giống hệt thần tiên.

Nàng ta hơi quét mắt qua các bàn nơi khách nữ ngồi, quả nhiên nhìn thấy rất nhiều tiểu thư cũng tròn to hai mắt phát sáng lên nhìn chăm chăm Thái tử và Huyền vương ở phía trên, có phần còn can đảm liếc mắt đưa tình với bọn họ. Nam nhân vừa có tiền có thể lại dung mạo đẹp, ai không thích? Ngay cả Dịch Cẩn An nàng ta nhìn cũng muốn tròn trắng mắt.

Những người trên đài biểu diễn cái gì nàng ta không để ý. Nàng ta chỉ biết vị Huyền vương này dung mạo cực kỳ đẹp mắt, gò má đẹp dễ cương nghị mang theo tà mị. Nhất là khi hắn cười lên, linh hồn nhỏ bé như bị câu đi mất, trong lòng nàng ta suy nghĩ làm như nào để thoát thác hôn sự với Hầu phủ.

“Tốt. “Không biết ai dẫn đầu hô một tiếng: “Thế tử Xương Ấp hầu quả nhiên là tài hoa tuyệt vời! “

Phía dưới trần ngập tiếng vỗ tay, Hoàng thượng cũng lộ ra ánh mắt tán dương. Dịch Cẩn An kinh ngạc nhìn hắn, nàng nghe Chương Nhược Lan nói Chương Dẫn Giác này quả thật có chút tài lẻ, nhưng không ngờ lại có thể lọt vào mắt Hoàng thượng.

“Số hai mươi! “Giọng nói bén nhọn của Thái giám vang lên lần nữa: “Người số hai mươi ra sân. “

Dịch Cẩn Ninh đang ăn một miếng bánh ngọt thạch anh hoa lê, chợt nghe tiếng gọi này suýt bị sặc. Dịch Cẩn An lườm nàng một cái, đứng dậy dịu dàng mỉm cười với công công trên đài: “Số hai mươi là Tướng phủ, do ta và muội muội lên biểu diễn! Chúng ta đều biểu diễn cùng nhau, hôm nay cũng không ngoại lệ. “

Trong phủ nàng ta từng nói qua với muội muội mình, muốn tỷ muội cùng biểu diễn giành lấy vinh dự. Tướng phủ không có nam tử ra sân, công công quay đầu lại nhìn Hoàng thượng một cái, Hoàng thượng gật đầu ý có thể.

Dịch Cẩn An nhẹ nhàng đi lên đài, ngồi xuống cạnh chiếc đàn. Hôm nay tiết mục nàng ta biểu diễn chính là đánh đàn. Hôm nay nàng ta mặc y phục khá tao nhã, trong khoảnh khắc nàng ta bước lên đài, phía dưới than thở một trận, đều nói: Một vị cô nương thanh lệ thoát tục.

Ngay cả Hoàng thượng và Thái tử ngồi ở đầu cũng giật mình không nhỏ, hậu cung ba ngàn giai lệ cũng không sánh được vị trên đài kia, khiến cho người khác liếc mắt nhìn qua lập tức sinh lòng yêu thương.

Dịch Cẩn An khẽ cong khoe môi, hai lúm đồng tiền nho nhỏ càng làm tăng thêm một chút mị lực, làm cho vô số nam tử đứng ngồi không yên chỉ muốn nhẹ ôm nàng ta vào ngực mà thương yêu.

Đánh đàn là kịch hay sở trường của nàng ta, một khúc có thể xuất thần nhập hóa, khi nàng ta mười ba tuổi dùng thời gian một ngày gảy khúc “Mạnh thượng cố nhân lai “không có mấy người trên đời có thể gảy. Nếu là người bình thường, chớ nói đàn hết thủ khúc này, ngay cả việc nhớ được khúc phổ hay không chỉ sợ đã là việc khó. Nhưng nàng ta biết, Dịch Cẩn Ninh có thể gảy được. Cho nên, hôm nay nàng ta chọn thủ khúc này tuyệt đối có phân có lượng, không kém “Mạnh thượng cố nhân lai “; đủ chấn kinh tứ toa.

Tinh tang một tiếng, hiệu quả thử đàn rất tốt, Dịch Cẩn An tương đối hài lòng với chiếc đàn này. Hiện tại chỉ đợi Dịch Cẩn Ninh thay vũ y xong lên đài, chỉ mong Dịch Cẩn Ninh không luyện tập với nàng nhiều năm vẫn có thể nhảy có tài có nghệ. Chuyện này liên quan đến vinh nhục của Tướng phủ, cũng là chuyện liên quan đến tương lai các nàng, nhất định phải phối hợp cho tốt, nàng ta có chút hoài niệm đoạn thời gian hai tỷ muội đã từng cùng nhau luyện đàn khiêu vũ.

Đang suy nghĩ, Dịch Cẩn Ninh đã đổi xong vũ y. Vũ y như lửa đỏ hợp với chu sa nơi mi tâm càng lộ vẻ kiều mỵ của nàng, mị hoặc hơn Dịch Cẩn An vài phần. Hai tỷ muội trên đài đứng ngồi cạnh nhau, đáy lòng mọi người phía dưới đều than thở không dứt, toàn trường yên tĩnh khác thường, mọi người hô hấp cũng trở nên cẩn thận, chỉ sợ quấy rầy đến hai vị mỹ nhân.

“Tốt, Cẩm Thành song xu quả nhiên danh bất hư truyền, Dịch ái khanh có phúc !” Hoàng thượng lớn tiếng khen ngợi phá vỡ yên tĩnh, kèm sau đó là hăm mộ Dịch Trường Hoa.

Công công cạnh Hoàng thượng nhận được sự ra hiệu, lập tức nói với hai tỷ muội trên đài: “Bắt đầu đi. “

Hai tỷ muội cùng nhau hướng về phía trên nhẹ cúi đầu về, mỗi người đều chuẩn bị tốt. Chỉ chốc lát sau, xuất hiện vài người nâng một bình phong dẹt to tằm lên đài, đặt ngay chính giữa. Mọi người dưới đài khó hiểu, nhao nhao tỏ ý tò mò, nhưng nhiều hơn là mong chờ.

Tiếng đàn phiêu mờ, mới bắt đầu như dòng nước mát lạnh chảy vào lòng người, ti ti thấm vào ruột gan, lữ lữ lay động hồn phách. Mọi người không ngừng than thở, quả là cảm kỹ cao siêu.

Bóng dáng đỏ rực trên đài xoay chuyển eo thon, khinh vũ đuổi theo tiết tấu Dịch Cẩn An, chỉ là một cái xoay tròn đã mê hoặc lòng người. Ông tay áo vung lên, lập tức cánh hoa rơi xuống bốn phía. Dịch Cẩn Ninh khẽ nâng tay thon, mũi chân điểm nhẹ một cái lại xoay tròn một vòng, tốc độ cực nhanh khiến người xem hoa mắt, không bao lâu trong tay đã có thêm một chiếc bút.

Tiếng đàn đạt tới cao trào, dẫn mọi người vào trong cảnh giới vong ngã, người nghe đều say mê. Dịch Cẩn Ninh biến đổi vũ bộ, vũ y đỏ rực bay lên theo từng động tác múa của nàng, giống như một ngọn lửa bùng cháy, bút trong tay cũng xoay tròn theo động tác múa vẽ ra phong hoa khác nhau, người xem đều ngây đại.

Múa đến đoạn cao trào, bút trong tay Dịch Cẩn Ninh không xoay tròn cũng lúc mà là đột nhiên chuyển hướng theo nàng về phía bình phong bên cạnh. Dừng lại một hồi theo tiếng đàn, tiếp đó chính là mực trên bình phong. Chỉ chốc lát sau, trên bình phong bùng lên một bức Thủy Mặc Đan Thanh, tâm tư thật linh lung. Mọi người nhìn kỹ, đúng là bức tranh song xu biểu diễn, hiển nhiên đã hòa tan tình cảnh trình diễn thực tế vẽ vào bên trong. Vẽ xong khúc

cúi cùng, vũ thu, toàn trường tĩnh lặng.

Đóa u lan trên đỉnh núi cao kia cũng không thanh cao quý phái bằng hai tỷ muội; đóa hoa liên đẹp nhất giữa hồ Sỉ Diễm, cũng không bì nổi phong hoa tuyệt đại của hai tỷ muội. Đây không phải màn trình diễn đơn giản, mà là Hoa nhi nở rộ hoa mỹ. (nói đến hai chị em nên mình không edit là bông hoa mà đề hoa nhi)

Mọi người ngừng hô hấp, chỉ sợ không cẩn thận sẽ quấy rầy đến hoa nhi đang nở rộ này, toàn trường lặng im như tờ. Hồi lâu sau mới có người dẫn đầu vỗ tay, phía dưới tràn ngập tiếng vỗ tay, tiếng ủng hộ ngợp trời.

“Được, được, tốt! Có thưởng!” Hoàng thượng long tâm vô cùng vui mừng, liên tục nói ba chữ tốt, ban thưởng hai tỷ muội một đồng đồ lớn.

An Mộng Nhi vui mừng nhìn hai tỷ muội trên đài, đôi mắt xinh đẹp long lanh nước mắt, vẻ mặt kích động, bà biết nhất định họ là người giỏi nhất.

Hai người phối hợp vẫn ăn ý như cũ, biểu diễn vô cùng thành công. Trong mắt Dịch Cận An ánh lên đốm lửa khác thường, nhìn thẳng Huyền vương ngồi ở phía trên. Điều này khiến khóe mắt Dịch Cận Ninh giật giật mấy cái, chẳng lẽ vị tỷ tỷ này coi trọng Huyền vương?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 23: Nàng dâu Văn Gia

Các màn trình diễn sau có vẻ không hấp dẫn lắm, Dịch Cận Dung phần hận nhìn hai tỷ muội song sinh đi từ trên đài xuống, hàm răng nghiến vào nhau vang lên tiếng kèn kẹt. Vốn nàng muốn biểu diễn một tay hoạ kỹ, lại bị Dịch Cận Ninh phối hợp với múa tranh đoạt danh tiếng, hoạ kỹ của nàng cứ như thể không thể biểu hiện được tài hoa. Nàng lên đài tùy tiện vẽ bức tranh, nhận được không ít tiếng vỗ tay, trong lòng mới dễ chịu hơn một chút.

...

Thường hà yến lần này cử hành tương đối thành công, Hoàng thượng chọn một vài người có tài, cũng vì người trẻ tuổi tạo nên vài cuộc hôn nhân, trong lòng ông rất vui vẻ.

Thường hà yến vừa kết thúc, Dịch Cận Ninh không thể chờ thêm nữa lập tức rời chỗ, Dịch Cận An đuổi tới. Hai tỷ muội đi song song, Dịch Cận Anh quay đầu nói: “Mặc dù muội muội đã lâu không cùng tỷ luyện đàn khiêu vũ, nhưng vẫn có thể bắt kịp tiết tấu của tỷ, khá lắm!”

Dịch Cận Ninh mỉm cười, đôi mắt phượng xinh đẹp không chớp nhìn tỷ tỷ mình, chậm rãi mở miệng: “Tỷ tỷ, chúc mừng tỷ, lập tức làm Huyền Phi rồi!”

Đang nói chuyện, Huyền Vương đi tới đối diện, cạnh hắn còn có Mạc Dật Hiền thừa kế Quận Vương. Huyền Vương tà mị cười, suýt chút nữa làm đau mắt Dịch Cận An.

“Vương Gia cát tường, Quận Vương cát tường!” Hai người nhẹ nhàng cúi đầu.

“Đứng lên đi.” Trong mắt Quận Vương mang theo dò hỏi, nói: “Ngươi là muội muội, còn nàng là tỷ tỷ? Chính xác!”

Dịch Cận Ninh âm thầm cắn răng, thu lại hận ý trong mắt, khẽ gật đầu tỏ ý đáp lời, không muốn nhiều lời với hắn. Kiếp trước, thiếu chút nữa người này trở thành phu quân nàng, cướp bức nàng còn hại nàng bị hưu, đời này nàng sẽ không để hắn được yên!

Đầu có chút đau, nàng kéo Tiểu Đào rời đi cực nhanh, Huyền Vương lại chặn lối đi. Dịch Cận An khẽ cười đi tới, một tay giữ chặt nàng: “Muội muội làm gì mà đi vội vậy? Hại vị quý nhân cũng sẽ không ăn thịt muội!”

“Vương Gia, xin tự trọng!” Dịch Cận Ninh hận không thể cho hắn một bạt tai, Huyền Vương này tự cho là phong lưu, kỳ thực là đồ háo sắc. Bình thường tự cho mình là đúng, cho rằng nữ tử nào cũng là người dung tục muốn bỏ lên người hắn?

Huyền Vương bị khiển trách có phần rất tự nhiên, nhưng vẫn lui ra để nàng đi. Dịch Cận An thấy nàng khẳng khái muốn đi, đành phải đi theo. Mạc Dật Hiền nhìn hai người, ánh mắt trở nên thâm trầm. Hai tỷ muội này, thú vị!

Trở lại Tướng phủ ngủ một giấc thật ngon, Dịch Cận Ninh cảm thấy đầu không còn đau nữa. Ngày hôm sau cửa Tướng phủ sớm đã đầy người, đều tới cầu hôn. Lễ vật lớn nhỏ chất đầy toàn bộ phòng khách, Dịch Trường Hoa hít thở tính toán, nghĩ xem Dịch Cận Ninh gả cho ai thì có lợi hơn.

Dịch Cận Ninh nhận được tin tức này lúc đang dùng bữa sáng, nàng lập tức bỏ lại bát đĩa. Một đường vội vã đi tới phòng khách, xô đổ toàn bộ lễ vật trong phòng xuống đất.

“Ta không gả!” Bỏ lại một câu lại vội vàng rời đi, một sảnh đầy người ù ù cạc cạc.

Dịch Trường Hoa đứng dậy nói lời xin lỗi với các vị khách nhân, lễ phép uyển chuyển cự tuyệt lời cầu hôn của những người này: “Ninh nhi còn nhỏ, chờ

thêm thời gian nữa rồi lại nói. “ Ông vừa nghĩ một hồi, cảm thấy Dịch Cận Ninh có khả năng được Hoàng gia đề mắt tới. So với Hoàng gia, ông không thêm để những người này vào mắt.

Nhiều ngày nay tâm tình ông tốt lên không ít, xong xuôi chuyện Hoàng thượng giao phí, tỳ muội Tướng phủ cũng rất tỏa sáng trong Thương hà yến. Ông đánh giá tiếp theo nhanh thôi, cũng sắp đến lúc mình thăng chức rồi.

Dịch Cận Ninh trở về viện, phiền lòng nôn nóng khoác áo choàng lên, gọi tiểu Đào ra cửa. Tiểu Đào thay đổi xiêm y cho nàng, rất vui mừng đi theo nàng. Nói đến ra cửa, kỳ thực vui vẻ nhất là nàng. Nàng hoài niệm gánh hát Bang Đức, nàng muốn ăn bánh nướng Lục thị, nàng còn nhớ kẹo hồ lô kia trong chùa có ngọt...

Trên đường người đến người đi, Dịch Cận Ninh dắt tay áo tiểu Đào, chỉ sợ nàng vì tham ăn mà lạc mất mình. Đi tới trước một cửa hàng ngọc, Dịch Cận Ninh muốn chọn vài món trang sức bằng ngọc, nàng cởi áo choàng đưa tiểu Đào, sau đó đi vào.

Ái ngờ vừa đi vào đã gặp người quen trong kiếp trước. Nàng ấy tên Cố Thái thi, là cháu gái của Trung thừa ngự sử. Dịch Cận Ninh nhớ kiếp trước khi nàng ấy gả cho nhị công tử An Dật Hầu, không biết kiếp này nàng ấy có thể giống trước gả vào Hầu phủ hay không.

“Ồ, ta còn tưởng là ai chứ, thì ra là tiểu thư Tướng phủ! Vị này là tỷ tỷ hay là muội muội đây?” Cố Thái Thi cầm một vòng ngọc trong tay, quay về phía Dịch Cận Ninh cười ha ha nói.

“Ta là tỷ tỷ hay muội muội thì mắc mớ gì đến ngươi?” Dịch Cận Ninh mang theo tiểu Đào trực tiếp tiến vào bên trong cửa hàng ngọc, để lại cho Cố Thái Thi một bóng lưng.

Tiểu Đào nói thầm bên tai nàng: “Tiểu thư, lúc ngài đang biểu diễn nên không nghe thấy chuyện Trịnh Khang và nhị tiểu thư phủ An Dật Hầu bị xử phạt, nhưng em biết. Nghe nói gã Trịnh Khang đó suýt bị An Dật Hầu cắt đứt hai chân, còn nhị tiểu thư Văn Dao cũng bị giam. Tiểu thư, người nói xem cái này có phải gọi là báo ứng xác đáng không?”

Tay Dịch Cận Ninh chọc ót nàng, cười nói: “Ngươi đấy, ngay cả những chuyện bát nháo này cũng mò mẫm quan tâm.”

Lúc này, lại một người nữa bước vào cửa hàng, cũng là một nữ nhân tâm địa xấu xa. Nàng ta vừa đến lập tức hừ lạnh với Dịch Cận Ninh, sau đó là chúc mừng Cố Thái Thi: “Chúc mừng tỷ, Thái Thi, tương lai gả vào Hầu phủ cũng đừng quên muội đây tỷ muội ngày xưa.”

“Hả, ta có đắc tội với nàng ta sao?” Dịch Cận Ninh quay đầu nhìn nữ tử kia, bình tĩnh hỏi tiểu Đào.

Tiểu Đào ôm đầu tiểu thư xoay về phía mình, cười hi hi nói: “Tiểu thư, người đừng để ý tới những người như vậy, nhìn nàng ta sẽ đau mắt hột, vẫn là nhìn tiểu Đào đi.”

Tiếng nói không lớn, không nhỏ vừa vịn bị nữ tử kia nghe thấy, nàng ta vọt nhanh vào phòng trong tức giận nói: “Nói lại lần nữa xem, ngươi nói nhìn ai đau mắt hột?”

Lại là một cô nương dễ kích động, Dịch Cận Ninh lắc đầu không để ý đến loại người có tính gây sự này: “Tiểu Đào, chúng ta đi thôi.”

“Hừ, cho rằng nổi danh trong thương hà yến thì rất giỏi sao? Tới cửa cầu hôn còn không phải một vài gia đình nhỏ, không giống như Thái Thi tỷ tỷ, một khúc ‘Phượng Cầu Hoàng’ đã được nhị thiếu gia An Hầu phủ coi trọng.”

Văn Thiên Tướng thật sự đến Trung Thừa phủ cầu hôn? Dịch Cận Ninh bị tin tức này kinh động, bước chân nàng không ổn lão đảo về phía sau một bước, vịn vào bàn nói với Cố Thái Thi: “Nàng nói là sự thật?”

Nếu thật như vậy, thế thì vận mệnh của mình có thể thay đổi hay không? Nàng nhớ rõ kiếp trước Cố Thái Thi gả vào hầu phủ không lâu thì bị treo cổ trong sân mình, tử trạng cực kỳ đáng sợ. Nghe nói nàng bị chính trượng phu mình ghim chết treo lên, treo một ngày một đêm mới bị phát hiện. Chẳng lẽ mình cũng không cách nào thoát khỏi số phận kiếp trước? Đột nhiên nàng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nàng ôm chặt thân thể mình, đôi môi phát run nói với tiểu Đào: “Chúng ta trở về đi thôi.”

Nếu ở lại, nàng khó bảo toàn sẽ không nói cho Cố Thái Thi vận mệnh bi thảm của nàng, khó bảo toàn sẽ không giống như nổi điên chạy đến phủ Xương Ấp hầu giết người. Nàng sợ! Vận mệnh của con dâu Văn gia là một cái kết bi thảm trong lòng nàng, nếu vận mệnh mình lại tái diễn lại một lần, nàng thật không biết nên chống đỡ như thế nào.

Không, nàng không thể chịu thua, tuyệt không thể! Âm thầm cắn răng, nàng đã thề, nhất định sẽ ‘báo đáp’ thật tốt những người đã làm tổn thương nàng. Không phải vận mệnh con dâu Văn gia vẫn chưa thê thảm như vậy sao? Nếu thật sự như kiếp trước, nàng cũng phải giúp Cố Thái Thi thay đổi, nhất định sẽ thay đổi.

Trong đôi mắt nàng lấp lánh ánh sáng lạnh, Dịch Cận An và Chương Dẫn Giác, còn có Mạc Dật Hiến, một người cũng đừng mong chạy thoát.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Ai tung tin đồn nhảm

Nữ tử kia thấy Dịch Cận Ninh định rời đi, lập tức xông lên kéo Tiểu Đào lại: “Chèn ép người rồi muốn đi? Không được đi! Nói rõ ràng cho ta, nhìn ai đau mắt hột?”

Tiểu Đào bị kéo, bất đắc dĩ nhìn Dịch Cận Ninh. Dịch Cận Ninh đành nói: “Người muốn như thế nào?”

“Ta muốn nàng nói xin lỗi ta!” Nữ tử kia khí thế hung dữ, lôi kéo tay Tiểu Đào không buông.

Tiểu Đào đành tha hiệp: “Được được, nhìn ngài không đau mắt hột. Ta nói sai rồi, ngài đại nhân đại lượng để chúng ta đi đi!”

Lúc này, Cố Thái Thi đi tới, vẻ mặt điềm đạm: “Lạc Nhi, đừng náo loạn, để các nàng ấy đi đi. Đừng chấp nhặt với con gái của kỹ nữ và một ả nha hoàn, hạ thấp thân phận của mình!”

Con gái của kỹ nữ? lèquýđôn Ai tung tin đồn nhảm này? Dịch Cận Ninh hoài nghi bản thân mình nghe nhầm, đáy mắt loé tia sáng lạnh, lại dùng giọng điệu thăm dò hỏi: “Người vừa nói ai là con gái của kỹ nữ? Người có biết vụ oan con gái Tướng Gia là tội lớn không? Ôn ào đến Đại Lý Tự ai cũng đừng mong có trái ngon để ăn!”

“Đại Lý Tự? Chẳng nhẽ người không biết ông nội ta chính là Trung Thừa Ngự Sứ sao, ông nói một câu với Đại Lý Tự còn không phải chuyện đơn giản?” Cố Thái Thi cười nói: “Người cho rằng người có thể giấu diếm chuyện này bao lâu? Cả Cẩm Thành này đã sớm ồn ào truyền tai nhau rồi, hiện tại cả Cẩm Thành đều biết chuyện song xu Cẩm Thành các người là con gái của kỹ nữ! KIỆN ta? Nhiều người nói chuyện này như vậy sao người không kiện đi?” Cố Thái Thi trợn to hai mắt, hùng hổ dọa người, gần từng tiếng dậm thẳng vào lòng Dịch Cận Ninh.

Là ai, là người nào tung tin đồn nhảm? Tại sao cả Cẩm Thành đều biết? Dịch Cận Ninh ôm đầu, nàng cảm giác rất nhiều ánh mắt đang nhìn nàng, tràn ngập khinh bỉ, nàng càng thêm nhứt đầu.

“Tiểu Đào, chúng ta trở về thôi!” Nàng thật không ở đây được nữa, nàng phải về tìm hiểu rõ. Nếu lời Cố Thái Thi là sự thật, như thế rất có khả năng trong Tướng phủ có quỷ. Rốt cuộc là kẻ nào có lá gan to như vậy, ngay cả loại việc như này cũng dám tung tin đồn nhảm? Trong lòng nàng thầm tính toán những người khả nghi, nhưng không thể phát hiện là ai có khả năng làm như vậy.

Nàng khoác áo choàng, vội vàng lên xe ngựa, Dịch Cận Ninh càng nghĩ càng sợ hãi. Chuyện truyền ra khi nào? lèquýđôn Có lẽ truyền ra chưa được lâu lắm, nếu là truyền ra ngày hôm qua thì nàng và tỷ tỷ sẽ không thể biểu diễn tài năng, được Hoàng thượng khen ngợi được. Nếu là mới truyền ra trong hôm nay, vậy tại sao lại truyền đi nhanh như vậy, toàn bộ Cẩm Thành đều biết?

Tiểu Đào thấy nàng nhú mày cũng lo lắng không thôi. Nàng an ủi: “Tiểu thư, họ chỉ nói hươu nói vượn thôi, chúng ta đừng để ý!”

“Không, không, Tiểu Đào. Người không nghe thấy sao, cả Cẩm Thành đều biết chuyện này. Người nói xem là ai trong Tướng phủ làm chuyện xấu, là ai bôi nhọ tỷ muội chúng ta?” Dịch Cận Ninh nâng trán, dựa lưng vào thành xe, khẽ thở dài.

Khi Tam di nương gả vào Dịch gia, rõ ràng là một cô nương thanh bạch, ngay cả Hoàng thượng cũng biết đến. Các tiểu thiếp của Dịch Trường Hoa lại càng không cần nhắc đến, đều đã hơi lớn tuổi, những việc như này bọn họ còn khinh thường làm. Trong Tướng phủ người có khả năng bôi nhọ tỷ muội nàng nhất chính là Tứ di nương và Dịch Cận Dung. Nhưng Tứ di nương tự nhiên biết chừng mực, hẳn sẽ không làm những chuyện liên lụy đến Tướng phủ. Cho nên, còn lại chỉ có...

Trong mắt Dịch Cận Ninh chợt loé tia sáng lạnh. lèquýđôn Dịch Cận Dung này quả là đồ ngu ngốc, chẳng lẽ nàng không biết làm như vậy bản thân cũng sẽ bị bôi nhọ theo sao?

Xe ngựa chạy nhanh chợt hơi dừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Dịch Cận Ninh vén rèm hỏi phu xe.

Phu xe là một đại thúc trung niên lão luyện, ông cung kính nói: “Nhị tiểu thư, có người nằm giữa đường!”

“Đi xuống nhìn thử xem.” Dịch Cận Ninh tự nói với mình không thể làm người lương thiện, nhưng sau khi nhìn thấy thân hình nhỏ yếu lại không kim được đồng tình.

Phu xe đỡ người nằm trên đất dậy, thăm dò hơi thở. Thấy hân xanh xao vàng vọt, y phục trên người rách nát, liền nói: “Là một tiểu khát cái, còn thở, có lẽ là đói.”

“Hồ thúc, ông qua đây, cầm chút nước và lương khô đưa cho hắn đi.” Tiểu Đào gọi lão Hồ, trong tay cầm ít lương khô và một túi nước.

Lão Hồ nhận lấy, bón cho hắn ít nước. sau khi tiểu khát cái uống nước thì tỉnh lại, hắn đảo đôi mắt gian xảo, liếc nhìn lương khô trong tay lão Hồ, rồi đoạt lấy há mồm ăn ngấu ăn nghiến.

Lão Hồ cũng là người hiền lành, thấy hắn ăn như vậy thì sợ bị ghen. Ông vỗ vỗ lưng, đưa túi nước cho hắn: “Ăn chậm thôi, uống ngụm nước trước đã.”

Tiểu khát cái ăn xong trở nên hoạt bát hơn nhiều. Hắn giương mắt nhìn Dịch Cận Ninh : “ Cảm ơn ngài đã cứu ta, nói cho ta biết tên ngài đi, sau này ta sẽ báo đáp ngài. “ Hắn nói rất chân thành, trên khuôn mặt dơ bẩn là một đôi mắt to cực kỳ sáng, lúc hắn nói trong mắt tràn đầy kiên định.

“ Việc nhỏ thôi, tiểu thư nhà ta không cần ngài báo đáp. “ Tiểu Đào cười hi hi đưa cho hắn một hà bao bình thường : “ Số tiền này cho ngài, nhìn ngài cũng không nhỏ, sau này đi tìm việc gì làm tự lực cánh sinh đi. “

Tiểu khát cái siết chặt hà bao trong tay, trong đôi mắt quật cường xuất hiện nước mắt : “ Sau khi mẹ ta chết, không có ai nói chuyện dịu dàng như vậy với ta nữa. “

Hắn dùng tay áo bẩn thấm lau nước mắt loạn xạ, nhìn Dịch Cận Ninh trên xe nói : “ Vị tỷ tử này, tỷ là người tốt, nhất định ta sẽ báo đáp ân tình của tỷ. Xem như tỷ không nói cho ta biết tỷ là ai, nhưng ta có thể tự mình điều tra. Tên ta là Nô nhi, là một cô nhi không cha không mẹ. Sau này tỷ tử có chuyện gì cần giúp, ta tuyệt không chối từ. “

Ha! Tiểu Đào vui vẻ nở nụ cười : “ Một tiểu khát cái như ngài điều tra như thế nào? Ngay cả chuyện âm no cũng không giải quyết được.”

“ Ta nói có thể là có thể, cứ chờ xem. Ba ngày, ba ngày sau ta sẽ tra ra thân phận của ngài. “ Tiểu khát cái lau vết bẩn trên mặt hắn, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại.

Dịch Cận Ninh cười híp mắt : “ Hả? Trong vòng ba ngày ngài có thể tra ra thân phận của ta ư? Nếu ngài theo dõi chúng ta, vậy không phải dễ dàng rồi à? “

Ta không cần theo dõi tỷ, tỷ cứ đi đi. “ Tiểu khát cái lại xoa mặt bên kia một cái, thảm rủa một tiếng : “ Bẩn rồi! “

Lại lau thêm cái nữa, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu khát cái tên Nô nhi đều lộ ra ngoài. Nhìn kỹ thì thấy là một đứa nhỏ thanh tú. Nếu không phải ăn mặc hơi rách nát thì thật đúng là một đứa nhỏ tuấn tú.

Dịch Cận Ninh nhìn dáng vẻ quật cường của hắn liền vui vẻ : “ Nô nhi đúng không, ngài bao tuổi rồi? “

“ Qua hai ngày nữa là tròn mười hai tuổi. “ Nô nhi dẩu cái miệng nhỏ nhắn, chống nạnh nói : “ Ta lớn rồi, nhưng mấy lão già trong ngôi miếu đồ nát đó cứ nói ta là con nít, còn cướp bánh mỳ của ta ăn. Sau này ta tuyệt đối không bị bắt nạt nữa, mẹ ta nói lớn lên phải bảo vệ mình thật tốt. “

“ Được rồi, Nô nhi. “ Dịch Cận Ninh cười cười, tên tiểu khát cái này thật thú vị, không kìm được muốn trêu hắn : “ Ta là nhị tiểu thư Tướng phủ, tên ta là Dịch Cận Ninh. Nếu như ngài thực sự muốn báo đáp ta thì đến Tướng phủ tìm ta. “

Nàng chống má, cau mày nhìn hắn : “ Ừm, nhìn ngài nhỏ vậy làm gia đình vậy nước quết nhà chắc là có thể. “

Ai ngờ, lời vừa nói ra khỏi miệng, tiểu khát cái liền gặm chân giận dữ : “ Cái gì, tỷ chính là nhị tiểu thư Tướng phủ? Một trong song xu Cẩm Thành trong truyền thuyết? “

Tiểu Đào nghe lời này, cảm thấy vui vẻ : “ Hả? Sao ngài biết? “ Xem ra danh tiếng của tiểu thư đã vang dội Cẩm Thành rồi, đến tên ăn xin cũng biết cơ đấy.

“ Chuyện này còn không phải nghe người ta nói sao, ta còn nghe nói song xu Cẩm Thành là con gái kỹ nữ. “ Tiểu khát cái đắc liên buột miệng, hoàn toàn quên mất đương sự đang ở ngay trước mặt.

Mấy người nghe thấy sắc mặt đều chuyển màu xanh trắng, ngay cả tên ăn xin cũng biết lời đồn này?

“ Tiểu đệ đệ, ngài nghe ai nói chuyện này? Dịch Cận Ninh vỗ ngực, nâng cho rằng chuyện này có thể sẽ chuyển biến, không ngờ lại truyền nhanh như vậy.

Tiểu khát cái thấy vị tỷ tử trên xe đưa tay vỗ ngực, nét mặt khổ sở, biết mình nhanh mồm nhanh miệng. Vội nói : “ Thật xin lỗi, không phải ta cố ý. Chuyện này là ta nghe khách nhân ở quán trà nói, còn có một vài người không ngôi miếu đồ nát cũng nói như vậy, nên cho rằng đó là sự thật. Thật xin lỗi, ta thật đáng chết! “ nói xong, tự cho mình một cái bạt tai, nói chuyện xấu gì trước mặt ân nhân không nói lại nói nàng con gái của kỹ nữ. Đánh đánh, nói xong lại đánh tiếp vào miệng một cái nữa thật vang dội.

“ Không sao, không trách ngài. “ Đầu Dịch Cận Ninh lại âm ỉ đau, nói với lão Hồ : “ Chúng ta về phủ thôi. “ Lão Hồ điều khiển xe, xe ngựa lăn bánh chạy nhanh đi.

Nô nhi nhìn xe ngựa đi xa, hai mắt thất thần. Hắn lúc có lúc không vuốt ve hà bao trong tay, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Khất cái ăn trộm

Dịch Cẩn Ninh ngồi trong xe ngựa tinh thần không yên, cứ có cảm giác như có chuyện lớn sắp xảy ra. Nàng khép mắt nằm trên giường trong xe ngựa, nói với lão Hồ: “Hồ thúc, quay đầu lại ngộ nhỏ thứ tám ở Phục Long đi.”

Lão đạo sĩ kia hẳn là biết sẽ xảy ra chuyện gì, dù nàng không thích ông ta, suy nghĩ mãi cuối cùng vẫn quyết định tới tìm ông ta. Xe ngựa chạy đến đầu ngõ thì dừng lại.

“Đến rồi, Nhị tiểu thư.” Lão Hồ nhảy xuống xe ngựa cung kính nói với Dịch Cẩn Ninh.

“Ừ, thúc chờ ở đây, ta sẽ ra ngoài nhanh thôi.” Dịch Cẩn Ninh lấy áo choàng khoác lên người, Tiểu Đào giúp nàng phui thẳng nếp nhăn trên y phục.

Quẹo vào một ngôi nhà, Dịch Cẩn Ninh ra hiệu cho Tiểu Đào tiến lên gõ cửa. Nhưng gõ hồi lâu vẫn không thấy có người ra mở. lqđ.tmm “Chẳng lẽ ông ta ra ngoài?” Tiểu Đào nói thầm.

Dịch Cẩn Ninh cũng cảm thấy thật kỳ quái, lão đạo sĩ này luôn không thích ra khỏi cửa, hôm nay đi đâu rồi? Đang suy nghĩ, một nam tử trẻ tuổi nhìn như thư sinh đi tới.

“Vị cô nương này tới tìm Hồ Tiên sinh sao! Ông ấy không có ở đây, đã ra ngoài mấy hôm nay rồi. Ta là hàng xóm của ông ấy, mới đến đây trước khi ông ấy ra ngoài một ngày. Cô nương có chuyện gì tìm ông ấy vậy, có cần tại hạ giúp gì không?”

Thư sinh trẻ tuổi hào hoa phong nhã, khiêm tốn lễ độ. Dịch Cẩn Ninh dịu dàng mỉm cười với hắn, hơi khom người xem như đáp lễ. Thư sinh chấp tay tỏ ý không cần đa lễ, hắn đưa tay đỡ nàng. Dịch Cẩn Ninh sợ hết hồn, vội rút tay lại, suýt nữa thì dẫm lên váy mình ngã xuống. Tiểu Đào tay mất lạnh lẽo đỡ nàng.

Tiểu Đào cần nhắc: “Không chú ý chút nào, xem người suýt chút nữa thì hù chết em này!” Vừa định quay đầu trách móc tên hại tiểu thư xém ngã xuống, nhưng không thấy bóng người. Dịch Cẩn Ninh cảm thấy hơi kỳ quái, Tiểu Đào kêu khẽ một tiếng: “Ồi, tiểu thư, không thấy đồ trang sức của người!”

“Ăn trộm!” Hai chủ tớ cùng hét lên một tiếng kinh hãi, dọa lão Hồ sợ hãi chạy vào.

“Nhị tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?”

Mọi người hiểu rõ, thì ra gã đó không phải là thư sinh hào hoa phong nhã gì, mà chỉ là một tên lừa đảo, cơ bản là một tên trộm.

“Vô sỉ! Bại hoại! Cạn bã!” Tiểu Đào liên tục thốt ra mấy từ, Dịch Cẩn Ninh vội khoát tay: “Không có chuyện gì, kệ hắn đi!”

Chủ tớ vừa định lên xe, một tiểu khất cái đi tới: “Đội đã!”

Dịch Cẩn Ninh nhìn lại thì thấy là tiểu khất cái Nô Nhi vừa cứu được trên đường. lqđ.tmm Chỉ thấy trong tay hắn cầm một đồng trang sức lớn và một hà bao tinh xảo xinh xắn.

Tiểu Đào tròn to hai mắt, gầy gầy đồ trang sức trên tay Nô Nhi, kêu lên: “Không phải đây là trang sức của tiểu thư sao? Còn có của ta nữa!”

Tiểu Nô Nhi vô cùng ngượng ngùng cúi đầu, ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Người vừa trộm đồ của mọi người là ca ca ta, chúng ta sống nương tựa lẫn nhau từ nhỏ.” Hắn ngẩng đầu, trong đôi mắt sáng ngời vẫn là ánh sáng kiên nghị: “Chỉ có điều, hắn là người tốt. Sau khi mẹ qua đời huynh ấy vẫn luôn chăm sóc ta, huynh ấy cũng dạy ta không được ăn trộm, nhưng ta...”

“Thì ra là ăn trộm...” Tiểu Đào nói được nửa câu bị Dịch Cẩn Ninh ngăn lại.

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Đào, Dịch Cẩn Ninh nhảy xuống xe, xoa đầu hắn, chớp mắt: “Tỷ tỷ tin tưởng người, các người đều là người tốt. Nhìn xem, không phải người mang đồ trả lại sao?”

Nô nhi xấu hổ cúi đầu, trong mắt chứa lệ, không muốn để nó rơi xuống: “Mấy ngày trước ca ca thấy ta trộm đồ, phạt ta không cho ăn cơm. Ta hèn dỗi nên dỗi đầu với ca ca ba ngày, cuối cùng dỗi đến hôn mê. “Những câu nói sau càng nói càng nhỏ, đầu hắn cũng ngày càng thấp. Tiểu Đào vốn định trách cứ hắn lại không đành lòng.

“Hiện ca ca người ở đâu?” Dịch Cẩn Ninh hần hái, nghịch ngợm nháy mắt: “Ngược lại ta rất kỳ quái, hắn vốn chỉ thoáng chạm vào tay ta, đồ trang sức của ta đã không thấy tăm hơi, ca ca người thật bản lĩnh. Nếu ca ca người chạy trốn nhưng người lại trở lại, cũng đỡ cho ta phải đến quan phủ một chuyến, trực tiếp bắt người vào đại lao là được rồi.”

Nói xong liền làm bộ xoay tay muốn đưa Nô nhi đến quan phủ. Lúc này, từ góc đường có một người đi ra, là tên thư sinh vừa rồi, y phục cũng đổi thành đồ của khất cái rách nát. Hắn cúi đầu đi tới, mãi đến khi tới trước mặt Dịch Cẩn Ninh mới ngẩng đầu, khuôn mặt đỏ bừng nói: “Vị cô nương này, chuyện không liên quan đến Nô nhi, tất cả đều là người làm ca ca ta đây sai. Nàng còn nhỏ, người đại nhân đại lượng, đừng so đo với nàng được không?”

“A, ca ca người đã trở lại, muốn đến thay thế hắn sao?”

tuy Dịch Cận Ninh có hứng thú, song tay vẫn khoanh trước ngực. Tiểu Đào trốn sau lưng nàng không ngừng bật cười. Không ngờ tiểu thư trên cột người khác lại lưu loát như vậy.

“Vậy thì được, ngươi nói không cho ta đưa hấn vào đại lao vậy ngươi đi. Song nói đi nói lại, nếu ngươi vào đại lao, đệ đệ ngươi không có ai chăm lo rồi, nếu hấn lo lắng cho ngươi, lại đói ba bốn ngày, sớm muộn gì cũng đi gặp Diêm Vương thôi.”

Nô nhi chớp đôi mắt to, vội vàng kéo ca ca : “Huynh không thể đi, nếu huynh đi ta... ta liền ba ngày không ăn cơm, lại đói tiếp. Dù sao mẹ cũng mất rồi, ta cũng muốn đi theo bà từ trước. Nếu như ngay cả huynh cũng rời khỏi ta, ta sống còn có ý nghĩa gì?”

“Hả... “ Dịch Cận Ninh suýt bị lời này làm sặc, tiểu khát cái này quả thật là nhân tiểu quý đại, nói lời dọa người như vậy. Xem ca xa hấn cũng bị hù dọa rồi. (nhân tiểu quý đại ý chỉ người thì nhỏ tuổi nhưng lại tinh ranh, tinh không hoặc phá phách, nghịch ngợm, đôi khi là còn nhỏ nhưng cố ý tỏ ra hoặc nói những câu già dặn. “

Tiểu khát cái Nô nhi quay đầu lại, không biết từ khi nào trong mắt đọng đầy nước mắt : “Tỷ tỷ, cầu xin tỷ thương xót, đừng bắt ca ca đến đại lao. Ta đập đầu xin tỷ. “ Nói xong hấn quỳ xuống, đập đầu mấy cái vang lên âm thanh.

Hai huynh đệ này đúng là huynh có tình đệ có nghĩa, tuy Nô nhi nhỏ tuổi nói không muốn để ca ca hấn ngồi đại lao, nhưng không thấy hấn nói muốn ngồi đại lao thay ca ca. Dù thấy hấn là người có mắt, biết mình sẽ không làm khó bọn họ, cũng đạt được lợi ích.

Dịch Cận Ninh suy nghĩ một chút, dù sao hai huynh đệ này cũng đáng thương, bên ngoài không có người thân chăm sóc, có thể đưa về Tướng phủ. Nàng hắng giọng nói với ca ca : “Nếu đã có tình có nghĩa như vậy, ta cũng không làm khó để các ngươi nữa. Tới Tướng phủ làm hạ nhân của ta đi, ta đảm bảo sẽ để các ngươi được ăn thịt uống rượu. Như thế nào?”

“Không được. “ Ca ca không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt : “Ta không thể bán thân làm nô, ta còn muốn đến thành Thôi Châu tìm muội muội thất lạc nhiều năm.”

Hấn nhìn vào mắt Nô nhi, tiếp tục nói : “Nếu không phải vì Nô nhi, ta đã đi từ lâu rồi.”

Nô nhi ở bên cạnh cũng khóc xin : “Tỷ tỷ tốt bụng, ca ca còn muốn đi tìm muội muội hấn. Ta... ta nguyện ý bán mình làm nô, làm trâu làm ngựa cho tỷ. Chỉ cần tỷ thả ca ca, muốn ta làm gì ta đều nguyện ý.”

“Không được. “ Không chút suy nghĩ, ca ca rống to một tiếng, suýt chút nữa là Dịch Cận Ninh điếc tai. Sau khi hấn phát hiện âm thanh mình quá lớn, liền giảm bớt âm lượng : “Thật xin lỗi, từ nhỏ Nô nhi đã ở cạnh ta. Nàng...”

“Không sao, hấn cũng được. “ Dịch Cận Ninh cắt ngang hấn : “Yên tâm, ngươi chỉ cần an tâm đi tìm muội muội ngươi. Nô nhi để ta chăm sóc, ngươi đừng cho rằng ta không phân phải trái. Vào Tướng phủ cũng không ăn ngươi, lo lắng cái gì?”

“Ta cho là... “ Ca ca nói thầm : “Bán mình làm nô cả đời sẽ làm nô, lần này cứ vậy bị trời buộc cả đời, không bằng làm tên khát cái, tiêu điều tự tại.”

Phụt! Tiểu Đào vui vẻ, cười ha ha nói : “Xem ngươi căng thẳng kia, tiểu thư chúng ta là người rất tốt. Bảo ngươi vào Tướng phủ chỉ là muốn cho ngươi một chỗ an thân, không cần dùng chút mảnh khốc lên lút này nữa.”

“A, thì ra vậy. Ta còn tưởng...”

“Ngươi còn tưởng rằng tiểu thư của chúng ta muốn đệ đệ ngươi làm trâu làm ngựa cả đời sao? “ Tiểu Đào cười hi hi kéo Nô nhi qua : “Yên tâm, sẽ không, tiểu thư của chúng ta tốt như vậy cơ mà.”

Dịch Cận Ninh lên xe ngựa, nói với Nô nhi : “Được rồi, mau nói tạm biệt với ca ca ngươi đi, sau đó về phủ. Nhìn ngươi thật bản.”

Dáng vẻ Nô nhi lúc này như nhận được kho báu, vui vẻ nói tạm biệt ca ca : “Ca ca, ngươi yên tâm đi tìm tỷ tỷ, nếu sau này có tin tức thì đến Tướng phủ tìm ta. “ Từ trước đến nay ca ca vẫn luôn ở bên nàng, mặc dù hấn không nói nhưng trong lòng luôn vương bận một người, lưu lại đây vì nàng. Bây giờ ca ca có thể yên tâm đi tìm thân muội muội rồi. Nàng vui mừng nhảy nhót.

“Ừ, Nô nhi đi đi. Phải nghe lời vị tỷ tỷ này, không được nhớ ca ca. “ Ca ca ôm Nô nhi lên xe ngựa, lại nói : “Ngươi phải ngoan ngoãn, chớ ăn trộm nữa...”

Câu nói kế tiếp, hấn nghẹn ngào nói không thành câu. Xe ngựa chậm rãi đi ra ngõ nhỏ, hấn ngẩng đầu lên nhìn trời. Nô nhi có người chăm sóc, thật tốt! Hấn có thể không lo lắng đi tìm thân muội muội thất lạc nhiều năm. Thở dài, hấn xoay người đi về hướng ngược lại. Ánh nắng chiều hắt xuống kéo bóng hấn thành một vệt dài.

Trên xe ngựa, Dịch Cận Ninh rót cho Nô nhi một ly trà hỏi : “Nô nhi, ca ca ngươi học thủ pháp vừa rồi ở đâu vậy? “ Đột nhiên nàng nghĩ nếu Nô nhi cũng có một tay như vậy, có phải lúc đối phó với Dịch Cận An sẽ dễ dàng hơn nhiều hay không.

“A, tỷ tỷ nói thủ pháp gì của ca ca? “ Nô nhi ra sức suy nghĩ, chảy nước miếng nhìn điểm tâm trên khay trà.

Dịch Cận Ninh đưa cho hấn một miếng điểm tâm : “Ăn đi, nhìn ngươi đói kia.”

Nô nhi nhận điểm tâm, liếc Dịch Cận Ninh một cái rồi mới cắn, hấn ăn xong lau miệng nói : “Tỷ tỷ, thật ra thì đây cũng chẳng phải thủ pháp cao siêu gì

của chúng ta, chỉ là đòi đi sự chú ý của người khác, sau đó nhanh chóng lấy đồ trên người người khác xuống. Trước kia ta hay làm những chuyện như vậy, nhưng ca ca không đồng ý, ta...”

“Ngươi nói là thủ pháp rồi đi lực chú ý rồi sau đó lấy đồ thật nhanh? Tốc độ đó thật nhanh. “Dịch Cẩn Ninh có chút giật mình.

Người trong xe trò chuyện vui vẻ thảnh thơi truyền ra tiếng cười. Lão Hồ nghe thấy cũng nhếch môi cười, đã rất lâu rồi không thấy nhị tiểu thư cười vui vẻ như vậy. Ông ghì chặt dây cương, hưng phấn quát một roi lên lưng ngựa, con ngựa nhanh chóng chạy đi. Cả chiếc xe ngựa chìm trong sắc trời chiều, thoát nhìn phương xa ánh lên những tia nắng màu vàng rực rỡ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Cái chết oan uổng

Về phủ, Dịch Cẩn Ninh sai người đưa Nô Nhi đi tắm trước, bản thân thì về Trúc Uyển. Tiểu Như mang theo về mặt thần bí đi vào, ri tai nàng một hồi.

“Cái gì? Ngươi nói thật?” Dịch Cẩn Ninh nghe xong, không dám tin ngẩng đầu lên, suýt đụng vào cằm Tiểu Như: “Văn Nhị tiểu thư phủ An Dật Hầu treo cổ thật?”

Tiểu Như gật đầu: “Đúng vậy, khi còn nhỏ nô tỳ và một vị tỷ muội cùng là hạ nhân ở Hầu phủ, tuyệt đối không sai được!” Nàng nhớ lại, nói tiếp: “Tiểu thư, nghe nói vị Văn Nhị tiểu thư này treo cổ ngay tối hôm đó. Lúc ấy Văn Hầu Gia hết bận chuyện vụn vặt trong thường hà yến lập tức đến an ủi nàng ấy. Không ngờ... Aizzz, toàn Hầu phủ đều bị dọa sợ!”

Văn Dao treo cổ trong buổi tiệc? Đánh chết nàng cũng không tin! Nếu Văn Dao muốn chết thì đã sớm làm rồi, cần gì phải đợi đến lúc Văn Hạo gần xong việc mới treo cổ? Dịch Cẩn Ninh cau chặt mày, suy nghĩ nguyên do trong chuyện này.

“Vì sao nàng ấy lại muốn tìm cái chết?” Dịch Cẩn Ninh nghĩ đi nghĩ lại bỗng thốt ra tiếng, không nghĩ tới Tiểu Như đáp lại nàng.

“Tiểu thư, không phải nàng ấy tìm cái chết.” Tiểu Như nhìn ngoài cửa, nhỏ giọng nói: “Nàng ấy bị giết chết, Văn Hầu Gia là ai chứ, liếc mắt một cái đã nhận ra con gái của mình bị người bóp cổ rồi mới treo lên. Bấy giờ quan phủ đang điều tra chuyện này, Đại tiểu thư cũng bị đưa đi tra hỏi rồi!”

Suy cho cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao Văn Dao đang yên đang lành lại bị giết chết? Là ai giết chết nàng rồi treo lên giả dạng thành treo cổ tự sát?

Chẳng lẽ là Dịch Cẩn An! Một suy nghĩ chợt loé lên trong đầu, trong lòng Dịch Cẩn Ninh gật đầu một cái. Nếu Văn Hầu Gia hỏi đến chuyện Trịnh Khang, nhất định nàng ta không thể thoát khỏi liên quan. Tuy nói thủ đoạn này có phần qua loa, nhưng vẫn có thể giúp Dịch Cẩn An ngăn chặn sự việc kia lại.

Nếu là như vậy thật thì hơi khó hiểu. Nếu là Dịch Cẩn An đi giết người, vậy nàng ta giết khi nào, lại làm thế nào để ẩn núp vào Hầu phủ đi giết người? Không nói đến nàng ta là một cô gái yếu đuối, cho dù là tiểu thư khuê các cao thủ cũng không có cách nào trước bao đôi mắt ẩn mình vào Hầu phủ thủ vệ nghiêm!

Dịch Cẩn Ninh không nghĩ ra, nàng cũng không tình nguyện suy nghĩ chuyện của Dịch Cẩn An. Vị tỷ tỷ đã hại chết nàng trong kiếp trước, kiếp này cũng muốn hại nàng, nghĩ thôi cũng nhức đầu. Chợt nàng nghĩ tới một người khác.

“Trịnh Khang thì sao? Hắn cũng bị giết chết?”

Về mặt Tiểu Như mờ mịt: “Trịnh Khang nào? Tiểu thư đang nhắc đến con thứ Trịnh Diệu của Lễ Bộ Thị Lang Trịnh Thiên sao?”

“Hắn tên là Trịnh Diệu? Không phải là Trịnh Khang à?” Dịch Cẩn Ninh u mê, vội nói: “Thôi, mặc kệ hắn tên gì. Ngươi nói ta nghe, hắn sao rồi?”

Lúc này, Tiểu Đào dẫn một tiểu cô nương xinh xắn đi vào. Tiểu cô nương kia có một đôi mắt to trong veo như nước khá là xuất thần, vừa đến đã điềm đạm gọi Dịch Cẩn Ninh “tỷ tỷ”, Dịch Cẩn Ninh vội quay đầu nhìn Tiểu Đào.

“Vị tiểu muội muội này...”

“Tiểu thư, thì ra Nô Nhi là một tiểu cô nương! Vừa rồi em mang nàng đến nhà tắm nam tắm, nàng lập tức đỏ mặt chạy vọt ra. Ha ha ha... Làm em buồn cười muốn chết.” Tiểu Đào nhớ lại đáng vẻ vừa chạy vừa xấu hổ vừa rồi của Nô Nhi, không nhịn được liền cười ha ha.

“Ừ, biết rồi!” Dịch Cẩn Ninh không hứng thú lắm đối với chuyện Nô Nhi là một bé gái, ngược lại chuyện Trịnh Khang, không đúng, Trịnh Diệu lại rất quan tâm: “Tiểu Như, ngươi nói đi, cuối cùng tên Trịnh Diệu đó sao rồi?”

Tiểu Như nuốt nước miếng: “Tiểu thư, nói đến vị Trịnh Diệu đó, hắn còn thảm hơn là chết. Hắn vốn bị Hầu Gia đánh cho gần chết, Lễ Bộ Thị Lang mang theo một đám gia nô đến phủ An Dật Hầu, thật lâu sau đó mới không được hắn trở về. Ai dè...”

“Hắn cũng chết rồi?” Dịch Cẩn Ninh vội nắm tay Tiểu Như, hỏi: “Có phải hắn đã chết?”

“Không phải. Hắn không chết, nhưng chẳng khác gì đã chết!” Tiểu Đào tiếp lời Tiểu Như, ra hiệu Nô Nhi rót cho Dịch Cẩn Ninh chén trà.

Nô Nhi khôn khéo bưng cho nàng một ly trà, kính cẩn nói: “Tiểu thư, uống chén trà trước. Chuyện còn lại, Nô Nhi nói với người.”

Dịch Cẩn Ninh nhận chén trà nhấp một ngụm, lúc này Nô Nhi mới cười hi hi nói: “Nhắc đến chuyện này, em biết nhiều hơn mọi người.”

Nô Nhi ngồi xuống một hòn đá tròn, nghiêm mặt nói: “Nói đến lúc ấy, ca ca em đang làm khách ở Trịnh phủ, đột nhiên nhìn thấy một hắc y nhân che mặt rầm rầm một tiếng xông vào cửa sổ. Chỉ thấy trong tay hắn cầm một thanh đoản đao, hàn quang lóe lên, gươm tay chém xuống. Trịnh nhị công tử nằm trên giường chưa kịp thét ra tiếng lưỡi đã bị cắt mất rồi.”

“Ha, thật đáng sợ!” Tiểu Đào và Tiểu Như nghe đến đó, sợ đến mức ôm lấy nhau. Nô Nhi cười ha ha: “Còn chưa kể xong đâu! Ngay sau đó, hắc y nhân kia lại tiếp một đao, trực tiếp phá hủy từ đường* của Trịnh công tử.” (chân giữa)

Nôn...

Tiểu Đào không nhịn được lập tức nôn mửa, Tiểu Như hấp tấp rót cho nàng một chén trà. Ngược lại Dịch Cẩn Ninh không có phản ứng lớn như vậy, kiếp trước nàng đã gặp nhiều việc còn ác độc hơn việc này, còn có gì đáng sợ nữa?

“Sau khi hắc y nhân kia một đao cắt bảo bối của Trịnh công tử, liền nói với hắn: ‘Nam nhân các ngươi không có một ai tốt, giữ lại chỉ gieo họa cho khuê nữ, cắt đi đồ phiền’, mọi người nói xem, hắc y nhân kia thật ngạo mạn!”

“Vậy nhất định hắc y nhân kia là nữ, còn là một nữ nhân từng bị nam nhân tổn thương!” Tiểu Đào khẳng định nói, Tiểu Như gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Em còn chưa kể xong đâu!” Nô Nhi đứng lên, xắn tay áo: “Hắc y nhân kia vẫn chưa từ bỏ ý định, lại tiếp thêm mấy đao nữa. Mọi người đoán xem lần này đao của nàng hạ xuống đâu?”

Hạ xuống đâu ư? Đương nhiên là từ chi rồi, trong lòng Dịch Cẩn Ninh thầm nghĩ.

“Ha ha, mấy đao này hạ xuống, lúc này Trịnh nhị công tử trở thành nhân côn*. Đao của hắc y nhân kia thật đúng là bảo bối, lại có thể sắc bén đến vậy!” Trong mắt mọi Nô Nhi lóe lên ánh sáng tham lam, nhưng nét mặt lại là đáng tiếc: “Aizz, nếu em có thể có một cái thì tốt rồi!” (Côn: gãy. Nhân côn: ý là tên này bị chặt đứt từ chi nhìn như cây gãy)

“Ha, đã như vậy mà gã Trịnh Diệp này vẫn không chết? Đúng là mạng lớn!” Tiểu Như vỗ vỗ trái tim nhỏ, vừa rồi Nô Nhi miêu tả làm nàng sợ hãi.

Thì ra kết cục của Trịnh Khang trong kiếp này là như vậy! Nghe lời kể của Nô Nhi, Dịch Cẩn Ninh thấy buồn cười. Gậy ông đập lưng ông, hắc y nhân kia, nàng muốn cảm ơn nàng ấy thật tốt. Aizz, đáng tiếc! Dịch Cẩn An có thể đứng ngoài sự việc, làm một người bàng quang rồi.

“Hà? Nô Nhi, sao ca ca muội có thể làm khách trong Hầu phủ? Hắn sẽ không phải là muội nói bừa đấy chứ?” Tiểu Như ngờ nghệch hỏi.

Nô Nhi vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, vội cúi đầu. Đây chỉ là cách nói ẩn thôi, không cần phải bức mình nói ra hai chữ ăn trộm đi?

Tiểu Đào che miệng cười: “Ca ca Nô Nhi là một nhân vật rất giỏi, dù là nhà ai cũng đều đến được!”

Tiểu Như ồ một tiếng thật dài, ánh mắt nhìn Nô Nhi có phần tìm tòi nghiên cứu.

“Tiểu Đào, tỷ đừng trêu ghẹo muội nữa!” Gương mặt Nô Nhi đỏ lên, nói với Tiểu Như: “Vị tỷ này, ca ca nhà muội... Trước kia có sử dụng một vài mảnh khố ăn trộm, nhưng bây giờ hắn đã cải tà quy chính rồi. Không tin tỷ hỏi tiểu thư đi!”

“Được rồi, chuyện nhỏ đều đã qua rồi!” Dịch Cẩn Ninh không muốn bàn luận vấn đề này ở đây, hiện tại nàng chỉ lo lắng chuyện lời đồn.

Vừa rồi lúc vào phủ nàng thấy có một vài người vây quanh ngoài Tường phủ chỉ chỉ chỏ chỏ, ngay cả Vương ma ma và ma ma quản sự phòng bếp thường ngày ra ngoài mua đồ cũng không dám bước ra cửa. Nàng phải suy nghĩ xem làm thế nào để áp chế ảnh hưởng của lời đồn xuống, còn phải suy nghĩ xem rốt cuộc là ai bôi nhọ Tường phủ, bôi nhọ các nàng.

Đang nghĩ thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng vang. Nha hoàn nhị đẳng Tiểu Xảo khác của Dịch Cẩn Ninh đi vào nói: “Tiểu thư, tiền thính có người đến tìm lão gia. Hình như là phu nhân phủ Xương Ấp Hầu, nói là đến từ hôn.”

“Từ hôn? Từ hôn Đại tiểu thư sao?” Tiểu Đào gấp gấp hỏi.

“Đúng vậy, lão gia cự tuyệt tại chỗ rồi. Ngài nói hôn sự này do hai nhà đã bàn, không thể tùy tiện hủy bỏ. Xem ra lão gia nhất định không chịu lui bước trước đề nghị của Hầu phu nhân đây. Aizz, nếu bị từ hôn thật, Tường phủ chúng ta liền xong rồi!” Tiểu Xảo than thở, tiểu thư muốn nàng để ý kỹ đến chuyện lão gia, tùy thời bẩm báo. Thế này nàng mới biết hóa ra có người tung tin nhảm hai vị tiểu thư Tường phủ là con gái của kỹ nữ, toàn Cẩm Thành đều đã biết hết.

“Hôn sự của Tứ tiểu thư thì sao? Hôn sự của Tứ tiểu thư có người tới từ hôn không?” Tiểu Như gấp gấp, kéo tay Tiểu Xảo nói.

Tiểu Xảo vung tay nàng xuống, tránh thoát nói: “Mỗi người các người đều quan tâm đến hôn sự của Đại tiểu thư và Tứ tiểu thư, sao không ai quan tâm đến hôn sự của tiểu thư chúng ta vậy?”

“Hà?” Dịch Cận Ninh nằm trên giường khép mắt nói: “Liên quan gì đến ta?”

“Tiểu thư, người không biết đâu. Vừa rồi một vị công công tới đưa ý chỉ của Thái hậu. Nghe nói tứ hôn cho người đấy, đối phương là một Vương Gia ngọc bị mù.” Tiểu Xảo nói thẳng một hơi, rồi lại đỡ trán nói tiếp: “Nhưng không biết thế nào, lúc sau lại có một vị công công tới, kéo vị công công đang sắp tuyên chỉ trở về. May mắn tiểu thư tốt số, nếu không sẽ gả cho một kẻ ngọc thật!”

Dịch Cận Ninh không nói chuyện nữa, chỉ mím môi. Từ khi nàng sống lại tới nay vẫn thích mím môi suy nghĩ, bữu môi lâu quá thì cần môi. Tiểu Đào đã nhiều lần cần nhắc “cần như vậy sẽ hỏng môi” nhưng nàng đều không nghe lọt tai.

Lời đồn, từ hôn, Văn Dao chết oan, Trịnh Diệu bị phế, ý chỉ trở về... Thời gian chỉ một ngày lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Chẳng lẽ chuỗi sự việc này đều có liên quan đến nhau? Còn nữa, đằng sau tất cả dấu âm mưu gì?

Đối với chuyện Văn Dao chết oan uổng, trong lòng Dịch Cận Ninh mơ hồ có thể khẳng định có liên quan đến vị tỷ tỷ song sinh kia. Chỉ là, rốt cuộc làm sao nàng ta làm được chuyện này đây? Có phải là trực tiếp liên lạc với hắc y nhân kia? Lúc này nàng thật đau đầu, đầu óc hỗn loạn rối như tơ vò.

Tất cả rồi sẽ được phơi bày, nàng tin vậy. Dịch Cận Ninh khép mắt, mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi. Trong mộng, hình ảnh kiếp trước tỷ tỷ dẫm lên thân thể nàng, cười gằn rắc hóa cốt thủy lên người nàng. Một giọt lệ tràn ra từ khóe mắt, long lanh trong suốt.

Nàng không ngừng tự nói với mình, nàng muốn tỉnh lại, nàng muốn báo thù!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27: Dừng tin đồn chặn tin đồn

Đêm tối buông xuống, màn đêm như một tấm lưới khổng lồ bị quăng ra, che phủ lên toàn bộ mọi thứ. Trên trán Dịch Cận Ninh đầm đìa mồ hôi lạnh, nàng lặn qua lộn lại, mắt vẫn luôn nhắm không hề mở ra. Tiểu Đào lo lắng canh giữ bên giường, vừa giúp nàng lau mồ hôi vừa chờ nàng tỉnh lại. Chợt...

“A!” Dịch Cận Ninh sột một tiếng ngồi bật dậy, nàng xoa mồ hôi trên trán, nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài, hỏi: “Bây giờ là lúc nào?”

“Giờ Tuất rồi tiểu thư!” Tiểu Đào đáp lại, lo lắng sờ trán nàng: “Tiểu thư gặp ác mộng à?”

Dịch Cận Ninh không đáp, đứng dậy tự rót cho mình ly trà, ngồi xuống ghế mềm từ từ uống trà. Nàng nhớ lại tất cả những chuyện nàng thấy trong mơ – hoá ra Dịch Cận An không phải thân tỷ tỷ của nàng, mà là bị thay thế bởi con gái của kẻ thù phụ thân.

Nàng ngạc nhiên, sao bản thân mình lại có một giấc mơ như vậy, nhất định là mình quá mức cảm hận Dịch Cận An nên mới mơ thấy giấc mơ kỳ quái này. Dịch Cận Ninh im lặng cười cười, lắc đầu phủ nhận ý nghĩ ngu ngốc này. Đáng về nàng ta và mình giống nhau như đúc, sao có thể không phải thân tỷ tỷ? Nhất định là do thần kinh quá căng thẳng.

Nô Nhi từ ngoài đi vào, bưng tới một chén cháo bát bảo nóng hôi hổi. Nàng dùng thìa khuấy vài cái rồi đưa tới trước mặt Dịch Cận Ninh: “Tiểu thư, người đã ngủ ba canh giờ rồi, đã qua thời gian dùng bữa tối. Hẳn người đã đói bụng rồi? Nhanh nào, trước ăn hết chén cháo này đã, đợi lát nữa Tiểu Xảo sẽ bưng thức ăn nóng lên.”

Dịch Cận Ninh nhận lấy ăn vài thìa nhỏ rồi không ăn thêm chút nào nữa, nàng đặt chén lên bàn: “Nô Nhi, đừng làm phiền phòng bếp, ta không đói.”

Tiểu Đào cau mày, bưng chén cháo mới ăn được một nửa lên: “Tiểu thư, đã một ngày rồi người chưa ăn gì. Bây giờ mới ăn có chút cháo, như vậy sao được!”

“Ta thực sự không đói!” Dịch Cận Ninh cố gắng đẩy chén cháo kia ra, Tiểu Đào cảm không chắc chắn. Xoảng một tiếng, chén cháo trắng sứ thanh hoa rơi xuống nền đất, từng hạt cháo rải rác trên mặt đất cùng mảnh chén vỡ, tựa như một đoá mầu đơn nở rộ.

Đúng lúc này, Mạc Liễm Sâm nhảy từ ngoài cửa sổ vào, vẫn là một thân áo đen. Trừ ngày gặp hắn trên tàng cây kia, nàng chưa từng thấy hắn mặc y phục có màu sắc nào khác. Chỉ thấy hắn nhũn mày, vừa tới đã đi vào phòng ngủ của Dịch Cận Ninh, bước đến bên giường, nằm xuống.

Nha hoàn của nàng hai mắt nhìn nhau, người này thật sự là... quá vô lễ! Vào khuê phòng của tiểu thư thì cũng thôi đi, đằng này lại còn vào phòng ngủ.

Tiểu Đào nổi giận đứng dậy chạy tới lôi kéo hắn: “Này, sư phụ, đây là giường tiểu thư.”

Dịch Cận Ninh cười bước vào, ngồi bên mép giường nhìn hắn nói: “Người thích ngủ nơi này thì cứ ngủ đi, Tiểu Đào, chúng ta thu dọn một chút rồi đến

phòng khách.”

Mạc Liễm Sâm ngồi phất dậy, muốn kéo tay nàng lại bị nàng nhanh chóng né ra. Hắn bĩu môi: “Đã lâu rồi ta không tới, nàng không nhớ ta sao?”

“Không nghiêm túc! Nói đi, ngươi đến đây làm gì?” Dịch Cận Ninh tin tưởng, mỗi lần đều là có chuyện hắn mới đến, đoán chừng lần này cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên, Mạc Liễm Sâm cười hi hi tự rót cho mình ly trà, vừa định uống thì bị Dịch Cận Ninh ngăn cản: “Ta vừa uống ly trà đó!”

“Chẳng sao, ta thích!” Mạc Liễm Sâm nói xong còn cố ý liếm quanh miệng chén một vòng, ánh mắt không ngừng liếc về phía Dịch Cận Ninh đã sớm mặt đỏ tai hồng.

Mạc Liễm Sâm không thèm ghẹo nàng lâu lắm, nhấp một ngụm rồi đặt xuống, nói một câu “uống ngon” xong không hề nói gì để kích thích nàng nữa.

“Được rồi, hôm nay ta tới là có chuyện muốn nói với nàng!” Mạc Liễm Sâm đến gần nàng, Dịch Cận Ninh lại đi vòng qua bên kia bàn.

“Nói đi, có chuyện gì?”

Người này ban ngày thì không thấy hắn xuất hiện, ngược lại lúc nửa đêm thì tới nhiều lần. Nàng và hắn không tính là quá thân quen, chỉ là được hắn giúp đỡ nhiều lần. Cũng không biết rốt cuộc thân phận hắn là gì, tiếp cận mình với mục đích gì. Nghĩ đi nghĩ lại, Dịch Cận Ninh bỗng nhớ đến lời nói của hắn hôm tham gia thưởng hà yến. Bất chợt gương mặt nàng ửng đỏ, bất giác đôi mắt đào hoa của hắn liếc tới, nàng lập tức cúi đầu.

Mạc Liễm Sâm cười cười: “Có muốn biết là ai tung tin đồn bôi nhọ tỷ muội nàng không? Muốn biết rốt cuộc là ai giết Văn Dao không? Muốn biết tên hắc y nhân kia vì sao đối xử với Trịnh nhị công tử như vậy không?”

Dịch Cận Ninh nhích tới gần hắn một chút, hỏi: “Làm sao ngươi biết được?”

Kỳ thực nàng tin tưởng vào hắn, mặc danh kỳ diệu* tin tưởng hắn. Suy nghĩ một lúc, nàng vòng qua bàn, ngồi cùng một bên với hắn, nhẹ giọng hỏi: “Ta muốn biết rốt cuộc ngươi là người phương nào? Có mục đích gì với ta hay nói đúng ra ngươi có ý đồ gì với Tướng phủ?” (Không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được)

“Nếu ta nói mục đích của ta là nàng tin tưởng ta, sau đó lừa nàng về làm vợ, nàng tin không?” Đột nhiên Mạc Liễm Sâm thu lại nét cười, ngữ điệu nghiêm túc. Đôi mày kiếm đẹp mắt hơi nhíu lên, trong nháy mắt đôi mắt đào hoa xinh đẹp nhìn Dịch Cận Ninh chăm chú.

“Được rồi, ta muốn biết ba vấn đề ngươi vừa nói.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dịch Cận Ninh đỏ lên lần nữa, cả khuôn mặt gần như chôn xuống đất đến nơi rồi.

Mạc Liễm Sâm cười thần bí, lộ ra hai hàm răng trắng, suýt nữa làm mù mắt Tiểu Đào.

“Bôi nhọ tỷ muội nàng chính là tỷ tỷ song sinh của nàng, người giết Văn Dao là hắc y nhân, nàng ta đối xử như vậy với Trịnh Diệu là bởi vì nàng ta từng bị một kẻ bạc tình làm tổn thương.”

Hắn trả lời một mạch ba vấn đề vừa nhắc tới lúc trước, thấy Dịch Cận Ninh mấp máy môi liền biết nàng muốn nói gì. Hắn bèn nói tiếp: “Về phần tỷ tỷ nàng và hắc y nhân kia có quan hệ gì, trước mắt ta vẫn đang điều tra!”

Văn Dao chết oan chết uổng, thì ra người sau lưng giật dây là tỷ tỷ. Vì sao tỷ tỷ phải tự bôi nhọ mình, rút cuộc vì sao hắc y nhân kia phải giúp tỷ tỷ? Đầu Dịch Cận Ninh lại mơ hồ đau đốn, Tiểu Đào vừa thấy lập tức chạy đến xoa bóp giúp nàng.

“Hiện tại việc khẩn yếu nhất là ngăn lại lời đồn, đừng để lời đồn tiếp tục lan rộng. Bằng không, đừng nói đến nàng, ngay cả Tướng phủ cũng sẽ gặp họa theo, hậu quả khó mà lường được!” Còn một câu nữa hắn không nói ra, đó là ngay cả hôn sự của hắn cũng bị lời đồn chết tiệt này trì hoãn, nếu không hẳn lại có thể vội vã đến mức phải dùng quân cảnh vệ đi điều tra chuyện này ư?

Hít sâu một hơi, Dịch Cận Ninh nằm nghiêng trên tràng kỷ, mặc Tiểu Đào xoa bóp giúp nàng. Đối với nàng, tin tức này thực sự quá kinh hãi. Vậy mà tỷ tỷ lại tự bôi nhọ mình, vậy mà nàng còn cho rằng đây là ý đồ của Dịch Cận Dung.

Nàng khép nửa mắt: “Ngươi nói xem, chúng ta nên dùng biện pháp gì để ngăn chặn lời đồn khuếch tán? Một cô nương nơi khuê phòng như ta không thể nào ra mặt giải thích chuyện này. Huống hồ phụ thân ta đã thử qua, hoàn toàn không có tác dụng.”

“Dùng tin đồn chặn tin đồn.” Trên khuôn mặt Mạc Liễm Sâm tràn đầy ý cười, vẻ mặt thần bí: “Đây là biện pháp tốt nhất để đối phó với những loại tin đồn này.”

Biện pháp tốt nhất đối phó với lời đồn? Lẽ nào Mạc Liễm Sâm cũng từng bị lời đồn làm hại sâu sắc?

“Vậy nên làm như thế nào?”

“Những loại tin đồn như này, chỉ cần có một người truyền người thứ hai sẽ truyền theo, không phải nàng vừa mới thu một tiểu khát cái làm nha hoàn thiếp thân sao? Những tên khát cái là bằng hữu trước kia của nàng ta sẽ giúp được việc!” Mạc Liễm Sâm nghiêng đầu nhìn Nô Nhi đứng ở cửa. Nô Nhi là người lanh lợi cơ trí, ánh mắt nàng phát sáng.

“Tiểu thư, biện pháp này không tệ! Tuy rằng những người bạn trước kia của em không thể vì giúp đỡ em mà bất chấp mạng sống, nhưng truyền đi một vài lời đồn thì vẫn rất vui lòng. Ngày mai em sẽ đi thử!” Về mặt Nô Nhi hưng phấn chạy tới.

Biện pháp này không tệ, nhưng cái chính là lời đồn nào mới có thể càng khiến cho người ta tin tưởng đây? Dịch Cẩn Ninh nhú mồm chặt môi, hồi lâu sau hàm răng bên trên cắn môi dưới một cái. Tiểu Đào nhìn mà lòng đau như cắt.

Mạc Liễm Sâm nhìn đáng vẻ vừa rồi rầm lại đáng yêu của Dịch Cẩn Ninh không ngừng nhắc nhở: “Đừng cắn môi, Văn Dao đã chết...”

Đúng rồi, Văn Dao đã chết, là một lời đồn không tệ. Chỉ cần không có người biết chân tướng, mặc sức làm như nào cũng sẽ không có người hoài nghi, thậm chí có khi còn mãnh liệt hơn cả chuyện tỷ muội các nàng là con gái của kỹ nữ ấy chứ. Nàng ngẩng đầu, trong đôi mắt trong trẻo tràn ngập gọn sóng: “Được, biện pháp này không tồi!”

“Tiểu thư, ngày mai em lập tức loan tin đồn, tức chết vị tỷ tỷ không biết xấu hổ kia đi. Ha ha...”

Tĩnh tĩnh Nô Nhi thẳng thắn làm cho một phòng đầy người đều cười rộ lên.

Ngày mai, sẽ là một bắt đầu mới.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Vương Gia ngốc trong lời đồn

Cung Tường Ninh.

Thái hậu cầm một cây kim trong tay đưa về phía ánh nến xâu chỉ. Bà khép hờ mắt, tay hơi run, xâu chỉ hồi lâu mà vẫn chưa qua được. Bà tức giận cầm chiếc kim trong tay vào gối cầm kim trong gối: “Ta không xâu được, việc xe chỉ luôn kim này thật không muốn để người ta sống mà! Nếu ai gia trẻ lại vài tuổi sẽ không đến mức bị cái việc nhỏ nhặt này làm khó, một muốn chết.”

Kiều ma ma lắc đầu cười cầm chiếc kim bị cầm trong gối lên, xâu một sợi chỉ đỏ qua thật nhanh, động tác nhanh nhẹn như một tiểu cô nương trẻ tuổi. Bà cầm kim đã được xâu chỉ đưa cho Thái hậu nói: “Thái hậu, ngài đừng quan tâm những chuyện lung tung này nữa. Những chuyện này tự nhiên có cung nữ làm rồi, ngài hãy hái bện tâm vớ vẫn làm gì?”

“Kiều Tú, đây là việc duy nhất ai gia có thể tự mình làm cho cháu trai bảo bối.” Thái hậu thở dài, lại cầm kim chỉ tiếp tục vui đùa thêu mềnh bào* đen đỏ chưa xong trên đầu gối. (Lễ phục quan lại thời nhà Thanh, TQ)

Bà thêu được vài mũi, lại ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy áy náy và bất đắc dĩ: “Ngươi cũng biết, từ sau khi mẹ hấn qua đời, hấn không hề cười nữa. Thật vất vả mới cười trở lại thì...” Lại trở nên ngu dại như vậy, ngay cả mắt cũng không thể nhìn được nữa. Nếu không phải khi xưa bản thân cố chấp làm theo ý mình muốn mẹ hấn gả vào thâm cung, mẹ con bọn họ sẽ không phải chia cách.

Sau khi Mạc Liễm Sâm trở lại từ viện của Dịch Cẩn Ninh lập tức chạy đến cung Tường Ninh, hấn muốn thuyết phục Thái hậu hạ chỉ, hấn muốn Dịch Cẩn Ninh làm Vương phi của hấn. Trong tay hấn chống một cây gậy, trước khi đến cung Tường Ninh hấn thả chậm cước bộ, dùng cây gậy kia gõ xuống mặt đất phát ra từng tiếng vang.

“Cộp cộp cộp...”

Thái hậu vui mừng ngẩng đầu: “Thanh Nhi đến rồi!”

Người chưa vào cửa âm thanh đã tới trước, giọng nói Mạc Liễm Sâm như giọt rượu nguyên chất mát lạnh vang lên bên tai Thái hậu, mang theo chút hưng phấn: “Bà nội, con lại tới thăm người đây!”

Thái hậu buông kim chỉ trong tay xuống, vui vẻ cong môi cười: “Thanh Nhi đến đây, ngồi cạnh bà nội!”

“Được!” Mạc Liễm Sâm mở to đôi mắt hoa đào xinh đẹp, nhưng trong mắt hấn không có tiêu cự. Tay hấn chống gậy mò mẫm đi vào, lại mò mẫm đến cạnh Thái hậu. Nhưng không ngờ đi gấp quá đụng phải một chiếc ghế, suýt thì ngã xuống.

Kiều ma ma đau lòng đỡ hấn dậy lẩm bẩm: “Ngài đây, Thái hậu ngồi ở kia sẽ không đi mất. Chạm một chút thì có sao, đi từ từ thôi!” Nói xong bà đỡ hấn từng bước một đến ngồi cạnh Thái hậu.

Thái hậu cũng giận trách: “Thanh Nhi lại bướng bỉnh, bà nội đã nói bao nhiêu lần rồi, không thể đi quá nhanh! Vậy mà con vẫn không vâng lời, nên phạt.”

Bà cầm một chiếc thước gỗ trong giỏ may vá, nhẹ nhàng đánh lên tay hấn vài cái. Bà không dám đánh nhiều, cũng không dám đánh đau, vậy là được rồi. Vừa có thể khiến hấn nhớ kỹ, lại vừa không làm tổn thương tâm hồn non nớt của hấn. Bà biết, trong lòng đứa nhỏ này từng bị tổn thương mới có thể lựa chọn phong tỏa tất cả ký ức của mình, thậm chí tự giam mình trong thế giới tuổi thơ vững chắc. Như thế cũng tốt, đỡ phải ngày ngày âm ỉ, quên cũng được, bà cũng không muốn hai bà cháu không vui. Chỉ là, ánh mắt hấn... Thái hậu than nhẹ trong lòng, hiện tại chuyện Thanh Nhi bị mù là chuyện bà áy náy nhất, bà nợ mẹ con hấn quá nhiều.

Mạc Liễm Sâm mím môi lắm bầnr “Bà nội ức hiếp người, Thanh Nhi thật lòng đến thăm người, hu hu... Thanh Nhi muốn đi, bà nội không thương Thanh Nhi nữa rồi!”

Hấn đứng dậy chống gậy ra về muốn đi, Thái hậu vừa đau lòng vừa không biết phải làm sao, đành lôi kéo tay hấn, vừa dỗ dành vừa hỏi: “Thanh Nhi ngoan, sao tổ mẫu có thể ức hiếp con? Có phải vừa rồi đánh đau con không? Bà nội thôi thôi cho con một chút sẽ hết đau!”

“Không phải!” Mạc Liễm Sâm phát tay áo, suýt chút nữa hất Thái hậu ngã xuống.

Kiều ma ma thấy vậy nhanh chóng đỡ lấy, oán giận nói: “Thanh Vương, Thái hậu nhiều tuổi, ngài phải cẩn thận một chút!”

“Thật xin lỗi, bà nội!” Hấn mím môi, nước mắt đọng trên hàng mi dài dường như không rơi hết: “Là người không đứng, lần trước người nói cưới Nhị tiểu thư Tướng phủ cho con. Nhưng người gạt con, đã lâu vậy mà vẫn chưa cưới nàng làm vợ cho con!”

“À...” Thái hậu nâng trán: “Nàng không thích hợp, nàng là con gái của kỹ nữ, không xứng làm Vương phi của con!”

“Con gái kỹ nữ là cái gì? Chơi có vui không?”

Trong đôi mắt ngây thơ của Mạc Liễm Sâm không chứa một tia tạp chất, lúc hấn nhìn Thái hậu nhưng tiêu cự lại hướng về phía Kiêu ma ma bên cạnh: “Con cũng muốn chơi, ừm, con còn muốn cùng chơi đùa với nàng!”

Thái hậu và Kiêu ma ma đều bị sặc, Kiêu ma ma cướp lời nói, cố gắng dùng lời nói mà Mạc Liễm Sâm chỉ có chín tuổi này có thể hiểu để giải thích: “Điện hạ Thanh Vương, con gái của kỹ nữ không phải là đồ vật, điều này nghĩa là Nhị tiểu thư Tướng phủ là con gái do nữ nhân xấu xa sinh ra!”

“Nàng là nữ nhân xấu xa?” Mạc Liễm Sâm ghé đầu: “Giống Dao phi à?”

Dao phi là phi tử được phụ hoàng hấn sủng ái nhất bây giờ, Huyền Vương là con trai ruột của bà ta. Huyền Vương này lớn hơn hấn hai tuổi, là một người bề ngoài nhìn có vẻ phong lưu nhưng thực ra là một tên hồ ly khuôn mặt tươi cười nội tâm xảo trá. Thường ngày hấn lưu luyến bụi hoa, không khác gì hoa hồ điệp chọc ghẹo nữ nhân, nhưng thật ra che giấu đã tâm bùng bùng. Phụ hoàng sủng ái Dao phi, nếu không phải vì tình cảm thâm hậu với tiên Hoàng hậu, e rằng đã sớm lập Huyền Vương làm Thái tử.

Thái hậu kinh ngạc nhìn hấn: “Đứa nhỏ này, nói nhảm gì vậy!”

“Dao phi là hồ ly tinh, bà ta là kỹ nữ còn tới quyến rũ phụ hoàng, chẳng lẽ không phải là nữ nhân xấu xa sao?” Lại một câu nói nữa của Mạc Liễm Sâm làm Thái hậu thực sự sợ hãi.

“Con nghe ai nói?” Không phải Thanh Nhi không nhớ sao, sao hấn có thể biết chuyện Dao phi kia? Thái hậu nghi ngờ nhìn hấn, nhưng không tìm được gì khác từ trong đôi mắt hồn nhiên trong sáng của hấn.

Đương nhiên Mạc Liễm Sâm sẽ không nói cho bà biết chuyện này là chính bà nói với hấn, hấn lắc lư tay Thái hậu ngây thơ nói: “Bà nội, Dao phi là nữ nhân xấu, chẳng lẽ người không nghe nói sao? Trong cung, Tiểu Đức Tử và Quế Trúc tỷ tỷ đều nói vậy, còn có một vị cung nữ tỷ tỷ tên là Nhạ Nhạ nói!”

Tiểu Đức Tử này là trợ thủ đắc lực do Huyền Vương an bài cạnh ph, cộc ngầm này hấn đã muốn nhỏ từ lâu rồi, đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội. Hôm nay vừa đúng lúc có cơ đồ hấn lắm mồm. Quế Trúc là trợ thủ hại chết mẫu thân hấn, năm xưa Dao phi hạ độc ám hại mẫu thân hấn cũng là do Quế Trúc này suy nghĩ biện pháp giúp Dao phi, còn làm cho hấn bị phụ hoàng ngờ vực. Cung nữ Nhạ Nhạ kia là một người thích nói huyền thoại, người lắm mồm sống không lâu được, đây là mẫu phi nói với hấn trước khi đi.

“Xem ra cần thay đổi quy củ trong cung!” Dung nhan được Thái hậu bảo dưỡng cực tốt vì tức giận mà xuất hiện vài nếp nhăn, diện mạo vốn hiền lành cũng trở nên uy nghiêm, thêm mấy phần sắc bén.

“Bà nội, bà nội!” Mạc Liễm Sâm tiếp tục lắc lư cánh tay thái hậu, hơi nhúu đôi mày kiếm đẹp: “Bà nội, có phải nữ nhân xấu không thể cưới về làm Vương phi? Vậy nếu thật như đã nói, con sẽ không có vợ rồi!”

Thái hậu vỗ vỗ tay hấn: “Đứa nhỏ ngốc, sao con có thể không có vợ? Có rất nhiều người muốn lấy con, còn sợ không kiếm được một người làm Vương phi sao? Đừng nóng vội, bà nội tuyển chọn cho con một người tốt hơn Dịch Căn Ninh!”

Ai ngờ, Mạc Liễm Sâm kêu to một tiếng: “Con không cần, con muốn Dịch Căn Ninh!” Thái hậu có ý gì, muốn tìm giai nhân khác cho hấn sao? Hấn mới không thèm, khó khăn lắm mới chiếm được chút tình cảm của Dịch Căn Ninh, nếu bị lời đồn đó làm hỏng, hấn còn không buồn bực muốn chết sao?

“Bà nội, xin người thương xót, con chỉ muốn Dịch Căn Ninh! Nàng không phải nữ nhân xấu, lần trước tại trường hà yến, con đi nhà xí bị lạc đường, đều là nàng đỡ con trở lại, những người khác đều không quan tâm đến con!” Mạc Liễm Sâm vẫn bĩu môi, dùng sức lắc lư cánh tay Thái hậu.

Tại thường hà yến, quả thật Dịch Cận Ninh có giúp đỡ một người. Nhưng người đó là một đại thẩm lớn tuổi chứ không phải hân! Từ lúc hân nghe bà nội nói muốn cưới Dịch Cận Ninh làm Vương phi cho hân, hân vẫn luôn lặng lẽ chú ý đến nàng, còn đặc biệt phái A Trúc đi tìm hiểu tất cả những gì liên quan đến nàng, cũng nhiều lần âm thầm trợ giúp nàng. Cô gái này, bên ngoài có vẻ dịu dàng như nước nhưng lại là một người trong cứng ngoài mềm. Nàng thiện lương lại giả vờ làm như vô tình, nàng kiên cường lại giả vờ như yếu đuối. Nàng có gan đánh tỳ nữ, dạy dỗ di nương, lên án phụ thân, hân nhìn thấu trong lòng nàng có thù hận nhưng lại không giống tỳ nữ nàng ngầm hại người. Cô gái như vậy sẽ khiến người khác bị hấp dẫn sâu đậm ngay ánh nhìn đầu tiên của nàng. Giống như lần đầu tiên đối diện với đôi mắt như Thái Phụng của nàng trên cái cây trong Tả phủ kia vậy, chỉ trong phút chốc đã bị luân hãm.

“Hả? Vậy nàng có biết thân phận của con không? Nàng giúp con có phải có ý đồ gì không?” Điều đầu tiên Thái hậu nghĩ đến chính là Dịch Cận Ninh là một nữ nhân ham hư vinh. Nếu là một cô nương khuê các, thấy một nam tử mắt mù xa lạ chỉ có thể yên lặng tránh ra, sao có thể tốt bụng giúp đỡ!

“Con nói với nàng con chỉ là con trai một thương nhân!” Mạc Liễm Sâm cẩn thận, chỉ sợ Thái hậu vẫn phản đối đến cùng. Nếu Thái hậu không làm chủ, hôn sự giữa hân và Dịch Cận Ninh liền đi đời.

Thái hậu suy nghĩ một lúc mới thở dài nói: “Được rồi, con đã thích như vậy ra sẽ suy nghĩ một chút!”

Thái hậu có thể nhường nhịn đến mức này đã là rất tốt rồi, Mạc Liễm Sâm vui vẻ gật đầu một cái. Hưng phấn lắc lắc cánh tay Thái hậu, lắc đến mức cánh tay của bà bị tê dại.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nử Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 29: Đại ca trở về

Lời đồn dừng lại rất nhanh, mấy ngày nay Dịch Cận Ninh trốn trong phòng vẽ tranh. Nàng đang vẽ hình dáng một nam nhân, Nô Nhi hào hứng thông báo: “Tiểu thư, lời đồn đã dừng lại rồi, người còn trốn trong phòng! Người biết không, vừa rồi Tiểu Xảo nói phu nhân Xương Ấp Hầu lại tới, lần này tới nói xin lỗi.”

Dịch Cận Ninh buông bút lông trong tay xuống: “Ồ! Tỳ tỳ biết không?” Nếu tỳ tỳ biết phụ thân thoái thác chuyện từ hôn, không biết sẽ tức giận như thế nào? Ôi cha thật đáng tiếc! Dựa theo lệ thường, khi nàng ta trở về từ thường hà yến, ngày hôm sau phải đến điện trang ở nông thôn hái trái cây đi, đã mấy ngày rồi không thấy nàng ta.

“Đúng rồi, Đại tiểu thư đã về chưa?”

“Ừm, trước ngày mai sẽ trở về.” Nô Nhi chạy tới giúp Dịch Cận Ninh mài mực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà đều là vẻ hưng phấn: “Tiểu thư, người đoán xem, hôm nay ai trở về?”

Nô Nhi vốn không biết tiểu thư còn có một vị đại ca, cũng là nghe được hạ nhân trong phủ nói hôm nay Đại công tử trở về. Nàng cũng biết, tiểu thư đối xử với Đại phu nhân rất tốt, tự nhiên cũng sẽ đối xử tốt với vị đại ca kia. Cho nên, nàng tự chạy tới nói trước cho tiểu thư tin tức tốt này. Nếu là ngày xưa, mặc kệ là ai trở lại tiểu thư đều không mấy may chút nào. Ngược lại hôm nay tiểu thư khác mọi lần.

“Cái gì? Ca ca trở về? Lúc nào vậy?” Nàng vẽ cũng không vẽ nữa, nghe Nô Nhi nói “gần đến cổng chính” lập tức xách váy chạy ra ngoài.

“Tiểu thư, chờ em một chút!” Nô Nhi đuổi sau nàng kêu lên.

Trước cổng lớn của Tả phủ trang nghiêm xuất hiện một nhóm người, tất cả gia đình nô bộc đều ngóng trông Đại công tử sớm ngày trở về, còn tha thiết hơn cả chủ mẫu đương gia.

Dịch Cận Ninh vừa ra tới cổng chính, một chiếc xe ngựa bình thường chạy đến. Phu xe kêu một tiếng “hu...” thật dài sau đó xe ngựa dừng lại. Một bàn tay khớp xương rõ ràng vén rèm xe lên, sau đó một nam tử trẻ tuổi gương mặt như ngọc được hai gia đình đỡ xuống xe ngựa. Tiếp đó, quân gia La không biết lấy một chiếc xe lăn nhỏ ở đâu ra đẩy tới. Hình dáng và cấu tạo đơn giản, hai bánh xe, hai tay cầm, sau lưng có người phụ trách giúp đỡ đẩy xe.

Chưa ngồi vào xe lăn, Đại phu nhân An Mộng Nhi lệ nóng doanh trong một tay ôm hân, khóc không thành tiếng, khóc hồi lâu mới nói được một câu: “Đưa con số khổ của ta!”

“Mẹ, người chịu khổ!” Dịch Cận Hồng được gia đình đỡ tay, phía trước là mẫu thân hân yêu thương nhất. Hân nhìn những người tới đón tiếp hân phía sau mẫu thân, cũng nói với mọi người: “Mọi người vất vả rồi!”

Mẹ con hai người ôm nhau khóc một lúc thật lâu sau mới ngừng lại, Dịch Cận Ninh cười nói: “Ca, vừa về đã kích động mọi người khóc rồi. Huynh xem, mọi người đều bị huynh làm cho khóc!”

Năm năm không gặp, không ngờ vị ca ca yêu nàng thương nàng từ nhỏ này đã trưởng thành như vậy, tướng mạo đường đường, nàng nhìn mà tròn trĩnh mất.

An Mộng Nhi lau nước mắt giúp Dịch Cận Hồng nói: “Đứng đây, xem con cũng khóc thành dạng gì rồi!” Bà hoàn toàn quên sạch là ai khiến người khác khóc trước.

Lúc này Dịch Cận Hồng mới thu hồi cảm xúc, cười cười nói với Dịch Cận Ninh: “Vị này là... An Nhi hay Ninh Nhi? Đã lớn vậy rồi!”

“Muội là Ninh Nhi, ca ca không nhớ sao?” Dịch Cận Ninh nháy mắt, nàng nhớ khi còn nhỏ ca ca nhiều lần trở về, lần nào cũng mang mứt quả về cho nàng ăn. Sau đó, tất xấu ham ăn này luôn bị ca ca giễu cợt, sau khi nàng xuất giá không được nghe ca ca trêu chọc nàng nữa.

Dịch Cận Hồng cũng nháy mắt, hẳn nhớ trước kia Ninh Nhi muội muội thích nhất là nháy mắt với hắn. Đây là thỏa thuận trao đổi tín hiệu giữa hai huynh muội bọn họ, sau đó hắn ở chùa Phổ Ninh chữa chân một thời gian dài không quay về, đến khi nàng xuất giá cũng không kịp trở lại tiễn nàng gả đi.

“Muội là Ninh nhi, đứng rồi! Muội thích nhất là nháy mắt với ta, đây là bí mật của chúng ta. Muội thích ăn mứt quả nhất, vẫn luôn đuổi theo sau ca ca muốn ta mua mứt quả cho ăn, tiểu tham ăn muội sao ta có thể quên được chứ?” Kí ức lập tức được mở ra, chuyện cũ rành rành trước mắt, Dịch Cận Hồng xúc động muốn khóc. Tiểu muội muội này khi còn nhỏ luôn đuổi theo hắn muốn ăn kẹo hồ lô nay đã trưởng thành rồi, hắn thật vui mừng.

Đột nhiên, hắn a lên một tiếng: “An nhi đâu?” Khi còn nhỏ, An nhi cũng thích đi theo sau hắn, còn khéo hiểu lòng người giúp hắn đẩy xe lăn. Nhưng sau đó dần dần trưởng thành, nàng không hề cận hắn nữa.

“Tỷ tỷ đến đền trang hái trái cây cho bà nội rồi.”

Dịch Cận Ninh vừa dứt lời, Dịch lão phu nhân được ma ma thiếp thân đỡ, bước nhanh về phía Dịch Cận Hồng cũng nước mắt không ngừng: “Cháu trai của ta, sao bây giờ con mới trở về? Bà nội thật nhớ con!”

Dịch Cận Hồng vốn quay lưng về phía cổng chính, đối mặt với nhóm người mẫu thân và Dịch Cận Ninh. Nghe thấy âm thanh bà nội gọi hắn lập tức quay đầu lại, chỉ thấy một lão thái thái tóc trắng xóa được một ma ma dìu đi về phía mình. Khóc mất hắn ươn ướt, mấy năm rồi không gặp, bà nội đã già như vậy rồi.

“Bà nội!” Dịch Cận Hồng nghẹn ngào, hôm nay cảm xúc của hắn không ổn định, không ngừng được nước mắt rơi xuống.

Dịch Cận Ninh đẩy xe lăn quay lại, để hắn đối mặt với bà nội, cười nói: “Bà nội, đến người cũng xúc động. Khó khăn lắm ca ca mới ngừng được kim đậu đậu* lại bị người làm cho rơi xuống rồi!” Lời nói chọc ghẹo làm cho mọi người đều bật cười. (Ý nói nước mắt rơi như hạt đậu vàng)

“Được rồi được rồi, mau vào nhà đi! Phụ thân các con cũng sắp hạ triều rồi.” An Mộng Nhi nhìn sắc trời, xúc động nói với nhóm người làm: “Mau đun nước nóng, cũng mang đồ ăn nóng hôm nay ta chuẩn bị lên đây để thiếu gia tẩy trần!”

“Vâng!” Mọi người đồng thanh, vang dội chỉnh tề. Bọn họ đưa Đại thiếu gia vào cửa, hắn vẫn anh tuấn tiêu sái như trước, dù ngồi trên xe lăn nhưng không mất đi phong độ nho nhã của Đại công tử Tướng phủ.

Dịch Cận Hồng tắm rửa, đổi lại một thân trường sam màu xanh ngọc, khoác áo bối tâm cộc tay nền trắng khảm bát bảo càng lộ vẻ nho nhã tuấn lãng. Hắn ngồi bên trái Dịch Trường Hoa, không ngừng gấp thức ăn giúp An Mộng Nhi: “Mẫu thân, ăn nhiều một chút!”

Hết gấp cho mẫu thân lại gấp cho Dịch lão phu nhân một miếng: “Bà nội, người cũng ăn nhiều chút. Con cá này rất ngon, lại bổ thân thể!”

Dịch Trường Hoa hí hửng nhìn đứa con trai này, năm năm không gặp hẳn hiểu chuyện hơn. Năm nay mười tám tuổi rồi, cũng nên tìm vợ cho hắn. Nghĩ vậy ông lập tức nói với hắn: “Hồng nhi, lần này trở về không cần đi nữa. Chân con chữa nhiều năm, hòa thượng chùa Phổ Ninh kia cũng chẳng có bao nhiêu năng lực. Vì phụ giúp con tìm một đại phu giỏi hơn tới chữa, con thấy có được không?”

Dịch Cận Hồng không hề gì nói: “Vâng nhờ phụ thân làm chủ!”

Vị phụ thân này giam mẫu thân nhiều năm như vậy, hắn khổ sở cầu xin ông để mẫu thân ra ngoài nhưng vẫn không chịu. Vừa rồi lúc tắm, tên hầu tửm nói cho hắn nguyên nhân vì sao mẫu thân được ra ngoài. Nếu không nhờ vị đạo sĩ kia, e rằng cả đời này mẫu thân cũng không có cơ hội ra ngoài nữa. Hắn không hận ông, vì ông là phụ thân. Nhưng hắn oán ông, ông không phải là một người xứng với cương vị phụ thân, càng không xứng với cương vị trượng phu. Dựa vào cái gì mà mẫu thân bị giam nhiều năm như vậy, dựa vào cái gì mà hắn gãy chân phải đến chùa Phổ Ninh chữa trị? Hiện tại tình thế đảo ngược, lại không đồng ý hắn trở lại chùa Phổ Ninh nữa!

Thôi, dù sao cái chân này hắn cũng không ôm bất kì hy vọng gì từ lâu rồi. Cứ tùy duyên thôi, đại sư chùa Phổ Ninh cũng nói không sao, toàn bộ đều có định số. Hắn tin tưởng, có thể tốt lên thì sẽ tốt lên, không tốt lên thì cả đời sẽ như vậy.

Người một phòng nghe Dịch Trường Hoa nói xong không có cảm xúc gì, chân Dịch Cận Hồng trị liệu nhiều năm như vậy cũng không thấy chuyển biến, e là cả đời không có hy vọng gì rồi. Bàn ăn vốn vui vẻ lập tức trở nên an tĩnh, mọi người ăn cơm đều có tâm sự của riêng mình.

Dịch Cận Ninh cũng nghĩ đến chuyện trị liệu chân cho ca ca, nhưng là nàng đang nghĩ tới một người có thể chữa trị được chân của hắn – thánh thủ Diệp Cốc. Kiếp trước nàng đã từng nghe tin tức có liên quan đến ông ta, cổ quái giống hồ bán tiên, còn là một người khó dây dưa hơn hồ bán tiên. Nàng nghĩ, Mạc Liễm Sâm là hiệp khách giang hồ, có lẽ hắn có thể thăm dò tin tức về vị thánh thủ Diệp Cốc kia.

Q.1 - Chương 30: Trong lòng có tật

Dùng xong cơm tối, Dịch Cận Ninh nằm nghiêng trên tràng kỉ đọc sách. Tiểu Đào thêu thùa bên cạnh, Nô Nhi bên cạnh vừa nhìn Tiểu Đào đưa đường kim mũi chỉ như bay vừa cắn hạt dưa nói: “Tiểu Đào tỷ tỷ, sao tỷ thêu thùa tốt vậy, dạy muội đi!”

“Tiểu Đào thêu thùa là tuyệt nhất, ngay cả tú nương giỏi nhất thiên hạ này cũng không khéo bằng nàng, người muốn học thì phải bái sư!” Dịch Cận Ninh để quyển sách trong tay xuống, đứng dậy nói với Nô Nhi.

Kỹ thuật thêu thùa của Tiểu Đào đương nhiên là tốt không cần bàn, nàng cũng không thổi phồng, Dịch sư phụ của Cẩm Tú trang cũng không thêu đẹp bằng Tiểu Đào. Nghĩ tới kiếp trước của mình, nàng thật muốn cho mình mấy cái bạt tai. Tiểu Đào không những thêu thùa không tệ, còn đối với nàng rất tốt, dáng dấp cũng mềm mại non nớt, nàng lại có thể đầu heo tư tưởng mông muội liên tục đưa một người tốt như vậy vào nơi hang hùm miệng hổ.

“Vậy thì tốt quá, em còn sợ Tiểu Đào tỷ tỷ không muốn thu em làm đồ đệ!” Nô Nhi quệt miệng, tự rót cho mình chén nước. Nàng ho hai cái, thấy cổ họng hơi khô, bèn nói thầm: “Hạt dưa này ăn ngon thật làm em ăn đến mức đau cả họng!”

Tiểu Đào cười khúc khích, gõ đầu nàng: “Ai bảo muội ăn nhiều, hạt dưa trong phòng tiểu thư bị một mình muội ăn sạch!”

“Tiểu Đào, người đi theo ta, ta có thứ cho người!” Dịch Cận Ninh đi tới bên giường, lấy từ dưới gối ra một chiếc hà bao tinh xảo, đưa cho Tiểu Đào: “Cái này là ta thêu cho người. Người từng thêu cho ta một cái, bây giờ ta đưa người một cái coi như đáp lễ.”

Mất Tiểu Đào ươn ướt, cầm hà bao trong tay cẩn thận nhìn sau đó cắt vào trong ngực, nàng nức nở: “Tiểu thư, người thật tốt!” Nàng không giỏi ăn nói, tâm tư tí mĩ. Hình như tiểu thư thay đổi rất nhiều, từ sau ngày cập kê ấy tiểu thư có vẻ tương đối ít nói, nhưng mà đối xử với nàng tốt hơn. Tiểu thư đối tốt với nàng, nàng càng nhìn trong mắt, ghi tạc vào lòng. Nàng sẽ làm tốt bổn phận của mình vì tiểu thư, thậm chí càng ra sức làm tốt chuyện nên làm hơn bình thường, không để tiểu thư thất vọng.

Nô Nhi quệt miệng: “Tiểu thư thiên vị, Tiểu Đào tỷ tỷ có quà, Nô Nhi cũng muốn.”

“Người cũng có!” Dịch Cận Ninh cười híp mắt đưa cho nàng một cái hà bao, gần giống của Tiểu Đào, nhưng thiếu một thứ gì đó.

Tiểu Đào sờ sờ hà bao trong ngực, cười thoải mái. Tiểu thư thêu mấy chữ trên hà bao của nàng, trước kia nàng thường đi theo tiểu thư học viết, ý tứ kia nàng tất nhiên hiểu được. Tặng tri kỷ! Tuy nàng là nô tỳ, nhưng tiểu thư lại coi nàng như tri kỷ, nàng thoải mái.

“A a, mừng quá, tiểu thư thêu hà bao cho em!” Nô Nhi vui vẻ nhảy nhót trong phòng, Tiểu Đào nhìn mà lắc đầu.

Chủ tớ mấy người đang cười đùa, Dịch Cận Hồng tự đẩy xe lăn đi vào. Đến ngưỡng cửa, hần quay đầu liếc gia đình ở phía sau, gia đình lập tức nâng cả hần và xe lăn đi vào. Sau đó, hần từ tráng kiện vừa nâng hần vào canh giữ ngoài Trúc Uyển.

“Ca ca đến rồi!”

Dịch Cận Ninh thấy hần tới, vui mừng tới kéo tay hần. Thấy đáng vẻ ca ca tâm sự nặng nề, mặt đẹp nhũn nhặn, dường như có gì đó muốn nói với nàng. Nàng nhìn Tiểu Đào và Nô Nhi, hai người biết ý đều lui ra, để lại không gian cho hai huynh muội thật vất vả và mới gặp mặt.

Nháy mắt trong phòng yên tĩnh trở lại, Dịch Cận Ninh nhìn gương mặt gầy gò của đại ca. Nàng hơi lo lắng, biết phiền não của ca ca là gì, dĩ nhiên cũng biết ca ca vì sao lại đến.

Nàng rót cho Dịch Cận Hồng ly trà, bữu môi nói: “Ca ca đến thăm muội muội lại nghiêm mặt như vậy, muội muội không vui!”

“Ninh Nhi ngoan, ca ca chỉ là không vui thôi!” Dịch Cận Hồng cười khổ.

Muội muội này từ nhỏ hiểu chuyện, ngày xưa khi có tâm sự hần đều nói với nàng. Hôm nay dùng cơm tối xong, phụ thân gọi hần vào thư phòng, tận tình khuyên nhủ, thông suốt nói về chuyện mẫu thân. tmm.lqđ Vừa nghĩ tới ông vì giận đối mẫu thân nên giam người nhiều năm như vậy, thậm chí còn liên lụy hần hần, trong lòng hần khổ sở muốn chết.

Năm đó chuyện nhà của ông ngoại hần không biết cũng không cần phải biết. Nhưng lớn dần lên từng tuổi, hần biết càng nhiều, trong lòng càng không thoải mái. Thì ra ông ngoại từng bị Hoàng thượng nghi kỵ, phụ thân lại vì cưới được mẫu thân mà bất chấp tất cả đi hỗ trợ lực soát chứng có phạm tội nhà ông ngoại, kết quả thực sự tìm được thơ châm biếm trong nhà ông. Làm hại mẫu thân nhà tan cửa nát, thế nhưng mẫu thân không biết chuyện. Còn cho rằng phụ thân giúp bà, cuối cùng vứt bỏ người thương trước kia gả cho phụ thân, thật nực cười! Khi bà biết chân tướng sự việc, chỉ hận không thể giết phụ thân.

Hần than một tiếng, trong lòng buồn bã. Sau khi mẫu thân biết chân tướng sự việc liền muốn rời khỏi phụ thân nhưng không ngờ lại mang thai. Hần nghĩ,

có lẽ đó là lúc mẫu thân bất lực nhất. Người nhà bị hại, rồi khỏi vị hôn phu, hẳn là một tay phụ thân tính kế. Muốn chết không chết được, muốn rời đi nhưng bất đắc dĩ mang thai đứa nhỏ của kẻ thù, hẳn khi đó bà rất hận. Nhưng là, mẫu thân là một người mẹ vĩ đại, bà vì mình mà tình nguyện buông tha hận thù.

“Ca ca!” Dịch Cận Ninh thấy hắn vẫn nhủu mày không buông lòng, có lẽ là trầm tư, lại như thương cảm. Tay quơ quơ trước mắt hắn cũng không thấy hắn có phản ứng gì. Nàng lo lắng lắc tay hắn, thế này hắn mới hồi hồn.

Dịch Cận Hồng phục hồi tinh thần cười: “Không sao, đừng lo lắng!”

“Còn nói không sao, nhìn huynh như lạc vào cõi thần tiên vậy!” Dịch Cận Ninh xích ghế ngồi cạnh hắn, thông thả nói: “Ca ca, đừng lo lắng, chân của huynh sẽ tốt lên thôi!”

Thì ra nàng cho rằng mình bị chuyện chân mang tật nên lo lắng! Dịch Cận Hồng cười xoa đầu nàng: “Không phải ca ca lo lắng chuyện này, mà là đau xót cho mẫu thân!”

Mẫu thân đã mất rất nhiều vì hắn, hắn thấy mẫu thân vẫn luôn không vui nên trong lòng rất ngọt ngào.

“Chuyện mẫu thân huynh cũng đừng lo nghĩ nhiều, cố gắng hết sức ở cạnh người là được.” Dịch Cận Ninh dứt lời nhón một miếng điểm tâm trong đĩa ở trên bàn đưa cho hắn: “Nếm thử đi. Đây là tay nghề Nô Nhi, xem trình độ đến đâu!”

Dịch Cận Hồng nhận nếm thử một miếng, cảm thấy mùi vị không tệ lắm, chỉ là bỏ đường hơi nhiều. Hắn ăn xong nhấp một ngụm trà: “Hơi ngấy, quá ngọt!”

“Vậy sao!” Sắc mặt Dịch Cận Ninh mất hứng, trong lòng trộm nghĩ: “Thật may không nói mình làm!”

Kỳ thực điểm tâm coi như không tệ, chỉ là hắn không thích ăn đồ ngọt cho lắm thôi. Dịch Cận Hồng nhìn ra, đánh giá hắn là vị muối muối này tự làm, sợ người khác nói khó ăn nên mới nói là Nô Nhi làm. Hắn vỗ vỗ đầu nàng nói: “Thật do Nô Nhi làm sao? Trình độ này của nàng có thể sánh với ngự trù của Hoàng thượng rồi!”

“Thật sao, ca ca!” Dịch Cận Ninh vỗng định mang đi vứt, lại nghe một câu khen ngợi như vậy, lập tức mặt mày hớn hở.

Dịch Cận Hồng cung chiêu nhìn nàng: “Ca ca không thích ăn đồ ngọt, nếu là thích ăn, khi còn nhỏ ta sẽ đưa hết đồ ăn vặt cho muối sao?”

“Hả...” Ca ca nói gì vậy? Dịch Cận Ninh mím môi: “Chẳng lẽ không nên nhường nhịn muối một chút sao?”

“Được rồi, ca ca đưa muối thôi!” Thấy nàng tức giận, Dịch Cận Hồng vội nhận lỗi: “Ta sai rồi, muối là muối muối, nên để cho muối!”

Dịch Cận Ninh hải lòng cười, cầm một miếng điểm tâm lên ăn. Nói thật, lúc đầu nàng ăn cũng thấy hơi ngấy, nhưng ăn xong hai cái cảm giác lại không giống nhau. Càng ăn càng ngon miệng, ăn xong lại tiếp một miếng.

Nàng uống trà ăn xong miếng bánh thứ hai, đột nhiên nói: “Ca ca, Ninh nhi nghĩ đến một người, ông ta có thể chữa khỏi chân cho huynh!”

Nào biết Dịch Cận Hồng nghe xong khoát khoát tay nói: “Không cần uống phí tâm tư an ủi ta, không phải trước kia những người đó đều nói có thể chữa trị chân ta sao? Nhưng hiện tại muối xem...”

“Thật, ông ta có thể chữa khỏi cho huynh!” Dịch Cận Ninh bình tĩnh gạt đầu. “Chỉ là, ông ta là một người quái gở. Nghe nói ông ta không dễ dãi xem bệnh cho người khác, không cái tới cửa mà thành công đánh quay về.”

“Muối nói thánh thủ Diệp Cốc?” Trong mắt Dịch Cận Hồng có chút phản ứng, trong đôi mắt phượng hẹp dài giống Dịch Cận Ninh xuất hiện tia sáng kích động, ngay sau đó lại âm thầm: “Hay là thôi đi, lúc trước phụ thân đã từng đi tìm ông ta, vô dụng!”

“Không đi thử sao biết không được?” Dịch Cận Ninh hơi tức giận, đây là trong lòng ca ca có tật: “Đây là huynh đánh tỏ ra không chịu trách nhiệm, không chịu trách nhiệm với bản thân, không chịu trách nhiệm với mẫu thân! Nếu như huynh buông xuôi, vậy thì thật xin lỗi với những người đối tốt với huynh!”

“Ta không có!” Ngữ khí Dịch Cận Hồng hơi yếu, hẳn buông xuôi rồi. Đã nhiều năm trôi qua như vậy, từ lâu hắn đã không còn ôm bất kì hy vọng gì nữa. Nhưng vừa rồi Ninh nhi nhắc tới thánh thủ Diệp Cốc, rõ ràng hắn có kích động, rồi lại sợ hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều.

Dịch Cận Ninh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nếu ca ca buông xuôi nàng còn ép buộc mù quáng làm gì?

“Huynh đừng buông xuôi có được không? Ca ca, những năm gần đây mẫu thân ở Phật đường vẫn luôn cầu nguyện cho huynh. Huynh... nhất định không được để mẫu thân thất vọng!”

Đúng vậy, hắn còn có mẫu thân. Vì mẫu thân, hắn không thể buông xuôi, có hy vọng ít nhất cũng là một loại an ủi mẫu thân. Hắn nợ mẫu thân nhiều lắm!

“Ừm, nếu người kia thực bằng lòng chữa trị cho ta, ta sẵn lòng thử một lần!” Dịch Cận Hồng nâng mắt, trong mắt không còn chí khí lụn bại như lúc mới vào phòng nữa.

Dịch Cẩn Ninh thấy vậy thoải mái cười, ca ca được cứu rồi, mẫu thân cũng an tâm. Ngày mai, nhất định nàng sẽ nói Mạc Liễm Sâm đi tìm hiểu tin tức về thánh thủ Điện Cốc kia.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 31: Người thương xưa cũ

Ngày hôm sau Dịch Cẩn Ninh dậy sớm. Trước tiên nàng dẫn dò Nô Nhi ra ngoài thăm dò tin tức về thánh thủ Điện Cốc, rồi sai Tiểu Đào đưa một phong thư cho Mạc Liễm Sâm. Từ sau khi Tiểu Đào báỉ hấn làm sư phụ, hấn cho Tiểu Đào biết một phương thức liên lạc riêng, nói Tiểu Đào nếu có chuyện thì đi tìm hấn. Chỉ là Tiểu Đào chưa bao giờ dùng qua, ngược lại lần này dùng tới.

Ấn điểm tâm xong, người trong viện mẫu thân đã tới. Đó là một ma ma quản sự khác trong nhà, tên là Khả Khả, gọi là Khả ma ma. Thường ngày chanh chua với hạ nhân thành thói, ngược lại thấy mặt chủ nhân lại nhiệt tình niềm nở.

Khả ma ma lắc lắc eo mập, cười nói với Dịch Cẩn Ninh: “Nhị tiểu thư chưa chuẩn bị xong sao, Đại phu nhân sắp lên đường.”

“Ta xong rồi, sẽ đi ngay!” Dịch Cẩn Ninh đáp một tiếng, Khả ma ma lập tức lui xuống.

“Bà ấy thật buồn cười!” Nô Nhi từng gặp qua vị Khả ma ma kia, hôm vừa tới phủ đã gặp một lần. Chỉ là lúc này thấy dáng vẻ béo mập của bà thì không nhận được cười.

Dịch Cẩn Ninh liếc nàng: “Lời này của ngươi nhất định đừng để bà ấy nghe được, cẩn thận bà ấy quay đầu lại xử tội ngươi!”

Tiểu Đào đang giúp tiểu thư sửa sang y phục, cũng thần thần bí bí nói: “Vị Khả ma ma này không vừa đâu, muội mà đắc tội bà ấy, nhất định không chịu nổi.” Tiểu Đào nói xong che miệng cười. Vị Khả ma ma này từng trừng phạt nàng, đến giờ nàng vẫn còn nhớ rõ. Nàng sờ sờ mông mình và cánh tay, nghĩ tới thời mà nổi gai ốc khắp người.

“Được rồi, chúng ta lên đường đi, chớ để mẫu thân chờ sốt ruột!” Dịch Cẩn Ninh sửa xong y phục, thấy không có vấn đề gì liền ra cửa.

Đi tới cổng chính, mẫu thân đã nôn nóng sốt ruột. Bà khiển trách: “Hôm nay dậy trễ vậy mà còn nói muốn đi chùa Phổ Ninh dâng hương. Muộn rồi, còn có thể kẹt xe, sư thái Tuệ Hải cũng không muốn đợi quá lâu...”

An Mộng Nhi thao thao bất tuyệt, sau khi các vị cô nương, di nương lên xe, nàng mới lên sau cùng. lqđ.tmm Đón nhận lại là một trận cầu nhàu, Dịch Cẩn Ninh mỉm cười nghe bà ồn ào. Trong lòng thầm khó chịu, mẫu thân à mẫu thân, người nói đến mức con không muốn ngồi một chiếc xe ngựa với người nữa rồi.

Trên đường không đông lắm, xe ngựa nhanh chóng đến chùa Phổ Ninh. Quả nhiên hôm nay người dâng hương không ít, cứ đến mùng một và mười lăm khách hành hương đều đầy diện. Việc này Dịch Cẩn Ninh đã sớm tập mãi thành quen, tỷ muội các nàng dập đầu lạy Đại Phật sau đó tự mình đi thăm quan chùa chiền.

Chùa Phổ Ninh nổi danh bởi một là nơi đây có sư thái Tuệ Hải, rất nhiều người tìm đến bà chỉ điểm bên mê, hai là trong chùa có nhiều trang sức cổ quái kỳ lạ, không nói đến nhiều danh hoa dị thảo, mà còn có cấu tạo đặc biệt. Hai điểm này thôi cũng đủ để chùa Phổ Ninh danh tiếng vang xa rồi, chủ yếu nhất là nơi này từng có vài vị cao nhân đạt đến hồ bán tiên.

Dịch Cẩn Ninh và các tỷ muội chỉ là nhân dịp thì đi tham quan, các di nương và phu nhân chi khác cũng đi hết. Trong điện đường rộng lớn lập tức an tĩnh lại, An Mộng Nhi quỳ gối trước Đại Phật chuyên chú niệm kinh cầu phúc cho con cháu. Trừ điều này, bà còn phải tụng kinh niệm Phật ngàn lần vì những vong linh đã mất của An gia.

Hôm rời khỏi Phật đường, quả thật Dịch Trường Hoa làm theo những gì bà nói, bố trí linh đường lập bia mộ vì vong linh An gia. Nhưng nhiều người thì nhiều miệng, An gia từng là đối tượng bị Hoàng thượng hiềm nghi. tmm.lqđ Vì vậy, Dịch Trường Hoa đặc biệt sắp xếp linh vị ở chùa Phổ Ninh cho An gia, để mừng một và mười lăm hàng tháng bà tới tụng kinh cho họ. Hận ý của bà đối với Dịch Trường Hoa giảm đi rất nhiều, dù sao đã trôi qua nhiều năm như vậy, còn muốn bà làm thế nào nữa!

Bà thờ dài, yên lặng niệm kinh. Không lâu sau, phía sau bà có một người đứng. Đến khi bà quay đầu lại, giật mình kêu lên: “Là huynh!”

“Là ta!” Người nọ một thân áo trắng, gương mặt cương nghị như được đẽo gọt hiện đầy dấu vết của năm tháng, rồi lại vì ông vẽ thêm vài nét hào hoa phong nhã.

An Mộng Nhi đến trước bàn thờ Phật, cầm ống tre trên bàn lên, lại trở về quỳ trên đất lần nữa. Bà chậm rãi lắc ống tre, âm thanh lạo xạo của những thăm tre bằng trúc trong ống vang lên thật thanh thúy. Chỉ chốc lát sau, một thẻ tre rơi xuống. An Mộng Nhi nhặt lên, đưa cho ông từ* ở cửa bên. (Người trông coi chùa, miếu)

Ông từ nhìn một lát, chấp tay trước ngực nói với bà: “Đây là thẻ xăm tốt nhất, trên thẻ tre nói, cầu nguyện của thí chủ trong vòng một năm sẽ thấy kết quả. A đi đả phạt, mong rằng Phật sẽ phù hộ thí chủ!”

An Mộng Nhi cũng chấp tay trước ngực trả lễ: “Cảm ơn sư thái chỉ điểm!”

Người kia thấy An Mộng Nhi không để ý đến ông, bèn lôi kéo tay bà chất vấn: “Mộng Nhi, muội thật nhẫn tâm! Những năm gần đây trong lòng ta đều nghĩ đến muội. Vì sao muội lại vứt bỏ ta?”

An Mộng Nhi rút tay ra nói với ông: “Chỗ này không phải nơi nói chuyện, huynh đi theo muội.”

Hai người tới một phòng khách vắng vẻ, nơi này bố trí đơn sơ, chỉ có một chiếc giường và một bộ bàn ghế gỗ đàn hương. Cửa bị mở ra, An Mộng Nhi không muốn hai người nói chuyện riêng tư. Bà ngồi xuống một chiếc ghế, nói với người kia: “Huynh cũng ngồi đi!”

Người nọ ngồi xuống, ánh mắt tha thiết nhìn bà. Muốn nói vài lời xúc động nhưng lại nghẹn ngào hồi lâu, cuối cùng chỉ thốt ra một câu: “Những năm gần đây muội có khỏe không?”

“Muội rất khỏe!” An Mộng Nhi hất mặt thản nhiên nói: “Là muội có lỗi với huynh, vì sao huynh lại trở về? Mấy năm nay, muội vẫn nghĩ huynh đã yên ổn bên Liễu gia, vượt qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Không ngờ, huynh lại trở lại!”

“Ta không chờ được nữa, ta vẫn chưa có thể tử, vì chờ muội!” Người nọ trở nên kích động, lôi kéo tay bà: “Mộng Nhi, vì sao muội không chờ ta?”

Trong khoảnh khắc tuyên bố rời đi kia, bà đã biết bọn họ không còn cơ hội. Lưu đây hai mươi năm, bà không thể đi theo. Bà từng nói với ông không cần đợi bà. Nhưng bây giờ, còn khoảng hai năm, ông lại trở về trước thời hạn. Còn nói bà nhẫn tâm, còn nói ông không cưới vợ vì chờ bà! Giờ phút này trong lòng An Mộng Nhi bị loạn, tựa như bị một sợi dây gai ghim vào thật sâu.

“Muội...” Bà không biết nên nói như thế nào, tâm tình bà rối loạn: “Long ca ca, cầu xin huynh đừng nói nữa, muội không muốn nghĩ!”

Bà còn có thể như nào nữa?! Năm xưa phụ thân bị nghi ngờ có tâm làm phản, bọn họ khó bảo toàn thân mình. Nếu bà không gả cho Dịch Trường Hoa, bà tránh không khỏi cái chết. Nhưng là bà tuyệt không nghĩ đến, sau lưng xét xử phụ thân lại là người bà vẫn cho là ân nhân cứu mạng – Dịch Trường Hoa, vì vậy bà lấy thân báo đáp tướng công. Nếu không phải mang thai Hồng nhi thì lúc ấy bà đã đi theo phụ thân từ lâu rồi. Đều do bà biết quá muộn!

“Long ca ca, huynh cưới người khác đi, Mộng Nhi không xứng với huynh!” Bà che mặt khóc.

Long ca ca là người thương, là thanh mai trúc mã của bà, cũng là hôn phu của bà. Nếu không phải năm xưa bị gian thần Lận Cơ hãm hại, bọn họ sẽ không phải xa cách hai nơi. Bà hận, tại sao Hoàng đế đương triều lại ngu ngốc như vậy.

“Tại sao? Tại sao ông trời lại bất công như vậy?” Long Ngân nện một quyền xuống bàn, trên bàn xuất hiện một vết lõm. Lúc này gương mặt tuấn tú như được gọt đẽo vì tức giận mà hơi vằn vẹo, cắn răng nghiến lợi nói: “Không, Mộng Nhi, nếu không phải năm đó ta khẳng khẳng muốn đi làm quan, cũng sẽ không gặp chuyện không may, muội cũng không cần lập gia đình! Đều là do tên Hoàng đế chết tiệt kia, là hắn hại chúng ta!”

“Đều đã qua rồi!” An Mộng Nhi thở dài, ngữ điệu nhẹ nhõm không ít: “Hiện tại muội có Hồng nhi, còn có Ninh nhi, không cầu gì xa vời hơn nữa!”

Long Ngân cười khổ: “Đúng vậy, muội không có yêu cầu xa vời gì nữa. Nhưng ta thì sao, ta đợi muội nhiều năm như vậy, đón nhận lại là tin tức muội đã gả người sinh con. Muội bảo làm sao mà ta chịu nổi, làm sao mà chịu nổi đây!”

Đúng lúc này, cách đó không xa có tiếng cười truyền đến. Chỉ nghe một người nói: “Ồ, đó là phòng khách đúng không? Oa, chùa Phổ Ninh đúng là chùa Phổ Ninh, ngay cả phòng khách cũng khác biệt như vậy. Đi, chúng ta qua đó xem một chút!”

Lại có người khác nói: “Ta nói này muội muội, muội là lần đầu tới chùa Phổ Ninh đi! Phòng khách này có gì hay mà xem, ta nói này, không bằng đến đại điện xin xăm đi, nghe nói cầu nguyện ở đây rất linh nghiệm. Chúng ta đi thử không?”

...

Tiếng cười nói dần dần đi xa.

An Mộng Nhi phục hồi lại tinh thần, nói với Long Ngân: “Long ca ca, muội phải về rồi. Bọn nhỏ không thấy muội sẽ sốt ruột!”

Long Ngân đưa cho bà một viên đạn tín hiệu: “Có chuyện thì phát tín hiệu tìm ta!” Sau khi lưu luyến nhìn bà, ông bước đi không quay đầu lại.

An Mộng Nhi lăm bắm với bóng lưng đã đi xa của ông: “Chẳng lẽ lời sư thái Tuệ Hải nói là sự thật?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 32: Chất vấn tỷ tỷ

Về đến phủ, xuống xe ngựa. An Mộng Nhi vẫn nghĩ chuyện Long Ngân, Dịch Cận Ninh nói chuyện với bà bà cũng chưa hồi hồn trở lại, lúc xuống xe còn suýt bị hụt chân ngã khỏi xe ngựa.

“Mẫu thân, người sao vậy?” Dịch Cận Ninh đỡ bà, lo lắng hỏi.

Lúc này An Mộng Nhi mới hồi hồn: “Đến nơi rồi?”

Lúc trước sư thái Tuệ Hải nói với bà, trong mệnh của bà có hai nam nhân thực lòng đối đãi. Mặc dầu thủ đoạn của Dịch Trường Hoa không chính đáng, nhưng dù sao cũng yêu bà, coi như là nói trúng một trong hai nam nhân trong lời sư thái Tuệ Hải. Về người thứ hai, An Mộng Nhi từng nghĩ tới vô số khả năng có thể, nhưng không nghĩ tới lại là Long Ngân.

Long Ngân bị lưu đày đến phương Bắc nhiều năm, lúc mới bắt đầu bà vẫn không quen, sau đó vì Dịch Trường Hoa tham dự vào mà dần dần biến mất trong cuộc sống của bà. Bà cho rằng, chỉ cần Long Ngân không quay trở lại, bọn họ sẽ không xuất hiện một chỗ cùng lúc. Nhưng bà sai lầm rồi, Long Ngân đi rồi, nhưng bóng dáng đã sớm in vào trong lòng bà. Dầu bà đã lập gia đình nhiều năm, giọng nói và dáng dấp ông vẫn luôn tiềm ẩn trong lòng bà, mãi đến ngày hôm nay đi chùa Phổ Ninh mới lộ ra. Trong lòng bà thấp thỏm không yên, giống như đứa nhỏ làm chuyện sai trái, cảm giác thật có lỗi với Dịch Trường Hoa, lại hưng phấn không cách nào trấn định, giống như thiếu nữ lần đầu yêu, chờ đợi Long Ngân đến lần nữa.

“Vâng, đến nơi rồi.” Dịch Cận Ninh đỡ bà vào cửa, tới cổng chính thấy bà vẫn còn thất thần, nàng giận trách: “Mẫu thân, cẩn thận bậc cửa!”

Thế này mới kéo An Mộng Nhi từ trong suy nghĩ trở lại thực tế, bà lắc đầu muốn xóa bỏ ý nghĩ mình vẫn yêu Long Ngân, tự nói với mình rằng ông đã từng là một giấc mộng, bọn họ không quay trở lại được nữa.

Dịch Cận Ninh đỡ An Mộng Nhi vào trong phủ, thấy tinh thần bà không tốt, trực tiếp đỡ bà lên giường để bà nằm xuống nghỉ ngơi, dặn dò Khả ma mà chăm sóc bà thật tốt.

Vừa về đến Trúc Uyển, Tiểu Như tới báo: “Tiểu thư, Đại tiểu thư về rồi. Nàng mang về rất nhiều trái cây đang thịnh hành, bây giờ đang ở chỗ lão phu nhân!”

“Đã biết!” Sắc mặt Dịch Cận Ninh đậm nhạt đáp lại một câu, rồi để Tiểu Như lui xuống.

Tiểu Đào rót cho nàng ly trà: “Tiểu thư, Đại tiểu thư về rồi, chúng ta có đi thăm nàng ta hay không?” Nàng hiểu nhất là nhìn mặt nói chuyện, tiểu thư không biến sắc, như vậy chứng tỏ nàng lại có việc cần làm rồi.

“Đợi lát nữa chờ ta rửa mặt chải đầu, trước đi thỉnh an bà nội, rồi đến Cúc Uyển của tỷ tỷ.” Dịch Cận Ninh nhấp trà, chợt nói: “Tiểu Đào, có tin tức của Mạc Liễm Sâm chưa?”

Tiểu Đào đỡ nàng ngồi xuống ghế, xoa bóp bả vai cho nàng: “Tiểu thư, sự phụ rất bận, sao nhanh thế được? Hắn nói rồi, nhanh nhất cũng mất một ngày. Em nghỉ, tối mai sẽ tra được tin tức về người kia. Tiểu thư cứ yên tâm chờ là được, chân của Đại thiếu gia nhất định sẽ tốt lên.”

“Hi vọng là vậy!” Dịch Cận Ninh vỗ tay nàng: “Ngươi cũng đừng xoa bóp nữa, mệt mỏi thì đi nghỉ đi, lát nữa có việc sẽ gọi ngươi.”

Tiểu Đào đáp lời rồi lui xuống. Nô Nhi chưa trở lại, Dịch Cận Ninh đợi trong chốc lát rồi lên giường nằm chuẩn bị nghỉ ngơi một lúc. Đúng lúc này, Nô Nhi đi vào. Nàng cười với Dịch Cận Ninh: “Tiểu thư, có tin tức rồi!”

“Như thế nào?” Dịch Cận Ninh quên cả mệt mỏi, hai mắt phát sáng: “Có tìm được không?”

Nô Nhi thần thần bí bí nói: “Tiểu thư, người đoán xem người đó đang ở đâu?”

Đang ở đâu? Không phải là hẻm Liễu Thụ sao? Chẳng lẽ không phải? Dịch Cận Ninh liếc nàng: “Ngươi lại thừa nước đục thả câu!”

“Hi hi, tiểu thư người không biết đâu, không ngờ thánh thủ Điện Cốc này lại ở ngay sát vách Tướng phủ!”

Một câu nói kích động hàng ngàn lớp sóng, Dịch Cận Ninh mở to hai mắt: “Ngươi nói ông ta... Ông ta ở ngay sát vách chúng ta? Không phải ông ta ở hẻm Liễu Thụ sao?”

“Hẻm Liễu Thụ là chỗ ở trước kia.” Nô Nhi cong môi nói: “Ông ấy thường xuyên chuyển nhà, nơi ở bất định, chính là vì né tránh những người tới cửa cầu y. Aizz, thật không hiểu nổi ông ấy. Có thứ tốt nên chia sẻ cùng mọi người, trốn trốn tránh tránh là sao chứ!”

Xem ra Mạc Liễm Sâm cũng biết ông ta ở nơi đó, Dịch Cận Ninh phỏng đoán tới hay hắn sẽ tới đây. Trong lòng nàng mơ hồ mong đợi, nàng vội vỗ đầu, trộm nghĩ: “Gặp quý!”

“Đi, chúng ta đi thỉnh an bà nội.” Dịch Cận Ninh tự soi gương trang điểm, rồi nói với Nô Nhi đang ăn đậu phộng ở một bên.

Tiểu Đào vén rèm bước vào cười nói: “Tiểu thư, người muốn bỏ lại em à!”

“Không có, đang định bảo Nô Nhi đi gọi người!” Dịch Cẩn Ninh xoa đầu nàng.

Chủ tớ cùng đi thỉnh an lão phu nhân, Dịch Cẩn Ninh ăn một đồng trái cây tươi mới, cảm thấy cả người bớt nóng không ít. Giữa ngày hè như này, khó có được trái cây tươi ngon để ăn.

Dịch lão phu nhân cười nói: “Tỷ tỷ An nhi của con lần này đến điền trang cực khổ hái trái cây rồi! Thân thể bà nội cứ đến ngày hè là cần ít hoa quả tươi ngon mới có thể giải nhiệt!”

“Bà nội nói gì vậy, tiểu bối chúng con làm ít chuyện vì bà nội là hiển nhiên!” Dịch Cẩn Ninh đứng dậy, đưa cho Dịch lão phu nhân một quả trái cây đã bóc vỏ. Thịt quả tươi ngon đưa vào trong miệng, Dịch lão phu nhân ăn kêu ngọt một tiếng.

“Đứa nhỏ này, thật hiểu chuyện!” Đứa nhỏ đáng thương từ nhỏ đã không có mẹ ruột nhưng lại không thất lễ. Dịch lão phu nhân thầm nghĩ Tứ di nương nuôi dạy tốt, trong lòng đang suy nghĩ thì Dung nhi tới thỉnh an, bà đưa ít trái cây cho nàng mang đi.

Lúc này trái cây hiếm có, trong điền trang thu hoạch cũng không tốt. Năm nay lại là năm hạn hán bất lợi, nạn châu chấu suýt nữa hủy đi cả điền trang. Trái cây cũng chỉ đậu được vài quả, trừ chỗ của lão phu nhân và Dịch Trường Hoa, tất cả các nhà khác đều không chia phần. Từ hôm đó sau khi Dịch Cẩn Dung trở lại liền bị phạt quỳ ở từ đường, hôm nay mới được thả ra. Tứ di nương cũng bị giam, Dịch lão phu nhân có thể chia cho, dù thấy bà khoan dung mức nào.

“Bà nội, Ninh nhi mới trở lại từ chùa Phổ Ninh, hơi mệt một chút, Ninh nhi muốn đi nghỉ ngơi rồi.” Dịch Cẩn Ninh đứng dậy, khom người nói với Dịch lão phu nhân.

“Đi đi, chú ý nghỉ ngơi, trời nóng bức như này quả thực dễ mệt mỏi.”

Từ trong viện Dịch lão phu nhân đi ra, Dịch Cẩn Ninh lập tức mang theo Tiểu Đào và Nô Nhi chạy thẳng tới Cúc Uyển.

Lúc này Dịch Cẩn An đang nằm trên giường già vờ ngủ say, Tiểu Hà thấy Dịch Cẩn Ninh tới vội nói: “Nhị tiểu thư, ngài tới tìm tiểu thư nhà nô tỳ sao?”

“Đúng vậy, ta có việc muốn thỉnh giáo tỷ tỷ, người ra ngoài trước đi!” Dịch Cẩn Ninh khép mắt phượng, trong đôi mắt hẹp dài ánh lên tia sáng lạnh.

Vị tỷ tỷ này tuyệt không đơn giản như vẻ bề ngoài, có thể nàng ta đang che giấu một bí mật lớn. Bằng không, sao nàng ta có thể không để ý đến danh dự của mình, tự tiện tung tin đồn? Còn có nữ nhân áo đen kia, nàng ta có quan hệ gì với Dịch Cẩn An!

“Muội muội đến đây, ngồi đi!” Dịch Cẩn An đứng dậy sửa sang lại y phục, Tiểu Hà bung lên hai chén ô mai ướp lạnh. Dịch Cẩn An nói: “Muội muội uống tạm đi, tỷ tỷ không có gì tốt, thứ này giải nhiệt, hi vọng muội muội đừng ghét bỏ!”

Dịch Cẩn Ninh bung lên nhấp một ngụm ô mai rồi để xuống, nàng sâu xa mở miệng: “Rốt cuộc tỷ tỷ là ai?”

“Hà?” Dịch Cẩn An đang định uống liền bị câu hỏi này ngăn lại. “Muội muội nói mê sáng rồi!”

“Có phải mê sáng hay không trong lòng tỷ tỷ hiểu rõ.”

Nếu tỷ tỷ là thân tỷ của nàng thật, vì sao phải hại nàng? Nàng không cam lòng, nhất định phải hỏi rõ ràng. Nàng chưa từng quên mọi chuyện trong kiếp trước, nàng hận vị tỷ tỷ này, mỗi lần nhìn thấy nàng ta đều có xúc động muốn giết người. Nhưng nàng không thể, nhất định nàng phải biết rõ một chuyện. Vì sao vị tỷ tỷ này phải hại nàng?

Kiếp trước không hỏi vấn đề này, kiếp này lại quấn quanh trong mộng của nàng, xua đi không được. Nàng rất kỳ quái, trước mười tuổi vị tỷ tỷ này luôn lạnh lẽu yêu thương bảo vệ nàng, sau mười tuổi lại trở nên thần bí bí, và lại luôn thích các vị tỷ muội khác ức hiếp nàng. Hiện tại nàng hơi hiểu ra, vị tỷ tỷ trước mắt này rất có thể không phải thân tỷ của nàng, mà là... Giống như cảnh tượng đã xuất hiện trong giấc mơ của nàng – bị thay thế.

Nhưng mà, nếu thực sự bị thay thế thì sao dung mạo hai người lại giống nhau đến vậy? Nếu bị thay thế thật, tỷ tỷ thực sự của nàng bị đưa đến nơi nào?

“Muội muội, đừng nghe người khác nói huyền thuyên. Tỷ tỷ biết muội còn tức giận chuyện lời đồn kia, ta cũng rất tò mò rốt cuộc là ai bội nhọ tỷ muội chúng ta!” Dịch Cẩn An cau mày, ra vẻ thăm dò.

Dịch Cẩn Ninh dễ bị lừa như vậy sao? Nàng cười cười, khẽ nâng mày: “Trong lòng tỷ tỷ hiểu, rốt cuộc người bịa đặt là ai, không cần muội muội nhiều lời tỷ tỷ cũng biết. Nếu ngày nào đó muội muội tìm được chứng cứ, nhất định khiến người hại ta sống không bằng chết.”

Hôm nay nàng không muốn nói quá nhiều, chỉ cần cảnh cáo nàng ta là được. Coi như ngày sau nếu tra ra vị tỷ tỷ này là thật, nàng sẽ không bỏ qua cho nàng ta. Dịch Cẩn Ninh hí mắt, nhìn vị tỷ tỷ này một lúc lâu, mới uống vài hớp hết chén ô mai, đứng dậy cáo từ.

Dịch Cẩn An nhìn bóng lưng nàng rời đi, cũng hơi hí mắt, về mặt kia và về mặt vừa rồi của Dịch Cẩn Ninh giống nhau như đúc.

Có phải thật hay không, người vĩnh viễn cũng không tra được! Trừ phi... Người đó trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 33: Thánh thủ Điện Cốc

Dịch Cận Ninh trở lại Trúc Uyển, sau bữa cơm trưa nàng ngồi đong đưa trên chiếc xích đu dưới tàng cây trong viện mình. Tiểu Đào và Nô Nhi mỗi người một bên thay nhau đẩy nàng, xích đu đu lên cao thật cao, Dịch Cận Ninh chơi đùa cười ha ha ra tiếng. Tiếng cười trong trẻo êm tai như tiếng Hoàng Oanh hót líu lo, dung nhan đôn thuần nhờ nụ cười càng thêm kiều diễm rực rỡ. Lúc này nàng bỏ lại toàn bộ tạp niệm, xinh đẹp đến mức khiến tinh thần người khác nhộn nhạo, Mạc Liễm Sâm ngồi trên đầu tường nhìn đến thất thần.

Bỗng nhiên, Dịch Cận Ninh ngừng cười. Nàng ngoảnh đầu nhìn chăm chú người trên đầu tường hỏi: “Ngươi là ai?”

Kỳ thực nàng từng thấy người kia, đúng là nam tử đứng bên Mạc Liễm Sâm hôm thường hà yến.

A Trúc nghe thấy Dịch Cận Ninh gọi hân, lập tức phi thân nhẹ nhàng nhảy một cái xuống, bước lên một bước, quỳ một gối xuống: “A Trúc gặp qua chủ tử.”

Dịch Cận Ninh quay đầu, quả nhiên thấy Mạc Liễm Sâm trên đầu tường. Nàng hí mắt hỏi: “Ngươi đến được bao lâu rồi?”

“Không lâu, nàng vừa chơi đu dây ở đây thì ta đến!” Mạc Liễm Sâm sờ mũi, nhún người nhảy xuống dưới.

Dịch Cận Ninh quay đầu lại nhìn A Trúc quỳ trên đất, nói: “Có phải ngươi gọi sai người không?”

“Không, hiện tại ngài là chủ tử của A Trúc!” A Trúc ngẩng đầu lên, một ngón tay chỉ vào Mạc Liễm Sâm: “Ngài ấy nói vậy.”

“A Trúc, sau này ngươi hãy ở bên Dịch Nhị tiểu thư, bảo vệ nàng chu toàn. Nếu có yêu cầu gì thì bẩm báo ta, biết chưa?”

Dịch Cận Ninh nhìn A Trúc tuấn lãng cao lớn, hài lòng gật gật đầu. Nàng tin tưởng Mạc Liễm Sâm, nên cũng tin tưởng người hân đưa tới. Về sau có người bảo vệ cũng tốt, nàng cười đi qua nâng hân dậy: “Ngươi đứng lên đi, sau này ở trước mặt ta không cần quỳ.”

“Cảm ơn chủ tử, sau này chủ tử chỉ cần gọi A Trúc một tiếng, A Trúc lập tức xuất hiện!” A Trúc ôm quyền, thân mình loé lên một cái liền biến mất.

Mạc Liễm Sâm cười hi hi nói: “Tên này vốn là cận vệ của ta, ta thấy cạnh nàng không có ai biết võ công bảo vệ nên nói A Trúc đến đây. Sau này nếu có chuyện gì cũng có thể tìm A Trúc truyền tin, tín hiệu liên lạc này dùng không tốt lắm, dễ bị phát hiện.”

Dịch Cận Ninh ngược mắt, đôi mắt phượng hơi sáng lên, cười nhẹ một tiếng, khoe miệng cong lên thành một đường xinh đẹp, Mạc Liễm Sâm nhìn mà ngẩn ngơ sờ sờ.

“Cám ơn ngươi!”

“Hả, nàng muốn cảm ơn ta như thế nào? Có tạ lễ không?” Ánh mắt Mạc Liễm Sâm chợt loé, đôi mắt hoa đào nhìn nàng chằm chằm.

Quả thật một câu cảm ơn không thể biểu đạt được gì, nhưng nàng chỉ có thể nói một câu cảm ơn này. Đương nhiên nàng biết hân muốn “tạ lễ” gì, dù trong lòng nàng có khát vọng nhỏ nhoi nhưng chuyện này tuyệt không thể. Phụ thân làm quan trên triều, nhất định không có khả năng gả mình cho một người trong giang hồ.

Nàng ngập ngừng, nói: “Ngươi giúp ta nhiều như vậy, ta đã sai Nô Nhi chuẩn bị tạ lễ rồi, chỉ chờ ngươi tới lấy!”

Đôi mắt Mạc Liễm Sâm phát ra ánh sáng lạnh, hân dịch người lên trước ghé vào cần cổ Dịch Cận Ninh nhắm mắt khẽ ngửi hương thơm trên người nàng: “Nàng biết rõ ta muốn tạ lễ như thế nào!”

“Không, Mạc Liễm Sâm! Chuyện này để sau hãy nói có được không?”

Nàng không phải người vô tình, chỉ là những chuyện tình tình ái ái này nàng đã trải nghiệm trong kiếp trước rồi. Ban đầu không phải Chương Dẫn Gác cũng lời ngon tiếng ngọt với nàng, không phải cũng từng thề non hẹn biển với nàng đó sao? Kiếp này, nàng không dám đánh cược. Nàng sợ mình sẽ thua lần nữa, mà lần này sẽ không có cơ hội sống lại. Nàng quyết không uống phí cơ hội ông trời đã ban cho nàng!

Mạc Liễm Sâm nhũn mày, mím môi không nói. Hồi lâu sau mới vỗ đầu: “Aizz, nàng xem trí nhớ ta này, xem thì quên mất chuyện quan trọng rồi!”

Đúng rồi, Mạc Liễm Sâm đến vì chuyện chân ca ca mình, sao nàng lại quên mất? Đúng là đáng chết, nàng hung hăng tự mắng bản thân trong lòng.

“Như thế nào? Thánh thủ Điện Cốc có nói sẽ chữa chân cho ca ca không?” Dịch Cận Ninh gấp gấp bắt lấy cánh tay hân, lúc này quên hết cổ kỵ nam nữ.

Chân của ca ca vẫn luôn là tâm bệnh của mẫu thân, nếu chân của ca ca vĩnh viễn không tốt lên, nhất định mẫu thân sẽ khổ sở day dứt mãi.

Mạc Liễm Sâm nhìn cánh tay mềm mại đang túm lấy tay mình, cười rục rờ.

Hắn nâng tay lên trên, muốn vuốt ve bàn tay xanh miết như ngọc này để an ủi nỗi khổ tương tự mấy ngày nay. Nhưng lý trí chiến thắng ham muốn trong nội tâm, hắn tự mắng mình một tiếng, ngược lại vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng: “Yên tâm, sư... À, thánh thủ Diệp Cốc đồng ý chữa trị cho ca ca nàng. Nhưng mà...”

“Nhưng sao?” Dịch Cận Ninh túm tay hắn chưa buông, vừa nghe hắn nói liền túm chặt y phục của hắn.

Mạc Liễm Sâm cau mày: “Chân ca ca nàng đã lâu năm rồi. Những nơi bị gãy rời đã liền lại, nếu muốn trị tận gốc thì phải đánh gãy chân hắn lần nữa, sau đó dùng độc môn bí truyền của thánh thủ Diệp Cốc nối xương cho hắn.”

Hôm qua trước khi đi tìm thánh thủ Diệp Cốc, hắn lặng lẽ đến dò xét bệnh tình ca ca nàng, phát hiện xương chân kia có phần kỳ quái, hình như là bị cố tình nối thành như vậy. Hắn nhủ chặt mày, chẳng lẽ có người không muốn chân ca ca nàng tốt lên?

“Chỉ như vậy?” Dịch Cận Ninh không dám tin, nhìn về mặt Mạc Liễm Sâm tuyệt không đơn giản như hắn nói, nhất định chân của ca ca còn có ẩn tình gì khác.

“Ca ca nàng, hắn...” Mạc Liễm Sâm muốn nói lại thôi, nhìn ánh mắt lo lắng của Dịch Cận Ninh, vẫn là nói ra suy nghĩ trong lòng: “Tôi qua thừa dịp ca ca nàng ngủ ta đã lên vào phòng hắn, phát hiện sau khi chân hắn bị gãy không được nối tốt!”

“Có ý gì? Ý người là chân của ca ca không tốt lên được là bởi có người âm thầm giờ trò?”

Trong lòng Dịch Cận Ninh lộp bộp, khó trách ca ca trị nhiều năm như vậy mà không thấy chuyển biến tốt. Nhưng không phải đại sư chùa pn kia là người phụ thân tìm đến sao, chẳng lẽ thực sự là phụ thân hại ca ca?

“Đừng, hơn nữa chân hắn còn bị dùng thuốc quá mạnh, kinh mạch gần như bị hủy hết!” Mạc Liễm Sâm thở dài: “Vì vậy, muốn chữa khỏi chân ca ca nàng không chỉ đánh gãy chân hắn, còn phải chặt đứt toàn bộ kinh mạch trên chân hắn, ngâm mình trong hồ tắm do thánh thủ Diệp Cốc đặc biệt chuẩn bị cho hắn chín chín tám tám một ngày!”

Dịch Cận Ninh lui về sau một bước, ngã ngồi trên ghế. Mỗi nghĩ ngợi trong lòng càng lúc càng lớn, ai muốn hại ca ca? Nàng cho rằng bản thân mình mới là bị thâm nhất, nhưng kỳ thực ca ca mới là bị ai nhất. Còn có mẫu thân, bà ngày ngóng đêm trông, chỉ hi vọng chân ca ca có thể tốt lên. Nếu thánh thủ Diệp Cốc không chịu chữa trị cho ca ca, như vậy chẳng phải ca ca phải ngồi trên xe lăn cả đời sao?

Lòng nàng chợt trở nên lạnh lẽo, như bị hắt một chậu nước đá vào, sau lưng như có cơn gió lạnh thổi qua. Nàng nhìn hắn bằng ánh mắt mong đợi: “Nhất định phải chữa tốt cho ca ca, nhất định phải chữa tốt cho ca ca!”

“Yên tâm, ta sẽ giúp nàng!” Mạc Liễm Sâm nhìn nàng như vậy trong lòng không rõ là cảm giác gì. Nàng như vậy giống một con nhím tự bảo vệ mình cẩn thận, nhưng thật ra nội tâm mong manh yếu ớt. Hắn âm thầm thề nhất định sẽ bảo vệ nàng, làm nàng hạnh phúc.

Mạc Liễm Sâm vừa rời khỏi Tượng phủ lập tức tới hậu viện căn nhà sát vách, đến cạnh bức tường hắn trực tiếp tung mình nhảy vào bên trong.

Trong viện cực kỳ đơn sơ, một ông lão đầu tóc trắng xóa đang dùng cả tay trái lẫn tay phải chơi cờ, nhìn dáng vẻ cực kỳ thoát tục, tiên phong đạo cốt. Thấy Mạc Liễm Sâm đến, ông nhảy dựng lên, dáng vẻ bí hiểm lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Ông nhanh chóng dời bước, kéo Mạc Liễm Sâm đang đứng ở ngưỡng cửa đến trước bàn cờ, cước bộ nhanh đến kinh ngạc. Nếu có cao thủ ở đây nhất định sẽ nhận ra đó là tuyệt học đã thất truyền từ lâu trong giang hồ - Đạp tuyệt vô ngân.

“Đồ nhí, người đã đến rồi. Nhanh nhanh nhanh, ván cờ này của vị sư sắp bị phá hỏng đến nơi rồi. Nào nào nào, giúp vị sư nghĩ xem làm như thế nào để đột phá vòng vây?”

Mạc Liễm Sâm nhướn mày, sư phụ lại đang hát tuồng? Hắn nhìn bàn cờ, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra phương pháp phá vòng vây, còn nói phương pháp cho sư phụ. Lão nhân gia nghe xong lập tức vui mừng kêu lên: “Tốt tốt tốt, không hổ là đệ tử quan môn của ta. Aizz, đáng tiếc. Nếu người chịu nghiêm túc học tập y thuật của y sư, lão đầu ta càng vui vẻ hơn!”

“Sư phụ, hiện tại con cũng hối hận đã không nghe lời người học y thuật thật tốt!” Mạc Liễm Sâm cúi đầu than thở.

Lão đầu cười ha ha: “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp, vị sư truyền thụ sở học cả đời cho người! Ha ha, không ngờ lời nói của nha đầu Tượng phủ kia còn có tác dụng hơn cả sư phụ ta đây, chỉ một ánh mắt của nàng cũng khiến người say đắm đến thần hồn điên đảo đi?”

“Sư phụ, dè dặt!” Mạc Liễm Sâm cười hi hi nói: “Khụ khụ, xin thánh thủ Diệp Cốc ngài giữ gìn phong độ. Ừm, phong độ, phong độ!”

Thánh thủ Diệp Cốc? Trong lòng Mạc Liễm Sâm cảm thấy buồn cười, ai mà tin được lão đầu râu bạc ngày ngày thích đánh cờ với mình, không có việc gì thì điên khùng tóc rối lại là thánh thủ Diệp Cốc tiếng tăm lừng lẫy cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 34: Gây sóng gió

Từ sau khi Tứ di nương bị giam, Ngũ di nương ở Tướng phủ có thể nói là phong sinh thủy khởi*, không lâu sau bắt đầu làm mưa làm gió. Ngày hôm đó, phu nhân của Hữu Tấn Kỵ Thường Thị Thạch Sở Thức tìm đến cửa Ngũ di nương. Hai người hàn huyên một lúc liền hàn huyên đến chuyện hôn nhân của con gái.

*Gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc; gió nổi nước lên; thuận buồm xuôi gió.

Con trai Thạch Quân của Sở Thị không những vóc người lùn, quan trọng nhất hẳn là một tên lưng gù. Hai tháng nữa sẽ tròn hai mươi sáu tuổi, đến nay vẫn chưa có mối hôn nhân nào. Trong lòng Sở thị sốt ruột chờ đợi, ngược lại Quân Nhi đã có vài nha hoàn thông phòng, nhưng không có chính thất danh môn quả là mất hết mặt mũi. Bà sợ hãi người ngoài nói đường đường tam phẩm Hữu Tấn Kỵ Thường Thị lại tìm một đứa nha hoàn làm con dâu, miệng lưỡi người đời rất sáng sủa.

Ngũ di nương nghe mà vẻ mặt phấn khởi, trong mắt hiện lên một tia gian xảo, kéo tay Thạch Sở thị nói: “Thì ra lệnh lang vẫn chưa có hôn phối, chẳng hay bà có nhìn trúng Nhị cô nương nhà ta không?”

Đều trách mình bụng dạ không tốt, sinh liên tiếp hai đứa con gái, chẳng dễ gì mới chờ được đến đứa thứ ba là con trai, nhưng diện mạo lại có khiếm khuyết. Sở thị than một tiếng: “Aizz, Quân Nhi đã hai mươi lăm rồi, mà chưa kết hôn. Cô nương gia nếu không phải chê vóc dáng hăn lùn thì chê dáng dấp hăn không đẹp mắt. Nhị cô nương nhà bà diện mạo xinh đẹp như vậy, nàng có đồng ý hay không?”

Đương nhiên là không rồi, đáy lòng Ngũ di nương cười một tiếng, mở miệng: “Làm gì có hôn sự của con cái nào không phải do cha mẹ làm chủ? Chờ ta hỏi lão gia, nhất định ngài sẽ đồng ý.”

Hiện tại Ngũ di nương không rõ ràng tính toán của Dịch Trường Hoa lắm, bà chỉ biết Hữu Tấn Kỵ Thường Thị là một chức quan không nhỏ, sau này lão gia chỉ cần nói một câu nhất định sẽ được chút lợi ích. Hơn nữa, người kia cũng là người quen lâu năm của lão gia. Là người đảng hoàng trung hậu, cũng coi như là một bằng hữu khó tìm. Con trai ông trừ tướng mạo không đẹp ra, những cái khác đều không tệ, cấp quan cũng cao hơn cha hăn, hình như là Thượng Tướng quân gì đó, bắt đầu từ nhị phẩm.

Sở thị vui mừng đáp lời, đồng ý trở về chuẩn bị chọn lựa đồ sính lễ, chờ tin tức tốt của Ngũ di nương.

Tối hôm đó, Dịch Trường Hoa trở về hơi muộn. Ông đến viện Ngũ di nương như thường ngày, sau khi rửa mặt mũi liền nằm xuống, hôm nay ông mệt muốn chết. Vừa đặt đầu lên gối là ngủ ngay lập tức, nhìn ông mệt mỏi như vậy Ngũ di nương không tiện gọi ông dậy. Ngũ di nương định ngày mai nói với lão gia, ai ngờ ngày hôm sau Dịch Trường Hoa lại rời đi sớm.

Ngũ di nương suốt nửa giận đến mức quăng cái chén, ma ma thiếp thân hấp tấp giúp bà thuận khí. Hồi lâu sau, bà mới bình tĩnh, giận dữ nói: “Người nói xem, sao Dịch Cận Ninh lại tốt số vậy chứ, ta muốn tìm một tướng công diện mạo khiếm khuyết cho nàng mà cũng không xong? Không, nhất định ta phải làm được việc này, nói không chừng lão gia còn rất vui về ấy chứ!”

Nhấp ngụm trà, Ngũ di nương thờ hờn hèn bước ra cửa. Bà ta muốn đến Thạch phủ tìm Sở thị thương lượng, xem nên hoàn thành chuyện này như nào, còn phải tránh được ánh mắt của Đại phu nhân. Ai dè chân còn chưa bước ra ngoài, Sở thị đã tự mình đưa tỳ mang thiếp canh* đến đây.

*Thiếp canh: Ghi ngày, giờ, tháng, năm sinh. (Theo Baika)

“Đây là thiếp canh của Quân nhi, bà xem có phải mang thiếp canh của Nhị cô nương...” Sở thị ập a ập ứng, hôm nay bà đến là muốn xác định việc hôn sự.

Ngũ di nương cau mày, vẻ mặt làm khó: “Chuyện này... Ta còn chưa nói chuyện này với lão gia, tối qua ngài mệt mỏi quá. Sáng sớm hôm nay trời còn chưa sáng đã ra cửa rồi, ta...”

“Sao mà khó xử, bà là di nương được yêu chiều nhất Tướng phủ, còn sợ Dịch Tướng ăn bà sao? Hơn nữa, chuyện này không thể kéo dài!” Sở thị ý tứ sâu xa kéo dài âm cuối, dùng ánh mắt trong lòng người biết rõ liếc Ngũ di nương.

Ngũ di nương suy nghĩ một lúc, nói: “Được rồi, trước ta nhận thiếp canh. Về phần thiếp canh của Nhị cô nương...”

“Không được, các người không thể làm vậy với tiểu thư!” Nô Nhi nổi giận đùng đùng xông tới, đoạt thiếp canh trong tay Ngũ di nương, ném trả lại cho Sở thị: “Tiểu thư sẽ không gả cho con trai bà!”

Tâm tính Nô Nhi vốn trẻ con, cả ngày chỉ nghĩ tới ăn. Ăn xong điểm tâm của Trúc Uyển, lập tức nghĩ đến điểm tâm trưng bày trong đại sảnh không ai ăn thường bị mang đi, liền chân không nghe sai bảo chạy tới đại sảnh. Nàng thầm nói với bản thân đây không phải ăn vụng, chỉ là mình không muốn uống phí thôi. Nhưng vừa đến đại sảnh thì nghe được cuộc nói chuyện của Ngũ di nương và Sở thị, nói muốn thiếp canh của Nhị cô nương.

“Chuyện cười, một di nương như bà có thể tùy ý sắp xếp hôn sự của tiểu thư chúng ta sao? Hiện tại nàng là con gái của Đại phu nhân, đích nữ của Tướng phủ, sao có thể gả cho con trai của một vị quan tam phẩm nhỏ nhoi?” Nô Nhi không hiểu chuyện lời đời như nhiều người, nàng chỉ biết cấp quan của Thạch Hữu Tấn Kỵ Thường Thị gì đó thấp hơn lão gia. Với lại, nàng còn nghe nói Thạch công tử kia là một người diện mạo có khiếm khuyết, sao

tiểu thư có thể gả cho người như vậy chứ!

“Láo xược, một đứa nha hoàn nhỏ nhoi như ngươi lại dám tranh cãi với ta, còn dám ngang nhiên chằm chọc phu nhân Hữu Tấn Kỵ Thường Thị?” Ngũ di nương vỗ bàn một cái lớn tiếng hét: “Ngô ma ma, và miệng cho ta!”

Ma ma đứng sau Ngũ di nương nghe lệnh lập tức tiến lên, túm chặt tóc Nô Nhi, vừa ‘bốp’ một tiếng đã là một bạt tai. Nô Nhi chưa kịp phản ứng đã bị một cái bạt tai, lửa giận từ từ dâng lên, cũng túm lấy tóc Ngô ma ma.

“Bốp!” Âm thanh còn vang dội hơn âm thanh vừa rồi. Nô Nhi thỏa mãn nhìn năm vết ngón tay trên mặt Ngô ma ma, phe phẩy tay nói: “Mặt dày thật, ta đánh đau cả tay!”

Khuôn mặt Ngũ di nương tức giận đến vặn vẹo, bà ta giận dữ đứng lên, thuận tay cầm chén trà trên bàn lên ném vào người Nô Nhi: “Phản, phản rồi!”

‘Bốp’ một tiếng, ly trà đập vào đầu Nô Nhi, máu tươi chảy xuôi theo khuôn mặt, nhỏ giọt xuống y phục, rơi xuống đất. Màu đỏ của máu kích thích Sở thị, bà ta hét lên một tiếng, cả người nhéch nhác chạy ra khỏi Tượng phủ, nhưng vẫn không quên dặn dò Ngũ di nương đừng quên chuyện này.

Ngũ di nương và các ma ma, nha hoàn bị dọa đến hoang mang lo sợ, đâu còn để ý đến những người khác.

Nô Nhi cười lạnh một tiếng, kiên cường nâng tay lên dùng ống tay áo lau vết máu trên trán, đi từng bước một về phía Ngũ di nương, hù dọa bà: “Ta chết rồi sẽ tới tìm bà đầu tiên!” Nói xong liền hôn mê bất tỉnh.

“A!” Ngũ di nương thét chói tai ôm lấy Ngô ma ma, đôi môi run rẩy nói: “Nàng...Nàng ta chết chưa?”

Ngô ma ma đi tới cúi người xuống thăm dò hơi thở Nô Nhi: “Còn thở!”

“May mắn không chết!” Ngũ di nương vỗ ngực, thở một hơi thật dài nói: “Làm sao bây giờ?”

“Ném xuống cái giếng kia, để nàng ta đi theo Nhị nương!” Ngô ma ma bình tĩnh nói: “Ngũ di nương, Nô Nhi biết chuyện này nhất định sẽ nói với Nhị cô nương, đến lúc đó sẽ...”

Đến lúc đó hôn sự này sẽ không thành! Tạm thời không nói đến chuyện lão gia có đồng ý hay không, nếu để Đại phu nhân biết nhất định bà sẽ không được yên. Ngũ di nương suy nghĩ một lúc, nói: “Được rồi, gọi hai người của chúng ta đến, cẩn thận đừng để người khác phát hiện!”

Ngô ma ma đáp lời, chỉ chốc lát sau đi tới cũng một vị ma ma tuổi gần bằng bà.

Hai người vừa chuẩn bị nâng Nô Nhi lên, bỗng có một người đi vào đại sảnh. Ngô ma ma và vị ma ma kia sợ đến mức tay run lên, Nô Nhi đang được nâng lên bị rơi xuống đất phát ra một tiếng ‘bịch’. Thương thay Nô Nhi đang hôn mê bất tỉnh, bằng không chắc chắn tìm đến hai người đánh nàng báo thù rửa hận.

Ngũ di nương ngạc nhiên quay đầu lại: “Ngươi là?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 35: Bắt đầu phản kích

Dịch Cẩm Ninh ngồi lắc lư trên xích đu, thần thờ nhìn ao sen trước mắt. Tối qua nàng đi tìm mẫu thân và ca ca, nhưng là lén lút gạt phụ thân, hiện tại trong lòng nàng vẫn còn hoài nghi rốt cuộc chân của ca ca có phải do một tay phụ thân gây nên hay không.

Sáng sớm nay ca ca theo Mạc Liễm Sâm ra khỏi cửa. Dịch Cẩm Ninh nhìn mẫu thân khóc đến mức không còn hình người, nhưng không biết nên an ủi như nào. Mẫu thân muốn đi theo, nhưng nàng không có biện pháp, thánh thủ Điệp Cốc này cổ quái ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện gì. Mạc Liễm Sâm cũng khuyên nàng nghĩ thoáng hơn, chân ca ca sẽ tốt lên thôi.

Nàng đành phải nghe theo, ngoan ngoãn ở nhà chờ tin tức, trong lòng còn sốt ruột hơn cả mẫu thân. Nếu thánh thủ Điệp Cốc không trị chân ca ca tốt lên được hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy phải làm thế nào mới tốt!

Tiểu Đào giúp nàng đẩy xích đu, nhìn tiểu thư sốt ruột nàng cũng nóng vội vàng theo.

Lát sau, Tiểu Như vội vàng chạy vào: “Không xong rồi tiểu thư, vừa rồi nô tỳ lén đi theo Đại tiểu thư đến đại sảnh, nghe nói Ngũ di nương muốn đưa Nô Nhi đi lấp giếng, bây giờ đưa Nô Nhi đang hôn mê đến viện cũ rồi!”

“Cái gì?” Dịch Cẩm Ninh nhảy từ xích đu xuống đất: “A Trúc, nhanh, dùng khinh công đến viện cũ!”

Chủ tớ mấy người vội vàng chạy tới viện cũ, A Trúc nói hấn sẽ chạy đến cứu Nô Nhi trước. Hấn không thể tùy tiện hiện thân ở Tướng phủ, cho nên sau khi ôm lấy Nô Nhi hấn lập tức phi thân tung người nhảy ra ngoài tường.

Đúng lúc này Dịch Cận Ninh chạy đến, nàng nhìn Ngô ma ma lại nhìn miệng giếng trước mặt nức nở: “Ngô ma ma, có phải bà đã ném Nô Nhi...”

“Không có!” Ngô ma ma vội lên tiếng phủ nhận, quả thật bà chưa kịp ném người vào trong giếng.

Vừa rồi có người vào đại sảnh, Ngũ di nương còn tưởng là Dịch Cận Ninh, không ngờ lại là Đại tiểu thư. Đại tiểu thư nói Ngũ di nương đừng làm lộ ra, nhanh chóng ném nôi tài nhiều chuyện Nô Nhi này vào trong giếng. Lúc đầu bà và Ngũ di nương đã buồn bực sẵn, không ngờ Đại tiểu thư này thường ngày nhìn dịu dàng động lòng người như thế, vậy mà sau lưng lại là tâm địa độc ác, ngay cả thân muội của mình cũng muốn tính kế.

Dịch Cận Ninh cuống quýt chạy đến cạnh giếng nhìn vào trong vài lần, Ngô ma ma thấy nàng không tin bèn mở miệng: “Vừa rồi có một nam nhân bay từ ngoài tường vào ôm Nô Nhi đi rồi!” Ngô ma ma duỗi một ngón tay chỉ về phía A Trúc rồi đi.

“Coi như số người gặp may, nếu hôm nay Nô Nhi xảy ra điều gì không hay, ta lột da ngươi!” Dịch Cận Ninh cắn răng nghiêng lợi, mấy người này cả ngày ăn no không có gì làm nên tìm nàng gây phiền toái đúng không?

Hất tay áo, Dịch Cận Ninh mang theo Tiểu Đào và tn vội vã chạy về Trúc Uyển.

“Nô Nhi, ngươi làm sao vậy?” Dịch Cận Ninh vừa trở lại Trúc Uyển thì thấy Nô Nhi nằm trên giường, khuôn mặt đẫm máu, nàng hô lên một tiếng chạy qua: “Nô Nhi, đừng dọa ta!”

A Trúc ôm kiếm đứng cạnh Dịch Cận Ninh: “Chủ tử, nàng không sao, chỉ ngất đi thôi!”

“Không sao mà chảy máu nhiều như vậy à?” Trong mắt Dịch Cận Ninh hiện lên tia sáng lạnh. Nàng nhin quá nhiều nên những người đó cho rằng nàng dễ ức hiếp đúng không?

Lúc này, Nô Nhi từ tỉnh lại, cảm giác đau đớn trên trán khiến nàng muốn nhe răng kêu một tiếng, sau đó thấy ánh mắt lo lắng của tiểu thư bèn kìm lại. Nàng cười nói: “Tiểu thư, Nô Nhi không sao!”

“Vết thương của ngươi do ai gây nên?” Sau khi tn chạy đến, vừa nghe Nô Nhi bị mang đi lấp giếng liền chạy về báo tin. Trong lòng nàng sốt ruột quên xem xét cẩn thận, nên vừa rồi không thấy Nô Nhi bị thương.

Nô Nhi mím môi, nghẹn ngào nói: “Tiểu thư, là Ngũ di nương cầm ly trà ném vào em. May mà chén trà kia là trà lạnh, bằng không khuôn mặt của Nô Nhi bị hủy rồi, hu hu...”

“Xảy ra chuyện gì? Ngươi nói rõ ràng cho ta!” Dịch Cận Ninh ngồi bên giường nghiêm túc nhìn Nô Nhi.

Mặc dù Nô Nhi búống bình nhưng là người có chừng có mực, nàng sẽ không vô duyên vô cớ động chạm gây chuyện. Trừ phi, nàng nghe được hoặc nhìn thấy chuyện gì khiến người khác tức giận.

“Chính là Ngũ di nương... Bà ta gạt lão gia và phu nhân, lén đưa thiếp canh của người cho Thượng tướng quân dung nhan xấu xí làm con dâu. Đúng lúc em đến đại sảnh ăn vụng điểm tâm, trùng hợp nhìn thấy Ngũ di nương nhận thiếp canh của người ta.” Nô Nhi buồn bã nói: “Tiểu thư, nếu em đến trễ một bước, chắc chắn người sẽ bị gả cho tên xấu xí đó rồi!”

Thật không an phận! Dịch Cận Ninh siết chặt nắm tay, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh phản hận. Nếu đã không để ta sống an ổn, vậy ta sẽ khiến các ngươi vĩnh viễn không yên phận!

Dịch Cận Ninh nghĩ đến đây, trong mắt hiện lên gian xảo, nói với Nô Nhi: “Nô Nhi, ngươi ghé tai qua đây, ta có nhiệm vụ cho ngươi!”

Nàng chưa thực sự chứng kiến bản lĩnh thần trộm của Nô Nhi, hơn nữa từ lúc vào Tướng phủ, nàng không còn tiếp tục sử dụng mảnh khốe này nữa. Có lẽ tay cũng ngứa ngáy không thôi, bây giờ mượn Ngũ di nương đến thử bản lĩnh của nàng.

Nô Nhi nghe tiểu thư rỉ tai một hồi, ôm bụng cười lăn lộn, Tiểu Đào lén lút hỏi nàng cũng cố ý thần thần bí bí, chỉ nói một câu: “Muốn biết rõ ràng thì đợi đến mai xem trong viện Ngũ di nương xảy ra chuyện gì đi!”

Tiểu thư đây là phản kích thực sự rồi! Tiểu Đào vui mừng muốn khóc, nhiều năm qua thường thấy tiểu thư bị ức hiếp không nói tiếng nào, hiện tại nàng muốn ra tay vì bản thân mình, thật tốt!

“A Trúc, ta không muốn để Mạc Liễm Sâm biết chuyện hôm nay!” Mắt Dịch Cận Ninh nhìn ra ngoài cửa, nhưng đúng là nói với A Trúc.

Nàng tin Mạc Liễm Sâm, nhưng nàng không muốn chuyện gì cũng dựa vào người khác. Sống lại lần nữa, đối phó với những thứ tôm tép kia nàng vẫn làm được.

“Chuyện này...” A Trúc nghi ngờ nhìn nàng: “Nhưng chủ tử nói...”

“Chủ tử?” Dịch Cận Ninh cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hấn: “Ngươi nói ai mới là chủ tử của ngươi?”

Ánh mắt nữ nhân này thật đáng sợ, lần đầu tiên hắn thấy ánh mắt như vậy xuất hiện trên người một cô nương. Hắn nhớ lần đầu tiên hắn thấy ánh mắt như vậy là năm hắn tám tuổi, ánh mắt Mạc Liễm Sâm cũng giống hệt như thế. Ban đầu Mạc Liễm Sâm dùng ánh mắt đáng sợ đó theo dõi hắn, nói hắn phải sống sót vì chính bản thân mình.

Hắn vẫn còn nhớ, ánh mắt kia mặc dù đáng sợ nhưng rồi lại không đáng sợ nữa. Không biết có phải ban đầu Mạc Liễm Sâm quá nhỏ là nguyên nhân khiến hắn khinh thường không hiểu ánh mắt giết người này hay không. Nhưng trong ánh mắt kia bao hàm dũng khí khiến người ta muốn sống tiếp, hắn biết Mạc Liễm Sâm đang khích lệ hắn, là động lực duy nhất chống đỡ không để hắn suy sụp. Mà nay, ánh mắt này lại xuất hiện lần nữa, còn thời gian thì đã trôi qua mười năm dài đằng đẵng.

A Trúc cẩn thận liếc nàng một cái, lại cúi đầu: “A Trúc không dám, ngài chính là chủ tử của A Trúc!”

Mạc Liễm Sâm từng nói, sau này Dịch Cận Ninh sẽ là chủ tử của hắn. Hắn nghe lời Mạc Liễm Sâm nên tất nhiên sẽ coi nàng là chủ tử của mình.

“Được rồi, người nhớ là được rồi, ra ngoài đi!”

A Trúc thành thực đứng dậy, bước một bước lớn, về một cái đã không thấy bóng người. Tiểu Đào nhìn mà hâm mộ, hai mắt Nô Nhi cũng phát sáng. Nếu các nàng cũng giỏi võ công như vậy thì hay quá!

Dịch Cận Ninh che giấu đi sát ý trong mắt, quay đầu cười cười với Tiểu Đào và Nô Nhi

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 36: Thuật yểm thắng

Buổi tối hôm đó, đêm khuya vắng người, Nô Nhi dùng khinh công mang theo Tiểu Đào kỹ thuật vụng về lên vào viện Ngũ di nương. Bóng đêm mông lung che giấu hai người.

“Ôi chào!” Tiểu Đào vội che miệng, mắt cẩn thận đảo qua khắp nơi. Nàng vừa mới học khinh công không lâu, lúc bay qua đầu tường đột nhiên không đủ khí, không cẩn thận giẫm hụt suýt thì ngã xuống.

Nô Nhi quay đầu lại nhanh chóng kéo nàng một cái, trách mắng: “Bảo tỷ ở nhà không nên tới lại cứ muốn tới, đã nói một mình muội có thể làm rồi. Xem đi, suýt nữa làm hỏng việc lớn của tiểu thư.”

“Nô Nhi tốt, tỷ biết tỷ sai rồi, trở về nhất định luyện tập chăm chỉ vượt qua muội!” Tiểu Đào đáng thương nhìn Nô Nhi phía trước, năn nỉ nói.

“Suýt, nhỏ giọng chút, đừng để người khác nghe thấy!” Mặc dù vóc người Nô Nhi nhỏ nhắn nhưng cơ trí. Nàng kéo cánh tay Tiểu Đào, men theo đầu tường đi tới một cây đại thụ trong viện: “đi nào, bên kia có đại thụ sẽ thuận lợi cho chúng ta hơn.”

Tiểu Đào ở Tướng phủ đã lâu đương nhiên biết ở đâu có cây, không cần Nô Nhi chỉ dẫn cũng biết bây giờ nên làm gì. Bây giờ quan trọng nhất là không nên làm liên lụy Nô Nhi, để nàng lên lút bỏ vài thứ vào phòng Ngũ di nương, sau đó thần không biết quỷ không hay rời đi.

“Muội cứ đi đi, ta ở đây là được, mau lên!”

Nô Nhi đáp một tiếng, tung người nhảy lên, tựa như Phi Yến nhanh nhẹn hạ xuống đất. Tiểu Đào nhìn mà trong lòng không ngừng so sánh, không hổ là Nô Nhi từng lăn lộn trên giang hồ!

“Muội đi trước, có người tới thì nghe tín hiệu của muội.” Tiểu Đào ra dấu tay yên tâm, Nô Nhi nhanh nhẹn như một con mèo tiến vào trong viện Ngũ di nương.

Tiểu Đào canh giữ trên cây cho nàng, thật ra thì giờ này đa số mọi người trong Tướng phủ đều ngủ say rồi. Chỉ cần cẩn thận một chút thôi, các nàng không cần lo lắng có người phát hiện.

Lát sau, Nô Nhi dọc theo đường cũ trở lại, nàng kéo Tiểu Đào cùng nhảy xuống tường: “đi”

Gió đêm khẽ thổi qua, trêu đùa thổi lá cây lên rồi yên tĩnh trở lại. Đầu tường nơi vừa có người đứng nhìn như không có gì khác thường. Nhưng nhìn gần một chút sẽ phát hiện ra ở đó có một chiếc trâm Phi Hoàng Trục Nguyệt được chạm trổ tinh xảo khéo léo.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Cận Ninh đi thỉnh an Dịch lão phu nhân. Lúc đi ngang qua Quỳnh Uyển của Ngũ di nương, vừa khéo nhìn thấy bà ta và Ngô ma ma đi ra.

“Ninh Nhi à, thỉnh an lão phu nhân sớm thế?” Nét mặt Ngũ di nương vẫn nhiệt tình, thân thiện đến mức làm Dịch Cận Ninh cảm thấy khó chịu.

Dịch Cẩn Ninh ghét nụ cười giả tạo này của bà ta, giống như chán ghét sự giả tạo của Dịch Cẩn An vậy. Rõ ràng không phải bản tính nhưng trước sau còn cố tình giả bộ như hiền lành với mẫu thân lắm vậy, thật ghê tởm.

Nàng hơi khéo mắt, lộ ra ánh sáng lạnh: “Ngũ di nương, không biết hôm qua Nô Nhi mạo phạm người chuyện gì mà phải đưa nàng ấy đi lấp giếng?”

“Hôm qua nàng ta...không những mạo phạm ta còn đắc tội với phu nhân Hữu Tán Kỵ Thường Thị. Nô tài như vậy nếu không dạy dỗ, sau này sẽ không nhìn chủ tử vào trong mắt, người còn quản được nàng ta sao?” Ngũ di nương ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Huống hồ ta cũng chưa từng nói muốn đưa nàng ta đi lấp giếng, là nô tài nào không có mắt khua môi múa mép vậy?”

Dịch Cẩn Ninh cười lạnh trong lòng, không phải bà không muốn đưa nàng đi lấp giếng mà là không có cơ hội! Nói xong, hai người đã đến viện Dịch lão phu nhân.

“Đến rồi, Ngũ di nương vào trước đi.” Dịch Cẩn Ninh lui về sau một bước để Ngũ di nương Ngô thị vào trước.

Ngũ di nương liếc nàng rồi đi thẳng vào, ngay cả một lời cảm ơn cũng không có, dường như đó là chuyện đương nhiên. Dịch Cẩn Ninh đứng sau lưng bà ta cười ha ha nhìn bà ta bước vào rồi cất bước.

Sau khi vào phòng thì nghe thấy âm thanh đau đớn, Dịch Cẩn Ninh mỉm cười, nhưng vẻ mặt lại trầm xuống, nàng nhanh chóng chạy vào: “sao vậy bà nội?”

“Không biết xảy ra chuyện gì, sáng sớm hôm nay lão phu nhân đứng lên bị choáng váng đầu.” Lương ma ma thiếp thân về mặt khổ sở nói: “Vừa rồi nghỉ ngơi một lúc đã khá hơn nhiều rồi, bây giờ lại bắt đầu hôn mê, còn như thế nữa.”

Dịch Cẩn Ninh lo lắng đi lên trước, nắm tay Dịch lão phu nhân: “Bà nội, người sao rồi?”

Nàng lại hỏi Lương ma ma: “Mời đại phu chưa?”

“Đại phu chưa tới!” Lương ma ma vừa nói xong, một tiểu nha hoàn dẫn lão lang trung râu ria hoa râm đi vào. Đây không phải đại phu thường xem bệnh cho Dịch lão phu nhân hàng năm, Lương ma ma nghi ngờ hỏi: “Thúy Nhi, Tả đại phu đâu?”

Nha hoàn tên Thúy Nhi cúi đầu: “Nô tỳ đi mời nhưng đại phu ở phòng thuốc nói ông ấy ra ngoài thành xem bệnh rồi, còn lâu mới trở về.”

“Ui cha!” Dịch lão phu nhân đau không chịu được, bà chỉ vào lão đại phu kia nói: “Người tới xem bệnh cho ta cũng được, ta như thế nào muốn chết rồi!”

Lúc lão đại phu đến bên giường thừa dịp không ai chú ý liếc nhanh Dịch Cẩn Ninh một cái, không ai phát hiện. Ông cẩn thận bắt mạch cho lão phu nhân, nhủ thầm giữ im một lúc. Lương ma ma và lão phu nhân nhìn đáng vẻ của ông mà tim như sắp nhảy lên cổ.

Sắc mặt Lương ma ma lo lắng, nóng lòng hỏi: “Đại phu, rốt cuộc lão phu nhân nhà ta bị sao vậy? Ông nói chuyện đi, thấy ngài ấy đau như vậy ông còn kì kèo mè nheo cái gì nữa?”

Lão đại phu đặt tay Dịch lão phu nhân xuống, thu vạt lụa trắng trên cổ tay bà nói: “Dấu hiệu của lão phu nhân không giống như bị bệnh, mà là...”

“Giống cái gì? Nói đi, ông không thấy lão phu nhân đau thế nào à?” Nhìn lão đại phu mè nheo không nói, Ngũ di nương cũng nóng nảy, gấp gáp kéo ông tay áo đại phu thốt lên.

“Chuyện này... Nên nói chuyện này như nào đây!” Lão đại phu rồi rầm.

Dịch lão phu nhân vỗ vỗ đầu: “Nói thật đi, ta già rồi, có thể chống đỡ đến từng này tuổi là đã rất tốt rồi. Nếu như thực sự bị bệnh kỳ lạ gì ta cũng chấp nhận.”

“Vâng... Là thuật yếm thăng!” Lão đại phu lau mồ hôi, dư quang nơi khóe mắt liếc qua Dịch Cẩn Ninh, thấy nàng nhìn mình chằm chằm lập tức nói lại: “Lão phu nhân, đây là dấu hiệu mới bắt đầu của thuật yếm thăng. Xin hỏi lão phu nhân, có phải lúc đầu chỉ là hơi choáng váng đầu? Sau đó lại càng choáng váng hơn, rồi đau đớn khó chịu? Nếu thật như vậy, có phải bây giờ lão phu nhân thấy buồn nôn, sau đó là buồn ngủ?”

Mấy điều này đều bị nói trúng hết, chẳng lẽ thực sự là thuật yếm thăng? Mắt Dịch lão phu nhân lộ ánh sáng lạnh sắc bén: “Là ai? Là ai muốn rủa ta chết? Là ai muốn hại Tướng phủ chúng ta?”

Thuật yếm thăng này bị gian tế nước Nam Lăng lạm dụng trên người Hoàng đế trong nước từ hai mươi năm trước, dùng để nguyên rửa mấy đời Hoàng đế của đế quốc Tây Việt, muốn một lần đánh phá Tây Việt xưng bá thiên hạ. Lúc ấy Hoàng đế phát hiện trở nên giận dữ, sau khi ngũ mã phanh thây gian tế thì đuổi về Nam Lăng, hai nước giao chiến mấy năm, bởi vì dân chúng khôn ngoan mới thu tay lại. Sau đó, Hoàng thượng nghiêm lệnh cấm chỉ Tây Việt sử dụng thuật yếm thăng, nếu như phát hiện ra chu di cửu tộc.

Mọi người trong phòng cúi thấp đầu, tỏ ý bọn họ không hề làm. Dịch lão phu nhân quét qua những khuôn mặt khả nghi, khi ánh mắt quét đến Ngũ di nương thì dừng lại.

Ngũ di nương giật mình ngẩng đầu, thấy Dịch lão phu nhân nhìn mình chằm chằm. Bà không làm, đây là tội lớn bị chém đầu, phải chu di cửu tộc, sau bà dám chứ?

“KHông phải thiếp thân!” Ngủ di nương bị lão phu nhân nhìn chăm chú sợ đến mức quỵ xuống đất: “Lão phu nhân, dù thiếp thân từng nguyên rủa ngài nhưng đã là chuyện của mấy năm trước. Lão phu nhân, thiếp thân thề, tuyệt đối không phải thiếp thân!”

Dịch Cẩn Ninh rũ mắt, che khuất ánh sáng sắc bén bên trong, hừ, không phải bà cũng sẽ trở thành bà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 37: Một người nữa chết

Năm xưa Dịch lão phu nhân phản đối gay gắt chuyện Ngủ di nương vào cửa, bởi ca ca bà phạm vào chuyện sai trái bị Hoàng đế cử trăm, cả nhà cũng bị liên lụy theo. Ngủ di nương từng viết tên Dịch lão phu nhân lên mảnh vải trắng, sau đó đọc ác dùng dao nhỏ rạch lên.

Dịch lão phu nhân biết Ngủ di nương vốn muốn nguyên rủa mình chết, nhưng không ngờ bà ta lại dùng phương pháp cực đoan như vậy. Chẳng lẽ bà không biết làm như vậy sẽ hại Tướng phủ, hại mọi người trong Dịch gia sao?

“Có phải lad Ngủ di nương hay không, đến viện bà ấy xem xét một chút chẳng phải sẽ rõ sao!” Dịch Cẩn An đứng trước mặt Dịch lão phu nhân nói: “Bà nội, hiện tại ngài sao rồi?”

Nàng ta vừa vào viện không lâu thì nghe Ngủ di nương có liên quan đến chuyện dùng thuật yểm thắng hại người, cảm giác đầu tiên chính là không phải Ngủ di nương làm, mà là Dịch Cẩn Ninh làm. Nàng ta híp mắt nhìn Dịch Cẩn Ninh thì thấy nàng quay đầu lại nhìn mình cười một tiếng, nụ cười kia rất thuần lương.

“Đến viện Ngủ di nương xem xét, nếu để ta phát hiện ra cái gì sẽ không dễ yên cho ngươi!” Dịch lão phu nhân ho khan hai tiếng, chỉ tiề rèn sắt không thành thép nói với Ngủ di nương.

Các ma ma, nha hoàn được lệnh của lão phu nhân lập tức chạy đến viện Ngủ di nương.

Ngay từ đầu Dịch lão phu nhân đã phản đối Ngủ di nương vào cửa, nhưng ngày dài tháng rộng bà chẳng muốn nhằm vào bà ấy nữa, không ngờ chuyện này quả là không tốt, cứ một mực gặp phải người đến gây họa cho Tướng phủ. Hôm nay xảy ra chuyện lớn như này nhất định phải giấu giếm mới được, bà quay đầu nói với lão đại phu: “Vị tiên sinh này, chuyện Tướng phủ kính xin ngài giữ bí mật, chuyện này có quan hệ trọng đại...”

Nếu tra ra chân tướng, coi như không phải thuật yểm thắng cũng khó tránh khỏi Hoàng thượng chi trích. Nếu Dịch Trường Hoa vì vậy mà bị dính dáng đến, vậy thì nguy rồi!

“Lão phu nhân yên tâm, ta làm chuyện nhân tâm hành y cứu người, đương nhiên sẽ không tự tiện mang tính mạng người khác ra nói giỡn.” Lão đại phu khom lưng vái, khoát tay đảm bảo nói.

Lão đại phu vừa đi, ánh mắt hung dữ của lão phu nhân lập tức quét về phía Ngủ di nương: “Nói, rốt cuộc có phải ngươi làm không? Nói ra ta có thể xử nhẹ.”

Không phải thiếp thân, lão phu nhân, ngài phải tin tưởng thiếp thân!” Ngủ di nương quỳ trên đất đập đầu phát ra những tiếng bộp bộp vang dội, cái trán bị rạch ra, từng tơ máu thấm ra không che giấu nổi cái trán đã sưng đỏ không chịu nổi.

Chợt Dịch Cẩn An nhìn Dịch Cẩn Ninh đang đứng cạnh nàng ta, ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói: “Muội muội, ngươi nói xem Ngủ di nương có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như này không?”

“Tất nhiên... không biết!” Dịch Cẩn Ninh cũng cười cười, lúc đồng tiền nhàn nhạt nổi bật đôi gò má như đóa phù dung, trông rất đẹp mắt.

Lúc này, các ma ma nha hoàn đến viện Ngủ di nương đã trở lại, trong tay Lương ma ma cầm một con rối gỗ nhỏ. Các bà đều là người bên cạnh lão phu nhân, tuổi hơi lớn, đều nhận ra lão phu nhân và Ngủ di nương không hợp nhau. Các tiểu nha hoàn từng bị Ngủ di nương chèn ép thì chỉ ước gì à ta chính là hung thủ ám hại lão phu nhân, để lão phu nhân trừng phạt bà giúp các nàng.

“Lão phu nhân, tìm thấy một con rối gỗ nhỏ trong phòng ngủ của Ngủ di nương.” Lương ma ma đưa rối gỗ cho Dịch lão phu nhân xem, còn không quên nhắc nhở: “Cẩn thận một chút, trên rối gỗ có kim”

Lão phu nhân nhận lấy xem, quả nhiên thấy trên thân rối gỗ cắm đầy kim. Y phục của tượng gỗ được làm bằng gấm Tô Nguyệt thượng hạng, thủ công cầu tha, vừa nhìn đã biết người thêu y phục cho tượng gỗ rất vụng về. Trên rối gỗ còn dán một tờ giấy, trên đó viết ngày sinh tháng đẻ của Dịch lão phu nhân.

Lão phu nhân càng xem càng tức giận, tay không kiềm được run lên. Trong cơn tức giận, bà ném rối gỗ lên người Ngủ di nương: “Tự ngươi xem đi, xôn nói không phải ngươi làm? Gấm Tô Nguyệt hoa nhỏ chỉ dệt hai thất, ta cho Tô nương một thất, thất kia cho di nương được sủng ái là ngươi. Còn đồ thêu này nữa, hầu hết mọi người trong Tướng phủ không ai thấy được kỹ năng thêu của ngươi, ngươi... Bây giờ ngươi còn gì muốn nói không?”

Ngũ di nương nhặt rổ gỗ bị ném xuống đất lên, không cẩn thận bị kim trên rổ gỗ đâm vào tay, nước mắt và máu tươi lập tức cùng trào ra. Bà không làm, thật sự không phải bà, rốt cuộc ai muốn hại bà?

Hai mắt bà đầm lệ nhìn từng người trong phòng: “Các người. . . Ai trong các người làm như vậy với ta? Làm như vậy có ích lợi gì cho người?” Bà đứng dậy, lau khô nước mắt: “Lão phu nhân, tại sao lục soát được ở trong viện thiếp liền cho rằng là thiếp làm? Dựa vào cái gì mà nói chỉ mình thiếp có găm Tô Nguyệt? Dựa vào cái gì nói chỉ mình thiếp không theo?”

Bà xoay người nhìn Dịch Cận Ninh: “Là người, là người đúng không? Hôm qua ta muốn giết nô tỳ của người nên người tức giận muốn trả thù ta, đúng không?”

Thấy Dịch lão phu nhân thoáng dao động, Dịch Cận Ninh cười cười nói: “Ngũ di nương, ngài nghe cho rõ! Ngài nói ba thứ tầm phào như vậy không thể tạp tành chứng cứ ta hãm hại ngài đâu.”

Dịch Cận Ninh đến gần Ngũ di nương: “Thứ nhất, sáng sớm hôm nay rời giường bà nội mới bắt đầu nhức đầu, nói cách khác rổ gỗ đó có thể làm xong từ tối hôm qua, hôm nay mới bắt đầu dùng. Ngài nói xem từ tối qua đến giờ, ai có khả năng thần không biết quỷ không hay vào viện của ngài để làm việc này? Chẳng lẽ có người xông vào phòng ngủ của ngài mà ngài cũng không biết sao? Thứ hai, hôm phụ thân tặng găm Tô Nguyệt cho ngài đúng lúc chúng ta đều có mặt ở đó, đó là phụ thân mua được từ chỗ thương đội sa mạc, vóc ừng quý giá, trừ bà ngoại ra thì chẳng ai có. Ngài không cẩn thận để người ta trộm mất hay là bản thân mình tốt bụng chia cho những người khác? Đúng rồi, kỹ năng thêu của ta là Tiểu Đào dạy, nàng thêu đẹp hơn ta. Nô Nhi còn đang hôn mê, càng không có khả năng hại ngài.”

“Nếu không phải người thì là ai?” Ngũ di nương nhìn hai mắt Dịch lão phu nhân bị lửa giận thiêu đốt càng thêm sợ hãi, suy nghĩ cũng không rõ ràng. Bà chỉ vào một người trong đó cười nói: “Ha ha, là người đúng không? Có phải người hãm hại ta không?”

Người bị chỉ giạt nẩy mình, vội vàng nhảy qua một bên: “Này, bản thân mình làm chuyện sai đừng oan uổng người trong sạch!”

Lại thấy Ngũ di nương bắt lấy từng người hỏi: “Là người hãm hại ta đúng không, là người đúng không?”

Dịch lão phu nhân lắc đầu, cắn răng nói: “Điên rồi, điên rồi, kéo xuống viện cũ lấp giếng!”

Mấy ma ma cường tráng đi qua áp bà ta, ai ngờ bà ta hất ra cuống quýt trên mặt đất kéo váy lão phu nhân: “Lão phu nhân, ngài không thể giết ta, giết ta rồi ngài không thể ăn nói với lão gia bên kia.”

Lão phu nhân hất bà ta ra: “Hừ, con trai của ta ra không cần nói rõ! Lôi đi.”

Bà ta muốn trừng trị Ngũ di nương từ lâu nhưng Hoa Nhi cứ nhìn chăm chăm, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội giải hận trong lòng. Vả lại, sự thật rành rành trước mắt, dù chân tướng lập lòe nước đôi nhưng đã nói rõ quả thật trong Tương phủ có người dùng thuật yểm thối. Tội lớn tru di cửu tộc này, nếu không tìm người trừng phạt, sau này mà truyền ra ngoài Tương phủ coi như kết thúc.

Dịch lão phu nhân nhìn Ngũ di nương bị kéo xuống, từ trong viện cũ truyền đến tiếng kêu khóc om sòm ầm ĩ của bà ta: “Lão bất tử này, sao bà không chết luôn đi, sao bà vẫn chưa chết đi? Bà lạm sát người vô tội nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Trong vườn tĩnh mịch nên mọi người đều nghe thấy âm thanh Ngũ di nương bị ném vào trong giếng vang lên nặng nề. Tiếng la của Ngũ di nương vang vọng thật lâu trong lòng bọn họ, bọn họ nghĩ dù sao lão phu nhân vẫn là người đứng đầu trong nhà này, về sau nhất định không được đắc tội.

Dịch Cận An cười lạnh, nói thầm với Dịch Cận Ninh: “Muội muội nhìn xem, lại một người chết!”

Lại một người chết? Người hi vọng chết bao nhiêu nữa? Dịch Cận Ninh hí hóp đôi mắt phượng hẹp dài, nhìn Dịch Cận An bên cạnh, thầm nghĩ, đối với người đây mới chỉ là bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Đánh chết Tiểu Hà

Ngô ma ma bị Ngũ di nương làm liên lụy, lão phu nhân thương bà chịu khó làm việc hơn nửa đời trong phủ nên không nhẫn tâm đánh chết bà mà chỉ đuổi bà đi.

Dịch Cận An không tin vị muội muội này của nàng ta gây án hại người không để lại dấu vết, đợi mọi người rời khỏi viện lão phu nhân, một mình nàng ta đến viện Ngũ di nương. Dịch Cận Ninh quả nhiên cẩn thận, không lưu lại bất cứ dấu vết gì. Nàng ta hí hóp mắt, dùng bước dưới một thân cây trước viện, một nhánh cây vừa vịn rơi ngay chân nàng ta. Tự nhiên nàng ta ngừng đầu, phát hiện trên cành cây kia còn có một nhánh treo trên cây. Khóe miệng hơi cong lên, cặp mày đẹp giãn ra. Nàng ta cuwoifkhảy, chứng cứ cũng không khó tìm lắm!

Nàng ta khom lưng nhặt cành cây bị gãy trên đất lên, vừa đứng dậy thì phát hiện trên đầu tường gần cây có thứ gì đó loang loáng. Nàng ta đi qua cầm lên, là trâm Phi Hoàng Trục Nguyệt tinh xảo. Nàng ta nhún mày, cây trâm tinh xảo như này không phải thứ bình thường nha hoàn có được.

Chân mày lại giãn ra lần nữa, nàng ta cười khẽ một tiếng, mỉa hoặc khuyên thành. Dịch Cận Ninh, bây giờ xem người trốn tránh như nào!

Lúc này, Tiểu Hà thở hổn hển chạy vào nói: “Tiểu thư, sao ngài không nói tiếng nào đã đến đây rồi, làm nô tỳ còn tưởng tiểu thư lại đột nhiên mất tích!”

Vừa rồi rõ ràng tiểu thư nói muốn về phòng nghỉ ngơi, đến lúc nàng ta vừa quay đầu lại thì không biết tiểu thư chạy đi đâu, không biết Đại tiểu thư xảy ra chuyện gì, mấy ngày gần đây luôn thần thần bí bí rồi đột nhiên biến mất. Giống như hôm nọ sau khi trở về từ thưởng hà yến, chẳng biết tại sao tiểu thư đang ở trong phòng lại biến mất. Tối khi trời gần sáng mới thần không biết quỷ không hay trở lại phòng ngủ, làm hại nàng ta lo lắng một đêm.

“Lắm lời, ta tới đây nhìn xung quanh.” Dịch Cận An cắt trâm vào trong tay áo, nói với Tiểu Hà: “sau này đừng có chuyện bé xé ra to, coi chừng không có việc gì cũng bị quạ đen nhà người nói thành có chuyện.”

Tiểu Hà le lưỡi, nhún nhún vai nói: “Dạ, nô tỳ biết sai rồi!”

“Đi thôi, đến viện lão phu nhân, ta có phát hiện quan trọng.” Dịch Cận An cười thần bí, phogn tinh vô hạn. Tiểu Hà nghĩ bụng, nếu mình là nam nhân nhất định nắm giữ mỉa hoặc này không buông.

Một cơn gió thoảng qua, mí mắt Tiểu Hà chợt nhảy lên. Nàng ta hơi lo lắng, đưa tay ôm chặt mình, nói: “Tiểu thư, ngài nói âm hồn Ngũ di nương có về không? Nếu không trận gió lạnh vừa thổi tới kia, sao nô tỳ lại cảm thấy rất lạnh!”

Dịch Cận An liếc nàng ta: “Người sợ?”

“Không... Không... Không sợ.” Tiểu Hà theo sát nàng ta nhỏ giọng nói. Nàng ta không sợ mới lạ, đang yên đang lành tiểu thư tới đây làm gì chứ? Đây không phải là không có việc gì nên đi kiểm chuyện sao? Ngũ di nương bị ném xuống giếng rồi, còn quan tâm bà ấy làm gì?

Thế nhưng Tiểu Hà không dám nói ra suy nghĩ trong lòng, từ tận đáy lòng nàng ta vẫn còn e ngại với vị tiểu thư này. Dù thường ngày tiểu thư vẫn chưa làm chuyện gì quá đáng với nàng ta, nhưng nàng luôn cảm thấy ánh mắt tiểu thư nhìn người khác có phần tà ác. Cảm giác như nàng ta có bí mật không thể cho người khác biết, làm nha hoàn thiếp thân của nàng ta nếu biết rõ rồi, không biết kết cục có phải rất u ám không!

“Không sợ là được, lát nữa xem bản tiểu thư giải oan cho Ngũ di nương đã chết như nào!” Dịch Cận An hất cằm, nâng cái đầu cao quý của nàng ta lên, tư thái này tựa như nữ hoàng không ai bì nổi.

Tới viện lão phu nhân, những người còn lại đã tản đi. Nhưng Dịch Cận Ninh còn nán lại bên cạnh lão phu nhân lúc này đang đắm lưng kể chuyện xưa. Không biết có phải vì chuyện xưa rất thú vị hay không, hai bà cháu cười nghiêng ngả, ngay cả Lương ma ma cũng cười đến mức che miệng ho khan.

“Bà nội.” Dịch Cận An hơi nhún gối, hành lễ của văn bối với lão phu nhân.

“Chuyện gì?” Lão phu nhân thu hồi nụ cười, bà không hề yêu thích đứa cháu gái này chút nào.

Dịch Cận An đứng dậy, bước tới cạnh lão phu nhân, thoáng liếc qua Dịch Cận Ninh. Nàng ta lấy một cây trâm từ trong ống tay áo ra, dư quang nơi khóe mắt nhìn phản ứng của Dịch Cận Ninh. Mà ánh mắt Dịch Cận Ninh cũng quét về phía Tiểu Hà sau lưng Dịch Cận An.

Lão phu nhân tiếp nhận cây trâm thượng hạng được làm thủ công liếc mắt nhìn một lượt, giọng nói tràn đầy khinh miệt, hỏi: “Người có ý gì?”

Chẳng lẽ muốn tặng một người bảy, tám chục tuổi như bà cây trâm xinh đẹp như này? Dịch Cận An che giấu khinh thường trong lòng, nàng ta coi thường người bà nội này nên không muốn vòng vèo với bà nhiều. Từ lúc đến đây chưa từng thấy qua sắc mặt tốt của bà, trước giờ nàng ta đã quen với việc lão phu nhân dùng ánh mắt không bình thường nhìn nàng ta, cho nên hôm nay cũng không có gì bất thường.

Nàng ta nghiêm mặt nói: “Bà nội, ngài xem cây trâm này thì biết kiểu dáng chỉ có những cô nương trẻ mới thích. Cây trâm này được tìm thấy trên đầu tường trong viện Ngũ di nương, còn có một cái cây ở đầu tường khác bị đập gãy. Những điểm này đủ để chứng minh Ngũ di nương bị hãm hại.” Nàng ta liếc mắt nhìn Dịch Cận Ninh sau lưng lão phu nhân, gần từng chữ: “Sử dụng thuật yểm thắng trong Tướng phủ có thể là người khác.”

Đúng lúc này, bịch một tiếng, tiểu Hà ngã xuống đất. Mọi người đồng loạt nhìn nàng ta, đều không hiểu sao nàng ta lại có hàng động như vậy.

Ngay từ lúc Dịch Cận An lấy cây trâm kia ra, sắc mặt Tiểu Hà lập tức trắng bệch, cả người toát mồ hôi lạnh. Nghe Dịch Cận An nói người sử dụng thuật yểm thắng có thể là người khác, nàng ta lập tức co quắp, quỵ rạp trên đất dập đầu.

Dịch Cận An vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ cây trâm này của Tiểu Hà?

“Người làm sao vậy, Tiểu Hà?” Dịch Cận Ninh che giấu ý cười nơi đáy mắt, lo âu nhìn Tiểu Hà phủ phục dưới đất.

Chỉ thấy Tiểu Hà như đang nói mê man, luôn miệng nói: “Không phải nô tỳ, không phải nô tỳ...”

Dịch Cận Ninh ho nhẹ một tiếng, xoay người nói với lão phu nhân: “Bà nội, người xem hình như cây trâm này là của Tiểu Hà!”

Lão phu nhân giật dử, vỗ lên tay vịn ghế gỗ khắc hoa lê: “Tiểu Hà, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Bà nghĩ không phải Tiểu Hà phạm tội mà là chủ tử nàng

ta nhúng tay vào. Một đũa nô tỳ sao có thể mua được cây trầm tinh xảo như vậy, không phải chủ tử ban cho thì là gì?

Tiểu Hà bị cái vỗ này dọa sợ đến mức rơi mất nửa cái hồn nhỏ bé, vội nói: “Lão phu nhân, thật sự không phải nô tỳ! Cây trầm này... là vị hôn phu của nô tỳ đưa vật đính ước, mẫu thân nô tỳ muốn nô tỳ làm ở Tướng phủ thêm hai năm nữa rồi chuộc thân cho nô tỳ, gả nô tỳ cho con trai ông chủ có tiếng ở quê nhà. Nô tỳ... nô tỳ...”

Thì ra là vật đính ước hôn phu đưa, chẳng trách cây trầm này đẹp dễ như vậy. Lão phu nhân suy nghĩ định tha thứ cho nàng ta, lúc sau chợt cả kinh, vừa rồi Dịch Cận An nói tìm thấy trong viện Ngũ di nương! Trong mắt bà ánh lên tia sắc lạnh: “Tại sao trầm của người lại ở trong viện Ngũ di nương?”

“Nô tỳ không rõ, tối qua nô tỳ còn nhìn thấy cây trầm này một lúc, sau đó cất kín vào trong hộp. Không biết tại sao lại ở trong viện Ngũ di nương, chẳng lẽ... Chẳng lẽ oan hồn Ngũ di nương hiện linh?” Tiểu Hà đột nhiên cả kinh nói, một đầu mồ hôi lạnh.

“Nói xằng nói bậy!” Lão phu nhân giận không kìm được, nô tỳ này thật không thức thời, dám mở miệng nói Ngũ di nương bị oan uổng! Không được, bà không thể để nô tỳ này sống sót. Vừa rồi chính nàng ta cũng nói, hai năm sau sẽ xuất phủ lập gia thất, nếu không cẩn thận để nàng ta noi chuyện thuật yểm thắng ra ngoài...

Nghĩ đến đây, lão phu nhân càng thêm tức giận, bà phát tay áo: “Người đâu, kéo nô tỳ không biết sống chết này xuống, đánh chết!”

Hai ma ma bước tới, hung ác nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tiểu Hà một cái, lại nhéo eo thon một cái. Ma ma các bà không thích nhất là thấy nha đầu trong veo như nước, lần này có cơ hội còn không trừng trị nàng ta?

Tiếng kêu rên của Tiểu Hà và tiếng hèo bốp bốp vang lên truyền từ ngoài viện vào trong tai Dịch Cận An, nàng ta khẽ cắn răng siết chặt nắm đấm. Nàng ta hung ác nhìn Dịch Cận Ninh, dùng ánh mắt nói: “Lần này, người thắng!”

Dịch Cận Ninh cười cười tiếp tục đấm lưng cho lão phu nhân, không quên nói: “Bà nội, người đừng nóng giận, ngày mai Ninh Nhi kể chuyện xưa cho người nghe.”

Lão phu nhân vui mừng vỗ vỗ tay nàng, trừng mắt nhìn Dịch Cận An: “Vẫn là Ninh Nhi hiểu chuyện!”

Chỉ lát sau, Tiểu Hà bị đánh chết.

Lão phu nhân dựa lưng vào thành ghế, nghĩ đến chuyện sửa lại quy củ trong Tướng phủ. Bà nghĩ, khế ước bán thân của nha hoàn và nô tài có phải nên ký văn tự bán đứt không.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 39: Vị hôn phu

Đi từ viện lão phu nhân ra ngoài, Dịch Cận Ninh nhìn tỷ tỷ song sinh cười. Lần này chặt đứt cánh tay của người, xem người còn kiêu ngạo như thế nào.

Dáng dấp Tiểu Hà xinh xắn, cách ăn mặc cũng là tiểu mỹ nhân hạng nhất. Cây trầm kia của Tiểu Hà là vật đính ước do tình nhân đưa, mẫu thân Tiểu Hà nói chờ hai năm nữa sẽ chuộc lại nàng ta gả cho người đó.

Tiểu Hà giấu chuyện này rất kỹ, nàng ta chưa bao giờ nói ra với người khác nhưng chẳng là trong một đêm lên giường tư gặp người nợ bị nha hoàn Tiểu Như của Dịch Cận Ninh bắt gặp.

Trong lòng Dịch Cận Ninh không ngừng khen: Kỹ thuật của Nô Nhi thật tốt, không nghĩ tới một tên khất cái lại có một tay tài giỏi như vậy. Nếu sau này Nô Nhi hùng tâm tráng trí, muốn trở thành giang dương đại đạo cướp của người giàu chia cho người nghèo cũng không hẳn là không thể. Nếu nàng không đến Tướng phủ, nói không chừng có thể cùng ca ca làm thư hùng đại đạo, tên tuổi ghi danh thiên hạ.

Thu lại ý tưởng buồn cười trong lòng, Dịch Cận Ninh nói với tỷ tỷ: “Như thế nào, lần này ta thắng, người cam tâm không?”

“Đừng đắc ý sớm quá!” Dịch Cận An cười lạnh: “Người nợ ta những gì, sớm muộn ta cũng đến lấy lại!”

Dịch Cận Ninh trầm nghĩ, mình nợ nàng ta cái gì? Ân oán kiếp ta chưa báo đâu, nàng cười nói: “Là người nợ ta mới đúng. Nhớ, những thứ người nợ ta, sớm hay muộn cũng phải trả thôi!”

Hai tỷ muội chia tay trong buồn bực, Dịch Cận Ninh trở lại Trúc Uyển định nằm xuống nghỉ ngơi thì thấy Tiểu Như đến: “Tiểu thư, không ổn, lão gia về rồi!”

“Lão gia về thì liên quan gì đến ta?” Dịch Cận Ninh chậm rãi đến bên giường, Tiểu Đào giúp nàng sắp xếp lại giường.

Nô Nhi đi từ ngoài vào, trong tay cầm tờ giấy: “Tiểu thư, Mạc công tử gửi thư đến.”

Dịch Cẩm Ninh nằm trên giường lập tức ngồi bật dậy: “Nhanh, nhanh đưa ta xem.”

Đây là tin tức về ca ca, nàng không thể không kích động. Nếu mẫu thân biết có tin tức truyền đến, chỉ sợ phản ứng cũng giống nàng.

Nội dung trong tờ giấy quả là tin tức tốt, Dịch Cẩm Ninh đưa lại cho Nô Nhi: “Mau cầm đến cho mẫu thân xem, người biết ca ca sắp khỏe lên nhất định sẽ rất vui mừng.”

Dịch Cẩm Ninh chờ Nô Nhi lui ra, xoa hai tay nghỉ, sau này ca ca khỏi rồi không biết mẫu thân sẽ có phản ứng như nào. Nàng không trông cậy vào phụ thân sẽ bày ra dáng vẻ vui mừng, như vậy sẽ khiến nàng cảm thấy rất giả dối. Chân ca ca chữa lâu vậy mà không lành, nhất định phụ thân không thoát khỏi liên quan.

Sắc mặt Tiểu Như lo lắng chờ đợi, muốn nói lại thôi. Tiểu Đào nhìn khẽ hừ một tiếng: “Tiểu đệ tử nguoi, còn đứng ở đây làm gì? Thấy tiểu thư vui vẻ nguoi không thích à?”

“Không, không phải, tiểu thư... Nô tỳ, nô tỳ, ôi trời ạ!” Tiểu Như sốt ruột đâm ra nói lắp.

Tiểu Đào vỗ đầu nàng: “Có chuyện gì thì nói nhanh, đừng dây dưa lằng nhằng.”

“Ai nha!” Tiểu Như giậm chân nói: “Tiểu thư, không tốt, lão gia về rồi.”

“Lão gia về thì nguoi lo lắng cái gì?” Dịch Cẩm Ninh liếc nàng: “Ta muốn ngủ, nguoi đừng quấy rầy ta!”

Không biết có phải mình nói chậm quá hay không, Tiểu Như hít sâu một hơi nói: “Tiểu thư, xảy ra chuyện rồi! Vừa rồi Ngũ di nương bị lấp giếng, lão gai biết liền tức giận đang tranh cãi với lão phu nhân. Ngũ tiểu thư và tiểu thiếu gia đều khóc, hiện tại đang ồn ào lắm. Đúng lúc này, đột nhiên có khách tới, nói là cháu trai của Công Bộ Thượng Thư đến Tướng phủ cầu hôn. Lão gia đã qua đó rồi, người cũng mau đi xem một chút đi!”

“Đợi chút, nguoi nói cầu hôn?” Dịch Cẩm Ninh nghe Tiểu Như nói liền hiểu, cuối cùng nghe được câu trọng điểm, nàng chỉ chỉ mình: “Nguoi nói cầu hôn, đối tượng là ta?”

Tiểu Như gật đầu như bấm tỏi, vội nói: “Đúng vậy, Hà công tử nói chuyện hôn sự này là trước kia xác định với đũa nhỏ, lúc đó nguoi vẫn còn trong bụng Tam di nương liền được chỉ phúc vi hôn, lão gia đành phải thực hiện lời hứa năm đó, gả nguoi đi.”

“Gả ta đi?” Dịch Cẩm Ninh lại chỉ vào mình hỏi lại lần nữa: “Nguoi khẳng định?”

Không phải nàng không tin Tiểu Như nói, mà là cảm thấy rất bất ngờ. Căn bản kiếp trước không xuất hiện cháu trai Công Bộ Thượng Thư, tại sao kiếp này lại xuất hiện vị hôn phu?

“Thật không thể tưởng tượng được!” Dịch Cẩm Ninh cười cười: “Nguoi có cảm thấy nực cười không?” Nàng hỏi Tiểu Đào.

Tiểu Đào lắc đầu, trong lòng sốt ruột thay tiểu thư, chẳng lẽ bây giờ tiểu thư trở nên không bình thường rồi?

“Vị hôn phu? Từ đâu ra vị hôn phu của ta vậy?” Dịch Cẩm Ninh lại hỏi Tiểu Như lần nữa, nàng muốn xác định chắc chắn.

Rối loạn, toàn bộ đều rối loạn, kiếp trước không xuất hiện kiếp này lại xuất hiện. Chuyện này, nên giải thích như thế nào? Nàng ngoeo đầu nhớ lại, chẳng lẽ chuyện kiếp sẽ không lặp lại nên kiếp này mới xuất hiện người này? Nàng có phần mơ hồ, hiện tại trong đầu chỉ có ba chữ: vị hôn phu!

“Tiểu thư? Tiểu Đào xộc năm ngón tay quơ quơ trước mặt nàng: “Tiểu thư nguoi đang nghĩ gì vậy?”

Lúc này Dịch Cẩm Ninh mới phục hồi tinh thần, nàng cười nói: “Không sao, ta đang nghĩ là sao để cự tuyệt cửa hôn nhân này!”

Nghe nói Hà Phong – cháu trai Công Bộ Thượng Thư là một con một sách nghèo hèn mục nát, suốt ngày chỉ biết “phi lễ chó nhìn, vô lễ chó nghe”, có lẽ đối phó rất dễ.

Dịch Cẩm Ninh hí mắt, hỏi: “Tiểu Đào, có phải Hà Phong này không thích những cô nương chua ngoa xảo trá?”

“Đúng vậy, vừa rồi Tiểu Thúy tỷ tỷ mắng em một câu cũng bị ngài ấy nói, còn nói gì mà cô nương phải có dáng vẻ của cô nương, chó làm những chuyện bất nhả như vậy, cô nương tốt phải cử chỉ hào phóng, không thể chanh chua. Nói đến mức Tiểu Thúy tỷ tỷ đỏ mặt chạy mất!” Tiểu Đào nói tiếp.

Nếu như vậy thật, vậy thì tốt rồi! Dịch Cẩm Ninh chớp đôi mắt phượng xinh đẹp, cười quyến rũ, Tiểu Như nhìn mà ngây ngẩn.

“Lát nữa bản tiểu thư sẽ đi gặp hán!” Dịch Cẩm Ninh ngồi trước gương đồng: “Tiểu Đào, trang điểm cho ta, ta muốn trang điểm giống dáng vẻ tỷ tỷ!”

Chỉ chốc lát sau, Dịch Cẩm Ninh trang điểm xong, Tiểu Đào cười hi hi nói: “Tiểu thư, nguoi già trang như vậy, em sắp không phân biệt được nguoi và Đại tiểu thư ai là ai rồi!”

“Nha đầu ngọc, phải dùng thủ đoạn.” Dịch Cẩm Ninh chỉ vào mũi nàng: “Nếu ngay cả nguoi cũng không phân biệt được, những người khác còn phải nói

đến sao?”

Trong nhà này trừ mẫu thân, chỉ có Tiểu Đào có thể phân biệt chính xác tỷ muội các nàng. Nàng lại soi gương, sửa sang lại tóc mai rồi mới đứng dậy nói: “Đi thôi, đi lừa vị hôn phu kia của ta!”

Hà Phong và Dịch Trường Hoa hàn huyên một lúc lâu cũng không thấy ông ý định đã động đến chuyện gả con gái cho hắn. Tay hắn phe phẩy một cây chiết phiến, cau mày định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không mở miệng. Dù sao cũng là chuyện nhiều năm trước, nhưng thúc thúc muốn hắn tới Tương phủ cầu hôn, hắn chỉ có thể bất chấp khó khăn đến đây.

“Hà thế chất, ngơoi xem sắc trời đã tối, không bằng chấp nhận ở lại Tương phủ một đêm đi!” Dịch Trường Hoa ân ly trà nhấp nhẹ!

Ý ông là muốn tiễn khách, nhưng Hà Phong lại đứng dậy đáp lễ nói: “Nếu Dịch bá phụ thịnh tình như vậy, tiểu sinh làm phiền!”

Người này nghe không hiểu hay giả bộ không hiểu? Trong lòng Dịch Trường Hoa không ngừng châm chọc, con gái ta là mệnh Hoàng quý phi, tên thư sinh nghèo mà xạo sự như người có thể xứng với nàng?

“Người đâu, đưa Hà công tử đến phòng khách nghỉ ngơi.” Dịch Trường Hoa xoa mi tâm nói.

Người làm đưa Hà Phong đến phòng khách, quản gia La quay đầu lại hỏi: “Lão gia, gả Nhị tiểu thư cho ngài ấy thật sao?”

“Hừ, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga! Chuyện hôn sự này cũng lắm chỉ là hình thức mà thôi, cần gì nói đến chuyện lão đầu kia lại có thể tương thật!” Dịch Trường Hoa hừ một tiếng khinh miệt, nhìn cháu trai ông ta một thân nghèo hèn mục nát, Ninh Nhi còn không tức giận phát khóc?

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Tỷ muội khó phân biệt

Dịch Cẩm Ninh mang theo Tiểu Đào vừa đến đại sảnh thì thấy nha hoàn dẫn một công tử trẻ tuổi đáng vẻ thư sinh đi về phía phòng khách.

Tiểu Đào nhỏ giọng nói với nàng: “Tiểu thư, người nhìn người kia kìa, là Hà Phong!”

“Phải không, cũng ngu lại đây rồi! Đi, tới xem xem” Dịch Cẩm Ninh cau mày, chẳng lẽ phụ thân đồng ý với hắn?

Dưới sự dẫn dắt của nha hoàn, Hà Phong bước vào phòng khách, bố trí trong phòng khách khiến hắn rất hài lòng, hắn buông chiết phiến vẫn cầm trong tay này giờ ra. Vừa nằm xuống nghỉ ngơi một lúc thì thấy một cô nương đáng người như hoa như ngọc mang theo nha hoàn bước vào.

Hắn vội vàng đứng dậy cầm lấy chiết phiến ở một bên, khom lưng chấp tay thi lễ với Dịch Cẩm Ninh: “Vị cô nương này là...”

“Quả thật là nồng nặc mùi nghèo nàn mục nát, thật không hiểu ánh mắt phụ thân như nào lại có thể vừa ý loại người như này!” Dịch Cẩm Ninh vừa tới lập tức trừng mắt với hắn, lời nói chanh chua như nước chảy ra từ trong tráp, muốn ngừng cũng không ngừng được.

“Nhìn y phục hắn này, thập kỷ nào rồi mà còn mặc kiểu dáng này, hiện nay đang lưu hành áo ngắn tay màu lam nền trắng, ngơoi nhìn kia... Chậc chậc...” Dịch Cẩm Ninh cười cười với Tiểu Đào, chỉ vào ý phục trên người Hà Phong nói: “Thật là không có phẩm chất!”

Nhìn Dịch Cẩm Ninh không ngừng chỉ chỗ mình, soi mói lắm nhảm, Hà Phong bức tức: “Mời vị cô nương này tôn trọng một chút. Hà mỗ ta tuy chỉ là một thư sinh, nhưng là cháu ruột Công Bộ Thượng Thư, không chấp nhận được cô tới đây khoa tay múa chân.”

“Hà?” Dịch Cẩm Ninh đi xung quanh Hà Phong hai vòng, nhìn Tiểu Đào: “Hắn nói hắn là cháu trai Công Bộ Thượng Thư, ngơoi tin không?”

Tiểu Đào phối hợp lắc đầu, phun ra hai chữ: “Không tin.”

“Ngơoi nhìn ngơoi xem, Công Bộ Thượng Thư đáng đáp tuần dật phi phạm, ngay cả đáng đáp con trai ngài ấy cũng có khí chất hơn người, người nghèo kiết hủ lậu như ngơoi có chỗ nào sánh được với ngài ấy?” Dịch Cẩm Ninh cười khẩy, nói tiếp: “Mặc dù ngơoi là cháu trai ngài ấy, nhưng sao lại có sự khác biệt lớn đến như vậy chứ?”

“Đù rồi!” Hà Phong kim chế đến cực hạn: “Vị cô nương này, cô vừa tới đã có điều bất mãn với tiểu sinh, có phải tiểu sinh từng đắc tội với cô?”

Mặc dù dung mạo cô nương này rất đẹp mắt, nhất là đôi mắt phượng xinh đẹp kia khiến người khác vừa nhìn lập tức luân hãm. Nhưng hành động cử chỉ của nàng có chút giống với nữ nhân không đứng đắn, đến phòng khách nam nhân không nói, còn chỉ trích lung tung, thất lễ với người khác. Tự đáy lòng hắn đánh giá phụ đức, phụ ngôn của Dịch Cẩm Ninh không được điểm nào, thậm chí nữ nhân như vậy không thể chấp nhận làm vợ được!

*Tứ đức: Phụ đức, phụ ngôn, phụ dung, phụ công

“Không có, ta chỉ tới xem vị hôn phu tương lai một chút như thế nào thôi!” Dịch Cận Ninh thờ ơ nhún nhún vai, cau mày nói: “Thì ra là người như vậy, thật khiến ta thất vọng!”

“Tiểu thư, người xem Mạc công tử đáng đáp thật đẹp mắt!” Tiểu Đào không quên thêm mắm dặm muối: “Mạc công tử còn có khí chất hơn hẳn!”

“Cô, cô...” Hà Phong tức giận đến mức không thốt được lời nào.

Trong lòng Dịch Cận Ninh thầm vui mừng, chọc cho người tức chết, xem người còn dám tới cầu hôn không! Lúc vừa đến nàng đã nghe hạ thân nói qua, phụ thân tỏ ý tiễn khách, vậy mà người này mặt dày mày dạn không chịu rời đi. Quả nhiên đã nghèo còn ra vẻ xạo sự kẻo kếu, lại còn vừa chua vừa dính!

“Được rồi, ta đã xem xét vị hôn phu này xong rồi. Tiểu Đào, chúng ta đi, chúng ta đi tìm Mạc công tử chơi cò!” Dịch Cận Ninh thu hồi nụ cười, nói với Tiểu Đào.

Tiểu Đào vui vẻ kêu la: “Được, tìm Mạc công tử đánh cò đi, lần trước tiểu thư đánh cò cùng hẳn cả buổi cũng không thấy người đánh thắng hẳn, lần này đừng để thua nữa!”

Chủ tớ hai người trực tiếp coi vị hôn phu Hà Phong này như không tồn tại, không kiêng dè nhắc đến nam nhân khác trước mặt hẳn.

Về mặt Hà Phong tức giận, chỉ vào Dịch Cận Ninh nói: “Tốt xấu gì ta cũng là hôn phu của cô, sao cô có thể... Tại sao có thể...” Tại sao có thể không kiêng dè như vậy? Trong lòng Dịch Cận Ninh âm thầm bỏ sung cho hẳn.

“Được rồi, Tiểu Đào, chúng ta đi. À, cái gì nhỉ, Hà công tử, người ở đây nghỉ ngơi đi!”

Dịch Cận Ninh vỗ vỗ vai hẳn lại bị hẳn hất bàn tay ngọc đang khoác trên vai hẳn ra. Trong miệng Hà Phong không ngừng nói: “Cô nương, chuyện này... Thế này còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì!”

TRước khi ra cửa, Dịch Cận Ninh xoay người cười quyền rũ: “Hà công tử, nếu không người cũng tới chơi đi?”

Thiếu chút nữa Hà Phong bị ánh mắt quyền rũ của nàng mê hoặc, chỉ nhắm mắt âm thầm tự nói: “Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!”

Vừa ra khỏi cửa, một tỷ nữ bùng nước đi vào, sợ ý đụng vào Dịch Cận Ninh làm nước hắt lên người nàng. Dịch Cận Ninh tức giận, vung tay cho tỷ nữ một cái bạt tai: “Muốn chết à, không thấy bản tiểu thư ra khỏi cửa sao?”

Tiểu Đào cũng lửa giận bốc lên, đẩy ngã tỷ nữ này, còn không ngừng mắng: “Đồ ngu, đề tiện, tiểu thư người cũng dám va vào! Chán sống à?”

Hà Phong ở trong phòng mà trợn trắng mắt, cô nương này quá dũng mãnh rồi! Hẳn quyết định rồi, bất luận thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không cưới nàng vào vào cửa, kể cả lúc thúc thúc muốn chặt đứt chân hẳn hẳn cũng muốn chống lại tới cùng. Nữ nhân này quá đáng sợ, nữ nhân đánh đá, hẳn muốn cũng không nổi.

“Được rồi, để nàng đi đi, nàng cũng không cố ý!” Hà Phong nâng trán, tới cửa đỡ tỷ nữ dậy: “Người lui xuống trước đi!”

Dịch Cận Ninh nhướn mày, kéo tỷ nữ đang định lui ra: “Ta nói để nàng ta đi sao?”

Hà Phong lau cái trán đầy mồ hôi nói: “Ta thấy nàng nhận lỗi với cô, như vậy đã được chưa? Sao lại gặp người như cô nương chứ!”

“Vậy cũng được!” Dịch Cận Ninh buông tỷ nữ kia ra, nói với Hà Phong: “Người mau xin lỗi đi, ta còn đi!”

Hà Phong khom lưng vái, hành bồi lễ nói xin lỗi Dịch Cận Ninh, chưa đứng dậy đã thấy bóng lưng nàng đi xa. Hẳn thở dài: “Aizz, nếu thực sự cưới cô nương như vậy, cuộc sống sau này nên trải qua như thế nào đây!”

Mặt trời chiều ngã về Tây, ánh hoàng hôn rất đẹp. Dịch Cận An mang theo Đại nha hoàn mới tuyển ngắm hoa trong vườn, nha hoàn kia cũng tên Tiểu Hà, theo như lời Dịch Cận An nói thì nàng ta thích cái tên Tiểu Hà này.

“Tiểu Hà, người nói ta có nên từ hôn với hẳn không?” Dịch Cận An ngửi hương thơm một đóa hoa, dường như đang lầm bầm lầu bầu.

Tiểu Hà giật mình, sao tiểu thư lại hỏi nàng vấn đề này? Chuyện này... Nàng nên trả lời vấn đề này như thế nào?

“Nô tỷ không biết...” Tiểu Hà trung thực ít nói, Dịch Cận An thích tích cách an tĩnh của nàng nên mới đưa nàng từ nha hoàn tam đẳng lên làm nha hoàn thiếp thân.

Dịch Cận An ngắt một bông hoa đưa lên mũi ngửi: “Nếu ta không từ hôn, làm sao có thể gả cho Huyền Vương chứ?”

Hà Phong ngủ một giấc rồi tới vườn hoa tản bộ, hẳn không ngờ lại thấy được vị hôn thê vừa gặp lúc sáng. Hẳn muốn trốn nhưng cuối cùng dừng lại bước chân. Hẳn tự nói với mình: Ta không làm gì sai, sao phải tránh?

Nhưng không ngờ lại khiến hẳn nghe thấy câu nói của Dịch Cận An. Nàng muốn từ hôn, muốn gả cho Huyền Vương? Nhìn Dịch Cận An an tĩnh đứng

cạnh bụi hoa, hần có chút mất hồn. Chẳng lẽ buổi sáng nàng chỉ giải vờ? Nhưng giọng nói và động tác của nàng không giống vậy, một chút cũng không giống giả vờ?

Hần hơi bối rối, bước chân không nghe sai bảo dời đến trước mặt nàng ta. “Cái này... Cái này, vị cô nương này, xin hỏi những hành động và việc làm của cô lúc sáng nay có phải hay không... Có hay không...”

Hà Phong đến làm Dịch Cẩn An ngẩng đầu. Nàng ta ngẩng đầu thấy một thư sinh văn nhạ lễ phép thờ dài với mình, vội vàng đứng dậy đáp lễ: “Vị công tử này, người là...” Vườn hoa Tường phủ luôn luôn không cho ngoại nam đi vào, chẳng lẽ hần chính là Hà Phong đến Tường phủ cầu hôn?

“Cô nương không biết ta? Ta là Hà Phong, vừa mới không lâu chúng ta đã gặp qua!” Hà Phong có phần gấp gáp, hiện tại cô nương này xinh đẹp an tĩnh yên ổn như nước, làm gì có dáng vẻ chua ngoa không lâu trước đây?

Đột nhiên hần nghĩ ra Dịch Cẩn Ninh còn có một vị tỷ tỷ song sinh, cả kinh nói: “Chẳng lẽ cô chính là Dịch Đại tiểu thư Dịch Cẩn An? Giống, giống, quả thật rất giống!” Chỉ là hành động và cử chỉ hơi khác nhau một chút thôi.

Aizz, sao lại có sự khác biệt lớn đến vậy chứ? Hần không khỏi có chút ngây ngẫn, nếu hần có thể cưới được một cô nương dịu dàng thanh tao hiền hậu như vậy làm vợ thì thật tốt biết bao!

“Hà công tử, người có ý gì? Trước đó ta chưa từng gặp qua người!” Dịch Cẩn An giật mình: “Người gặp qua muội muội ta rồi sao, người cảm thấy nàng như thế nào?”

Nàng ta quan sát người trước mắt kỹ lưỡng, khắp người tản mát ra khí tức nghèo nàn mục nát. Nếu Dịch Cẩn Ninh gả cho hần sẽ buồn chết, nàng ta không ngừng vui sướng khi người gặp họa.

“Đúng vậy, mới gặp lúc sáng, giống cô như đúc. Ngay cả cách ăn mặc cũng rất giống, cho nên vừa rồi tiểu sinh mới mạo phạm cô nương, mong cô nương tha thứ!”

Nếu hai tỷ muội này đều không nói chuyện hần cũng thật không phân biệt được ai là người chua ngoa đó. Trước đây hần không tin sinh đôi sẽ có dáng dấp giống nhau như vậy, ngay cả nốt ruồi cũng cùng vị trí. Hần nhìn điểm đỏ nho nhỏ trên vành tai Dịch Cẩn An, hơi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 41: Giả quỷ dọa người

Dịch Cẩn An híp mắt, âm thầm cắn răng. Dịch Cẩn Ninh, người lại dám giả mạo thành đáng vẻ ta, còn giả vờ thành nữ nhân chanh chua trước mặt Hà Phong!

Nàng ta cười cười: “Muội muội ta hơi buồn bực, Hà công tử đừng trách! Nàng ấy bình thường nhìn như rất thô lỗ, kỳ thực trong lòng lại là tâm tư Bỏ Tất, nàng thấy một con kiến nhỏ bị thương cũng khóc đến rất đau lòng!”

Nhìn Hà Phong như vậy cũng biết nhất định là Dịch Cẩn Ninh đã thành công, nàng ta không thể để muội muội này thắng lần nữa.

“Thì ra là như vậy!” Hà Phong nói thầm: “Xem ra, Dịch Nhị tiểu thư giả vờ thật, mục đích là để thoái thác cửa hôn sự này!”

Tuy tên tiểu thư này nói thầm nhưng vẫn vừa vặn khiến Dịch Cẩn An nghe thấy, nàng ta xiết chặt nắm đấm, giả vờ như không có chuyện gì nói: “Người nói gì vậy, muội muội ta chỉ muốn thăm dò người thôi. Nàng quen phóng túng rồi, luôn thích gây khó dễ người khác làm trò đùa. Hà công tử, người không bị nàng dọa sợ chứ?”

Hà Phong sờ trán không giọt mồ hôi, cười ha ha nói: “Không có việc gì, phương pháp thăm dò của Nhị tiểu thư thật khác biệt!” Khác biệt đến mức vừa vào phòng đã mở miệng mắng chửi người, khác biệt đến mức nha hoàn không cần thận dụng nàng thôi cũng bị kéo lại dạy dỗ.

Hai người hàn huyên một lát về Dịch Cẩn Ninh rồi Hà Phong chào tạm biệt Dịch Cẩn An trở về phòng khách của mình. Hần muốn suy nghĩ thật kỹ vài chuyện có liên quan đến vị hôn thê kia. Dịch Đại tiểu thư nói không sai, nếu Nhị tiểu thư thật sự là người chanh chua vô lễ đó thì ở thường hà yển sao có thể là người đứng đầu?

Hơn nữa hần cảm thấy hình như sáng nay nàng làm vậy là để mình nhìn, để mình buông tha cửa hôn sự này.

Tối hôm đó, Hà Phong dùng cơm tối xong liền ra ngoài hóng gió. Viên này không lớn, phương hướng và phong cảnh không tệ, hướng gió cũng tốt. Ban đêm gió lạnh thổi tới, Hà Phong thoải mái nhắm nghiền hai mắt, giang hai cánh tay cảm thụ làn gió khẽ vuốt ve.

Đột nhiên, có âm thanh kỳ quái truyền đến: “Kết...”

Âm thanh kéo dài, giống như tiếng kêu của một loài động vật nào đó. Lúc đầu, Hà Phong còn không quá để ý.

Không lâu sau, âm thanh này lại vang lên, số lần ngày lúc thường xuyên, còn loáng thoáng mang theo tiếng khóc của con gái.

“Ai đang khóc vậy?” Hà Phong rút tay lại, đưa tay khệp vào trong tay áo, hỏi gã sai vặt phục dịch bên cạnh.

Gã sai vặt kia vốn đứng ở một bên cúi thấp đầu, nghe Hà Phong hỏi mới miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, lại cúi đầu không nói gì.

“Sao ngươi không nói lời nào?” Hà Phong không vui: “Ngươi bị câm sao?”

Hôm nay tâm tình gã sai vặt không tốt, nương tử hẩn sinh non lão gia còn sai hẩn đến phục vụ người ngoài.

Lúc này hẩn nghe Hà Phong nói hẩn bị câm trong lòng lại càng không vui, hẩn nhanh chóng ngẩng đầu, không kìm được trừng mắt với Hà Phong: “Nơi này vốn có âm thanh như vậy, không phải người đang khóc, mà là quý kêu.”

“Cái gì? Ngươi nói nơi này... Nơi này có quý?” Hà Phong liếc mắt khắp nơi, bỗng cảm thấy đêm đen như mực thật đáng sợ. Dịch Trường Hoa này cũng thật là, lại để hẩn ở phòng khách như vậy, sớm biết vậy hẩn đã không ngủ lại rồi.

“Đúng vậy, nô tài là người hầu Tướng phủ tự nhiên biết rõ nơi này. Gian phòng này vốn có một cô nương trẻ tuổi tới tìm nơi ngủ trọ ở, sau nàng nhận được tin tức trượng phu đi đánh giặc hi sinh nơi biên quan, liền treo cổ trên xà nhà tự sát trong phòng khách này!” Gã sai vặt chỉ vào xà nhà trong nhà, sâu xa mở miệng nói.

Hà Phong sợ đến mức chân khẽ run rẩy, sýt tí nữa không đứng vững: “Ngươi khẳng định là căn phòng này? Không phải nơi này thường được quét dọn chuẩn bị cho khách ngủ lại sao?”

Hôm nay hẩn vào căn phòng này cảm thấy cũng không tệ, quét dọn rất sạch sẽ. Bày biện trang trí rất tốt, giường cũng là giường mới. Sao có thể là nơi người khác tự sát?

“Ngài tin hay không thì tùy!” Gã sai vặt liếc hẩn một cái, không để ý đến phản ứng của hẩn nữa. Người này mặt dày mày dạn không đi, lão gia muốn tiễn khách còn ngủ lại, quả thực đánh mất mặt mũi Công Bộ Thượng Thư.

Hẩn thối nên nói: “Nô tài đi đây, Hà công tử nghỉ ngơi đi!”

Trong phòng vốn có hai ngọn nến, bị gã sai vặt thổi tắt mất một chiếc nên hơi tờ mờ. Lúc này tiếng khóc của nữ quý kia lại vang lên, còn có tiếng trẻ con khóc đứt quãng.

Cửa phòng cót két một tiếng bị mở ra, gã sai vặt giơ nến lên trước mặt, ánh nến chiếu lên mặt hẩn lộ vẻ ghê sợ. Ngược lại Hà Phong thật sự là người nhất gan, bị dọa sợ đến mức chui cả người vào trong chăn.

“Hà công tử, quên nói cho ngài biết. Lúc nữ nhân này treo cổ còn ôm một đứa bé, nàng bị người ta cưỡng hiếp mang thai nên mới lựa chọn tự sát.” Gã sai vặt bỏ lại một câu rồi lập tức rời đi, lần này cửa không khóa.

Hà Phong run rẩy núp trong chăn, hẩn cẩn thận thò đầu ra từng chút một, phát hiện cửa không khóa. Quét mắt nhìn khắp nơi một lần thấy không có gì đặc biệt, lúc này mới yên tâm xuống giường đi đóng cửa.

Nhưng tay hẩn chưa kịp chạm đến cánh cửa, tiếng khóc đứt quãng của cô gái kia lại vọng về, còn có tiếng khóc của trẻ con. Hẩn muốn nhanh chóng đóng cửa lại thì thấy một cô gái áo trắng tóc dài ướt nhẹp phát phối đứng trước cửa.

“A... Quý!” Hà Phong hét to lên một tiếng sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Nữ quý” kia tháo mặt nạ trên mặt xuống, thì ra là Tiểu Đào. Nàng búi tóc qua quýt, đá đá Hà Phong nằm trên đất nói: “Vậy mà cũng sợ, hèn nhát!”

“Nhị tiểu thư, Hà Phong này quả là đồ vô dụng, vừa rồi nghe nô tài nói cô gái kia treo cổ trên xà nhà, suýt nữa hẩn tiểu ra quần rồi. Ha ha ha...” Lúc này gã sai vặt vừa phục vụ Hà Phong đi vào phóng, kính cẩn nói với Dịch Cần Ninh.

Dịch Cần Ninh từng giúp đỡ mẫu thân hẩn, thấy nương tử hẩn sinh con, còn hẩn đang làm nhiệm vụ liên phái người đến nhà hẩn thay hẩn chăm sóc nương tử, hẩn thật sự cảm kích nàng, cũng không muốn Nhị tiểu thư gả cho đồ bỏ đi như vậy.

Vì vậy khi Nhị tiểu thư tìm đến hẩn, hẩn lập tức đồng ý phối hợp với Nhị tiểu thư diễn màn kịch như vừa rồi. Nữ quý và quý nhỏ gì đó đều là lời nói gạt người, nếu thật sự có chuyện như vậy, còn ai dám tới đây nữa?

“Tiểu tử ngươi làm tốt lắm!” Tiểu Đào vỗ vai gã sai vặt: “Trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai tiểu thư sẽ nói với lão gia cho ngươi nghỉ vài ngày, bây giờ nương tử ngươi và con gái ngươi cần có người chăm sóc.”

Gã sai vặt lệ nóng doanh tròng, cảm động đến mức không biết nói gì mới tốt, chỉ có thể không ngừng roi nước mắt. Lúc lâu sau, Tiểu Đào mới khuyên hẩn đi nghỉ ngơi.

“Tiểu thư, người này làm sao bây giờ?” Tiểu Đào đá Hà Phong một cái thật mạnh. Bị dọa sợ như vậy còn muốn cưới tiểu thư, đúng là cóc đòi ăn thịt

thiên nga!

Dịch Cận Ninh híp mắt: “Mặc kệ hấn, để hấn ngủ trên đất một đêm, sáng mai hấn dậy sẽ rời đi thôi!”

Chuyện giả quý dọa người này trước đây không lâu nàng đã từng làm, đó là chuyện khi mẫu thân chưa rời khỏi Phật Đường. Nhớ lại, trong đầu Dịch Cận Ninh hiện lên bóng dáng người nọ.

Mạc Liễm Sâm, nam tử thần bí đó, tên khách giang hồ vừa sáng khoái lại vừa kỳ lạ. Tóc đen tung bay, một thân áo Luru Vân màu đen thêu kim tuyến luôn mang theo đôi mắt hoa đào biết cười thật mê người.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 42: Đứng lên lần nữa

Rạng sáng ngày hôm sau, hạ nhân đưa nước rửa mặt đến phòng Hà Phong suýt bị người nằm trên đất làm cho té ngã. Sau khi khê kêu một tiếng mới phát hiện người nằm dưới đất hoá ra là Hà Phong.

Đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của nha hoàn, gã sai vặt, lại nghĩ đến một màn dọa người đêm qua, Hà Phong không dám đợi tiếp nữa, điểm tâm chưa dùng đã mặt xám mày ro ra ngoài cửa.

Dịch Cận Ninh dùng bữa sáng xong ngồi trên xích đu lung lay, sau khi nghe tin tức cũng không có biểu cảm gì nhiều. Dù sao người kia cũng chỉ là một người không liên quan, có gì hay mà quan tâm. Huống hồ, mình đùa giỡn người ta như vậy nàng cười không nổi.

Nô Nhi cầm một phong thư hưng phấn chạy vào Trúc Uyển, kêu to: “Tiểu thư, tin tốt, Đại thiếu gia sắp trở về rồi!”

Đại ca sắp trở về! Dịch Cận Ninh nhảy xuống xích đu, nắm hai vai Nô Nhi hưng phấn không thôi: “Đại ca sắp trở về, chân của ca ca có khỏe không, ca ca có thể đứng lên không?”

Tiểu Đào liếc tiểu thư một cái, bĩu môi nói: “Người này thật muốn hù chết người, vừa rồi nghe chuyện hôn phu cụt đuôi chạy trốn cũng không hưng phấn như vậy! Lần này nghe tin tức Đại thiếu gia liền phát cuồng như người nhặt được vàng!”

Dịch Cận Ninh liếc nàng một cái, lấy thư trong tay Nô Nhi, gấp gấp mở ra. Nô Nhi vội ngăn lại, nàng thấy Dịch Cận Ninh không kịp phản ứng lại bèn nhắc nhở: “Tiểu thư, ở đây là ngoại viện, tin tức của Mạc công tử vào trong rồi xem.”

“À đúng, người xem một khi ta vui mừng quá đều trở nên mơ hồ rồi!” Dịch Cận Ninh vội vàng dẫn lòng lại vào phòng, Tiểu Đào giúp nàng đóng cửa, lúc này nàng mới mở thư ra xem.

Vừa nhìn, nàng lập tức đỏ mặt, câu đầu tiên trong thư lại là: “Ninh Ninh khanh khanh, có nhớ ta không?”

Tiểu Đào và Nô Nhi vừa thấy bỗng nhiên cảm thấy mờ ám. Hai người đều không tự giác vươn cổ ra muốn nhìn nội dung lại Dịch Cận Ninh cho mỗi người một cái vỗ đầu.

Nhìn thật lâu Dịch Cận Ninh mới xem xong bức thư. Tiểu Đào cười hi hi nói: “Tiểu thư, lần đầu tiên thấy người xem thư lâu như vậy đấy!”

“Đúng vậy, lần trước viết hết bốn tờ người chỉ nhìn có một lát. Lần này vừa mở ra người đã xem lâu như vậy, có phải có bí mật gì không?”

Tuổi này của Nô Nhi tất nhiên hiểu được chút chuyện tình tình ái ái, nàng cũng lên tiếng cười nói: “Không phải Mạc công tử viết thư tình cho người đấy chứ? Em cũng muốn xem một chút!”

Nói xong liền nhảy lên muốn cướp thư trong tay Dịch Cận Ninh, xem hồi lâu cũng chỉ thấy trừ câu mở đầu có ý tứ bất ngờ, còn lại đều là chuyện chữa trị chân cho Đại thiếu gia.

Nàng đưa thư trả lại Dịch Cận Ninh, bĩu môi kêu la: “Tiểu thư, một câu nói thôi mà người xem lâu vậy?”

Dịch Cận Ninh hơi ngượng ngùng, vừa rồi nhìn nàng liên tưởng đến vài chuyện nên thất thần. Nàng vội vỗ đầu Nô Nhi che giấu nói: “Đi, đi nói tin tức tốt này cho mẫu thân đi!”

Đi tới viện mẫu thân, Dịch Cận Ninh ngăn người, nàng vẫn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong câu nói kia ở trong thư.

Mạc Liễm Sâm nói có nhớ hấn không, nàng nhớ. Nhưng nàng không cho phép mình nhớ hấn, đây là cảm giác kỳ lạ nhường nào cơ chứ.

Phụ thân nói sau này nàng phải gả vào Hoàng thất, dù nàng không nghe theo an bài của phụ thân, nhưng Mạc Liễm Sâm người là người trong giang hồ.

Nếu nàng đi theo hấn thật, chẳng phải ngày dài nắng dầm mưa sao? Nghĩ đến thôi đã cảm thấy đáng sợ, nàng không thích cuộc sống như vậy.

Hiện tại nàng hơi mâu thuẫn, nàng không hiểu bản thân mình là thế nào. Trong lòng nàng cả kinh, không phải mình yêu hấn đấy chứ? Ý nhiệm này vừa lóe lên, nàng lập tức lắc đầu, không thể nào. Mạc Liễm Sâm và nàng mới gặp nhau có vài lần, sao nàng có thể giao trái tim mình cho hấn nhanh như vậy? Nàng vỗ vỗ cái ót, nhất định là mình nghĩ quá nhiều!

“Ninh Nhi tới đây sao, có tin tức của Đại ca con không?” An Mộng Nhi rót cho Dịch Cận Ninh ly trà, kéo tay nàng dịu dàng hỏi.

Mấy ngày nay bà lẫn qua lộn lại không ngủ được, Hồng Nhi đi lâu vậy rồi, mắt thấy mùa thu cũng sắp qua.

“Không phải nói tám mười một ngày sao, sao Hồng Nhi vẫn chưa trở lại?” An Mộng Nhi nhún mày, không ngừng than thở.

Dịch Cận Ninh vỗ vỗ bàn tay bà cười nói: “Mẫu thân yên tâm, ngày mai ca ca trở về. Huynh ấy... Đã tốt hơn!”

“Thật sao?” An Mộng Nhi hồng khỏa mắt, đợi lâu như vậy rốt cuộc bà cũng đợi được. Hiện tại bà thật hi vọng Hồng Nhi có thể đứng trước mặt bà, khỏe mạnh đứng trước mặt bà gọi bà một tiếng mẹ.

Dịch Cận Ninh thấy mẫu thân quá vui mừng nên khóc, bản thân cũng khóc theo, lại an ủi nói: “Mẫu thân đừng khóc, ca ca sẽ khỏe mạnh hơn, tất cả đều sẽ tốt hơn. Người nên vui mừng, không phải sao?”

Tự đáy lòng An Mộng Nhi có mong đợi nho nhỏ, tất cả đều sẽ tốt hơn!

Ngày hôm sau, Dịch Cận Hồng lén lút vào từ cửa sau, muốn cho người nhà một bất ngờ. Nhưng không ngờ mẫu thân đã ở ngoài Tửng phủ chờ hấn, hấn ướt mặt chạy tới ôm bà: “Mẫu thân!”

Vui mừng vì có thể đứng lên lần nữa cũng không thể so với niềm vui khi được nhìn thấy mẫu thân, mẫu thân là tính mạng của hấn, là động lực duy nhất để hấn tiếp tục chống đỡ. Nếu không phải là mẫu thân, có thể hấn đã sớm không còn có mặt trên nhân thế. Hấn gây chấn động rất thống khổ, cuối cùng phụ thân còn không cho hấn gặp mẫu thân.

Hấn nhớ khi còn nhỏ bị phụ thân đưa đến chùa Phổ Ninh, một lần là một năm. Hấn còn nhớ, mẫu thân khóc tê tâm liệt phế, lôi kéo hấn không muốn buông tay nhưng vẫn bị phụ thân đưa vào Phật Đường.

Những chuyện kia đều là quá khứ, hấn thờ dài, lau khô nước mắt. Hấn thề, từ nay về sau quyết không để mẫu thân rơi một giọt nước mắt nào vì hấn nữa.

“Mẫu thân, hài nhi có thể đứng lên, hài nhi lại có thể đứng lên rồi!” Hấn hưng phấn, không gì đáng để vui vẻ hơn chuyện này. Sau này mẫu thân không cần ngày ngày quỳ gối trước tượng Phật cầu nguyện cho hấn nữa, cuối cùng cũng không cần nữa.

“Được, được, tốt!” An Mộng Nhi khóc không thành tiếng, chỉ có thể tốt lên ba chữ.

“Hồng Nhi...”

Sáng nay Dịch lão phu nhân mới nghe được tin tức Hồng Nhi có thể đứng lên, vừa ra tới đây đã thấy hấn khỏe mạnh đứng trước cửa. Bà cũng kích động không thôi, nước mắt lưng tròng, hai tay chống gậy vì xúc động nên hơi run rẩy.

“Bà nội!” Dịch Cận Hồng quỳ trước mặt lão phu nhân: “Hồng Nhi để ngài phải lo lắng rồi!”

Hai lần đứng ngay đây đều khiến mọi người kích động. Hạ nhân ra nghênh đón cũng vui mừng phát khóc, kêu to muốn ăn mừng.

Giờ cơm trưa, Dịch Trường Hoa trở về cũng không vui mừng. Ông liếc Dịch Cận Hồng, nói với An Mộng Nhi: “Lần này, nàng có thể yên tâm rồi, tốt liền tốt!”

Thái độ Dịch Trường Hoa khiến Dịch Cận Ninh rất băn khoăn, chuyện đáng để vui mừng như này mà phụ thân lại biểu hiện bình tĩnh như thế.

Trong lòng nàng cảnh giác, chẳng lẽ ca ca không phải con trai ruột của phụ thân? Hoặc nói, phụ thân là hung thủ làm gãy chân ca ca?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 43: Quận Vương đến thăm

Thái độ lạnh nhạt như vậy của phụ thân đối với ca ca tạo thành nút thắt trong lòng Dịch Cận Ninh. Nàng muốn tìm Mạc Liễm Sâm điều tra thêm về chuyện này, nhưng Mạc Liễm Sâm chậm chạp không tìm đến nàng, chẳng lẽ gần đây gặp ác ma giết người “Quý Kiến Sầu” trên giang hồ? Nàng đối diện

với chiếc gương trang điểm lo lắng hải hùng chừng mấy ngày, mãi đến khi có tin tức chính xác về hấn mới thả lỏng tinh thần.

Lại qua vài ngày, Tướng phủ nghênh đón một vị khách hiếm khi đến. Dịch Cẩm Ninh ngồi trên xích đu ngắt một đoá hoa dế, 97, 98, 99...

Lúc Nô Nhi đến thông báo cho nàng Quận Vương đến thăm nàng cũng chẳng lấy làm kinh ngạc. Người này nên tới từ lâu rồi...

Quả thật, từ sau thương hạ yến, Quận Vương vẫn luôn nhớ mãi không quên hai tỷ muội Dịch Cẩm Ninh. Nhưng từ đầu trong lòng hấn càng hợp ý Dịch Cẩm Ninh một thân lửa đỏ hơn. Khí chất xuất trần thoát tục, một điểm chu sa nơi mi tâm, khi nàng vừa lên sàn diễn, trong nháy mắt hấn bị hấp dẫn thật sự. Mặc dù tỷ tỷ cũng mê người như vậy nhưng trong khoảnh khắc lại không thể nắm giữ trái tim hấn.

Dung mạo giống nhau nhưng phong hoa lại có sự khác biệt, kỳ thực nếu muốn Quận Vương hấn chọn một hấn thật đúng là không biết nên chọn lựa như thế nào. Mấy tháng qua mẫu phi luôn thu xếp để hấn tuyển phi, còn nói thẳng ra Dịch Cẩm An không tồi. Hôm nay hấn muốn chọn lựa kỹ càng một lần, mẫu phi vẫn đang chờ hấn lập phi đấy!

Quận Vương Mạc Dật Hiền ngồi trên vị trí đầu, khoẻ môi chứa đựng nụ cười như có như không, mắt nhìn mấy người quý trên mặt đất. Hấn ho khan vài tiếng, bảo họ đứng dậy, nhường chỗ ngồi cho Dịch Trường Hoa.

Trong lòng Dịch Trường Hoa âm thầm kêu khổ, Quận Vương này là con cháu được Hoàng thất trọng dụng, ngay cả Dao phi cũng yêu thương hấn hết mực. Sao ông dám vượt mặt ngồi ở vị trí đầu chứ, đây không phải là cố tình để người khác túm được bím tóc của ông sao! Ngộ nhờ để Ngự Sử Đài* biết, không chừng sẽ vạch tội ông thành một bản, tố cáo ông tội bất kính với các bậc bề trên mất, vậy thì ông không thể gánh được.

*Ngự Sử Đài: Là cơ quan giám sát tối cao của triều đình, đàn hặc các quan, nói bàn về chính sự hiện thời. Phàm các quan làm trái phép, chính sự hiện thời có thiếu sót đều được xét hặc trình bày, cùng là xử bản về thành tích của các nha môn để lĩnh, phù doãn, trần thủ, lưu thủ, thừa ty, xét hỏi các vụ kiện về người quyền quý ở Kinh ức hiếp, về người cai quản hà lạm. Đứng đầu Ngự Sử là Đô Ngự Sử, hàm ngang với Thượng Thư các bộ (tương đương với Bộ trưởng ngày nay). Đàn hặc: 彈劾 - Hặc hỏi (hành động do cơ quan giám sát hoặc cơ quan dân ý đối với chức viên làm điều phạm pháp)

“Để ông ngồi thì ông cứ ngồi, quy củ nhiều như vậy làm chi?” Mạc Dật Hiền cố chấp ép Dịch Trường Hoa ngồi xuống, cười híp mắt nhìn ông nói: “Dịch Tướng, vì Bôn vương kính trọng ông là trưởng bối nên mới để ông ngồi, đừng có mà không biết suy xét!”

Dịch Trường Hoa chối từ không được đành ngồi xuống, ngồi xuống rồi cũng ngượng ngùng bất an, hôm nay vị Quận Vương này đến đây không biết vì chuyện gì?

Mạc Dật Hiền không để Dịch Trường Hoa suy đoán quá lâu: “Hôm nay Bôn vương tới là có chuyện muốn thương lượng với Dịch Tướng!”

Hấn ho hai tiếng, nói tiếp: “Lần trước tại thương hạ yến, Bôn Vương đối với hai vị thiên kim có thể nói là vừa gặp đã quý mến. Tất nhiên, Bôn vương không phải nói giỡn để vui đùa. Đã qua lâu vậy rồi mà Bôn vương vẫn nhớ mãi chẳng quên hai vị tiểu thư, đến giờ com nước không vào, người xem Bôn vương gầy...”

Đây là chuyện trong dự liệu, chẳng qua là không ngờ khẩu khí vị Quận Vương này cũng thật lớn, vừa mở miệng đã muốn hai đứa con gái của ông?

Chống lại ánh mắt hoài nghi của Dịch Trường Hoa, Quận Vương chợt cảm thấy buồn cười, vô tội nói: “Bôn vương giống tên háo sắc vừa thấy mỹ nữ lập tức muốn chiêu nạp vậy sao? Ông đừng nhìn Bôn vương bằng ánh mắt ấy!”

Nha hoàn mang trái cây tươi ngon và điểm tâm lên, cũng mang trà Vân Sơn Mao Tiêm tốt nhất lên. Mạc Dật Hiền nhấp hai ngụm, không ngừng tán dương: “Trà ngon!”

Là trà ngon được Hoàng thượng ban thưởng, ngay cả ông cũng không dám uống nhiều! Dịch Trường Hoa xoa cái trán đầy mồ hôi, nói: “Nếu Quận Vương cảm thấy ngon thì uống nhiều một chút!”

“Ừm, được, được. Nhưng mà...” Mạc Dật Hiền dừng một lúc, khẽ liếc mắt nhìn ông, hàm ý sâu xa nói: “Vân Sơn Mao Tiêm và Bích Loa Xuân đều là trà ngon, ta nên chọn lựa như thế nào đây?”

Thì ra khó xử giữa hai người, chẳng trách từ sau thương hạ yến lâu vậy mới đến. Dịch Trường Hoa chờ đợi thật lâu mới chờ được một tôn đại thần như vậy!

Ông đứng lên đề nghị: “Nếu Quận Vương cảm thấy khó lựa chọn thì có thể ở lại trong phủ vài ngày, đợi đến khi dần dần hiểu rõ những điểm tốt của hai loại trà này rồi chọn lựa cũng không muộn!”

Ông thấy hơi kỳ lạ, rõ ràng hôm đó thấy Huyền Vương cũng rất hài lòng với màn biểu diễn của hai tỷ muội, dù để thấy hấn cũng có ý với hai tỷ muội, nhưng sao không thấy hấn đến tướng phủ. Chuyện này thật sự là rất kỳ quái, ông rất mong đợi vị Huyền Vương này có thể đi lên để vị kia đến phủ bày tỏ chút ý tứ gì đó!

Nhưng đợi đã lâu cũng không thấy tới, Dịch Trường Hoa xem chừng là ý tứ của Dao phi, nếu Dao phi muốn chọn một nhà có thực lực để làm chỗ dựa phía sau nhất định sẽ không chọn Dịch Trường Hoa ông. Nếu An Nhi, Ninh Nhi gả vào phủ Huyền Vương, tất nhiên sẽ là trắc phi hoặc thị thiếp. Xem ra sau khi Huyền Vương chọn chính phi rồi mới đến cửa. Dịch Trường Hoa thở dài trong lòng, làm con dâu Hoàng gia thực không dễ dàng!

Nụ cười yếu ớt của Quận Vương càng có thâm ý, hấn được đám nha hoàn vây quanh đưa đến chính viện. Đó là nơi Dịch Trường Hoa chuyển ra, thân phận Quận Vương cao quý không thể lạnh nhạt hấn.

Gió cuối thu se lạnh, Dịch Cẩn Ninh sợ nóng nên rất thích gió thu lành lạnh như này. Nàng ngồi trên xích đu dưới tàng cây già trong hậu hoa viên, thông thả đưa Nô Nhi và Tiểu Đào mỗi người một bên đẩy nàng, nàng nhắm mắt hưởng thụ.

Mạc Dật Hiền đi tới thì chứng kiến một bức tranh mỹ nhân chơi xích đu, nụ cười nơi khóe môi hân hân càng đậm hơn.

Ngay từ lúc nhận được tin hân tới Dịch Cẩn Ninh lập tức chuẩn bị kỹ càng, nàng không muốn hấp dẫn sự chú ý của Quận Vương nhưng thù hận kiếp trước khiến nàng không thể không cố ý hấp dẫn hân. Nàng dần dần che giấu hận ý trong mắt, hóa thành phong tình vạn chủng khẽ cười duyên.

“Ha ha... Chậm một chút, hai người các người đẩy chậm một chút!”

Âm thanh ngọt ngào trầm bổng như Sơn Ca hát, Mạc Dật Hiền say mê nghe, hân rất muốn cứ như vậy trầm luân, chôn vùi trong tiếng cười trong trẻo này.

“Khụ khụ...” Mạc Dật Hiền cố ý ho khan vài tiếng, thành công làm Dịch Cẩn Ninh chú ý.

Dịch Cẩn Ninh dừng cười, rất ngạc nhiên nói: “Quận Vương? Sao ngài lại ở đây?”

“Ha ha, ta đặc biệt tới tìm nàng!” Mạc Dật Hiền xưng ta chứ không phải Bôn vương.

“Tìm tiểu nữ?” Dịch Cẩn Ninh cười cười, hơi nhích người ra xa Quận Vương một chút: “Chẳng hay Quận Vương tìm tiểu nữ có chuyện gì?”

Nhìn Dịch Cẩn Ninh lén lút tránh xa mình, ý cười trên khóe môi hân càng đậm, đây là nụ cười chiêu bài của hân. Không biết đã mê mẩn biết bao nhiêu tiểu thư khuê các, Dịch Cẩn Ninh cũng từng bị mê hoặc, còn vì một lần lên nhầm kiệu hoa không thể gả cho hân mà canh cánh trong lòng.

Sau đó bồi đáp đáp ngọc thụ lâm phong của Chương Dẫn Giác, càng vì hân che chở mình trăm bề, lại thêm hân là phu quân mình nên chẳng thể oán giận, ai ngờ nàng lại không biết nhìn người...

Dịch Cẩn Ninh than thở một hồi, trong bụng lẩm nhẩm: Không nên tức giận, tức giận là lấy sai lầm của người khác trừng phạt mình.

Nàng không được biểu hiện hận ý của kiếp trước quá rõ ràng, nếu không chắc chắn sẽ làm Mạc Dật Hiền hoài nghi.

Mạc Dật Hiền cũng xích vào gần nàng, để sát mũi vào cổ nàng khẽ ngữ: “A, thơm quá!”

“Quận Vương, xin ngài tự trọng, chú ý lời nói và hạnh động của mình!” Dịch Cẩn Ninh cắn môi tức giận nói.

A, cô nhóc này tức giận lại càng đẹp mắt! Mạc Dật Hiền càng nhìn nàng càng cảm thấy vị tiểu thư này hợp ý hân, nhưng vị tiểu thư này là vị tiểu thư nào đây! Hân xoa cằm nhìn nàng thâm nghĩ, nhìn đến nỗi Dịch Cẩn Ninh sồn gai ốc.

“Quận Vương, ngài còn như vậy tiểu nữ sẽ tức giận!” Nàng quay đầu nói với hai nha hoàn: “Chúng ta đi!”

Mạc Dật Hiền nhanh tay kéo tay áo của nàng: “Đợi chút, ta chỉ muốn hỏi nàng là Dịch Cẩn An hay là Dịch Cẩn Ninh?”

Dịch Cẩn Ninh chăm chú nhìn hân, hất bàn tay đang tím tay áo nàng ra, nhỏ giọng nói: “Đồ điên!”

Mỹ nhân đã đi xa mà Mạc Dật Hiền vẫn ngẩn ngơ. Tính tình cô nương này thật là bướng bỉnh, không được dạy dỗ tốt lắm! Hân nghĩ vậy, thu hồi nụ cười về lại nơi khóe miệng, lộ ra nụ cười cao thâm khó lường, nhìn kỹ thì thấy chẳng còn tác phong vô lại làm cảm mới vừa rồi.

Hân đang mong chờ gặp được vị cô nương khác có dáng dấp giống hệt nàng, không biết tính tình vị kia như thế nào đây? Hân nhướn mày, siết chặt nắm đấm: “Đến lúc đó, hai tỷ muội các nàng càng đừng mong trốn thoát lòng bàn tay Bôn vương!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 44: Hầu phủ từ hôn

Mạc Dật Hiền hoàn toàn coi Tướng phủ là nhà hân, thích đi nơi nào thì đi nơi đó, thích đùa giỡn người nào thì đùa giỡn người đó. Vừa rồi ở hậu hoa viên đã đùa giỡn Dịch Cẩn Ninh, bây giờ hân lại đang trêu ghẹo một tiểu nha hoàn xinh đẹp nữa.

“Cô nương này, dung mạo người thật đẹp!” Mạc Dật Hiền nâng cằm nha hoàn lên, khẽ hôn lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn. Rồi sau đó coi như không có chuyện gì rồi đi, tiểu nha hoàn kia cả kinh đứng sững tại chỗ.

Quận Vương này và Huyện Vương đều cùng một giuộc, đều chơi bởi trắng hoa, không có mấy người sẽ coi hân đùa giỡn thành thật, rồi tự đáy lòng

mong mỗi được hân ưu ái. Nhưng nhà hoàn được nuôi dưỡng trong trạch viện Tướng phủ hoàn toàn bất đồng, trái tim nhỏ nhắn của nàng vẫn nhảy lên nhảy xuống thình thịch, thật lâu không bình tĩnh lại. Khay trong tay rơi xuống đất, điểm tâm, trái cây lăn đầy đất.

Mãi đến khi Dịch Cận Ninh tới đây nàng mới sợ hãi quỳ sụp xuống đất: “Tiểu thư tha mạng, nô tỳ không cố ý, vừa rồi... vừa rồi... Quận Vương ngài... ngài...”

Vừa rồi Dịch Cận Ninh ở xa đã nhìn thấy Quận Vương cột nhà nàng. Nàng khoát tay nói: “Người lui xuống đi!” Mạc Dật Hiền là loại người gì nàng đã biết từ lâu, còn biết rất rõ ràng, kiếp trước nàng chính là...

Thôi, nàng lắc đầu một cái không suy nghĩ thêm về chuyện không vui nữa, nàng còn có chuyện quan trọng phải làm. Không phải bọn họ rất thích ức hiếp người khác ư, không phải bọn họ rất tự cho mình là đúng ư? Thật xứng đôi vừa lứa!

Dịch Cận Ninh nheo mắt, tối nay nàng muốn hai người Dịch Cận An và Mạc Dật Hiền ở cùng một chỗ, ghép hai người cận kề xứng đôi thành một cặp cũng là một việc tốt đấy chứ! Nàng nhìn sắc trời, mới qua giờ Ngọ*, còn sớm! Còn nhiều thời gian để chuẩn bị.

*Giờ Ngọ: 11h-13h

Mạc Dật Hiền đùa giỡn tiểu nha đầu kia xong lập tức chạy vội đến cổng chính, vừa rồi nhận được tin Huyền Vương tìm hân có việc gấp, hân muốn vào hoàng cung một chuyện.

Không ngờ lại gặp người hân muốn gặp kia ở cổng, hân bật cười, mức độ vừa đúng để Dịch Cận An ngăn người. Quận Vương cười rộ lên thật đẹp mắt, đáng vẻ cũng tuấn đạt, không thua kém Huyền Vương chút nào.

“Quận Vương muốn đi đâu vậy?” Dịch Cận An lên tiếng chào hỏi trước, biểu hiện của nàng ta lễ phép, hơi cúi người, lộ ra nụ cười tự nhận là đẹp mắt nhất.

Mạc Dật Hiền hoảng hốt, dung hợp gương mặt của hai tỷ muội cùng một chỗ. Giống, quá giống, rất giống!

Kỳ thực hôm nay Dịch Cận An cũng nhận được tin tức Quận Vương muốn ngủ lại nên cố ý vận y phục cùng kiểu dáng với Dịch Cận Ninh. Không phải Dịch Cận Ninh thích giả thành nàng ta sao, nàng ta cũng có thể giả làm Dịch Cận Ninh. Vừa rồi một màn tiểu nha hoàn cầm điểm tâm và bánh ngọt kia nàng ta đi từ bên kia qua cũng nhìn thấy, không ngờ Quận Vương này lại là người phong lưu như vậy, so với Huyền Vương tuyệt chỉ có hơn chứ không có kém.

Phụ thân vừa mới tìm nàng ta nói chuyện, bên kia có Dao phi nên muốn giả Huyền Vương là khá khó khăn, bảo nàng ta cố hết sức hấp dẫn chỗ dựa vững chắc to lớn này. Nói không chừng sau này Huyền Vương thượng vị, Quận Vương này cũng có thể thom lây theo, nếu nàng ta giả cho hân, ngược lại trở thành Quận Vương phi người người ca ngợi cũng không tồi.

Nàng ta ghen tỵ với Dịch Cận Ninh, tất cả mọi thứ của Dịch Cận Ninh đều khiến nàng ta ghen tỵ. Nàng ta hận người kia, người núp trong bóng tối đó, còn có thân phận của mình.

Nếu quả thật có thể một bước lên trời ai lại không muốn chứ, nhưng quá khó khăn. Hiện tại nàng ta muốn xuống tay với Quận Vương, trước tiên cố gắng hấp dẫn Quận Vương, sau đó sẽ từ từ tiếp cận Huyền Vương, nàng ta nghĩ dựa vào bản lĩnh của nàng ta chuyện này cũng chẳng phải khó. Nàng ta hí hóp đôi mắt phượng xinh đẹp, nở nụ cười nói với Quận Vương đang ngăn người nói: “Quận Vương gia, ngài làm sao vậy?”

“A, thật xin lỗi, vừa rồi suy nghĩ vài chuyện nên có chút xuất thần, để mỹ nhân bị lạnh nhạt thật có lỗi!” Nụ cười Mạc Dật Hiền nhẹ nhàng như cũ, hân cười như vậy làm Dịch Cận An cảm thấy dễ chịu.

“Không sao!” Dịch Cận An cười: “Quận Vương muốn ra ngoài ư?”

Mạc Dật Hiền nhún mày: “Đúng vậy, Huyền Vương tìm ta có việc gấp.”

“Nhưng không vội, lát nữa ta đi cũng không sao!” Hân bổ sung thêm: “Dật có chuyện muốn hỏi tiểu thư, không biết tiểu thư có thể chỉ bảo một hai?”

Dịch Cận An phúc thân nói: “Sao Quận Vương lại nói vậy, ngài là kim chi ngọc diệp, còn tiểu nữ chỉ là một đứa con gái nhỏ nho nhỏ của Thừa Tướng. Ngài có vấn đề gì thì cứ hỏi, tiểu nữ tất nhiên tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*.”

*Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn: Không biết nói gì, biết gì nói đó.

“Cũng chẳng phải chuyện gì lớn, tiểu thư không cần đa lễ. Ta muốn hỏi nàng là Đại tiểu thư Dịch Cận An hay là...”

Lời chưa dứt, ngược lại Dịch Cận An giành trước cười một tiếng, tiếng cười như chuông bạc lay động trái tim Mạc Dật Hiền.

“Quận Vương cũng khổ não chuyện này sao?” Dịch Cận An che miệng cười hỏi: “Đáng đáp hai tỷ muội chúng tiểu nữ rất giống nhau sao, sao mọi người đều hỏi vậy?”

Điều này còn phải nói sao? Nếu không phải vừa rồi hân gặp một người ở hậu hoa viên thì không chừng bây giờ hân lập tức cho rằng người trước mắt này chính là người mình vừa gặp.

"Tiểu nữ sao, tất nhiên là tỷ tỷ!" Dịch Cẩm Ninh cười dí dỏm: "Người ngoài nhìn hai tỷ muội chúng tiểu nữ quả thật khó phân biệt, nhưng nếu tiếp xúc lâu thì có thể phân biệt được một ít!"

Thì ra là Đại tiểu thư Tướng phủ Dịch Cẩm An! Mạc Dật Hiền mân môi, cười tà mị, nghiêm túc đánh giá Dịch Cẩm An.

Quả nhiên là quốc sắc thiên hương, trong dí dỏm mang theo chút phong tình thẹn thùng, so với vị muội muội kia càng có vị nữ nhân hơn. Quả là hai phong cách khác nhau, nhìn bề ngoài tỷ tỷ xinh đẹp đáng yêu, muội muội ngược lại vô cùng nghiêm túc. Kỳ thực tỷ tỷ che giấu chút hung ác, muội muội lại pha chút dịu dàng mờ nhạt.

Khó trách mẫu phi coi trọng Dịch Cẩm An, nữ nhân như vậy sinh tồn tại hậu viện rất có ích, thị thiếp trong hậu viện hẳn đều trong ngoài bất đồng, bên trong thì thế này nhưng bên ngoài lại thế kia. Dịch Cẩm An này quả thật thích hợp trở thành Quận Vương phi của hắn, chính đồn đám son phấn tại hậu viện kia thì không còn gì tốt hơn.

Nhưng trong lòng hắn ần ần xúc động, hắn muốn Dịch Cẩm Ninh. Cô gái bề ngoài như có chút hung dữ nhưng hắn có thể nhìn thấu nhu tình được nàng cất giấu rất kỹ sâu trong nội tâm. Trong mắt nàng chứa đựng sự cự tuyệt tất cả, lạnh nhạt tất cả nhưng lại có chút khát vọng được ai đó yêu thương. Đó là một cô gái bị khuyết thiếu tình cảm, cũng là một cô gái hiểu được thế nào là yêu.

Hắn từng cố gắng nhìn vào mắt nàng tìm tòi bản chất thật của nàng, nhưng chỉ thấy hận ý nồng đậm. Dịch Cẩm Ninh mới quen hắn không lâu, sao hận ý có thể mãnh liệt như vậy?

Hắn ngạc nhiên, nhìn ánh mắt người này hắn vốn đọc được suy nghĩ nhưng hắn không nói ra, dường như Dịch Cẩm Ninh cũng biết rõ suy nghĩ của hắn, khi hắn nhìn ánh mắt nàng, nàng chỉ có thể tránh được một chút. Cho nên hắn chỉ có thể đọc được vài thứ ẩn giấu trong mắt nàng, không có cách tìm hiểu nàng về mọi mặt.

Thôi, có thể là phẩm chất bề ngoài hắn phong lưu không làm nàng thích. Bây giờ hắn chỉ có thể nghe lời mẫu phi, giúp đỡ Huyền Vương thượng vị. Cũng cố gắng lôi kéo quyền thần trong triều, mà kết thân chính là phương pháp lôi kéo tốt nhất. Dịch Cẩm An này. . . Nàng ta thích hợp đấu tranh về sau.

Lựa chọn hết lần này đến lần khác, cuối cùng trong lòng Mạc Dật Hiền quyết định chọn Đại tiểu thư Tướng phủ Dịch Cẩm An này làm chính phi. Hắn thu hồi nụ cười, nói với Dịch Cẩm An: "Nếu ta cưới nàng làm phi, nàng có bằng lòng không?"

Đột nhiên nói ra một câu như vậy khiến Dịch Cẩm An khó có thể tiêu hoá, nàng ta tròn to hai mắt nhìn hắn. Quận Vương này không khỏi quá nhanh đi, không phải phụ thân nói hắn ở lại Tướng phủ bởi khó lựa chọn giữa hai tỷ muội sao?

"Ngài... Ngài nói cái gì?" Nàng ta nuốt nước miếng, giọng điệu có phần hoảng sợ.

Mạc Dật Hiền nhìn vẻ mặt hoảng hốt của nàng ta, sang sảng cười: "Nàng không nghe lắm, là nàng! Mặc dù khó khăn trong việc lựa chọn giữa hai đoá hoa nhưng cuối cùng vẫn là chọn đoá thứ nhất, không phải ư?"

Nói xong câu này, không đợi Dịch Cẩm An tỉnh táo lại hắn lập tức tự nhiên xoay người, cười ha ha bước đi, chỉ để lại cho Dịch Cẩm An một bóng lưng anh tuấn.

Cứ như vậy chọn? Trong lòng Dịch Cẩm An không có mùi vị gì, y phục nàng ta đặc biệt mặc còn chưa phát huy tác dụng đâu!

Mạc Dật Hiền vào hoàng cung nghe Huyền Vương sắp xếp, tính toán hành động lúc nửa đêm.

Gần đây trên giang hồ xuất hiện ác ma giết người "Quý Kiến Sầu" không phải ai khác, chính là Quận Vương Mạc Dật Hiền. Lão già Công Bộ Thượng Thư sắp chết đó thật ngoan cố, làm thế nào cũng không chịu đứng về phía Huyền Vương. Tối nay thừa dịp ở Tướng phủ hắn càng có cơ hội hành động.

Hắn đổi một thân áo đen che kín mặt, chỉ để lộ đôi mắt thâm thúy, một sát thủ giang hồ lập tức xuất hiện. Chỉ thấy hắn điểm nhẹ một cái liền biến mất, cũng là một tên gia hỏa võ công cao cường.

Dịch Cẩm Ninh vốn tính toán tối nay sẽ sai Nô Nhi bỏ ít thuốc vào trong đồ ăn của Dịch Cẩm An, sau đó lại hạ ít thuốc mê ở bên chính viện kia. Nhưng tối nay Mạc Dật Hiền không trở lại, làm hại nàng chuẩn bị thật lâu.

Nàng mệt mỏi nằm trên ghế quý phi, tâm trạng không tốt lắm. Nàng cảm thấy gần đây mình hơi xấu xa, cứ muốn đi hại người, nàng chán ghét bản thân như vậy. Nhưng nàng không dám lớn mật quá mức, bằng không nàng đã trực tiếp cho Dịch Cẩm An một gói thạch tín để nàng ta đi gặp Diêm Vương rồi.

Tỷ tỷ song sinh này khiến nàng có cảm giác rất quái dị, căn bản không giống tỷ tỷ nàng, ngược lại giống kẻ thù của nàng thì đúng hơn. Nàng liên hệ một chuyện kiếp trước với vài chuyện xảy ra gần đây, cộng thêm hình ảnh xuất hiện trong giấc mơ đó nữa...

Nàng không dám nghĩ tiếp, sao tỷ tỷ có thể là công cụ đến báo thù Tướng phủ? Mấy lần nàng đến Cúc Uyển nhìn kỹ vị tỷ tỷ kia, rõ ràng gương mặt đó giống hệt nàng, không chút tỷ vết. Buổi tối mấy ngày trước Nô Nhi cũng len lén vào phòng nàng ta, cố gắng xé rách mặt nạ da người trên mặt nàng ta nhưng không hề có sơ hở.

Chẳng lẽ trên đời trừ cặp song sinh quả thật có người giống hệt người khác? Trong lòng nàng cả kinh, chẳng lẽ phụ thân ở ngoài gây ra tình trái? Nàng lại nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ này, dù là con gái riêng của phụ thân cũng không thể có dáng dấp giống nàng như đúc được.

Còn một điều nữa có thể khẳng định, quả thật Tam di nương sinh hạ tỷ muội song sinh các nàng, nếu Dịch Cẩm An này là giả, vậy Dịch Cẩm An thật đâu?

Quan trọng nhất là tỷ tỷ bị thay thế lúc nào?

Không nghĩ ra, Dịch Cận Ninh lại bắt đầu đau đầu. Bệnh đau đầu này từ sau khi nàng sống lại mới có, trước đây không có triệu chứng như vậy, sao bây giờ lại xuất hiện? Nàng khiếp sợ, cảm giác con đường kiếp trước và kiếp này khác nhau hoàn toàn. Nàng bắt đầu mờ mịt, không biết nên bước tiếp như thế nào. Dần dần, nàng nằm một lúc rồi chìm vào giấc ngủ, Tiểu Đào giúp nàng đắp chăn tơ vàng rồi canh giữ cạnh nàng.

Tiểu thư đã nói, bất kể lúc nào nàng ngủ thiếp đi cũng không được đánh thức nàng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cổ Tiểu Đào vô cùng đau đớn. Nàng đang xoa xoa ót thì thấy Dịch Cận Ninh nhìn nàng chăm chăm.

"Người muốn ngủ sao không lên giường nằm, muốn chết sao!" Dịch Cận Ninh trừng mắt phượng, không tự chủ nói ra một câu như vậy, Tiểu Đào nghe mà cảm động.

Mặc dù tiểu thư ngoài miệng vô cùng cứng rắn nhưng kỳ thực trong lòng rất yêu thương nàng, nàng cảm thấy rất vui vẻ. Le lưỡi oán trách nói: "Tiểu thư, đây còn không phải vì thấy người ngủ ở đây nên không yên lòng sao? Nơi này không như trong phòng, em lo lắng người ngủ không ổn sẽ ngã. . . Người còn nói nếu người ngủ rồi thì không cho người khác đánh thức!"

"Được rồi, lần sau nhớ đánh thức ta!" Dịch Cận Ninh chọc ót nàng, giận trách: "Mau lấy thuốc, ta thoa giúp người!"

Tiểu Đào vừa nghe lập tức cảm động khóc sụt sùi, khóc suốt một trận mới dần dần đứng lại. Nàng thề nhất định về sau hầu hạ tiểu thư thật chu đáo, tuyệt không để nàng chịu tí tạo áp lực nào.

Dịch Cận Ninh thoa thuốc cho nàng, Tiểu Đào thấy thoải mái hơn, Nô Nhi bụng nước rửa mặt vào, cườ hì hì nói: "Hôm nay Tiểu Đào tỷ dậy thật sớm!"

"Sớm cái gì, nàng ở đây suốt. . . Còn bị đau cổ nữa, đáng đời!" Dịch Cận Ninh vừa dừng lại tiếp tục hung dữ mắng Tiểu Đào.

Nô Nhi lau mặt cho nàng, Tiểu Như bụng đồ ăn sáng lên vui vẻ nói: "Tiểu thư, người không cần lo lắng phải gả cho Hà Phong nữa rồi, tối qua hán bị "Quý Kiến Sầu" giết."

"Vậy à?" Dịch Cận Ninh khép mắt, sao Hà Phong này lại trêu chọc đến "Quý Kiến Sầu" rồi?

Nghe đồn "Quý Kiến Sầu" không giết người tay không tác sát, người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, lúc nàng mới nghe còn cảm thấy rất bội phục hán, cảm thấy nhất định người này hành hiệp trượng nghĩa. Dù hán giết nhiều người nhưng đều là ác bá, quan tham ô lại và vài tên trên giang hồ, sao tối hôm qua lại chạy đến giết tên thư sinh nghèo nàn mục nát kia?

Nhất định Công Bộ Thượng Thư không thoát khỏi liên quan tới chuyện này, Dịch Cận Ninh uống chè hạt sen nghĩ.

Ăn xong không lâu thì nhận được tin tức phủ Xương Ấp Hầu đến từ hôn, Dịch Cận Ninh giật mình. Nàng giật mình vì tốc độ của Quận Vương, hôm qua nhìn thái độ Dịch Cận An và phụ thân nàng liền biết hán chọn Dịch Cận An làm Quận Vương phi. Khó trách cả đêm qua không thấy người, hóa ra là chạy đến uy hiếp người phủ Xương Ấp Hầu.

Quả thật sau khi Mạc Dật Hiền đi một chuyến đến Hà phủ "cảnh cáo" Công Bộ Thượng Thư xong lập tức chạy thẳng đến phủ Xương Ấp Hầu. Hán biết Xương Ấp Hầu đứng bên phe thái tử, đại đa số phe đảng của Thái Tử đều đã bị hán dọn dẹp sạch sẽ, nhưng Xương Ấp Hầu không thể không đứng bên bọn họ.

Tối qua Mạc Dật Hiền đưa ra chứng cứ Xương Ấp Hầu Chương Vũ Thành và đệ đệ ông Lễ Bộ Thượng Thư Chương Vũ Hùng cấu kết với nhau bán quan bán tước. Xương Ấp Hầu sợ đến lúc lập tức đồng ý dừng lại cửa hôn sự với Tướng phủ. Hôn sự của con trai mình so với mạng đệ đệ mình, cần bán không đáng giá để nhắc đến. Mặc dù con trai ông sống chết không đồng ý, ông vẫn năn nỉ phi nhân mình lên lút nhanh chóng tới Tướng phủ từ hôn.

Chương phu nhân ngồi dưới Dịch Trường Hoa, tay nắm chặt khăn. Nhìn hạ nhân kiểm kê lại danh mục lễ vật, danh mục lễ vật này rất nhiều, nhưng không thể cầm trở lại, Chương phu nhân có chút đau lòng. Sau khi sai thị nữ lấy thiệp canh của Dịch Cận An ra, lưu luyến giao cho Dịch Trường Hoa, lại lấy về thiệp canh con trai mình.

Bà vốn không muốn tới, nhưng lão gia mệnh lệnh rõ ràng hôm nay nhất định phải thoái thác cửa hôn sự này. Bà chỉ có thể gạt con trai lên lút đến Tướng phủ, phỏng chừng sau khi trở về Giác Nhi biết được sẽ làm âm ỉ với bà một trận. Vừa nghĩ đến cảnh tượng con trai giẫy vò người khác bà liền đổ mồ hôi lạnh, ngay cả Dịch Trường Hoa cũng nhìn ra bà rất sợ con trai mình.

Dịch Trường Hoa đang suy nghĩ chuyện sau hôm thường hà yến đó, ban đầu Chương phu nhân vội vã muốn từ hôn, còn bây giờ là bị bức từ hôn, thật là phong thủy luân chuyển. Giờ đến lượt ông lo lắng nên làm thế nào để giẫy vò bà ta thật tốt, dập tắt nhuệ khí của bà ta.

Những sinh lễ kia là ông cố ý lấy ra kiểm lại, ai bảo ban đầu bà ta ức hiếp người khác. Nên để bà ta đau lòng một trận, tốt nhất sau khi trở về sẽ hối hận vì đã từ hôn.

"Hôn sự giữa Hầu phủ và Tướng phủ hủy bỏ rồi, chúng ta vẫn có thể lui tới, giao tình vẫn tốt đẹp!" Dịch Trường Hoa cười ha ha tiễn Chương phu nhân đến cổng, lần này Hầu phủ chủ động từ hôn nên bà không thể lấy lại sinh lễ, ngược lại Tướng phủ trắng trợn kiếm một khoản.

Tiến Chương phu nhân đi, Dịch Trường Hoa cầm danh mục lễ vật nhìn một lúc, sai người cất các thứ vào kho. Dịch Cận Ninh vào đại sảnh thì thấy hạ nhân đang di chuyển sinh lễ.

Nàng liếc Dịch Trường Hoa một cái nói: "Ồ không đi gây sự!"

Rõ ràng mấy thứ này có thể không cần chuyển ra, nhưng Dịch Trường Hoa lại cố ý lấy ra kích động Chương phu nhân, rõ ràng là trả thù bà chuyện từ hôn do lời đồn sau thường hà yển.

Dịch Trường Hoa thấy con gái, vừa định mở miệng nói chuyện thì bị những lời này của nàng làm cho nghẹn. Ngay sau đó lại thấy nàng như không có gì rồi đi, đây là đứa con gái ngoan ngoãn hợp lòng người đó sao?

Ông phát hiện mình ngày càng nhìn không thấu con gái của mình, trước kia ngoan ngoãn hiểu chuyện, sau lễ cấp kê lập tức biến mất không còn một mảnh. Ông nghĩ có phải Ninh Nhi trải qua chuyện gì đặc biệt, hoặc là Mộng Nhi nói gì với nàng không? Mộng Nhi ghét ông, ông cũng không cảm thấy có gì bất ổn vì quả thật ông đã từng tôn trọng bà. Nhưng Ninh Nhi là con gái của ông, sao nàng có thể ghét phụ thân mình chứ?

Không sai, ông nhìn thấy sự chán ghét nồng nặc trong mắt Ninh Nhi, hoàn toàn mất hết tình cảm lưu luyến không muốn rời trước kia. Chỉ có điều ông cũng không thể nói rõ được tình cảm khác này, ánh mắt như nhìn kẻ thù vậy, hẳn ông không nhìn lầm.

Đôi mắt khi híp lại của Dịch Trường Hoa và Dịch Cẩm Ninh rất giống nhau, nhìn kỹ sẽ phát hiện hai đôi mắt này quả thật giống nhau như đúc. Mọi người đều nói ông sinh được hai cô con gái ngoan ngoãn, không những đáng yêu xinh đẹp còn dịu dàng khéo léo hiểu lòng người. Nhưng những người đó làm biết chưa xót trong lòng ông?

Làm cha, quả thật ông không xứng với chức làm cha. Ông không dạy dỗ con gái mình chu toàn, sau khi hai tỷ muội ra đời ông chẳng thêm trông nom. Tới bây giờ ông cũng không thể phân biệt được hai đứa con gái giống nhau như đúc này. Ông thừa nhận, đây là thất bại lớn nhất của mình.

Mặc dù quan trường hải lòng nhưng tình trường thất ý, sau khi Mộng Nhi biết chân tướng sự việc kia liền không còn dịu dàng với ông nữa. Bây giờ con gái cũng không lộ ra gương mặt vui vẻ với ông, ông có cảm giác thật nhục nhã hổ thẹn.

Chân sau dịch Cẩm Ninh vừa bước vào Trúc Uyển, chân trước Mạc Dật Hiền liền vào cổng chính Tướng phủ, sau hán còn có một đám người đi theo mang sinh lễ đến cửa.

Hôm nay hán mang sinh lễ đến hoàn toàn là ý của mẫu phi. Mẫu phi nói sớm ngày cưới con dâu vào cửa trong lòng bà mới ổn định. Kỳ thực hán cũng không gấp gáp, chuyện hán quan tâm hơn chính là hôn sự của Dịch Cẩm Ninh. Nếu hán cưới Dịch Cẩm An qua cửa trể một ngày, Dịch Cẩm Ninh liền bị người ta hứa hôn, hán sẽ hối hận chết. Nếu Dịch Tướng đồng ý gả hai cô con gái cho hán thì tốt biết nhường nào!

Hán không biết rằng còn có người đối với Dịch Cẩm Ninh nhớ mãi chẳng quên trước cả hán. Hôm nay bà chuẩn bị triệu Dịch Cẩm Ninh vào cung để điều tra một phen đây.

Mạc Dật Hiền nán ở Tướng phủ không lâu, hán còn có việc bận. Mấy ngày gần đây các vụ án giết người bị lộ ra ngoài, còn phải báo cáo lên triều đình. Hoàng thượng lệnh cho hán sớm tra ra nơi ẩn trốn của "Quý Kiến Sâu", tốt nhất là truy bắt một lần liền thành công, lần này thật đúng là tai họa.

Trong lòng hán thầm cảm thấy buồn cười, loại chuyện tự mình tìm bắt mình này là lần đầu tiên hán làm, không dễ dàng xử lý cho lắm. Nếu không tra ra được thì thật bất lợi, tín nhiệm của Hoàng thượng dành cho hán sẽ giảm đi nhiều. Nếu tra được, không phải tự mình lộ mình à? Hán không ngốc như vậy, suy nghĩ một chút cuối cùng quyết định trở về thương lượng với Huyền Vương một phen cho thỏa đáng.

Hôn sự định vào năm sau, Mạc Dật Hiền vui mừng khắp khởi trao đổi thiếp canh với Dịch Trường Hoa, nhận lấy thiếp canh Chương phu nhân vừa trả trở lại.

Dịch Cẩm Ninh nghe tin tức Mạc Dật Hiền tới cửa đưa sinh lễ, trong lòng chẳng có cảm xúc gì. Nam tử này vốn là phu quân nàng, nhưng lần nữa trở thành trượng phu Dịch Cẩm An, nàng không muốn gặp lại nhưng cũng là chuyện trong dự liệu. Nàng thờ dài, buông sách trong tay.

Tiểu Đào giúp nàng xem xét áo khoác, hỏi: "Tiểu thư, mấy ngày nay người than thở không ít, có chuyện lo lắng sao?"

"Không có!" Dịch Cẩm Ninh đi tới bàn trang điểm ngồi xuống: "Người giúp ta chải tóc trang điểm, lát nữa ta tới thăm mẫu thân."

Trang điểm xong, Dịch Cẩm Ninh và Tiểu Đào đến viện An Mộng Nhi. Mùa thu sắp qua, ngoài phòng không được như trong nhà, vừa ra khỏi cửa đã thấy lạnh. Đã mấy hôm rồi không đến viện mẫu thân, nàng xoa xoa tay cùng Tiểu Đào gia tăng bước chân, muốn nhìn thấy mẫu thân nhanh hơn.

Tới viện An Mộng Nhi, Dịch Cẩm Ninh ở xa nghe thấy tiếng nói của Dịch Cẩm Hồng. Nàng cười cười, bước hai ba bước đi vào: "Ca ca cũng ở đây à!"

"Ninh Nhi đến đây, mau khuyên nhủ ca ca con, thi Hương năm nay sắp tới, ngay ngày mai rồi. Mẫu thân biết ca ca con một bụng kinh luân, nhưng hán không chịu tham gia kì thi. Trương phu nhân cách vách và Chương phu nhân phủ Xương Ấp Hầu đều cười nhạo hán là kẻ vô tích sự, bây giờ chân đã lạnh lặn đi thi cũng đâu có trở ngại gì."

An Mộng Nhi kéo Dịch Cẩm Ninh qua, lôi kéo nàng, ngừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Cơ hội lần này tốt như vậy, Hoàng thượng cũng miễn cho hán các cuộc thi khác, trực tiếp thi Đình, chuyện này đúng là ai mong cũng không được!"

"À..." Dịch Cẩm Ninh bắt đầu dĩ nhiên ca ca mình: "Huynh tính sao?"

Tất nhiên ca ca không muốn tham gia cuộc thi, hán tự do đã quen, và lại cũng không muốn tiếp xúc với nhiều người, xem ra là không muốn. Nhưng ca ca

xem trọng lời mẫu thân nhất, nếu phủ nhận tâm nguyện của mẫu thân thì không phải ca ca nữa rồi.

Dịch Cẩm Ninh cười yếu ớt chờ câu trả lời của ca ca, nàng cũng muốn biết ca ca tôn trọng ý nguyện của mình hay nghe theo sự an bài của mẫu thân.

“Đĩ nhiên ca ca... Nguyên ý!” Câu trả lời của Dịch Cẩm Hồng nằm trong dự liệu của nàng, nàng kéo tay An Mộng Nhi làm nũng nói: “Mẫu thân, người xem không phải ca ca nguyện ý đó sao, người cứ lo lắng lung tung!”

Dịch Cẩm Ninh hí mắt, những người đó dám cười nhạo ca ca nàng!

Trương phu nhân và Chương phu nhân sao, lại hai gã gia hỏa cùng một giuộc này, hèn gì họ cũng giống nhau. Lát nữa sẽ nói Nô Nhi cho mấy người đó ít màu sắc để nhìn!

An Mộng Nhi tức giận nhìn Dịch Cẩm Hồng, con trai lớn rồi, ngay cả bà là mẫu thân cũng không nghe theo, chỉ nghe lời Ninh Nhi, bà hơi ghen tị.

Dịch Cẩm Hồng nhìn mẫu thân tức giận bĩu môi, vừa bực mình vừa buồn cười, dấm chua của Ninh Nhi mà bà cũng ăn?

“Đúng rồi, mẫu thân, hài nhi có chuyện muốn nói với người!” Dịch Cẩm Hồng thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc.” Sau khi thi hài nhi không muốn làm quan, mẫu thân người...”

An Mộng Nhi vốn tính toán cho Hồng Nhi làm quan, nhớ năm đó hôn sự của bà và Long ca ca cũng bị hủy vì chuyện làm quan, bây giờ cứ nghĩ lại là bà lại khóc. Nghĩ đến nam tử cương nghị quật cường liều mạng ấy, Mộng Nhi khẽ giật mình.

Không phải bà muốn con trai đi thi, bà chỉ là đứng trên cương vị mẫu thân muốn làm chút chuyện vì con mình mà thôi. Nhưng những người đó ăn no rồi việc, tùm tùm lại một chỗ khua môi múa mép, nói con trai bà là con mọt ăn không ngồi rồi. Tất nhiên bà không vui, vì vậy mới muốn con trai tranh thủ cơ hội con cháu quan gia được ưu tiên thi đình lần này mà đi thi một lần, bà cũng muốn xem thử những năm gần đây con trai có tiến bộ không.

Từ sau khi con trai bị đưa đến chùa Phổ Ninh, bà vào phật đường, vì thế mà hai mẹ con ít gặp nhau, bà càng không có thời gian dạy dỗ con mình. May mà Hồng Nhi khéo hiểu chuyện lại chịu khắc khổ, thời thời khắc khắc đều không quên học tập mới có một bụng tài hoa như bây giờ.

Chỉ là nỗi đau gãy chân vẫn luôn là nút thắt trong lòng bọn họ, hai người gặp mặt một lúc dù đã cố hết sức tránh nói đến vấn đề này nhưng vẫn là trốn không thoát sự hành hạ rõ ràng này.

Đã qua nhiều năm rồi, tất cả nên kết thúc, nhưng An Mộng Nhi không cách nào xóa bỏ hình bóng vẫn luôn tồn tại trong lòng bà. Đó là giấc mơ của bà thời còn trẻ, cũng là vương bận duy nhất của bà trừ Hồng Nhi.

Bà thu hồi suy nghĩ, cười nói với Dịch Cẩm Hồng:” Con trai, con muốn làm như nào mẹ đều ủng hộ con!”. Bà yêu thương xoa đầu hấn nói:” Con phải biết rằng, con là nỗi bận tâm lớn nhất trong cuộc đời này của mẹ, chỉ cần con khỏe mạnh, cái gì mẹ cũng không quan tâm!”

Chỉ cần khỏe mạnh, cái gì mẹ cũng không quan tâm! Dịch Cẩm Hồng hiểu, ngay từ đầu hấn đã hiểu.

Mấy mẹ con lại nói chuyện một lát, thấy trăng treo cao mới giải tán về viện mình, Dịch Cẩm Ninh đi theo ca ca ra ngoài, đi sóng vai với hấn. nàng nhìn trăng tròn trên trời nói :” Ca ca, trăng tròn người cũng nên chu toàn*, cưới về một con dâu cho mẫu thân, cho Ninh Nhi một người chị dâu đi!”

* Trong bản convert là “nguyệt nhi tròn, người cũng nên tròn”, chữ vừa có nghĩa là tròn vừa có nghĩa là toàn vẹn, chu toàn, tốt đẹp, trọn vẹn.

“Được!” Dịch Cẩm Hồng cười ha ha, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói:” Cưới cho mẹ một người con dâu, vừa cho muội một chị dâu”.

Trong lòng Dịch Cẩm Hồng âm thầm quyết định, hấn muốn đi xa nhà, dùng đầu óc buôn bán của mình lập nghiệp. Sau này, chăm sóc mẫu thân và Ninh Nhi. Vị phụ thân kia, không xứng làm cha hấn, không xứng...

Mấy ngày trước kì thi, hơn ngàn thí sinh khắp nơi tề tựu đến đây, khách điểm Cẩm Thành chật kín chỗ. “Hội Đầu Khách” được hoan nghênh nhất, giá cả phải chăng lại có ưu đãi, còn có giải trí tiêu khiển, giảm không ít áp lực cho thí sinh.

Hai ngày sau, Dịch Cẩm Hồng tham gia kì thi. Hấn hiên ngang bước vào trường thi, tác phong nhanh nhẹn, dáng vẻ hấp dẫn không ít ánh mắt.

Từ sau ngày đó rất nhiều khuê nữ danh viện tranh nhau tìm bà mỗi tới cửa làm mai, làm hại hấn trốn trong phòng mấy ngày không dám ra cửa. Dịch Cẩm Ninh trêu ghẹo hấn: ”Ca ca, không bằng trong số mỹ nữ này chọn cho muội một chị dâu đi!”

Hấn ngồi trong viện mình, Dịch Cẩm Ninh ngồi bên cạnh nhìn hấn đánh đàn. Hình ảnh này rất hài hòa, đẹp mắt khiến người khác không đành lòng quấy rầy, lại bởi một câu nói của Dịch Cẩm Ninh mà cắt đứt tiếng đàn dằng dặc.

Dịch Cẩm Hồng dừng lại cười cười, đứng lên không trả lời nàng. Lúc trở về Tướng phủ, hấn gặp một cô gái đặt biệt. Nói nàng đặc biệt là bởi nàng không giống những cô nương có quy cách, hành động cử chỉ rất quái dị, còn động tí là xấn tay áo đòi đánh người.

Hấn ngồi trên xe lăn quen biết với nàng, hôm đó trở về Tướng phủ xe ngựa xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đúng lúc đụng phải nàng đang đánh người trên đường, còn đánh người có tiếng là phong lưu quần là áo lụa. xe ngựa bị hư nàng sửa giúp một tay, cô gái như vậy thật làm cho người ta kinh ngạc. Hình như nàng không hiểu nam nữ chi phong lễ, tùy tiện cầm tay hấn, rồi như không có việc gì thân nhiên vỗ vỗ vai hấn an ủi hấn không nên khổ sở.

Hắn còn nhớ lời nói lúc đó của nàng làm cho trái tim người ta thấy ấm áp: Tiểu ca ca, người tàn tật nhưng thân tàn chí mạnh, người sẽ tốt thôi, ta tin nhất định người có năng lực!

Lần này hắn chuẩn bị ra ngoài, trừ quyết tâm cố gắng ra còn vì đi tìm cô gái hào sảng phóng khoáng kia nữa. Nhìn dáng vẻ và giọng nói của nàng không giống như người địa phương. Hắn quyết định quyết tâm đi tìm nàng nên không vội vàng đáp ứng những người làm mai tới cầu hôn.

“Khụ khụ, Ninh Nhi muốn những cô nương son phấn này làm chị dâu?” Dịch Cần Hồng cười hỏi ngược lại.

Những bà mai tới cửa cầu hôn này nói những cô nương đó không phải trong nhà hiển quý thì cũng là phú giáp một phương, không phải dịu dàng hiền huệ thì cũng là xinh đẹp động lòng người. Tất cả đều không vừa lòng hắn, người hắn muốn là cô gái giống như người kia không ươn ẹo giả tạo làm bạn với hắn cả đời.

Dịch Cần Ninh lè lưỡi chớp mắt nói: “Được rồi, ca ca nhìn ra muội cũng không thích mấy người đó rồi, đã vậy muội sẽ đuổi những bà mối trong phòng khách ra ngoài. Tiện thể nói cho các bà ấy biết ca ca có người trong lòng rồi, nói các bà ấy đừng bắt ý nghĩ gả người cho huynh.”

“Ý kiến hay!” Dịch Cần Hồng lại đặt tay lên đàn, chuẩn bị gảy đàn lần nữa.

Bị Ninh Cần Nhi trêu chọc tâm tình hắn tốt hơn nhiều, muội muội này đúng là quả khai tâm của hắn.

“Đúng rồi ca ca, huynh nghĩ lần này huynh có khả năng trúng Trạng Nguyên không?” Tự nhiên Dịch Cần Ninh cảm thấy nếu ca ca quả thật đạt thứ hạng cao, vị Hoàng thượng kia há có thể để hắn rời đi.

Có thể trúng trạng nguyên hay không hắn không biết, nhưng đề thi lần này rất đơn giản, hắn tự đánh giá có khả năng trong danh sách sẽ trúng Thám Hoa lang hay gì đó. Ban đầu sau khi thấy đề thi hắn nghĩ viết lung tung để tránh khả năng làm quan, nhưng lại nhớ tới ánh mắt mong đợi của mẫu thân. Ánh mắt kia hắn hiểu, chỉ đơn giản là muốn hắn thi tốt, nổi danh để người khác không thể xem thường hắn nữa.

Khả liên thiên hạ từ mẫu tâm*! Hắn không trả lời câu hỏi của Dịch Cần Ninh, mười ngón tay như bay. Âm thanh dây đàn ting tang có chút lộn xộn xen lẫn thương cảm mơ hồ.

* Nguyên văn câu này là khả liên thiên hạ phụ mẫu tâm nghĩa là đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, nhưng trong truyện này vì ông DTH không đáng làm cha cho nên câu này thành từ mẫu tâm chứ không phải phụ mẫu tâm.

Thu qua đông lại, đảo mắt đã tới ngày yết bảng. Sáng sớm đầu đông ánh mặt trời ấm áp, Dịch Cần Ninh và An Mộng Nhi cùng rời phủ chờ yết bảng. Đợi ở nhà nàng rất sốt ruột, mọi người đứng ngồi không yên, hướng hồ Dịch Cần Ninh muốn ra ngoài đi dạo từ lâu.

Vào đông đường xá vẫn náo nhiệt như thường, mọi người đổi sang mặc áo tay rộng đi qua đi lại. Dịch Cần Ninh kéo tay An Mộng Nhi, lắc lư đi dạo.

Tiểu Đào mở to hai mắt chảy nước miếng nhìn sạp bánh rán và từng xâu mít quả đỏ sẫm mê người, An Mộng Nhi nhìn chủ tớ hai người quanh mình cười nói: “Các con đi dạo đi, lát nữa về nhà sớm là được!”

“Không được. Mẫu thân, đã nói sẽ theo người tới chờ kết quả, sao con có thể bỏ lại người một mình!” Dịch Cần Ninh chớp mắt: “Chỉ là Tiểu Đào muốn ăn bánh rán và mít quả thôi, người để nàng đi mua trước đi. Chúng ta ở đây đợi nàng, được không?”

“Con đây khôn lỏi, đi đi! Đã lâu không buông thả như vậy, mẫu thân cũng ăn với các con!” An Mộng Nhi cười hiền từ.

Khi còn trẻ bà cũng thích ăn bánh rán và mít quả chua chua ngọt ngọt ven đường. Nhưng đều là chuyện quá khứ, bây giờ già rồi, bà có phần nhớ nhưng thời gian tốt đẹp trước kia.

Dịch Cần Ninh nhìn mẫu thân thờ dài, biết bà cảm khái thời gian dần trôi qua, năm tháng hối thúc con người ta già đi. Nàng lắc lắc cánh tay mẫu thân làm nũng: “Mẫu thân, con muốn ăn xâu mít quả lớn nhất, ăn bánh rán ngon nhất của lão Lý, ăn mì thịt bò của Vương đại thẩm.”

Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện, trong lòng An Mộng Nhi rất vui mừng. Có con gái như này là đủ rồi. Ninh Nhi hiểu bà, còn gì để đáng buồn nữa đây!

Chủ tớ mấy người ăn mít quả vẫn chưa tản hừng, lại chạy đến sạp bánh rán lão Lý ăn bánh rán và bánh nướng áp chảo. Đúng lúc mấy người đang ăn mì thịt bò Vương đại thẩm, bỗng nghe tiếng cười ha ha truyền đến, tiếng cười lạnh lạnh vang dội.

Đúng là cô gái to gan, dám bật cười ngoài đường? Các cô nương Cẩm Thành đều kín đáo, không ít cô nương xinh đẹp ra cửa mang theo áo choàng, trước mặt mọi người tùy ý bật cười lại càng không có cô nương nào dám làm như vậy. Cô nương vừa bật cười hẳn là người phóng khoáng, ngay cả cười cũng khiến lòng người kinh hãi.

“Chạy đi đâu thế, Mộc Đầu!” Giọng nói trong trẻo êm tai lại vang lên.

Nhóm người Dịch Cần Ninh nhìn lại thì thấy một cô gái áo hồng cười trên người một nam tử trẻ tuổi, hét to “Mộc Đầu”. Chẳng phải đây là cô nương lớn mặt hôm đó gặp ở “Hội đầu khách” sao?

Tiểu Đào hiếu kỳ, nói thầm với Dịch Cần Ninh: “Ôi chao, một cô gái như nàng ta sao dám lớn mặt như thế, ngang nhiên cười trên người nam nhân, thật là đòi phong bại tục!”

An Mộng Nhi cũng không mong muốn gặp được cô gái như này, hành động như vậy rất không đứng đắn, cũng không biết xấu hổ.

Chỉ có Dịch Cận Ninh tỏ ý yêu thích cô gái như vậy, lần đầu tiên thấy nàng ta nàng đã có thiện cảm. Tuy hành vi cử chỉ có chút kỳ quái nhưng có thể thấy được nàng ta là một cô nương tốt, không hề giống với cách cư xử tùy tiện.

Dịch Cận Ninh đứng dậy chào hỏi nàng:” Cô nương có chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy?”

Nàng kia gật gật đầu nói với nàng:” Vui vẻ sẽ cười, đau lòng sẽ khóc, con người không phát tiết tình cảm ra ngoài chẳng lẽ kìm nén? Vậy rất không vui, chẳng bằng động vật máu lạnh không tim không phổi!”

Vui vẻ sẽ cười, đau lòng sẽ khóc! Đúng vậy, tình cảm con người là cách biểu hiện tốt nhất, nhưng rất nhiều người lại che giấu rất kín kẽ. Không thể tùy ý khóc, không thể tùy ý cười, người như vậy còn có thể nói là có tình cảm sao?

Dịch Cận Ninh cười, cười thật xán lạn:” Cô nói đúng, nên khóc sẽ khóc, nên cười cần phải cười! Nhưng mà, cô nương cười như vậy trên đường phố... Còn có nam tử dưới thân kia... Khó tránh có phần không ổn, cô nương Cẩm Thành đều dè dặt...”

“Hiểu rồi, cảm ơn đã nhắc nhở!” Nàng kia buông nam tử dưới người ra, vỗ mạnh vào vai hắn:” Lần sau còn như vậy nữa, ta đánh nguoi nở hoa đào khắp người!”

Nam tử kia vừa được tự do, hưng dữ trừng mắt nhìn nàng, thi triển khinh công chạy đi.

Này... Nam tử này cũng quá cung chiêu vị cô nương này rồi! Dịch Cận Ninh khẽ giật mình.

“Ha ha, xin chào, ta họ Lạc” Nàng kia chìa một bàn tay về phía Dịch Cận Ninh nói:” Ta thích cười, nên tên ta là Lạc Tiểu Tiểu. Nếu đã biết nhau, vậy chúng ta là bạn bè đi, sau này cứ gọi ta Tiểu Tiểu là được!”

Hà... Dịch Cận Ninh mơ hồ, vị cô nương này chìa bàn tay ra là có ý gì? Nàng nhìn bàn tay trắng mịn non mềm kia, không biết nên làm như thế nào mới phải.

Lạc Tiểu Tiểu đợi lâu không thấy nàng phản ứng lại, trực tiếp bắt tay nàng nắm chặt. Nàng ta nắm chặt rồi lắc lắc giải thích cho Dịch Cận Ninh:” Đây là lễ gặp mặt ở quê chúng ta, gọi là bắt tay. Ta đang chào hỏi cô đấy!”

Nắm bàn tay trắng nõn tròn nhẵn trong tay, Dịch Cận Ninh giật mình, như có dòng điện chạy khắp toàn thân. Cảm giác này như nắm tay mẫu thân lại như không giống tay mẫu thân, giống như nắm tay nam tử lại không giống nắm tay nam tử, kiếp trước nàng chưa từng trải qua chuyện này, đây là nắm tay bạn bè.

Nàng mở rộng cửa lòng cười cười, cảm giác có bạn thật tốt!

“Ta tên Dịch Cận Ninh! » Nàng học Lạc Tiểu Tiểu khoát tay nói : « Sau này chúng ta là bạn bè, rảnh thì đến Tướng phủ tìm ta ! »

Ngẩng đầu nhìn trời một lát, thời gian không còn sớm nữa, chắc bằng vàng đã mở rồi, nàng nở nụ cười xin lỗi, rút bàn tay bị nắm ra : « Thật xin lỗi, thời gian không còn sớm, ta và mẫu thân phải đi chờ yết bằng cuộc thi mùa thu năm nay. Ta đi trước ! »

Kỳ thực không phải An Mộng Nhi rất ghét những cô nương như vậy, chỉ là bà không ưa những người tác phong tùy tiện như này. Thấy Dịch Cận Ninh rút cuộc tỏ ý muốn đi, bà cười nói : « Ninh Nhi, đi chờ bằng thôi ! »

Lạc Tiểu Tiểu thấy mấy người rời đi, nàng gọi to một tiếng : « Mộc Đầu ! »

Nam tử vừa rời biến mất không thấy đâu lại lác mình xuất hiện : « Ngươi lại có chuyện gì nữa ? »

« Đi điều tra Tướng phủ đi, tối nay trở lại báo cáo cho ta. « Lạc Tiểu Tiểu hí mắt xoắn tai nam tử kia : « Nếu ngươi dám chạy trốn, cẩn thận ta lột da ngươi ! »

Nam tử kia trừng mắt lườm nàng một cái, không vui nói : « ta có tên, là Mộc Dịch, đừng gọi ta là Mộc Đầu trước mặt người khác nữa ! »

« Biết rồi, Mộc Dịch không phải Mộc Đầu đấy sao ? » Lạc Tiểu Tiểu đẩy lưng hắn : « Đi nhanh, đi nhanh, nếu muộn, thuốc giải tối nay ngươi đừng mong có được ! »

Mộc Dịch hận đến cắn răng : « Coi như ngươi lợi hại ! » Nói xong lại tung người một cái, không thấy bóng dáng đâu.

Lạc Tiểu Tiểu vung chiếc chuông trên cổ sau đó vỗ tay, một tiểu khất cái chạy tới, vui vẻ nói : « Tỷ tỷ, tìm ta sao ? »

Nàng lấy một bao đồ lớn trong ngực ra đưa cho tên khất cái, xoa đầu hắn : « Cảm bạc đi mua đồ ăn ngon cho mọi người, ngày mai tỷ tỷ lại đến thăm các ngươi ! »

Tên khất cái nhận bạc chạy đi, Lạc Tiểu Tiểu thở dài : « Lại lãng phí một túi bạc ! »

Một năm trước nàng xuyên đến vương triều không tồn tại trong lịch sử Trung Quốc, đau lòng thật lâu. Bởi vì nàng xuyên thành một tên khất cái, còn là

một tên khát cái ngã bệnh thoi thóp sống. May mà có nhóm tiểu khát cái này chăm sóc nàng, kiếm thức ăn và ít bạc vụn mua thuốc cho nàng.

Còn có người bạn vừa kết giao vừa rồi, làm nàng yêu thích khiến trái tim thấy ấm áp, đó là cảm giác vô hình cảm nhận được, chỉ vì nụ cười trong sáng của nàng ấy.

Ở đây vị tiểu thư Dịch Cẩm Ninh này là người duy nhất trên đời này khiến nàng có cảm giác thân thiện, cũng là người duy nhất nàng chủ động kết giao bạn bè. Nàng không hy vọng sẽ gặp phải bạn bè giống như kiếp trước, đó là người bạn tốt nhất ngấm ngấm tặng nàng một phát súng. Nếu có thể, nàng thật muốn trở về trả lại phát súng kia, thuận tiện hỏi cô ta vì sao phải làm như vậy. Nhưng mà...

Nàng phiến não nhìn trời, khi nào thì mới có thể trở về nhà đây !

Bạn đang đọc truyện *Thú Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 45: Cung yến tứ hôn

Nhóm người An Mộng Nhi và Dịch Cẩm Ninh chờ bảng cáo thị được mở một lúc lâu, cuối cùng cũng đợi được đến lúc công bố kết quả. Khi đọc đến Tiền Tam Giáp, An Mộng Nhi hồi hộp nắm chặt tay Dịch Cẩm Ninh.

“Mẫu thân đừng căng thẳng, nhất định ca ca sẽ trung bảng!” Dịch Cẩm Ninh vỗ tay bà an ủi.

Hồi lâu sau, tại nơi công bố kết quả có tiếng động, toàn trường đột nhiên tĩnh lặng. Rốt cuộc vị trí Tiền Tam Giáp trọng yếu này rơi vào nhà nào? Tất cả mọi người đều mong đợi.

“Thám Hoa, Diệp Sâm Sơn!”

Một tiếng hét vang dội truyền ra từ bên trong, một người cùng chờ trong đám người nghe xong như nổi điên hét lên: “Ta trúng, ta trúng, mẹ... Con trúng rồi, là Thám Hoa, là Thám Hoa...”

Người nọ vui vẻ vừa cầm tay người xung quanh vừa hô to, mọi người ồn ào bày tỏ chúc mừng, có vài người lại buồn bã cúi đầu. Bầu không khí toàn trường có chút kỳ lạ, An Mộng Nhi toát mồ hôi, nắm tay Dịch Cẩm Ninh chặt hơn. Tiểu Đào cũng túm chặt ống tay áo Dịch Cẩm Ninh, nàng cũng khăn trương thay Đại thiếu gia!

Chỉ chốc lát sau, bên trong lại có động tĩnh.

“Bảng Nhân, Chu Lập Nghiệp!”

Người chờ bảng bên ngoài lại bắt đầu xôn xao, rất nhiều thí sinh đều khăn trương muốn khóc, chỉ còn vị trí cuối cùng thôi.

Thời gian đợi vị trí yết bảng cuối cùng là lâu nhất – Trạng Nguyên. Lưng áo An Mộng Nhi ướt đầm, bà sợ lần này Hồng Nhi không có hy vọng.

Cuối cùng, bên trong lại truyền ra tiếng xôn xao, từng chữ Trạng Nguyên được kéo dài, như thâm nhập vào trong lòng mỗi thí sinh, xuyên thủng màng nhĩ người khác.

“Trạng Nguyên... Dịch Cẩm Hồng!”

Dịch Cẩm Ninh nghe được ba chữ này lập tức nở nụ cười, cuối cùng An Mộng Nhi cũng thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Đào buông tay áo bị túm chặt. Những thí sinh không có tên đều ủ rũ cúi đầu, tam giáp không có tên bọn họ, gian nan khổ học nhiều năm như vậy coi như uổng phí, vẫn là chờ đến cuộc thi đình sang năm lại đến đi.

“Chúng ta về nhà thôi, báo cho ca ca tin tốt!” Dịch Cẩm Ninh kéo cánh tay An Mộng Nhi, thoát khỏi đám đông: “Mẫu thân, lát nữa sẽ có người đến phủ báo tin vui, chúng ta báo tin tốt này cho tất cả mọi người đi, để những người coi thường ca ca kia không dám nữa!”

Trên đường về nhà, An Mộng Nhi và Dịch Cẩm Ninh ngồi trên xe ngựa, không khí tương đối hài hòa. Tiểu Đào khẽ ngâm nga bài ca dao Thường Đức thời thơ ấu, bầu không khí trong xe thoải mái nhẹ nhàng, hoàn toàn không có cảm giác thấp thòm như vừa rồi.

“Mệt muốn chết!” Vừa về đến phòng Dịch Cẩm Ninh lập tức kêu to muốn đi ngủ một giấc thật thoải mái, dặn Tiểu Đào và Nô Nhi đừng quấy rầy nương, khi nào người trong cung đến báo tin mừng mới được gọi nàng dậy.

Ngủ một giấc thật ngon, Dịch Cẩm Ninh cảm thấy mệt mỏi một ngày đều tan biến. Quan báo tin trong cung vẫn chưa đến, Tiểu Đào ngồi bên thêu thùa, Nô Nhi ngồi cạnh nàng vừa nhìn, vừa cắn hạt dưa.

“Muội nói này Tiểu Đào tỷ, tỷ thêu tốt lắm rồi còn thêu làm gì nữa, thú vị lắm hả? Không bằng đi luyện kình công đi, tránh cho đến lúc xử lý công việc

lại làm vương chân muối.”

Nô Nhi cắn hạt dưa xong lại lấy điểm tâm trong khay, Tiểu Đào chặn lại ma trảo đang đưa về phía điểm tâm, sẵn giọng: “Lại ăn, cẩn thận đến lúc trở thành bé mập sẽ không gả được ra ngoài thì thảm rồi!”

“Hừ!” Nô Nhi đuổi ma trảo về phía Tiểu Đào, rồi xa đĩa điểm tâm kia: “Không phải tỷ cũng mập đấy sao, chính tỷ mới phải nghĩ đến chuyện không gả ra được!”

Dịch Cận Ninh đứng dậy đi đến trước gương đồng, Tiểu Đào vội buông kim chỉ trong tay đi qua giúp nàng trang điểm.

“Tiểu Đào có người thương rồi!” Dịch Cận Ninh cảm lược lên: “Là A Trúc!”

Bịch một tiếng, ngoài cửa có tiếng vang thật lớn, hình như là âm thanh vật nặng rơi xuống đất. Dịch Cận Ninh cười đến nghiêng trước ngả sau, chỉ vào Tiểu Đào nói: “Ha ha ha, A Trúc bị kinh ngạc rồi, sao Tiểu Đào lại không kinh ngạc?”

Tiểu Đào bĩu môi: “Đó là người nói, em chưa nói gì cả!”

Lúc này, A Trúc đẩy cửa đi vào, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Dịch Cận Ninh: “Chủ tử, Tiểu Đào không xứng với ta!”

“Này, người nói cái gì thế đầu gỗ!” Tiểu Đào hừ một tiếng, nhảy qua cạnh hắn, đưa tay chỉ vào mũi mình: “Người nói xem, ta có chỗ nào không xứng với người?”

Đầu gỗ? Dịch Cận Ninh nuốt nửa thì bật cười, đây không phải là cách Lạc Tiểu Tiểu gọi nam tử kia sao!

Nàng ý vị sâu xa nhìn Tiểu Đào, lại nhìn A Trúc: “Các người, có mờ ám!”

“Không có!”

“Không có!”

Hai người trăm miệng một lời.

“Chắc chắn, còn nói không có, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng giống nhau.” Sau khi Nô Nhi nuốt một miếng điểm tâm, cũng nhìn qua hai người: “Ui cha, động tác cũng giống nhau nữa.”

“Được rồi, ta bị các người đánh bại!” Tiểu Đào bất đắc dĩ nhún vai: “Ta thừa nhận là thích tên đầu gỗ này, nhưng hắn không hiểu phong tình nên bây giờ ta không thích hắn nữa!”

A Trúc kin, kinh ngạc, vẻ mặt căng thẳng: “Sao lại không thích nữa?”

Hai người này rất có hy vọng! Lúc đầu Dịch Cận Ninh chỉ có ý định đùa giỡn, nhưng bây giờ xem ra quả nhiên bọn họ mất đối mắt.

“Các người...” Nô Nhi và Dịch Cận Ninh lên tiếng cùng lúc.

“Hai người thật xấu, em không để ý hai người nữa!” Tiểu Đào tức giận, dậm chân một cái rồi chạy ra ngoài. Vừa chạy được nửa chừng thì gặp Tiểu Như vội vã chạy tới báo tin mừng.

“Tiểu thư, tin mừng!” Tiểu Như vui mừng nói: “Đại thiếu gia đỗ Trạng Nguyên rồi, bây giờ quan báo tin mừng đang ở đại sảnh. Lão gia bảo người đi qua tiếp chỉ!”

Dịch Cận Ninh cảnh giác liếc mắt ra bên ngoài, may mà không có ai. Nàng đang định bảo A Trúc nhanh chóng ẩn thân thì phát hiện không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Tốc độ này...

“Đại ca trung bảng thì liên quan gì đến ta?” Dịch Cận Ninh lười nhác nói: “Cũng không phải ta trúng Trạng Nguyên, muốn ta đi tiếp chỉ làm cái gì?”

Tiểu Như vội la lên: “Tiểu thư, quan trọng cung đến đây nói là tuyên chỉ. Cũng nói rõ gọi người tới cùng nghe chỉ, mọi người đều đến đông đủ rồi, giờ chỉ chờ mỗi tiểu thư thôi.”

Nàng cũng thấy kỳ quái, tại sao quan trọng cung lại gọi tiểu thư đến nghe chỉ, mà những người khác lại không kêu? Đến Đại tiểu thư và Đại phu nhân đều không được gọi đến nghe chỉ! Chẳng lẽ có vị hoàng tử nào vừa ý tiểu thư, muốn tứ hôn cho tiểu thư?”

“Hà?”

Giọng Dịch Cận Ninh có phần không vui, quan tuyên chỉ trong cung tìm nàng chưa chắc có chuyện tốt. Nàng phỏng đoán là chuyện Thái Hậu muốn tứ hôn lần trước, càng nghĩ trong lòng càng không có cảm giác gì.

“Ta không muốn đi, người nói phụ thân là thân thể ta không khỏe!” Nàng đi đến giường nằm xuống, thở hổn hển nói.

Tâm tình tốt cả ngày nay đều bị phá, chuyện ca ca trung bång cũng không thể bù lại tâm tình xấu của nàng.

“Vâng, nô tỳ sẽ nói lại với lão gia!” Tiểu Như uể oải lui ra.

Lập tức toàn bộ trúc uyển rơi vào yên tĩnh, Tiểu Đào cười ha ha: “Tiểu thư đừng buồn, nói không chừng lại là chuyện vui!”

“Chuyện vui sẽ gọi mình ta à? Sao không gọi mẫu thân? Sao không gọi tỷ tỷ?” Nàng tức giận thở dốc tạt gió hạ hỏa. Nếu thật là chuyện tốt, mí mắt của nàng sẽ giật liên tục như này sao?

Lát sau, Tiểu Như trở lại.

“Tiểu thư vừa rồi công công tuyên chỉ, nói là mời lão gia, Đại thiếu gia và tiểu thư cùng vào cung. Chuyện này... Hoàng thượng tổ chức cung yến mời trung bång Tiền Tam Giáp và người thân, mở tiệc chúc mừng.”

Tiểu Như nói xong thở nhẹ một hơi.

“Biết rồi!” Dịch Cẩn Ninh nằm trên giường, thâm nghĩ thôi xong, thật sự có chuyện rồi!”

Biết trước đã không để ca ca đi thi rồi, trung bång còn kéo nàng theo, sao nàng lại xui xẻo bị ai được nhớ thương đến chứ!

Ngày hôm sau, Dịch Cẩn Ninh bị gọi dậy sớm để trang điểm, Dịch Trường Hoa còn cẩn thận dặn dò nàng trang điểm xinh đẹp một chút. Đây là yến tiệc vô cùng đặc biệt, trước đây Hoàng thượng chưa từng mở tiệc chiêu đãi, cho phép thí sinh trung bång tham dự cung yến, lần này thực sự phá lệ.

Hành lang Hoàng cung chín cong mười tám quẹo, Dịch Cẩn Ninh đi theo phụ thân và ca ca, được vài ma ma dẫn đi, lượn đi lượn lại đến choáng váng đầu óc.

Lần này ban thưởng yến không phải chuyện đùa, thứ nhất Hoàng thượng tỏ rõ quyết tâm trọng dụng nhân tài, thứ hai là khích lệ ý chí những người có tài kia.

Ngồi xuống, đợi lúc lâu Hoàng thượng mới khoan thai thông thả đến. Thái hậu cũng tới, theo sau là Dao phi và Huyền Vương.

Thái hậu ngồi bên phải Hoàng thượng, bà cười híp mắt nhìn Dịch Cẩn Ninh, trong mắt tràn đầy ánh sáng quan sát cháu dáu. Dịch Cẩn Ninh thấy vậy rất không tự nhiên, nàng cười lễ phép với Thái hậu, rồi cúi người gấp thức ăn.

Không biết gấp phải thứ gì bỏ vào miệng, lúc sau ăn mới biết thứ kia rất cứng. Nàng nhỏ ra, lại thấy Thái hậu vẫn đang nhìn mình, vội vàng bụng đồ uống trên bàn lên, lại là rượu mạnh, nàng bị sặc đến chảy nước mắt.

“Ái khanh, con gái người thật xinh đẹp!” Nàng ho khan làm cho Hoàng thượng chú ý đến, ông cười ha ha nói với Dịch Trường Hoa: “Thái hậu rất vừa lòng con gái của người.”

Thái hậu vừa ý Ninh Nhi? Dịch Trường Hoa nâng mắt nhìn về nơi Thái hậu ngồi, thì thấy Thái hậu vẫn chăm chú nhìn Ninh Nhi, dáng vẻ kia hình như rất yêu thích nàng. Trong lòng ông có phần không vui, nhất định chỉ có một khả năng, đó là muốn gả nàng cho Thanh Vương ngu ngốc mù loà.

Sau khi trở về từ thưởng hà yến lần trước, Thái hậu cũng từng hạ chỉ, nhưng vì chuyện lời đồn nên chỉ đọc được một nửa rồi rời đi. Khi đó sắp đọc xong ý chỉ, Thái hậu mới phái người đến thu hồi, khiến cho ông chẳng hiểu ra làm sao, đoán hết nửa ngày mới nhận ra đó là tứ hôn cho Ninh Nhi.

Hiện nay, lời đồn đã bị dập tắt, ánh mắt Thái hậu lại đặt trên người Ninh Nhi? Dịch Trường Hoa neho mắt, biết vậy thì đính hôn cho Ninh Nhi sớm rồi. Nếu để Ninh Nhi gả cho Thanh Vương ngu ngốc mù loà kia, đừng bảo Ninh Nhi không đồng ý, đến cả nam nhân khắp Cẩm Thành này cũng đều sẽ không đồng ý đi!

Ông đứng dậy cung kính nói với Thái hậu: “Được Thái hậu yếu mến, tiểu nữ không đáng để ngài...”

“Chao ôi, trước mặt kẻ con gái người như thế nào, ai gia nói được là được!” Bà nâng tay ngăn lời nói tiếp theo của Dịch Trường Hoa: “Hơn nữa ai gia vẫn chưa nói gì, người đừng vội kết luận!”

Mọi người tiếp tục ăn, Hoàng thượng khen ngợi Dịch Cẩn Hồng có tài, dặn dò hần tương lai ra sức vì nước. Sau đó lại tán thưởng hai giáp* khác và người nhà của họ, ban thưởng vô số vàng bạc châu báu.

*Giáp: Hạng, bậc, ở đây là khen ngợi Thám Hoa và Bång Nhân.

Hoàng thượng vui vẻ ban thưởng, người một bàn cũng vui vẻ ăn.

Lúc này Dịch Cẩn Hồng đột nhiên đứng dậy: “Hoàng thượng, thảo dân có chuyện muốn nói!”

“Ái khanh đã trúng trạng nguyên, nên tự xưng là vi thần.” Hoàng thượng buông đũa bạc trong tay xuống không vui nói: “Đây là bổn phận của người, cũng là tượng trưng cho thân phận, bao nhiêu người trông mong cũng không được vinh hạnh đặc biệt này!”

“Vâng, Hoàng thượng. Vi thần có lời muốn nói!” Dịch Cận Hồng lặp lại lần nữa.

“Dịch tướng dạy bảo thật khéo, có một con trai hiểu chuyện tài giỏi như vậy.” Hoàng thượng than thở một tiếng: “Con trai của trẫm, mỗi người chỉ biết lưu luyến bụi hoa, chơi đùa, chưa từng thay trẫm chia sẻ phân ưu!”

“Hoàng thượng...”

Dịch Cận Hồng thấy Hoàng thượng hơi say, giống như không nghe thấy lời hấn khiến hấn sốt ruột.

“Hoàng thượng xin nghe vi thần nói đôi lời.” Hấn đứng dậy lần nữa cúi đầu cung kính nói.

Cuối cùng Hoàng thượng phục hồi lại tinh thần, đôi mắt lơ lơ mông lung vì say: “Ừ, ái khanh vui vẻ là được. Có chuyện gì cứ nói đi, trẫm nghe!”

Dịch Cận Hồng hít sâu một hơi, đối mặt với Hoàng thượng quả thực áp lực quá lớn.

“Hoàng thượng chân vi thần vừa lành không được bao lâu, vị đại phu giúp thần chữa bệnh kia nói hai tháng sau khám lại. Về phần thời gian bao lâu, vi thần không xác định được. Nơi kia hơi xa, vi thần đã đồng ý không nói ra nơi chữa trị. Cho nên...”

“Cho nên người muốn xin ta nghỉ một thời gian?” Hoàng thượng quả nhiên khó đối phó, vừa nghe Dịch Cận Hồng phải đi lập tức nheo mắt lại.

Dịch Cận Hồng vén áo, quỳ một chân trên đất: “Đúng vậy, vi thần muốn xin nghỉ một đoạn thời gian, vi thần kính xin Hoàng thượng ân chuẩn!”

Hai trung bạng khác cũng ở bên cạnh đang nhìn, Hoàng thượng muốn cự tuyệt cũng không tiện nói thẳng, đành phải nói: “Nếu ái khanh chữa trị chân, trẫm mời người tới là được, cần gì hao công phí sức chữa trị nơi xa?”

“Bẩm Hoàng thượng, vị cao nhân chữa trị cho vi thần là thánh thủ Diệp Cốc tiếng tăm lừng lẫy!” Dịch Cận Hồng nói tiếp: “Hắn Hoàng thượng cũng biết người này có quái, nếu làm ông ấy mất hứng, chân của vi thần...”

Là thánh thủ Diệp Cốc, vậy phải theo quy củ của ông ta, nếu không ai cũng đừng mong được ông ấy chữa trị. Hoàng thượng từng nghe qua vị cao nhân này từ lâu, hồi trước thắt lưng ông đau đớn, thái y trong cung bó tay hết cách, nghe nói vị cao nhân kia chỉ điểm cho một vị thái y trong cung mới có thể chữa lành cho ông. Đến bây giờ ông vẫn cảm kích vị cao nhân kia!

“Được rồi, nếu ái khanh quyết định đi, vậy thì chữa trị chân cho tốt, khi nào trở về lại ra sức vì nước. Đứng lên đi!”

Mặc dù Hoàng thượng chuyên quyền, nhưng không cậy mạnh vô lý, dưới sự cai trị của ông quốc gia này có thể nói là “vật phụ dân phong”*, bách tính an cư lạc nghiệp cũng là do Hoàng đế tốt căn cù, yêu dân, chỉ là tuổi già có phần hoang dâm quá độ.

* Vật phụ dân phong: vật chất dồi dào nhân dân sung túc.

“Vi thần cảm tạ Hoàng thượng!”

Dịch Cận Hồng đứng dậy trở lại chỗ ngồi, Dịch Trường Hoa trừng hấn, hấn không thèm đề ý.

Lại ăn một lúc, mãi đến khi gần hoàng hôn, Hoàng thượng mới để bọn họ và người nhà trở về. Diệp Sâm Sơn và Chu Lập Nghiệp đều là thư sinh cần trọng, luôn có vẻ căng thẳng, ngược lại người nhà của họ lại rất hào phóng. Hoàng thượng vỗ vai hai người nói: “Làm tốt lắm, tương lai Tây Việt cần dựa vào những người trẻ tuổi các người!”

Dịch Cận Ninh đi theo phụ thân và ca ca, toan rời đi thì bị Thái hậu kéo lại.

“Tên người là Dịch Cận Ninh phải không?” Bà hỏi, dáng vẻ tươi cười từ ái làm Dịch Cận Ninh sợ đến mức xém rớt cằm.

Dịch Trường Hoa dùng bước: “Thái hậu tìm Dịch Cận Ninh có chuyện gì sao?”

“Ai gia rất thích đứa nhỏ này, muốn nâng ở đây với ai gia một đêm. Dịch Cận Tương cảm thấy yêu cầu này của ai gia sẽ không quá phận đi!”

Bà không dùng câu hỏi, mà là trần thuật một sự thật. Nói đùa, bà đường đường là Thái hậu Tây Việt, muốn con gái của thần tử vào cung làm bạn còn phải được người khác đồng ý sao?

Dịch Trường Hoa xoa trán: “Không phải, thần không dám!”

“Không phải thì tốt, ai gia mong Ninh Nhi ở lại trong cung!” Thái hậu kéo tay nàng vỗ nhẹ nói: “Ninh Nhi cũng đừng ghét bỏ lão thái bà ta đây!”

“Làm sao có thể, Thái hậu người tốt như vậy!” Dịch Cận Ninh dịu dàng cười, nàng quay đầu ôn tồn nói với Dịch Cận Hồng: “Phụ thân và ca ca về trước đi, Ninh Nhi ở đây sẽ ổn thôi. Thái hậu là người thông tình đạt lý, ngài sẽ không làm khó con!”

Tối nay phải ở lại đây rồi, Dịch Cận Ninh kêu rên dưới đáy lòng.

Tiểu Đào và Nô Nhi đi theo nàng, về mặt mắt húng. Tiểu thư bị ép ở lại trong cung, nếu Huyền Vương và Thanh Vương đến ức hiếp tiểu thư, ai tới cứu nàng đây?

Không không, không ai có thể ức hiếp tiểu thư, không phải đâu gỗ A Trúc kia đang âm thầm bảo vệ tiểu thư đó sao? Nếu hần không bảo vệ được nhất định sẽ thông báo sư phụ. Tiểu Đào đột nhiên sáng mắt, Nô Nhi nhìn mà không hiểu.

Vào đêm, đêm đông yên tĩnh. Dịch Cẩn Ninh được sắp xếp tại sát vách cung Thái hậu, một nơi tên là điện Trường Sinh. Nơi này rất yên tĩnh, không có núi giả nước chảy, ngay cả tiếng hít thở của nha hoàn cũng nhỏ đến mức không thể nghe thấy. Hoàng cung quả nhiên là Hoàng cung, cung nữ cũng không giống nhau.

Sau bữa tối, Thái hậu phái người tới đón nàng.

Nàng bị đưa vào tấm điện của Thái hậu, đập vào mắt nàng là lụa Vân Yên, còn là màu tím nhạt nàng thích nhất. Nàng thầm nghĩ, xem ra phẩm vị của Thái hậu giống nàng.

Kỳ thực, nàng đã đoán sai. Thái hậu hoàn toàn không thích lụa Vân Yên mà là vì đón ý nói hòa theo sở thích của nàng nên mới sai người trang trí.

Vào trong điện, Thái hậu cười ha ha nói: “Đến đây, Ninh Nhi, đầm lưng cho ai gia!”

Ma ma thiếp thân của Thái hậu thấy Dịch Cẩn Ninh đứng im, dùng sức nháy máy với nàng. Nháy nhiều lần cũng không thấy Dịch Cẩn Ninh có phản ứng, đành nhắc nhở: “Dịch tiểu thư, Thái hậu gọi ngài!”

Dịch Cẩn Ninh bị câu nói đầm lưng cho Thái hậu dọa sợ, đây là đang coi nàng là hạ nhân mà sai bảo hay coi nàng như cháu gái ruột mà sai bảo?

Lông mi nàng giật giật, chậm rì rì di chuyển đến cạnh Thái hậu: “Vâng, Thái hậu!”

“Trước mặt ai gia, người không cần dùng lễ tiết, cứ coi như đang ở nhà là được!” Thái hậu cười, chỉ vào lưng nói: “Đến đây đi, ở đây, tối qua cả đêm. Không biết hôm nay làm sao, buổi sáng không đau, buổi chiều sao khi ăn xong lại đau. Ôi chao, eo của ai gia!”

Dịch Cẩn Ninh bị lời nói thú vị của Thái hậu làm cho bật cười ha hả, bầu không khí lập tức thoải mái hơn. Dịch Cẩn Ninh vòng ra sau lưng bà, nhẹ nhàng đầm lưng.

Tay của nàng mềm mại không xương, sức đầm hơi nhỏ, Thái hậu cau mày: “Sao lại không có sức như vậy, hôm nay người chưa ăn cơm tối sao? Có phải thức ăn trong cung không hợp khẩu vị?”

“Không phải, đồ ăn trong cung rất ngon, chỉ là Ninh Nhi ăn không quen lắm.” Dịch Cẩn Ninh giả tăng sức lực, đầm lưng đổi thành bóp vai khiến Thái hậu thoải mái hơn nhiều.

Thái hậu hưởng thụ nhắm nghiền hai mắt, câu có câu không ôn tồn tâm sự cùng Dịch Cẩn Ninh, bỗng nhiên bà đổi trọng tâm câu chuyện.

“Năm nay vừa cập kê đi!”

“Dạ?” Dịch Cẩn Ninh ngẩn ra, sau đó trả lời: “Vâng!”

“Chưa đính hôn chứ?” Thái hậu lại thốt ra một câu như vậy.

Trong lòng Dịch Cẩn Ninh đại khái nắm được mục đích giữ nàng lại của Thái hậu, tuy chọn Thanh Vương phi nghiêm túc như vậy. Nàng tỏ ý rất có áp lực, vị Thái hậu này nhìn như từ ái, kỳ thực giấu giếm sát khí. Nàng tin tưởng, nếu câu nói vừa rồi của nàng có nửa phần bịa đặt hoặc ngay từ đầu kiên quyết không chịu ngủ lại trong cung, nhất định Thái hậu sẽ giết nàng.

“Dạ thưa, không có!” Nàng thành thật trả lời.

Thái hậu cầm tay nàng, kéo nàng đến bên cạnh: “Ngồi đi!”

“Ai gia không có thứ gì tốt, đồ trang sức là đồ cưới của ai gia, người nhà mẹ đẻ ai gia tự tay đeo lên cho ta, nó có ngụ ý may mắn hạnh phúc, hôm nay ai gia sẽ tặng người.” Thái hậu cõng vòng tay đeo bên tay trái mình ra, đeo vào tay Dịch Cẩn Ninh.

Đây là người nhà Thái hậu đưa, sao nàng có thể nhận? Dịch Cẩn Ninh vội vàng cõng ra, trả lại vào tay Thái hậu: “Thái hậu, thứ này rất quý giá, Ninh Nhi không thể nhận.”

“Đây chỉ là chút tâm ý của ai gia!” Thái hậu bĩu môi: “Nhận đi!”

Thái hậu lại đeo vòng tay vào tay Dịch Cẩn Ninh, hồng mã não trên bàn tay trắng nõn của nàng lại càng xinh đẹp. Thái hậu vui vẻ nói: “Nhìn thật đẹp, đôi tay già của ai gia làm hồng đồ tốt rồi!”

“Người đây, không cần từ chối nữa, ai gia coi trọng người mới tặng người chiếc vòng. Những người khác chú ý đến vòng tay của ai gia, ai gia cũng

không chịu đâu!”

...

Thái hậu là người nói nhảm, vừa nói lập tức nói liên tục như nước vỡ bờ, Dịch Cận Ninh nghe mà liên tục ngủ gà ngủ gật. Những lời này nên nói với lão nhân gia mới đúng, nói với tiểu cô nương như nàng những chuyện này không khỏi cũng quá không phù hợp.

Ma ma ở một bên len lén quan sát đủ loại phản ứng của Dịch Cận Ninh, thấy nàng mặc dù không chịu được nhưng vẫn chịu đựng nghe Thái hậu câu nhảm. Nói thật, những lời này của Thái hậu nếu nói cho bà nghe, bà cũng không chịu nổi, có thể sẽ vừa nghe liền ngủ gật. Xem chừng cô nương này là người kiên nhẫn, cũng là đứa bé ngoan biết tôn trọng trưởng bối. Bà càng nhìn càng thấy thích Dịch Cận Ninh, cảm thấy thế nào cũng đẹp.

Thái hậu đang nắm chặt giúp Thanh Vương, nếu sau này mang tới một vị Vương Phi ức hiếp Thanh Vương, vậy thì còn ra thể thống gì nữa? Bà cười cười nói với Thái hậu: “Thái hậu, thời gian không sớm nữa, Ninh cô nương còn phải nghỉ ngơi!”

“Ồi chà, người xem trí nhớ của ta này, nói chuyện với người quên hết cả thời gian rồi!” Thái hậu kéo tay nàng tự trách, sau đó mới lưu luyến để nàng rời đi.

Dịch Cận Ninh đi rồi, Thái hậu khôi phục lại vẻ bình thường, ma ma cười nói: “Thái hậu, vừa nãy lão nhân gia ngài đã lộ uy phong rồi, cô nương kia không tệ!”

“Đúng vậy, có nàng ai già sẽ không cần lo lắng Thanh Nhi nữa!” Thái hậu thương cảm một hồi: “Ai gia không cần người ở đây hầu hạ, người đi xem nàng có thiếu gì không, xem nàng ở đây có quen không đi.”

Ma ma lĩnh mệnh lui xuống, chốc lát sau đến điện Trường Sinh chỗ Dịch Cận Ninh ở. Một đêm này bình an vô sự, dưới nhìn chăm chăm của Khâu ma ma, Dịch Cận Ninh ngủ không yên giấc.

Nàng trở mình lần qua lần lại, nói với Khâu ma ma ở đầu giường: “Ma ma, ngài không cần ở đây hầu hạ ta, ta không quen có người nhìn ta ngủ.”

Khâu ma ma nhìn nàng một cái cười nói: “Ninh cô nương, đây là quy củ trong cung, ngoài cửa còn có bốn cung nữ đang chờ đấy. Lão thân chỉ trông chừng ngài ngủ đến qua nửa đêm, qua nửa đêm sẽ đổi ca.”

Dịch Cận Ninh hết ý kiến, nàng quay vào bên trong đưa lưng về phía Khâu ma ma. Giã giấc một đêm đến khi trời sắp sáng mới bắt đầu đi ngủ.

Ma ma thiếp thân bên Thái hậu kia gọi là Đường ma ma, là ma ma đứng đầu trong cung. Dịch Cận Ninh ở đây hoàn toàn không cần người gác đêm, nhưng bà vẫn cố ý tìm người đến nhìn nàng ngủ, nói cho oai thì là: Quan sát tư thế ngủ của Thanh Vương phi tương lai, để ngày sau còn biết nên xuống tay dạy quy củ cho nàng từ đâu.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Cận Ninh dậy muộn một khắc, nàng bị thương phát hiện không có bữa sáng. Dương ma ma nói, mỗi bữa ăn hàng ngày đều có thời gian hạn định. Nếu muộn thì đừng mong được ăn, nhưng nếu thật sự muốn ăn đêm, thì có thể nói với Thái hậu.

Dịch Cận Ninh đỏ mặt, vành mắt thâm đen đi gặp Thái hậu.

Thái hậu đau lòng: “Ồi, đây là làm sao vậy? Tối hôm qua ngủ không ngon sao?” Hay ngủ không quen?”

“Thái hậu, Ninh cô nương chưa dùng điểm tâm đâu!” Dương ma ma nhắc nhở.

Thái hậu kéo nàng ngồi xuống cạnh bàn: “Thật đáng thương, đứa nhỏ này ngủ không tốt cũng không nói một tiếng! Đến đây, ai gia đang định dùng điểm tâm, người dùng bữa với ai gia đi!”

Dịch Cận Ninh vừa thấy đồ ăn phong phú trên bàn, lập tức có tinh thần. Hôm qua nàng ăn không no, tối qua lại bị giày vò cả đêm, buổi sáng hôm nay lại ăn không ăn cơm. Từ giờ đến lúc ăn trưa còn quá sớm, nàng đã sớm bụng đói kêu to rồi, cũng không khách sáo với Thái hậu nữa, thoải mái ngồi xuống ưu nhã dùng bữa.

Dương ma ma ở một bên nháy mắt với Thái hậu, ra hiệu với Thái hậu nha đầu này mọi thứ đều được, ngay cả ăn cơm cũng đẹp mắt như vậy. Tối qua các ma ma, cung nữ thay phiên gác đêm, tra xét hồi lâu cũng không thấy nàng có bất kỳ tư thế ngủ bất lương và tập tính đen tối nào.

Khuê nữ này thật ngoan, trong lòng Dương ma ma than không ngừng than thở.

Dịch Cận Ninh đang dùng điểm tâm, đột nhiên buông đũa, Thái hậu hỏi: “Sao vậy, đồ ăn không hợp khẩu vị?”

“Không phải, Ninh Nhi ăn no rồi ạ!” Dịch Cận Ninh cười, tao nhã dùng khăn thêu lau miệng.

Thái hậu oán trách: “Sao lại ăn ít như vậy, sau này phải ăn nhiều một chút, bằng không xương cốt không tốt khó sinh.” Bà chợt dừng lại, nói như vậy quá trực tiếp, phòng chừng sẽ hù dọa Ninh Nhi.

Quả nhiên thấy Ninh Nhi há to miệng, đôi mắt đẹp lưu chuyển.

“Thái hậu, Ninh Nhi nhớ nhà!”

Dịch Cẩn Ninh nhân cơ hội nói lên suy nghĩ muốn rời xung, nằng sợ cứ tiếp tục ở lại trong cung mấy ngày, không bao lâu nữa Tướng phủ đến giúp nằng nhất xác là vừa.

Thái hậu hí híp mắt nhìn nằng một lúc, mới thông thả nói: “Xem ra ai gia không được người ta yêu thích, Ninh Nhi không muốn ở cùng lão thái bà ta nữa!”

“Không phải vậy Thái hậu, chỉ là Ninh Nhi không quen sinh hoạt trong cung thôi!” Dịch Cẩn Ninh nhỏ giọng nói.

Thái hậu liếc Dương ma ma phía sau một cái, Dương ma ma hiểu ý, cầm lấy thánh chỉ từ trên tay một cung nữ đứng phía sau, hắng giọng nói: “Dịch Cẩn Ninh tiếp chỉ!”

Thánh chỉ? Lần trước là ý chỉ của Thái hậu, lần này trực tiếp là thánh chỉ! Dịch Cẩn Ninh tao nhã quỳ xuống, chờ Dương ma ma đọc nội dung thánh chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Thứ nữ Dịch Cẩn Ninh con gái Dịch Tướng Dịch Trường Hoa ôn lương hiền huệ, tướng mạo và nhân phẩm đều tốt, rất vừa lòng trẫm. Đặc biệt tứ hôn cho Thanh Vương, chọn ngày thành thân, khâm thủ!”

Dương ma ma đọc xong thánh chỉ, thấy Dịch Cẩn Ninh còn quỳ trên mặt đất mơ mơ hồ hồ, vội nhắc nhở: “Nhanh tiếp chỉ tạ ân đi!”

“Tạ chủ long ân!” Dịch Cẩn Ninh hậm hực nhận lấy, đây là thánh chỉ, không thể cự tuyệt. Nếu là ý chỉ của Thái hậu nằng còn có thể tìm lý do thoái thác, nhưng hiện tại...

Nằng than thở, trong lòng thấp thỏm mãi. Không phải là gả cho người ta sao, nằng lại có thể lo lắng, lo lắng cái gì chứ? Chính nằng cũng không rõ ràng cho lắm!

Về đến phủ, Dịch Cẩn Ninh vẫn hoảng hốt, đắm chìm trong câu nói vừa rồi trong thánh chỉ: Tứ hôn Thanh Vương, chọn ngày thành thân.

Thanh Vương, Thanh Vương...

Thật phải gả cho vị Thanh Vương chưa bao giờ lộ mặt sao, nghe đồn Thanh Vương là một tên mù loà ngu ngốc? Nghe nói đáng dấp Thanh Vương cực kỳ tuấn mỹ, là nam tử số một số hai Cẩm Thành, ngay cả Huyền Vương và Chương Dẫn Giác đều không thể so được với hắn. Đáng tiếc, chỉ là một Vương gia tàn phế!

Ví như thực sự gả cho hắn, sau này nằng nên làm như nào bây giờ? Chẳng lẽ phải ngày ngày đối mặt với phu quân đàn độn, còn là một phu quân mù không thể thấy mọi thứ?

Tiểu Đào thấy nằng rầu rĩ không vui, bèn khuyên giải: “Tiểu thư, người ngốc có gì không tốt? Ít nhất hắn vô ưu vô lo tự do tự tại, còn có cẩm y ngọc thực, không cần phiền não bất cứ chuyện gì! Hắn không nhìn thấy càng tốt, sẽ không thể ham muốn sắc đẹp của tiểu thư, tiểu thư cũng trở thành người thanh nhân tự tại.”

“Thì ra người cũng nghĩ thế, ta cũng tự an ủi mình như thế! Nhưng mà ta vẫn không vui, người nói xem gả cho một phu quân như vậy, cuộc sống sau này của ta cứ thế nhàm chán trôi qua, thế thì có gì khác với quả phụ?”

Trong lòng Dịch Cẩn Ninh buồn bực, không hề kiêng dè nói với Tiểu Đào, trong lòng nghĩ sao liền nói vậy.

“Cũng không nhất định!” Tiểu Đào cười hì hì nói: “Tiểu thư, Thanh Vương chỉ là một người nửa ngu thôi, tâm tính hắn như trẻ con. Không phải người rất quen thuộc sư phụ sao, hẳn quen thánh thủ Diệp Cốc, nói không chừng còn có thể chữa trị cho Thanh Vương!”

Đúng vậy, Mạc Liễm Sâm có giao tình với thánh thủ Diệp Cốc, nói không chừng có thể chữa khỏi cho Thanh Vương. Không phải chân ca ca được chữa khỏi rồi đó sao?

“Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, diện mạo Thanh Vương không kém bất kỳ người nào, trừ phi...” Tiểu Đào dừng một chút: “Trừ phi...”

Tiểu Đào nhìn mắt Dịch Cẩn Ninh mang theo tìm tòi nghiên cứu, lúc này Nô Nhi không ăn gì, lập tức vọt tới đây: “Trừ phi tiểu thư có người trong lòng!”

“Phụt...”

Dịch Cẩn Ninh đang uống trà lập tức phun ra ngoài, bị sặc.

“Nô Nhi!” Nằng sảng giọng: “Có thể ăn lung tung, nhưng không thể nói bậy!”

Người trong cuộc thì u mê, Dịch Cẩn Ninh là đương sự nên không biết tình cảm của mình với Mạc Liễm Sâm rốt cuộc là đến đâu. Nằng thừa nhận bản thân hơi có cảm giác với hắn, nhưng chỉ là cảm giác trong nháy mắt thôi. Mạc Liễm Sâm và nằng quen biết không được bao nhiêu tháng, ở chung một chỗ nói không đến mười câu, số lần gặp mặt cũng chỉ có mấy ngày trước sau thường hà yển.

Cảm giác sâu sắc duy nhất của nàng đối với Mạc Liễm Sâm chính là đôi mắt hoa đào mê người và một thân hắc y vô cùng xa xỉ, còn có lần đó... Câu nói mở đầu lá thư báo chân ca ca được trị khỏi kia. Những lần còn lại nàng đều tâm không gọn sóng, hết sức bình thường.

“Tiểu thư, không phải bị em nói trúng đấy chứ!” Nô Nhi vui mừng: “Có phải Mạc công tử không?”

Tiểu Đào ở một bên che miệng cười trộm, tiểu thư vừa ý Mạc Liễm Sâm rồi, à không... Nàng phải gọi vị kia là sư phụ mới đúng. Sư phụ tên là sư phụ, nhưng dạy nàng không được bao nhiêu. Chỉ có đêm hôm đó dạy nàng kinh công cơ bản sau đó ném cho nàng một quyển tập tâm pháp. Đáng thương cho nàng xem hồi lâu cũng không hiểu rõ nội dung bản tâm pháp kia, Nô Nhi giúp đỡ mới hiểu được chút ít.

“Tiểu thư, người nói hiện tại sư phụ còn nhớ người hay không!” Tiểu Đào xoa cằm ra chiều suy nghĩ.

Dịch Cẩm Ninh mặc kệ nàng, lờn nàng một cái rồi nằm lên giường.

Nàng muốn nghỉ ngơi thật tốt, ở Hoàng cung nàng không ngủ đủ giấc, cứ như bị huấn luyện vậy. Nàng biết đó là Thái hậu đang quan sát các tập tính của nàng, rất quen thuộc, hiểu rõ tiện cho về sau gây khó dễ nàng. Nhưng mà, vậy cũng quá gây sức ép cho người khác rồi, còn phải người đến theo dõi giấc ngủ của nàng nữa, chuyện này cũng chỉ có Thái hậu mới làm ra được.

Tiểu Đào thấy nàng mệt mỏi cũng không trêu chọc nàng nữa, vội vàng đắp chăn cho tiểu thư, nhìn nàng ngủ rồi mới yên tâm. Tối qua các nàng là nha hoàn ngủ còn hơn tiểu thư, ăn cũng sớm hơn tiểu thư.

Nàng nhìn tiểu thư đã ngủ một cái, thờ dài nói: “Tiểu thư thật đáng thương!”

Dịch Cẩm Ninh đoán Tiểu Đào và Nô Nhi đã ra ngoài, lập tức mở mắt. Hoàng thượng tứ hôn là chuyện nàng phiền não nhất bây giờ, nếu Mạc Liễm Sâm ở đây thì tốt rồi.

Mạc Liễm Sâm đáng ghét, đã hai ba tháng rồi không thấy bóng dáng hắn, không phải trước kia hắn thích nhất là trèo tường vào à? Hiện tại Thái hậu nhìn trúng nàng, muốn gả nàng cho Vương gia ngốc nghếch mùa lũ kia mà hắn vẫn không thèm xuất hiện.

Chẳng lẽ câu nói trong thư và trước kia chỉ là trêu chọc, diễn kịch với nàng? Trong lòng Dịch Cẩm Ninh bất mãn, nam nhân này cho nàng một tia hy vọng rồi đột nhiên biến mất, thực tra tấn người ta!

Mấy ngày sau, trong lòng Dịch Cẩm Ninh rất không an ổn, cảm giác như sắp có chuyện gì lớn xảy ra.

Hôm đó, nàng dùng bữa trưa xong ngồi trên xích đu trong Trúc Uyển. Bỗng nhiên Nô Nhi nói nàng biết hôm nay là ngày Cổ Thái Thi gả vào Văn gia.

Nô Nhi không ngừng lẩm nhẩm: “Hôm nay trên đường rất nóng nực, đổ rục cả một khoảng trời, khắp nơi treo đầy lụa đỏ. Còn có tiếng pháo nổ nữa, tại em muốn điếc rồi. Đám gia hỏa trong ngôi miếu đồ nát kia mỗi ngày đều không có cơm ăn, hôm nay bọn họ nhân hạ đứng làm đẹp cho Hầu phủ, tất cả đều được dẫn đến phía Nam thành ăn bánh bao...”

Dịch Cẩm Ninh không cách nào nghe nàng nói tiếp nàng chỉ nghe Cổ Thái Thi gả vào Văn gia. Tin này vốn không khiến người ta ngoài ý muốn, khiến người ta chú ý là không phải Cổ Thái Thi nên gả vào Hầu phủ từ sớm sao?

Nàng nhớ kiếp trước Cổ Thái Thi gả vào Hầu phủ ngày mừng tám tháng mười, ngày hai mươi tám tháng mười hương tiêu ngọc vấn. Hiện giờ gần sang tháng mười một Cổ Thái Thi mới gả vào Hầu phủ, chẳng lẽ chuyện kiếp trước không đi theo quỹ đạo cũ nữa? Dịch Cẩm Ninh mê man, có lần nàng còn cho rằng Cổ Thái Thi sẽ không gả vào Hầu phủ nữa.

Xoàng... Là âm thanh chiếc khay rơi xuống đất.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Dịch Cẩm Ninh đứng dậy nhìn Nô Nhi hỏi.

Nô Nhi nhảy dựng lên, chống nạnh chỉ vào điểm tâm tán loạn trên đất mắng: “Cái khay đáng chết, ai cho người lớn tiếng mắng như vậy, hù dọa tiểu thư!”

Giọng điệu kỳ dị của nàng làm cho Dịch Cẩm Ninh bật cười.

Dịch Cẩm Ninh cười khúc khích, vui vẻ nói: “Nô Nhi người là quỷ tham ăn, đến cái khay cũng tức giận!”

Tiểu Đào thu hồi kim chỉ, cười vui vẻ. Tiểu thư không phiền muộn là tốt rồi!

Lại qua tiếp hai ngày, thời tiết ngày càng lạnh, còn lát phất vài bông tuyết nhỏ. Trong Tướng phủ người người sợ lạnh đôi qua áo bông thật dày, ngay cả Dịch Cẩm Ninh cũng mặc thêm áo choàng lông chồn, nhưng Dịch Cẩm Ninh vẫn áo ngắn và váy mỏng tím nhạt như cũ.

Tiểu Đào bĩu môi nói: “Tiểu thư không lạnh sao?”

Hôm nay là mười lăm, Đại phu nhân như mọi ngày cùng nữ quyến đến chùa Phổ Ninh. Hôm nay Dịch Cẩm Ninh hơi đau đầu nên An Mộ Dung Nhi để nàng ở lại phủ. Nhưng nàng lại càng muốn ra cửa, đến “Hội đầu khách” thăm Tiểu Tiểu.

Đã giữa đông rồi mà tiểu thư còn mặc ít như vậy, nếu không cẩn thận bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ? Tiểu Đào ra khỏi cửa, mang theo một chiếc áo khoác trắng lông chồn, chỉ sợ đột nhiên tiểu thư bị lạnh.

Khi xe ngựa chạy đến một hẻm nhỏ thì bị một người ven đường chặn lại. Toàn thân người nọ vận y phục đen, tóc tai rối bời, khắp người đầy máu nhưng vẫn đứng thẳng. Một tay hắn cầm kiếm chống xuống đất, một tay che miệng vết thương, trên mặt không thấy rõ biểu tình. Người nọ như đang nói chuyện, cụ thể nói gì thì lão Hồ không nghe thấy, chỉ thấy khóe môi hắn động đậy, sau đó ngã xuống.

“Sao lại dừng lại?” Dịch Cận Ninh vén rèm xe lên dịu dàng hỏi.

Lão Hồ quay đầu lại: “Nhị tiểu thư, có người bị thương, hình như không nhẹ. Đường bị chặn rồi, chúng ta không qua được!”

“Xuống xe đi!” Dịch Cận Ninh lời ít ý nhiều.

Sau khi xuống xe thì nhanh chân đi xem người nọ, nếu còn có thể cứu được cứu hẳn, không cứu được thì chuyển hẳn đi, tránh bị chặn đường.

Chỉ tởm mấy người xuống xe, Dịch Cận Ninh không mặc áo khoác, nàng đã quen ra cửa không mang áo khoác rồi.

Tới trước mặt người bị hôn mê, Dịch Cận Ninh ra hiệu cho lão Hồ lật người bị thương ngã trên đất lên. Vừa lật lên nhìn, nàng lập tức bị kinh sợ.

“Mạc Liễm Sâm!”

“Tiểu thư, hẳn chảy máu rất nhiều!” Tiểu Đào khê kêu một tiếng, che miệng muốn nôn.

Dịch Cận Ninh vén tóc trên mặt hắn ra, khuôn mặt tuấn tú lập tức hiện ra trước mặt ba người. Chỉ thấy hắn nhắm chặt hai mắt, trên mặt lộ vẻ đau đớn. Vài vết thương trên người còn chảy máu đen, đây là bị... trúng độc?

“Nhanh, diu lên trên xe!” Dịch Cận Ninh nói với lão Hồ.

Lão Hồ hiểu ý, vừa định ôm lấy người này đã thấy hắn mở to hai mắt. Đôi mắt hoa đào nhất thời trở nên sắc bén ngoan tuyệt, hắn níu chặt cổ áo lão Hồ nói: “Người là ai?”

Hắn nói xong một câu rồi lập tức rơi vào hôn mê.

“Nhanh lên!” Dịch Cận Ninh thúc giục lão Hồ: “Không thấy hắn bị thương rất nặng sao?”

Trên xe có thuốc giải bách độc, lúc đầu Mạc Liễm Sâm đưa cho mình dự phòng hắn nói mọi việc đều có điều bất trắc, có thứ này phòng thân sẽ tốt hơn. Không nghĩ tới thuốc hắn đưa lại thật sự có tác dụng còn là dùng trên người hắn nữa.

Lão Hồ khó khăn ôm hắn lên xe, sau đó được Dịch Cận Ninh dặn dò canh giữ ngoài xe, không để ai quấy rầy.

Dịch Cận Ninh vội vàng nhét viên thuốc kia vào trong miệng hắn, lại thấy hắn khép chặt cổ họng, làm thế nào cũng không nuốt viên thuốc kia xuống. Nàng sốt ruột bèn dùng miệng đối miệng với hắn thổi một hơi thật mạnh, khiến Tiểu Đào ghen hống nhìn trần trối.

“Đây là ta cứu người, ngươi đừng nghĩ nhiều!” Thấy miệng Tiểu Đào mở to đến nỗi có thể nhét vừa một quả trứng gà, Dịch Cận Ninh lườm nàng nói.

Xoẹt...

Động tác Dịch Cận Ninh xé áo khiến Tiểu Đào phải lau mắt nhìn, hôm nay tiểu thư rất không tầm thường.

“Nhanh, thuốc cầm máu và băng vải!”

Dịch Cận Ninh không chút hoang mang, rút đầu mũi tên cầm máu cho Mạc Liễm Sâm, về mặt Tiểu Đào mê man. Động tác tiểu thư thật thuần thực, cứ như từng được học qua vậy, rất không tầm thường.

“Đừng ngây ngốc nữa, mau mang tới đây!” May mà trên xe ngựa chuẩn bị đầy đủ thuốc dự phòng.

“A!” Tiểu Đào lập tức đưa thuốc và băng vải cho nàng.

Sự phụ bị thương nghiêm trọng như vậy, có chết không? Nàng có chút bận tâm, lo lắng giùm tiểu thư. Nhìn đáng vẻ khuôn trương của tiểu thư, tám phần là người yêu này rồi.

...

Mê mê hồi lâu mới băng bó hết toàn bộ miệng vết thương trên người hắn. Còn những vết thương nhỏ, Dịch Cận Ninh không có cách băng bó, chỉ có thể cầm máu.

Nàng nhìn Mạc Liễm Sâm bị băng bó như quả bóng, tự nhiên thấy buồn cười nhưng không cười nổi. Vừa rồi khi thấy khắp người hắn toàn máu là máu, nàng cảm thấy hô hấp mình như dừng lại trong giây lát, nàng... đau lòng.

Cuối cùng nàng cũng hiểu, người này cho nàng không phải chỉ là chút xú rung động đơn giản, mà là rất nhiều.

Từ lần đầu tiên hắn xuất hiện, nàng lập tức bị dẫn dắt vào, lần đầu chính đôi mắt xinh đẹp như hoa đào ấy dẫn dắt nàng vào thế giới của hắn.

Nàng hiểu, có lẽ bản thân mình bị luân hãm mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 46: Vòng tay tương tư

Mạc Liễm Sâm vừa tỉnh dậy thì phát hiện Dịch Cận Ninh nằm cạnh hắn, hắn dụi mắt, xác định mình không nhìn lầm, nàng thực sự nằm bên cạnh mình.

Hắn liếc mắt nhìn xung quanh, phát hiện bài trí nơi này có phần quen thuộc, giống khuê phòng thiếu nữ.

Khuê phòng thiếu nữ? Trong đầu hắn chợt loé lên ý nghĩ này, đây là... khuê phòng của Dịch Cận Ninh? Không phải hôm qua hắn trúng tên độc của “Quý Kiến Sâu” ư, sao lại ở chỗ này?

Hắn nhớ sau khi mình trúng tên độc thì đi dọc theo hẻm Bồ Liễu, lúc hắn còn chút ý thức hình như gặp được một nam tử trung niên. Sau đó cái gì cũng không biết, chẳng lẽ Dịch Cận Ninh cứu mình?

Ý nghĩ này làm hắn vừa vui mừng vừa lo sợ, lo sợ vì Dịch Cận Ninh sẽ ghét bỏ thân phận kia của hắn, mừng vì Dịch Cận Ninh cứu hắn, còn đưa hắn đến khuê phòng của nàng, thậm chí để hắn nằm trên giường nàng... Những biểu hiện này khiến hắn tỉnh ngộ, không phải tất cả đều rõ ràng rồi sao?

Nàng không đề phòng mình, có phải là trong lòng có mình không? Hắn nghĩ vậy, tim liền đập nhanh hơn. Chờ nàng tỉnh lại, nhất định phải hỏi cho rõ. Mặc dù Thái hậu cầu xin Hoàng thượng thánh chỉ tứ hôn cho hắn, nhưng nếu Dịch Cận Ninh thực sự không chấp nhận hắn, hắn sẽ không ép buộc nàng.

Mạc Liễm Sâm đắm chìm trong ảo tưởng cuộc sống hạnh phúc sau này.

Hôm qua Dịch Cận Ninh gần như bận rộn một ngày giúp hắn lấy đầu tiên, trừ độc, băng bó, Lạc Tiểu Tiểu bên kia cũng không đến được. Tối hôm qua Mạc Liễm Sâm lên cơn sốt cao, cả đêm nói sáng, nàng nghe mà vừa cau mày vừa đỏ mặt.

Lúc mới bắt đầu nói hắn chỉ nói chuyện trên giang hồ, nhưng sau lại biến thành những lời tâm tình với nàng. Cái gì mà “Ninh Ninh, đời ta coi như thua trên tay nàng rồi, nàng phải phụ trách với ta.” Còn có gì mà: “Vì để cưới nàng làm vợ, ngay cả những chuyện không nên làm ta đều làm cả rồi...” Văn văn và vân vân.

May mà nàng ngủ thiếp đi, bằng không nhất định mặt sẽ đỏ bừng.

Mạc Liễm Sâm mê đắm nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, tay vô thức vuốt ve gò má nàng. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào khi ngủ thật bình thản, hàng mi dài của nàng sau khi nhắm mắt vẫn đẹp mắt như vậy. Hắn bắt tri bất giác say mê, nếu có thể nhìn nàng cả đời như vậy thì thật tốt!

Ừm...

Dịch Cận Ninh ưm một tiếng, bỗng nhúc nhích. Mạc Liễm Sâm phục hồi tinh thần, vội vỗ lưng nàng, vỗ về nàng ngủ say lần nữa.

Nàng thực sự quá mệt mỏi, mùa đông không chỉ là mùa động vật ngủ đông, ngay cả nàng cũng thích ngủ trong mùa này. Cảm giác nàng vừa đặt mình xuống ngủ đã là cả ngày, Tiểu Đào và Nô Nhi đến đây nhiều lần đều thấy Mạc Liễm Sâm lăn lộn ngủ say trong góc giường.

Hôm qua các nàng khuyên tiểu thư thông suốt nhưng không thể thuyết phục được nàng, một mực muốn ngủ chung với Mạc Liễm Sâm. Nàng không lo lắng buổi tối người này tỉnh lại sẽ nảy sinh tư tưởng xấu xa với nàng sao? Còn nói nếu để hắn ngủ dưới đất, bị lạnh thì làm thế nào, ngủ trong phòng nha hoàn bị phát hiện thì làm sao, nửa đêm sốt lên thì làm như nào? Tiểu Đào và Nô Nhi không còn cách nào đành ngủ trên giường ở phòng ngoài, nửa đêm tỉnh dậy nhìn vài lần đều thấy tiểu thư cẩn thận lau mồ hôi, đổi thuốc cho hắn.

Xem ra tiểu thư thực quan tâm hắn, à không, là trúng cổ độc của hắn rồi!

Hai tiểu nha hoàn thấy sắc trời sắp sáng, vội vàng rời giường chuẩn bị ít thuốc và nước nóng rửa mặt, bằng không để người khác phát hiện khuê phòng tiểu thư có nam nhân thì nguy to.

Tiểu thư là người đợi gả, còn gả cho một vị Vương Gia, nếu chuyện như vậy bị người của Hoàng thất biết thì làm thế nào? Hai người lo trong lo ngoài chuẩn bị các thứ.

Dịch Cận Ninh ngủ một giấc thật thoải mái, tỉnh lại mở mắt thì thấy một gương mặt phóng đại ghé sát vào mặt nàng, trong lòng cả kinh vội lùi về sau một

chút, lúc này mới thấy rõ là khuôn mặt của Mạc Liễm Sâm.

Xem ra khi ngủ thiếp đi gương mặt này tuần mỹ hơn nhiều, hai mắt nhắm nghiền có thể thấy hàng mi cong cong khê rung, nhìn rất bắt mắt. Nàng dịch vào gần một chút muốn sờ hàng mày rậm, nhưng lại làm hấn giật mình tỉnh giấc từ trong giấc mộng, nàng cuống quýt muốn thu lại bàn tay đang vươn ra nhưng không kịp.

“À... Tỉnh rồi?”

Dịch Cận Ninh nhướn miệng cười, nhưng là cười đến mức càng xấu hổ, mặt nàng phỉm hồng đến tận mang tai, nghiêng đầu không dám nhìn hấn.

Một màn như vậy làm nàng nhớ lại kiếp trước, đêm động phòng hoa chúc của nàng và Chương Dẫn Giác. Hôm đó tỉnh lại, toàn thân nàng đau nhức không ngừng, thất lưng như bị bẻ gãy không thể dậy nổi. Tân hôn của nàng, phu quân nói nàng có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, không ngờ lại làm mẹ chồng ghen ghét.

Nàng còn nhớ rõ, khi đó cũng là vừa mới tỉnh lại, khuôn mặt tuấn tú của Chương Dẫn Giác ngay trước mắt nàng, phát sáng làm đau mắt nàng. Hấn dịu dàng nói tâm tình, hoàn toàn như một tướng công tốt yêu vợ thương con. Không ngờ chưa đến nửa tháng đã thay đổi tính tình, càng về sau càng tệ hại hơn, thu nhận mỹ nhân vào hậu viện.

Nàng hít mũi, lắc đầu xóa tan hình ảnh điên cuồng trong đầu mình. Lại nhìn Mạc Liễm Sâm, trong lòng hoàn toàn khác biệt.

Cả ngày hôm qua, rốt cuộc nàng đã xác định được tình cảm của bản thân. Cho nên bởi lo lắng vết thương của hấn cần người chăm sóc, cũng bởi không đành lòng để hấn ngủ trên sàn nhà giữa mùa đông, đành chen lẫn trên giường cùng hấn. Nhưng nàng vẫn rất cẩn thận đặt giữa hai người một cái chăn tạo nên khoảng cách, nhưng sáng nay thức dậy đã không thấy cái chăn ấy đâu nữa.

Nàng chợt phát hiện chăn đắp trên người mình, chăn này... là bị nàng kéo lên đắp? Nhìn Mạc Liễm Sâm, hấn... hấn... hấn không mặc áo, hình thể hoàn mỹ lộ rõ hoàn toàn! Nàng lập tức vội vàng nhảy xuống giường, nhìn lại bản thân. May mắn, y phục vẫn nguyên vẹn!

Mạc Liễm Sâm mỉm cười nhìn nàng, cặp mắt hoa đào phát sáng khác hẳn thường ngày. Hấn tỉnh lại từ lâu nhưng khi thấy nàng sắp tỉnh lại đột nhiên nhắm nghiền hai mắt, giả vờ như ngủ say.

Dịch Cận Ninh cúi đầu nhỏ giọng nói: “Này... Người mặc quần áo tử tế trước, ta chờ người ở bên ngoài!” Nói xong lập tức vén váy chạy ra ngoài, hấn nhìn mà ý cười càng đậm.

Bên ngoài, Tiểu Đào và Nô Nhi cũng đã chuẩn bị xong tất cả.

Mạc Liễm Sâm mặc quần áo rất nhanh, không phải hấn cố ý, y phục vốn mặc chỉnh tề nhưng vì kiểm tra vết thương nên phải cởi áo ra. Thế nhưng sau đó đột nhiên muốn trêu chọc Dịch Cận Ninh, kỳ thực hấn rất muốn xem xem về mặt Dịch Cận Ninh khi nhìn thấy hấn không mặc áo bên giường bớt phiền phức mặc lại. Kết quả, thực sự nhìn được dáng vẻ xinh xắn đáng yêu của nàng, thực sự rất đáng yêu.

Hấn vén rèm đi ra ngoài, cười cười nhìn Dịch Cận Ninh đang ngồi cạnh bàn.

“Ninh Ninh, ta có chuyện muốn nói với nàng!”

“Ta có chuyện muốn nói với người!”

Hai người đồng thời mở miệng, lại dừng lại, nhất thời không khí trong phòng trở nên kỳ quái.

“Nàng nói trước đi!”

“Người nói trước đi!”

Lại trầm miệng một lời.

Xi!

Tiểu Đào và Nô Nhi nhìn hai người rất ăn ý, không kìm được bật cười.

Nô Nhi trêu ghẹo nói: “Tiểu thư, người ấy à, còn nói em nói bừa! Nhìn người bây giờ đi, ha ha, đều đã cùng người ta trầm miệng một lời rồi!”

Dịch Cận Ninh cảm thấy khuôn mặt càng nóng hơn, không nói lời nào, nhìn chăm chăm hai tiểu nha đầu.

Tiểu Đào chỉ che miệng lên vui vẻ, thấy tiểu thư lườm qua đây lập tức thu hồi nụ cười, nhưng vẫn bị kìm nén đến khó chịu, cuối cùng không chịu được nữa, thò phù một cái bật cười.

Hai nha đầu đáng chết kia, các người ngứa da đúng không? Cẩn thận ta xử lý các người! Trong mắt Dịch Cận Ninh tràn đầy ý cảnh cáo, lửa giận càng lớn.

Ngược lại Mạc Liễm Sâm không sao cả, hấn là đáng mày râu da mặt vốn dày sẵn, nếu đã muốn theo đuổi nàng thì phải lớn mật nói ra chứ sao. Hấn háng

giọng một cái, nói: “Đã vậy thì ta nói!”

“Đợi chút!”

Nàng chưa chuẩn bị tốt, sợ hấn nói ra muốn nàng gả cho hấn. Nhưng trong nội tâm lại mơ hồ mong đợi và vui mừng.

“Ừ?” Chờ gì? Mạc Liễm Sâm nhướng mày.

Dịch Cận Ninh hít một hơi thật sâu: “Được rồi, ngươi có thể nói rồi!”

Nàng điều chỉnh tâm tình thật tốt, đợi Mạc Liễm Sâm nói ra câu nói kia. Không ngờ, chỉ được lại là...

“Ninh Ninh, nàng cứu ta phải không? Nam tử trung niên chạm vào ta là ai, sao nàng phát hiện ra ta?”

“...”

Đây chính là chuyện hấn muốn nói với mình? Dịch Cận Ninh hơi mất mát, nàng gọi hấn đến đây ngồi xuống dùng điểm tâm, sai Nô Nhi và Tiểu Đào canh giữ bên ngoài.

“Là ta cứu ngươi, cũng là ngươi tự cứu mình. Nam tử trung niên kia là phu xe của Tướng phủ, nhưng hấn là người của ta, ngươi không cần lo lắng.”

Nàng múc chén cháo đặt xuống trước mặt Mạc Liễm Sâm: “Thân thể ngươi suy yếu, ăn nhiều cháo chút.”

Sau đó nàng cũng tự múc cho mình một chén, rồi không nói gì bắt đầu ăn, lẳng lặng dùng bữa sáng.

Mạc Liễm Sâm có chút thụ sủng nhược kinh, đây là đang bày tỏ với hấn sao? Hấn nhận chén cháo bắt đầu dùng, nhắc đến cũng kỳ quái, cháo rất bình thường, nhưng hấn lại cảm thấy rất ngọt.

“Tự ta cứu mình, lời này có ý gì?”

Hấn ăn một hơi hết chén cháo Dịch Cận Ninh múc cho mình, sau đó đặt chén trước mặt nàng, tựa dũa nhỏ chu môi làm nũng: “Ta muốn nữa!”

“Tự lấy!” Dịch Cận Ninh không ngẩng đầu lên, ăn xong mới chu môi nói: “Viên thuốc cứu mạng ngươi cho ta... Ta dứt ngươi ăn!”

Ai ngờ Mạc Liễm Sâm nghe xong lập tức nhảy dựng lên: “Cái gì, nàng cho ta ăn viên thuốc kia? Viên thuốc kia chính là bách hương hoàn do thánh thủ Diệp Cốc tự mình điều chế, ta để lại cho nàng là để sau này nhờ may xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì dùng viên thuốc đó bảo vệ tính mạng!”

Bách hương hoàn do thánh thủ Diệp Cốc tự mình điều chế? Để lại cho nàng, sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì dùng để bảo vệ tính mạng? Dịch Cận Ninh mở to hai mắt, người này bị điên rồi à?

Ngoại trừ trị liệu cần thuốc ra, thánh thủ Diệp Cốc không điều chế bất kỳ thuốc gì cho người ngoài, mà Mạc Liễm Sâm là người duy nhất có được thuốc của ông ta, không cất giữ cho mình mà lại đưa cho nàng? Đưa nàng thì cũng thôi đi, nàng dùng viên thuốc đó cứu hấn một mạng, hấn còn không vui vẻ, chỉ bởi vì nàng tùy ý dứt viên thuốc trân quý đó cho hấn ăn?

Dịch Cận Ninh có cảm giác suy nghĩ mình trở nên hỗn loạn, chuyện này... chuyện này... Đây là dấu hiệu yêu của nàng sao?

“Ta...”

Nàng vừa định mở miệng nói, Mạc Liễm Sâm lại lên án mạnh mẽ: “Nàng có biết lúc trước thánh thủ Diệp Cốc nghiên cứu chế tạo viên thuốc này tốn bao nhiêu tâm tư không? Nàng có biết, ta vì để lại viên thuốc này cho nàng nên nhẫn nhịn bao lần đau đớn do đao chém mang đến không? Nàng đây là vứt tấm lòng của ta trên đất rồi chà đạp!”

Hấn không phải người cố chấp, nhưng lại cố chấp chuyện này là bởi không lâu trước kia hấn gặp một cao nhân đắc đạo.

Dáng vẻ cao nhân kia nhìn như lời thôi nhưng ăn mặc như một đạo sĩ, lời nói cử chỉ lại giống một nhà sư tự do. Khi còn nhỏ hấn từng may mắn gặp được một lần, hấn lập tức nhận ra đó là hồ bán tiên đã biến mất trong truyền thuyết.

Hồ bán tiên nói cho hấn biết, hấn và Dịch Cận Ninh duyên trời định trước, yêu cầu hấn phải quý trọng. Ngay từ đầu hấn còn không hiểu ra sao, sau lại nghe ông ta nói Dịch Cận Ninh là oan hồn chuyển thế, mang theo oán khí đến thì hấn biết không phải ông ta đang đùa giỡn với mình. Hấn cũng từng thấy Dịch Cận Ninh che giấu oán khí và hận ý, những thứ đó che mờ bản chất của nàng, che mờ dịu dàng của nàng.

“Trong mệnh của nàng có một đại kiếp sinh tử lớn, nàng có thể vượt qua kiếp nạn ấy hay không, mấu chốt là ở ngươi. Lão đạo bầm ngón tay tính toán, cô nương kia sẽ trúng phải loại độc trí mạng nhất thế gian...”

Ban đầu lời nói của lão đạo sĩ còn quanh quẩn bên tai hấn, hấn chỉ sợ ngày nào đó nàng không đề phòng bị người bên cạnh xuống tay nên mới nấn nỉ sư phụ trong thời gian giải độc cho Dịch Cận Hồng nhanh chóng điều chế ra thuốc có thể giải bách độc.

Không ngờ Dịch Cẩn Ninh lại cho hấn ăn viên thuốc này, hấn chỉ trúng độc bình thường, dùng nội lực bức độc trong người ra, lại điều dưỡng một khoảng thời gian là có thể phục hồi như cũ.

Trong lòng hấn đang tiếc hận vì viên thuốc bị mất đi kia, vì Dịch Cẩn Ninh chạy tới không đáng giá!

“Nàng... Haizz!” Ngờ khí hấn chậm lại: “Thề chất ta rất tốt, độc được bình thường không thể gây ảnh hưởng lớn đến ta, chỉ cần không trúng phải loại độc quá mức kịch liệt sẽ không có việc gì!”

“Ta...” Dịch Cẩn Ninh cúi thấp đầu, rất có dáng vẻ của nàng dâu nhỏ: “Thật xin lỗi, ta sai rồi còn không được sao!”

Nàng không ngờ để có viên thuốc kia lại không đơn giản như vậy, cũng không nghĩ tới Mạc Liễm Sâm đối xử với mình tốt đến thế, ngay cả một viên thuốc giải độc cũng không nỡ để bản thân mình dùng.

Dáng vẻ này của nàng khiến Mạc Liễm Sâm không đành lòng trách cứ nàng nữa, tự mình mức thêm chén cháo vùi đầu ăn.

Dùng điểm tâm xong đã là giờ mẹo, Dịch Cẩn Ninh vì hấn quả trách vẫn cúi đầu không nói gì. Mạc Liễm Sâm không muốn hủy danh dự của nàng, bèn đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng bước chân mới bước được một nửa đã dừng lại.

“Đừng rồi, cái này...” Tặng nàng!” Hấn lấy một chiếc vòng tay từ trong ngực ra, nét mặt hơi ngượng ngùng.

Là một chuỗi hạt đậu đỏ xâu thành vòng tay, chuỗi hạt kia chừng mười hai viên, từng viên chắc nịch hồng nhuận, dưới ánh mặt trời còn hơi tỏa sáng.

“Đây là...”

Dịch Cẩn Ninh tất nhiên biết hạt đậu đỏ này có hàm ý gì, hạt đậu đỏ có tên thường gọi là hạt tương tư, chất lượng bền chắc không gì sánh được, màu sắc tươi đẹp như máu, hồng hồng tỏa sáng, không sâu một không mực nát, sắc màu long lánh mãi không phai màu. Truyền thuyết kể lại rằng có người mang trong lòng nỗi khổ tương tư, rơi lệ dưới tàng cây, khó có thể hóa giải, cuối cùng ngưng tụ thành. Chi là...

Nàng nhìn Mạc Liễm Sâm, đôi mắt trong suốt hàm chứa tình ý sâu đậm: “Mạc Liễm Sâm, ngụ ý của đậu tương tư người nên hiểu rõ ràng. Ta muốn chính là toàn tâm toàn ý, một đời một kiếp, người có thể làm được sao? Người là khách giang hồ, mà ta là cô nương triều thần, chúng ta vốn không có khả năng, và lại ta đã được Hoàng thượng tứ hôn rồi.”

Thánh chi hạ xuống, lòng nàng hỗn loạn.

Nhiều ngày như vậy, rốt cuộc bây giờ nàng mới có can đảm mở rộng cửa lòng với hấn. Nàng muốn nói cho hấn biết, trong lòng nàng có hấn; nàng muốn nói cho hấn biết, nàng nguyện ý vì hấn cải lời thánh mệnh.

Lần đầu tiên kể từ sau khi mẫu thân qua đời, trong đôi mắt hoa đào của Mạc Liễm Sâm xuất hiện nước mắt chân thật, hấn vội vàng nâng tay nàng lên, thấy nàng không cự tuyệt, trong lòng càng vui vẻ.

“Ninh Ninh, ta nói rồi, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta đã bị luân hãm thật sâu vào trong đôi mắt phượng sâu thẳm tựa hồ nước của nàng. Ta vẫn luôn sợ không thể bước vào lòng nàng, cho nên thường xuyên đùa giỡn, nhưng ta thề ta đối với nàng là chân tâm, nhật nguyệt chứng giám. Người trong giang hồ, tất nhiên thân bất do kỷ, mỗi lần ở bên ngoài gặp chuyện không vui, chỉ cần nghĩ đến nàng sẽ nở nụ cười, bởi vì nàng từng nói ta cười lên là đẹp mắt nhất.”

Dịch Cẩn Ninh híp mắt, không phải nàng không muốn tin tưởng hấn, mà là kiếp trước đã nghe quá nhiều lời ngon tiếng ngọt, nàng không còn bao nhiêu cảm xúc nữa.

“Người đang nói cho ta biết cả đời này sẽ đối xử với ta trung trinh không đổi sao? Vậy thì tốt, nếu người thực sự đối với ta tốt, vậy nói cho ta biết thân phận thật của người đi, dù cho người chỉ là một sát thủ hay thích khách ta cũng ở cạnh người.” Trong mắt Dịch Cẩn Ninh lộ ra ánh sáng mong chờ.

Nhưng, Mạc Liễm Sâm lại do dự, nếu nói cho nàng biết thân phận thật của hấn, vậy tất cả màn diễn trước kia đều uống phí. Trong mắt người ngoài hấn chỉ là Vương gia vừa ngốc vừa mù, nhưng trong bóng tối hấn là minh chủ Sát Minh lừng lẫy giang hồ.

Sát Minh là tổ chức sát thủ mới thành lập trên giang hồ, cũng là tổ chức thu thập tình báo lớn nhất Tây Việt, vì vậy tổ chức rất to lớn, và lại Sát Minh đã nói trước sẽ không giết người trong Hoàng thành, cho nên Hoàng đế không có cách bắt hấn. Chỉ cần là người trong giang hồ đều sẽ biết, minh chủ Sát Minh luôn đến vô ảnh đi vô tung, khi làm việc đeo mặt nạ màu trắng.

Mà một cô nương khuê các như Dịch Cẩn Ninh chỉ biết có một tổ chức và nhân vật nổi danh như vậy, nhưng chưa bao giờ đề cập đến chuyện giang hồ, mà hấn cũng không muốn để nàng rơi vào vòng nguy hiểm.

Hấn suy nghĩ hết lần này đến lần khác, không thể nói với nàng tình hình thực tế.

Thân phận Thanh Vương, hấn muốn cho nàng một kinh hi. Nhưng hấn không biết, điều hấn cho là vui mừng đến cuối cùng trở thành kinh sợ, cũng có thể tin đó là lý do hấn được ngủ trên sàn nhà. Đây đều là chuyện nói sau.

“Ta là một người bình thường trong giang hồ cũng được, là một quan to hiền quý cũng thế, đã yêu nhau thật lòng, thân phận há có thể ngăn trở chúng ta?”

Dịch Cận Ninh rất thất vọng, thật lòng yêu nhau hẳn người yêu sẽ không phải không muốn mở rộng cửa lòng với nàng, hẳn sẽ không phải không muốn chia sẻ bí mật, ngay cả thân phận lại càng không không muốn nói nàng biết.

“Đã như vậy, ta cũng không gượng ép người nói cho ta biết. Ta muốn nói với người, hiện tại ta đã bị Hoàng thượng tứ hôn, mừng tám tháng hai năm sau chính là ngày đại hôn của ta. Nếu người thật lòng với ta, thì dẫn ta rời đi, ta...”

Dịch Cận Ninh nói được nửa câu, chợt bên ngoài truyền đến âm thanh ồn ào.

Chỉ nghe Nô Nhi nói: “Tứ tiểu thư, tiểu thư chúng ta chưa rời giường, người không được vào!”

Dịch Cận Ninh nghe mà hoảng sợ, Dịch Cận Dung đến!

Lúc này, trong viện có một người áo đen phi thân từ cửa sổ vào, hẳn cung kính quỳ gối trước mặt Mạc Liễm Sâm: “Chủ tử, có biến!”

Mạc Liễm Sâm lập tức xoay người đối mặt với Dịch Cận Ninh: “Ninh Ninh, chuyện này sau này hãy nói tiếp, hiện tại ta có việc gấp rời đi trước.” Hắn nói xong liền nhảy từ cửa sổ ra ngoài cùng nam tử áo đen kia.

“Ta...” Dịch Cận Ninh nhìn rèm cửa sổ còn lay động, tự lẩm bầm: “Ta còn chưa nói xong đâu, nếu chàng nguyện ý dẫn ta đi, ta sẽ đi theo chàng!”

Lúc này, Dịch Cận Dung đã xông vào, nàng ta kêu to: “Dịch Cận Ninh, người không biết xấu hổ, dám giấu diếm nam nhân!”

Dịch Cận Dung vừa nhận được tin tức từ tai mắt quét dọn ở Trúc Uyển, nói là trong phòng Dịch Cận Ninh có giọng nam, lúc này nàng ta vừa mới rời giường lập tức muốn chạy tới xem. Ai ngờ chưa đến công viện đã bị hai tiểu nha đầu ngăn cản, hình như một người trong đó có chút võ công, kéo ống tay áo nàng ta không cho nàng ta đi vào.

Nếu không có gì thì hai nha đầu này sẽ không vội vã lôi kéo nàng ta như vậy. Nàng ta càng nghĩ càng thấy khả nghi, cố gắng nhân cơ hội chạy vào, nhưng chỉ thấy Dịch Cận Ninh ngồi ngay ngắn ở cạnh bàn chuyên tâm dùng cháo.

Trên bàn một bộ bát đĩa khác đã sớm bị Dịch Cận Ninh thu dọn, nàng an tâm hưởng thụ điểm tâm đã sớm nguội lạnh, hoàn toàn không để ý đến Dịch Cận Dung đang hô to gọi nhỏ, Dịch Cận Dung tức giận đến mức dậm chân không thể làm gì.

Dịch Cận Ninh bị Hoàng thượng tứ hôn, thánh chỉ còn thờ phụng ở từ đường, nàng ta ghen tỵ. Tại sao tiện nhân Dịch Cận Ninh này lại tốt số như vậy? Tại sao nàng ta có thể từ thứ nữ trở thành đích nữ, được Thái hậu coi trọng tứ hôn cho người Hoàng thất?

Cuối cùng Dịch Cận Ninh cũng ăn xong, nàng buông chén đĩa: “Tứ muội muội có việc gì thế?”

“À, nhị tỷ tỷ dùng điểm tâm à! Không có chuyện gì, muội tới thăm tỷ một chút thôi.” Nàng ta nhìn xung quanh xác thực không có nam tử xa lạ nào.

Dịch Cận Dung nhìn xong liền đến cạnh bàn ghế ngồi xuống, nhìn tiểu nha hoàn thu dọn hết bát đĩa. Nàng ta nghiêm túc quan sát Dịch Cận Ninh rồi mới nói: “Nhị tỷ tỷ thực sự muốn gả cho Vương gia ngu ngốc mù lòa kia sao?”

Dịch Cận Ninh cười cười không lên tiếng, Tiểu Đào đi vào giúp nàng xoa bóp huyết thái dương, giảm bớt đau đầu. Mấy ngày gần đây nàng thường đứng giờ này giúp tiểu thư xoa bóp, tiểu thư nhức đầu ngày càng nhiều.

Dịch Cận Dung tự nhận là muốn tốt cho Dịch Cận Ninh, thấy nàng không nói lời nào, nói tiếp: “Gả cho vị Thanh Vương đó có gì tốt chứ, chẳng lẽ tỷ tỷ bằng lòng gả cho hẳn là bởi thân phận của hẳn? Nói vậy cũng rất không đáng giá! Chẳng lẽ nhị tỷ tỷ muốn gả qua sau đó ở góa cả đời còn lại, hay tỷ tỷ có tính toán khác?”

Dịch Cận Ninh đứng dậy, Tiểu Đào hiểu ý ngừng tay, lấy cho nàng một chén nước trong. Nàng nhỏ ra vài ngụm khí trực*: “À, hôm nay thật hoài mái. Cảm ơn người, Tiểu Đào!”

*Khí trực: đờm

Không phải nàng tình nguyện gả cho Thanh Vương, không phải nàng tình nguyện làm quả phụ, nhưng đó là thánh chỉ của Hoàng thượng, ai dám không nghe lệnh?

Nàng liếc Dịch Cận Dung, hỏi ngược lại: “Người muốn ta kháng chỉ sao, hay tình nguyện thay ta gả cho Thanh Vương?”

“Tỷ xem, đại tỷ tỷ cũng được gả cho một người tốt như vậy, ôi chao Quận Vương đấy, thật khiến người khác hâm mộ! Mặc dù muội chỉ gả cho con trai một vị Tướng quân, nhưng là người hiền lành, coi như không phụ lòng mình.” Dịch Cận Dung cười ha ha, vội nói: “Không phải muội đang lo lắng cho tỷ tỷ sao!”

“Hả?” Dịch Cận Ninh cười, nheo mắt lại: “Vậy người thay ta gả cho Thanh Vương là được rồi, ta không ngại thay người gả cho hậu duệ lương tướng đâu!”

Nụ cười Dịch Cận Dung cứng lại: “Nhị tỷ tỷ nói đùa đấy à?”

Thật ra thì cách trang điểm của Dịch Cận Dung coi như không tệ, chẳng qua hai tý muội xong sinh trong Tướng phủ quá mức chói mắt, che mất hào quang của nàng ta. Nàng ta vốn ghen ghét mỹ mạo của các nàng, bây giờ thấy họ gả cho người có thân phận cũng tốt hơn nàng ta, sao nàng ta có thể chịu thua? Nhưng mà, giả như nàng ta thật muốn gả cho Vương Gia gốc mù, quả thực nàng ta không muốn.

“Sao ta có thể nói đùa, nếu muội muội lo lắng ta gả không được, sao không giúp tỷ tỷ chia sẻ một phần? Chúng ta là tỷ muội mà!” Dịch Cận Ninh nói xong bước qua kéo tay nàng ta, dịu dàng nói.

Nét mặt Dịch Cận Dung lập tức biến đổi, rút bàn tay bị nàng cầm ra: “Dịch Cận Ninh, ngươi...”

“Ta làm sao? Thẹn quá hoá giận?” Dịch Cận Ninh cười lạnh: “Không phải ngươi lo lắng cho ta sao?”

Muốn làm cho nàng kháng cự? Đó là tội lớn chém đầu, trong cái đầu hồ đồ của vị muội muội này có suy nghĩ lệch lạc gì nàng vừa sờ đã trúng. Lúc trước thì chằm chọc nàng, lúc sau lo lắng cho nàng, có ai thay đổi sắc mặt nhanh như nàng ta không?

“Ngươi được đấy Dịch Cận Ninh, ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi, ngươi đã không cảm kích thì thôi, đến lúc đó đừng khóc lóc trở lại!”

Dịch Cận Dung phát tay rời khỏi Trúc Uyển, nàng ta hừ lạnh, thầm nghĩ nếu ngươi đồng ý gả cho Thanh Vương thì cứ gả đi, ta chờ ngươi trở lại khóc lóc.

Hai mươi tám tháng chạp, Tướng phủ lo trong lo ngoài chuẩn bị đồ tết, quà tặng năm mới.

Dịch Cận Ninh giống các tiểu thư khuê các khác, trốn trong Trúc Uyển không rời khỏi cửa, sắp hết năm, từ hôm Mạc Liễm Sâm bị thương ở lại Trúc Uyển một đêm thì chưa từng xuất hiện lại.

Trong lòng nàng rất lo lắng, lúc thì nghĩ có nên đào hôn hay không, lúc lại nghĩ hôm đó Mạc Liễm Sâm đến chặn kiệu hoa đưa nàng đi cũng được.

Lúc này đầu lại lâm lâm đau đớn, Tiểu Đào oán trách: “Tiểu thư, đừng nghĩ nhiều, nhất định sự phụ sẽ trở lại tìm ngươi!”

Mấy ngày qua, mỗi ngày tiểu thư đều cầm chuỗi vòng tay kia, đột nhiên nàng nói với Tiểu Đào: “Tiểu Đào, ngươi có biết vòng tay tương tư này mang đến rung động cho ta như nào không?”

Tiểu Đào lắc đầu, tỏ ý không hiểu. Giờ ngọ mùa đông, ánh mặt trời không chói chang lắm, còn mang theo ít tuyết bay vào, nàng toan đi đóng cửa sổ, Dịch Cận Ninh lại gọi nàng lại.

“Tạm thời đừng đóng! Vòng tay tương tư này không phải là một vòng tay tương tư đơn giản như vậy, trong nó còn có nhiều ngụ ý!” Nàng giơ vòng tay lên, quay về phía ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ: “Ngươi mau tới đây nhìn này, ở đây có chữ!”

Tiểu Đào lập tức tiến lên trước: “Ồ đâu, để em xem thử xem rốt cuộc sự phụ nói lời tâm tình gì với người nào, nhìn người mỗi ngày đều nhìn vòng tay này cả buổi, cũng không sợ bị tuyết lớn thổi vào nhiễm cảm lạnh!”

Dưới ánh mặt trời vòng tay tương tư phát sáng rực rỡ, trên mười hai hạt đậu tròn màu hồng hiện lên mười hai chữ nhỏ. Tiểu Đào nhìn chăm chú, phía trên hiện lên: Cháp tử chi thủ, dư tử giao lão *, Ninh Ninh, Liễm Sâm.

* Đây là hai câu thơ trong bài thơ “Kịch cổ 4” của Không Từ:

.....

Kịch cổ 4

Từ sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Cháp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

Dịch nghĩa:

Chết sống hay xa cách,

Đã cùng nàng thành lời thề ước.

Ta nắm tay nàng,

(Hẹn ước) sẽ sống chung với nhau đến tuổi già.

(Theo thivien.net)

Đây là sự phụ bày tỏ sự chân thành và quyết tâm yêu không thay đổi đối với tiểu thư, chẳng trách tiểu thư vui vẻ như vậy, mỗi ngày đều nhìn không biết chán. Tiểu Đào cười thầm, thì ra là viết thư tình!

Lúc này, khuôn mặt Nô Nhi mang theo gió lạnh đi vào, vén rèm lên mang theo một trận khí lạnh vào phòng. Nàng phui bông tuyết trên vai, bỏ mũ trùm đầu xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt.

“Tiểu thư, ngoài cửa có người xưng là Lạc Tiểu Tiểu tới tìm người, còn nói là bạn cũ, nói em vào thông báo một tiếng.”

Cô nương ngoài cửa mang theo ít lễ vật, nhìn hơi quen mắt, là một tỷ tỷ xinh đẹp, nhưng kém tiểu thư vài phần. Nàng không giống như người xấu, bèn dẫn vào Trúc Uyển, rồi vào đây báo cho tiểu thư một tiếng.

“Là nàng!” Dịch Cẩn Ninh vui mừng, vội hỏi: “Nhanh, nói nàng vào đây, bên ngoài trời rất lạnh!”

Nô Nhi lại đội mũ ra ngoài, chốc lát sau dẫn một cô nương mộc mạc đi vào. Nàng vừa đến lập tức không ngừng hà hơi vào tay, xoa xoa hai cái rồi mới cởi chiếc mũ kỳ quái trên đầu xuống.

Dịch Cẩn Ninh đeo vòng tương tư vào tay trái, tiến lên vui vẻ nói: “Quả thực là nguoi, mau vào đây ngồi đi!”

“Đã lâu không thấy nguoi tới thăm ta!” Lạc Tiểu Tiểu giận trách một tiếng, kéo tay Dịch Cẩn Ninh, cảm giác tron nhãn lạnh như băng khiến Dịch Cẩn Ninh run lên.

Nàng cười nói: “Trước đó vài ngày nguoi hẹn ta đến ‘Hội đầu khách’, ta định đến nhưng vì trên đường bị trì hoãn. Nguoi đừng trách ta, hơn nữa chỗ kia cách Tường phủ xa vậy, mùa đông tuyết rơi, đường đi không dễ, ngồi xe ngựa cũng không quá thuận tiện.”

“Thì ra là nguoi giữa đường mới thả bỏ câu trắng cho ta!” Lạc Tiểu Tiểu thốt ra một câu như vậy.

* Thả bỏ câu trắng chỉ không tuân thủ lời hứa, mang theo hàm ý lừa gạt.

Mọi người trong phòng không rõ chân tướng, Tiểu Đào nhìn nàng nói: “Tiểu thư nửa đường thực sự có chuyện mới về phủ, không phải đi thả chim bỏ câu.”

“Xi!” Lạc Tiểu Tiểu vui vẻ, vị cổ nhân này hiểu sai ý rồi, một cô nương thực thú vị.

Nàng giải thích: “Câu này... Thả chim bỏ câu có ý nghĩa là không đúng giờ hoặc không tới, là người không giữ lời hứa, hàm chứa ý nghĩa lừa gạt, chứ không phải thả bỏ câu. Đây là câu nói ở quê ta, thói quen thôi, nhất thời không sửa được.”

“Hả?” Mọi người lại khó hiểu, Nô Nhi cướp lời: “Tiểu thư không hề không giữ lời, nàng không lừa gạt nguoi!”

Lạc Tiểu Tiểu tỏ vẻ hết chỗ nói với cổ nhân, nhún nhún vai: “Câu này là cách nói đùa giỡn, không có ý gì khác!”

“Được rồi, chúng ta đừng xoắn xuýt vấn đề đó thả bỏ câu có ý gì nữa. Ninh Ninh, đến đây, hôm nay ta mang món ngon đến cho nguoi” Lạc Tiểu Tiểu mở hộp lễ vật được gói đẹp đẽ kia ra: “Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh, xử lý nôi lẩu!”

Nôi lẩu như này cổ nhân chưa từng thấy qua, nàng quyết định nếu sau khi Dịch Cẩn Ninh nếm thử cảm thấy không tệ lắm sẽ chuẩn bị thêm một món ăn hợp thời tại ‘Hội đầu khách’, phát sáng mù mắt khách nhân, kích thích mạnh đến sự thèm ăn của khách nhân.

Dịch Cẩn Ninh mở to hai mắt: “Người mang theo mang liệu nấu ăn đến đây là muốn nấu ăn trong Tường phủ?”

“Có thể nguoi không biết cái này, đây là món ăn ở quê ta, gọi là ‘nôi lẩu’, nguoi sai hai nha đầu đi chuẩn bị bếp lò nhỏ và nôi nước, sau đó nguoi sẽ biết!” Lạc Tiểu Tiểu cười một tiếng, hàm răng trắng lấp lánh.

Vài người trong phòng luống cuống chân tay làm, cuối cùng cũng được ăn lẩu.

Nô Nhi ăn đến nóng hôi hổi, không ngừng nhét thịt bò và dạ dày heo vào miệng: “Ăn ngon, thì ra lẩu này ăn ngon như vậy, còn ngon hơn đồ ăn trong từ lâu nổi tiếng kia không biết bao nhiêu lần!”

“Đúng vậy, ăn ngon hơn món ăn trong ‘Hội đầu khách’, món ăn nơi đó mặc dù rẻ, tiết mục giải trí cũng rất đúng lúc, nhưng đồ ăn không hấp dẫn người khác. Nhưng mà so với các từ lâu bình thường vẫn tốt hơn nhiều!” Tiểu Đào nhúng miếng thịt bò, ăn ngon miệng, không ngừng khen ngợi.

Từ lâu kia nàng và tiểu thư đã đến mấy lần, cũng hưởng thụ không ít ưu đãi, món ăn thực sự không ngon lắm, không ăn ngon bằng nôi lẩu này. Giữa mùa đông ăn được miếng thịt bò vừa thơm vừa cay, thơm mềm ngon miệng, ấm bụng hơn nhiều, ăn vào sáng khoái thân thể còn bốc lên hơi nóng!”

Dịch Cẩn Ninh chỉ ăn không nói, đây là thói quen nhiều năm của nàng. Nhưng đáy lòng ngầm đồng ý lời nói của Tiểu Đào và Nô Nhi, món ăn này có thể nói là tuyệt nhất.

“Khụ khụ...” Lạc Tiểu Tiểu cắt đứt lời nói của hai người: “Từ lâu kia, từ lâu các nguoi vừa nói là ta mở!”

Lời vừa nói ra làm tất cả mọi người đều kinh ngạc, mọi người trong phòng đều mở to mắt: “Người mờ từ lâu?”

Trong mắt Tiểu Đào tràn đầy sùng bái: “Người chính là bà chủ giấu mặt của ‘Hội đầu khách’? Người thực tài giỏi, một nữ nhân lại có bản lĩnh này!”

Mặc dù Dịch Cận Ninh giật mình nhưng rất nhanh đã hiểu rõ. Hôm khai trương từ lâu đó, Lạc Tiểu Tiểu ngồi dùng cơm ở đằng kia, còn không ngừng tán dương từ lâu này thật lớn, sau này sẽ nhuộm hồng Tây Việt, thậm chí nhuộm hồng thiên hạ. Thì ra đây là kế hoạch của nàng, hèn chi nói năng tự tin như vậy, thật giống như viễn cảnh tiền đồ của từ lâu này đang ở ngay trước mắt vậy.

Một người người cười ta nói rất lâu, lúc này Dịch Cận Ninh cũng là thật tâm tiếp nhận người bạn này, hai người đều có cảm xúc tâm tâm tương tích*.

*Tâm tâm tương tích: Tâm là tâm ý, tấm lòng; tích là thương tiếc, thương hại. Không cần nói ra tâm ý của nhau vẫn có thể hiểu rõ nhau. Miêu tả cảm tình hai bên hoàn toàn tương thông. (Theo baike)

Gần hoàng hôn Nô Nhi mới tiễn Lạc Tiểu Tiểu rời khỏi Trúc Uyển. Ngoài Trúc Uyển vừa khéo gặp Dịch Cận Hồng đến thăm muội muội, hẳn đi quá nhanh nên chẳng may đụng phải Lạc Tiểu Tiểu. Lạc Tiểu Tiểu cười khoát tay nói mình không có việc gì, nở nụ cười áy náy nói với hắn: “Ta nên nói xin lỗi mới đúng, vừa rồi ta đi quá nhanh!”

Là nàng! Trong lòng Dịch Cận Hồng giật mình, cô nương hào sảng, cô nương đã an ủi hắn! Mấy ngày nay hắn tìm nàng, còn đặc biệt tới quan phủ tra xét hộ tịch nhưng đều không tìm được cô nương ở đến từ nơi khác này. Hắn gần như tuyệt vọng, cho rằng nàng đã rời khỏi Cẩm Thành. Đang chuẩn bị hai ngày nữa rời nhà đi buôn bán, thuận tiện trên đường thăm dò tin tức của nàng.

Duyên phận sao, rốt cuộc ông trời đã thấy được nỗi niềm khổ tâm của hắn, để hắn gặp cô nương xinh đẹp phóng khoáng này. Lúc này tâm tình hắn kích động xiết bao.

Nhưng hình như vị cô nương này không còn nhớ hắn, nàng nói xin lỗi xong lập tức vội vã rời khỏi, chỉ lưu lại một bóng dáng xinh đẹp cho hắn. Bóng dáng xinh đẹp kia trực tiếp lấy mất hồn hắn, cướp đi hơi thở của hắn, khiến hắn không tự chủ được muốn đi theo.

Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu*, hắn chỉ thích một người phóng khoáng và tự nhiên như vậy. Thân ảnh đi xa, hắn vẫn chưa phục hồi tâm tình.

*Yêu điệu: dáng vẻ nhẹ nhàng thướt tha dịu dàng; thực nữ: người con gái hiền ngoan có nét na. Yêu điệu thực nữ là người con gái có ngoại hình dịu dàng uyển chuyển nhẹ nhàng thướt tha và có tính nét hiền ngoan đoan trang. Chữ thực nữ nói lên tính thần, tính nét. Yêu điệu nói lên ngoại hình của người con gái đẹp là phải dịu dàng.

Quân tử: người con trai tốt. Theo nho học Trung Quốc thì có hai hạng người con trai đàn ông là quân tử và tiểu nhân. Quân tử là người con trai tốt, tiểu nhân là người con trai xấu.

Hảo cầu: hảo: ham thích; cầu: cầu mong, tìm cầu. Vậy quân tử hảo cầu nghĩa là người con trai tốt thì ham thích, cầu mong, tìm kiếm.

Vậy Yêu điệu thực nữ quân tử hảo cầu nghĩa là người con trai tốt thường thích mong cầu tìm kiếm người con gái dịu dàng và tính nét đoan trang hiền ngoan để làm vợ. (Theo vn.answers.yahoo.com)

Tiểu Đào đứng cửa thấy hắn liền gọi: “Đại thiếu gia, ngài tới tìm tiểu thư nhà nô tỳ sao?”

Dịch Cận Hồng có phần mất mát, quay đầu lại nói: “Ừ!”

Vào trong phòng toàn thân Dịch Cận Hồng lạnh lẽo. Hắn đến gần lò lửa, xoa tay nói: “Vẫn là trong phòng Ninh Nhi ấm áp, bên ngoài thật lạnh!”

“Bên ngoài lạnh mà còn đứng lâu như vậy!” Dịch Cận Ninh sai Tiểu Đào cầm một cái chăn đến đắp lên người hắn: “Bây giờ ấm hơn chút nào chưa?”

“Mùa đông năm nay lạnh hơn năm trước nhiều!”

Dịch Cận Hồng có chút hoảng hốt, trước kia ở chùa Phổ Ninh hắn rất ít ra ngoài, bên ngoài có lạnh hay không hắn không hề có cảm giác.

“Như này là lạnh à?”

Dịch Cận Ninh nói ra câu này, Tiểu Đào kinh ngạc không thôi: “Như này không lạnh, vậy như nào mới coi là lạnh? Tiểu thư, từ lúc em hiểu chuyện đến giờ, đây là lần đầu thấy tuyết lớn như này đấy!”

Thời tiết như này thực đúng không tính là lạnh, với Dịch Cận Ninh, mùa đông năm ấy trong kiếp trước mới là mùa đông lạnh nhất. Tuyết đọng thật dày, chân giẫm lên một lúc lâu mới có thể rút ra. Nàng còn nhớ năm đó nàng đạp từng bước trên tuyết đọng, lạnh đến mức chân mất hết cảm giác, thật vất vả mới trở lại Tương phủ, nhưng lại là cổng chính đóng chặt, không người nào hỏi thăm không nói, còn gọi người của Hầu phủ tới trời nàng đưa trở về.

Lòng nàng trở nên thật lạnh, cảm giác mấy ngày này lạnh thêm vài phần, không tự chủ co rút lại. Tay chạm vào vòng tay tương tự trên cổ tay trái, lòng của nàng mới từ từ ấm lại, tựa như thân thể có lò sưởi.

Tiểu Đào thấy nàng lạnh, vội vàng vào phòng tìm áo khoác lông chồn màu trắng phủ thêm cho nàng. Nàng túm chặt áo khoác, như nắm chặt vận mệnh của mình.

Nàng thề, trừ mẫu thân và ca ca, nàng sẽ không có tình cảm với Tướng phủ nữa, sẽ không bao giờ nữa.

Dịch Cận Ninh hiểu rõ ngữ nghĩa của ca ca, đó là một lần nữa tìm lại cảm giác mà thôi. Bọn họ là người từng trải giống nhau, dưới đáy lòng đều chôn giấu một vài đau đớn, kẻ đụng phải hoàn cảnh nào đó cũng sẽ bị vạch trần, người có quá nhiều vết thương chồng chất.

“Ninh Nhi, sang năm ca ca muốn ra ngoài buôn bán, muội... Hiểu ta sao?”

Hắn không muốn trói buộc mình trong khoảng đất trời nhỏ bé, thế giới của hắn rất rộng lớn, Dịch Cận Ninh hiểu, nhất định nàng hiểu!

“Ca ca, bất luận huynh quyết định làm gì, Ninh Nhi vĩnh viễn ủng hộ huynh. Tựa như khi còn bé huynh thích kể chuyện cổ tích cho muội nghe, bất kể có hay hay không, muội đều nghe tiếp, không hề chán ghét. Bởi vì... Huynh là ca ca của muội, là con trai của mẫu thân!”

Hắn biết Ninh Nhi hiểu hắn, cũng biết Ninh Nhi bằng lòng ủng hộ hắn, vậy là đủ rồi! Về phần mẫu thân, hắn thở dài một tiếng. Nhi hành thiên lý mẫu đảm ưu *, kẻ từ đó mẫu thân sẽ lo lắng cho hắn.

* Ca câu: “Nhi hành thiên lý mẫu đảm ưu, mẫu hành thiên lý nhi bất sầu: Con đi ngàn dặm mẹ lo âu, mẹ đi ngàn dặm con chẳng sầu. Tình mẹ lo lắng cho con hơn hẳn con cái lo cho mẹ.

Sau khi ca ca đi, Dịch Cận Ninh chợt cảm thấy trong phòng lạnh thêm vài phần, nàng vội vàng gọi Tiểu Đào lấy thêm lò sưởi. Vòng tương tư trên tay bị ánh sáng từ lò lửa chiếu vào phát ra ánh sáng đỏ rực, rất mê người. Dịch Cận Ninh nắm chặt vòng tay tựa như nắm chặt hạnh phúc cả đời mình.

Mạc Liễm Sâm, nhất định chàng đừng phụ ta, ta sẽ chờ chàng đến!

Đêm trừ tịch, Tướng phủ rất náo nhiệt, trong trong ngoài ngoài treo đầy đèn hoa, cửa nhỏ của chính mỗi viện lớn đều dán đầy câu đối tết.

Dùng xong cơm tối, người một nhà ngồi cùng một chỗ trông coi đêm giao thừa. Bên ngoài tiếng pháo vang lên không ngớt, một năm mới bắt đầu rồi.

Uyển Nhi thật vui vẻ vì bản thân lại lớn thêm một tuổi, gần đây vóc người nàng lại lớn thêm một chút, phụ thân khen ngợi dung mạo của nàng xinh đẹp. Nàng vui mừng thu tiền mừng tuổi của các trưởng bối, âm thanh ngọt ngào, nói lời chúc phúc từng người trong nhà.

Dịch Cận An hí hóp mắt, ngũ muội muội này cũng hiểu được thu mua lòng người! Nàng ta lại nhìn Dịch Cận Ninh, khẽ mỉm cười với nàng, nhưng ý tứ nơi đáy mắt không cần nói cũng biết.

Các nàng là kẻ thù, trời sinh đã là kẻ thù!

Gần đây người nợ thường xuyên tìm nàng ta, nàng ta không thể đề cao cảnh giác. Dịch Cận Ninh đang điều tra quan hệ của nàng ta và người đó, còn âm thầm thu thập những cô nương lớn lên có dung mạo giống nàng? Cao nhân âm thầm trợ giúp Dịch Cận Ninh là ai, chẳng lẽ nàng đã điều tra ra cái gì rồi?

Nàng ta có phần khẩn trương, nếu thực sự bị điều tra ra được nàng kia thì xong rồi! Nhưng người nợ lại nói nàng ta không cần lo sợ, Dịch Cận Ninh sẽ không tìm được người nàng muốn tìm. Chỉ nói trong khoảng thời gian này nhất định không được xảy ra xung đột với Dịch Cận Ninh, tốt nhất hòa hoãn quan hệ hai người trước, chớ để nàng hoài nghi lần nữa.

Dịch Cận An thu hồi nụ cười, nhìn một nhà lớn nhỏ sôi nổi cười đùa, đột nhiên nàng ta cảm thấy bản thân mình thật dư thừa. Nàng hận người kia, hận nàng cho nàng ta tất cả, lại phá hủy tất cả của nàng ta.

Ở đây, trừ Dịch Trường Hoa ra, tất cả những người khác không có bất cứ quan hệ gì với nàng ta, Tướng phủ không phải nhà của nàng ta. Đón giao thừa, thế nhưng lần đầu tiên nàng ta cảm thấy rất cô độc, rất lạc lõng.

Nói gì mà suy nghĩ vì nàng ta, vì vinh hoa phú quý của nàng ta. Nàng ta tự hỏi, làm như vậy thực sự là vì nàng ta hay vì người nợ? Nàng ta nói không ra vì sao vẫn còn phải chịu sự khống chế của người nợ, vì sao còn phải bị nàng định đoạt, cũng chỉ có thể nghe theo sắp xếp của nàng, làm một đích nữ dụ dỗ hiện thực của Tướng phủ.

Dịch Cận Ninh thấy vị tỷ tỷ song sinh nhũn nhặn, có phần khó hiểu: Dịch Cận An cũng biết phiền muộn, nàng ta cũng biết phiền muộn?

Trước đó vài ngày A Trúc đưa đến vài tin tức, nói là thăm dò tung tích của nữ nhân áo đen che mặt kia, nhưng bị nàng bỏ rơi. Xem ra, người đứng sau lưng Dịch Cận An thật không đơn giản!

Nàng nhắm mắt, tay bất giác chạm vào vòng tương tư trên cổ tay trái, ngón tay nhẹ nhàng ma xát từng chữ trên hạt đậu, đáy lòng tràn đầy ấm áp.

Chấp từ chi thủ, dữ từ giai lão. Thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 47: Nữ nhân áo đen

Mùng một đầu năm dùng com tối xong, Dịch Cận Ninh lười nhác nằm trên giường, tay vân vê chữ viết nho nhỏ trên vòng tương tư. Chợt phát hiện bên cửa sổ loé lên, một bóng đen xuất hiện, trong lòng nàng vui vẻ: Chàng đến đây!

Nàng hấp tấp đứng lên mở to mắt nhìn, sau đó ra vẻ bình tĩnh nói với Tiểu Đào: “Tiểu Đào, người qua bên cửa sổ nhìn xem, hình như đằng kia có con mèo hoang.”

“Có con mèo hoang?” Tiểu Đào nghi hoặc nhìn qua bên cửa sổ, nhưng không thấy bất kỳ bóng người nào, bên ngoài trừ ánh sáng phản chiếu của tuyết đọng trên đất, khắp nơi đều tối đen như mực. Tiểu thư từng giao ước với nàng, nếu nói ngoài cửa sổ có con mèo đen thì là sự phụ đến đây. Nhưng thực sự là ngoài cửa sổ cái gì cũng không có, tiểu thư quá mức nhạy cảm rồi.

“Làm sao có thể?” Dịch Cận Ninh nắm cổ tay trái, khẽ xoay tròn chuỗi hạt, vừa rồi quả thực nàng thấy một bóng đen chợt loé lên.

Tiểu Đào lại chăm chú nhìn lần nữa: “Không có ai cả, tiểu thư nhìn lầm rồi! Đã qua năm mới, lại đang nửa đêm, sao hán có thể tới?”

Có lẽ thực sự do nàng đa tâm, lúc này sao Mạc Liễm Sâm có thể đến. Nếu hán muốn thì đã đến từ lâu, hà tất chờ đến bây giờ, lại còn nán lại ở ngoài cửa sổ lén lút chờ nàng phát hiện?

Đêm dần khuya, Dịch Cận Ninh không chờ Mạc Liễm Sâm nữa. Nàng lo lắng hán xảy ra chuyện, hôm đó A Trúc vội vội vàng vàng đến, không nói hán đi đâu. Nàng thực ngạc nhiên, nên hỏi rõ ràng mới phải.

Sơ tam*, A Trúc toàn thân mệt mỏi trở lại, không nói câu nào. Tiểu Đào không ngừng gấp gáp, Dịch Cận Ninh càng gấp gáp hơn.

*Sơ tam: Mừng 3 âm lịch.

“Tốt xấu cũng nói một câu đi chứ!” Tiểu Đào nổi nóng liền nhéo tai hán.

“Người muốn ta nói gì, chủ tử cũng chưa nói chuyện, người chen miệng vào làm gì?” Tâm tình A Trúc cũng không tốt.

Mấy ngày trước hán nhận được tin tức chủ tử bèn thừa dịp đêm tối chạy qua, nhưng phát hiện khắp nơi trên đất đều là thi thể bị thổi rữa, khói đặc cuộn cuộn, chủ tử chẳng biết ở nơi nào. Hán tìm mấy ngày mới chờ được tin tức chủ tử truyền đến, thì ra chủ tử đi theo một thương đội vào đại mạc, phòng chừng một thời gian ngắn không thể trở về.

Tiểu Đào bị nói cho á khẩu, nàng chỉ quan tâm hán thôi, làm gì mà bày ra bộ mặt thối chứ!

Ngược lại Dịch Cận Ninh vẫn cau mày, A Trúc vội nói: “Chủ tử không cần lo lắng, hán không có việc gì!”

Hán không có việc gì, nhưng ta có việc! Hiện tại đã là sơ tam, hơn một tháng nữa nàng phải gả cho tên Vương Gia gốc kia, Mạc Liễm Sâm không nỡ nóng chút nào sao?

“Không có việc gì thì tốt!” Nàng không muốn trước mặt A Trúc biểu hiện quá nhiều, đành phải thản nhiên đáp một tiếng.

Nhưng Tiểu Đào nhìn ra được, tiểu thư cực kỳ không vui, nàng đang cân nhắc nên làm gì để tiểu thư vui vẻ trở lại, chợt ngoài cửa sổ lại có động tĩnh.

“Là ai?”

A Trúc phản ứng nhanh nhạy, mắt tinh phát hiện bên cửa sổ có người nghe lén, hán bước một bước dài phi qua, nhưng chỉ thấy một bóng dáng màu đen vượt qua bờ tường.

“Chủ tử, là người áo đen! Thuộc hạ đuổi theo.” Nói xong, A Trúc vận khí đuổi theo.

Đuổi theo một lúc, A Trúc đã đuổi sát người áo đen kia, lại thấy nàng nhanh chóng lẩn mình vào một căn phòng nhỏ tối tăm, sau đó không thấy bóng dáng. Trong căn nhà kia trừ một giá nền trên bàn đá phủ đầy bụi bậm ra, khắp nơi đều là màu đen.

Nhưng rất nhanh hán phát hiện ra điều kỳ lạ, giá nền trên bàn đá có dấu vết bị dịch chuyển, hán thuận tay động một cái, quả nhiên thấy vách tường mở ra một khe hở nhỏ, hán nghiêng người chen vào, thuận tiện lấy từ trong ngực ra một hộp quẹt.

Vừa tiến vào hốc tường kia lại là một quang cảnh khác, chỉ thấy nghiêng nghiêng phía dưới chỉ chút thềm đá rườm rà, hán đi tiếp xuống dưới, lại mò mẫm một hồi, phát hiện bản thân đi vào một mật đạo.

Men theo mật đạo, mãi đến khi thấy rìa một tấm ván gỗ có khe hở nhỏ, hán lập tức đẩy tấm ván gỗ, chui ra. Phát hiện nơi này lại là đền trang tơ lụa có tiếng cạnh “Hội đầu khách”.

“Người đâu?”

A Trúc khó hiểu, vừa rồi hẳn một đường đuổi theo, xác định người nọ chính là vào mật đạo kia không sai, nhưng ra đây lại biến mất.

Hắn liếc mắt nhìn khắp nơi, vẫn không phát hiện điều gì. Nơi này là kho hàng của đền trang tơ lụa, bên trong đều là vải vóc được buộc thành từng bó, người kia không thể trốn vào trong vải vóc. Kỳ lạ, sao đột nhiên không thấy người?

A Trúc hậm hực rời khỏi kho hàng, người canh giữ kho hàng bên ngoài khẽ hô một tiếng: “Có trộm!”

“Chuyện bé xé ra to! Trong kho hàng nhà ngươi có trộm là không sai, nhưng ta không phải trộm, ta chẳng có hứng thú với vải vóc của nhà ngươi!”

A Trúc liếc người canh giữ một cái, may mà hôm nay mở kho chuyển vải ra phơi nắng, bằng không hẳn thật không có cách ra ngoài.

Trở lại Tướng phủ, A Trúc báo cáo tiến trình cho Dịch Cận Ninh, hắn nói ra suy nghĩ của mình: “Chủ tử, người nọ không phải am hiểu mật đạo nhưng có một tổ chức ngầm giúp đỡ sau lưng.”

Tiểu Đào nhìn A Trúc như có lời muốn nói, bèn hỏi: “Có phải ngươi có chuyện gì giấu tiểu thư không, nói mau!”

“Chủ tử, Mạc công tử, e là có thể hắn đã xảy ra chuyện!” Vừa rồi trên đường trở về hắn nhận được tin tức của chủ tử, nói là thương đội kia là người của “Quý Kiến Sầu” giả mạo.

Hắn lo lắng chủ tử đã xảy ra chuyện, muốn đi xem nhưng lại không thể thoát thân, vì vậy rối rắm không biết phải làm như thế nào cho tốt. Không ngờ Tiểu Đào tỉnh mắt, phát hiện ra đầu mối, hắn mới nói ra.

Mạc Liễm Sâm xảy ra chuyện?

Trong lòng Dịch Cận Ninh hoảng hốt, thầm kêu không tốt, nàng nói: “A Trúc, ngươi biết chàng ở đâu không?”

A Trúc cũng không nói rõ hắn ở đâu, chủ tử chỉ nói sẽ lưu lại ký hiệu cho hắn nếu đã xảy ra chuyện sẽ dùng ký hiệu màu đỏ, không có chuyện gì thì sẽ dùng ký hiệu xanh dương.

Sau khi A Trúc rời đi, Dịch Cận Ninh lo lắng một trận. Mạc Liễm Sâm, chàng không thể gặp chuyện không may!

Nửa đêm, Dịch Cận Ninh thức dậy đi nhà cầu, lại thấy bóng dáng người áo đen kia cạnh cửa sổ.

“Ai!” Nàng hét lớn một tiếng, người nọ lại nhanh chóng rời đi. Chờ Tiểu Đào và Nô Nhi đi vào, đã không thấy bóng dáng nàng từ lâu.

Thân thủ thật nhanh! Nô Nhi trộm nghĩ.

Dịch Cận Ninh hí hửng, vì sao người nọ lặp đi lặp lại nhiều lần hành động đến gần cửa sổ của nàng? Hẳn nàng ta không muốn làm mình bị thương, nếu muốn hại mình thì nàng ta đã sớm đắc thủ rồi.

Rốt cuộc nữ áo nhân này là ai, nàng ta tới đây với mục đích gì?

Chẳng lẽ là người quen cũ của phụ thân? Hoặc là người có liên quan đến mình? Hay là nơi này dính dáng đến quá nhiều bí mật? Nàng rất muốn làm rõ. Ân oán của Tướng phủ nhiều năm trước nàng chỉ biết về chuyện mẫu thân, còn lại nàng không hề biết gì. Về chuyện Dịch Cận An, nàng luôn âm thầm điều tra.

Hiện tại A Trúc đã đi tìm Mạc Liễm Sâm, gần đây Nô Nhi cũng không có tin tức gì, nàng có phần sốt ruột. Nàng chỉ là một đích nữ của Tướng phủ, còn là đích nữ ghi tên dưới danh nghĩa mẫu thân, muốn điều tra một chuyện nói còn dễ hơn làm. Đối với nàng, thân phận Dịch Cận An là một chuyện mù mờ, luôn quanh quẩn trong lòng nàng, không tra ra chân tướng bất kể như thế nào nàng cũng sẽ không an tâm.

Từ khi sống lại đến nay, trả thù Dịch Cận An và hai tên cận vệ còn lại đã không còn quan trọng nữa, chuyện này phải suy nghĩ kỹ rồi tính sau. Hiện tại nàng không có khả năng đi trả thù người khác, không thể gấp gáp. Bây giờ quan trọng nhất là tra ra thân thế Dịch Cận An để vạch trần bí mật sau lưng nàng ta. Trong lòng nàng thâm hạ quyết tâm, nhất định phải tra ra sự thật.

Mười tám tháng giêng, ngày hội Nguyên Tiêu, tất cả mọi người ra ngoài xem hoa đăng đoán đồ đèn. Dịch Cận Ninh nằm trên ghế quý phi đọc sách, nhưng một chữ cũng không vào. Tay phải của nàng lại bất giác vịn vào vòng tương tư trên cổ tay trái, khúc miệng xuất hiện nụ cười ngọt ngào, tiếp theo là một tiếng than thở khe khẽ.

Tiểu Đào buông kim chỉ trong tay: “Tiểu thư, người lại làm sao vậy?”

Tiểu thư không đi dạo hội hoa đăng thì cũng thôi đi, còn nằm ở đó than thở, ngay cả tiểu nha đầu là nàng cũng bị làm cho có chút thương cảm.

“Thời gian tốt như này không phải dùng để than thở, tiểu thư, người nên giống các vị tiểu thư khác ra ngoài đi dạo giải sầu. Cứ tiếp tục như vậy, em sẽ có cảm giác bản thân bị người than thở làm cho già rồi!” Tiểu Đào gạt quyền sách trên tay nàng, lời kéo: “Đi thôi, Nô Nhi cũng không biết vui về đi chơi ở đâu rồi, ngay cả em muốn đi theo cũng bị người giữ ở trong phòng này.”

Dịch Cẩn Ninh than thở một tiếng, đứng dậy theo Tiểu Đào: “Tiểu Đào, không tới một tháng nữa ta sẽ phải gả cho Thanh Vương rồi. Mạc Liễm Sâm mãi chẳng thấy xuất hiện, người nói ta làm sao bình tĩnh lại được?”

Ngồi trước gương đồng, tay vỗ nhẹ lên da thịt nõn nà như ngọc, Dịch Cẩn Ninh cảm thấy rõ ràng tiểu nhân nhi trong gương kia gầy yếu đi rất nhiều. Y đai tiệm khoan chung bất hối, vì y tiêu đắc nhân tiểu tụy*! Nàng đây là đang tiêu tụy vì Mạc Liễm Sâm, hay là vì mình nên mới gầy đi?

*Y đai tiệm khoan chung bất hối, vì y tiêu đắc nhân tiểu tụy (衣带渐宽终不悔, 为伊消得人憔悴): Áo quần rộng dần (gầy đi) nhưng trước sau cũng không hối hận, chỉ vì người ấy (nhớ nhung) mà hao gầy tiêu tụy.

“Tiểu Đào, ta quyết định rồi!” Dịch Cẩn Ninh cười cười: “Ta muốn gả cho Thanh Vương!”

Gả cho Thanh Vương, điều này không ngăn trở trái tim nàng yêu Mạc Liễm Sâm. Nếu Mạc Liễm Sâm thực sự yêu nàng, sẽ đến đưa nàng đi; nếu hắn không đến, nàng sẽ hoàn toàn hết hy vọng, an tâm ngồi vị trí Thanh Vương phi của nàng.

“Gả cho Thanh Vương?” Tiểu Đào chải tóc cho nàng, kéo xuống một lọn tóc làm nàng đau đớn.

Dịch Cẩn Ninh khẽ nhẹ rằng: “Cẩn thận chút!”

“Vậy sự phụ làm sao bây giờ, không phải người rất thích hắn sao?”

Vòng tương tư kia chính là mình chứng tốt nhất, tiểu thư hoàn toàn luân hãm.

“Yêu cũng thế, hận cũng vậy, chàng yêu hay không, ta không thể quyết định, mỗi ngày thức dậy đều lo lắng phải lập gia thất, còn phải ngóng trông khi nào thì chàng tới, nhưng trông mong chỉ công dã tràng!”

“Chủ tử!” Chẳng biết A Trúc trở về từ lúc nào, hắn nghe Dịch Cẩn Ninh nói vậy, lập tức lo lắng cho Mạc Liễm Sâm, đành xuất hiện thay hắn nói một câu,

nhất định Mạc công tử sẽ không phụ người!”

Sẽ không phụ nàng! Dịch Cẩn Ninh nghe hiểu, nhưng nghĩ không ra!

Mãi đến hôm thành thân, Dịch Cẩn Ninh mới hiểu hàm nghĩa trong lời nói của A Trúc. Quả thực hắn sẽ không phụ nàng, nhưng để nàng lo lắng hồi lâu, trả lại nàng lại là kinh sợ lớn nhất!

Lúc này Nô Nhi vui vẻ hát bài hát của trẻ con nhảy chân sáo trở lại, nàng mang về rất nhiều đồ thú vị, cố gắng trêu chọc Dịch Cẩn Ninh vui vẻ, nhưng cuối cùng không có kết quả.

Ngày hôm sau, Lạc Tiểu Tiểu lại tới.

“Ta cho rằng tới qua người sẽ xuất phủ, tốt xấu gì cũng đến thăm “Hội đầu khách” chứ!”

Nét mặt Lạc Tiểu Tiểu luôn là một vẻ cười hi hi, cộng thêm tác phong phóng khoáng của nàng, khiến người khác vừa nhìn liền thoải mái.

Dịch Cẩn Ninh kêu nàng ngồi xuống hàn thuyên một lúc lâu với nàng. Biết quê nàng đều là chế độ một vợ một chồng, tức nam nhân chỉ có thể có một nữ nhân, nữ nhân có thể yêu cầu địa vị ngang nhau với nam nhân, có thể đề xuất ly hôn. Nàng cảm thấy vô cùng mới mẻ, lại vô cùng mong chờ. Tại Việt Vương triều, quy củ đều được định ra, nam nhân tam thê tứ thiếp kỷ thực rất bình thường. Nữ nhân xuất giá phải một lòng một dạ, nếu không sẽ bị bỏ, cuối cùng không ngẩng đầu lên được.

Kiếp trước nàng quá đơn thuần rồi. Nàng cho rằng để Chương Dẫn Giác tam thê tứ thiếp vẫn có thể giữ vững vị trí chính thê của nàng, nhưng không ngờ lại là thương tích đầy mình. Kiếp này, nàng chỉ muốn nhất sinh nhất thế song nhân, nàng chỉ cần đơn giản như vậy, nàng chỉ cần không phản bội tình cảm nữa là đủ rồi!

Nàng cho rằng, trời đất này là một hồ sâu thăm tối, việc này không phải mộng. Gả cho Thanh Vương, gia nhập Hoàng thất, cuối cùng giấc mộng kia chỉ là ảo tưởng. Không ngờ, không những không phải giấc mộng, mà là một niềm vui lớn. Mặc dù niềm vui này có phần hơi quá mức.

“Thân thể ta không thoải mái, không muốn ra ngoài!” Dịch Cẩn Ninh không muốn nói đến chuyện kia, đành nói bừa.

Lạc Tiểu Tiểu cười to: “Ha ha, nhìn người kia, đáng vẻ phờ phạc rũ rượi tuyệt không đẹp chút nào, nào có đáng vẻ của song xu Cẩm Thành, nâng tinh thần lên, ta dạy người khiêu vũ!”

Dịch Cẩn Ninh liếc nàng một cái, nhìn vòng eo cứng nhắc của nàng: “Ta còn cần người dạy sao, vũ điệu của ta không hề thua kém người, bản thân người tự tin nhảy đẹp hơn ta?”

“Ai nói khiêu vũ thì phải uốn éo lắc lư vòng eo, phất tay áo như cổ nhân các người?”

Thình thoảng Lạc Tiểu Tiểu nói ra ít từ ngữ cổ quái khiến người một phòng mơ mơ hồ hồ, gãi đầu liên tục.

“Cổ nhân?” Dịch Cận Ninh cho là mình nghe nhầm.

“À... Câu nói ở quê hương ta, ý tứ người trong thành!” Lạc Tiểu Tiểu cười lúng túng.

Lạc Tiểu Tiểu nói nhảy liên nhảy, nàng đi đến chỗ trống, nhảy động tác cười ngửa. Tư thế cổ quái và vòng eo cứng ngắc không linh hoạt kia khiến người một phòng nhìn trần trối.

Nô Nhi ăn sạch điểm tâm trong tay: “Đây là vũ đạo gì, thực kỳ quái?”

“Ta cũng muốn bắt chước, người dạy ta đi!” Tiểu Đào ồn ào, nói Lạc Tiểu Tiểu dạy nàng.

Gần đây tiểu thư không vui, nếu học xong vũ đạo này là có thể khiến tiểu thư vui vẻ rồi. Kỹ thuật nhảy vừa rồi của Lạc Tiểu Tiểu làm tiểu thư cười rất vui vẻ, xem ra rất có tác dụng.

“Ta cũng muốn học!”

Nô Nhi một bước đi qua, đá ngã cái ghế vương vãi.

“Rầm!”

“Làm càn!”

Sau khi Dịch Cận Ninh cười xong vẻ mặt lập tức nghiêm túc, lại thấy Lạc Tiểu Tiểu vô tội nhìn mình, đành nhoen miệng cười: “Chuyện này... Sẽ tổn hại phong tục*...”

* Chỗ này là thương phong hóa: Thương là thương tổn, gây trở ngại, bại hoại; phong hóa là phong tục giáo hóa. Bại hoại, tổn hại phong tục xã hội và giáo hóa. Ý ngôn hành gây ra ảnh hưởng không tốt đến xã hội giáo dục.

Lạc Tiểu Tiểu không hề gì nhún vai, nữ nhân cổ đại chính là như thế, làm gì cũng sợ bóng sợ gió, sợ này sợ kia!

“Được, không học cũng không sao!” Nàng cười nói: “Ninh Ninh, người làm sao vậy? Nhìn người có vẻ gầy đi!”

Rõ ràng Dịch Cận Ninh gầy đi không ít, nhưng cũng có phong tình, càng có dáng vẻ Lâm Đại Ngọc, nhưng quá gầy chung quy không tốt. Nàng biết đủ loại bị kịch sau khi nữ nhân gả vào nhà trai, gầy như Dịch Cận Ninh nếu sau lại gầy nữa, về sau rất khó sinhhi đường.

“Không sao, có thể là do thời tiết thay đổi!” Ánh mắt Dịch Cận Ninh né tránh.

Có chuyện! Lạc Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt nàng lập tức nhất định là tư xuân, nghe đồn bệnh tương tư rất dễ làm người ta gầy đi. Mặc dù nàng chưa thấy qua, nhưng vẫn tin tưởng.

Nàng nháy mắt hỏi đùa: “Có phải lập gia thất nên lo lắng không? Không sao, nữ nhân ấy mà, sớm hay muộn cũng phải xuất giá! Người đây là bệnh sợ hãi trước khi kết hôn, đừng suy nghĩ nhiều quá!”

Nếu là bệnh sợ hãi trước khi kết hôn thì tốt, ít nhất không cần mỗi ngày buồn bã ngóng trông, nhưng khổ sở chờ đợi lại không có kết quả.

“Tiểu thư có chỗ nào giống bệnh sợ hãi trước khi kết hôn, nàng là bệnh tương tư!”

Một câu của Tiểu Đào vạch trần chuyện xấu của Dịch Cận Ninh, khiến nàng xấu hổ không thôi, liên tục trừng mắt nhìn Tiểu Đào.

“Ra là bệnh tương tư! Nói mau ai hại người tương tư? Ta giúp người bắt hán đến!” Lạc Tiểu Tiểu cười vỗ ngực đảm bảo nói: “Nếu hán dám không đến gặp người, ta đánh chết hán!”

Không tiếc mạng sống giúp bạn, nàng không làm được, nhưng vì bạn đâm người khác hai đao nàng rất vui lòng.

“Aizz, tiểu thư à!” Nô Nhi cắn hạt dưa, nhả vỏ hạt ra nói: “Nhớ nhưng người sống chết không rõ, tung tích khó tìm. Tất nhiên nàng ưu sầu rồi!”

“Hừ, mới không phải đâu! Tiểu thư là lo lắng đến lúc đó người thương không thể giữ lời đến cướp kiệu hoa!” Tiểu Đào cướp đĩa hạt dưa trong tay Nô Nhi.

Thì ra là vậy, thì ra cô nhóc này lo lắng người thương không đúng lúc ngăn cản nàng lên kiệu hoa!

Lạc Tiểu Tiểu vui vẻ: “Vay lo lắng cái rắm, nếu hán thật sự yêu người sẽ xuất hiện, nếu hán không yêu người người mong đợi đến chết cũng chỉ uống công, nghe ta đừng suy nghĩ chuyện này nữa, ta dẫn người đến chỗ này chơi!”

Bất luận thế nào cũng không thể kháng lại thánh chỉ, đó là tội lớn chém đầu. Nhưng người khác tới cướp kiệu hoa thì không phải lỗi của Dịch Cận Ninh, ý nghĩa không giống chứ sao. Nói không chừng sau khi bị cướp kiệu hoa Thái hậu lo lắng nàng khó giữ trong sạch, thay đổi ý định không muốn nàng gả cho Thanh Vương nữa, chẳng phải càng tốt sao?

Nhất cử N tiện nha! Lạc Tiểu Tiểu nghĩ ngợi.

“Đi đâu chơi có thể khiến người ta thoải mái hơn ngủ sao? Ta không đi, Tiểu Tiểu, ngươi về trước đi. Hôm nào ta đến Hồi đầu khách cổ vũ ngươi, giúp ngươi tăng nhân khí.”

Dịch Cận Ninh nghịch ngợm cười, Lạc Tiểu Tiểu từng trêu chọc nàng, nếu nàng đứng trước cửa Hồi đầu khách, nhất định hấp dẫn rất nhiều khách nhân. Lời nói lúc này của nàng, nếu để mẫu thân biết, tất nhiên người sẽ không tha cho nàng.

Theo lời mẫu thân thì sẽ tổn hại phong tục!

Lại qua hai ngày, tâm tư Dịch Cận Ninh hơi lắng lại, không hề cố gắng suy nghĩ chuyện Mạc Liễm Sâm nữa. Ngày hôm đó, nàng muốn ra ngoài một chút, chợt phát hiện Lạc Tiểu Tiểu thần thần bí bí vào từ cổng sau Tường phủ.

Trong lòng Dịch Cận Ninh nghi hoặc, sao Tiểu Tiểu lại lén lút? Nàng đến cổng sau đi theo Lạc Tiểu Tiểu, lại thấy nàng chạy thẳng đến Du Nhiên Hiên của ca ca.

Chỉ lát sau đã thấy nàng ủ rũ đi ra, nàng muốn lên hỏi xem xảy ra chuyện gì thì thấy từ trong phòng có người chạy ra.

Ca Ca và Tiểu Tiểu? Bọn họ có quan hệ gì?

Dịch Cận Ninh vụng trộm núp sau một bụi hoa, che đi thân thể, muốn nghe xem hai người này nói chuyện gì.

Chỉ nghe ca ca nói: “Tiểu Tiểu, nàng đừng như vậy, không phải ta đã ký hiệp nghị kia của nàng rồi sao?”

“Cái gì mà ký hay không, ngươi giả vờ!” Lạc Tiểu Tiểu hừ lạnh: “Nói đừng tặng đồ cho ta nữa, ngươi càng tặng! Ngươi xem ta là người thường à, coi ta là người nào hả?”

“Tiểu Tiểu, đừng như vậy, ta sai rồi còn không được sao?” Dịch Cận Hồng đáng thương kéo tay nàng, lại bị nàng dễ dàng tránh thoát.

Lạc Tiểu Tiểu nghiêm túc nói: “Thỏa thuận chính là thỏa thuận, đó là chứng cứ quan trọng, không phải dùng để chơi đùa. Xin ngươi tôn trọng nội dung thỏa thuận, cũng tôn trọng ta!”

Dịch Cận Hồng vốn cho rằng chỉ cần có thể ở cạnh nàng, nên cái gì cũng không quan tâm. Nhưng sau khi hần đáp ứng ký kết thỏa thuận kia liền không quản được trái tim mình nữa. Hần muốn nhiều hơn, hần muốn Lạc Tiểu Tiểu chính thức trở thành thê tử của hần, chứ không phải là thê tử trên thỏa thuận.

“Trong thỏa thuận kia không phải nói rõ nhà trai phải cố gắng trước mặt nữ nhân làm hết chức trách trọng phu sao?” Dịch Cận Hồng cười gượng.

Lạc Tiểu Tiểu đập khung cửa bên cạnh, rống to: “Thỏa thuận cũng quy định rõ ràng, ngươi không được xâm phạm quyền lợi của ta. Không được dưới tính huống ta không cho phép làm ra bất kỳ chuyện gì liên quan đến quyết định của ta, nhưng ngươi cũng vi phạm điều này, ngươi giải thích như thế nào?”

“Không phải ta đang nhận sai với nàng đấy sao? Tha thứ ta lần này, đảm bảo sẽ không tái phạm lần sau, có được hay không?” Dịch Cận Hồng gơ ba ngón tay thề.

....

Sau đó nói gì, Dịch Cận Ninh đi xuống không nghe nữa. Nàng đứng ở kia lâu như vậy, đại khái cũng đoán được nhất định là ca ca thích Tiểu Tiểu rồi. Về phần thỏa thuận kia, nàng đoán chính là Tiểu Tiểu bày ra. Tiểu Tiểu nàng cũng quá nhiều trò.

Rất nhanh Lạc Tiểu Tiểu chịu thua Dịch Cận Hồng dây dưa, nói rõ một vài chi tiết trên thỏa thuận sau đó lẩn mình chạy lấy người, nhưng lại bắt gặp Dịch Cận Ninh cười xấu xa.

“Nói một chút xem, có phải vừa ý ca ca ta không?” Dịch Cận Ninh ngăn nàng lại, giọng điệu nghi ngờ.

“Đừng, ca ca ngươi như thằng nhóc con, ta chướng mắt!”

Bàn lĩnh bám người của Dịch Cận Hồng có thể nói là hạng nhất, nàng thực hối hận lúc trước tìm hần đến làm đá kê chân, không ngờ lại tự lòi kéo bản thân vào.

Nàng nhừ đầu không ngớt, vội vờ tay nâng trán: “Đừng nói như vậy, ta hối hận muốn chết!”

“Hả?” Hối hận cái gì?

Dịch Cận Ninh biết nhất định giữa ca ca và Tiểu Tiểu có chuyện xưa, xe ra ca ca không thể chiếm được trái tim mỹ nhân rồi!

“Ninh Ninh, ta nói ngươi biết!” Lạc Tiểu Tiểu kéo nàng ngồi xuống ghế đá: “Ngươi cẩn thận nghe ta nói.”

....

Thì ra là Tiểu Tiểu lại có chuyện cũ ly kỳ như vậy, Dịch Cẩm Ninh không ngờ nàng lại là con gái ruột lưu lạc bên ngoài của Tướng quân Uy Trăn! Nhưng nàng muốn thỏa thuận kết hôn giả kia để làm chi? Không phải là gạt người sao?

Nàng nhủ mi: “Ngươi hà tất phải ký thỏa thuận, trực tiếp kết hôn không được sao? Đến lúc đó ngươi là chị dâu của ta rồi!”

“Khó mà làm được, nếu như giả cho ca ca ngươi thật, ta còn không buồn bức đến chết à? Nhìn bản lĩnh quần người của hấn xem...”

Lạc Tiểu Tiểu lời lẽ nghiêm khắc từ chối, giọng phản đối rõ ràng.

“Được rồi, ngươi không muốn thì thôi. Phòng chừng mẫu thân ta cũng không đồng ý ngươi làm chị dâu của ta!”

Dịch Cẩm Ninh rất rõ mẫu thân muốn một nàng dâu ra sao, tính cách tùy tiện như Lạc Tiểu Tiểu bà vốn không thích, càng miễn bàn đến tác phong làm việc kỳ quái của nàng.

Aizz, xem ra con đường tìm vợ của ca ca còn dài dằng dặc đây!

“Đứng rồi, Ninh Ninh, nói đến mẫu thân ngươi, đột nhiên ta nhớ đến một chuyện!” Lạc Tiểu Tiểu cầm tay nàng: “Lần trước ở chùa Phổ Ninh, ta thấy mẫu thân ngươi đi rất gần một nam nhân dáng dấp tuấn tú. Ngươi nói phụ thân ngươi rất có hương vị bán lão từ nương*, rất nhiều nam nhân muốn truy đuổi. Huống hồ, dáng dấp mẫu thân ngươi xinh đẹp như vậy...”

*Bán lão từ nương: chỉ phụ nữ đã đến trung niên nhưng vẫn còn phong vận, đáng về thùy mi, thướt tha, trích từ “Nam nữ - hậu phi truyện hạ”: “Từ nương tuy nhiều tuổi, nhưng vẫn còn đa tình.”

Mẫu thân ngoại tình? Dịch Cẩm Ninh không tin tưởng lắm. Mẫu thân là người an phận thủ lễ, nếu người đã giả vào Tướng phủ, nhất định sẽ không làm ra chuyện tổn hại gia phong. Trừ phi... Bà gặp người kia, người mà trừ Dịch Cẩm Hồng ra bà vẫn luôn nhớ thương trong lòng.

Long Ngân...

“Chao ôi, ta nói ngươi này, có lẽ mẫu thân ngươi hồng hạnh vượt tường rồi...”

Lạc Tiểu Tiểu lại nói ra từ ngữ kỳ quái, Dịch Cẩm Ninh nheo mắt: “Mẹ ngươi có phải ý là nương ngươi không?”*

*Ở đây có sự khác nhau về cách gọi mẹ, Lạc Tiểu Tiểu là người hiện đại xuyên về cổ đại nên dùng từ mẹ nghĩa là mẹ (妈) còn Dịch Cẩm Ninh là người cổ đại nên dùng từ nương(娘) cũng có nghĩa là mẹ.

Rất có khả năng, nếu người kia là Long Ngân...

Đầu tháng hai, cỏ mọc, chim bay, rất nhiều người trẻ tuổi yêu thích túm năm tụm ba đi đạp thanh. Dịch Cẩm Ninh vẫn như thường ngày, không muốn ra ngoài lắm, còn Dịch Cẩm An không biết tự nhốt trong phòng làm gì. Tử di nương không chịu được Dịch Cẩm Dung đeo bám dai dẳng, cuối cùng đồng ý để nàng ta ra cửa đạp thanh.

Hôm đó, Dịch Cẩm Dung ngồi xe ngựa xuất phủ, nhưng trên đường quá nhiều người, đành phải xuống xe đi bộ đi tìm bạn tốt của mình là Giang Thanh Duệ – con gái đại phu. Nàng ta và Giang Thanh Duệ vốn hẹn nhau cùng ra ngoài đạp thanh, kết quả trong nhà Giang Thanh có chút chuyện nói nàng qua đón. Nhưng đường... Aizz!

Dịch Cẩm Dung không kim được tức giận, để phu xe về trước, tự mình dẫn theo thị nữ thiếp thân Tiểu Hoa đi xem đường phố náo nhiệt, không tới một lát đã đi tới hẻm nhỏ vắng người.

Bất chợt, mấy gã nam tử thô tục đi từ bên kia hẻm nhỏ tới, nàng ta sợ tới mức lui về phía sau từng bước, mang theo Tiểu Hoa quay về. Nhưng đằng sau cũng đụng phải vài gã lưu manh khác, bọn chúng cười quỷ dị phát tay áo, trong mắt nhìn hai chủ tử phát ra ánh sáng như sói đói.

“Các ngươi... Các ngươi muốn làm gì?” Dịch Cẩm Dung sợ hãi, Tiểu Hoa bảo vệ chủ tử từ sau người: “Các ngươi đừng làm càn, tiểu thư chúng ta là con gái của Thừa tướng... Các ngươi... Nếu các ngươi... Cứu mạng...”

Hai tên lưu manh trong đó cười xấu xa, bắt lấy tay Tiểu Hoa sờ soạng: “Nha đầu thật non mềm, vừa nhìn đã biết là chim non!”

Dịch Cẩm Dung thấy họ bắt Tiểu Hoa, tức giận nói: “Thả Tiểu Hoa ra, ta là con gái Thừa tướng, các ngươi dám ức hiếp ta xem!”

“Ô, nha đầu này tên Tiểu Hoa này! Tên rất hay!”

Hai người kia sờ soạng vài cái trên người Tiểu Hoa, sau đó một người trực tiếp vác nàng trên vai, Tiểu Hoa ra sức đánh lên lưng hấn: “Các ngươi... Các ngươi buông ta ra, tiểu thư cứu nô tỳ, các ngươi buông ta ra...”

Dịch Cẩn Dung hoảng sợ nhìn bọn họ vào một gian phòng bình thường, nàng ta định chạy trốn thì bị chặn lại, nhất thời sợ đến mức hai chân mềm nhũn, thẫn thờ, xong rồi.

Trong phòng lập tức truyền đến tiếng la hét của Tiểu Hoa: “Đừng tới đây, van cầu các người đừng tới đây...”

Rất nhanh sau đó, trong phòng không có âm thanh gì nữa, thỉnh thoảng chỉ truyền ra vài tiếng thở thò gấp thoải mái, mấy gã bên ngoài nghe thấy nhìn Dịch Cẩn Dung mà tâm viên ý mã.

Dịch Cẩn Dung sớm bị dọa sợ, kết cục của Tiểu Hoa nghĩ thôi là biết, nàng ta không dám tưởng tượng kể tiếp bản thân sẽ đối mặt với chuyện gì. Hiện tại có gì đến cứu nàng ta với, nàng ta gào khóc: “Van cầu các người, thả ta, ta cho các người tiền bạc...”

Mấy gã lưu manh bên ngoài thấy tư sắc Dịch Cẩn Dung càng đẹp, vô cùng vui sướng, mặc kệ nàng ta cầu xin như nào. Bọn chúng là ác bá lưu manh không ai trông coi, cùng lắm là phạm tội rồi bị giam vài ngày, sau khi được thả ra lại hoành hành không trở ngại.

Hiện tại bọn chúng làm gì lo lắng nhiều như vậy, chúng xoa tay: “Đứa này đẹp, ném càng có hương vị!”

Một gã trong đó vận y phục màu nâu cười bỉ ổi nhất, nước miếng chảy dài. Gã là đại ca của chúng, tất nhiên được hưởng phúc lợi đầu tiên, chỉ thấy gã tóm được cánh tay Dịch Cẩn Dung, thô bạo khiêng vào giữa phòng nhỏ kia.

“A! Buông ta ra... Cứu mạng!” Dịch Cẩn Dung không ngừng đánh đấm gã kia, ra sức giãy dụa: “Cứu mạng, người đâu! Hu hu... Ai tới cứu ta...”

Một bàn tay thô ráp ghé tới xoa mặt Dịch Cẩn Dung: “Ha ha, tiểu nương tử, nơi này sẽ không có ai tới, người kêu cũng vô dụng. Thuận theo ta, chúng ta sẽ rất dịu dàng!”

Vài người còn lại cũng vào, hai người vừa mang Tiểu Hoa vào đã sớm hưởng thụ một trận, đang kéo quần buộc đai lưng.

Bọn họ vỗ vào sau vai người kia: “Huynh đệ, thoải mái đi, chúng ta đi trước!”

Cánh cửa bị đóng lại, Dịch Cẩn Dung bị ném lên giường.

Tiểu Hoa trên giường chết vô cùng thê thảm, quần áo nàng bị xé nát, trên người đầy vết thương, đôi mắt mở thật to, như đang đòi mạng ai vậy.

Dịch Cẩn Dung sợ tới mức run cầm cập ngồi dậy, không ngừng đập đầu: “Cầu xin các người thả ta, van cầu các người!”

“Trước khiêng nha đầu kia đi, cản trở!”

Gã mang Dịch Cẩn Dung vào nhà rống lên với bóng lưng hai gã kia, lập tức hai gã kia dùng chân bực Tiểu Hoa lại khiêng ra ngoài.

Trên giường bừa bọn họ không chịu được, một vệt máu đỏ tươi trên đệm trải giường màu trắng vô cùng chói mắt.

Đó là... Máu xử nữ của Tiểu Hoa.

“Không được, van cầu người, không được!”

Bốp! Một bạt tai vang dội, đánh Dịch Cẩn Dung nghiêng hẳn đầu về một bên.

Tiếng la khóc của Dịch Cẩn Dung bị át trong âm thanh thô bạo của gã nam nhân: “Xú nương, người kêu nữa lão tử đánh chết người!”

“Cứu mạng...” Nàng ta càng giãy dụa càng bị siết chặt, gã kia càng phấn khích.

Gã cười quỷ dị xé rách y phục nàng ta, động tác thô lỗ không chịu được, không thêm để ý tới Dịch Cẩn Dung đang hét to.

Một cái miệng thối cúi thấp xuống, Dịch Cẩn Dung tuyệt vọng nhắm hai mắt.

Lần đầu tiên nàng ta cảm thấy cái chết không hề đáng sợ, đáng sợ là đối mặt với khuất nhục vô tận nhưng không có cách nào phản kháng, đáng sợ là đối mặt với sự cưỡng ép của cầm thú nhưng không cách nào chống lại. Nàng ta ngừng khóc, cũng không từ chối mặc gã kia tùy ý tàn sát bừa bãi trên người nàng ta.

Có phải kiếp trước mình gây ra nhiều tội lỗi nên mới dẫn đến kiếp nạn lần này? Đột nhiên nàng ta cảm thấy bản thân mình thật bẩn, thật thấp hèn!

Chỉ chốc lát sau, hai gã ra ngoài trở về...

Sau đó, Dịch Cẩn Dung đối mặt với bóng đêm vô tận và hành hạ khổ sở, tiếp theo nàng ta không biết gì nữa.

Trong phòng tiếng cười nam nhân vang lên không ngừng, tiếng la khóc của nữ nhân lập tức bị át đi. Tại nơi cách gian phòng này không xa có một nữ nhân đi ra, toàn thân nàng áo đen, trên mặt còn che bởi một khăn che mặt màu đen, nếu có người ở gần thấy được nhất định sẽ bị dọa sợ.

Nữ nhân này cười thần bí, hàm răng trắng nhìn rất đẹp mắt, nhưng bởi dung mạo bị hủy nên lộ vẻ quý dị.

Nàng chính là nữ nhân Dịch Cẩn Ninh vẫn luôn tra xét, nhiều năm trước một lần gặp gỡ lãng mạn tạo nên một đoạn chuyện xưa thê thảm. Nàng vốn không phải nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, nhưng vì vậy mà bản tính vẫn vậy. Nàng muốn báo thù, nàng hận người nam nhân kia, nàng hận những người trong Tướng phủ.

Khi Dịch Cẩn Dung tỉnh lại trời đã tối, nàng ta không dám về nhà, lê thân thể mệt mỏi đến khách điểm nhỏ. Nàng ta sai người đưa thư về nhà nói lại là mình ở lại nhà Thanh Duệ, sau bữa trưa ngày hôm sau mới chậm chạp về Tướng phủ.

Về phủ, Dịch Cẩn Dung hoàn toàn thay đổi trở thành một người khác, nàng ta không hề chua ngoa ương ngạnh nữa, có khi nha hoàn làm chuyện sai cũng không tra xét. Dịch Cẩn Ninh nghe vậy cảm thấy có chút kỳ quái từ muội muội khi nào thì trở nên dịu dàng như vậy rồi? Chẳng lẽ trước khi xuất giá suy nghĩ đến mức thay đổi hoàn toàn, muốn người trong phủ gia yêu mến?

Thật ra thì trở lại từ ngày hôm đó, Dịch Cẩn Dung hoàn toàn mất hết tính khí. Đường như nàng ta trở nên trầm mặc ít nói, đối với ai cũng là đáng vẻ dịu dàng, khiến người khác trù mến.

Không ai biết chuyện ngày đó, không ai phát hiện nàng ta thay đổi, hình như nàng ta lại hiểu rõ một chuyện, cả ngày buồn bực không vui ngăn người. Có lúc nàng ta gặp ác mộng, thỉnh thoảng tự lẩm bẩm với vách tường, hiện tại tinh thần nàng ta có chút hoảng hốt.

Từ đi nương nhận ra sự thay đổi của nàng ta, nhưng cho rằng đó là bệnh chung trước khi xuất giá, chỉ khuyên nàng ta không nên nghĩ nhiều, rồi không để ý tới chuyện này nữa.

Mùng ba tháng hai, An Mộng Nhi không giống bình thường ở lại trong nhà, mà đến chùa Phổ Ninh. Dịch Cẩn Ninh cảm thấy kỳ quái, không phải hôm kia mẫu thân vừa đi sao, sao lúc này lại đi nữa? Từ hành động lẫn này của mẫu thân nàng nhận ra không khí không bình thường, lần này mẫu thân đến chùa Phổ Ninh nhất định là có bí mật không muốn để ai biết.

Hôm nay mí mắt phải nàng nhảy liên tục, lo lắng mẫu thân sẽ xảy ra chuyện. Bèn gọi Tiểu Đào và Nô Nhi: “Đi, chúng ta cũng đi chùa Phổ Ninh xem thử!”

Quả thực An Mộng Nhi đến chùa Phổ Ninh không phải để dâng hương, bà đi thẳng đến chùa Phổ Ninh, vừa xuống xe ngựa lập tức đi một mạch đến phòng khách, nơi lần trước bà và Long Ngân gặp mặt.

Long Ngân đã đến từ lâu, ông chấp tay sau lưng đứng trước bức họa chăm chú nhìn, ngay cả An Mộng Nhi đến ông cũng không phát hiện ra. Chùa Phổ Ninh là nơi thanh tu, bình thường ít có người tới, lại thêm bước chân An Mộng Nhi rất nhẹ, không có võ công nên ông không hề phát hiện ra.

An Mộng Nhi nhìn bóng lưng ông, trong mắt tràn đầy nhu tình.

Bà nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Long ca ca!”

“Đến đây!” Long Ngân cười, đôi mày kiếm đẹp mắt trên gương mặt cương nghị của ông khẽ nhướng lên, lộ rõ sự vui vẻ của ông trong lúc này.

Qua nhiều năm như vậy, Mộng Nhi vẫn chưa quên ông, bảo ông sao có thể không vui vẻ.

“Mấy ngày vừa qua có khoẻ không?”

Giọng nói tràn đầy dịu dàng của An Mộng Nhi vây quanh ông, đời này ông lại không có cách thoát khỏi trầm mê của bà.

“Ta khoẻ lắm, nàng thì sao!”

Hai người nói chuyện vừa có vẻ cứng nhắc, nhưng lại lộ ra nhu hoà. Long Ngân thấy mình rất may mắn vì đã quay lại tìm bà, ông biết những ngày gần đây bà sống không tốt, trừ chuyện Dịch Cẩn Hồng có thể khiến bà vui vẻ ra, những thứ khác với bà đều là mây trôi.

Ông kích động cầm tay bà, đôi tay này vẫn mượt mà nhẵn nhụi, ấm áp trơn mềm như thế. An Mộng Nhi trở tay cầm tay ông, tựa như bao bọc ông trong trái tim ấm áp, khiến ông hạnh phúc gấp bội lần.

Trong nháy mắt, ông rất muốn ôm bà vào lòng, nói cho bà biết: “Mộng Nhi, đi theo ta đi, ta sẽ cho nàng hạnh phúc!”

Nhưng ông biết mình không thể, ông không muốn phá vỡ liên kết mong manh giữa hai người, liên kết duy nhất chính là sự day dứt và giấc mộng chưa thực hiện được của bà.

Nhưng mà, An Mộng Nhi cũng chủ động ôm ông, điều này khiến ông vừa mừng vừa sợ: “Mộng Nhi, nàng...”

“Long ca ca, từ trước đến nay Mộng Nhi đều có một giấc mơ, chính là cùng huynh song túc song tề. Nhưng Dịch Trường Hoa đã đến, phá vỡ giấc mơ của ta. Nếu ta không gả cho hắn thì chỉ còn con đường chết, khi đó ta rất biết ơn hắn, nên gả cho hắn. Nhưng sau này...”

Bà thờ dài, ôm ông thật chặt: “Sau này, ta phát hiện người hại cả nhà ta chính là hắn, ta hận không thể ăn thịt, uống máu hắn, nhưng lại phát hiện bản thân

mình có thai. Ta có thể hận hấn nhưng không thể hận con trai của ta, đứa nhỏ vô tội, mặc dù đoạn thời gian đó ta từng muốn phá đi.”

“Mộng Nhi, đừng nói nữa, ta biết cả.” Long Ngân chưa bao giờ nghĩ tới Mộng Nhi lại đặt ông dưới tận đáy lòng, trở thành quyền uy sâu nhất, giờ phút này ông bằng lòng tin tưởng.

Dịch Cẩm Ninh và hai nha đầu ở ngoài nhìn hai người ôm nhau hạnh phúc, trong lòng vui mừng thay mẫu thân. Nam nhân tên Long Ngân đó thật là một trượng phu, ông không ngại mẫu thân đã xuất giá, hoàn toàn nguyện ý chờ mẫu thân hồi tâm chuyển ý. Nam nhân như vậy, bảo sao mẫu thân không thương, nếu đổi lại là nàng nàng cũng sẽ bắt chập tới tìm.

“Đi thôi, chúng ta về nhà!” Dịch Cẩm Ninh nói với hai nha hoàn ở sau lưng.

Nô Nhi còn nhỏ, nàng không hiểu thế giới của người lớn, tò mò hỏi: “Không phải chúng ta định tổ giắc đại phu nhân sao?”

“Không thấy bọn họ ân ái như vậy sao, muội hẳn tâm chia rẽ bọn họ?” Tiểu Đào hung dữ cốc đầu nàng: “Đánh cho đứa nhỏ không hiểu chuyện nhà muội tỉnh ra.”

Chủ tớ mấy người vô cùng vui vẻ về phủ, trong lòng Dịch Cẩm Ninh suy nghĩ nên làm như thế nào để mẫu thân rời đi theo Long Ngân. Theo lời Lạc Tiểu Tiểu, nam nhân tốt nếu không giữ lại, sau này sẽ không có. Lúc trước Lạc Tiểu Tiểu cố ý nói nàng chú ý chuyện mẫu thân, lại phát hiện mẫu thân yêu Long Ngân. Nếu có thể thúc đẩy đoạn lương duyên này, ca ca sẽ rất vui mừng.

Hiện tại Dịch Cẩm Ninh đã liệt mình và mẫu thân thành người ngoài của Tướng phủ, phụ thân có cảm nhận gì nàng hoàn toàn không quan tâm.

Ngày hôm sau, Dịch Trường Hoa đi viện An Mộng Nhi tìm bà bàn bạc chuyện hai tỷ muội xuất giá và chuyện Dịch Cẩm Dung cập kê và chờ gả. Thì phát hiện bà ở trong sân chăm chú đọc một bức thư, hoàn toàn không phát hiện ông đến.

Ông cướp lá thư qua, ngoài ý muốn phát hiện bức thư này do Long Ngân viết, mở đầu là vài câu tâm tình, mong đợi. Ông cau mày thật chặt, nhìn cũng không nhìn đoạn sau, tay không tự giác siết chặt lá thư, vo thành một nắm.

“Nói, chuyện bao lâu rồi?” Ông không đến viện của bà, thì bà coi ông là người chết rồi sao? Lại dám công khai thư từ lui tới với người kia.

“Ngài đừng làm hỏng thư của ta.” An Mộng Nhi cầm tay ông, cố gắng lấy lá thư bị vo nát.

“Ta cho các người chàng chàng thiếp thiếp, An Mộng Nhi, bây giờ nàng là người của ta, là phu nhân của Dịch Trường Hoa ta. Tại sao nàng không để ý đến cảm thụ của ta, nàng làm như vậy chẳng lẽ không phụ lòng ta sao?”

Đôi mắt An Mộng Nhi rung rung, vén váy ngồi xổm xuống đất nhặt mảnh giấy bị xé vụn, nước mắt doanh tròng nhưng lại quật cường không chịu để nó rơi xuống.

Đây là thư Long Ngân viết cho bà, bà muốn ông giúp đỡ điều tra xem ai hãm hại con trai bà, rất không dễ dàng mới trông đợi được một chút tin tức, cuối cùng lại bị Dịch Trường Hoa xé nát. Dịch Trường Hoa xé bỏ không chỉ có lá thư này, còn có chút thiện cảm còn sót lại trong bà.

Bà hít mũi, thu hồi nước mắt: “Dịch Trường Hoa, ngài có biết khi ngài đến Phật đường đón ta ta vui vẻ đến đường nào không? Ngài có biết ta trông đợi lá thư này đến mức nào? Ngài có biết ta vẫn luôn mong đợi có thể làm chút chuyện cho Hồng Nhi đến nương nào không? Lá thư này... Hu hu, lá thư này là tất cả sự thật liên quan đến Hồng Nhi, vậy mà ngài lại xé nó? Ha ha... Ngài lại xé mất, giỏi, ngài giỏi! Ngài không muốn nhưng ta muốn, hấn là con trai của ta, cũng là con trai của ngài! Ngài cứ như vậy không muốn gặp hấn? Ngài...”

Bà không còn bất cứ ảo tưởng nào nữa, bà hạ lệnh đuổi khách: “Đi đi, dù sao chân Hồng Nhi đã tốt hơn rồi, dù tìm ra hung thủ cũng không bù đắp được gì!”

“Hấn không phải con trai của ta...” Dịch Trường Hoa thấy An Mộng Nhi đuổi mình đi, cuống quýt ngăn lại, đề hai vai bà chất vấn: “Có phải hấn là con trai của nàng và Long Ngân không?”

Chuyện này ngăn cách trong lòng ông nhiều năm, đến giờ vẫn không thể buông xuống: “Năm đó Hồng Nhi mới tròn tám tháng đã được sinh ra, tính toán chính là ngày nàng tiễn Long Ngân rời đi, ta... Sao ta có thể không nghi ngờ!”

Ha ha, thì ra hấn vẫn luôn hoài nghi Hồng Nhi không phải con trai ruột của hấn, chẳng trách... Chẳng trách hấn để mình Hồng Nhi đang gãy chân đến chùa Phổ Ninh, còn không cho mẹ con bà gặp mặt. Không trách được, không trách được!

An Mộng Nhi cười điên cuồng: “Ha ha ha... Dịch Trường Hoa, Hồng Nhi sinh non không phải ngài đã biết từ lâu đó sao? Như nào, còn đi điều tra bà mẹ kia đúng không? Bà ấy chết sớm đúng không, ngài nghi ngờ ta giết bà ấy đúng không?”

Bà che ngực, cười đến khó chịu. Thì ra trượng phu của bà vẫn luôn hoài nghi bà, nam nhân luôn miệng nói yêu bà lại có thể hoài nghi Hồng Nhi không phải con trai ruột của hấn, mà là con hoang của bà và Long Ngân? Nực cười, thật nực cười!

Năm xưa nếu không phải bà bị một nữ nhân áo đen vô tình đụng phải, bà cũng không phải trải qua mười mấy năm khổ sở. Bà còn nhớ, dáng dấp nữ nhân đụng vào bà kia vô cùng xấu xí, mặt của nàng bị hủy nửa bên, nhìn qua đã thấy ghê sợ, rất dọa người.

Cho nên Hồng Nhi sinh non có thể là do bị đụng, thêm vào đó là kinh sợ gây ra, lúc ấy Dịch Trường Hoa cũng ở đó. Nhưng bây giờ hấn lại nói hấn

không tin mình?

Thôi, lòng bà đã sớm phủ kín với ông, không phải sao? Nghĩ nhiều cũng uống công, không bằng nhắm lại xem ngày sau nên đi nơi nào. Trượng phu như Dịch Trọng Hoa, không xứng để bà yêu, không bao giờ xứng nữa.

Giờ phút này tâm tình bà đã ổn định lại, bà vẫn cho là trong lòng mình có người khác là có lỗi với ông, nhưng ông thì sao, căn bản từ đầu chưa từng tin tưởng bà.

Kết thúc, càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 48: Giúp mẫu thân bỏ trốn

Tối hôm đó, sau khi dùng cơm tối, An Mộng Nhi ngồi trước ngọn đèn tí mi đan la anh* cho hai tý muội Dịch Cẩn Ninh, đây là chuyện của người làm mẫu thân là bà nên vì các nàng, buộc trên hông cho con gái khi các nàng xuất giá. Mười mấy năm qua bà luôn ở trong Phật đường bế quan tự thủ, chưa từng thực sự làm được gì tử tế cho con cái nên cảm thấy hổ thẹn trong lòng.

*La anh: Thời xưa, khi người con gái lấy chồng sẽ đeo những sợi dây có màu sắc rực rỡ bên hông, đây là lí do vì sao trong “Thi Kinh” có câu: “Thân kết kỳ ly, cửu thập kỳ nghi” miêu tả khi người con gái lấy chồng, người mẹ lưu luyến không muốn rời xa và đan la anh, đây chính là “kết ly” (kết hôn, thành hôn), về sau hai chữ này trở thành cách gọi khác của việc lập gia đình thời cổ.

Chuyện hồi sáng để lại cho bà rung động quá lớn, mười tám năm qua trượng phu của bà lại có thể cho rằng con trai là con hoang của bà và người khác! Đồ cưới la anh vốn đã được chuẩn bị xong xuôi nhưng trong lòng bà không thể bình tĩnh trong một đoạn thời gian, vì vậy bèn mượn chuyện kết la anh để tìm việc làm.

Dịch Cẩn Ninh đến tìm mẫu thân, trong lòng nàng cũng cảm thấy khó khăn, ngày thành thân không xa, nàng càng thêm thấp thòm, bèn tìm đến mẫu thân nói chuyện tâm tình để giải sầu.

Nàng vừa vào cửa đã thấy mẫu thân ngồi trước đèn than thở, trong tay còn cầm một chuỗi la anh đã kết xong. Nàng cười hỏi: “Mẫu thân gặp chuyện gì buồn bức không vui vậy?”

“Aizz!” An Mộng Nhi đứng dậy, cảm la anh đã đan xong ước thử trên người Dịch Cẩn Ninh: “Con đến đây, xem tay nghề mẫu thân như thế nào!”

Dịch Cẩn Ninh bước tới, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì xấu hổ, đây là la anh buộc trên hông do mẫu thân đan cho nàng trước khi nàng xuất giá.

“Vâng, con thử xem sao. Tay nghề của mẫu thân tốt như vậy, con đeo lên nhất định rất đẹp mắt!”

An Mộng Nhi cẩn thận đeo la anh cho nàng, trên chuỗi la anh đủ màu sắc điểm xuyết vài viên đá quý, nhìn rất bắt mắt. Tay của bà rất ấm áp, động tác dịu dàng, thuần thục buộc trên hông Dịch Cẩn Ninh, tựa như đang làm chuyện cuối cùng vì con gái. Khoé mắt bất tri bất giác có giọt nước tràn ra, bà vội đưa tay lên xoa.

“Thật đẹp mắt!”

La anh được buộc lại, Dịch Cẩn Ninh xoay người hai vòng, thấy đôi mắt mẫu thân phấp phỏng, hàng mi run rẩy còn vương giọt nước mắt.

“Mẫu thân, làm sao vậy?”

“Không sao, có hạt bụi bay vào mắt thôi.” An Mộng Nhi quay lưng đi, không muốn để Dịch Cẩn Ninh thấy được vẻ mặt bi thương của bà.

Dịch Trường Hoa là trượng phu của bà, không phải cứ nói đoạn tuyệt là có thể đoạn tuyệt. Những năm gần đây, bà đợi ở Phật đường trong lòng vẫn luôn tự hỏi vì sao ngay từ đầu phải gả cho ông, tất nhiên cũng nhận ra được một vài lý do. Con người đều có tham niệm, tham niệm chồng chất lên nhau sẽ không thể không chế được cái tâm.

Năm ấy Long Ngân bị lưu đày, bà vẫn cho rằng giấc mơ của mình vì thế mà vỡ nát, không ngờ Dịch Trường Hoa một công tử ca trẻ tuổi tài cao lại coi trọng bà.

Thiếu nữ nào mà chẳng mộng mơ, có cô nương nào mà không mơ mộng? Một giấc mộng của bà bị vỡ vụn, một giấc mộng khác lập tức bắt đầu, mà sự xuất hiện của Dịch Trường Hoa vừa vận dẫn đất giấc mộng của bà.

Người nhà chết thảm, toàn bộ An gia bị sao trăm*, khi đó chính Dịch Trọng Hoa cho bà hy vọng, để bà sống tạm bợ đến tận bây giờ. Cho nên, bà biết ơn ông.

*Sao trăm: Sao gia trăm thủ, xét nhà chém đầu.

Nhưng từ khi bà biết rõ sự thực về thảm án An gia, giấc mộng này của bà cũng vỡ vụn nát. Mộng vỡ nhưng vẫn còn con trai ràng buộc, bà đành cố gắng vá lại giấc mộng này, giữ gìn trong cung điện kỷ ức, thỉnh thoảng lấy ra nhớ lại, thỉnh thoảng lấy ra để hoài niệm.

Con trai là lý do cuối cùng bà ở lại bên cạnh Dịch Trường Hoa, bà vốn có thể bỏ lại tất cả cứ thế rời đi, nhưng lại ở lại vì con. Song trọng phu bà yêu này, trọng phu Dịch Trọng Hoa của bà lại nghi ngờ bà mười tám năm, mười tám năm!

Cuối cùng bà cũng mệt mỏi, bà không muốn mơ mộng nữa. Con trai bà đã lớn rồi, bà... có thể bỏ mặc rồi. Rời đi là lựa chọn tốt nhất của bà cũng là lựa chọn duy nhất.

Sự thật Tuệ Hải cũng từng nói, bề khổ không cùng quay đầu là bờ, bờ bên của bà... bà đã tìm về được rồi. Hiện tại, bà muốn chạy về phía bờ bên kia, tìm nơi nương tựa.

“Mẫu thân, đừng buồn phiền!” Dịch Cẩm Ninh dịu dàng nói: “Rời đi thôi, theo ý nguyện ban đầu của người!”

An Mộng Nhi kinh ngạc nhìn nàng, đứa nhỏ này, biết rõ?

Thấy An Mộng Nhi kinh ngạc như vậy, Dịch Cẩm Ninh dịu dàng cười, nụ cười kia như yên hoa tháng ba, như gió xuân phất nhẹ qua liễu, từng sợi thấm vào lòng người, ấm áp.

“Chuyện của người, Ninh Nhi biết rõ. Không phải Ninh Nhi muốn can thiệp chuyện riêng của mẫu thân, Ninh Nhi chỉ muốn làm mẫu thân hạnh phúc, muốn nhìn mẫu thân cười vui vẻ, muốn mẫu thân sống thoải mái không bị ràng buộc.” Nàng than thở một tiếng: “Những năm gần đây mẫu thân chịu khổ rồi, nếu là con thì đã rời đi từ lâu, tội gì tự làm tổn thương mình!”

“Ninh Nhi, ta là phu nhân Tướng phủ, là thê tử được ông ấy cưới hỏi đàng hoàng. Ta...”

Lúc này, bà như một tiểu cô nương lạc đường, bà cần có người dẫn dắt mới có thể bước ra khỏi chướng ngại, bước về phía tương lai tươi sáng, mà Dịch Cẩm Ninh chính là người dẫn dắt ấy.

Điều An Mộng Nhi phiền não chính là thân phận của mình, nữ tử xuất giá tòng phu, nếu không thể lấy được hưu thư thì không thể tùy ý rời đi. Cho dù rời đi cũng sẽ bị bắt trở về. Bà cũng muốn để Dịch Trường Hoa trực tiếp bỏ bà, để bà không còn bận lòng rời đi, nhưng Dịch Trường Hoa ông sẽ không đáp ứng.

“Mẫu thân chớ lo lắng, bên phụ thân... Con sẽ nghĩ cách, nếu người thật sự muốn rời đi thì cứ đi đi, con đã gặp Long Ngân thúc thúc kia, là một nam nhân tốt, ông ấy đáng giá để người đi theo!”

Dịch Cẩm Ninh ôm bà, vỗ lưng, nói thầm vào tai bà: “Chuyện của người và Long Ngân thúc thúc Ninh Nhi đã biết từ lâu, Ninh Nhi ủng hộ người, sẽ đứng cạnh người, làm hậu thuẫn cho người. Yên tâm, người chỉ cần bận tâm đến chuyện rời đi cùng Long thúc thúc là được, nếu không xử lý tốt vẫn có thể kéo được chút thời gian, ca ca có một cô nương tốt chăm sóc, mẫu thân không cần lo lắng!”

Những gì nên nói đều đã nói, nàng xem mẫu thân có thể nghĩ thông suốt hay không. Dịch Cẩm Ninh buông An Mộng Nhi ra, chớp mắt với bà mấy cái: “Mẫu thân ngủ ngon, chúc người có giấc mơ đẹp!”

Mộng đẹp, nhất định ta sẽ tạo nên một giấc mộng đẹp! Trong lòng An Mộng Nhi tự an ủi mình.

Ngày hôm sau, An Mộng Nhi nhận được thư do Long Ngân gửi đến. Trong thư nói tối nay sẽ đến đưa bà đi, đến một nơi không ai có thể tìm được bọn họ. Khỏe mắt bà ướt ướt, giấc mộng trông chờ nhiều năm rốt cuộc có thể vẹn toàn rồi.

Tối hôm đó bà chuẩn bị bọc quần áo xong sớm một chút, cho nha hoàn và ma ma lui xuống, nói là thân thể không thoải mái, muốn nghỉ ngơi sớm. Tối nay vừa khéo Dịch Trường Hoa bị Hoàng thượng triệu vào cung thương thảo luận chuyện hạn hán tại Hoài Bắc, không thể trở về sớm được. Tất cả đều được sắp xếp ổn thỏa, An Mộng Nhi khẩn trương, từ đầu đến cuối bà đều cảm thấy bản thân to gan quá mức.

Ban đêm, phần lớn mọi người đã ngủ, trong Tướng phủ yên tĩnh.

Chưa tới giờ hội một khắc, Dịch Cẩm Ninh tới viện của bà, Dịch Cẩm Hồng cũng tới. Hai huynh muội nhìn mẫu thân ngồi trước ngọn đèn dầu, nhìn thời gian trên lậu* ngày càng thay đổi, sốt ruột chờ Long Ngân đến.

*Lậu: Đồ vật tính thời gian ở thời cổ đại, làm bằng đồng có những khe hở, có rãnh nước hoặc cát, được đánh dấu thành từng mốc tương ứng với thời gian. Tên gọi tắt là “lậu”, giống như “đồng hồ tích” (cũng như “đồng hồ khắc lậu”), “tần canh thăm”

An Mộng Nhi cầm hai tay Dịch Cẩm Ninh, căng thẳng đến đỏ mặt hỏi: “Ninh Nhi, như vậy không được đâu!”

“Mẫu thân, đến lúc này rồi người đừng do dự nữa!”

Dịch Cận Hồng vỗ vai bà: “Nương, đây là lần cuối cùng hài nhi ở trong Tướng phủ gọi người như vậy, sau này không biết bao giờ mẹ con chúng ta mới có thể gặp lại nhau. Con...”

Hắn nghẹn ngào nói không nên lời, giờ ngo buổi trưa hôm nay hắn không nghỉ ngơi, vừa định ra ngoài tìm Lạc Tiểu Tiểu thì Ninh Nhi tìm đến hắn. Khi hắn nghe mẫu thân muốn bỏ trốn cùng Long Ngân thúc thúc thì quả thật sợ hết hồn. Mẫu thân là người dịu dàng, bất kể như thế nào cũng sẽ không thể làm ra chuyện này, nhất định là Ninh Nhi giật dây bà.

Thực ra trong lòng hắn vẫn luôn hy vọng mẫu thân được vui vẻ, tìm được hạnh phúc thuộc về mình, chứ không phải luôn trông coi hắn, còn phải đối mặt với vị phụ thân máu lạnh kia. Ý tưởng của Ninh Nhi cũng là ý tưởng của hắn, trước đây hắn đã muốn để mẫu thân rời khỏi Tướng phủ, nhưng bởi vì chân có bệnh nên đành bất lực. Hiện giờ Ninh Nhi và mẫu thân đều có ý nghĩ này, hắn càng thêm vui vẻ.

Hai huynh muội ở Du Nhiên hiến bàn bạc cả buổi, cuối cùng quyết định chọn đêm nay hành động. Lúc trước bọn họ gửi cho Long Ngân một phong thư, đề ông tối nay giờ Hợi một khắc tới đón mẫu thân. Sau đó lại liên lạc với Lạc Tiểu Tiểu tìm cha nàng trình báo lên trên tin tức Hoài Bắc hạn hán đề Hoàng thượng kiểm chế Dịch Trường Hoa một khoảng thời gian, trong khoảng thời gian này làm nổi những việc còn lại.

“Đứa nhỏ ngoan, mẹ biết con hiếu thuận, mẹ không ở bên cạnh con phải nhớ chăm sóc mình thật tốt, nhất định đừng như lúc nhỏ nổi giận không ăn cơm, nhất định không được...”

An Mộng Nhi thao thao bất tuyệt, tựa như có chuyện nói không hết, Dịch Cận Hồng nghe vậy lập tức ngăn lại.

“Mẹ, hài nhi đã lớn rồi!”

Đinh một tiếng, thời gian trên lầu điểm đúng giờ Hợi một khắc. Bên ngoài xuất hiện tiếng còi, sau đó là tiếng ngựa hí.

“Đến rồi!”

An Mộng Nhi túm chặt ống tay áo, ống tay áo của bà bị siết đến nhăn nhúm. Bà đứng phắt dậy chạy về phía cửa.

“Mộng Nhi!”

“Long ca ca!”

Người hữu tình mừng rỡ ôm nhau, Long Ngân hít nhẹ mái tóc của bà, thâm tình nói: “Mộng Nhi, rốt cuộc nàng cũng đồng ý ta, thật tốt! Lúc này ta cảm thấy mình chính là nam nhân hạnh phúc nhất trên thế giới!”

“Đừng ở đây trì hoãn thời gian, phụ thân sắp trở về rồi!” Dịch Cận Hồng khuyên nhủ.

Dịch Cận Ninh ở một bên nhìn thấy vậy thực vui mừng, mẫu thân có thể sớm ngày nhận được hạnh phúc chính là nỗi vương bận lớn nhất của nàng. Long Ngân là nam nhân tốt, nhất định ông sẽ đối xử tốt với mẫu thân.

“Ninh Nhi, Hồng Nhi, mẹ phải đi rồi, muốn nghe các con gọi ta một tiếng mẹ!” An Mộng Nhi chui từ trong ngực Long Ngân ra, thổn thức nói với Dịch Cận Ninh: “Ninh Nhi, tuy ta không phải thân mẫu của con nhưng cũng xem con như con gái thân sinh mà đối đãi. Ta muốn nghe con gọi ta một tiếng mẹ, ta sợ sau này sẽ không có cơ hội nữa...”

Long Ngân ôm vai bà: “Đi nhanh thôi, sau này sẽ có rất nhiều cơ hội!”

“Không, ta sợ đây là lần cuối cùng gặp chúng! Gọi ta một tiếng cuối cùng đi!” An Mộng Nhi khóc như mưa.

Dịch Cận Hồng nhào vào trong lòng bà, hô: “Mẹ, hài nhi luyến tiếc người!”

“Mẹ!” Dịch Cận Ninh nước mắt vòng quanh.

Hai kiếp, đây là lần đầu tiên nàng gọi tiếng mẹ, cũng có thể là lần cuối cùng nàng gọi mẹ rồi. Kiếp trước, nàng không biết quý trọng tình cảm của An Mộng Nhi, không lý do để bà ôm hận chết. Kiếp này, rốt cuộc nàng cũng biết quý trọng, cũng là một lần duy nhất có cơ hội gọi bà một tiếng mẹ.

Nàng khóc không thành tiếng, ôm An Mộng Nhi khóc không ngừng, Dịch Cận Hồng và Long Ngân cũng bị lây nhiễm muốn khóc to một trận.

Mẹ con ba người lưu luyến chia tay, An Mộng Nhi kéo tay Dịch Cận Hồng và Dịch Cận Ninh, làm như nào cũng không chịu buông. Một tay Long Ngân ôm bà lên lưng ngựa, hung ác quất roi da, mang theo An Mộng Nhi nghênh ngang rời đi.

Đột nhiên...

“Nhanh, người đầu mau tới! Phu nhân bỏ trốn!”

Trong Tướng phủ có âm thanh khua chiêng gõ trống, mọi người hoảng hốt cầm bó đuốc hốt hoảng chạy đến, có người dắt ngựa đến, còn có người điều khiển xe ngựa truy đuổi hai người vừa rời đi.

“Nhanh, mau bắt phu nhân trở về!”

Dịch Trường Hoa nói, híp mắt nhìn Dịch Cận Ninh, lại hung dữ trừng mắt với con trai của mình, sai bước lên lưng ngựa đuổi theo.

Dịch Trường Hoa còn lưu lại một câu cảm hận ở phía sau: “Hong Nhi, Ninh Nhi, nếu thực sự không bắt được mẹ các ngươi trở về, xem ta xử lý các ngươi như thế nào!”

Ông còn đang không biết vì sao đêm nay mí mắt nhảy liên hồi, thì ra Mộng Nhi muốn rời khỏi ông, mà người tác oai tác quái lại là hai đứa con của ông. Từ hôm An Mộng Nhi mạnh mẽ khiến trách ông, ông đã hiểu, Mộng Nhi còn yêu ông, Hong Nhi là con trai ruột của ông. Đều do ông hồ đồ mới có thể nhất thời tin lầm chuyện hoang đường của người kia, hại ông chia rẽ mẹ con Mộng Nhi nhiều năm, còn để con trai mình tàn phế nhiều năm như vậy. Ninh Nhi nói đúng, ông không phải trượng phu, càng không phải một người cha tốt, ông thật đáng chết!

Nhưng tối nay con trai và con gái ông lại dám lừa ông thả Mộng Nhi đi, ông không cho phép, tuyệt không cho phép.

Gia đình bảo vệ cũng lập tức lên ngựa, mọi người cùng tham gia, tất cả những ai có thể đuổi bắt người đều đi theo.

“Giá!” (Chả biết edit như nào nên mình để vậy =D)

Dịch Cận An cũng lên ngựa, nàng ta vùng roi da, con ngựa cất bước suýt nữa làm nàng ta ngã sấp xuống.

Vị tỷ tỷ này mới học cưỡi ngựa không được bao lâu đã muốn thể hiện rồi, Dịch Cận Ninh nhìn không vừa mắt. Nàng cũng dắt một con ngựa tới dễ dàng nhảy lên: “Giá!”

Hai tỷ muội cùng nhau lên đường, đằng trước phía sau đều có tiếng vó ngựa của Tướng phủ. Đêm yên tĩnh, hầu hết mọi người đã ngủ.

Bỗng nhiên, ngựa của Dịch Cận An như bị kinh sợ, hí một tiếng thật dài, chân trước nâng lên thật cao, hất ngã người trên lưng ngựa xuống.

“A!”

Dịch Cận An bị dọa sợ, bị hất ngã xuống đất, trán đập vào những viên đá vụn trên đất trong nháy mắt lập tức chảy máu. Nàng ta vừa giơ tay lên sờ đã hôn mê bất tỉnh.

Đêm trường vắng đặc, Dịch Trường Hoa đuổi theo vợ thảm bại trở về. Ông uể oải cúi đầu ném roi cho hạ nhân, đi tắm gần một canh giờ mới ra ngoài.

Đêm nay ông rất mệt mỏi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Con trai con gái giạt giẩy thể tử bỏ chạy theo người, đầu con gái lớn đập vào đá, mặc dù không có gì đáng ngại nhưng bị huy dung, trong khoảng thời gian ngắn không thể hồi phục như cũ.

Những ngày gần đây xảy ra quá nhiều chuyện làm cho ông không rảnh rỗi lo lắng đến, ông chợt phát hiện bản thân già hơn trước rất nhiều, không còn nhiệt huyết của tuổi trẻ nữa.

Chuyện An Mộng Nhi là một đả kích rất lớn với ông, ông nghĩ lại những chuyện đã làm trong những năm qua, quả thực rất xin lỗi bà. Ông để tay lên ngực thật lâu, cuối cùng buông tha chuyện tìm kiếm. Sau khi suy nghĩ một lúc đành phải nói với bên ngoài rằng phu nhân Tướng phủ tiến vào Phật đường lần nữa, sau này thành tâm lễ Phật không hỏi thế sự.

Sáng sớm hôm sau, vừa sớm tỉnh mơ Dịch Cận Ninh đã đến vấn an bà nội, bị bà quở mắng một trận, nàng chỉ cười cười: “Đó là quyết định của mẫu thân, con chỉ biết chuyện này thôi!”

Dịch lão phu nhân cũng hết cách với nàng, từ sau khi chân Hong Nhi khỏi rất ít khi hẳn xuất hiện trong tầm mắt của bà, không biết vì sao đột nhiên lại giúp mẫu thân hẳn chạy trốn. Bà khoát tay để Dịch Cận Ninh lui xuống, bà già rồi, chuyện của con cháu bà không quản được nữa!

Sau khi dùng điểm tâm, Dịch Cận Ninh lập tức đến Cúc Uyển của Dịch Cận An.

Dịch Cận An đang nằm trên giường, thấy nàng lập tức giận tới mức cắn răng nghiêng lợi: “Dịch Cận Ninh, ngươi đừng hã hê quá sớm, đừng tưởng rằng ngươi thắng ta! Hừ, ngươi sắp phải gả cho tên Vương gia gốc mù lòa rồi, tình lang kia không tới tìm ngươi đấy chứ?”

Tình lang! Dịch Cận Ninh buồn bực, nàng ta cũng biết Mạc Liễm Sâm? Chuyện Trúc Uyển không thể giấu giếm được đôi mắt nàng ta, khó trách tin tức tới qua mẫu thân rồi đi bị tiết lộ ra ngoài.

“Ha ha, tỷ tỷ nói cái gì vậy?” Dịch Cận Ninh cười cười, ngồi xuống cạnh nàng ta, liếc Tiểu Đào sau lưng một cái.

Tiểu Đào hiểu ý, đưa một bình nhỏ màu trắng cho Dịch Cận Ninh: “Tiểu thư, đây là dược cao của người.”

Sáng sớm không biết tiểu thư nổi khùng cái gì lại tìm kiếm dược cao khắp nơi cho đại tiểu thư, lúc đầu nàng còn tưởng tiểu thư bị thương ở đâu, bị nàng dọa sợ đến mất ba hồn bảy vía.

Dịch Cận Ninh nhận lấy: “Ừm, tỷ tỷ, đây là bạch ngọc lộ thượng hạng, bôi lên vết thương trên trán sẽ khỏi rất nhanh, còn có tác dụng trừ sẹo nữa, tỷ dùng thử một chút xem có được không!”

Tối hôm qua nàng ta bị ngã cũng không nhẹ, khuôn mặt hốc hác, giường nàng kiếp trước cũng bị thương ở trán. Aizz, phụ thân đáng thương đuổi theo mẫu thân cả đêm không thể bắt về được, không biết lúc này đang uống rượu giải sầu ở đâu đây.

Nàng nhìn vết thương trên trán Dịch Cận An an ủi: “Tỷ tỷ đừng lo lắng, thời gian chúng ta xuất giá còn mấy ngày nữa, nếu trán của tỷ dùng bạch ngọc lộ của ta sẽ khỏi nhanh thôi, yên tâm!”

“Không cần, ta cũng có bạch ngọc lộ!” Dịch Cận An cự tuyệt nói: “Tiểu Hà, người lấy được cao của ta ra đây, bây giờ ta muốn dùng!”

Dịch Cận An không tin vị muội muội này có lòng tốt như vậy, các nàng đều là tranh đấu người chết ta sống, sao Dịch Cận Ninh có thể có lòng giúp đỡ nàng?

Nếu đã không cần thì nàng lấy về thôi. Dịch Cận Ninh không thêm bỏ gì vào trong thuốc, tỷ tỷ không tin nàng càng tốt, đến lúc đó vết sẹo không mất đỡ cho nàng bị nói có ý muốn hại người.

“Tỷ tỷ thực không cần? Vậy ta cầm về, vật này đáng quý lắm!” Dịch Cận Ninh đứng dậy dịu dàng nói: “Tiểu Đào, bảo quản thuốc này cho tốt, nếu sau này đại tiểu thư thiếu thuốc có thể tới chỗ ta lấy một ít!”

Dịch Cận An đến chỗ nàng lấy liền có quý, dù trán nàng ta có nát vụn cũng sẽ không tìm nàng lấy thuốc. Không phải thuốc không tốt mà là lòng người có tật, nàng ta sợ Dịch Cận Ninh bỏ lung tung vào trong thuốc.

Con người, quả nhiên làm nhiều chuyện xấu chỉ sợ người khác trả thù! Dịch Cận Ninh lắc đầu cười cười ra khỏi Trúc Uyển.

Dịch Trường Hoa thực sự đang uống rượu giải sầu vì chuyện An Mộng Nhi bỏ trốn, hôm nay ông xin phép không vào triều, luôn ngồi trong viện mẫu thân ra sức uống rượu.

Dịch Cận Ninh ở ngoài ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, nàng hé miệng cười, trong lòng hừ lạnh. Dịch Trường Hoa, chính ngài bỏ lỡ, vậy đừng mong có thể quay lại!

Sau bữa cơm trưa, Nô Nhi lo lắng xông vào nói: “Tiểu thư, người xem có lá thư, không biết là của ai!”

Dịch Cận Ninh nhận lấy mở ra, vừa nhìn đã lập tức cười vui vẻ. Mẫu thân và Long Ngân thúc thúc đã bình an rời khỏi Cẩm Thành, cho dù Dịch Trường Hoa có bản lĩnh đến đâu đi chăng nữa cũng không đuổi bắt trở về được, trừ phi ông muốn cho cả thành biết sự kiện ồn ào này.

Đang vui mừng, lúc này lại có người đến, Dịch Cận Ninh vội cất thư vào trong tay áo.

“Tiểu thư, lão gia và đại thiếu gia đang cãi nhau!” Tiểu Như vén rèm đi vào nói.

Dịch Cận Ninh thờ phào nhẹ nhõm, nếu để người khác biết hiện tại mẫu thân ở nơi nào, nhất định phụ thân sẽ dẫn người đi bắt người về.

“Không sao, ca ca và phụ thân cãi nhau không liên quan đến chúng ta!”

Tiểu Như cau mày: “Nhưng mà vừa rồi đại thiếu gia nhìn thấy nô tỳ, sai nô tỳ qua đây gọi người tới đó.”

“Tới đó?” Dịch Cận Ninh đứng dậy: “Nhất định huynh ấy có chuyện tìm ta!”

“Lão gia uống rượu say trong viện của đại phu nhân. Tiểu thư, nô tỳ lo lắng ngài sẽ đánh người, cẩn thận một chút!” Nhị tiểu thư đối với các nàng rất tốt, tự nhiên họ sẽ đối tốt lại với nàng gấp trăm ngàn lần.

“Đi thôi, đi xem thử xem có chuyện gì!”

Ca ca và phụ thân cãi nhau ở viện mẫu thân nhất định vì chuyện tới qua mẫu thân chạy trốn, phụ thân không thể đoạt mẫu thân về sẽ không xả giận lên người ca ca đấy chứ?

Dịch Cận Ninh hơi lo lắng, chân ca ca vừa khỏi, ngay cả đứng vững cũng đã khó khăn, phụ thân còn có võ công, nếu hai người đánh nhau. . .

Nàng bước nhanh hơn chạy tới trước viện mẫu thân, nhìn vào trong đã thấy hai cha con giương cung bạt kiếm, xem tình hình có vẻ sắp đánh nhau.

“Ca ca gọi muội?”

Dịch Cận Ninh vội mở miệng gọi Dịch Cận Hồng, hắn quay đầu lại thì bị Dịch Trường Hoa thừa dịp đánh một cái.

“Ca ca!” Dịch Cận Ninh kêu lên.

Khoé môi Dịch Cận Hồng bị đánh sưng lên, thấm ra một vệt máu, hắn dùng tay lau, sau đó là lưỡi liếm.

“Được, ông đánh cũng đã đánh, mắng cũng đã mắng, ta có thể đi được chưa?”

Dịch Trường Hoa tức không chịu nổi, lại đánh tiếp một cái nữa. Dịch Cẩn Hồng vội vàng đưa tay ra đỡ, chỉ trong nháy mắt hán liền cảm ấm trà trên bàn lên.

Xoàng!

Ấm trà bị thiết quyền của Dịch Trường Hoa đánh vỡ, nước trà và lá trà rơi vãi ra ngoài, tất cả đều rơi vào người Dịch Cẩn Hồng.

Ướt sũng! Tiểu Đào và Nô Nhi tròn tròn mắt, nghĩ tới hai chữ này. Ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn Dịch Cẩn Hồng, rất muốn cười nhưng không dám cười.

Dịch Trường Hoa tức giận nhìn hán chằm chằm: “Người muốn đánh trà thì cứ đánh trà, cảm ấm trà để cảm thì có bản lĩnh gì?”

Từ khi ông biết dịch Cẩn Hồng là con trai ruột, liền xóa hết tất cả thành kiến với hán, mỗi lần nhìn thấy hán đều cảm thấy thuận mắt hơn nhiều. Lúc trước ông hiểu lầm Mộng Nhi, tất cả đều vì người kia giật dây, hơn nữa đáng về Hồng Nhi không hề giống ông, ông có thể không hoài nghi sao?

Hôm nay khó khăn lắm mới vất bỏ ngăn cách trong lòng, Mộng Nhi lại rời đi rồi. Ông không cách nào phát tiết lửa giận trong lòng, muốn tìm người uống rượu cũng không được. Người con trai này mở miệng gọi ông một tiếng cha cũng lười, ông đến viện của Mộng Nhi lấy mấy thứ, thấy hán càng thêm tức giận, lửa càng cháy mạnh.

“Ta không muốn ra tay với ông, bản!”

Lời này của Dịch Cẩn Hồng càng chọc giận ông: “Thằng nhãi thôi, người lập lại lần nữa xem! Người nói ai bản?”

“Ninh Nhi, muội đến Du Nhiên hiên một chuyến, ca ca có chuyện muốn nói với muội!” Dịch Cẩn Hồng liếc Dịch Trường Hoa một cái, vén áo đi ra ngoài, mặc kệ Dịch Trường Hoa ở phía sau la to nói lớn.

“Thằng nhãi thôi, hôm nay lão tử nhất định phải dạy dỗ người thật tốt!” Dịch Trường Hoa xắn ống tay áo lên, đuổi theo.

Đuổi kịp Dịch Cẩn Hồng đến Du Nhiên hiên, thế nhưng ông lại phùng má nhìn Dịch Cẩn Hồng thu dọn đồ đạc.

“Người muốn đi đâu?”

Ông luống cuống, vội kéo tay Dịch Cẩn Hồng. Hồng Nhi thu dọn quần áo là muốn rời đi sao? Không được, ông không thể để Hồng Nhi đi, nếu Hồng Nhi cũng không để ý đến ông, ông thật sự sẽ thành người cô đơn mất.

“Rời Tướng phủ, đi chữa chân!”

Dịch Cẩn Hồng không để nha hoàn giúp đỡ thu dọn, hán vừa về Tướng phủ không bao lâu nên đồ không nhiều, thu dọn vài cái là xong.

Hán đeo bọc quần áo sau lưng, nói với Dịch Cẩn Ninh: “Ninh Nhi, ca ca phải đi rồi, về sau muội phải chăm sóc bản thân thật tốt. Lập thất không thể so với nhà mẹ đẻ, đến nhà chồng phải sống thật tốt, thật hạnh phúc.”

Hán nói xong mấy câu với Dịch Cẩn Ninh liền nhấc chân muốn đi, nhưng đột nhiên phát hiện ra điều gì, lại ngừng lại. Nhìn qua cha mình, bước từng bước đi vào, cuối cùng vòng qua ông đi về phía Dịch Cẩn Ninh, lấy ra từ trong ngực một miếng ngọc bội.

“Ninh Nhi, ngọc bội này rất có tác dụng, đừng làm mất. Sau này nếu ở nhà chồng không hạnh phúc, cứ cầm ngọc bội này tới Vọng Tinh Lâu, họ sẽ giúp đỡ muội.”

Vọng Tinh Lâu là hội quán chơi cờ mới mở trước đây không lâu, những người đến đó đều là nhân văn nhã sĩ. Dịch Cẩn Ninh nhận miếng ngọc bội kia, đôi mắt rung rung: “Ca ca, giữ gìn sức khỏe!”

Dịch Trường Hoa nổi giận: “Dịch Cẩn Hồng, ta là cha người! Nếu người đã muốn đi, tốt xấu gì cũng phải nói lời tạm biệt với ta!”

“Từ sau khi chân ta gãy, cha ta đã chết rồi!”

Câu nói ngắn gọn của Dịch Cẩn Hồng khiến Dịch Trường Hoa lập tức á khẩu. Hồng Nhi nói cha hán chết rồi, từ sau khi chân hán gãy cha hán đã chết!

Ông giật mình, sững sờ đứng tại chỗ.

Dịch Cẩn Hồng xoa đầu Dịch Cẩn Ninh sau đó không quay đầu lại rời khỏi Du Nhiên hiên, phía sau ông có người kêu: “Này, tướng công, chờ thiếp một chút!”

Lạc Tiểu Tiểu tới Du Nhiên hiên đã một lúc, những gì Dịch Cẩn Hồng nói nàng đều nghe hết, nhưng chỉ đứng ở ngoài chờ hán ra. Nàng cũng quyết định, nếu đã ký hiệp nghị với hán, vậy thì theo hán lưu lạc giang hồ thôi!

Du Nhiên hiên lập tức an tĩnh lại.

Dịch Trường Hoa hít mắt nhìn Dịch Cẩm Ninh, trong mắt ánh lên tia lửa tức giận.

“Ta chờ người giải thích!”

Mộng Nhi là người như thế nào ông rõ nhất, nàng tuyệt đối không thể nghĩ đến chuyện bỏ trốn cùng người khác. Huống hồ nàng cũng chưa từng nghĩ đến chuyện tới chỗ ông lấy hưu thư, sao có thể chỉ trong vòng một đêm bỏ trốn theo người khác.

Đứa con gái này quá mức kỳ lạ, từ khi nào nàng đã không chịu sự khống chế của mình? Lại còn có thể sắp xếp để mẫu thân bỏ trốn cùng người khác! Vì sao An Nhi dịu dàng như vậy, mà Ninh Nhi lại kỳ quặc như thế, tóm lại là sai lầm ở chỗ nào?

Dịch Trường Hoa càng nghi ngờ Dịch Cẩm Ninh có phải bị đánh tráo hay không, con gái trước mắt này dù tướng mạo giống hệt An Nhi, nhưng tính cách lại khác hoàn toàn, rõ ràng nàng thân cận với mình nhất, nhưng gần đây lại xa cách, chỉ có An Nhi thân thiết với ông.

Gặp mặt cũng chỉ lễ phép nói một tiếng “phụ thân” sau đó không nói gì nữa ông thật sốt ruột. Nếu gả vào Hoàng thất, nhờ ngày đó trở mặt với mình thì nên làm như thế nào mới tốt!

“Không có gì để giải thích cả, chính con khiến mẫu thân bỏ trốn cùng Long thúc thúc!”

Dịch Trường Hoa tức đến phát điên, cầm ấm trà bên cạnh định ném qua, cuối cùng lại dừng tay. Mấy ngày nữa Ninh Nhi sẽ gả cho Thanh Vương. Nếu Thái hậu thấy nàng bị thương sẽ chất vấn, ông không chịu nổi. Một người đã bị thương rồi, nếu lại có người nữa, hai con gái đều bị thương ông đừng mong có ngày sống hạnh phúc.

Ông hít sâu một hơi, đặt ấm trà xuống, bước chân thong thả chậm rãi rời khỏi Du Nhiên hiên.

Dịch Cẩm Ninh nhìn bóng lưng kia, đột nhiên cảm thấy ông già đi rất nhiều. Trong một đêm, ông mất đi thể tứ, mất đi con trai. Con gái lớn bị thương, khuôn mặt bị hủy dung, đứa thứ hai thì hồ hững, những đứa bé khác đều còn nhỏ, không hiểu chuyện, ông bị trừng phạt như vậy là đủ rồi!

Dịch Trường Hoa trở lại viện mình, cảm giác quanh quẩn hơn rất nhiều.

Từ di nương cười yếu ớt đi từ trong phòng ông ra ngoài. “Lão gia, ngài về rồi. Thiếp thân đợi ngài đã lâu!”

Tối hôm qua cả đêm không ngủ, Dịch Trường Hoa vốn định ngủ lại sân của bà, nhưng bởi Hoàng thượng triệu vào cung gấp, làm hại bà đợi cả buổi tối. Đợi đến lúc Dịch Trường Hoa trở lại thì đêm đã khuya, vừa định đi ngủ thì nghe thấy chuyện đại phu nhân muốn bỏ trốn cùng người khác, sợ hãi đến mức đổ mồ hôi lạnh.

Tình cảm của lão gia đối với An Mộng Nhi bọn họ đều biết, nhưng chỉ biết trong lòng thôi. An Mộng Nhi rồi đi chính là chuyện tốt với bọn họ, Dịch Trường Hoa là người dễ nổi giận nếu chọc giận ông, không biết lại bị nữa.

Nghe nói từ tối qua đến giờ, lão gia luôn nhốt mình ở trong viện An Mộng Nhi uống rượu giải sầu, không ai dám quấy rầy ông. Lúc này lão gia đã trở lại, có phải ông đã nghĩ thông suốt rồi?

Nhiệt tình của Từ di nương cũng không thể làm Dịch Trường Hoa rung động, ông lạnh lùng nói: “Nàng ở đây làm gì?”

“Thiếp thân...” Từ di nương bị nghẹn, bà tới đây là muốn an ủi ông. Nhưng đáng về hiện tại của ông là cần người an ủi sao?

Từ di nương nhìn ánh mắt mang kia của ông, rụt cổ nói: “Không có việc gì, thiếp thân chỉ tới xem lão gia đã dùng cơm hay chưa!”

“Nếu đã không có chuyện gì thì lui xuống trước đi, ta muốn nghỉ ngơi!”

Dịch Trường Hoa vào phòng ngủ, áo khoác cũng không thêm cởi cứ thế trực tiếp nằm dài trên giường. Từ di nương thấy vậy sợ ông bị cảm lạnh, chạy nhanh qua đắp chăn cho ông, lại bị ông bắt được cánh tay thuận thế kéo lại. Từ di nương cứ vậy ngã xuống giường đè lên người Dịch Trường Hoa, cọ xát khiến ông tâm viên ý mã.

Cùng Từ di nương xiêu vẹo dính lấy nhau một trận ông mới ngừng lại, lúc này không nhớ đến chuyện An Mộng Nhi lập tức buồn bực không thôi, không còn lòng dạ nào muốn làm chuyện kia nữa.

“Xuân Nhi, đợi đến tối đi. Hiện tại trong lòng ta khó chịu, đêm nay sẽ tới viện nàng.” Ông an ủi.

Từ di nương mệt mỏi mặc quần áo tử tế, cười ngọt ngào với ông. “Lão gia, đêm nay thiếp thân chờ ngài đến!”

Sau khi Dịch Cẩm Ninh nghe Tiểu Như hồi báo, cười khúc khích, lúc này phụ thân còn tâm tình dụ dỗ nữ nhân khác. Nàng nhẹ nhàng xoa lắc tay tương tư trên cổ tay trái, cho Tiểu Như lui xuống.

Sau khi bình tĩnh một lúc, sau bữa cơm tối Dịch Trường Hoa dạo bước đến viện Từ di nương, ông quyết định tối nay buông lỏng một chút, sáng mai lại làm triều. Chuyện An Mộng Nhi, mặc dù ông không thể hoàn toàn buông xuôi nhưng đã nghĩ thông suốt rồi. Dù sao lúc trước cũng là bản thân mình có lỗi với nàng, đáng đời mình hiểu lầm nàng nhiều năm như vậy.

Chưa vào viện Tử di nương ông đã nghe bên trong truyền ra tiếng khóc thút thít. Dịch Trường Hoa nhủ mảy, đã muộn như này còn có ai đang khóc, chẳng lẽ là Xuân Nhi?

Ông đang định vén rèm đi vào, lại nghe thấy giọng nói của Dịch Cẩm Dung.

“Mẹ, hu hu... Con nên làm như nào bây giờ? Không phải con mang thai đấy chứ?” Dịch Cẩm Dung nuốt một ngụm nước miếng, ngồi phịch xuống cạnh Tử di nương: “Con không muốn mang thai, không muốn...”

Dịch Trường Hoa ở ngoài rèm nghe không lọt tai, lập tức sai bước đi vào cho Dịch Cẩm Dung một cái bạt tai vang dội.

“Không biết xấu hổ, đê tiện!”

Dịch Cẩm Dung ôm mặt, tiếng khóc càng lớn: “Con... Không phải con cố ý! Là bọn chúng. Bọn chúng muốn...”

Bốp!

Lại một cái bạt tai: “Tiện nhân, còn dám cãi. Ngươi không làm chuyện kia sao có thể mang thai?”

“Lão gia, đừng đánh!” Tử di nương quỳ xuống, túm lấy ống quần Dịch Trường Hoa: “Nàng bị oan, Dung Nhi bị oan, nàng không mang thai, lão gia!”

“Hôm nay ngươi không nói rõ ràng cho ta thì đừng hòng sống, lão tử không đánh chết ngươi không được!”

Lừa gạt của Dịch Trường Hoa vốn đã được dập tắt lại bùng lên lần nữa, tâm tình còn tệ hơn tối hôm qua. Chuyện này là chuyện gì chứ? Một người hai người xảy ra chuyện không nói, lại còn một đứa con gái làm ra loại chuyện này làm phiền đến ông!

“Phụ thân, là bọn chúng... Là đám lưu manh làm nhục con!”

Dịch Cẩm Dung rơi lệ đầy mặt, nàng quỳ trên đất run lẩy bẩy. Nàng muốn quên hết chuyện này, nhưng đến chết nàng cũng không quên được, tổn thương khắc cốt ghi tâm như vậy bảo nàng sao có thể quên?

Nàng siết chặt tay, móng tay cắm vào trong thịt nhưng nàng không hề cảm thấy đau đớn. Đau đớn này sao có thể so với nỗi đau bị làm nhục, loại cảm giác vô dụng kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay đó khiến cho đáy lòng nàng lạnh run. Nếu không phải gần đây thân thể nàng xảy ra vấn đề khiến nàng nghĩ rằng mình mang thai, nàng cũng không tự vạch trần vết sẹo, chạy tới viện Tử di nương nói hết mọi chuyện.

“Ngươi...” Dịch Trường Hoa tức giận, ông đá nàng một cái làm nàng đụng vào góc bàn.

Ông chỉ vào Dịch Cẩm Dung không nói nên lời: “Ngươi... Ngươi...”

Dịch Cẩm Dung bị đá như vậy, lại thêm vốn suy yếu lập tức hôn mê bất tỉnh.

Tử di nương vừa quỳ vừa đi qua ôm lấy Dịch Cẩm Dung: “Dung Nhi, Dung Nhi con làm sao vậy, đứa nhỏ số khổ của mẹ, đừng dọa di mẹ!”

“Đều do ngươi nuông chiều mà thành, xem xem bây giờ thành dạng gì rồi!” Gần đây Dịch Trường Hoa quá xui xẻo, một lần gặp xui liền gặp chuyện xui xẻo liên tiếp.

Đều nói vận xấu và may mắn làm bạn đi theo, lời này không sai. Đây là dấu hiệu vận may cuối cùng của Dịch Trường Hoa, không bao lâu nữa ông sẽ bị Hoàng thượng nghi kỵ, chịu họa sát thân. Đương nhiên, đây đều là đề sau này hãy nói.

Ngươi, nhất định không được làm việc sai trái, nếu đã làm sai phải lập tức từ bỏ, suy nghĩ cẩn thận xem mình đã sai ở chỗ nào. Ngươi, cũng nhất định không được hồ đồ, một khi hồ đồ thì khó có thể bình tĩnh, cuối cùng gây ra hậu quả xấu, còn phải tự mình gánh chịu. Dịch Trường Hoa biết vậy đã chẳng làm, hiện tại trừng phạt tới, báo ứng cũng tới.

“Aizz!” Ông thở dài rời khỏi viện Tử di nương, bóng lưng gù thêm vài phần, càng nhìn càng thấy già nua vô lực.

Ngày tốt cũng rơi xuống đầu Tử di nương, Dịch Cẩm Dung bị nhốt trong viện. Dịch Trường Hoa nói chờ thương lượng với người của phủ Tướng quân xong sẽ gả Dịch Cẩm Dung đi. Ông lo lắng nếu chậm trễ một chút, Dịch Cẩm Dung sẽ có thai.

Dịch Trường Hoa chỉ nói với phủ Tướng quân rằng vì chuẩn bị hôn sự của xong su, đến lúc đó sợ chậm trễ tam nữ nhi sẽ đắc tội phủ Tướng quân nên muốn cho con gái qua cửa sớm một chút để an tâm, bởi vậy cũng không để ý quá mức.

Thời gian chỉ vùn vụt một ngày, kiệu hoa phủ Tướng quân diễn tấu sáo và trống nhận tam tiểu thư chưa cập kê của Tướng phủ vào cửa. Nhưng phu nhân Tướng quân nói, Dịch Cẩm Dung chưa cập kê không thể viên phòng cùng con trai, đây là tôn trọng Tướng phủ cũng như Dịch Cẩm Dung.

Chuyện Dịch Trường Hoa vẫn luôn lo lắng không xảy ra, nếu để Tướng quân phát hiện con trai mình cưới một người tàn hoa bại liễu vào cửa, không biết sẽ tức giận như thế nào. Nhưng chuyện này cuối cùng vẫn không bị vạch trần, đến lúc đó xem Dịch Cẩm Dung hoàn hảo, chỉ hy vọng nàng không đột nhiên mang thai thì tốt.

Ngày Dịch Cẩn Dung xuất giá, trang sức màu đỏ mùi đậm gần như phủ kín Cẩm Thành, mọi người không khỏi thở dài nói: “Phủ Tướng quân thật có tiền!”

Phủ Tướng quân quả thật có tiền, khi Tướng quân Uy Trấn còn trẻ vẫn chưa phải Tướng quân Uy Trấn. Năm ông mười lăm tuổi dũng cảm chiến đấu với Nam Lăng quốc, lấy thiếu số năm ngàn kỵ binh đánh thắng Nam Lăng quốc binh lực gần hai vạn, đánh Nam Lăng quốc chạy về biên giới. Hoàng thượng mừng rỡ, ban tặng phong hào Uy Chấn, ruộng tốt ngàn mẫu, tiền thưởng trăm vạn, con cháu võ giả đời sau miễn là võ cừ* tiền thập là có thể lên chiến trường lập công danh, văn giả có tài không cần sát hạch trực tiếp được vào nội điện, lập tức thăng quan lộc phẩm.

*Võ cừ: Cuộc thi võ của ba nước Việt Nam, Trung Quốc và Triều Tiên với mục đích chọn ra nhân tài quân sự.

Biết bao con gái quan gia muốn gả vào phủ Tướng quân Uy Chấn, rất nhiều khuê nữ thân thích của Tướng quân Uy Chấn cũng muốn gả vào, muốn có vận khí tốt, cố gắng tranh thủ may mắn, tuy nhiên đều bị từ chối. Hôm nay Dịch Cẩn Dung gả vào phủ Tướng quân khiến giấc mộng của nhiều thiếu nữ bị vỡ nát, lại còn là gả cho con trai trưởng.

Hôm nay là ngày tốt Dịch Cẩn Dung lập gia thất, cũng là ngày hai bà vú của song xu trở về. Nam ma ma và Lý ma ma làm việc cho Dịch lão phu nhân, sau khi thảnh thơi xong lập tức chạy đến cạnh chủ tử của mỗi người.

Đã lâu không gặp tiểu thư, Nam ma ma vô cùng hưng phấn, lôi kéo Dịch Cẩn Ninh nói chuyện phiếm hàn huyên hồi lâu. Đầu là vài chuyện nhà ở quê và chuyện lý thú trong điền trang. Lúc đầu lão phu nhân đưa các bà qua đó là có ý đồ riêng, bà sợ tỷ muội Dịch Cẩn Ninh quá mức thân cận với hai bà vú, không muốn rời xa. Chuyện bà vú cứ vậy bị lãng quên, tỷ muội Dịch Cẩn Ninh lại còn nhỏ, bà vú không trở lại bọn họ cũng không quá để ý. Vì vậy, cứ thế hằng qua năm năm.

Nam ma ma kéo tay Dịch Cẩn Ninh, nhìn nàng trắng nõn nà nụ cười càng thêm vui vẻ: “Tam di nương trên trời thật linh, cô nương càng lớn càng xinh đẹp!”

Bà càng nhìn càng thích, kéo nàng vào phòng tắm. Vào phòng tắm, cởi quần áo, Nam ma ma đắp lưng cho nàng.

“Nam ma ma, không cần đâu, ta tự làm là được!”

Dịch Cẩn Ninh không chống lại được sự cố chấp của bà, đánh ngoan ngoan để bà giúp đỡ.

Nam ma ma đang xoa xoa thì phát hiện trên lưng nàng có thêm một nốt ruồi chu sa lớn bằng đầu ngón tay út, trong lòng nghi hoặc, không khỏi hỏi: “Tiểu thư, từ khi nào thì lưng của người có thêm nốt ruồi chu sa vậy?”

“Ta cũng không thể nhìn thấy nốt ruồi kia nên không biết xuất hiện từ khi nào, Tiểu Đào nói rất đẹp đấy!” Dịch Cẩn Ninh cười cười, bỗng hỏi: “Ma ma, vì sao đã lâu như vậy không trở lại?”

“Aizz, một lời khó nói hết!” Nam ma ma cẩn thận chà lau, trên bàn tay bà đầy những vết chai xù xì xoa lên da Dịch Cẩn Ninh làm nàng bị đau.

Ma ma ma than nhẹ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa, chuyện đến đây coi như không có gì, nói ra cũng chỉ thương tâm. Bà cẩn thận, nhưng không nói nguyên nhân vì sao không trở lại.

“Tiểu thư, ngài nói xem sao đại phu nhân phải rời khỏi Tướng phủ chứ, sao lão gia có thể để mặc bà ấy chạy theo người khác chứ?” Nam ma ma hỏi lung tung, khi nói đến chuyện phu nhân chợt hỏi vậy hù dọa Dịch Cẩn Ninh.

“Ma ma, nghe lời của bà kia! Mẫu thân ắt có đạo lý của người, quan tâm người nhiều như vậy làm gì?” Nàng không thích người khác nói mẫu thân của nàng như vậy, ai cũng không được.

Nam ma ma đành đáp: “Được được được, lão nô không nói được chưa, tiểu thư đấy, luôn nghĩ ngợi cho người khác, người nên nghĩ cho bản thân nhiều mới tốt!”

Tắm rửa một lát, Dịch Cẩn Ninh cảm thấy hơi lạnh, liền muốn đứng dậy, Nam ma ma cẩn thận mặc quần áo cho nàng.

“Tiểu thư, nốt ruồi sau lưng người xuất hiện từ lúc nào vậy? Lão nô càng nhìn càng thấy kỳ lạ, nhìn có chút quen mắt!” Khi Nam ma ma giúp nàng mặc quần áo đột nhiên nói một câu như vậy.

Dịch Cẩn Ninh cười nói: “Nốt ruồi kia vốn rất nhỏ, sau đó dần lớn lên, có thể lúc đó quá nhỏ nên ma ma không phát hiện ra.”

Lời nói và việc làm của Nam ma ma có phần kỳ lạ khiến trong lòng Dịch Cẩn Ninh nghi ngờ. Nam ma ma nghe nàng nói vậy thì không nghi ngờ nữa, chuyên tâm giúp nàng chải tóc.

Một thời gian sau, A Trúc đưa tin tức mẫu thân rời đi. Sau khi Dịch Cẩn Ninh đọc thư xong cười vui vẻ, đây là tin tức mẫu thân thành hôn.

Mẫu thân, chúc người và Long thúc thúc trăm năm hảo hợp!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 49: Bí mật của nàng ta

Mùng năm tháng hai, đêm hôm đó, làm như thế nào Dịch Cận Ninh cũng không ngủ yên ổn được. Nàng vừa ngủ đã mộng thấy đủ thứ trong kiếp trước, còn có... cảnh tượng Mạc Liễn Sâm vất bỏ nàng, nàng rất sợ hãi lập tức giật mình tỉnh lại.

Tiểu Đào đi nhà cầu, thuận tiện tới xem tiểu thư một chút thì phát hiện nàng đứng trước cửa sổ ngẩn người.

“Tiểu thư, không ngủ được sao?” Tiểu Đào gạt bắc đèn, ngọn đèn dầu sáng hơn một chút.

Dịch Cận Ninh quay đầu lại cười một tiếng: “Lát nữa sẽ ngủ!”

Đêm lạnh như nước, Tiểu Đào vội vào nhà cầm chiếc áo khoác phủ thêm cho nàng, Dịch Cận Ninh nhanh chóng bao bọc mình, cau mày nói: “Tiểu Đào, người nói chàng có đến không?”

“Tiểu thư đừng nghĩ nhiều, nên tới sẽ tới!”

Tiểu Đào dìu nàng về giường nghỉ ngơi, trời tháng hai vẫn rất lạnh. Tuy không có tuyết nhưng gió vẫn lạnh khiến người ta bức bối. Tiểu thư Tiểu Tiểu nói đúng, tiểu thư đây là bệnh sợ hãi trước khi kết hôn, ngày mai thành thân rồi, sự phụ vẫn chưa trở lại, tiểu thư có thể không sốt ruột sao?

Lần này ngược lại Dịch Cận Ninh ngủ thật an ổn, xem ra tiểu thư thực sự suy nghĩ nhiều quá. Nàng vỗ nhẹ ru tiểu thư ngủ, thấy tiểu thư ngủ thiếp đi, nàng cầm đèn trở về phòng nha hoàn.

Ngoài cửa sổ, một bóng đen nhanh chóng tiến đến, là một nữ nhân bận đồ đen. Toàn thân bà ta đều đen, khuôn mặt được che bằng một tấm lụa mỏng màu đen, chỉ để lộ đôi mắt long lanh ngập nước. Nếu bà ta không lấy khăn che mặt xuống, vẻ ngoài tuyệt đối nổi bật lên tuyệt đại giai nhân.

Bà ta lặng yên không tiếng động nhảy vào từ ngoài cửa sổ, vào phòng ngủ của Dịch Cận Ninh, nhích tới gần người nằm trên giường.

Một bàn tay đeo bao tay lụa đen vỗ về gò má Dịch Cận Ninh, bà ta sờ rất nhẹ, rất tỉ mỉ, từ mi đến mắt, từ mũi đến miệng, vuốt ve từng chút một.

Um...

Dịch Cận Ninh ưm một tiếng, xoay người sang bên khác tiếp tục ngủ. Bàn tay của nữ nhân áo đen lơ lửng giữa không trung, dừng lại thật lâu cuối cùng buông xuống.

“Con gái...” Từ cổ họng nữ nhân thốt ra giọng nói thanh nhuận. Bà ta không biết bản thân mình sống vì điều gì, sự kiện năm đó cho bà ta đã kích quá lớn, thế nên nhất thời làm bà ta không tiếp nhận được, làm ra chuyện khiến mình hối hận.

Mà nay ba ta thực sự hối hận, con của mình đã rời khỏi mình bao nhiêu năm?

“Ta không cố ý, con nhất định phải tin ta, thực sự ta không cố ý!” Nàng ta cứ thế nói: “Chuyện thời trẻ khiến ta quá chấn động, ta nhất thời không có cách nào tiếp nhận nên mới...”

Bên ngoài có tiếng động, nữ nhân áo đen nói đến đây thì dừng lại, chỉ thấy bà ta bước một bước dài vọt đến bên cửa sổ, giống như con cá xoay người ra ngoài, trong phòng lập tức rơi vào yên tĩnh.

Chỉ chốc lát sau, cũng bên cửa sổ lại xuất hiện một người, Mạc Liễn Sâm một thân áo đen lưu vân thêu vàng xuất hiện trước giường Dịch Cận Ninh.

Mạc Liễn Sâm có chút kích động, hiện tại hắn rất muốn ôm nàng vào lòng ngay lập tức, nhiều ngày như vậy cuối cùng hắn cũng chạy kịp về thành trước ngày thành thân để thấy nàng.

Hắn nghiêm túc nhìn người ngủ say trên giường, muốn đưa tay vuốt ve rồi lại sợ đánh thức nàng, cuối cùng chỉ nhìn thoáng qua rồi sau đó không có động tác gì nữa.

Trên cổ tay nàng đeo lắc tay tương tự ngày đó hắn tặng, ngay cả khi ngủ cũng đeo. Hắn rất vui mừng, cô nương này, dù thế nào cũng khiến hắn mê muội. Từ ngày đó sau khi chia tay nàng, không ngày nào hắn không nhớ nàng, không ngày nào không nằm mơ thấy nàng, nàng chính là kiếp của hắn trong cuộc đời này, cả đời này hắn không có cách thoát ra.

“Ninh Ninh, nhất định ta sẽ mang lại hạnh phúc cho nàng!” Hắn âm thầm thề thốt trong lòng: “Nếu như ta phụ nàng, nàng có thể tự tay giết ta.”

Dứt lời, hắn lưu luyến nhìn nàng lần nữa rồi rời đi.

Đi tới sân, A Trúc hiện thân: “Chủ nhân, gần đây có biến!”

“Ta biết, bọn chúng sắp hành động, chậm thì ba ngày, nhanh thì một ngày. Chúng ta phải sắp xếp mọi chuyện trước bọn chúng, nếu không hoàng thượng bằng hà ai cũng không tốt được, nếu vì vậy, làm chậm trễ hôn sự của ta...”. Hắn hít một hơi thật sâu: “Ta tuyệt không tha cho chúng!”

Chủ tớ hai người nhanh chóng lần lượt rời đi, chỉ điểm nhẹ một cái, hai người đều biến mất ở bên trong viện. Từ một chỗ tối bí ẩn có người đi ra, chính là nữ nhân áo đen kia.

Bà ta nhìn phương hướng hai người biến mất nói: “Mạc Liễm Sâm, hi vọng ngươi đối xử tốt với nàng!”

Trong viện Dịch Cẩn An yên tĩnh, chủ tớ nhà họ đều ngủ say. Nữ nhân áo đen vận khí lướt qua khóm hoa, nhanh chóng đứng ngoài Cúc Uyển, bà ta suy nghĩ một chút sau đó treo tường nhảy vào trong.

Chỉ chớp lát sau đã đi ra, lúc ra rõ ràng không bình thường, so với vừa rồi nhiều thêm mấy phần lệ khí. Đứa nhỏ Dịch Cẩn An này ngày càng không nghe lời, luôn cãi lại mệnh lệnh bà ta, công làm ngược lại mệnh lệnh của bà ta nữa.

Vừa rồi lúc bà ta vào động tác rất nhẹ, không ngờ vẫn đánh thức Dịch Cẩn An. Dịch Cẩn An nhìn bà ta bằng ánh mắt phần hận khiến bà ta không thể tin được. Đứa nhỏ này thoát khỏi sự khống chế của mình quá lâu, thành tinh rồi. Nàng ta lại dám muốn sự tự do, còn dám nói không được quá nhiều cuộc sống của nàng ta nữa?

Nữ nhân áo đen trầm buồn cười, Dịch Cẩn An này hẳn đã quên thân phận mình, thực sự cho rằng nàng ta có thể thoát khỏi khống chế của mình sao? Muốn cuộc sống của chính mình? Nằm mơ!

Nhiệm vụ của nàng ta vẫn chưa hoàn thành, Dịch Trường Hoa vẫn sống tốt, cuộc sống tương đối dễ chịu, lúc này há có thể thả nàng ta rồi đi!

Nữ nhân áo đen hất tay một cái, hừ lạnh, quay lưng về phía căn phòng nói “Nếu ngươi không nghe lời vậy đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!”

Dịch Trường Hoa, bất luận thế nào bà ta cũng sẽ không bỏ qua!

Nhún nhẹ một cái, chỉ nghe thấy tiếng gió vang, bên trong đâu còn bóng dáng nữ nhân áo đen.

Trong phòng, Dịch Cẩn An nắm chặt tay, nàng ta không cam lòng, nàng ta không cam lòng cả đời cứ bị thao túng như vậy! Thử Uu, nữ nhân đề tiện, bà ta không xứng đáng làm mẹ của ta!

Rạng sáng ngày hôm nay, Dịch Cẩn An một thân một mình lén lút ra cửa. Nàng ta muốn đi gặp nữ nhân kia, nói cho bà ta biết quyết định của mình.

Tối hôm qua nữ nhân kia đến tìm nàng ta, mặc dù không ra lệnh nàng ta làm gì nhưng lại nghiêm túc cảnh cáo nàng ta chớ có suy nghĩ thoát khỏi sự khống chế của bà ta.

Bước chân nàng ta nhẹ nhàng, rất nhanh tới một căn nhà tranh nhỏ. Nàng ta cảm thán với căn nhà nhỏ rất lâu, sau đó mới bước vào.

Nữ nhân áo đen kia không có trong nhà, nàng ta đến trước một bức tranh, mở cửa cơ quan bên trong bức tranh siêu vẹo kia. Xoạt một tiếng, dưới đất đột nhiên hiện ra một cái hang động, nàng ta khẽ cười một tiếng: “Quả nhiên vẫn còn!”

Động này là lối đi thông tới một căn cứ bí mật, bậc thang trực tiếp thông xuống ba thước đất. Trong lòng đất có một mật đạo, Dịch Cẩn An đi xuống theo bậc thang, một đường tới cuối cùng, tới trước một mật thất mờ tối.

Cửa mật thất tự động mở ra, Dịch Cẩn An tiến vào.

“Ngươi đã đến rồi!”

Giọng nói già nua của một nữ nhân.

“Ừm, đến rồi!”

Dịch Cẩn An quỳ trên đất, liếc nhìn khắp nơi không thấy người nàng ta muốn gặp.

“Bà ngoại, bà ta đâu?”

Chủ nhân giọng nói già nua kia kho kho mấy tiếng, kèm theo tiếng ghế lay động kèn kẹt.

“Ra ngoài rồi!”

Dịch Cẩn An à một tiếng không nói gì nữa toan đứng dậy.

Lúc này giọng nói bà lão kia lại vang lên: “Ngươi chờ một lát!”

Bà lão đi từ bóng tối ra ngoài, Dịch Cẩn An thấy rõ khuôn mặt của bà. Khuôn mặt bà nhăn nheo, trên người cũng là một bộ y phục màu đen, ăn vận y hệt nữ nhân kia, chỉ trừ trên mặt không có miếng lụa che.

Bà ta vươn một bàn tay khô héo ra, nói với Dịch Cận An: “Lấy ra đây!”

“Cái gì?” Dịch Cận An không hiểu: “Thú gì?”

Bà lão buông tay xuống, lục lọi một hồi trên người Dịch Cận An, kì quái nói: “Hả, đồ không có trên người người à? Nàng ta không đưa người à?”

Nữ nhân kia để thứ gì trên người nàng? Dịch Cận An không hiểu, từ khi nàng ta biết thân thể của mình tới nay, bà ta chưa từng để thứ gì trên người nàng, hoặc nói chưa từng cho nàng ta thứ gì. Hiện tại bà lão này lại hỏi, nhất định nữ nhân kia có bí mật gì giấu giếm nàng ta.

“Thứ gì?” Dịch Cận An bày ra dáng vẻ tò mò, rốt cuộc nữ nhân kia giấu giếm nàng ta cái gì?

Lúc này, nữ nhân áo đen trở lại, bà ta trừng mắt nhìn Dịch Cận An. Dịch Cận An bị trừng run lên một cái, vô ý thức lui về sau một bước.

“Người đến đây làm gì?” Nữ nhân kia hỏi.

Bà lão bên cạnh nàng ta mở miệng, vẻ mặt bà lạnh nhạt không nhìn ra có gì bất thường, nhưng lời nói lại khiến người ta kinh ngạc: “A Mục, để thứ kia trên người nàng ta, sẽ gây chết người!”

Nữ nhân áo đen cười nhẹ: “Yên tâm, không chết được, không để trên người nàng ta cũng sẽ không xảy ra chuyện bất trắc.”

Bà lão thờ dài, bước chân tập tễnh rời khỏi mật thất, bên trong chỉ còn hai người Dịch Cận An và nữ nhân áo đen.

Dịch Cận An có chút sợ hãi, nàng ta cảm nhận được sát khí tản ra từ người nữ nhân kia. Quả nhiên, lo lắng trong lòng ta là có điềm báo trước.

Chỉ thấy nữ nhân kia bước lại gần nàng ta, đôi mắt ánh lên tia sáng lạnh: “Vừa rồi suýt nữa người làm hỏng việc lớn của ta! Nói, tại sao tới đây?”

“Ta tới đây... là muốn...” Dịch Cận An dừng một lúc, nhìn nữ nhân độc ác trước mắt, nuốt một ngụm nước miếng nói: “Bà muốn làm gì? Bà không thể giết ta... Bà... Bà không thể...”

Nữ nhân áo đen xách cổ áo nàng ta lên, trói nàng ta lại: “Ta muốn làm gì? Hừ, tiện nhân, ta muốn làm gì chẳng lẽ người còn không rõ?”

Dịch Cận An luống cuống, bà ta... bà ta lại nổi điên. Vào lúc này hàng năm bà ta đều nổi điên một lần, nàng ta sai lầm rồi, không nên chọn đúng lúc này để tới.

“A... Van xin bà, đừng! Ta là con gái của bà!” Dịch Cận An hoảng hốt lập tức mở miệng nói ra lời nàng ta đã muốn nói từ lâu.

Nhưng nữ nhân kia càng nghe càng tức giận, không biết bà ta lấy từ đâu ra một chiếc roi, dùng sức quất lên người Dịch Cận An. “Người là ncon gái của tiện nam đó, không phải con gái của ta, người không phải!”

Roi hạ xuống, từng tiếng chan chất vô cùng vang dội, ngoan độc, mạnh mẽ mui phàn.

“A!” Dịch Cận An sợ hãi kêu: “Đừng đánh, ta sai rồi, ta sai rồi!” “Muộn rồi!”

Đôi mắt nữ nhân áo đen lộ ra ánh sáng hung ác, nửa bên mặt bị huỷ được lụa đen che kín đau đớn kịch liệt khiến bà ta mất hết lí trí, từng roi ngoan độc, mạnh mẽ quất xuống.

“Hu hu... Vì sao bà lại đối xử với ta như vậy, vì sao?” Dịch Cận An khóc tê tâm liệt phế. Đây là mẹ ruột của nàng ta, bà ta lại muốn đánh nàng?

“Không được nói ta là mẹ người, ta không phải, ta không phải...” Bà ta càng nói càng dùng sức, mỗi lần xuống tay càng hung ác, mạnh mẽ.

“Hu hu... Ta sai rồi, bà không phải, bà không phải mẹ ta!”

Dịch Cận An tới thật không đúng lúc, lúc này bệnh của nữ nhân áo đen tái phát, ý thức hoàn toàn không chịu sự khống chế, nàng ta bị đánh cũng là đáng đời. Nàng ta nhớ lần đầu tiên bị đánh khi còn nhỏ, cũng bị treo lên như thế này, dùng roi ngoan độc quất.

Khi đó nàng ta không biết thân thể bí mật của mình, nàng ta chỉ biết mình phải nghe lời, không nghe lời sẽ bị ăn roi. Sau đó, trong lúc vô tình nàng ta phát hiện nữ nhân đánh mình là một người đáng thương, sau khi biết bà ta bị nam nhân cưỡng bức rồi bị độc ác vứt bỏ, bắt đầu dùng ánh mắt đồng tình của tên ăn xin thương hại bà ta.

Năm mười tuổi, trong lúc vô tình nàng ta lại nghe được bí mật của nữ nhân này, cũng nghe được mình là con gái ruột của nữ nhân áo đen kia và Tướng gia. Từ lúc đó, nàng ta trở thành một người khác, cả ngày buồn bực không vui. Nữ nhân kia nhìn nàng ta càng lớn càng giống Dịch Trường Hoa, để nàng ta đến Tướng phủ, thay thế một con gái của Tướng gia.

“Đúng, ta không phải mẹ người, ta không phải! Lần sau còn dám nói xằng nói bậy ta và nát miệng người!”

Mãi đến giờ Ngọ, nữ nhân kia mới tự ổn định. Bà ta chột tỉnh lại, nhìn Dịch Cận An bị mình treo ngược lên đánh thoi thóp, hỏi: “Ta lại làm sao vậy?”

Dịch Cận An mở mắt, yếu ớt nói: “Thả ta xuống trước đã, ta muốn uống nước!”

“Được!” Nữ nhân áo đen vội vàng đặt nàng ta xuống, đau lòng xoa cổ tay bị trói đến xưng vù, nói: “Thật xin lỗi, ta... Không phải ta...”

“Được rồi, đừng nói nữa, ta biết bà không cố ý!” Dịch Cẩm An đến bên tự rót chén nước cho mình.

Mỗi lần nữ nhân áo đen đánh nàng ta xong đều nói xin lỗi, nói không cố ý. Nàng ta chịu đựng đau đớn, giống như rất quen thuộc tìm kiếm hòm thuốc trong ngăn kéo.

Nữ nhân áo đen không đành lòng nhìn nàng ta như vậy, đi tới: “Ta giúp ngươi!”

“Không cần, tự ta làm được!”

Trước kia cũng như vậy, sau khi bị treo ngược đánh cho một trận, nàng ta đều tự mình bôi thuốc xử lý vết thương. Dường như đã là thói quen, cần gì phải làm phiền người khác.

Nữ nhân này cho nàng ta sinh mạng nhưng chưa từng coi nàng ta là con gái mà đối đãi. Nàng ta cũng đã thành thói quen từ lâu, chỉ là thỉnh thoảng thấy mẫu thân người khác từ ái với con mình, nàng ta lại không kìm được đau lòng, rơi lệ.

Số mạng của nàng ta như vậy, hay nữ nhân này cố ý sắp đặt? Nàng ta có phần không hiểu, nếu thực sự muốn báo thù cứ trực tiếp giết đi Dịch Trường Hoa là được, nhưng nữ nhân kia lại đưa nàng ta đến cạnh ông.

Bà ta có một thân võ công, mặc dù không phải rất tinh thông nhưng không có mấy định thủ. Khi nữ nhân kia dạy nàng ta, sống hết muốn nàng ta học giỏi, không hề buông lỏng giờ phút nào nàng ta mới có bản lĩnh hôm nay. Nhưng bây giờ bà ta nói phải học võ công để tìm nam nhân kia báo thù, hiện tại một thân võ công này không có chỗ sử dụng.

Nàng ta oán hận cắn răng, xem nhẹ đau đớn nơi vết thương bôi lung tung được cao lên người, ngẩng đầu hỏi: “Quần áo của ta bị bà làm rách rồi, ở đây có quần áo không?”

“Có!” Nữ nhân áo đen vội tìm một bộ y phục giống y phục bà ta mặc thường ngày, đưa tới, ngập ngừng nói: “An Nhi!”

“Đừng gọi ta là An Nhi, ta không phải!” Bây giờ Dịch Cẩm An hoàn toàn không hiểu nổi thân phận của mình, suy cho cùng nàng ta lấy thân phận gì tiến vào Tương phủ?

Tay không tự giác nắm chặt thành quyền, nàng ta thề, loại đau đớn hành hạ này nàng ta không bao giờ muốn nữa. Nàng ta phải rời khỏi bà ta, dời khỏi nữ nhân này. Bà ta luôn không chịu thừa nhận mình là con gái của bà, còn nhiều lần để nàng ta làm việc cho bà ta. Nàng ta vốn không độc ác, nhưng lại trở lên độc ác vì nữ nhân này, hôm nay ngay cả tự mình kêu nàng ta một tiếng cũng không có, vậy bà ta muốn mình làm nhiều như vậy là vì cái gì?

“Được, ngươi đi đi!” Nữ nhân áo đen dường như suy nghĩ hiểu rõ điều gì, bà ta khoát tay để Dịch Cẩm An rời đi.

Sau khi Dịch Cẩm An rời đi, nữ nhân áo đen lấy một vòng tay màu bạc từ trong ngực ra. Vòng tay kia điêu khắc rất đặc biệt, không nhìn rõ điều khắc gì, lúc này ở trong tay nữ nhân áo đen phát sinh ra ánh sáng yếu ớt.

“Đoạt mệnh ngân trạc!” (Vòng tay bạc đoạt mệnh)

Bà ta cười cười, khẽ khàng gọi tên chiếc vòng tay kia. Năm đó chính người kia đã dùng chiếc vòng tay này lấy lòng bà ta, đoạt lấy thân thể bà ta, còn suýt nữa lấy đi... tính mệnh của bà ta. Bà ta đưa tay chạm vào khuôn mặt, vết sẹo bên nửa mặt kia là do chiếc vòng này ban tặng.

Bà ta luôn hận nam nhân cướp đi trong sạch của mình, rõ ràng đã có vợ còn lời ngon tiếng ngọt với mình, rõ ràng đã có con cái còn gât bà ta nói vẫn một thân một mình. Bà ta vẫn nhớ trần hòa hoãn kia tần nhần vây quanh bà ta, nói cho bà ta biết: “Ta chính là Dịch Trường Hoa, kẻ thù giết cha của ngươi.”

Khi đó, trong bụng bà ta có một đứa nhỏ, bà tha tự nhủ với mình không thể chết, phải tiếp tục sống, phải báo thù.

Một trận mưa lớn cứu bà, cho nên bà sống đến tận bây giờ. Còn đứa bé chưa kịp ra đời kia vì bà sốt cao mấy ngày nên đã mất rồi, dù bà ta rất hận nam nhân kia nhưng sẽ không vì vậy hận con của mình. Nhưng, đứa nhỏ của bà... Không trở lại nữa.

Bà ta hít mũi một cái, sâu trong ánh mắt phát ra ánh sáng âm u, vô cùng đáng sợ.

Dịch Cẩm An trở lại viện của mình, gọi người mang thùng tắm tới phòng ngủ của mình, tắm rửa sạch sẽ. Trong lòng Tiểu Hà tràn đầy nghi ngờ, nàng không hiểu tại sao tiểu thư ra ngoài một chuyến, khi trở về lại vết thương đầy mình.

Đối với vết thương do nữ nhân áo đen mang lại, Dịch Cẩm An không thể không tĩnh tâm suy nghĩ cẩn thận. Có phải mình nhầm rồi, người kia căn bản không phải mẫu thân của mình?

Nàng ta không ăn cơm trưa, nằm trên giường nghỉ ngơi, Tiểu Hà thở dài một tiếng đất chặn cho nàng ta rời ra ngoài, không thấy được vẻ mặt căm hận của Dịch Cẩm An. Nhất định nàng ta phải thoát khỏi sự khống chế của người kia, nhất định phải vậy! Bất kể người đó có phải mẹ ruột của nàng ta hay không, nàng ta không còn lựa chọn nào khác!

Buổi tối, Dịch Trường Hoa đánh bạo đưa về một cô nương còn trẻ, tên là Liễu Như Mộng. Ông hi vọng cả nhà có thể tụ tập một chỗ cùng ăn bữa cơm

đoàn viên, thuận tiện giới thiệu vị di nương mới cho mọi người biết.

Liễu Như Mộng này là cơ sở học sinh được Dịch Trường Hoa bồi dưỡng đưa tới, không chỉ xinh đẹp, bản lĩnh câu hồn đoạt phách càng là bậc nhất. Dịch Trường Hoa vốn không định nhận nàng, nhưng thấy hậu viện để trống rất nhiều, nghĩ lại thấy bản thân còn trẻ, nhiều một chút cũng không sao cả.

Cả nhà ngồi trước bàn cơm, ánh mắt đồng loạt hướng về phía vị Lục di nương mới tới. Uyển Nhi tỏ ra tò mò, Lục di nương này thoạt nhìn chỉ lớn hơn đại tỷ tỷ hai tuổi, phụ thân cũng quá... khụ khụ... Trâu già gặm cỏ non.

Chi thứ hai và chi thứ ba không bày tỏ gì, chỉ lễ phép chào hỏi nàng.

Dịch lão phu nhân ăn món ăn do Dịch Cẩm Ninh gấp, mắt hơi nheo lại đánh giá nàng dâu mới đến này, tương lai nhất định có thể sinh ra vài đứa cháu trai béo tròn mập mạp cho bà.

Dịch Cẩm Hồng đi rồi, giống mẹ hắt bỏ lại cha hắt cũng bỏ lại bà lão là bà. Dịch Cẩm Tuyên là thú xuất, và lại còn nhỏ, từ lúc nhị di nương bị lấp giếng vẫn luôn khóc lóc không ngừng, lão thái thái bị phiền đến nhức đầu.

Chi thứ hai, chi thứ ba lại không một ai có tiền đồ, bà cảm thấy Dịch gia dần suy bại rồi.

Nếu là trước đây, bà tuyệt không cho phép ca cơ trở thành con dâu của mình. Bởi có vết xe đổ của tam di nương, bà sợ. Nhưng là không muốn Dịch gia suy sụp ngay dưới mắt mình, cho nên hiện tại bà ủng hộ Dịch Trường Hoa nạp thêm tiểu thiếp. Tương lai như thế nào, Dịch Trường Hoa sẽ tự có tính toán.

Dịch Cẩm Ninh chuyên tâm ăn đồ ăn trước mắt, Tiểu Đào cũng rất cố gắng gấp thức ăn cho nàng. Nàng ăn đến sung sướng, hình như không chú ý đến trên bàn cơm nhiều thêm một người.

Dịch Trường Hoa hí mắt nói: “Ninh Nhi, Lục di nương chào hỏi con!”

“Hà?” trong miệng Dịch Cẩm Ninh cắn một miếng thịt gà, nàng mở to hai mắt ngẩng đầu, chậm rì rì nuốt miếng thịt gà kia xuống rồi mới hỏi: “Làm sao thế, phụ thân? Có chuyện gì vậy?”

Dịch Trường Hoa nhắc lại lần nữa: “Đây là Lục di nương, nàng chào hỏi con!”

“Ồ! Lục di nương có chuyện gì vậy?”

Sau khi Dịch Cẩm Ninh chào hỏi, lại gấp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng tinh tế nghiền ngẫm. Giống như món ăn này là món ngon nhất thế giới, nếu không ăn sẽ không có nữa.

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, đều không hiểu rốt cuộc hôm nay Dịch Cẩm Ninh làm sao.

Thật ra thì Dịch Cẩm Ninh nhận được tin từ trước, Liễu Như Mộng này vốn là vị hôn thê của một vị trông coi binh khí ở cổng thành, bởi dáng dấp đẹp đẽ nên bị huyện lệnh bản địa nhìn trúng, muốn đưa về làm tiểu thiếp phòng thứ mười tám. Lúc đầu nàng ta còn sống chết không chịu, nhưng bởi sợ vị hôn phu bị hại nên lại đồng ý. Sau đó lại vì mang tặng có qua có lại, Liễu Như Mộng liên tiếp qua tay nhiều người tiến vào phủ Thái Uy làm ca cơ.

Dáng dấp nữ nhân này xem ra chỉ mười tám mười chín tuổi, nhưng lại được bồi dưỡng mị nhân như tư phong tình vạn chủng, dáng vẻ lẳng lơ hấp dẫn người, không biết bị bao nhiêu nam nhân gói qua. Dịch Cẩm Ninh chỉ âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ ánh mắt Dịch Trường Hoa đặc biệt, vậy mà lại vừa ý nữ nhân như này.

Dịch Trường Hoa thấy thái độ của con gái đối với di nương như vậy, trong lòng rất không vui, đứa con này là hoàn toàn coi thường ông. Bằng không, vì sao trước kia ông muốn cưới thiếp nàng là người thứ nhất lao ra phản đối, bây giờ lại không thốt ra tiếng nào cơ chứ?

Dùng xong cơm tối, Dịch Cẩm An trở lại Cúc Uyển nhìn vào gương trang điểm, thấy vết sẹo trên trán, tức giận không thôi. Lúc này Tiểu Hà đang giúp nàng ta chải đầu, không cẩn thận dùng sức hơi lớn, thành ra kéo tóc nàng ta. Nàng ta tức giận đứng lên, cướp lược trong tay Tiểu Hà ném xuống đất.

“Người làm gì vậy, có biết chải đầu hay không? Lúc đầu mắt ta bị mù mới diu dắt người làm nha hoàn nhất đẳng.”

Tiểu Hà nom nóp lo sợ quỳ xuống: “Tâu thư, thật xin lỗi, lần sau nô tỳ không dám nữa!”

“Người còn muốn có lần sau?”

Dịch Cẩm An lửa giận bùng bùng, thấy dáng vẻ sợ sệt của Tiểu Hà cũng rất khó chịu, nàng ta túm tóc Tiểu Hà, cho nàng hai cái bạt tai. Đánh Tiểu Hà mất nỏ đom đóm, không phân rõ đông tây nam bắc gì nữa.

Đánh Tiểu Hà vài cái trút giận, tâm trạng Dịch Cẩm An tốt hơn nhiều. Nàng ta trừng mắt liếc Tiểu Hà: “Còn không mau đi trải giường chiếu cho ta?”

Tiểu Hà uất ức trải giường cho nàng ta, khổ sở không dứt. Nếu không phải nhà nghèo, nàng cũng không đến nỗi bị bán đến Tướng phủ làm nha hoàn, trước kia còn tốt hơn một ít, chỉ làm nha đầu làm việc nặng. Mặc dù có chút mệt có chút bẩn, thỉnh thoảng có đại nha hoàn và ma ma chửi mắng, nhưng không ai trực tiếp đánh nàng như vậy.

Nàng ôm mặt trở về phòng nha hoàn, Tiểu Đào tỉnh mắt phát hiện nàng có chỗ khác thường. Thật ra thì các nha hoàn có thể đặt một chiếc giường khác trong phòng tiểu thư, nhưng Dịch Cận Ninh và Dịch Cận An không quen trong phòng mình có nha hoàn hầu hạ ngủ, nên họ đành chen chúc ngủ trong phòng nha hoàn, buổi tối trước khi ngủ tâm sự với nhau, làm loạn một hồi gia tăng tình cảm.

“Tiểu Hà, muội làm sao thế?” Tiểu Đào quan tâm hỏi han.

Tiểu Hà thấy nàng chưa ngủ, vội cúi đầu nói: “Không sao, không cẩn thận bị ngã thôi. Muộn như này tỷ còn chưa ngủ sao?”

“Không, chờ muội cùng ngủ.” Tiểu Đào đứng dậy mặc quần áo, cầm ngọn đèn dầu duy nhất trong phòng tới đây, soi trước mặt Tiểu Hà: “Trời ạ, sao mặt muội lại sưng thành như vậy? Còn có... tóc của muội!”

Không cần nói, nhất định Tiểu Hà bị đánh.

“Ai đánh muội?”

“Không phải, không ai đánh muội hết!”

Tiểu Hà bưng một chậu nước lạnh tới, dùng khăn lông thấm nước lạnh chườm lên mặt. Khi còn nhỏ nàng bị người trong nhà đánh, cũng dùng nước lạnh chườm, sẽ tiêu sưng rất nhanh.

“Không ai đánh muội mà lại sưng như vậy? Tiểu Hà, muội đừng giấu diếm, nói tỷ biết được không? Nói ra sẽ thoải mái hơn một chút.”

Tiểu Đào lớn hơn nàng, lại theo Dịch Cận Ninh đã lâu, tất nhiên biết nên an ủi người khác ra sao.

Nàng giúp Tiểu Hà chườm, vừa đau lòng vừa trách cứ: “Muội ấy, đại tiểu thư tức giận thì lập tức lui ra, đừng mè nheo trước mặt nàng ta. Tính tình đại tiểu thư như thế nào tỷ rõ nhất, sau này muội cẩn thận một chút là được.”

“Tiểu Đào tỷ, muội... Muội không muốn đi theo đại tiểu thư nữa, nàng ta thật đáng sợ!”

Vừa rồi, khi nhìn thấy trong mắt Dịch Cận An ánh lên tia lửa nàng bị hù dọa sợ muốn chết. Đừng nghĩ rằng tuổi nàng còn nhỏ, nàng quen thấy hành động của những người đàn bà chanh chua ở nông thôn, tất nhiên biết ánh sáng lóe lên trong mắt Dịch Cận An chính là dấu hiệu tức giận. Tiểu thư túm tóc nàng, hành động không khác gì hành động của những người đàn bà chanh chua kia.

Tiểu Đào than thở: “Aizz, vẫn là tiểu thư của chúng ta tốt, vừa dịu dàng xinh đẹp, còn không đánh chửi nha hoàn người làm. Tỷ thực sự rất vui mừng vì có thể làm nha hoàn của nàng, tỷ cảm thấy thật đáng giá.”

...

Nàng luôn nói Dịch Cận Ninh tốt như thế này, đối xử dịu dàng với người làm như thế kia, Tiểu Hà nghe mà hâm mộ mãi.

“Tiểu Đào tỷ, nếu muội có thể làm nha hoàn cho nhị tiểu thư thì tốt biết bao! Dù làm nha hoàn thô sử vẩy nước quét nhà ở Trúc Uyển muội cũng vui vẻ, tốt hơn ở bên đại tiểu thư, động một chút là bị đánh, bị mắng.”

Nàng là nha hoàn mới tới không lâu, và lại chưa từng ở bên Dịch Cận An cho nên nàng không hiểu rõ Dịch Cận An là người như thế nào. Thật ra thì đây là lần đầu tiên Dịch Cận An đánh chửi nha hoàn, trước kia nàng ta đối xử với nha hoàn, người làm cũng giống như Dịch Cận Ninh, vô cùng dịu dàng. Chỉ với nha hoàn bên cạnh Dịch Cận Ninh mới ra tay độc ác.

Nô Nhi trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh bị tiếng nói chuyện của hai người đánh thức.

“Hai người đang làm gì vậy?” Nô Nhi xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, đột nhiên hai mắt phát sáng hỏi: “Có phải đang bàn bạc nên xử lý đại tiểu thư như nào không?”

“Xử lý đại tiểu thư cái gì chứ, Tiểu Hà tỷ tỷ của muội bị ức hiếp!” Tiểu Đào giúp nàng đến góc chăn: “Cẩn thận bị lạnh!”

Nô Nhi vừa nghe lòng đầy căm phẫn: “Cái gì, Tiểu Hà tỷ bị ăn hiếp? Muội tìm nàng ta báo thù!”

“Chính là đại tiểu thư, trừ nàng ta ra còn có thể là ai nữa!” Sau khi Tiểu Đào giúp nàng đắp kín chăn, bảo Tiểu Hà nằm vào bên trong: “Muội vào bên trong đi, bên trong ấm hơn.”

Nô Nhi chui qua, đắp một chăn với Tiểu Đào và Tiểu Hà cùng nhau đùa giỡn, một lúc sau nàng nói: “Hai tỷ, muội có cách giúp Tiểu Hà tỷ báo thù.”

“Cái gì?” Tiểu Hà và Tiểu Đào đều hưng phấn: “Nói mau!”

Không biết Nô Nhi lấy ở đâu ra một chiếc bình nhỏ: “Tiểu Hà tỷ tỷ, sáng mai tỷ thử một chút xem, lén rắc bột này vào giá y của nàng ta. Nhớ, nhất định không được để bị phát hiện, nàng ta cũng rất xảo trá!”

Ngày hôm sau, Sở Thất Hà lén lút rắc bột phấn lên giá y của Dịch Cận An, lại đúng lúc Dịch Cận An muốn thử giá y, gọi Lý ma ma mang tới để mặc thử, Tiểu Hà vừa vận bị bắt quả tang.

”Nói, là ai sai nguoi làm hại tiểu thư?” Lý ma ma vịn cánh tay Tiểu Hà, thô thanh thô khí nói.

Tiểu Hà sợ hãi dè dặt quỳ trên đất, liếc bộ mặt tức giận của Dịch Cận An rồi nhanh chóng cúi đầu. Nàng không dám nói, cũng không thể nói, Tiểu Đào và Nô Nhi đều là những người bạn tốt, tỳ muội tốt của nàng, nếu nàng nói ra sẽ làm hại họ.

Thấy dáng vẻ nén giận của Tiểu Hà, Lý ma ma vốn đã tức giận càng thêm tức giận. Bà và Nam ma ma sống ở quê đã lâu cũng không bị nhiễm chút tính khí chanh chua của phụ nữ nông thôn, hờ chút là ra tay đánh nha hoàn.

Bà ta độc ác câu véo Tiểu Hà khiến nàng bị đau nước mắt chảy ròng, nhưng sông chết cần mỗi một câu cũng không nói.

“Không nói sao, được! Cho nguoi biết sự lợi hại của bà lão này!” Lý ma ma vén tay áo, nheo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Tiểu Hà. Tiểu Hà đau đến mức kêu gào: “Đừng, Lý ma ma, nô tỳ sai rồi, nô tỳ không dám nữa!”

“Vậy nguoi còn không nói ra ai sai nguoi làm chuyện này?”

Lý ma ma lại nheo một cái, khuôn mặt phấn trắng của Tiểu Hà lập tức sùng đỏ.

Dịch Cận An thấy nàng không nói lời nào, đoạt lấy bình nhỏ trong tay nàng cười cười: “Không tệ, mang phần ngựa đến hại người! Lá gan nguoi thật không nhỏ, nhưng đáng tiếc, không thành công!”

Nàng ta nói xong, đồ toàn bộ phần ngựa lên người Tiểu Hà.

“Đừng!” Tiểu Hà kêu lên: “Tiểu thư, nô tỳ sai rồi, nô tỳ không nên làm chuyện như vậy với ngài, van cầu ngài tha cho nô tỳ!”

Tiểu Hà nói xong di chuyển đến bên vừa khóc vừa cầu xin.

Rắc toàn bộ phần ngựa lên người Tiểu Hà, Dịch Cận An ném bình xuống vỗ tay nói: “Đây là gậy ông đập lưng ông!”

“A, đau quá, ngựa quá!” Lúc này Tiểu Hà bắt đầu ngựa, khắp người ngựa không chịu được: “Thật ngựa, tiểu thư, van cầu ngài thả nô tỳ, nô tỳ không dám nữa!”

Tiểu Hà khóc vô cùng thê thảm, rất nhanh sau đó tiếng khóc của nàng dừng lại. Chỉ chót lát sau trên người xuất hiện rất nhiều vết cào, nhèch nhác không chịu được. Trên mặt cũng bị cào nát, máu chảy đầm đìa, Lý ma ma thấy vậy ghê tởm muốn nôn.

“Bán đi, nha hoàn như này không xứng ở lại Tướng phủ!”

Dịch Cận An bỏ lại một câu rồi ra khỏi viện, nàng ta muốn tìm Dịch Cận Ninh tính sổ.

Tiểu Xà nhanh chóng báo lại đây chuyện xảy ra ở Cúc Uyển, sau khi Dịch Cận Ninh nghe xong hung dữ lờm Tiểu Đào và Nô Nhi: “Đây là chuyện tốt hai người các nguoi gây ra?”

Nô Nhi vội vàng giả thích: “Tiểu thư, chúng em cũng vì Tiểu Hà thôi. Hôm qua Tiểu Hà mang theo khuôn mặt bị thương trở lại, chính là do đại tiểu thư đánh. Không chỉ vậy, nàng ta còn túm tóc Tiểu Hà, xé quần áo của tỳ ấy, thực là nữ nhân xấu xa. Chúng em chỉ là...”

“Im miệng, nguoi còn dám cãi!” Dịch Cận Ninh muốn trách cứ họ nhưng lại không biết nên nói gì mới tốt, đành nói: “Tóm lại đừng làm những chuyện thương thiên hại lý bực này!”

Chuyện của kiếp trước, ký ức như vừa mới đây, làm nhiều chuyện xấu ắt có báo ứng. Nàng chưa bao giờ muốn chủ động động vào người khác, người khác cũng đừng mong động nàng. Mặc dù nàng hận không thể ăn thịt uống máu Dịch Cận An. Nhưng chuyện kia vẫn chưa điều tra được, nàng không thể để Dịch Cận An cứ thế chết đi.

“Aizz, ta nên làm sao với các nguoi bây giờ!” Nàng hạ bàn tay đang chỉ vào các nàng xuống: “Các nguoi làm như vậy là hại Tiểu Hà, còn có thể hại chính mình, có đáng không? Chút nữa Dịch Cận An sẽ qua đây, các nguoi đừng nói chuyện, để ta đối phó!”

“Tiểu thư!” Tiểu Đào và Nô Nhi cùng lệ ướm khoé mắt.

Quả nhiên, chỉ lát sau Dịch Cận An đã dẫn Lý ma ma tới đây. Chẳng biết vì sao Lý ma ma này chưa từng cho Dịch Cận Ninh về mặt hoà nhã, khi còn bé đã thế, năm năm sau trở lại vẫn vậy. Dịch Cận Ninh có phần khó hiểu, có phải nàng từng đắc tội với bà ta đấy chứ?

Dịch Cận An chưa vào cửa đã nổi giận dùng giọng hỏi: “Dịch Cận Ninh, hai nha hoàn kia của nguoi đâu, gọi chúng ra đây!”

“Đều sắp lập gia thất, sao hôm nay tỳ tỳ lại tức giận như vậy?” Dịch Cận Ninh ngồi trước bàn, tự rót cho mình ly trà, chậm rãi uống.

“Ta chỉ hỏi nguoi, vì sao bọn chúng muốn hại ta, có phải nguoi sai chúng làm không?” Gần đây Dịch Cận An rất nóng tính. Kể từ hôm bị nữ nhân áo đen đánh một trận, tính khí dễ chịu của nàng ta hoàn toàn mất sạch.

Dịch Cận Ninh cười cười: “Tỳ tỳ, bình tĩnh, coi chừng tức giận sẽ mau già, đến lúc đó Quận Vương không cần tỳ nữa thì được một mất mười rồi!”

“Hừ, chỉ biết người giờ trò xấu xa! Muốn ta xấu mặt trong ngày cưới đúng không? Được, chúng ta cùng xem!” Dịch Cẩn An hoá khí ngất trời, chống nạnh nói với Lý ma ma: “Người đi xem xem nha đầu kia đã bị bán ra ngoài chưa. Đừng bán dễ dàng quá, đưa đến nhà chứa đi!”

Đây là Dịch Cẩn An lúc đầu giả vờ diễn trò đùa giỡn đó sao? Dịch Cẩn Ninh nheo mắt.

“Có phải do ta sai bảo hay không thì có quan hệ gì? Tiểu Hà cũng bị người đánh cho tàn tạ rồi, nàng bị trừng phạt còn chưa đủ sao, người làm gì phải đối xử với nàng như vậy?”

Dịch Cẩn An hừ lạnh một tiếng, không để ý lời của Dịch Cẩn Ninh, dẫn theo Lý ma ma nghênh ngang rời đi.

Buổi tối, dùng xong cơm chiều, Dịch Cẩn Ninh ngồi trước gương trang điểm. Tiểu Đào và Nô Nhi nhìn mũ phượng, khăn quàng vai giá trị xa xỉ không ngừng than thở. Tiểu Đào khen: “Tiểu thư, nếu sau này em lập gia đình có y phục tân nương như này để mặc thì thật tốt!”

“Ô hay, tỷ cũng muốn gả vào Hoàng thất sao, vậy phải xem duyên phận!” Nô Nhi cắn hạt dưa, nhả vỏ dưa ra, châm chọc nói.

“Ôi dào, ta nói này!” Dịch Cẩn Ninh nhìn bông hoa vàng nho nhỏ đính trên gương, quay đầu nói với Tiểu Đào: “Còn không biết A Trúc có chịu hay không đây!”

“Tiểu thư!” Tiểu Đào dậm chân, then thùng nói: “Hắn ta chính là một kẻ đầu gỗ, sao có thể hiểu được tâm tư con gái chứ!”

Kể từ sau khi nàng nói thẳng chuyện nàng với A Trúc lén lút qua lại, tiểu thư và Nô Nhi không có việc gì liên lấy nàng ra trêu ghẹo. Nàng biết, tiểu thư nhớ sự phụ, chỉ cần thấy vân vê vòng tay tương tự trên cổ tay trái là biết.

Nàng nói A Trúc là cọc gỗ, không phải hắn không biết cách biểu đạt tình cảm, mà vì hắn cứng nhắc và hành động theo quy củ. Nàng biết Mạc Liễm Sâm có bí mật, luôn muốn tìm cơ hội moi ra từ A Trúc nhưng hắn sống chết ngậm miệng không chịu nói, khiến nàng giận đến mức nghĩ rằng muốn cắn người.

Nô Nhi cầm giá y lên, trên giá y kim quang lấp lánh, khám đầy đá quý các loại, thêu Thái Phượng giương cánh, miêu tả lại uyên ương hí thủy.

Dịch Cẩn Ninh hí mắt, giá y này khiến nàng nhúc nhúc. Kiểu dáng phức tạp như vậy, còn khám nhiều bảo thạch như vậy chẳng phải nặng muốn chết sao! Còn mũ phượng này nữa, tất cả đồ trang sức của nàng cộng lại cũng không nặng bằng nó đi?

Tay nàng lại vô ý thức vuốt ve vòng tay tương tự trên cổ tay trái. Mạc Liễm Sâm, ngày mai chính là đại hôn rồi, người nhất định phải tới!

Trong lòng nàng đang nhớ tới người nợ, lại đột nhiên phát hiện giá y có điều bất thường.

“Tiểu Đào, người nhìn Thái Phượng trên giá y xem, có phải là cửu vĩ phượng không?”

Nô Nhi đưa giá y qua, nàng cẩn thận nhận lấy nhìn. Nhìn nhiều lần, không sai, là cửu vĩ thái phượng. Đây là phượng bào! Chẳng nhẽ người làm ra không hiểu quy củ?

Giá y của người trong Hoàng cung thấy đều thêu thái phượng ngụ ý cát tường, tượng trưng cho thân phận tôn quý. Nhưng thái phượng cũng được phân ra đẳng cấp. Cửu vĩ thái phượng là vua của muôn chim, chỉ có Hoàng Hậu mới xứng mặc. Tiếp đó là bát vĩ thái phượng dành cho phi tần của Hoàng thượng mặc. Mà bình thường người gả cho Hoàng thất, phượng phục của tân nương từ tất phải là thất vĩ thái phượng.

Hiện tại giá y của nàng lại là cửu vĩ, đây không phải đưa nàng ta vào chỗ chết hay sao?

Dịch Cẩn Ninh hí mắt, may mà phát hiện ra sớm, nếu không đến lúc thực sự lên kiệu hoa mới phát hiện, chờ nàng chỉ có chỗ chết.

“Tiểu Đào, người xem thử xem có thể đổi cửu vĩ phượng này thành thất vĩ phượng không?”

Kỹ năng thêu của Tiểu Đào là tuyệt nhất, sau khi chỉnh sửa hi vọng sẽ không lộ ra sơ hở, giá y của Hoàng thất được làm theo quy định đã đặt ra, nếu bị phát hiện không tránh khỏi trách phạt.

“Em thử xem!”

Tiểu Đào nhìn một lúc, xác định châm pháp và cách thêu, lúc này mới bắt tay tháo gỡ cửu vĩ phượng. kỹ thuật của nàng khéo léo, chỉ nửa canh giờ đã sửa tốt.

“Tiểu thư, người xem một chút xem có thể nhìn ra sơ hở gì không?”

Dịch Cẩn Ninh dựa vào ánh đèn nhìn kỹ, cảm thấy không có gì khác thường mới cất giá y đi.

Lúc này đã đầu giờ Tuất (19h-21h), Dịch Cẩn Ninh nhìn Tiểu Đào cất giá y lại thấy Tiểu Như vội vàng tiến vào. Nàng thở hắt hắt nói: “Tiểu thư, tứ di nương nổi điên rồi!”

“Người từ từ nói!” Dịch Cẩn Ninh vỗ tay nàng: “Tứ di nương làm sao?”

Tiểu Như hoảng hồn chưa định: “Vừa rồi, em lên lút đi theo lão gia đến viện tứ di nương, phát hiện tứ di nương không ở đó. Lão gia rất tức giận, lập tức muốn đến viện Lục di nương tìm. Không ngờ...”

“Rốt cuộc làm sao, người đừng hù mình dọa người!” Thấy Tiểu Như nói một nửa đùa một nửa, Nô Nhi tiếp lời nói: “Cùng lắm thì chết người thôi, cũng không phải chưa từng thấy qua, có gì mà ngạc nhiên!”

Dịch Cẩm Ninh cũng giận trách: “Đúng vậy, trước người cứ từ từ nói, chúng ta không vội!”

Tiểu Như làm việc lưu loát, nhưng nói chuyện không trôi chảy. Trước kia Dịch Cẩm Ninh từng suy nghĩ xem có nên thu nàng vào phòng làm đại nha hoàn hay không, suy nghĩ một chút cuối cùng bỏ qua, Tiểu Như vẫn làm nha hoàn bưng trà rót nước bên cạnh Dịch Trường Hoa như cũ thì tốt hơn. Dù sao đột nhiên đòi người của phụ thân nhất định sẽ khiến ông nghi ngờ, thuận theo tự nhiên vẫn tốt hơn.

Cuối cùng Tiểu Như bình tĩnh lại, nàng nức nở nói: “Hu hu, tiểu thiếu gia của chi thứ hai chết rồi! Tứ di nương như phát điên chạy đến viện của nhị lão gia ôm đứa bé đi, khi đến bên hồ cạnh núi giả trong hậu hoa viên, bà ấy... Bà ấy ôm thiếu gia Văn Tuyền cùng nhảy vào trong hồ.”

“Cái gì, mau đi xem!” Dịch Cẩm Ninh kinh hãi, sao tứ di nương có thể làm ra việc ngu xuẩn như vậy? Nhất định đã xảy ra chuyện!

Chủ tớ mấy người lập tức mang theo đèn lồng vội vã chạy tới bên hậu hoa viên. Trên ngọn cây trong viện Dịch Cẩm Ninh chợt có người nhảy xuống, người đó chính là nữ nhân áo đen.

Bà ta cười, ánh mắt tà mị lấp lánh ánh lạnh. Bà ta thăm nghĩ, sao tứ di nương lại nổi điên, tại sao lại ôm đứa nhỏ kia nhảy hồ? Bởi ta biết nhất thanh nhị sở, bởi... Ta biết rõ bí mật của bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 50: Hôn kỳ bị kéo dài

Khi Dịch Cẩm Ninh chạy tới hậu hoa viên thì Tứ di nương và Văn Tuyền đã được vớt lên. Nước hồ tháng hai quả thực vẫn còn lạnh, trước không nói đến độ sâu có thể giết người, đem về khuya, nhiệt độ kia cũng đủ làm người ta chết cứng vì lạnh rồi.

Tứ di nương và tiểu thiếu gia của chi thứ hai đã tắt thở, thi thể cứng ngắc như khối băng.

Biểu cảm của Dịch Trường Hoa không đổi đứng trước hai thi thể, Lục di nương tựa vào ngực ông sợ hãi đến run rẩy. Ông vỗ vai nàng ta an ủi: “Không sao, đừng sợ!”

“A, con của ta!”

Cửu di nương của Nhị lão gia ôm con mình khóc nức nở, Nhị lão gia cũng ôm bà khóc mãi. Con trai đang khỏe mạnh ấy thế mà nói mất là mất, những gia đình chạy tới cũng chưa xót trong lòng.

Dịch lão phu nhân được Lương ma ma đỡ run rẩy chạy tới: “Cháu của ta sao rồi, hả?”

“Lão phu nhân, thiếu gia Văn Tuyền...” Quản sự Chu ma ma che mặt khóc nức nở.

Tiểu thiếu gia Văn Tuyền là một đứa trẻ đáng yêu, chưa đầy chín tháng tuổi, cứ như vậy mất rồi.

Bỗng nhiên, Đường thị như nổi điên đứng lên, kéo cổ áo Dịch Trường Hoa, hét to: “Con trai của ta... Dịch Trường Hoa, người trả con trai cho ta, hu hu... Người trả con trai cho ta!”

Dịch Trường Hoa bị bà lôi kéo như vậy suýt nữa ngã sấp, Lục di nương sợ hãi vội đỡ ông: “Lão gia!”

“Không sao, hiện tại bà ấy kích động, để bà ấy phát tiết một lúc!” Dịch Trường Hoa nghĩ như thế nào cũng không hiểu lúc trước Tứ di nương vẫn bình thường, giờ lại làm ra chuyện tình như này. Ông không nói lời nào mặc cho Đường thị lôi kéo, mấy cau chặt suy nghĩ, phải chăng trong chuyện này có điều kỳ lạ?

Đường thị sinh lòng độc ác tháo bỏ phát quan của Dịch Trường Hoa, mái tóc dài của ông rơi xuống tán loạn.

“Lão gia...” Lục di nương ôm lấy ông, đẩy Đường thị ra nói: “Cũng chẳng phải lỗi của lão gia, bà dựa vào cái gì mà đối xử với ngài như vậy?”

Hiện tại Đường thị mất hết lý trí, bà thật vất vả mới trông mong được một mụn con trai, vậy mà cứ thế mất rồi. Bà ngửa mặt lên trời hét, vừa hét vừa dậm ngực liên tục: “Ông trời ơi, vì sao lại đối xử với ta như vậy, cứ như vậy để ta mất con trai hu hu... Lão gia, con của chúng ta mất rồi, mất rồi!”

“Đại ca, huynh nói gì đi!” Nhị lão gia vội vàng kéo Đường thị vào trong ngực, vẻ mặt đau đớn. Con trai không phải duy nhất nhưng đó là đứa nhỏ ông yêu thương nhất. Bây giờ tự nhiên Tứ di nương của chi chính hại nó, ông có thể không đau lòng sao? Nhìn Cửu di nương của mình đau đớn như vậy, trong chớp mắt ông thật muốn chém chết đại ca của mình.

“Ta... Nhị đệ, đại ca có lỗi với đệ...” Dịch Trường Hoa không có gì để nói, sao Tứ di nương lại nổi điên ông cũng không biết. Nhưng chuyện này vốn không phải lỗi của ông, bảo ông nói gì mới tốt hả!

“Cháu trai của ta!”

Dịch lão phu nhân run tay vuốt ve khuôn mặt đông cứng của tiểu thiếu gia, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt và đôi môi mím chặt không chút huyết sắc khiến Dịch lão phu nhân nhật nhòa lệ già. Đứa cháu trai khéo léo hiểu chuyện vừa học đứng, nó còn chưa học được cách đi, còn chưa biết gọi cha mẹ, cứ như vậy ra đi sao có thể khiến người khác không đau lòng?

“Lão phu nhân đừng buồn, thiếu gia Văn Tuyền trên trời có linh sẽ nhớ đến ngài!” Lương ma ma an ủi.

Dịch Cẩm Ninh chỉ đứng đó không nói lời nào, nàng cũng đau lòng. Đứa bé kia còn nhỏ như vậy, nàng còn tự tay ôm nó, dạy nó đứng thẳng. Hiện nay đứa bé này còn nhỏ như vậy đã mất, nàng đau lòng không thôi, đáy lòng lặng lẽ đau đớn vì nó.

Dư quang nơi khóe mắt lén nhìn tỷ tỷ của mình, lại thấy nàng ta không có phản ứng gì quá lớn, chỉ thờ ơ lạnh lùng.

“Bà nội, người đừng đau lòng, Tuyền Nhi ở bên kia sẽ lo lắng vì ngài mất!” Dịch Cẩm Ninh đỡ Dịch lão phu nhân, gọi Lương ma ma đưa bà về nghỉ ngơi. Tô mẫu lớn tuổi, không chịu được sức ép, nếu đau lòng quá độ, e...

Dịch Trường Hoa liếc Dịch Cẩm Ninh thấy e mặt đau đớn của nàng, trong lòng vui vẻ nói: “Con đỡ bà nội đi nghỉ đi!”

Ông luôn cho rằng đứa con này không bao giờ có bất kỳ phản ứng nào với gia đình này nữa, bây giờ xem ra nàng vẫn còn tình cảm. Còn tình cảm thì tốt, vậy thì ông yên tâm.

“Không cần, đợi đã!”

Dịch Cẩm Ninh không biết mình phải đợi cái gì, nhưng nàng cảm giác trên người Tứ di nương có bí mật gì đó.

“Đại ca...” Nhị lão gia túm tay áo ông: “Đệ... Đệ phải làm sao bây giờ? Hình Nhi làm sao bây giờ? Huynh nói chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lúc này là thời điểm Nhị lão gia khó khăn nhất, xem ra đại ca tuyệt không quan tâm chút nào đến chuyện đứa cháu trai mất đi vẫn đáng về không liên quan đến mình.

Ông chính là đại ca của mình, mà con trai cũng không phải do đại ca hại chết, ông đành phải bấm vụng nuốt vào trong, chỉ đáng thương Cửu di nương của ông.

Ông ôm Cửu di nương nghẹn ngào khóc, “Hình nhi, con của chúng ta mất rồi... Chúng ta... Cùng khóc, đại ca sẽ không quan tâm đến chúng ta...”

“Con của ta...”

Đường Hình Nhi lại khóc nức nở, Nhị lão gia đưa bà trở về, Nhị Trường Hoa híp mắt sai bảo đưa thi thể đi hỏa thiêu, an táng thi thể Văn Tuyền vào lăng mộ Dịch gia, Tứ di nương thì ném thẳng xuống cái giếng cạnh kia.

Trong lễ của trẻ con không được tổ chức, nếu tổ chức sẽ mang điềm xấu vào nhà, sau khi an táng thi thể lập cho nó một cái bài vị, Tứ di nương là hung thủ sát hại con cháu của Dịch gia, nữ nhân như vậy tuyệt đối không thể làm hậu sự, quy củ của Dịch gia là người làm chuyện sai, trừ họ Dịch sau khi chết đều bị rắc tro vào giếng cạnh, có ý nghĩa phải vào địa ngục vĩnh viễn không siêu sinh.

Dịch Trường Hoa đề lại một câu nói rồi đỡ Dịch lão phu nhân rời đi, những người khác cũng dần tản đi.

“Đợi chút!”

Dịch Cẩm Ninh ngăn lại mấy tên gia đình muốn mang thi thể Tứ di nương đi, nàng còn chuyện cần làm. Trực giác mách cho nàng biết, thi thể này có thể nói cho nàng biết một vài chuyện.

Gia đình nhìn nàng kì lạ nói: “Tiểu thư có chuyện gì muốn dặn dò?”

Đáng về Dịch Cẩm An và Dịch Cẩm Ninh thực sự là rất giống nhau, lại thêm buổi tối học căn bản không thể nhận ra đây là ai đành phải kêu một tiếng tiểu thư.

“Không có chuyện gì, các người lui xuống trước đi, một lát nữa ta sẽ nói Tiểu Đào gọi các người!”

Mấy tên gia đình đáp lời rồi đi, Dịch Cẩm Ninh đeo găng tay cẩn thận kiểm tra thi thể Tứ di nương, quả nhiên phát hiện ra vài dấu vết trên người bà.

“No Nhi, soi đèn qua đây một lúc!”

Nô Nhi cũng là gan lớn, nằng không sợ giống Tiểu Đào, nghe Dịch Cận Ninh gọi lập tức tiến lên soi đèn.

“Tiểu thư, người phát hiện ra gì sao?” Lúc này Tiểu Đào sợ hãi trốn phía sau đi thẳng đến áp sát vào người Dịch Cận Ninh thì thấy tiểu thư đang sờ vaid món trang sức trên người Tứ di nương.

Dịch Cận Ninh tháo đồ trang sức xuống: “Người nhìn xem, có phải bên trái vòng tay bạc này màu hơi nâu?”

“Tiểu thư, đây là vòng tay à? Rất đẹp, trước đây em chưa từng thấy qua vòng tay kì lạ như vậy, giống như bạc lại không phải bạc. Người xem cách điều khắc này, cứ như sắp chuyển động ấy!” Nô Nhi quan sát kĩ, nói ra điểm mấu chốt của chiếc vòng.

Dịch Cận Ninh lấy một tờ giấy dày ra bọc lại, kêu một tiếng về khoảng không sai lưng: “A Trúc!”

A Trúc lập tức xuất hiện.

“Chủ tử phát hiện gì sao?”

“Ừ người đem cá này đi kiểm tra xem có gì không ổn không?”

Dịch Cận Ninh đưa vòng tay đã được bọc kĩ cho A Trúc

Trước đó vài ngày, A Trúc nói phía sau có người theo dõi, xem ra khiến Dịch Cận An nghi ngờ rồi. Nếu không thì nữ nhân áo đen kia, tóm lại hai người này có quan hệ không đơn giản, nằng tin tất cả sẽ nhanh chóng được phơi bày thôi.

Dịch Trường Hoa trở lại viện, Lục di nương vội vã theo sau. Vừa định nói đi nghỉ ngơi thì thấy Đường thị cầm một con dao xông vào: “Dịch Trường Hoa, người trả con trai cho ta, trả con trai cho ta!”

“Lão gia, cẩn thận!”

Lục di nương thấy Đường Hình Nhi xông tới, mắt thấy con dao kia sắp chém vào người Dịch Trường Hoa, nằng vội vàng kéo Dịch Trường Hoa về phía sau, bản thân mình đứng cạnh ông.

Ngần cân treo sợi tóc, Nhị lão gia cũng theo tới đây, ông kéo Đường Hình Nhi qua, cướp con dao trong tay bà, ôm bà vào trong ngực, hai vợ chồng ôm đầu khóc.

“Hình Nhi, con trai mất rồi, chúng ta lại sinh một đứa có được không, đừng làm khó đại ca!”

Nhị lão gia nhìn Dịch Trường Hoa tỏ ý xin lỗi, ôm Đường Hình Nhi rời đi.

Lục di nương vỗ trái tim nhỏ “Ai u làm thiếp sợ muốn chết, lão gia ngài cũng phải cẩn thận chút, người này điên rồi, nếu lần sau còn như vậy thì ngài làm như thế nào?”

“Không sao, may mà có nằng!” Dịch Trường Hoa vuốt ve chiếc mũi quỳnh của nằng, nói đùa: “Có người dễ thương như nằng ở cạnh ta, sao ta có thể xảy ra chuyện gì được?”

Dịch Trường Hoa thở dài ôm Lục di nương vào trong phòng. Mấy ngày nay trong lòng ông không hề dễ chịu, bây giờ có Lục di nương phong tình vạn chủng, ông há có thể tiếp tục khó chịu?

Ban đêm, Hoàng cung.

Màn đêm che giấu ban ngày, che giấu vạn vật, đây là thời cơ tốt để thích khách hành động. “Đi, đuổi theo!” Ba, bốn hắc y nhân che mặt xẹt qua thành tường, mấy người xoạt xoạt nhanh chóng đi lại trên nóc viện Hoàng cung, bộ pháp nhanh như chớp, bước nhanh trên nóc nhà nghiêng nghiêng, như giẫm trên đất bằng.

Vút một tiếng, một chiếc nỏ được bắn ra, mang theo một sợi dây thừng cắm vào bức tường phía đối diện. Mấy người trượt đi theo sợi dây, đi tới một cung điện hoa lệ trang nghiêm. “Điện Càn Khôn, người ở đây!”

Người dẫn đầu nói với mấy người ở phía sau: “Động tác phải nhanh, không thành công thì thành nhân. Bất luận kết quả có như thế nào, một khi bị phát hiện đều phải nhanh chóng rút lui, không được chậm trễ. Nếu bị bắt phải lập tức tự sát, nghe rõ chưa?”

“Hiểu!”

Nhận được nhiệm vụ, mấy người lập tức tản ra, người áo đen dẫn đầu vào điện Càn Khôn.

“Người đâu mau tới, có thích khách!” Kèm theo giọng nữ trong trẻo kinh thiên động địa la lên, xoảng một tiếng, âm thanh bình hoa bị đập vỡ. Chỉ chốc lát sau, cấm vệ quaand ông loạt dẫn đội tới, mỗi người cầm một cây đuốc sáng cả điện Càn Khôn.

“Người đâu, hộ giá!” Trong âm thanh uy nghiêm của Hoàng thượng mang theo kinh hoàng, ông mặc một chiếc áo mỏng màu vàng nhạt, được Đình phi nương nưoc đỡ đi ra.

“Thích khách đâu?”

Thống lĩnh cấm vệ quân tiến lên quỳ một gối xuống, “Hoàng thượng, đang truy nã thích khách, xin Hoàng thượng và nương nưoc chớ sợ hãi”

Lúc trước hắn nhận được tin tức hai ngày này trong cung sẽ xuất hiện thích khách, lúc đầu hắn còn không tin. Nhưng hắn nửa tin nửa ngờ cứ cảm thấy cứ chuẩn bị là tốt hơn nên đã sắp xếp trước, chờ thích khách đến sẽ quăng lưới.

Nhưng thống lĩnh cấm vệ quân không hiểu, người truyền tin tức cho hắn là ai, vì sao phải giúp hắn.

Hắn đang suy nghĩ thì mấy người áo đen bị bắt tới, hắn tiến lên tháo mặt nạ của chúng. Vừa định hỏi ai điều khiển, mấy người kia đã cắn thuốc độc tự vẫn.

“Chết tiệt, các người là một đám phế vật, sao không mở hàm chún trước?”

Hoàng thượng gầm lên giận dữ, vài tiểu đội theo sau đều bị dọa sợ

“Báo!” Một tên lính canh tiến lên ôm quyền: “Điện Đình Phưong còn một tên thích khách!”

“Nhanh, đội hai đuổi theo, đội ba ở lại bảo vệ Hoàng thượng!”

Nơi đó hắn cũng bày thiên la địa võng, hắn không tin tên thích khách kia có thể mọc cách bay mất!

“Không được tới đây!”

Thích khách kia chính là dẫn đầu vừa rồi, hắn vừa nhận được tin tức hành động vội lờ lập tức rút lui ra ngoài, nhưng không ngờ khắp nơi đều là bẫy rập ám tiễn. Lúc này, trên người hắn có vô số vết thương, nếu chậm một bước hắn sẽ phải chết. Hắn không muốn chết, nếu bị bắt chỉ có đường chết.

Tất cả cấm vệ quân bày trận sẵn sàng nghênh địch, chỉ cần thống lĩnh ra lệnh sẽ khiến tên thích khách kia thành con nhím.

Thống lĩnh cấm vệ quân mang theo một đội nhân mã đến đây, cười quỷ dị với tên thích khách kia: “Xem người chạy đi đâu!”

Lại thấy có một tên thích khách chạy ra từ điện Đình Phưong, trong tay ôm Thập Cửu hoàng tử vừa ra đời.

“Thập cửu hoàng tử!” Bà vú đuổi theo ra ngoài kêu một tiếng: “Không được, tướng quân, đó là Thập cửu hoàng tử!”

Nhưng tên đã lấp vào cung, lệnh đã ra, những mũi tên kia lập tức “vút vút” bắn về phía hai tên thích khách, tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

“Không!” Hai bà vú kêu lên “Thập cửu hoàng tử!”

Hai tên thích khách thấy mưa tên bắn tới, không nghĩ có thể sống được. Nhưng dù chết hai người cũng quyết tâm liều chết hô to: “Cầu hoàng đế, kiếp sau sẽ lấy mạng người!”

Hai bóng dáng áo đen tung người nảy xuống công thành, trong tay một người còn ôm Thập cửu hoàng tử. Thân thể nhỏ nhỏ bị ngoan độc ném một cái trong không trung, trong đêm tối lộ ra bất ngờ như thế.

“Oa...” Tiếng khóc trẻ con vang lên ngân ngời rồi không thấy gì nữa.

Yên tĩnh, trong nháy mắt hô haaos của mọi người đều dừng lại.

“Hoàng nhi!” Đình phi nương nưoc, vừa chạy ra thấy vậy, kêu lên một tiếng rồi đột ngột ngã xuống hôn mê bất tỉnh.

“Ái phi!” Hoàng thượng chạy tới đỡ nàng ôm chặt.

Vút...

Mưa tên bắn ra rồi ngừng lại, sắc mặt tất cả cấm vệ quân đều tái xanh.

Hoàng thượng giận dữ: “Người đâu, kéo thống lĩnh cấm vệ quân xuống chém!”

Mọi chuyện xảy ra qua nhanh, tất cả mọi người phản ứng không kịp.

Chuyện này... quá đột ngột, ai có thể ngờ hai tên thích khách kia lại xông vào điện Đình Phưong ôm thập cửu hoàng tử, ai có thể ngờ bọn chúng sẽ nhảy xuống tường thành ngay lúc hắn hạ lệnh bắn? Mặt thống lĩnh cấm vệ quân không chút huyết sắc, mặc cho người ta kéo hắn ra ngoài.

Bởi vì bị kéo đi nên lưng hắn bị mài, lúc này hắn mới giật mình. Hắn chỉ là thống lĩnh vệ quân nhỏ nhoi, hắn còn chưa lấy vợ sinh con, hắn còn đang trong

tuổi thanh xuân tươi đẹp. Không, hấn hông muốn chết!

“Hoàng thượng! Thần không sai thần không muốn chết”

Nhưng Hoàng đế đang trong cơn giận dữ nên không nghe bất cứ lời giải thích nào của hấn, ông vung tay: “Xử tử tất cả cấm vệ quân bán tên!”

“Hoàng thượng tha mạng!” cấm vệ quân vô tội bị liên lụy, bọn họ bị oan, ồn ào quỳ xuống xin tha mạng.

Hoàng thượng nào để ý tới nhóm người này: “Đều là đồ vô dụng, trăm nuôi các ngươi để làm gì?”

Ông rất đau lòng, Thập Cửu hoàng tử do Đình phi - phi tử ông yêu thương nhất nhất sinh hạ. Đứa bé nhỏ nhắn vừa sinh ra đã cười, hay cười với ông. Ông coi đứa bé này như bảo bối mà cưng chiều, các đại thần đều nói đứa nhỏ này là tượng trưng của điềm lành, là điềm may mắn. Ông thực sự rất vui vẻ, đây là Lân Nhi ông trời ban cho ông!

Nhưng đám vô dụng này ngay cả đứa bé nhỏ nhỏ cũng không bảo vệ được, hoàng nhi của ông sắp đầy tháng, mấy ngày tới sẽ là lễ chúc mừng đầy tháng của đứa nhỏ. Bây giờ... không thể nữa rồi.

Ông đau khổ không dứt, yên lặng rơi lệ, ôm Đình phi đang hôn mê vào nội điện, không hề để ý đến nhóm người đang đau khổ cầu xin tha mạng, ông muốn những đám người kia chôn theo.

Ban đêm, trong lòng Hoàng thượng bị ai không dứt, hạ lệnh cả nước treo cờ trắng mười ngày để tưởng niệm Thập Cửu hoàng tử, hôn sự của hai tỷ muội Dịch Cẩn Ninh không thể không lùi lại mười ngày.

Mạc Liễm Sâm nghe được tin tức này, cảm thán mãi. Thăm nghĩ vẫn không thể hoàn toàn ngăn cản bi kịch lần này xảy ra, mặc dù Hoàng thượng được bảo vệ nhưng lại khiến ông mất tiểu hoàng tử.

Hấn không phải người tình cảm tràn lan, hấn giúp hoàng đế không bởi đó là phụ hoàng của hấn, mà vì có thể sớm thành thân với Dịch Cẩn Ninh. Thôi, việc cũng đã rồi, hấn than thở nữa cũng vô dụng, lùi lại mười ngày thì lùi lại đi.

Hôn sự của đích nữ chỉ thứ hai và chỉ thứ ba sắp tới, hai vị phu nhân đến tìm Dịch lão phu nhân thương lượng chuẩn bị đồ cưới cho con gái.

Vào viện của Dịch lão phu nhân không thấy lão thái thái ở đây. Lương ma ma nói lão phu nhân bị lạnh, thân thể không khỏe, hiện tại muốn nghỉ ngơi nhiều.

Nhưng hai vị phu nhân nào quan tâm nhiều như vậy, hôn sự của con gái bọn họ phải tiêu xài rất nhiều đều phải dựa vào Tướng phủ ủng hộ. Nếu lão phu nhân không gật đầu, sao họ dám làm loạn đòi một phần tiền.

Lương ma ma không lay chuyển được đành đưa hai người vào phòng ngủ của lão phu nhân.

Sau khi Văn Tuyền mất Dịch lão phu nhân thường thấy ác mộng, đùi cũng rất đau nên không muốn quan tâm tới những chuyện vặt vãnh. Thấy hai người rườm rà lải nhải nói mãi không ngừng, bà vốn đau đầu, giờ lại càng đau hơn.

“Các ngươi im lặng trước đã, lão bà ta đây cần nghỉ ngơi!” Lão thái thái giận nói: “Còn có để cho ta sống nữa không hả?”

Năm nay bà sáu mươi một tuổi rồi, người sống mấy năm đầu đều hết sức quý trọng thời gian tự tại. Bà hoảng hoảng hốt hốt, có phần nhớ nhung thời trẻ tuổi của mình. Khi đó bà muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần lo lắng thân thể có chỗ này không khỏe, chỗ kia gặp sai lầm.

Bà cảm thán một tiếng: “Nếu An Mộng Nhi vẫn còn ở đây thì tốt!” Bớt cho ngày ngày việc lớn việc nhỏ tìm đến bà, nhưng vẫn không thể an tĩnh.

Nhị phu nhân Lưu thị khóc nức nở, nửa buồn bã nửa tố cáo nói: “Lão phu nhân, chúng thiếp thân cũng không có cách nào, đồ cưới của Hương Nhi và Hân Nhi chúng thiếp thân đều không lấy được. Ngài cũng biết, lão gia chỉ là quan nhỏ lục phẩm, Hương Nhi có thể gả cho Thị Lang tứ phẩm đã là rất vinh quang rồi, chúng thiếp thân không thể mất cấp bậc lễ nghĩa về mặt đồ cưới, khiến bọn họ coi thường được!”

“Đúng vậy, chúng thiếp thân đều là người của Tướng phủ, đến lúc đó nếu mất mặt ai cũng không thể dễ chịu.” Tam phu nhân tiếp lời.

“Được rồi, hai vị phu nhân đừng nói nữa... Lão phu nhân cần nghỉ ngơi!” Lương ma ma thấy lão phu nhân lại đỡ trán, đoán chừng lại đau đầu, vội vàng hạ lệnh đuổi khách.

Dịch Cẩn Ninh bước vào, cau mày nói: “Bà nội, người làm sao vậy?”

“Lão phu nhân đau đầu, hôm trước đùi cũng đau!” Lương ma ma nói tiếp, tròng Lưu thị và Vương thị nói: “Ôi, đều là ít chuyện phiền lòng, động một chút là đến chọc lão phu nhân, không thể chậm rãi chút sao, không thấy lão phu nhân bệnh nặng à?”

Dịch Cẩn Ninh nghe vậy cảm thấy kì lạ, sao lúc này Lưu thị và Vương thị lại cùng đến làm phiền lão thái thái, không phải hôm kia vừa đến sao?

“Bà nội, người cứ an tâm đi, thoải mái một chút người mới khỏe được. Nào để Ninh nhi xoa bóp cho người!” Dịch Cẩn Ninh tiến lên giúp lão phu nhân xoa bóp ấn đường và huyệt thái dương, lão phu nhân cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Tay nghề của của ninh nhi học ở đâu vậy, xoa bóp cho ta thật thoải mái!” Lão phu nhân vì vẻ nói.

Dịch cần Ninh cười cười: “Ninh Nhi không có chuyện gì nên học thôi, hôm trước nghe nói ngài không khoe nên đặc biệt vì lão nhan giảm bớt đau đớn. Lát nữa con dạy Lương ma ma thủ pháp xoa bóp, sau này xuất giá cũng không cần lo lắng không có người làm giúp ngài!”

Lương ma ma cũng liên tục nói tay nghề của Dịch Cần Ninh tốt, người cũng xinh đẹp, tấm lòng cũng tốt, tương lai nhất định được nhà chồng yêu thích.

Phu nhân hai chi thứ bị gạt qua một bên, hai bà cháu cảm đầu cảm cổ nói, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của hai người. Họ giận đến mức vừa xấu hổ vừa căm phẫn, lão phu nhân không để ý đến các bà thì thôi, Dịch Cần Ninh là văn bối thấy các bà liên mồm chào hỏi cũng không làm, đây hoàn toàn không phải một cô nương có giáo dưỡng.

Vương thị tức giận nói: “Ninh nhi, hai thím chúng ta người lớn như vậy, đứng ở đây, ngại không nhìn thấy hay cố tình bỏ qua chúng ta vậy? Không ai dạy nguoi phải kính trọng trưởng bối sao?”

Lão phu nhân nghe vậy không vui “Không thấy Ninh Nhi đang bóp chân cho lão thái bà ta sao?”

Dịch gia bây giờ do Dịch lão phu nhân toàn quyền, khi An Mộng Nhi nắm quyền mà còn có thể một tay che trời, hiện tại bà nói cái gì thì là cái đó. Trong lòng phu nhân hai phòng rất không vui, nếu như lúc trước An Mộng Nhi còn ở đây, đâu phải ở rong này chịu sỉ nhục!

“Lão phu nhân, không thể nói như vậy được, Ninh Nhi vừa tới đã không thềm liếc mắt nhìn qua chúng thiếp, vừa tới đã chạy thẳng tới chỗ ngài. Đây là đang trong nhà còn dễ nói, nhưng nếu ở bên ngoài nhất là bây giờ Ninh Nhi đang đợi người gả. Nếu tương lại trong hoàng cung tự ý làm theo ý mình cạy cũng được sao? Nhất định Thái hậu sẽ không tha cho nàng!”

Lưu thị là người có mắt, thấy Vương thị bắt đầu, bà ta cũng cố gắng bắt bí, không thể cho nha đầu kia thoải mái!

“Đừng rồi Ninh Nhi, hôn sự của tỷ muội các con bị kéo dài như vậy lại tốt hơn. Nếu cảm thấy chưa chuẩn bị đủ thứ gì thì cứ mở miệng, bà nội nhất định cố gắng thu xếp đầy đủ. Tỷ tỷ con bên kia tự mình đi hỏi một tiếng đi, nếu cần thêm gì thì nói nàng qua đây ghi tên là được, trong nhà kho không có chúng ta sẽ ra ngoài đả th theo yêu cầu, không thể để người khác coi thường Tướng phủ chúng ta!”

Dịch lão phu nhân vỗ tay nàng, vừa kéo vừa nói: “Cháu đây, sắp lập gia đình rồi, tính tình như vậy không tồi, chỉ là tác phong không thể quá tùy tiện, nhà chồng không thể sánh với nhà mẹ, bên ngoài có người ức hiếp không ai hỏi han...”

“Cháu biết!” Dịch Cần Ninh vội vàng đứng dậy cắt ngang lời bà: “Bà nội ngài nghỉ ngơi cho tốt, chứng đầu đau này do nghỉ ngơi không tốt mới xuất hiện, chân đau là do tuổi già thời tiết không thuận lợi gây ra, lát nữa uống nhiều thuốc bổ chút là được”.

Lưu thị, Vương thị đứng một bên, chân cũng sắp gãy, Dịch lão phu nhân để Lương ma ma tiễn Dịch Cần Ninh đi rồi mới phục hồi tinh thần nhìn chăm chăm hai người.

“Các ngại nói đi, muốn bao nhiêu?”

Không phải muốn tiền sao, còn nói quanh co lòng vòng!

“À...” Lưu thị và Vương thị liếc mắt nhìn nhau: “Lão phu nhân, chẳng qua chúng thiếp muốn ngài xem đồ cưới của Hân Nhi và Hương nhi có bỏ sót gì hay không thôi, chúng thiếp chỉ là lo lắng làm không tốt!”

Đúng vậy, chi thứ hia và chi thứ ba cũng là con cháu nhà bà nhưng bà lại bỏ quên bọn họ, là thiên vị rồi. Tuy nói không phải do mình sinh ra nhưng dâu gì cũng là con cháu lão thái gia để lại, bà có nghĩa vụ hỏi han đến họ, có trách nhiệm bảo vệ họ nhưng bà đã làm gì!

Trong lòng lão phu nhân không có cảm xúc gì, bà và tiểu thiếp của Dịch lão phu nhân tranh đấu nhiều năm, mài mòn tất cả ý chí của bà.

Hiện gì bà đã già rồi không còn quan tâm tranh đấu nữa. Con người ta không thích già đi, bây giờ bà chỉ muốn tận hưởng niềm vui tuổi già nhưng lại vẫn không thích con cháu của mình, đây là chuyện gì chứ!

Trong lòng bà thầm mắng mình sống uống phí nhiều năm như vậy, sắp bị làm cho hồ đồ, những người cùng thế hệ đã đi gặp tổ tiên từ lâu, bà còn gây hấn để làm gì chứ?

Nghĩ vậy bỗng nhiên bà nở nụ cười.

“Các nguoi ấy, nếu đã muốn đồ cưới thì cứ nói thẳng, cứ áp a áp ứng, đây là tác phong thường ngày của các ngại sao?”

Lão phu nhân trước sau có sự thay đổi quá nhanh khiến Lưu thị và Vương thị và Vương thị nhất thời không phản ứng kịp.

“Chuyện này...”

Xi!

Lương ma ma ở một bên bị lão phu nhân chọc cười, ;bà không kìm được cười một tiếng làm cho hai vị phu nhân không sao nổi.

“Ý của lão phu nhân là đồng ý sẽ không cắt xén của ai, đối xử với mọi người như nhau. Các ngài đều là con cháu của lão phu nhân, tiểu thư Hương Nhi và Hân Nhi có ai lão phu nhân không yêu mến? Chính là tự các ngài lo lắng không đâu, cho rằng lão phu nhân thiên vị!” Lương ma ma than thở một tiếng, nhìn lão phu nhân đang nằm trên giường nói tiếp: “Lão phu nhân chỉ hi vọng con cháu có thể giống Ninh tiểu thư trò chuyện nhiều với ngài. Nhưng các ngài lại không thể khiến lão phu nhân yên tâm!”

Hai vị phu nhân nghe vậy cũng xấu hổ không thôi, thực sự bà cho rằng lão phu nhân thiên vị. Sau khi thương lượng chuyện hôn sự của con gái với lão phu nhân, bổ sung đầy đủ những đồ cưới còn thiếu sót, lúc này mới vui vẻ rời đi.

Dịch lão phu nhân xoa mi tâm nhìn hai người rời đi, lại thở dài một tiếng.

“Già rồi, không dùng được nữa, con cháu đều muốn ta bỏ đi rồi!”

Hai ngày nay, lão phu nhân đều toàn thân mồ hôi lạnh tỉnh lại lúc nửa đêm, bà nói lão thái gia đến, còn nói những tiểu thiếp kia tới tìm bà báo thù, lúc lại nói thiếu gia Văn Tuyền đến lấy mạng bà. Xem ra tình hình của lão phu nhân không quá lạc quan!

Dịch Cẩm Ninh trở về viện mình, vuốt ve vòng tay tương tư, dưới ánh mặt trời vòng tay kia phát ra ánh sáng màu đỏ. Từng chữ nhỏ phía trên khảm vào trong lòng nàng: Chắp tử chi thủ, dữ tử giai lão, Ninh Ninh Liễm Sâm.

Đó là hứa hẹn của người kia với nàng, nàng không biết rõ thân phận của nam nhân kia, không rõ ràng gia cảnh của hắn. Nàng chỉ biết mình bị hấp dẫn, bị đôi mắt hoa đào quyến rũ của hắn dẫn dắt vào trong.

Mười ngày, hôn kỳ còn có mười ngà. Nếu con út của hoàng thượng không bị thích khách ném chết cả nước cùng thương tiếc treo cờ trắng mười ngày, hôm nay nàng đã gả cho tên Vương Gia vừa ngốc vừa mù kia rồi. Mạc Liễm Sâm vẫn chưa trở lại, nàng chờ đến sốt ruột, A Trúc đã về từ lâu, nhưng người nọ lại không có tin tức, trong lòng nàng thực lo lắng!

Hôn kỳ bị lùi lại nàng tự nhiên là vui mừng. Điều này nói rằng nàng còn có hi vọng, chỉ cần Mạc Liễm Sâm kịp trở về, nàng sẽ không cần đào hôn, cho nên còn gì khiến nàng vui vẻ bằng chuyện lùi lại hôn kỳ chứ!

Tiểu đào và Nô Nhi tập khinh công trong Trúc Uyển, Tiểu đào vụng về, mãi vẫn chưa nắm bắt được bí quyết. Nô Nhi không ngừng mắng nàng ngốc, A Trúc ở một nơi bí ẩn nhìn không được, đành hiện thân.

“Chàng ra đây làm gì, nhanh biến mất đi, nếu để người ta nhìn thấy tiểu thư liền xong rồi!”

Tiểu đào trách móc, đẩy A Trúc ra ngoài. Thế nhưng A Trúc không chịu, ra sức ôm cột không chịu rời đi!

“Tiểu Đào, nàng để ta ở lại đi!”

A Trúc làm nũng cũng hết như đức hạnh Mạc Liễm Sâm, hấn nháy mắt, dùng ánh mắt đáng thương van xin Tiểu Đào. Nhưng vẻ mặt Tiểu Đào lại hờ hững, hấn chuyển ánh mắt van xin về phía Dịch Cẩm Ninh.

“Được rồi Tiểu Đào, nếu A Trúc không muốn thì để hắn ở lại đi, cần gì phải ép người ta đi, nếu bị ép đi thật, người đừng có khóc!”

Bị A Trúc nhìn đến sợ hãi, Dịch Cẩm Ninh nổi da gà khắp người. Nàng nhìn Tiểu Đào trêu ghẹo nói: “Người khó gần như vậy, nếu hắn đi rồi sẽ không ai muốn người nữa!”

“Tiểu thư!”

Tiểu Đào thẹn thùng, che mặt giậm chân muốn chạy, lại bị A Trúc ôm cổ ném lên đầu tường.

“A, đầu gỗ, mau buông ta xuống!”

Tiểu Đào kêu một tiếng, trốn trên đầu tường nhắm mắt không nói gì. Cái này... cũng quá cao đi! Nàng nhớ đêm hôm trước, lúc nàng và Nô Nhi đi làm chuyện xấu đâu có cao như vậy. Có phải tường này cao lên không?

“A Trúc, đầu gỗ, chàng mau thả ta xuống!” Tiểu Đào nghiêm mặt, giọng nghẹn ngào mắng tên đầu sỏ đưa nàng lên đây.

“Ha ha...” Nô Nhi ở dưới vui vẻ cười to: “Tiểu Đào tỷ, tỷ bị treo như vậy nhìn thật uy vũ!”

Ừm, quả thực là ‘uy vũ’! Dịch Cẩm Ninh ngồi trên xích đu chậm rì rì dung đưa, nhìn đáng vẻ nằm úp sấp trên tường vừa Tiểu Đào như con chó nhỏ, thật buồn cười.

“A Trúc đáng chết, mau buông ta xuống, nếu không... ta không gả cho chàng nữa, hu hu... Tiểu thư cứu em!”

Tiểu Đào bị treo ở đây không thể động đậy. A Trúc và Nô Nhi ở dưới xem kịch vui. Nàng đành phải cầu cứu Dịch Cẩm Ninh, nào biết Dịch Cẩm Ninh chỉ cười nói: “Đáng đời, ai bảo người nói A Trúc như vậy!”

“Hu hu... em chỉ nói chàng di nhanh thôi, nếu bị phát hiện tiểu thư sẽ gặp rắc rối!” Tiểu Đào cuống quýt giải thích.

“Được rồi, A Trúc, mai thả nàng xuống đi!” Dịch Cận Ninh cười đủ, bắt đầu vận dụng chức quyền ra lệnh cho A Trúc.

A Trúc bĩu môi, hừ nhẹ một cái đã nhảy lên. Hắn vỗ cái mõng nhỏ của Tiểu Đào, hù dọa nói: “Lần sau không được gọi ta là đầu gỗ, đầu gỗ là tên người khác, biết chưa?”

“Hu hu..., ta biết rồi, A Trúc, ta không gọi mày là đầu gỗ nữa!”

A Trúc hài lòng cười ôm Tiểu Đào nhảy xuống, hai người an toàn đáp xuống đất.

Nô Nhi nhìn không ngừng hâm mộ không ngại học hỏi kẻ dưới nói: “A Trúc ca dạy ta đi, khinh công của huynh nhìn thật tốt!”

“Bản lĩnh của khinh công quyết định ở nền tảng phải ổn định, nếu hai người muốn khinh công tốt thì phải đứng tấn trước, đứng tấn được rồi thì học sẽ dễ hơn”. A Trúc ân cần dạy.

“Có biện pháp nào khác không, phương pháp học cấp tốc ấy?” Tiểu Đào xoa tay, tỏ ý nàng không muốn đứng tấn.

Dịch Cận Ninh lờm nhàng: “Tiểu Đào, có cách nào không ăn cơm mà vẫn no không?”

“Tiểu thư, em đang hỏi A Trúc mà, đây gọi là cần phải học hỏi nhiều hơn!” Tiểu Đào mắt húng nói.

“Ngươi là lười biếng thù có, mọi việc không thể cưỡng cầu. Có nghe đục tốc bất đạt chưa!” Dịch Cận Ninh đứng lên, xích đu lung lay mấy cái trên không trung rồi đứng im.

A Trúc suy nghĩ một chút: “Có! Có một cách có thể học cấp tốc nhưng phải dựa vào thuốc để duy trì này nếu không có thuốc thì không sống được nữa. Trước đây ra có một huynh đệ dùng thuốc để duy trì, cách này nếu không có thuốc thì không sống được nữa. Trước đây ta có một huynh đệ dùng thuốc để luyện võ, hắn muốn học cấp tốc, sư phụ hắn liền cho hắn một viên thuốc. Sau này hắn luyện võ thành công để báo thù, nhưng cuối cùng hắn không thể bỏ được loại thuốc kia”

“Bỏ loại thuốc kia thì sẽ như thế nào?” Dịch Cận Ninh híp mắt.

Trước kia nàng có nghe nói người muốn nhanh chóng luyện thành võ thượng tâm pháp, nhưng là dựa vào thuốc để duy trì, còn có một loại căn cứ vào thể trạng và thể năng của người đó để thay đổi cơ năng đạt tới hiệu quả tẩy tinh luyện tủy, cũng có thể học cấp tốc. Nhưng hai loại tình huống này đều rất tổn hại, sức khỏe, không cẩn thận sẽ tẩu hỏa nhập ma thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

“Bỏ thuốc kia...” A Trúc nhìn Dịch Cận Ninh: “Chỉ có đường chết!”

“Hả!” Tiểu Đào bị nghẹn: “Vậy... Ta không muốn phương pháp nhanh chóng nữa, chàng dạy cho ta đứng tấn như nào, ta bắt đầu học lại từ đầu!”

“Được!” A Trúc ôm Tiểu Đào vào trong ngực, đề khí nhảy lên trên cây Dịch Cận Ninh vừa ngồi trên xích đu: “Nàng ở đây đứng tấn đi, không nên cử động!”

A Trúc phi thân xuống lần nữa, để mình Tiểu Đào ở trên cây.

Dịch Cận Ninh khẽ cười một tiếng, nhìn bọn họ đùa giỡn, tự mình trở về phòng.

Nô Nhi bĩu môi, giả vờ khóc nức nở: “Tiểu Đào tỷ, tỷ có A Trúc không cần Nô Nhi rồi, Nô Nhi thật đau lòng, ta không để ý tỷ nữa!”

“Này, này, đừng đi, Nô Nhi!”

Tiểu Đào đứng trên cây kêu lên nhưng Nô Nhi không thèm đếm xỉa tới nàng. Nàng biết hoh muốn để lại không gian cho hai người. Tiểu thư đi rồi, Nô Nhi cũng không muốn ở chỗ này chướng mắt, cản trở bọn họ trao đổi tình cảm.

Dịch Cận Ninh ở trong phòng cũng nghe thấy tiếng Tiểu Đào đâu đây không xa, “Này, mọi người đừng đi”

“Ha ha, A Trúc mau đưa ta xuống, hôm khác luyện tiếp!”

Tiểu Đào đứng tấn trên cây, nàng không dám nhúc nhích nhưng miệng không quên nói lời dịu dàng.

“Không được... Nàng phải bắt đầu luyện tập đi, bằng không chủ tử gặp nguy hiểm nàng lại muốn ta cứu nhưng ta không có nhiều rảnh rồi lo lắng nàng!”

“Chàng...”

Tiểu Đào giận đến mức khẽ cử động, suýt nữa thì ngã xuống.

A Trúc hấp tấp phi thân lên đỡ: “Đã nói nàng ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, sao không nghe lời? Đáng đánh!”

Hắn vỗ nhẹ vào mõng Tiểu Đào khiến nàng xấu hổ nói loạn.

Dịch Hương Ngưng ở trong viện mình nhằm chán, vừa định ra cửa đi dạo một chút thì nghe thấy Trúc Uyển truyền ra tiếng vui đùa âm ỉ và tiếng rống giận của nam nhân.

Là âm thanh của nam tử xa lạ! Nàng ta nghe một lúc, sợ hãi nghĩ, trong viện của Dịch Cẩn Ninh có nam nhân?

Dịch Hương Ngưng dẫn theo nha hoàn vụng trộm tới Trúc Uyển nhìn trộm, nàng muốn xác nhận xem có phải vừa rồi nàng nghe nhầm hay không, hiện tại nam nhân trong phủ đều không có ở đây, vậy mà Trúc Uyển của Dịch Cẩn Ninh lại có âm thanh của nam nhân! Nàng nghĩ, không phải mình nghe nhầm mà chính là Dịch Cẩn Ninh cất giấu nam nhân.

Nàng ta lặng lẽ đứng ngoài Trúc Uyển lắng tai nghe một hồi, xác định bên trong âm thanh của nam nhân mới dẫn nha hoàn nghênh ngang vào viện.

“Ha... Dịch Cẩn Ninh, quả nhiên người cất giấu nam nhân trong viện, người còn gì để nói không?”

Dịch Hương Ngưng vừa đến đã to giọng nói, tựa như chỉ ợ người ta không nghe biết.

“Chuyện gì?” Dịch Cẩn Ninh đi từ trong phòng ra, thấy Dịch Hương Ngưng túm chặt tay áo A Trúc không để hắn đi.

“Hắn là ai? Người thành thật nói đi!” Dịch Hương Ngưng giống như nàng dâu nhỏ bắt quả tang tướng công ăn vụng, hỏi Dịch Cẩn Ninh nhưng lại nhìn A Trúc.

Dáng vẻ A Trúc không tệ lắm, ngũ quan tuấn tú, tóc đen buộc lên thật cao, áo ngắn màu xanh dương nhạt bó sát người xứng với quần bò màu trắng, vừa nhìn đã biết là cách ăn mặc trong giang hồ.

Dịch Hương Ngưng từ lần trước đi tham gia thuwowngr hà yến, bên ngoài chưa từng gặp qua tiểu ca nào tuấn tú như vậy, lập tức bị thu hút không tự chủ nhìn chăm chăm.

“Hà? Hương Ngưng tỷ tỷ hỏi ta sao?”

Dịch Cẩn Ninh thấy nàng ta vẫn nhìn A Trúc chăm chăm, mắt cũng sắp rơi ra ngoài, vội nháy mắt với Tiểu Đào.

Tiểu Đào hét lên một tiếng, A Trúc vội bay xuống ôm nàng xuống.

“Đường tiểu thư, hắn là biểu ca bà con xa với nô tỳ, tới đây tìm nô tỳ nương tựa, Xin hỏi có phải tiểu thư ngài có phải hỏi sai người rồi không?”

Về mặt Tiểu Đào vô tội như không biết Dịch hương Ngưng đang nhìn A Trúc, đến bên cạnh hắn ngăn lại tầm nhìn của Dịch Hương Ngưng.

Coi như vừa rồi tiểu thư không nháy mắt với nàng, nàng cũng nhìn thấy, Dịch Hương ngưng này ngấp nghé A Trúc của nàng. A Trúc dễ nhìn hơn người Dịch Hương Ngưng sắp phải gả, võ công lại tốt, Dịch Hương Ngưng phải gả, võ công lại tốt, Dịch Hương Ngưng hẳn sẽ không coi trọng A Trúc chứ. Nhất định đừng nha!

“Được, Dịch Cẩn Ninh! Đừng tưởng rằng người tùy tiện tìm lí do là có thể nói dối, cách ăn mặc này rõ ràng là người trong giang hồ, sao có thể là biểu ca của Tiểu Đào? Ta phải nói cho phụ thân và bà nội, người đầu điểm người!”

Nếu chuyện xấu của Dịch Cẩn Ninh bị vỡ lở, nàng sẽ không ả cho Thanh Vương nữa. Mặc dù nàng không muốn gả cho tên ngốc Thanh Vương nhưng đó là thân phận hoàng thất, cao hơn không biết bao nhiêu lần so với tên quan nhỏ tứ phẩm nàng phải gả cho, nàng thực tức giận.

“Tùy người!” Dịch Cẩn Ninh cười cười: “Bất luận người nói như nào thì hắn vẫn là vị hôn phu của Tiểu Đào!”

“Vị hôn phu?”

Dịch Hương Ngưng và Tiểu Đào cùng la lên.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Thứ muội bị bỏ

“Tiểu thư, A Trúc hắn chỉ là... Hắn chỉ là... Biểu ca của em thôi!” Tiểu Đào then thùng, âm thanh về sau càng lúc càng nhỏ.

Nghe thấy giọng nói nũng nịu, A Trúc ngứa ngáy khắp người, Nô Nhi trốn ở một bên cười trộm, Dịch Hương Ngưng cảm tức nghiến răng nghiến lợi.

Dịch Hương Ngưng đi rồi, Tiểu Đào khôi phục nghiêm chỉnh: “Tiểu thư, sau này nên làm như thế nào? Nếu lão gia không để A Trúc ở Tướng phủ, vậy...”

“Đừng nôn nóng, người một mức nói A Trúc là hôn phu của người là được, mới này còn nói hấn là biểu ca bà con xa của người đến tìm nơi nương tựa còn gì.” Dịch Cận Ninh kỳ quái nói.

Nếu A Trúc và Tiểu Đào tâm đầu ý hợp, vậy thì thừa dịp này tác hợp cho hai người họ, nhưng có việc khiến nàng băn khoăn. Kiếp trước nàng có lỗi với Tiểu Đào, làm hại nàng bị xỉ vả, thậm chí khiến nàng nộp mạng một cách dễ dàng. Kiếp này dù thế nào đi chăng nữa nàng cũng phải bảo vệ Tiểu Đào thật tốt, không để nàng phải chịu mấy may thương tổn nào.

Rất nhanh, Dịch Hương Ngưng dẫn Dịch lão phu nhân và Dịch Trường Hoa tới, hôm nay sau khi hạ triều sớm Dịch Trường Hoa ở lại trong viện của Lục di nương, xem ra là phần lão hoàn đồng hùng phong tái khởi rồi.

Dịch Cận Ninh cười cười, nhìn mấy người sắc mặt không tốt.

“Tổ mẫu, phụ thân, sao hai người cũng tới vậy?” Dịch lão phu nhân gõ gậy chỉ vào A Trúc hỏi Dịch Hương Ngưng: “Nam nhân kia chính là người người nói?”

Ninh Nhi thật quá tệ hại rồi, dám công khai dấu giếm nam nhân trong viện mình! Bà là người chường quản lại là người có bối phận cao nhất trong Tướng phủ. Nếu ngay cả con cháu cũng không trông nom được, sau này truyền ra ngoài thì làm gì còn thể diện của Tướng phủ?

“Chính là hấn, vừa rồi con còn nghe thấy bọn họ vui đùa ẩm ỉ trong sân. Ninh Nhi là một tiểu thư khuê các còn là người đợi gả, chuyện này không hợp phép tắc!”

Dịch Hương Ngưng nhếch khoé môi cười nói: “Vừa rồi Ninh Nhi muội muội còn lúi lúi kéo kéo với người nam nhân này, con nhìn thấy hết!”

Thêm mắm dặm muối là chuyện nàng ta thích làm nhất, không có việc gì cũng bới móc là chuyện nàng làm không ít. Nếu tổ mẫu và đại bá đều tới, vậy để nàng ta xem Dịch Cận Ninh diễn trò là được. Giấu nam nhân chính là tội lớn, huống chi Dịch Cận Ninh sắp trở thành con dâu Hoàng gia.

Dịch Trường Hoa hí mắt nhìn nam tử trẻ tuổi trước mắt, nhìn đáng vẻ hấn cùng lắm mười tám mười chín tuổi, cách ăn mặc như người trong giang hồ, thể đứng nhìn như tùy ý nhưng là công thủ thoả đáng, hạ bàn vững chắc, là người luyện võ. Ánh mắt hấn khi nhìn Dịch Cận Ninh hoàn toàn không có tình cảm dịu dàng của nam nhân khi nhìn nữ nhân, có chăng chỉ là kính trọng.

Ông cả kinh, tên nam nhân giang hồ này kính trọng Ninh Nhi, chẳng lẽ là thị vệ thiếp thân của Ninh Nhi?

“Người tên gì?”

Dịch Trường Hoa đi tới cạnh hấn, đặt tay trên vai hấn ép một cái thật mạnh. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy là động tác đơn giản với người trẻ tuổi, nhưng Dịch Cận Ninh và Nô Nhi nhìn ra được, một cái đè ép này tốn bao nhiêu phần công lực. Tuy Dịch Cận Ninh không biết võ công nhưng nàng có thể cảm nhận được sát ý của Dịch Trường Hoa đối với A Trúc một cách rõ ràng.

“Tiểu nhân tên A Trúc, là người Thanh Huyền, đến Tướng phủ tìm biểu muội Tiểu Đào nhờ vả.” A Trúc liếc Tiểu Đào một cái, không hề bỏ qua lo lắng trong mắt nàng. Bà vai hấn run lên, thoát khỏi bàn tay của Dịch Trường Hoa, khiến Dịch Trường Hoa lui về sau một bước nhỏ.

“Ninh Nhi, con đi theo ta!” Trong mắt lão phu nhân tràn đầy ý tứ cảnh cáo.

Dịch Cận Ninh cúi đầu không nói theo lão phu nhân ra ngoài, náng lén lút ra hiệu cho Nô Nhi, Nô Nhi bướt nhanh đuổi kịp nàng, Tiểu Đào ở lại Trúc Uyển giải quyết hậu quả, nàng tin rằng Tiểu Đào và A Trúc có thể giải quyết chuyện này.

Dịch lão phu nhân ngồi trên ghế tựa gỗ lim, quái trọng nặng nề gõ xuống đất: “Cháu noi cho ta nghe xem, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao trong viện của cháu lại có nam nhân? Đừng giả ngớ ngẩn để lừa ta, ta thấy đó không phải là biểu ca của Tiểu Đào. Hấn vốn là người trong giang hồ, tổ mẫu ta chưa già đến nỗi mắt mờ!”

“Tổ mẫu, hấn là biểu ca của Tiểu Đào,, từ nhỏ bị người nhà bán đi làm khuôn vác, sau đó lưu lạc giang hồ. Hôm nay hấn biết hôn thê của mình ở trong Tướng phủ nên mới đến, tiểu Đào cũng nhận ra vật kia mới nhớ ra mình có một biểu ca đã hứa hôn”.

Dịch Cận Ninh phát hiện gần đây mình có thể nói dối không chớp mắt, nàng thật sự là bội phục bản thân mình.

Lão phu nhân lại lựa lời ân cần dạy bảo nàng một hồi, mãi đến khi mặt trời khuất núi mới để nàng trở lại Trúc Uyển. Nếu nàng không đoán nhầm thì Dịch Trường Hoa đã biết rõ thân phận của A Trúc, xem ra ông đã âm thầm để ý đến Trúc Uyển một thời gian dài.

Trong thư phòng Tướng phủ, Dịch Cận An ngồi đối diện Dịch Trường Hoa, hí mắt nhìn phụ thân liên tục cau mày: “Phụ thân biết nam tử trong viện muội muội sao?”

“Hấn là người bảo vệ của Ninh Nhi, sẽ không gây hại cho nó”. Dịch Trường Hoa hí mắt, vẻ mặt kia không khác gì Dịch Cận An.

Gần đây hành vi của Dịch Cận Ninh quá mức kỳ lạ, ông còn đang thắc mắc vì sao phải nhiều người như vậy mà đều không thấy bóng dáng một ai, thì ra trong viện nàng có cao thủ!

Không phải ông có ý hoài nghi con gái mình nhưng hành động của nữ nhi này quá mức khác thường, ông không thể không cảnh giác. Nhìn thái độ của A

Trúc với Dịch Cẩn Ninh, hoàn toàn là loại kính cần đối với chủ tử, nào có chỗ giống như tôi tớ sợ chủ nhân?

Ông không khỏi hoài nghi Dịch Cẩn Ninh có phải con gái mình hay không?

“An Nhi, mấy ngày nữa con sẽ gả cho Quận vương rồi, mọi việc đều phải chú ý. Nhà chồng không thể so với nhà mẹ, tốt nhất con nên tự lo cho bản thân mình”.

Dịch Trường Hoa đi vòng qua chiếc bàn dài đến cạnh Dịch Cẩn An, thật lòng dặn dò.

Dịch Cẩn An nhìn ra được, phụ thân đối với nàng là quan tâm và thương yêu.

Bắt đầu từ khi nào nàng không còn rõ nữa, có đôi khi nàng ta cũng mờ mịt, Thư Ưu để nàng giết Dịch Trường Hoa, nhưng nàng ta không xuống tay. Người phụ thân này nàng ta vừa yêu vừa hận, dù yêu thương nàng ta không nhiều, nhưng mang đến cho nàng ta tình thân chưa bao giờ có. Nàng ta chán chường, túi thuốc kia nàng ta vẫn giấu trong tay áo, nàng ta không muốn xuống tay.

Thư Ưu nói thuốc kia không có độc, chỉ là thuốc khiến hấn hoảng hốt tinh thần, không chết người được, hơn nữa bà ta đã đưa thuốc giải rồi. Dịch Cẩn An không nói rõ được nếu Thư ưu đã muốn giết Dịch Trường Hoa thì đưa thuốc giải cho nàng ta làm gì?

Dịch Cẩn An suy tính liên tục, cuối cùng không xuống tay.

Ngày mười tháng hai, Dịch Cẩn Dung lại mất.

Nàng ta vốn nên lại mất từ mấy ngày trước nhưng bởi trong nhà có chuyện nên hoãn lại. Trở lại Tướng phủ, trước cổng vắng vẻ, tới tiếp đón chỉ có vài người. Đột nhiên nàng ta cảm thấy thật bi thương, ngẩng đầu thấy trước cổng treo vài bó trong lòng càng thêm bế tắc. Bản thân không được hoan nghênh đến mức ấy sao?

Vào phủ, Dịch Trường Hoa không ở bên trong, Dịch lão phu nhân tiếp đãi hai vợ chồng Du Cảnh Đức và Dịch Cẩn Dung.

“Tổ mẫu an khang, cháu rể ra mắt ngài!” Du Cảnh Đức khom người hành lễ, hấn là một người quen đánh hiacj, thô kệch, không qien quý lạy hành lễ người khác.

Dịch Cẩn Dung nhìn hấn một cái, lời kép phu quân quý trên đất hành lễ vẫn vboois đối với Dịch lão phu nhân, lão phu nhân cười ha ha, cho mỗi người mộ bao lì xì.

“Đứng lên đi, cha các cháu cũng sắp trở về, đợi lát cùng dùng cơm”

Lưu thị thân nhiên nhì Du Cảnh Đức mấy lần, vị hôn phu này của Dịch Cẩn Dung không tệ, tốt hơn mấy lần hôn phu của Hương Nhi. Đáng đáp không không sao, thành tích cũng khỏi phải nhắc đến, chỉ là người có chút chất phác.

Dịch Cẩn Ninh thờ ơ nhì Du Cảnh Đức, kiếp trước nàng biết người này. Người này không hề có chủ kiến, gả cho hấn đồng nghĩa với việc trải qua một đời tầm thường, chút sức sống cũng không có. Nếu vụ bê bối kia của Dịch Cẩn Dung không bị phát hiện ra thì tốt, còn không, nhất định không chịu nổi. Không biết phụ thân nổi điên cái gì mà lại gả Dịch Cẩn Dung như vậy đi, nếu bị phát hiện ra sớm muộn gì cũng bị hu.

Bữa cơm tối người một nhà ngồi chung một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên, Du Cảnh Đức cung kính gọi một tiếng nhạc phụ khiến Dịch Trường Hoa mừng đến mặt mày hớn hở.

Nhưng bữa cơm này có chút buồn tẻ, Du Cảnh Đức là người thô kệch, không giỏi nói chuyện, nhiều lần nói chuyện làm mất lòng Lưu thị và lục di nương, còn khiến lão phu nhân tức giận không ít. Dịch Cẩn Dung cắn răng đập vị hôn phu của mình mấy cái dưới gầm bàn.

Ăn được lúc lâu, rốt cuộc Dịch Cẩn Dung phát hiện có gì đó không phù hợp, hôm nay nàng trở lại cả ngày nhưng vẫn không thấy Tứ di nương đâu.

“Phụ thân, Tứ di nương đâu, sao không thấy?”

Nàng ta vẫn chưa biết chuyện, Dịch Trường Hoa xử lý chuyện này một cách khiêm tốn, phong tỏa tin tức với bên ngoài, Dịch Cẩn Dung lại được gả đi không về lại mặt.

Cho nên chuyện này tuyệt đối không biết, vốn cho Tứ di nương bận rộn cả ngày nên mới không có trong tướng phủ. Nhưng đã tới rồi bà ta không xuất hiện, lại nhìn về mặt mặt mũi của những người khác cùng ánh mắt muốn giết người của Cửu di nương chỉ thứ hai, trong lòng nàng ta có duej cảm không lành: Tứ di nương gặp chuyện rồi!

“Tứ di nương người làm ra chuyện như vậy, giết hại con trai Văn Tuyển của nhị thúc ngươi, đâm đầu xuống joof tự vẫn!”

Dịch lão phu nhân lời ít ý nhiều, nói qua một lần chuyện hôm đó cho Dịch Cẩn Dung nghe.

“Tứ di nương!” Dịch Cẩn Dung không có khẩu vị, muốn đi nghỉ ngơi: “Cháu mệt mỏi”.

Nàng để lại một câu như vậy rồi che mặt chạy khỏi phòng ăn, Du Cảnh Đức đuổi theo. Đến viện mình ở trước khi xuất giá, nha hoàn Tiểu Ly trải giường giúp nàng ta.

Dịch Cận Dung giữ tay Tiểu Ly hỏi: “Bà vị Tứ di nương ở đâu, ta muốn đi tể bái”.

Tứ di nương là mẫu thân thân sinh của nàng ta, dưỡng dục nàng ta mười bốn năm, còn chưa hưởng phúc đã ra đi. Nàng ta đã đồng ý với bà, chờ gả cho Du tướng quân sẽ đưa bà qua đó ở một thời gian, để bà ta hưởng chút cảm giác được người khác hâm mộ. Nhưng tứ di nương lại cứ khăng khăng im hơi lặng tiếng chết đi như vậy, nàng ta trở lại vẫn không biết!

Dịch Cận Dung đau đớn, nàng ta thật xin lỗi tứ di nương, cũng hận mình sao không trở về sớm một chút.

“Tiểu thư!” Tiểu Ly cầm ấm trà, nhìn ánh mắt căm hận của Dịch Cận Dung có chút sợ hãi, nàng ta kinh hô: “Ngài nắm tay nô tỳ đau!”

Dịch Cận Dung quá mức bị thương nên không chú ý tới gương mặt Tiểu Ly đã sạm xanh mét, sau khi nàng ta buông tay vẫn nhỏ giọng nói: “Ta biết người sợ bị trách phạt, không sao, chúng ta lên đi xem là được!”

“Không phải, tiểu thư! Tứ di nương... Sau hi tứ di nương bị hoả thiêu đã bị ném xuống giếng rồi!” Tiểu Ly nom nóp lo sợ, ánh mắt tiểu thư thật đáng sợ, như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

“Người nói cái gì? A... Nương!” Dịch Cận Dung như nổi điên chạy đến giếng cạnh trong viện bị bỏ bỏ hoang. Mẫu thân của nàng bị nghiền xương thành tro rồi?

Lúc này nàng ta cảm thấy bản thân mình thật vô dụng, hoàn toàn mất đi lòng tin với Dịch Trường Hoa. Nàng ta cho rằng phụ thân chỉ nhất thời không chấp nhận được lỗi lầm của nàng ta, mới gả nàng ta sớm một chút, nàng ta cho rằng phụ thân chỉ vô tình với những di nương khác, không ngờ ông lại là một người như vậy, ngoan tuyệt vô tình. Tứ di nương hao tổn bao nhiêu thanh xuân trên người ông, cũng bởi vì thương ông, thương ông ấy! Tứ di nương từng nói qua những chuyện này với nàng ta, bà ôm mơ ước thời còn trẻ ở cạnh phụ thân mười bốn năm, chưa từng để ý thân phận, chưa bao giờ muốn tranh thủ tình cảm, hết thầy vì yêu ông!

Nàng ta đau khổ ngã trên mặt đất, ôm chặt cơ thể co rúc thành một khối.

“Nương!”

Nàng ta không khóc, nàng ta không thể khóc, nhưng nàng ta khó chịu. Trong ngực như có con giặc giữ không chỗ phát tiết, nàng ta không ngờ bản thân chỉ ngang ngược một chút lại gây ra tai họa như vậy. Đầu tiên là bị lăng nhục, cuối cùng xuất giá qua loa, bây giờ lại trả thù đến thân mẫu của nàng.

“Dung Nhi!” Du Cảnh Đức đứng cạnh nàng, ngồi xuống ôm lấy nàng: “Dung Nhi đừng khóc, ta ở cạnh nàng!” Du Cảnh Đức ôm nàng ta trở về viện, đỡ nàng ta ngủ. Nàng quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi rất nhanh.

Dịch Cận Ninh nằm trên sập nhìn Tiểu Đào thêu hoa, nghe Nô Nhi kể lại phản ứng của Dịch Cận Dung. Nàng không phải người vô tình, Dịch Cận Dung là muội muội của nàng, nàng thấy bản thân không vui. Tứ di nương đã chết, đó là một vụ án giết người có kế hoạch từ trước, nhưng nàng sẽ không nói ra, Tướng phủ là kẻ thù của nàng.

Nàng không quên kiếp trước khi nàng cầu xin Tuowongs phủ mở cửa cho nàng đi vào Tứ di nương đã châm chọc nàng như thế nào, nàng sẽ không quên trước kia Dịch Cận Dung bưng một chậu nước rửa chân hắt lên người mình, nàng càng không quên âm thanh khiển trách “không biết xấu hổ” của Dịch lão phu nhân.

Híp mắt lại, nàng nhanh chóng thu hồi cảm xúc.

“Tiểu Đào, hoa người thêu thật đẹp!”

Nàng khen gọi Tiểu Đào để che giấu sự ngọt ngào trong lòng. Tứ di nương có ngày hôm nay chính là báo ứng, nhưng Dịch Cận Dung càng đáng chết hơn. Nàng không muốn để bản thân mình trở nên độc ác, nàng chỉ muốn thờ ơ lạnh nhạt, nhìn báo ứng lên đám người này.

Dịch Cận An là một quân cờ tốt, nàng ta là quân cờ của công chúa A Mục, cũng là quân cờ của mình. Kiếp trước bản thân hkoong nhìn rõ tất cả, bây giờ nàng không thể lại bị động. Chủ động giấu tất cả sau lưng cũng có cái lợi, nàng chỉ cần nhìn những người đó bị trừng trị thôi.

“Nô Nhi người để ý Dịch Cận An có hành động gì thì giúp đỡ nàng ta một chút!”

Dịch Cận Dung hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy, mục tiêu của A Mục rất rõ ràng: Khiến Dịch Trường Hoa mất đi từng người thân, sau đó khiến ông mất đi tất cả.

Nàng rất tán thưởng cách làm đó của A Mục, đây cũng là mong muốn của nàng. Bắt đầu từ mùa đông kiếp trước, Dịch Trường Hoa không xứng làm phụ thân nàng nữa, trong lòng nàng đã không còn bất kỳ ảo tưởng nào đối với cái nhà này, một chút lưu luyến cũng không.

Nàng chờ những người bên cạnh Dịch Trường Hoa rời khỏi từng người một, nàng chờ Tướng phủ dần suy tàn.

“Tiểu thư, người...”

Tiểu Đào nuốt nước miếng, tiểu thư thay đổi rồi, không phải bình thường, có phần ác độc. Nàng không biết nên vui hay khổ sở, Mặc dù tiểu thư ác độc với người khác nhưng vẫn đối tốt với nàng như cũ.

Nàng không trách tiểu thư, tiểu thư làm gì nàng đều bằng lòng đi theo, chỉ là tiểu thư thờ ơ với tất cả trên đời như vậy, không phải là máu lạnh sao? Nàng không muốn nhìn thấy tiểu thư vô cảm, nàng thích tiểu thư nở nụ cười xuất phát từ nội tâm, muốn thấy tiểu thư khóc không hề che giấu chứ không phải làm bộ làm tịch góp vui lấy lệ, làm như vậy rất không chân thực.

“Không sao. Tiểu Đào đừng sợ!”

Nàng biết Tiểu Đào đang lo lắng gì, chỉ là nàng chỉ sống một lần vì mình, như vậy là sai sao?

Sáng sớm hôm sau, Dịch Cận Dung dậy sớm đi thỉnh an lão phu nhân, từ tối hôm qua nàng bắt đầu không còn tình cảm nữa. Tướng phủ là nhà nà, cũng là mối hận thù của nàng, nàng không biết nên làm cái gì bây giờ, đành che giấu tình cảm của mình, coi thường tất cả.

Từ trong viện, Dịch Cận An nói với nàng: “Tối qua tam muội ngủ có ngon không?”

“Muội rất khỏe,, cảm ơn tỷ tỷ đã quan tâm! Dịch Cận Dung hé miệng cười: “Tướng công rất thương muội!”

“Hà” Dịch Cận An hí mắt: “Hắn rất thương muội?”

Dịch Cận An liếc mắt thấy Du Cảnh Đức đáng tội vả chạy towarzysas sau Dịch Cận Dung, bèn cố ý nói lớn.

“Đúng vậy, hắn rất thương muội, gả cho hắn muội rất hạnh phúc!”

Dịch Cận Dung không để ý tới cách đó không xa phía sau nàng có người đang đứng, gương mặt hạnh phúc.

Dịch Cận An hí mắt, bỏ qua người ở phía sau: “Hắn thật tốt, người là đồ tàn hoa bại liễu hắn cũng thú, còn nàng niu như báu vật!”

“Người... Dịch Cận An, tiện nhân nếu người dám nói ra ngoài ta và nát miệng người!” Dịch Cận Dung tức giận dậm chân, chỉ vào mũi Dịch Cận An mắng.

Du Cảnh Đức ở phía sau định nhắc chân đi tới nghe những lời này hắn trợn tròn mắt. Sao Dung nhi lại là tàn hoa bại liễu? Không phải nàng mới gả cho hắn còn chưa viên phòng sao?

Hắn hai bước chạy thành một bước đến trước mặt Dịch Cận Dung, kéo tay nàng: “Dung Nhi, nói cho ta biết rốt cuộc chuyện này là như thế nào?”

“Đau” Dịch Cận Dung bị hắn thô lỗ kéo tay, suýt nữa trật khớp nhất htoiwif nước mắt như mưa: “Chàng làm ta đau!”

“Cái gì mà tàn hoa bại liễu? Nàng ta nói là sự thật?” Du Cảnh Đức thả tay nàng ra, chỉ vào Dịch Cận An nói.

Dịch Cận Dung luống cuống: “Tất nhiên hkoong phải, chúng ta ci là cãi nhau thôi, chàng đừng coi là thật!”

“Hà! Thật xin lỗi vừa nãy ta nhớ miệng, xin lỗi!” Dịch Cận Dung khom lưng, mang theo nha hoàn rồi đi.

Du Cảnh Đức nổi giận, hắn không thể không tin, vừa rồi đáng vẻ Dung nhi lo lắng, rõ ràng giấu giếm gì đó: “Dịch Cận Dung, nếu người thực có chuyện giấu giếm ta thì coi chừng!”

“Thật không có... ta thề!” Dịch Cận Dung giơ tay qua đỉnh đầu: “Nếu ta lừa chàng, ta sẽ... ta sẽ chết không yên!”

Thực ra trong lòng Dịch Cận Dung sợ hãi, nàng không muốn bị hưu, nàng đã trải qua cảm giác không người để ý rồi, biết rõ đó là cảm giác như thế nào.

“Được, tạm thời ta tin người, đêm nay chúng ta viên phòng”

Du Cảnh Đức không phải kẻ ngốc, thực hư thế nào chỉ cần hắn nghiệm chứng không bao lâu nữa hết thảy đều rõ ràng sao?

“Ta...” Dịch Cận Dung ấp úng: “Trước đó... Chúng ta... Vô hể trước đừng viên phòng không... ta còn chưa cập kê”,

Du Cảnh Đức lườm nàng một cái khiến nàng nuốt những lời còn lại trở vào.

“Chỉ còn mấy ngày nữa người sẽ cập kê, không kém bao nhiêu cả. Và lại... ta không đợi được nữa!” Du Cảnh Đức chém giết trên chiến trường nhiều năm, đối đãi với nữ tử và tướng sĩ đều giống nhau. Bây giờ đối với nàng như vậy là đã có thể coi là dịu dàng, Dịch Cận Dung lại có chút rụt rè.

Hắn ôm vai Dịch cận Dung, cười đến dịu dàng: “Ngoan... Người đã thành thê tử của ta vậy cũng phải làm tròn trách nhiệm người vợ!”

Chưa đến giờ Dậu, Du Cảnh Đức đưa Dịch Cận Dung trở về, lúc đi vừa cười vừa nói, dường như rất vui vẻ, chỉ có Dịch Cận Dung mới biết hiện tại nàng căng thẳng như thế nào!

Dịch Cận đứng ở ngưỡng cửa, cười đến quỷ dị.

Nô Nhi ở bên cạnh nhìn chủ tử mình và Tiểu Đào, thầm nghĩ, dự đoán của tiểu thư thật chính xác!

Nay A Trúc đã đổi trang phục của hạ nhân Tướng phủ, đứng thẳng ở một bên, không khom lưng uốn gối như những người khác.

Dịch Cẩn Ninh nhìn hấn khí vũ hiện ngang đứng đó có chút buồn cười. Có câu có những người mặc long bào cũng không giống thái tử, nhưng A Trúc lại ngược lại, hấn mặc trang phục hạ nhân nhưng lại không giống hạ nhân.

Tiểu Đào đứng cạnh hấn vụng trộm quan sát hấn, trong lòng mừng rỡ, A Trúc của nàng thật đẹp mắt, nhìn thế nào cũng không chán.

Trở lại phủ Tướng quân đã là sẩm tối, trước phủ Tướng quân đã treo đèn lồng, còn có mấy tên tôi tớ đứng canh cửa đến nghênh đón.

Dịch Cẩn Dung đi theo Du Cảnh Đức trở về phủ tướng quân, tìm nàng đập dồn dập. Chưa xuống xe ngựa Du Cảnh Đức đã tiến sát lại, ôm nàng xuống xe ngựa, đi thẳng về phía phòng ngủ.

Xong rồi, Du Cảnh Đức hoàn toàn không cho nàng thời gian chuẩn bị, Dịch Cẩn Dung thẳm rên trong lòng. Vào phòng ngủ, Du Cảnh Đức đặt nàng lên giường, cởi quần áo nàng. Dịch Cẩn Dung không có cách nào, buộc phải rung rung nghe theo.

Trướng phủ dung ẩm áp, ánh nến chập chờn.

Bốp!

“Tiện nhân!”

Du Cảnh Đức mắng to một tiếng, Dịch Cẩn Dung trốn trong góc tường dùng một tay kéo chăn bọc lại cơ thể, tay kia ôm má trái bị đánh.

“Ta... Ta không phải!”

Nàng vốn không muốn, nhưng Du Cảnh Đức sợ nàng không thể tiếp nhận nên hạ được nàng.

“Quả nhiên ngươi là đồ tàn hoa bại liễu, lão thất phu Dịch Trường Hoa kia lại dám gả cho ta một chiếc giày rách?”

Du Cảnh Đức nói ra những câu nói làm tổn thương người khác, còn khiến người ta khó có thể chấp nhận hơn cái tát vừa rồi, mệnh của nàng sao hèn hạ như vậy, ai cũng có thể giẫm đạp nàng, ai cũng có thể sỉ nhục nàng! Ngay cả vị hôn phu hiện tại cũng nói nàng là giày rách?

Buồn cười, thực là buồn cười!

Dịch Cẩn Dung rung rung chịu đựng, nàng không thể khóc, không phải chỉ bị hưu thôi sao? Có gì mà khóc! “Ta có phải giày rách hay không không phải ngươi biết rõ sao, không phải vừa mới kiểm nghiệm sao? Du Cảnh Đức, ta nói cho ngươi biết, con người ai cũng có tôn nghiêm, nếu ngươi đã thú ta nên đối tốt với ta, ngươi đã quên lúc trước ngươi nói với ta như nào rồi à?”

Dịch Cẩn Dung chịu đựng sự khó chịu trên người đứng lên mặc quần áo, trước mặt Du Cảnh Đức không hề cố kỵ khiến hấn lại tâm viên ý mã.

Hấn nhìn nàng nuốt nước miếng: “Tiện nhân, quả nhiên là hồ ly tinh quyến rũ người, chẳng trách lại hấp dẫn như vậy.” Nói xong hấn lại nhào tới.

“A! Buông ra, Du Cảnh Đức, ngươi buông ta ra, nếu đã biết ta không phải người có tấm thân hoàn bích thì để ta đi đi!”

Đáng tiếc, Du Cảnh Đức như sói như hổ nào chịu nghe, hấn nằm trên người nàng không ngừng tàn sát bừa bãi, tàn nhẫn phát tiết sự bất mãn của mình. Tại sao nữ nhân này lại có sức ảnh hưởng lớn đến hấn như vậy, vì sao hấn lại có cảm giác thực tủy tri vị*? Nữ nhân này hạ độc hấn hay bản thân nàng có sự dục hoặc quá mức? *Thực tủy tri vị: Đã trải qua một lần thì muốn thử lại lần nữa.

Mãi đến khuya Du Cảnh Đức mới buông nàng ra, vừa lòng thoả ý rồi đi.

Dịch Cẩn Dung mệt mỏi mặc quần áo tử tế, tinh thần hoảng hốt trạng đism. Không biết qua bao lâu không có ai đến giúp àng rửa mặt, càng không có ai gọi đến nàng đến phòng ăn cơm, không cần nói, nhất định Du Cảnh Đức sẽ cho nàng một bức hưu thư.

Quả nhiên không để nàng đợi quá lâu, hưu thư của Du Cảnh Đức nhanh chóng được đưa đến đây, do một nha hoàn mang đến, còn Du Cảnh Đức thì ra phố hoa,

Không biết vì sao trên giấy đen này, hai chữ hưu thư vô cùng nổi bật khiến cho nàng rất hưng phấn, còn có cảm thoát được giải thoát. Đúng vậy, nàng tự do rồi, nhưng là dùng mạng của thân mẫu để đổi tự do cho thân thể của mình,

“Ha ha ha...”

Nàng cười điên cuồng, xé toang tờ hưu thư. Nàng hưng ác xé rách, tựa như xé thịt ai đó, phá tan hành từng mảnh.

Giờ nào ngày hôm sau, trời mới tờ mờ sáng nàng đã được báo thu dọn đồ đạc rồi đi. Đồ đạc của nàng không nhiều lắm, nhưng đồ cưới lại là rất phong phú, nhưng nàng không mang đồ cưới của mình đi, trực tiếp lên xe, phu nhân tướng quân và đám hạ nhân không ai giải thích được.

Phu quân tướng quân thương hại nàng, nhưng bà không thể để con trai mình chu-ịu thiệt. Bà không rõ tới qua con trai xảy ra chuyện gì, con trai nói thẳng

Dịch Cẩn Dung là người đàn bà hư hỏng, còn nói cho nàng ta hưu thư, để ngày mai nàng có thể thu dọn về nhà mẹ đẻ.

Hôm qua xe ngựa mới trở lại từ tướng phủ, hôm nay lại chạy về tướng phủ, nhưng lại hướng theo một ý nghĩa khác. Dường như biết tâm tình của chủ nhân có sự khác biệt, hai con ngựa cũng có chút mệt mỏi, chạy trên đường cảm giác có chút thương cảm.

Dịch Cẩn Ninh ngồi trên xích đu lắc lư đong đưa, A Trúc cầm vòng tay trở về.

“Chủ tử, có kết quả rồi!”

Dịch Cẩn Ninh dừng lại, vuốt chiếc vòng trên cổ tay.

“Kết quả như thế nào?”

A Trúc đưa vòng tay qua: “Cẩn thận vòng tay có một nửa kịch độc, một nửa có thuốc giải. Nếu không cẩn thận chạm phải độc này, toàn thân lập tức co rút, đau đớn không ngừng. Sau khi chạm vào thuốc giải có thể giải độc, nhưng người sẽ trở nên điên điên khùng khùng thần trí không rõ, thậm chí làm ra những hành động khác thường”.

“Nghe người nói vậy...” Dịch Cẩn Ninh hơi ngừng lại, nheo mắt: “Thuốc độc này chính là thuốc cấm của Nam Lăng”.

Nô Nhi bỗng xuất hiện, tò mò hỏi: “Thuốc gì vậy?”

“Là thuốc độc thôi!” Tiểu Đào dứt cho nàng một miếng điểm tâm

Dịch Cẩn Ninh không nói gì nhìn vòng tay một lúc lâu sau mới nói: “Mê tình tán”.

Mê tình tán! A Trúc nghe vậy không tự chủ lui về phía sau một bước, là mê tình tán!

Thuốc độc này lại là mê tình tán? Trong mắt hắc dần xuất hiện ánh lửa, năm đó hắc bị người nọ hạ mê tình tán mới có thể tinh thần xuất hiện ánh lửa, năm đó hắc bị người nọ hạ mê tình tán mới có thể tinh thần thất thường, mới có thể tự tay giết chết cha mình.

“A...” A Trúc hét lớn lên một tiếng, thống khổ ôm đầu ngồi trên mặt đất.

Tiểu Đào vội bỏ kim chỉ trong tay xuống: “A Trúc, chàng làm sao vậy, đừng dọa ta!”

À! Trong đầu A Trúc thoáng hiện ánh lửa đỏ, tất cả đều là màu đỏ! Đó là máu của mẹ hắc, trong tay hắc cầm một con dao, ra sức chém bọn họ.

“Đừng!” A Trúc vươn tay vào khoảng không muốn nắm cái gì đó, sau đó lại ôm đầu ngồi xuống, trong miệng không ngừng kêu đừng, đừng giết họ!

Nô Nhi vội vàng điểm huyết hắc, một lúc sau hắc mới khôi phục lại, hắc ngẩng đầu, dọa tất cả mọi người. Ánh mắt hắc chột đỏ bùng, gân xanh trên trán nổi lên, cả khuôn mặt đều là gân xanh.

“A Trúc, tỉnh lại!” Tiểu Đào đau lòng, nàng hoảng loạn. A Trúc bị làm sao vậy?

“Nhanh, Nô Nhi, mau xách thùng nước tới đây!”

Dịch Cẩn Ninh nhìn tình huống này thâm nghĩ không ổn, vội sai Nô Nhi đi múc nước.

Một thùng nước lớn lạnh như băng dội vào người A Trúc, sau đó hắc hôn mê bất tỉnh.

“Nhanh, diu hắc vào nghỉ ngơi!” Cẩn Ninh lại phản phó: “Đây là hành động điên khùng!”

Tiểu Đào và Nô Nhi diu hắc ra thay cho hắc bộ khác sạch sẽ. Lúc này không ai để ý nhiều nếu hắc xảy ra chuyện, Tiểu Đào thật không biết làm gì bây giờ.

Ai ngờ, vừa mới giúp hắc thay quần áo xong, A Trúc mở to hai mắt, lúc này trong mắt hắc không còn lệ khí vừa rồi nữa, sắc đen trên mặt cũng dần biến mất, hồi lâu sau cuối cùng cũng hồi phục bình thường.

Tiểu Đào lo lắng hỏi: “A Trúc, rốt cuộc chàng làm sao vậy?”

A Trúc không trả lời khom người một cái với Dịch Cẩn Ninh sau đó đề khí điểm nhẹ một cái, nhảy qua đầu tường ra ngoài.

“Tiểu thư, A Trúc làm sao vậy?”

Tiểu Đào rất lo lắng cho A Trúc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì làm sao, phản ứng của hắc rất không bình thường.

“Hắc cần yên tĩnh!”

Dịch Cẩn Ninh phỏng đoán phản ứng của A Trúc có liên quan đến mê tình tán, nàng lại nâng vòng tay nhìn kỹ một lúc, sau đó nói với Tiểu Đào, gọi lại

cẩn thận.

Mê Tình xuất, nhất quốc diệt. Đây là lời khuyên răn vẫn tồn tại cho đến tận bây giờ trăm thử không sai.

Dịch Cẩn Ninh theo thói quen híp mắt, nàng ngẩng đầu nhìn trời =, mppjtj con quạ đen tà tà bay qua, kêu “quác” hai tiếng.

Xem ra, thiên hạ này sắp loạn rồi.

Đến Tướng phủ, Dịch Cẩn Dung xuống xe trở về viện mình, phỏng chừng hôm nay người trong nhà đã nhận được tin tức nàng bị hưu từ sớm.

Sự thật đúng là như vậy, Dịch Trường Hoa nổi giận đùng đùng, vừa tới đã cho nàng một cái bạt tai.

“Không phải ta đã nói ngươi phải giấu diếm trước sao, ngươi coi lời ta nói là gió thoảng bên tai hả?” Chuyện lớn như vậy hôm qua nàng chưa về thì nên bàn bạc với ông, nhưng nàng lại không nói tiếng nào theo người ta về phủ Tướng quân, còn để người ta nghiệm thân!

“Phụ thân!” Dịch Cẩn Dung ôm mặt: “Là đại tỷ tỷ nói hấn biết, không phải con!”

“Hôm qua ngươi nên báo trước cho ta một tiếng, chẳng lẽ ta không nghĩ cách cho ngươi?” Dịch Trường Hoa rất tức giận.

Hôm qua An Nhi đã nói trước với ông, lúc hai người cãi vã đã không cẩn thận lỡ miệng. Hôm qua ông định mở miệng giữ lại nhưng không thấy Dịch Cẩn Dung có bất kỳ phản ứng nào, bèn cho rằng nàng đã có cách ứng phó, không ngờ nàng lại trở về Tướng phủ để người ta nghiệm thân, còn nghiệm thân như vậy... Thực làm ông mất mặt.

“Đồ cưới đầu, đã về thì cũng nên lấy lại đồ cưới chứ!” Dịch Trường Hoa dậm râu trợn mắt, đứa con gái này khiến ông quá thất vọng.

Dịch Cẩn Dung không muốn nói chuyện với ông, nàng buồn ngủ quá, rất mệt, không có sức lực cãi vã với ông, một mình một người kéo thân thể mệt mỏi đến hậu hoa viên.

Khi đi qua hậu hoa viên, một đám hạ nhân bung chén đĩa đi qua, Dịch Cẩn Dung mơ hồ nghe thấy các nàng nhỏ giọng bàn luận: Nhìn kia, đây là tam tiểu thư mới gả ra ngoài không lâu đã bị hưu, thật đáng thương! Nghe nói tam cô gia không tin nàng là xử nữ, đích thân nghiệm thân rồi, aizz, sau khi bị nghiệm thân mới bị hưu, nếu là ta ta trực tiếp nhân hưu thư rồi đi, làm chi phải không công bị chiếm thân thể như vậy?

Mấy nha hoàn đi xa, nàng vẫn còn ngơ ngác. Đó chẳng phải ai khác nói mà chính là tiếng lòng của nàng. Nàng thật ngu ngốc, cứ nhiên lại ngây ngốc trở về cùng Du Cảnh Đức, lại còn nhận được kết cục như vậy.

Lúc này có mấy nha hoàn đi qua, đều che miệng cười như đang cười nhạo nàng.

“Không, đừng nói nữa, van xin các ngươi đừng nói nữa!”

Dịch Cẩn Dung không chịu được hành hạ như này, tinh thần nàng hoảng hốt gần như suy sụp. Vài nhóm hạ nhân đi qua, ai cũng chỉ chỉ trỏ trỏ nàng, nói nàng do bẩn, nói nàng hèn hạ, nói nàng không bằng đi tìm cái chết.

Nàng che tai nhanh chóng chạy đến bên hồ. Ha ha, chết, chết có thể đi tìm tứ di nương rồi.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, cười nói: “Tứ di nương, người thấy không? Dung Nhi tới tìm người đây!”

Trong lòng Dịch Cẩn Dung không còn vướng bận, sau lại càng không có chuyện khiến nàng lưu luyến, nàng đứng bên hồ nhìn hồ nước sâu không thấy đáy có phần hoảng sợ. Tứ di nương chết trong hồ này, Văn Tuyên đệ cũng chết chìm ở đây, nàng nghĩ lại mà sợ.

“Muốn chết thì chết đi, đừng mè nheo!”

Tiểu Đào theo sau Dịch Cẩn Ninh, Dịch Cẩn Ninh đứng trên bờ hồ, khoé môi hiện ý cười, trào phúng nhìn Dịch Cẩn Dung đứng bên bờ hồ dáng vẻ lưỡng lự có nên nhảy hay không, không kìm được mở miệng.

Không phải nàng muốn Dịch Cẩn Dung chết, mà là muốn nàng sống tiếp. Có một số việc không phải mình làm, nhưng trong lòng lại hi vọng người khác làm vậy, nàng băn khoăn. Dịch Cẩn Dung bị hưu vốn không phải lỗi của nàng, nhưng nàng lại ôm toàn bộ lỗi lầm vào người.

Tiểu Đào vui mừng nhìn Dịch Cẩn Ninh, thầm nghĩ tiểu thư vẫn còn tình cảm, ít nhất nàng sẽ không tro mắt thờ ơ nhìn thân tỷ muội chết trước mặt mình. Đừng thấy hiện tại nàng nói tam tiểu thư đi tìm chết, thực ra trong nội tâm nàng hi vọng tam tiểu thư có thể lấy lại lòng tin sống tiếp.

“Được, Dịch Cẩn Ninh, ngươi thật ác độc!” Dịch Cẩn Dung cười: “Muốn ta chết đúng không? Mỗi người các ngươi đều muốn giết ta đúng không? Ta lại cứ không để các ngươi toại nguyện, ta muốn sống thật tốt, sống tốt hơn các ngươi gấp ngàn lần.”

Dịch Cẩn Dung đứng bên hồ hét to, trong lòng nàng không muốn chết, nàng muốn sống hơn bất cứ người nào. Nhưng ánh mắt lạnh lùng của phụ thân, mỗi người trong nhà đều nhìn nàng bằng ánh mắt châm chọc, nàng sợ.

Có lẽ tứ di nương cũng không thể đối mặt với ánh mắt đó của phụ thân mới tìm đến cái chết, có lẽ tứ di nương có nỗi khổ trong lòng. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời rất xanh, từng đám mây trắng, chim nhỏ tự do bay lượn. Còn sống, là chuyện tuyệt vời cỡ nào!

Không, nàng tuyệt không thể chết. Nàng muốn xem những người đã hại nàng, những người coi nàng như chuyện cười nhận được báo ứng. Nhất là tỷ muội Dịch Cẩm An và Dịch Cẩm Ninh, không phải họ rất thích coi nàng ta như trò cười sao, không phải họ rất thích giễu cợt nàng sao? Được, nàng sẽ để cho họ biết, Dịch Cẩm Dung nàng không dễ ức hiếp như vậy.

“Được, Dịch Cẩm Dung, ta chờ xem ngươi tiếp tục sống như thế nào!”

Chờ xem nàng tiếp tục sống như thế nào! Đây là lời chúc chân thành từ sâu thẳm nội tâm Dịch Cẩm Ninh, nàng không hề có tạp niệm, lúc này nàng là đơn thuần nhất, chợt nàng cảm thấy bản thân thoải mái hơn nhiều. Không có cảm giác mệt mỏi thất bại, thì ra buông bỏ lại tự tại như vậy!

Dịch Cẩm Ninh không biết tiếp theo nên làm như thế nào? Nếu bà nội cho nàng khuôn mặt u ám thì làm sao đây? Nếu những hạ nhân kia cười nhạo nàng thì làm sao bây giờ?

Nàng vẫn muốn sống sót trong tướng phủ, mỗi ngày sẽ phải đối mặt với những người nàng không muốn thấy. Những ngày về sau, nàng thực lo lắng cho cuộc sống của mình!

Nàng suy nghĩ ồi lâu, cuối cùng quyết định lén lút rời khỏi Tướng phủ, nàng cảm thấy rời đi là lựa chọn tốt nhất. Nàng thu dọn vài món nữa trang, mang theo một túi đồ nhỏ ra ngoài cổng sau của Tướng phủ.

Dịch Cẩm Ninh nhìn Dịch Cẩm Dung lén lút rời đi, lộ ra nụ cười an tâm, nàng phun ra một ngụm trọc khí. Cảm giác cả người thật tốt!

Không khí ngoài Tướng phủ trong lòng hơn nhiều, Dịch Cẩm Dung chợt sáng tỏ thông suốt.

Nhưng chuyện tốt mãi không thể xum hợp với nàng, chuyện xấu lại cũng nói tiếp nhau. Nàng thật muốn khóc, ai tới cứu nàng!

Lại là hẻm nhỏ đáng chết!

Những tên lưu manh trước mặt nàng đang đánh bạc, phía sau cũng có mấy tên bước đến! Nàng hoảng sợ mở to hai mắt, chuyện đó tái hiện trước mắt nàng, nàng sợ đến mức toàn thân run rẩy.

“A” Nàng như nổi điên đánh bậy đánh bạ một hồi, nắm chặt bọc đồ trên tay, “Các người đừng tới đây đừng tới đây!”

“Tiểu nương tử, chúng ta không qua thì làm sao chơi đùa với nàng được đây?”

Một bàn tay tà ác nắm cầm nàng, một gã khác đoạt bọc đồ của nàng, cười quái dị ném cho mấy tên phía sau.

“Đại ca, cô nương này không tệ!”

Gã nắm cầm nàng hú lên quái dị: “Gương mặt tiểu nương tử thật tròn mềm!”

Gã được gọi là đại ca khiêng nàng đi, ném vào trong ngôi miếu hoang đồ nát. Mấy tên tiểu khát bị đuổi ra ngoài, những gã ka thay phiên đến, một đám ra sức xe quần áo của nàng...

Dịch Cẩm An, Dịch Cẩm Ninh, hai người các ngươi nếu ta có thể sống được nhất định khoanh bả qua cho các ngươi.

Dịch Trường Hoa dùng xong cơm chiều, định đi đến viện của Lục di nương nghỉ ngơi thì nghe thấy hạ nhân tới báo không thấy tam tiểu thư đâu!

“Cái gì, không thấy tam tiểu thư? Sao các ngươi không ra ngoài tìm, đồ vô dụng!”

Dịch Trường Hoa đã cởi áo khoác nghe hạ nhân nói vậy lại mặc vào. Ông híp mắt nói: “Không thấy tam tiểu thư đâu, còn không mau đi tìm!”

Một nhà ẩm tử muốn ra ngoài tìm Dịch Cẩm Dung, Dịch lão phu nhân mắng to một tiếng bắt hiểu.

Dịch Cẩm Ninh ngồi lắc lư trên xích đu trong viện mình, nàng ngẩng đầu nhìn trăng sáng, trăng đêm nay thật tròn, thật đẹp! Lúc này hẳn Dịch Cẩm Dung đã ra khỏi thành rồi! Trong lòng nàng nghĩ vậy, hoàn toàn không biết lúc này Dịch Cẩm Dung đang quần áo rách nát ngồi trong ngôi miếu, đói bụng đến hoảng hốt.

Khuôn mặt nàng bản thủ, toàn thân hôi thối, ngay cả bản thân nàng cũng ghê tởm bản thân.

Người do Dịch Trường Hoa phái đi tìm đến đây, lúc đi qua ngôi miếu đồ nát thì thấy mấy tên khát cái đó.

Trên người mấy tên khát bốc lên mùi hôi thối, người của Tướng phủ nhìn vài lần rồi bỏ đi, hoàn toàn không phát hiện ra Dịch Cẩm Dung.

Tìm một lúc, chưa đến hai canh giờ, Dịch Trường Hoa đã buông tha.

“Về phủ!”

Ông vung roi da, con ngựa bị đau nhanh chóng chạy đi, những người còn lại cũng lục tục chạy về.

Dịch Cẩn Dung ngồi trong góc tường, nhìn đần người Tướng phủ đến vui mừng không thôi. Nàng nghĩ phụ thân vẫn rất thương nàng, bằng không sao lại phái người ra ngoài tìm nàng, còn tự mình xuất phủ đi tìm?

Nhưng rất nhanh sau đó nàng đã tìm ra cảm giác không thích hợp, họ chỉ tìm một lúc đã trở về, nhìn cũng không nhìn góc tường nơi nàng đang co rúc. Nàng tuyệt vọng, đối với Tướng phủ cũng hoàn toàn mất hi vọng.

Người của Tướng phủ không muốn gặp nàng, nàng rất rõ. Nưng người cha nàng vẫn kính trọng lại có thể không quan tâm đến sống chết của nàng?

Tiểu khất cái đánh nàng đến mệt thì dừng lại, tất cả chạy đến trong góc ngủ.

Dịch Cẩn Dung dùng hết sức đứng lên, đôi mắt mang theo hậ ý nhìn về hướng Dịch Trường Hoa giục ngựa rồi đi, đôi tay siết lại.

Phụ thân, ta hận ông, ta hận các người! Dịch Cẩn An, Dịch Cẩn Ninh, nếu ngày nào đó ta không chết, nhất định sẽ khiến các người trải qua cảm giác bị lãng nhục này! Nàng chậm rãi ra khỏi ngòai miếu đồ nát, nàng rất lạnh, nàng muốn ăn. Nhưng đêm đã khuya, quán nhỏ ngoài đường không còn buôn bán, tất cả mọi người đều đã trở về nhà. Nàng cảm thấy ngày càng đói, gày càng lạnh, không khỏi đưa tay ôm chặt mình.

Tối nay nàng phải trải qua như nào đây? Nếu sau này đều như vậy, sao nàng có thể báo thù? Nàng không cam lòng, không cam lòng!

Một người mặc áo đen phi thân từ trên xuống, đứng trước mặt Dịch Cẩn Dung.

Là một nữ nhân!

A Mục!

“Bà là ai?” Dịch Cẩn Dung cảnh giác hỏi.

Hôm nay A Mục không che mặt, vết bóng trên gương mặt bà ta càng lộ vẻ quỷ dị.

“Ta là người tới cứu người, ta có thể cho người tất cả những gì người muốn!”

A Mục cười ha ha, như bắp thịt trên khuôn mặt khẽ động, nửa gương mặt bị thiếu hủy tựa như ma quỷ dọa người.

“Bà muốn cứu ta như thế nào? Đưa ta đi ăn cho ta ăn?” Dịch Cẩn Dung lui về sau từng bước, bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện.

Truyền thuyết kể rằng nửa đêm ma quỷ thích ra ngoài từ cõi âm tìm người thể thân, thấy người nào đẹp hơn mình lập tức bắt nàng giao linh hồn, sau đó con quỷ kia sẽ đáp ứng tất cả điều kiện của nàng.

“Bà... Bà hẳn không phải...”

“Ta không phải con quỷ trong truyền thuyết, người sờ xem, ta lừa người!”

A Mục biết nàng muốn nói gì, bà ta vượt lên trước một bước cầm tay nàng đưa lên trên nửa mặt không bị hủy của mình.

“Nhưng mà khuôn mặt của bà.... thật đáng sợ!”

“Ta coi người là người một nhà nên không che mặt, nếu người thấy sợ, ta sẽ che lại”. A Mục nói xong liền lấy ra một chiếc khăn che mặt.

Lúc này Dịch Cẩn Dung không sợ nữa, nữ nhân này nói tới nói lui, giọng nói mềm mại thoải mái, nói chuyện còn khiến người ta cảm thấy thoải mái hơn cha nàng.

“Bà giúp ta như thế nào? Không cần ta làm gì chứ?”

“Không cần!” Giọng nói lạnh lùng.

“Được rồi vậy bà nói ta làm cái gì ta sẽ làm cái đó! Chỉ cần không can thiệp vào chuyện ta muốn làm!”

Dịch Cẩn Dung nhìn quần áo tả tơi trên người mình, lại sờ cái bụng đói đang thâm thì kêu gọi. Dù sao mình cũng hai bàn tay trắng rồi, làm gì cũng như nhau thôi.

A Mục cười quỷ dị: “Được”

Dịch Cẩn Dung đi theo A Mục, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Ngày mười lăm tháng hai, thời tiết sáng sủa, Dịch Cẩn Ninh nhìn bầu trời trong xanh bỗng nhiên muốn đi đập thanh.

“Tiểu Đào, Nô Nhi chúng ta đi đập thanh, thế nào?”

“Được được, tiểu thư, nếu không ra ngoài em sẽ nổi mốc mắt thôi!” Nô Nhi bịu môi, bánh ngọt cũng không thèm ăn, kéo Tiểu Đào bên cạnh, liên tục nhảy nhót.

Tiểu Đào thần thờ thêu khăn, than một tiếng rồi lại thêu tiếp. Hôm qua sau khi A Trúc rời đi chưa có tin tức, nàng lo lắng hắt ra ngoài xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liên tục cạn kiệt sức lực làm việc.

“Tiểu Đào, ngươi có đi hay không?”

Dịch Cận Ninh thấy nàng ngẩn ngơ, lập tức biết tâm tư nàng.

“A Trúc lon như vậy sẽ không gặp chuyện không may!” Nàng an ủi.

“Mong là vậy!”. Tiểu Đào mệt mỏi nói.

Nô Nhi lập tức nhảy qua đây, Tiểu Đào bị dọa sợ đâm mũi kim không chính xác, đâm vào ngón tay.

“Ngươi muốn chết à!” Tiểu Đào oán trách “Không nhìn xem ta đang làm cái gì, nếu sau này ngươi còn vụng về như vậy, coi chừng không lấy chồng được!”

Nô Nhi làm một cái mặt quỷ: “Ta không lấy chồng, ta muốn ở cạnh tiểu thư!”

“Nói nhảm, sao có thể ở cạnh ta mãi? Đến lúc ngươi gặp được người ngưỡng mộ trong lòng, đừng trách ta không cho ngươi xuất giá!” Dịch Cận Ni vừa đe dọa, vừa oán trách nói,

“Được rồi, rốt cuộc hai người có muốn đi hay không?”

“A... Được đi chơi rồi!” Nô Nhi reo hò.

Tiểu Đào vội vàng đứng dậy cất kim chỉ.

Chủ tớ ba người ra ngoài từ cổng chính của Tướng phủ, lão Hof đánh xe ngựa đến, nàng vui vẻ lên xe.

“Đến sườn núi Thập Lý ở ngoại ô cách đây!”

Phân phó xong, lão Hồ nhận lệnh xuất phát.

Đến sườn núi Thập Lý, cỏ non xanh mơn, bầu trời xa vắng, tâm tình Dịch cận Ninh vươn hai tay ra khoan khoái mặc sức reo hò. Nô Nhi và Tiểu Đào vừa xuống xe đã chạy về phía bờ sông. Nô Nhi hô to: “Tiểu thư, có cá!”

“Đến đây, chúng ta bắt cá!” Tiểu Đào xắn tay áo, buộc làn váy lại, đứng ở chỗ nước cạn cạnh bờ sông vẫy tay với Dịch Cận Ninh.

Dịch Cận Ninh cười vừa định đi qua thì thấy phía sau không xa có mấy người đang đảo dác nhìn. Nụ cười nàng cứng ngắc trên khóe môi, đó là gia đình của tướng phủ.

Nàng hí hóp mắt một cái, phụ thân đang theo dõi nàng?

Đột nhiên, A Trúc xuất hiện, nhảy từ trên cây xuống.

“Chủ tử có muốn đuổi họ đi không?”

Dịch Cận Ninh nhướn mi, khẽ cười một tiếng, phong hoa tuyệt đại

“Được!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Sơn động ôn tình

A Trúc điểm nhẹ một cái, một chân quét ngang đám gia đình kia, gia đình bị một cước nhanh chóng ngã xuống, tất cả chạy trốn chết.

“Chạy!” A Trúc quay lại, cười ha ha nói.

Thật quá quái! Dịch Cận Ninh hết chỗ nói với đám gia nô Tướng phủ này.

“A Trúc, hôm đó...” Dịch Cận Ninh suy nghĩ một lúc cuối cùng hỏi chuyện hôm đó: “Hôm đó sao ngươi lại như vậy?”

“Chủ tử, hôm đó chỉ là ta nghe ngài đọc tên thuốc độc kia, nhớ tới chuyện tình thời thơ ấu mà thôi!”

A Trúc nhắm mắt trầm tư, vẻ mặt bi thương. Hắn có quá nhiều hồi ức thống khổ, có quá nhiều huyết lệ chưa xót, năm đó là năm mà tất cả thống khổ và chưa xót dồn lại.

Khi đó ta mới tám tuổi. Có người cầm một cái bọc đưa cho ta, nói ta giao cho nẫu thân, ta tin lầm tiểu nhân. Cuối cùng... cuối cùng trúng mê tình tán trong đó.”

A Trúc cẩn thận nhớ lại chuyện tình năm đó, đó là hồi ức đáng sợ, hắn muốn quên nhưng không thể quên được trải nghiệm thâm sâu.

“Sau khi ta trúng mê tình tán, cha nương ta không biết sao ta lại như vậy, ôm ta đến y quán. Cuối cùng đại phu trong y quán đó không thể cứu ta, cha nương ta cũng phát hiện ra cái bọc kia, bên trong có một phong thư, trong thư nói giải được ở trong bọc, cha nương ta vì sốt ruột cứu con, nên tin tưởng...”

Chuyện sau đó không cần nói Dịch Cận Ninh cũng đoán được, vừa chạm giải được mê tình tán kia A Trúc như phát điên gây ra chuyện có lỗi với cha nương hắn.

“Ta cũng không biết tại sao lúc đó bản thân mình lại như vậy, ta chỉ biết ta muốn giết họ, ngay lúc ấy ta... Ta tìm một con dao, thực mang lao về phía họ. Khi đó, tất cả trong mắt ta đều là sự khát máu, ta sợ... ta muốn bảo vệ bản thân mình...”

A Trúc nói xong ôm mình thật chặt, Dịch Cận Ninh nhìn thấy trong lòng chưa xót.

“Đừng nói nữa, A Trúc!”

“KHông! Ta muốn nói ra, bí mật này ta vẫn giấu kín trong lòng, luôn quấy nhiễu ta!”

Vì như một người thật sự điên cuồng thì vĩnh viễn không có lối thoát, hắn khao khát giải phóng, hắn khao khát cơ hội trút hết toàn bộ ra ngoài.

Dịch Cận Ninh cười, nhưng lại cau mày: “Ngươi nói đi!”

“Ừm!” A Trúc đáp một tiếng, đắm chìm trong hồi ức.

“Khi đó ta không hề biết đó là cha mẹ mình, sau khi giết họ ta ngất lịm đi. Mãi đến ngày hôm sau ta mới tỉnh lại, nhìn thấy họ bị chém giết huyết nhục mờ hồ ta sợ ngây người! Ta còn nghĩ rằng kẻ thù tìm tới, giết họ. Nhưng người đưa ta cái bọc đó lại xuất hiện. Toàn thân bà ta vận y phục đen, trên mặt che lụa đen, chính là nữ nhân tên A Mỵ!”

Dịch Cận Ninh đã hiểu, vì sao khi A Trúc nhìn thấy nữ nhân áo đen này lại liều mạng đuổi giết như vậy. Chỉ có điều rốt cuộc nữ nhân kia muốn làm gì, tại sao lại hạ độc thủ với một đứa bé?

“A Trúc!” Dịch Cận Ninh bỗng ngừng đầu nhìn trời: “Chuyện đã qua ai cũng không thể ngăn cản, khi đó ngươi còn nhỏ. Hiện tại ngươi đã có thể nắm giữ hết thảy trong lòng bàn tay, nhất định phải kiên cường, báo thù cho cha mẹ mình, chứ không phải một mực đắm chìm trong bi thương thống khổ!”

“Chủ tử, ta biết!”

Lúc này, Tiểu Đào và Nô Nhi chơi đùa, cười hi hi chạy trở về.

Về mặt Tiểu Đào then thùng: “A Trúc, đồ cốc gỗ này, hôm qua không rên tiếng nào đã bỏ chạy, chàng có biết ta lo lắng biết bao?”

A Trúc ôm Tiểu Đào: “Tiểu Đào, thật xin lỗi, hù dọa nàng!”

“Hu hu hu... Chàng xấu xa, chỉ biết làm ta sợ, lần sau không được như vậy nữa!”

Tiểu Đào rơi lệ không ngừng, nàng không phải người thích giả bộ, nhưng trước mặt A Trúc lại thích làm nũng. Dịch Cận Ninh nhìn mà hâm mộ, trộm nghĩ nếu Mạc Liễm Sâm ở đây thì thật tốt.

“Đúng rồi A Trúc, sau đó ngươi trải qua như thế nào? Lúc đó ngươi mới tám tuổi mà!”

Về mặt A Trúc chợt nghiêm túc hẳn lên, hắn cuống quýt lau nước mắt cho Tiểu Đào nói: “Khi đó ta cũng cho rằng mình sẽ chết, đói bụng đã mấy ngày! Cha mẹ đều bị ta giết, ta muốn xuống đất chuộc tội với họ. Nhưng nữ nhân áo đen không để ta chết, lúc ta quyết định tự sát đã cứu ta, đưa ta đến một tổ chức huấn luyện giết người. Ta liều mạng trốn ra, lúc gần chết, Mạc công tử đã cứu ta...”

“Là chàng?” Dịch Cận Ninh hí mắt: “Khi đó người bắt đầu đi theo chàng? Nhưng khi đó chàng vẫn là một đứa nhảm hẩn xấp xỉ người!”

“Đúng, khi đó hắn cũng rất nhỏ, còn nhỏ hơn ta nữa. Nhưng hắn không hề sợ hãi, hắn dẫn ta trốn thoát xuống cống ngầm. khi đó chúng ta lập tức cùng

nhau lưu lạc giang hồ!” A Trúc cảm khái nói.

Kỳ thực không lưu lạc giang hồ.

Mạc Liễm Sâm dẫn hắn đến một cung điện, nơi đó rất đẹp đẽ xa hoa, là nơi mà cả đời hắn chưa từng thấy qua. Mạc Liễm Sâm nói cho hắn biết đó là hoàng cung, là nơi Hoàng đế ở. Cũng là nhà của hắn, nhưng hắn không thích cái nhà đó.

Nhưng chuyện này A Trúc sẽ không nói với Dịch Cận Ninh, đây là bí mật của hắn và Mạc Liễm Sâm, đây là bí mật của hắn và Mạc Liễm Sâm, có vài việc không biết nhiều mới tốt.

“A Trúc!” Dịch Cận Ninh chợt buồn bã nói: “Nói cho ta biết vài chuyện khi còn nhỏ của Mạc Liễm Sâm đi!”

A Trúc kinh ngạc nhìn Dịch Cận Ninh, không trả lời. Chuyện của Mạc Liễm Sâm, hắn không thể nói.

“A Trúc...” Tiểu Đào thấy hắn ngậm miệng không nói chuyện, nàng kéo tay hắn ngân một tiếng thật dài, Dịch Cận Ninh và Nô Nhi da đầu tê dại.

“Ta sẽ không nói! Ta từng đồng ý với Mạc công tử không nói với bất cứ kẻ nào, há có thể nuốt lời!”

Không sao, không nói thì không nói! Dịch Cận Ninh thật bội phục kiên định của A Trúc, mới nói với Tiểu Đào: “Thôi, nếu hắn đã không chịu nói thì chúng ta đừng gò ép hắn, miễn cưỡng cũng không đạt được!”

Mạc công tử đã cứu tam mạng của ta về đau là của hắn, cho nên... Thật xin lỗi, loe của hắn nhất định phải nghe theo!”

A Trúc cứng rắng nói xong thì sau lưng vang lên tiếng động.

“Ài?” Hắn cảnh giác nắm lấy thanh kiếm bên người, đôi mắt sắc bén quét nhìn xung quanh.

Nô Nhi cũng mở hai chân tạo tư thế phòng thủ, cùng Tiểu Đào bảo vệ Dịch Cận Ninh ở chính giữa, nàng hét to: “Tiểu tặc ra đây?”

Ở đây chỉ có hai người biết võ công, Tiểu Đào ngay cả cơ bản đều không có, nàng vừa nghe có người lạo tức kéo tay Dịch Cận Ninh, khẩn trương bảo vệ nàng ở phía sau.

Trong lòng Dịch Cận Ninh âm áp, vỗ tay tỏ ý mình không sao.

“Nô Nhi, người ở đây trong chừng chủ tử, ta qua đó xem thử!”

A Trúc dặn dò một tiếng, đuổi theo người nọ.

“Đợi chút, A Trúc! Ta...” Nô Nhi định gọi hắn kể hắn làm chuyện phí công nhưng hắn đã đi xa. Trong lòng A Trúc cũng biết hắn không thể rời khỏi Dịch Cận Ninh dù chỉ nửa bước, nhưng người nọ mặc áo đen vụt qua đây, hắn không thể không lần theo dấu vết. Người đó là đầu sỏ khiến hắn giết hại cha mẹ, người đó là hung thủ hại hắn tự trách nhiều năm bảo hắn sao có thể không hận!

Hắn vừa mới đi, phía sau lập tức xuất hiện mười hắc y nhân nâng đại đao sáng loáng bỏ nhào về phía Dịch Cận Ninh.

Không tốt, điệu hồ ly son! A Trúc cắn câu rồi! Dịch Cận Ninh sợ hãi.

“Tiểu thư!” Nháy mắt Tiểu Đào và Nô Nhi bị kìm chế,

Nô Nhi cách tiểu thư quá xa, Tiểu Đào thì ở cạnh nàng mắt thấy đại đao kia sắp chạm vào người tiểu thư, Tiểu Đào không chút lưỡng lự xông lên, muốn dùng thân mình ngăn cản.

“À!” Nô Nhi nhanh chóng xông tới, kéo Tiểu Đào và tiểu thư ra, lui về phía sau vài bước, đại đao kia chém vào khoảng không.

Sự đột phá của Nô Nhi có hạn, nàng chỉ có căn cơ khinh công tốt, đối mặt với đám người này hoàn toàn không có lực chống đỡ.

“Tiểu thư chạy mau, em giữ chân bọn chúng!” Nô Nhi hét lên quá dị, hai tay ôm chân một hắc y nhân trong đó, gắng sức ôm chặt. Hắc y nhân kia bị ôm thành ra lão đảo, hận đến mauwec bỏ một nhát đao qua, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Nô Nhi như con khỉ nhanh nhẹn né tránh, sau đó lại ôm chặt hắc y nhân kia không tha.

Tiểu Đào xoay người ngăn trở Dịch Cận Ninh, che nàng sau lưng mình: “Tiểu thư, Nô Nhi! Hai người cẩn thận!”

Lúc này chủ tớ ba người bị vây quanh, mười gã hắc y nhân cười quỷ dị, bước từng bước về phía họ. Người mua hàng đã nói trọng điểm lần này là một con nhóc xinh đẹp, vẫn còn là con chim non, lần này nếu bọn chúng có thể hoàn thành nhiệm vụ sớm thì có thể hưởng thụ một phen, cũng có thể coi như đây là một chuyện tốt.

“Đừng tới đây!” Nô Nhi và Tiểu Đào hét lớn.

Hon mười gã hắc y nhân cùng tiến lên trước, gã cầm đầu cười khiến người ta ghê tởm.

Tiểu Đào và Nô Nhi bị chúng kéo ra, Dịch Cẩn Ninh bị quây lại, mắt thấy sắp rơi vào miệng cộp. Lúc này Dịch Cẩn Ninh có suy nghĩ muốn chết, mình thật là rảnh rỗi tìm chuyện, không ở trong Tương phủ thì cũng thôi, lại còn để A Trúc đuổi theo đám người phụ thân phái tới.

Nàng nhắm hai mắt lại, trong lòng lăm lăm tên Mạc Liễm Sâm. Nếu gã kia xông tới, nàng sẽ cắn lưỡi tự sát.

Nhưng đợi đã lâu vẫn không thấy hắc y nhân kia xông tới, vừa mở mắt ra thì mừng rỡ thấy người muốn gặp nhất.

“Mạc Liễm Sâm!”

“Mạc công tử!”

“Su phụ!”

Ba người trăm miệng một lời, vừa sợ vừa kêu.

Nghìn cân treo sợi tóc, chỉ thấy Mạc Liễm Sâm dễ dàng giao đấu một chỗ với đám hắc y nhân, hất ra tay nhanh chóng ngoan tuyệt, từng đường kiếm sạch sẽ lưu loát.

Nhưng hắc y nhân khoảng chừng mười bảy, mười tám người, dù Mạc Liễm Sâm có võ công cao cường hơn nữa cũng song quyền nan địch tứ thủ*, mấy gã áo đen đánh qua Dịch Cẩn Ninh bên này, nàng kinh hãi, vén váy chạy đến rìa đất trống phía sau.

*Song quyền nan địch tứ thủ (双拳难敌四手): Hai nắm không địch lại bốn tay, một người không đánh lại nhiều người. Chỉ yếu không địch lại mạnh, ít không đánh lại đông. Xuất xứ: “Tuỳ Đường Diễn Nghĩa” của tác giả Chử Nhân Hoạch thời nhà Thanh, hồi thứ 23.

“Ninh Ninh, đừng chạy về bên đó!”

Mạc Liễm Sâm vội vàng nghênh địch, thấy Dịch Cẩn Ninh như chim nhỏ kinh sợ bị đuổi xung quanh đi loạn. Không được, ở đó tiến thêm vài bước nữa chính là vách đá!

“A!”

Hắc y nhân theo sát không rời, Dịch Cẩn Ninh trọng tâm mất thăng bằng, phía sau là vách đá cheo leo. Nàng sợ hãi thét lên một tiếng, ngã về phía sau.

“Ninh Ninh!”

Mạc Liễm Sâm thấy nàng trượt chân, hét to một tiếng, lợi kiếm hoá cầu vòng, đẩy lưỡi kiếm địch nhân ra, chạy về phía Dịch Cẩn Ninh.

“Đừng!”

Mạc Liễm Sâm thấy nàng trượt chân, hét to một tiếng, lợi kiếm hoá cầu vòng, đẩy lưỡi kiếm địch nhân ra, chạy về phía Dịch Cẩn Ninh.

“Đừng!”

“Tiểu thư!”

Dịch Cẩn Ninh đã rơi xuống, Mạc Liễm Sâm chạy tới, như chim yến khê giang rộng hai cánh phi thân xuống.

Ninh Ninh, nếu mất nàng, ta sống còn có ý nghĩa gì. Trong chớp mắt rơi dọc theo vách núi, nghĩ đến không có Dịch Cẩn Ninh hẳn không sống nổi.

Dùng hết hơi sức đuổi theo Dịch Cẩn Ninh, Mạc Liễm Sâm vui mừng nở nụ cười, có thể đuổi kịp nàng, thật tốt!

Hắn ôm chặt nàng, hai người nhanh chóng rơi xuống.

Muốn chết sao? Dịch Cẩn Ninh ôm ngược lại hắn, cảm giác này sao mà vi diệu đến thế?

Choáng váng, không ngừng choáng váng! Rơi xuống, không ngừng rơi xuống! Dịch Cẩn Ninh có cảm giác như đang bay lượn nơi chân trời, chứ không phải rơi vào cõi chết.

“Ninh Ninh, nàng không sao chứ?”

Mạc Liễm Sâm ôm nàng, xúc cảm chân thật bội phần. Trong phúc chốc, Dịch Cẩn Ninh rơi xuống vách núi, hắn cảm giác hô hấp không còn là của mình nữa, nhịp tim như ngừng lại, cả người cuồng loạn.

“Ừ, chúng ta sắp chết à?”

Dịch Cẩn Ninh cười, gò má như nở hoa.

Vách núi này rất cao, sao rơi lâu như vậy vẫn chưa đến đáy?

Cuối cùng...

Tồm!

Âm thanh rơi xuống nước.

Thì ra dưới vách đá là một cái hồ sâu!

Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm mừng rỡ ôm chặt lẫn nhau, kích động không ngừng.

“Ninh Ninh, chúng ta chưa chết, thật tốt!”

“Đúng vậy, chúng ta chưa chết, thật tốt! Cảm giác sống sót sau tai nạn thật tuyệt vời!”

Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh cùng dùng ánh mắt trao đổi với nhau, tâm hồn cuồng quýt chặt chẽ.

“Khụ khụ!”

Từ miệng Dịch Cẩn Ninh thoát ra một bọt khí, nàng gắng gượng được lâu nữa.

Mạc Liễm Sâm thở ra một hơi thật dài, đưa môi tới gần, kề sát môi nàng.

Môi của nàng thật mềm, thật thơm ngọt.

Dịch Cẩn Ninh mở mắt, vô cùng sửng sốt. Đây là... đây là đang hôn nàng? Mạc Liễm Sâm hôn nàng? Kiếp trước Chương Dẫn Giác hôn nàng nhưng cảm giác khi đó và bây giờ hoàn toàn khác nhau. Mạc Liễm Sâm truyền đủ không khí cho nàng, dùng ánh mắt hỏi nàng.

“Nàng có đỡ hơn chút nào không?”

Ánh mắt Mạc Liễm Sâm tràn đầy lo lắng, những viên bảo thạch lấp lánh trên bầu trời trước kia cũng không bì kịp cặp mắt hoa đào rực rỡ sáng chói của hắn. Dịch Cẩn Ninh mê muội, mê đắm nhìn đôi mắt sâu thẳm của hắn.

“Tốt hơn rồi, đang ở đâu vậy?”

Dịch Cẩn Ninh thoáng nhìn xung quanh, phát hiện đây là đáy hồ, còn có các loại cá bơi qua. Nàng không kim được cảm thán, thế gian lại có một nơi xinh đẹp dường này.

Con cá đang phát sáng lấp lánh kia là cá gì?

Chưa đợi nàng kịp phản ứng, đột nhiên con cá kia bơi về phía này, mở cái mồm to như hõn máu bơi về phía nàng.

“Chạy nhanh!”

Mạc Liễm Sâm quấy đạp hai chân, một tay kéo Dịch Cẩn Ninh về phía thượng du, một tay quạt nước.

Rốt cuộc đây là nơi nào mà lại có con cá kỳ quái như vậy?

“Nhanh!” Dịch Cẩn Ninh suýt nữa quên mất phải nín thở, suýt thì bật ra tiếng.

Còn cá này muốn ăn bọn họ?

Không biết hai người tốn bao nhiêu hơi sức, cũng không biết đã bơi bao lâu, rốt cuộc bơi đến bờ.

Lúc này trời đã xầm tối, mặt trời đã lặn, nhiệt độ ở đây giảm mạnh. Dịch Cẩn Ninh lạnh đến phát run, ôm chặt mình.

Mạc Liễm Sâm thấy nàng lạnh run vội ôm chặt nàng.

“Nàng lạnh à?”

Hắn nhìn xung quanh, khắp nơi đều là cây cối, nhất định có cành cây khô, đợi lát nữa sau khi lên thì nhóm lửa.

“Ừ!” Dịch Cẩn Ninh chỉ đáp một tiếng sau đó hôn mê bất tỉnh, dù Mạc Liễm Sâm gọi như thế nào cũng không tỉnh.

Trong lòng hắn lo lắng, đôi mắt nhìn lướt xung quanh hơi do dự, sau đó nhanh chóng có biện pháp, ôm Dịch Cẩn Ninh lên, kéo thân thể ướt nhẹp lên bờ.

Lúc này Dịch Cẩn Ninh đã hôn mê bất tỉnh, trong miệng còn nói mê sảng những câu Mạc Liễm Sâm nghe không hiểu.

Mạc Liễm Sâm nhủu mày, đặt tay lên trán dò xét thử. Trong lòng căng thẳng, Ninh Ninh lên con sốt rồi!

“Nhanh!”

Hắn tự nhủ, không thể để Ninh Ninh tiếp tục nóng hơn nữa, nhất định phải tìm một nơi ẩm áp, cõi y phục để hong khô cho nàng.

“Ninh Ninh, nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì!”

Không biết đi bao lâu, cuối cùng hắn gặp được một hang núi. Hắn vui mừng, không nghĩ ngợi gì ôm nàng vào trong hang núi kia.

“Ninh Ninh!” Hắn thấy Dịch Cận Ninh nhắm chặt hai mắt không nói lời nào, đưa tay vỗ vỗ mặt nàng.

“Tĩnh, đừng ngủ!”

Dưới sự lay động của hắn, Dịch Cận Ninh suy yếu mở mắt ra: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

Nàng nhớ hình như bọn họ rơi vào một cái hồ sâu, trong hồ có một con cá thật lớn bơi về phía họ.

Nàng túm chặt y phục của Mạc Liễm Sâm: “Nhanh, con cá này sắp tới rồi, đi mau!”

Thật là, đã sốt rồi còn nói mê sáng! Mạc Liễm Sâm nhủu mày, đặt nàng xuống một khoảng đất trống bằng phẳng sạch sẽ, dùng đá lửa nhóm lửa.

Hắn thấy gương mặt Dịch Cận Ninh đỏ ửng, muốn tháo y phục nàng xuống để hong khô, hai mắt từ từ nhắm chặt, miệng lẩm nhẩm: Đừng trách ta, ta là bắt đắc dĩ mới tháo y phục nàng, nhất định phải thông cảm cho ta!

Bàn tay hắn run rẩy đến gần nút áo Dịch Cận Ninh. Nghe nàng ưm một tiếng, Mạc Liễm Sâm cảm thấy rõ ràng ngọn lửa vô danh đang dần nhen nhóm trong người mình.

Chết tiệt!

Hắn khẽ rủa một tiếng, lúc này Dịch Cận Ninh thực sự quá mê người.

Không được suy nghĩ lung tung, giữ vững tâm tư trong lành. Hắn tự nói với bản thân phải bình tĩnh, phải chịu đựng, coi như trước mắt là một cỗ thi thể.

Chân chừ trong chốc lát, thấy gò mà Dịch Cận Ninh ngày càng hồng, cuối cùng hắn hạ quyết tâm.

Hai ba động tác đã cởi áo ngoài của nàng, một cái cũng không chừa, động tác kia nhanh nhẹn như đã từng luyện tập qua.

Sau đó hắn cẩn thận mang toàn bộ y phục của nàng phơi trên đồng lửa, bản thân hắn cũng cởi quần áo ôm nàng vào trong lòng, giờ phút này hắn chỉ muốn cứu người, không còn tà niệm.

“Ưm...”

Chợt Dịch Cận Ninh kêu một tiếng thật nhỏ: “Chương Dẫn Giác!”

Âm thanh rất nhỏ nhưng hắn vẫn nghe được. Trái tim hắn chợt trở nên lạnh lẽo, nàng đang nhắc đến ai? Tên của gã nam nhân kia rất quen thuộc.

Nghĩ một lúc, là Thế tử Xương Ấp hầu. Trước đó hắn đã nghe nhắc đến Chương Dẫn Giác, là một Thế tử phong lưu, không những đáng đáp trêu hoa ghẹo nguyệt, còn có mấy phần tài hoa, Hường thượng cũng rất tán thưởng hắn. Hắn không kìm được nghĩ, chẳng lẽ Dịch Cận Ninh thích hắn?

Chết tiệt!

Dịch Cận Ninh dễ dàng khơi lên con tức giận của hắn, lúc này nàng lại nhớ tới gã nam nhân khác?

Hắn hận lúc này không thể ăn luôn nàng vào bụng, để nàng tỉnh lại khóc lóc! Nhưng hắn sợ ánh mắt trách cứ mang hận của nàng.

“Ninh Ninh, nàng muốn ta làm sao bây giờ?”

Lại cách một lúc, cuối cùng Dịch Cận Ninh không kêu tên của nam nhân nào khác nữa, nhưng bỗng xoay người một cái ôm lấy hắn.

Thân thể kia mềm mại ẩm áp, thật thoải mái. Mạc Liễm Sâm cố nén ngọn lửa nóng đang bùng bùng trong người, hắn cẩn thận đẩy nàng ra, thăm mắng mình tìm tội.

Thân thể mềm mại ngát hương của Dịch Cận Ninh đặt ngay chóp mũi, Mạc Liễm Sâm nhìn khuôn miệng hồng hồng nhỏ nhắn của nàng, hận không thể một ngụm nuốt vào.

Hắn suy nghĩ một lúc, cuối cùng không nhìn được cúi người xuống ngậm lấy cái miệng anh đào nhỏ nhắn kia.

“Ừm...”

Môi Dịch Cận Ninh bị ngậm chặt, trong lòng Mạc Liễm Sâm lại càng ngứa ngáy khó chịu. Hắn hôn càng sâu, nhẹ nhàng cạy mở răng nàng, đầu lưỡi lập tức trượt vào.

Thật ngọt! Hắn thực tùy tri vị, muốn ngừng mà không được, khao khát tỉ mỉ thưởng thức nhiều thêm.

Dịch Cận Ninh như cảm nhận được, đáp lại hắn, liếm môi hắn, lại giống như khát nước không ngừng mút vào.

Hả??

Mạc Liễm Sâm mừng rỡ, Dịch Cận Ninh đáp lại hắn?

Hắn càng kích động không thôi, ôm chặt nàng, thâm tình hôn. Đầu lưỡi hắn linh hoạt thành thực, không ngừng truy đuổi cái lưỡi đình hương của nàng, nụ hôn ngày càng sâu.

Không được! Hắn gần như không khống chế được bản thân, vội đẩy Dịch Cận Ninh ra, nhưng lại không muốn vậy, hắn rối rắm, bàn tay không tự giác dao động trên thân thể bóng loáng của nàng.

Dịch Cận Ninh không hề phát giác, bị đẩy ra một chút lại giống như bị cướp mất cái gì, sống chết ôm lấy không chịu buông, còn không ngừng cọ xát lên người hắn. Thân thể mềm mại ấm áp, như rắn nước quấn lấy hắn, Mạc Liễm Sâm kìm nén đến mức phát khóc.

Hắn vội vàng cầm y phục đã khô mặc lên cho nàng, lúc hai tay giúp nàng cài cúc áo không ngừng run rẩy.

Sự mềm mại của quần áo sao bị được cơ thể người? Dịch Cận Ninh đang ngủ khê nhủ này, bữu môi kéo quần áo mình muốn cởi ra.

Mạc Liễm Sâm thấy buồn cười, thầm nghĩ, nếu hiện tại ta ăn nàng nàng sẽ không biết. Nhưng hắn không thể, nếu hắn thật sự làm vậy nhất định Dịch Cận Ninh sẽ hận chết hắn.

Gió lạnh thổi qua, hắn cười khẽ một tiếng, ôm chặt nàng, ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

Đêm dài đằng đẵng, cũi lửa chấp chôn, trong hang núi dịu dàng vô hạn.

Ngày hôm sau, Mạc Liễm Sâm sắc thuốc cho nàng, đang định gọi nàng dậy uống thuốc thì thấy nàng mở mắt.

“Ninh Ninh, như thế nào, có cảm giác khá hơn không?”

Mạc Liễm Sâm buông thuốc trong tay, đưa tay sờ trán nàng: “May mắn, hết sốt rồi!”

“Cái gì?” Dịch Cận Ninh nghi ngờ: “Ta sốt?”

Còn nói mê sảng nữa! Mạc Liễm Sâm không hài lòng: “Tối qua nàng còn kêu tên một người, cả đêm!”

“Hả?”

Dịch Cận Ninh đỏ bừng mặt: “Ta không nói chuyện gì không nên nói đấy chứ?”

Nếu tối qua nàng nói với Mạc Liễm Sâm những lời tâm tình, vậy không phải nàng xấu hổ muốn chết sao? Tiểu Đào luôn trêu ghẹo nàng buổi tối ngủ luôn nói mê sảng, nếu nàng nói gì đó thật, không bằng tìm cái lỗ nào đó chui thẳng xuống cho rồi, tránh phải xấu hổ.

“Không có!”

Về mặt Mạc Liễm Sâm không tốt, có vẻ nhăn nhó. Chàng không vui? Dịch Cận Ninh vô cùng kinh ngạc, tối qua mình nói gì đó khiến chàng không vui?

“Ta làm gì có lỗi với chàng sao?”

Nàng dè dặt nói: “Ta không cần thận đắc tội chàng, chàng đừng trách ta!”

Nàng tưởng tối qua tương ngủ nhà mình không tốt, lại đánh người lung tung. Tiểu Đào và Nô Nhi lúc nào cũng than phiền nàng thích đánh người khi ngủ, lần trước trong cung Thái hậu giám thị nàng, kỳ thực cả đêm nàng không dám ngủ, nàng lo lắng Thái hậu thấy nàng có thói quen xấu sau này bắt nàng vào cung học tập lễ nghi, nên lúc đó mới giả vờ ngủ thiếp đi.

“Không phải vậy!”

Về mặt Mạc Liễm Sâm vẫn ưu sầu như cũ, đôi mắt hoa đào của hắn liếc về phía khác, không dám nhìn thẳng vào mắt Dịch Cận Ninh.

“Nàng gọi tên một người làm ta rất tức giận!”

Một cái tên khiến chàng tức giận? Ài?

“Ài?”

“Chương Dẫn Giác!”

Tính khí Mạc Liễm Sâm như đũa nhỏ, bĩu môi không để ý đến nàng.

Chương Dẫn Giác? Dịch Cẩn Ninh tự trách mình kêu tên Chương Dẫn Giác. Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ bản thân nhớ kỹ tên người nào tuyệt không phải vì yêu thích người đó, mà là hận không thể ăn thịt hắn, uống máu hắn!

“Chương Dẫn Giác là kẻ thù của ta, ở trong mộng ta lột da hắn rất vui vẻ!” Dịch Cẩn Ninh cười, trêu chọc nói: “Chẳng lẽ chàng muốn ta làm với chàng như vậy trong mộng?”

“Không muốn!”

Lại nữa rồi! Vẫn là tính tình trẻ con!

Dịch Cẩn Ninh thầm buồn cười, nhưng lại cảm thấy rất ấm áp. Điều này chứng minh rằng Mạc Liễm Sâm đang ghen, ngay cả nằm mơ thấy kẻ thù bị rút gân lột da cũng ghen, thật là nam nhân nhỏ mọn. Nhưng mà nàng thích.

“Vậy chàng còn không vui?”

“Ta không thích nàng gọi tên gã nam nhân khác!” Mạc Liễm Sâm nhúm mày: “Nàng còn gọi suốt đêm, và lại không nghe nàng gọi tên ta!”

Ghen cũng ăn thành như vậy?

Dịch Cẩn Ninh hết chỗ nói, nàng dang tay: “Đến đây, trừng phạt nho nhỏ một chút, khẽ tay thôi, đừng nặng quá, ta sẽ khóc!”

...

Mạc Liễm Sâm thu hồi nụ cười: “Sao ta có thể đánh nàng! Thậm chí nếu trong lòng nàng không có ta, ta cũng không quan tâm!”

“Nàng là số kiếp của ta, hiểu không?” Mạc Liễm Sâm vén sợi tóc rơi bên tai nàng ra phía sau, nói tiếp: “Nàng là lưu luyến của ta, hiểu không?”

“Ta hiểu!” Dịch Cẩn Ninh thâm tình nhìn ánh, đôi mắt phượng mê người chống lại đôi mắt hoa đào quyến rũ: “Chàng nói ta đều hiểu, ta đã hiểu rõ trái tim mình. Nên xin chàng đưa ta đi, có được không?”

Mang nàng đi sẽ phải phiêu bạt cả đời, hắn không nỡ để nàng theo mình chịu khổ. Nàng chỉ là một cô nương khuê các chưa trải sự đời, tranh đấu gay gắt trong trạch viện sao bì được sóng to gió lớn bên ngoài? Dù lục đục đầu đá trong hoàng cung nàng cũng không đối phó được, hắn thực lo lắng cho nàng. Cho nên giả vờ như cái gì cũng không biết chẳng phải càng tốt hơn sao?

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, ôm nàng vào trong ngực, chớp mũi khẽ ngửi hương thơm trên tóc nàng.

“Ninh Ninh, ta không muốn để nàng bị cuốn vào, không muốn!”

Cho hắn chút thời gian nữa cũng được, nhưng không thể lâu quá. Tuy hôn kỳ bị kéo dài nhưng không thể huỷ bỏ, ngày mười chín tháng hai sẽ đến rất nhanh.

“Chàng định cướp kiếp hoa hôm ta thành thân?” Dịch Cẩn Ninh hí mắt: “Hay không muốn thành thân cùng ta?”

Mạc Liễm Sâm không ngờ nàng lại lo lắng nhiều như vậy, nhưng hắn thực sự vẫn chưa muốn nói cho nàng biết thân phận của hắn. Hắn chớp mắt: “Nàng yên tâm, đến lúc đó nhất định nàng sẽ gả cho ta!”

Những gì hắn có thể nói chỉ có vậy, còn lại để tự nàng hiểu ra! Dừng một lúc, hắn bưng thuốc lên: “Uống đi!”

Dịch Cẩn Ninh cau mày: “Không uống!”

Mạc Liễm Sâm không chịu nói thân phận hắn cho nàng biết thì cũng thôi đi, lại còn ở trước mặt mình thừa nước đục thả câu. Nàng cá giận, hất đầu lên, không uống thuốc.

“Ninh Ninh ngoan, không uống thuốc sẽ không khoẻ lên được, nàng sẽ khó chịu!” Mạc Liễm Sâm dụ dỗ nàng như dỗ dành trẻ con, lại thấy nàng vẫn bĩu môi không uống.

“Được, nàng không chịu uống đúng không?” Mạc Liễm Sâm cười, trong mắt loé lên sự giảo hoạt: “Không chịu uống thì ta... Ta đổ đi vậy?”

“Chàng muốn làm gì thì làm, tóm lại trước khi chàng nói cho ta biết đáp án, ta sẽ không uống thuốc!” Dịch Cẩn Ninh bốc một nắm đất nghịch, nàng nặn

thành một tiểu nhân nhi, nhanh chóng hoàn chỉnh.

Mạc Liễm Sâm thấy nàng cười xinh đẹp, có phần không đành lòng quấy nhiễu, chợt thấy tượng đất trong tay nàng nhìn hơi quen mắt.

Xi!

Tượng đất đó chính là hấn?

“Rất giống!” Hấn cảm lòng chẳng dạn cảm lên thương thức.

Dịch Cận Ninh lại nặn một con nữa, lần này nàng nặn cho chính mình. Nàng xấu hổ đỏ mặt, dấu “mình” ở phía sau, không để Mạc Liễm Sâm đoạt mất.

Mạc Liễm Sâm thấy nàng dấu ở phía sau, biết nàng nặn tượng đất kia chính là bản thân nàng, hấn cười khề một tiếng, đôi mắt hoa đào tỏa sáng lấp lánh. “Ninh Ninh, lấy ra để ta xem một chút!”

“Không cho!” Dịch Cận Ninh bĩu môi.

Mạc Liễm Sâm nhìn khuôn miệng nhỏ nhắn đỏ búng của nàng lại nhớ đến thân thể mê người và hành động vô ý thức của nàng tối hôm qua, trên mặt có chút nóng lên.

Chàng làm sao vậy, sao lại thẹn thùng đáng yêu như thế? Dịch Cận Ninh nhìn khuôn mặt lúc này của Mạc Liễm Sâm như nhìn một trái táo đỏ, say lòng người khiến nàng muốn cắn một cái. Nàng nghĩ sao thì làm vậy, khề nhón chân lên, thừa dịp Mạc Liễm Sâm không chú ý cắn hấn một cái.

“Ninh Ninh, nàng...”

Mạc Liễm Sâm vuốt mặt nơi bị cắn, tròn to hai mắt, nàng đây là... đùa bỡn hấn?

“Hừ, ai bảo chàng không nói cho ta biết, còn để ta uống thuốc đắng như vậy!” Dịch Cận Ninh nhìn chén thuốc đen như mực kia mà chán ghét, nhất định thuốc kia rất đắng.

“Tôi hôm qua không thấy nàng kêu đắng!”

Không phải tối hôm qua nàng sốt à, uống thuốc như thế nào lại? Dịch Cận Ninh suy nghĩ, mày nhăn lại, không phải Mạc Liễm Sâm...

Mạc Liễm Sâm cẩn thận bưng thuốc đến cạnh nàng ngồi xồm xuống: “Ninh Ninh ngoan, uống đi!”

“Không uống, trừ phi chàng nói cho ta biết, ngày ta đại hôn chàng cứu ta như thế nào!”

Tĩnh tĩnh Dịch Cận Ninh ngang bướng, sống chết không chịu uống thuốc.

“Không uống đúng không?”

Hấn cười tà mị, ngẩng đầu lên trút hết thuốc vào miệng mình, cầm tay Dịch Cận Ninh, một tay đặt sau gáy nàng, chuẩn xác nhắm thẳng môi nàng, mớm thuốc vào trong miệng nàng.

Thuốc đắng vừa vào trong miệng, Dịch Cận Ninh cau mày muốn chạy trốn, lúc này đầu óc nàng trống rỗng.

Mạc Liễm Sâm đang hôn này? Mạc Liễm Sâm đang hôn nàng!

Nàng tròn trĩnh mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, môi hấn dán sát môi nàng. Nàng muốn phun ra thuốc đắng đáng ghét lại bị hấn cưỡng ngạnh đè lại không thể động đậy.

Đầu lưỡi của hấn nhanh chóng thăm dò vào trong miệng nàng, mớm toàn bộ thuốc đắng vào tận cổ họng nàng.

Ừm...

Thuốc đều đã uống hết, Dịch Cận Ninh đẩy hấn ra, chịu đựng bị đắng kia ho khan liên tục. Thuốc kia đắng quá mức!

Mạc Liễm Sâm liếm môi mình, hấn còn đang nhớ lại nụ hôn ngắn ngủi vừa rồi.

Dịch Cận Ninh nổi giận, sao lại cưỡng hôn nàng? Lửa giận nổi lên, nàng không để ý đến hậu quả, một bàn tay cứ thế đưa qua.

Bốp!

“Ninh Ninh, nàng đánh ta?”

Mạc Liễm Sâm không thể tin được, hấn lại không phải cố ý, vậy mà Ninh Ninh đánh hấn!

“Ta... Ta không cố ý!” Nàng chỉ hơi kích động thôi, Mạc Liễm Sâm không để ý đến mong muốn của nàng, cứ thế cường ngạnh mồm nàng uống thuốc, còn dùng cách đó, nàng chỉ là nhất thời xúc động.

Mạc Liễm Sâm cắn răng, nhìn đôi môi bị hôn hơi sưng đỏ có chút mê người của Dịch Cận Ninh: “Được, nàng lại đánh ta!”

Trong mắt hắn xuất hiện ánh sáng quái dị, đôi mắt hoa đào không ngừng chớp rồi chớp. Nếu không phải cố ý thì để hắn đòi lại lợi tức đi. Hắn nhanh chóng bắt một tay Dịch Cận Ninh, ôm trọn nàng vào trong ngực mình, một tay đè ốt nàng, một tay giữ chặt tay nàng.

Tối hôm qua hắn gần như không kim chế được, hôm nay là Dịch Cận Ninh khai hòa trước.

“Ừm...”

Dịch Cận Ninh bị giam cầm trong ngực hắn, thẹn thùng đỏ mặt. Lúc đầu nàng còn liều mạng giãy giụa đánh hắn, chỉ chốc lát sau lại đổi bị động thành chủ động. Nếu đã yêu thì không hề gì cả, dựa vào đâu hắn có thể hưởng thụ mà nàng chỉ thụ động!

Mạc Liễm Sâm vốn định nghiêm khắc trừng phạt nàng, lướt qua rồi thôi, ai ngờ Dịch Cận Ninh lại đáp lại hắn. Hắn nói lỏng giam cầm, hai người ôm nhau thật chặt, hôn nhau kịch liệt.

Chẳng biết hôn được bao lâu, hai người đều mặt đỏ tai hồng, Mạc Liễm Sâm thâm tình nhìn nàng, thấy Dịch Cận Ninh xấu hổ vùi mặt vào sâu trong ngực hắn.

“Ninh Ninh, cuộc đời này ta nhất định không phụ nàng!”

Vẫn là lời thề này, Mạc Liễm Sâm chỉ có thể nói câu này với nàng. Mà Dịch Cận Ninh thầm nghĩ trong lòng, câu này là đủ rồi, không gì có thể càng khiến nàng vui vẻ hơn những lời này!

Chợt có tiếng động, kéo về hai người đang chìm đắm trong tình cảm dịu dàng.

“Nhanh qua bên kia xem xem, chắc tiểu thư ở trong hang núi đó!”

Giọng nói Tiểu Đào truyền đến, Dịch Cận Ninh vui mừng.

“Là bọn Tiểu Đào!”

Mạc Liễm Sâm cau mày, những người này tới nhanh quá!

Dịch Cận Ninh kéo Mạc Liễm Sâm ra ngoài động, hắn kéo mạnh nàng vào trong ngực, níu chặt cánh môi đỏ hồng kia hôn thật sâu, Dịch Cận Ninh sững sờ nhắm nghiền mắt.

“A, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!”

Nô Nhi vừa đến cửa hang thì thấy hai người đang lửa nóng hừng hực, nàng vội đưa tay che kín mặt, đẩy Tiểu Đào và A Trúc về phía sau, không để họ đi vào.

Àm!

Dịch Cận Ninh quỳnh lên, hai gò má đỏ bừng. Nàng oán trách liếc Mạc Liễm Sâm một cái, chạy nhanh ra ngoài.

“Nô Nhi, Tiểu Đào!”

“Tiểu thư!” Tiểu Đào và Nô Nhi lệ nóng doanh tràng: “Hu hu hu... Chúng em cho rằng không được nhìn thấy tiểu thư nữa!”

Dịch Cận Ninh ôm hai tiểu nha đầu khóc đến rồi tỉnh rồi mù: “Sao các người tìm được đến đây?”

“Chúng em men theo đường mòn tìm tới, chỗ đó hơi hẻo lánh, rất ít người phát hiện. Khi A Trúc đuổi theo hắc y nhân tình cờ phát hiện, nói thẳng đến đây vách núi, nên chúng em men theo con đường đó tìm đến đây!”

Tiểu Đào không nhanh không chậm nói, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Mạc Liễm Sâm sau lưng Dịch Cận Ninh. Hai người ở trong hang núi cả đêm, hắn không làm gì đây chứ?

“Đừng nhìn người ta như vậy, chúng ta không làm gì cả!”

Dịch Cận Ninh vừa đỏ mặt vừa oán trách nhìn Tiểu Đào. Nàng đây là có ý gì? Hoài nghi tới qua mình và Mạc Liễm Sâm có gì đó sao?

Biểu tình Nô Nhi cũng là ngăm hiểu, về mặt nhìn Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm lộ ra ý cười khó hiểu.

“Nô Nhi!” Dịch Cận Ninh làm nũng.

Nô Nhi vội nhắm mắt lại, kêu: “Vừa rồi em không thấy gì cả, không hề thấy hai người miệng đối miệng!”

Hả? A Trúc nghi ngờ nhìn Mạc Liễm Sâm, thấy khoe môi hân vẫn nhếch lên, cũng vui vẻ cười một tiếng, không nói lời nào nhìn Dịch Cận Ninh chăm chăm.

“Các người nhìn chăm chăm ta làm cái gì?”

Dịch Cận Ninh lúng túng, xấu hổ chạy đi.

Lúc này truyền đến vài tiếng động.

“Qua bên kia nhìn xem!”

“Lão gia, không phải nhị tiểu thư rơi xuống núi sao? Làm thế nào bây giờ?”

Mạc Liễm Sâm nghe vậy như cơn mây, không thể để Dịch Trường Hoa thấy hân được. Hân kéo tay Dịch Cận Ninh nói với A Trúc: “Vừa rồi người nói con đường nhỏ bí mật kia ở đâu?”

Dịch Cận Ninh biết Mạc Liễm Sâm không muốn để người khác phát hiện ra hân, mà nàng cũng không muốn gặp Dịch Trường Hoa, vì thế đi theo Mạc Liễm Sâm, đi về phía con đường mòn.

Dịch Trường Hoa nhanh chóng tìm được hang núi bên này, một hạ nhân đốt đuốc vào trong hang, hân đứng trong hang hồi lâu rồi mới hô ra ngoài: “Lão gia, bên trong từng có người nán lại đây!”

“Đưa đuốc cho ta!” Dịch Trường Hoa nhận đuốc bước vào trong hang núi, đi vào ông dập tắt cây đuốc trên tay, ở đây sáng như bên ngoài, hoàn toàn không cần đuốc.

Trong hang núi chỉ có một đống củi đã cháy hết, chẳng có gì cả. Ông dò xét nhiệt độ đống lửa kia, híp mắt lại, đống lửa này vẫn còn âm ập, người vừa rời khỏi đây không lâu.

Hôm qua ông về phủ không lâu thì nghe người làm báo lại, nói là Ninh Nhi mang theo nha hoàn ra ngoài đạp thanh, ông lo lắng nàng xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn giống Dung Nhi nên mới phái người đi theo, lại bị A Trúc đánh trở về.

Quả nhiên không ngoài sở liệu của ông, có người âm thầm đối phó Tướng phủ, trước là mấy tiểu thiếp của ông, sau là con cái của ông. Quả nhiên hiện tại gặp chuyện, nếu ông đã phái người theo dõi ắt phải cao thủ đến bảo vệ, không nghĩ tới A Trúc kia lại là thâm tàng bất lộ, đánh vài cái đã đuổi được người của ông.

Cả đêm qua Ninh Nhi không về, sáng nay ông mới biết. Ông hưng dữ đánh đám vô dụng kia một trận, sau đó dẫn theo vài tên gia nô có thân thủ tốt xuất phát. Hôm qua bọn chúng báo lại Ninh Nhi đến sườn núi Thập Lý đạp thanh, không ngờ gặp sát thủ không cẩn thận rơi xuống vách núi.

Quả nhiên ông không đoán sai, trên vách núi Thập Lý có hơn mười thi thể hắc y nhân, tất cả đều làm sát thủ nổi tiếng Cẩm Thành, nhưng không đòi hỏi xảo quyết như Sát Minh, nghe nói chỉ cần ra giá cao là có thể mua tính mạng người.

Ông ngồi xổm cạnh đống lửa một lúc lâu rồi mới đứng lên nói với đám người ở phía sau: “Về phủ!”

Đã có đống lửa chứng tỏ người vẫn còn sống, nếu không có ở đây thì có thể đã trở về. Ông không phải người không hiểu biến báo*, gần đây Ninh Nhi biểu hiện quá mức dị thường, nhất định có liên quan đến người ngầm hại ông.

*Biến báo: Dựa theo tình hình khác nhau thay đổi một cách không có nguyên tắc.

Một đám người vội vã men theo đường cũ trở về.

Dịch Cận Ninh trở về Tướng phủ vội vàng chạy về Trúc Uyển thoải mái tắm rửa một trận, Mạc Liễm Sâm đợi trong phòng ngủ của nàng không chịu rời đi, đây dựa một lúc lâu mới lưu luyến đứng dậy.

“Ninh Ninh, ta đi rồi nàng sẽ nhớ ta chứ?”

“Không!”

Dịch Cận Ninh mang theo mái tóc dài ướt đầm ngồi trước gương đồng, không quay đầu lại.

Mạc Liễm Sâm đi qua, cầm khăn lông hoa nhỏ trong tay Tiểu Đào tỉ mỉ lau tóc giúp nàng. Động tác của hân rất mềm rất nhẹ, giống như che chở bảo vệ nâng tóc nàng trong lòng bàn tay kiên nhẫn lau, không biết bao nhiêu lần, không hề chán ghét.

Tiểu Đào nhìn cảnh tượng âm ập này, không đành lòng quấy rầy, lặng lẽ lui ra ngoài.

Mạc Liễm Sâm lau tóc cho nàng xong lại cẩn thận vấn tóc cho nàng, kỹ thuật vấn tóc của hân không tốt lắm nhưng rất dịu dàng.

Dịch Cẩn Ninh chớp mắt mấy cái gọi: “A Sâm!”

“Ừ?” Mạc Liễm Sâm nắm vai nàng, xoay nàng đối mặt với mình: “Vừa rồi nàng gọi ta là gì, gọi lại lần nữa đi!”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Dịch Cẩn Ninh đọng đầy nhu tình: “A Sâm, ta gọi chàng là A Sâm, chàng không muốn ư?”

“Không, ta muốn, ta rất mừng, giống như ta gọi nàng là Ninh Ninh vậy, gọi tên của ta! Nàng biết không, đây là lần đầu nàng gọi tên của ta, lần đầu tiên!”

Mạc Liễm Sâm mừng rỡ, hôm nay thật ngoài ý muốn, đầu tiên là Dịch Cẩn Ninh chủ động, cuối cùng nàng thậm chí gọi tên hắn, bất kể cái nào cũng đều khiến hắn điên cuồng. Đúng vậy, là điên cuồng, quan trọng là Dịch Cẩn Ninh không hỏi thân phận hắn, nàng không so đo thân phận mình là gì, không so đo bản thân mình hai bàn tay trắng. Tim hắn đập kịch liệt, cả người vui sướng không nói thành lời.

“Chàng áy! Gọi chàng là chó mèo cũng muốn sao?”

Dịch Cẩn Ninh quả trách vượt mũi hắn, động tác mờ ám nhỏ này khiến Mạc Liễm Sâm hưng phấn không ngừng, hắn ôm nàng xoay hai vòng tại chỗ rồi mới thả nàng xuống.

“Ninh Ninh, nàng rất dễ dàng tác động đến cảm xúc của ta, không được, sau này không có nàng nhất định ta không sống nổi! Thật muốn nhanh chóng thành thân với nàng, để nàng không thể rời khỏi ta dù chỉ một bước!”

“Nếu chàng thật sự muốn nhanh chóng cưới ta thì đừng chờ đến hôn kỳ của ta nữa, bây giờ lập tức dẫn ta đi!”

Lại nữa rồi! Mạc Liễm Sâm sờ mũi: “Tóm lại nàng không cần lo lắng, nhất định ngày đó ta sẽ cho nàng một kinh hi!”

“Được, nếu chàng không đến, ta gả cho người khác chàng cũng đừng trách ta!”

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng mèo kêu kỳ quái, có người đến đây!

Mạc Liễm Sâm cảnh giác nhìn về phía cửa, đưa cho Dịch Cẩn Ninh một phong thư nói: “Đây là chuyện liên quan đến A Mục – nữ nhân áo đen kia, ta chỉ có thể làm bấy nhiêu thôi!”

Dứt lời, Mạc Liễm Sâm nhảy ra ngoài cửa sổ.

Dịch Cẩn Ninh nhìn cánh cửa lay động mấy cái rồi dừng lại, nàng cất lá thư vào trong tay áo, thất thần nhìn hồi lâu, Mạc Liễm Sâm, đại hôn hôm đó, tỷ như chàng không đến thì ta thực sự phải gả cho người khác!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Bí thuật Nam Lãng

Nô Nhi tiến vào nói: “Tiểu thư, tam tiểu thư về rồi!”

“Thật?” Dịch Cẩn Ninh đứng dậy, buộc lại mái tóc vẫn chưa buộc xong: “Đi, đi xem thử!”

Dịch Trường Hoa khi nghe hạ nhân báo tin Dịch Cẩn Dung trở về cũng vô cùng kinh hãi, nói: “Trở về là tốt rồi!”

Tên hạ nhân đó vẫn ngập ngừng không đi, dịch Trường Hoa nghi hoặc: “Làm sao? Còn việc gì nữa?”

“Tam tiểu thư mời ngài qua đó một chuyến!”

Tên hạ nhân run rẩy, ánh mắt giết người vừa rồi của Dịch Cẩn Dung thật là đáng sợ, trước mặt nàng hắn gần như khiến mình trở thành một cỗ xác chết.

“Ừm!” Dịch Trường Hoa từ một tiếng, đi theo đến tiểu viện của Dịch Cẩn Dung.

Lúc này Dịch Cẩn Ninh đang ngồi trong viện ngắm nghía chén Lư Ly mà tứ di nương thích nhất khi bà còn sống, nghe thấy tiếng bước chân, nàng mỉm cười, tiếp tục ngắm nghía chiếc chén Lư Ly kia.

Dịch Trường Hoa đứng trước mặt nàng: “Mấy ngày nay ngài ở đâu vậy?”

Mấy ngày không gặp, dường như Dịch Cẩn Dung trở nên thành thực hơn, ánh mắt mỉa mai, môi ánh hồng, y phục lộ da thịt, khuôn mặt hiện ý cười, lại thêm một phần phong tình.

“Ngươi... Hồ nháo!” Sau khi Dịch Trường Hoa quan sát nàng vài lần, chỉ vào nàng mắng to: “Chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như ngươi, dám ăn mặc thành như vậy!”

Dịch Cẩm Dung ăn mặc như này rõ ràng chính là đáng về gái lầu xanh lúc tiếp khách, nàng đây là muốn khiến ông tức chết à?

Dịch Cẩm Dung lười nhác giương mắt, khề khàng buông chén Lưu Ly trong tay ra. Nàng cầm chiếc khăn ngát hương của mình mấp máy môi, cười quyền rũ: “Phụ thân nói gì vậy, đáng về ta như thế này ngài không nhận ra sao? Nhưng ân khách trong Phong Yên lâu đều nói thích ta ăn mặc như vậy!”

“Ngươi...” Dịch Trường Hoa chỉ vào nàng tức giận không nói thành lời.

“Ta làm sao? Phụ thân, hôm nay ta trở về chính là muốn nói với ngài một tiếng, bây giờ Dung Nhi không tên là Dịch Cẩm Dung nữa, đổi tên thành Cừu Dịch, ngài hãy nghe cho kỹ, Cừu Dịch!” Dịch Cẩm Dung cười mỉa mai: “Ngày đó ta lại mặt bị huơ, các ngươi đã đối xử với ta như thế nào? Các ngươi cứ thể chỉ vào mũi ta mắng, hạ nhân liên tục coi thường ta! Ta bỏ nhà ra đi, các ngươi cũng không thêm đi tìm ta!”

Dịch Cẩm Dung đắm chìm trong thống khổ, nàng rất hi vọng có một mái nhà yên ấm, có phụ thân yêu thương nàng, nhưng bọn họ đều là những kẻ bội đít, chưa bao giờ coi nàng như con gái mà đối đãi, phụ thân chỉ coi nàng như công cụ. Dịch Cẩm Ninh nói không sai, nữ nhân các nàng chẳng qua chỉ là công cụ mà thôi!

Nàng hít mũi, trong mắt ngập tràn thù hận: “Ngài có biết tứ di nương yêu ngài nhiều như thế nào không? Ngài cho rằng bà ấy chỉ ham muốn địa vị, vinh hoa phú quý của ngài thôi ư? Tỷ như thật sự vậy, bà ấy sẽ lặng lẽ bảo vệ ngài, bảo bọc cuộc sống của chính mình, không tranh đoạt vị trí chính thất, thậm chí bình thê cũng không giành giật sao? Thỉnh thoảng ngay cả tranh đấu trong trạch viện chúng ta cũng chẳng thêm đề ý?”

Dịch Trường Hoa kinh ngạc mở to mắt, trong hậu viện của ông có thể thiệp không phải vì thích mới gả cho ông? Chẳng lẽ người khác cũng chỉ vì thích tiền tài và địa vị của ông?

“Khốn nạn!”

Ông tàn nhẫn tát nàng một cái, một cái bạt tai kia ngoan tuyệt quả quyết, điều quan trọng không phải sắc mặt của người trong nhà, mà là một cái tát này đánh thẳng vào lòng nàng, hoàn toàn cắt đứt lưu luyến cuối cùng của Dịch Cẩm Dung với Tướng phủ và Dịch Trường Hoa.

“Được, ông đã không có tình cảm như vậy thì ta cũng chẳng có gì để nói nữa!”

Dịch Cẩm Dung ôm mặt, cười xinh đẹp.

“Ta lấy đồ đạc của tứ di nương rồi sẽ rời đi, không trì hoãn thời gian của Thừa tướng!”

“Ngươi muốn đi đâu?”

Dịch Trường Hoa kéo tay nàng lại: “Ngươi đi rồi, sau này sẽ đi đâu? Ngươi sinh sống như thế nào? Chẳng lẽ thật sự muốn đến nơi bướm hoa đó, trải qua cuộc sống điêu tàn?”

Kỳ thực ông vẫn còn chút ít đáng về của người làm cha, ít nhất ông biết không thể để con gái mình đến nơi đó, không thể để con gái mình làm ra chuyện không thể chịu nổi như vậy.

Chợt ông thấy đau lòng, người sau lưng này thật quá gian xảo, làm hại ông máu mủ chia lỵ, vợ con ly tán. Nhưng ông không hiểu làm một người cha tốt như thế nào, ông chỉ biết con gái làm không đúng thì không thể mặc kệ, làm sai rồi ông sẽ phải mở miệng dạy bảo. Hoàn toàn quên mất cảm nhận của con cái. Chẳng trách Dịch Cẩm Hồng muốn rời ông đi, chẳng trách Dịch Cẩm Hồng xa lánh ông.

“Dung Nhi, đừng đi, phụ thân sai lầm rồi!”

Ông sợ sau này sẽ chỉ có một mình một người, bây giờ ông mới ăn năn hối lỗi thì đã muộn rồi. Ông kéo tay Dịch Cẩm Dung, chết cũng không chịu buông: “Dung Nhi, ta có lỗi với tứ di nương, thực xin lỗi... mọi người, ta không làm tròn trách nhiệm của người làm cha, không tròn trách nhiệm của một trưởng phu. Còn có...”

Lúc này ông khóc không ra nước mắt, ánh mắt Dịch Cẩm Dung nhìn ông hoàn toàn như nhìn người lạ, thậm chí còn xa lạ hơn cả người lạ. Đó là ánh mắt thù địch, vừa rồi nàng nói gì? Cừu Dịch? Nàng coi Dịch gia là đối tượng đề thù hận?

Không, nàng không thể làm vậy với Tướng phủ, không thể làm vậy với phụ thân của nàng. Ông là phụ thân của nàng!

“Phụ thân, cho phép con gái kêu ngài một tiếng cuối cùng!” Dịch Cẩm Dung lau nước mắt, trên dung nhan tuyệt mỹ là nụ cười đau thương, nàng thật sự muốn đi theo nữ nhân áo đen kia, đi hoàn thành nhiệm vụ người đồ giao cho nàng.

Dịch Trường Hoa nhìn Dịch Cẩm Dung phất tay áo rời đi, nhìn bóng lưng dứt khoát của nàng chợt cảm thấy cô đơn vô hạn.

“Phụ Thân!”

Dịch Cẩm Minh tới viện Dịch Cẩm Dung, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng rời đi dứt khoát của Dịch Cẩm Dung, thấy Dịch Trường Hoa bù ngùi thở dài bất đắc dĩ.

“Ninh Nhi đến rồi !” Dịch Trường Hoa giật giật khóe môi, nụ cười cứng ngắc: “Tam muội con đã về rồi !”

“Con biết !” Dịch Cẩm Minh đáp một tiếng, không nói chuyện với ông.

Thấy nàng muốn đi, Dịch Trường Hoa vội kéo nàng lại: “Ninh Nhi, con cũng không cần phụ thân nữa sao ?”

“Phụ thân, con mệt mỏi !” Dịch Cẩm Ninh quay đầu lạnh lùng nói.

Dịch Trường Hoa buông nàng ra, bây giờ ông bất lực, chán chường ngồi trên băng ghế, nhìn Dịch Cẩm Ninh quyết tuyệt rời đi.

Dịch Cẩm Ninh trở về viện, mở lá thư Mạc Liễm Sâm đưa cho nàng. Trong thư nói đến thân phận của nữ nhân áo đen, nàng đoán không sai, người nọ quả nhiên là Trưởng Công chúa A Mục của Nam Lăng.

A Mục vì hoàng thất phân tranh, rời khỏi Nam Lăng đến Tây Việt, dùng tên giả là Thư Ưu. Bà vốn cho rằng mình có thể cứ như vậy không tiếng tăm gì trôi qua cả đời, nhưng không ngờ Dịch Trường Hoa xâm nhập vào cuộc sống của bà, làm rối loạn những ngày yên bình của bà.

Lúc đầu Dịch Trường Hoa cũng dùng tên giả, ông nói mình là tiểu thương theo cha buôn bán, thường phiêu lạc vô chừng, bốn bề là nhà.

A Mục thấy ông là người vui tính hài hước, lại rộng lượng khẳng khái, không ít thời điểm còn qua giúp đỡ, trái tim thiếu nữ âm thầm thừa nhận cho ông. Bà cũng đã hỏi Dịch Trường Hoa về người nhà, cũng hỏi ông đã lấy vợ hay chưa, nhưng ông lừa bà, lần lượt nói dối.

Khi bà mang thai đứa nhỏ của ông, hôm đó đang định nói cho ông biết, thế nhưng ông lại giam bà trong phòng hồng thiếu sống bà. Bà vì yếu thành hận mới có thể âm thầm tìm cách nhiều năm như vậy.

Dịch Cẩm Ninh hít một hơi thật sâu, Dịch Cẩm An rất có thể là đứa bé của bà ta. Nói cách khác, dù Dịch Cẩm An không phải tỷ tỷ song sinh của nàng nhưng có thể là chị em ruột cùng cha khác mẹ của nàng. Chẳng trách giống nhau như vậy!

Nàng tiếp tục đọc nội dung trong bức thư, xem đến phần sau đột nhiên tay nàng run rẩy, lá thư rơi xuống đất.

Dịch Cẩm An ... Dịch Cẩm An thực sự đã chết !

Tỷ Tỷ song sinh của nàng chết thật rồi ? Nàng không thể tin được, nhặt lá thư lên đọc lại mấy lần, không sai ? Theo như nội dung trong bức thư Dịch Cẩm An đúng là bị giết sau khi bị trao đổi !

“A!”

Đột nhiên Dịch Cẩm Ninh cảm thấy cả người lạnh buốt, không tự chủ ôm chặt mình.

“Tiểu thư làm sao vậy ?”

Tiểu Đào đang chuyên chú khâu khăn, tự nhiên thấy Dịch Cẩm Ninh toàn thân phát run, nàng vội buông kim chỉ xuống chạy tới, ôm tiểu thư vội vàng hét to.

A Trúc nghe tiếng đi vào: “Chuyện gì vậy ?”

Tiểu Đào kinh hoàng: “A Trúc, không biết tiểu thư bị làm sao, đột nhiên phát run!”

“Chủ tử !” A Trúc cẩn thận đỡ tay nàng, quan tâm nhìn mặt nàng hỏi: “Có phải thân thể không được thoải mái không ?”

“Ta không sao, không cần lo lắng, có lẽ là không thoải mái !” Dịch Cẩm Ninh đỡ trán : “Ở trong hang núi cả một buổi tối, lại bị lạnh thân thể yếu hơn nhiều!”

Lúc này Nô Nhi cũng chạy vào, gần đây nàng luôn ra cửa, cũng không biết là làm gì, Tiểu Đào oán trách : “Nha đầu đáng chết này, lúc nào cũng chạy ra ngoài lêu lổng, tiểu thư ngã bệnh rồi !”

Nàng đỡ Dịch Cẩm Ninh đến giường nằm, lấy một chậu nước sạch lau mặt cho nàng, lại dùng khăn nóng chườm trán cho nàng.

Lúc lâu sau Dịch Cẩm Ninh mới bình tĩnh lại, nản thật hận “ Dịch Cẩm An” kia, người giả mạo tỷ tỷ của nàng.

Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ vì sao kiếp trước Dịch Cẩm An lại căm hận nàng, vì sao kiếp trước Dịch Cẩm An không chút lưu tình buộc nàng uống rượu độc, vấy hóa cốt thủy trên người nàng.

Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ, đáng tiếc đã quá muộn, tỷ tỷ Dịch Cẩm An chân chính của nàng đã vĩnh viễn biến mất. Cũng bị vấy hóa cốt thủy, hài cốt vĩnh viễn không còn. Vì sao, vì sao nàng ta lại độc ác như vậy.

Dịch Cẩm An cắn môi, nhìn chăm chú một góc giường, coi nó như Dịch Cẩm An, trong đôi mắt ánh ra tia lửa.

Được, người đã bắt nhân thì đừng trách ta bắt ngựa!

Nhưng còn một việc khiến Dịch Cận Ninh lo lắng, chính là vì sao dung mạo Dịch Cận An lại giống hệt nàng như vậy. Coi như nàng ta là tỷ tỷ mình thì cũng không thể có đáng đáp giống hệt nàng vậy được.

Trong lòng nàng có nghi ngờ, muốn chờ Mạc Liễm Sâm tới giải đáp giúp nàng, Mạc Liễm Sâm nói tối mai sẽ đến tìm nàng, nói cho nàng biết quan hệ giữa Dịch Cận An và Công chúa A Mục.

Tối ngày hôm sau, quả nhiên Mạc Liễm Sâm đến sớm, cặp mắt hoa đào của hắn từ ngoài cửa sổ nhìn Dịch Cận Ninh, nhìn chăm chú khiến mặt nàng nóng lên.

“A Sâm, chàng đến rồi!”

Cuối cùng cũng gặp hắn, Dịch Cận Ninh phát hiện mình không có ngày nào là không nhớ hắn, nàng và Mạc Liễm Sâm qua lại không bởi chuyện nữ nhân áo đen kia và Dịch Cận An, mà vì thật sự muốn chờ hắn.

“Ừ!” Mạc Liễm Sâm nhảy qua cửa sổ vào phòng, vẫn một thân áo bó màu đen thêu kim tuyến, là cách ăn mặc của người trong giang hồ. Dịch Cận Ninh cảm giác như trang phục này của hắn đẹp hơn lần đầu gặp.

Mạc Liễm Sâm vừa vào phòng đã ôm nàng vào lòng: “Ninh Ninh, ta nhớ nàng, rất nhớ rất nhớ!”

“Ta cũng vậy, rất nhớ rất nhớ!”

Dịch Cận Ninh nằm ỏ trong lòng hắn, ngửi hương thơm cỏ non nhàn nhạt trên người hắn, trong lòng thoáng cái kiên định hơn nhiều.

Mạc Liễm Sâm từng nói mình là số kiếp của chàng, nhưng chàng có biết không chàng cũng là số kiếp của ta?

“A Sâm, ta rất sợ!” Nàng rất sợ, nàng sợ một khi chuyện của kiếp trước bị vạch trần, nàng vẫn không thể chạy thoát sự đùa cợt của vận mệnh. Nàng không phải người đa sầu đa cảm, nhưng bởi vì hắn cuốn vào nên xuất hiện thêm vài phần phiền muộn.

Nếu Mạc Liễm Sâm cũng phụ nàng, vậy nàng nên làm gì bây giờ? Kiếp trước Chương Dẫn Giác cũng lời ngon tiếng ngọt với nàng, cũng từng thề non hẹn biển với nàng, thật sự nàng rất sợ.

“Đừng sợ, A Sâm luôn bên cạnh nàng, vĩnh viễn cạnh nàng!”

Hắn cho rằng sau khi nàng nhìn tin tức trong lá thư kia nên cảm thấy sợ hãi, chứ không biết nàng thực sự sợ cái gì.

Dịch Cận Ninh vui đầu thật sâu trong ngực hắn: “A Sâm, Dịch Cận An chết rồi, nàng thực sự chết rồi!”

Trong thư nói sau khi Dịch Cận An bị tráo đổi cũng bị người ta trút rượu độc giống nàng, bị vấy hoá cốt thủy, tan thành mây khói.

Nàng đau khổ, nàng vương mắc, người sau lưng Dịch Cận An giả này lại có thủ đoạn tráo đổi tỷ tỷ của nàng, xem ra định không đơn giản tuyệt sắc. Trong thư cũng nói A Mục là Trưởng Công chúa của nước Nam Lăng, bởi hoàng thất phân tranh mới rời khỏi Nam Lăng. Nếu Tướng phủ cũng vương vào trận phân tranh kia thì thật đáng sợ!

“Ngoan! Dịch Cận An là tỷ tỷ của nàng, nàng chết hay không chẳng lẽ nàng không cảm ứng được sao?” Mạc Liễm Sâm vỗ lưng nàng an ủi: “Ta tra được kết quả là có một cô nương bị hoá thi cốt, chứ không nói là tỷ tỷ của nàng, nàng thử cảm ứng một chút xem, xem thử nàng còn sống hay không?”

Về mặt Dịch Cận Ninh đau khổ, nàng thật sự không cảm ứng được! Đừng nói cảm ứng đau đớn gì đó, ngay cả có người tỷ tỷ này hay không nàng cũng không cảm ứng được. Trong lòng nàng cả kinh, chẳng lẽ tỷ tỷ thực sự xảy ra chuyện rồi?

Không phải Mạc Liễm Sâm tìm nàng đã lâu cũng không có tin tức gì đó ư, sao có thể còn sống trên đời này?

Nàng nhìn Mạc Liễm Sâm mặt mờ lacr đầu: “Ta thật sự không cảm ứng được!”

Không biết từ khi nào nàng không thể cảm ứng được sự tồn tại của người tỷ tỷ song sinh này. Nàng vẫn cho rằng tỷ tỷ ở ở cạnh nàng, bây giờ nghĩ đến nhất định là trước kia nàng bị ảo giác rồi.

“Không sao, nếu không cảm ứng được thì đừng suy nghĩ miên man nữa. Ta luôn điều tra tin tức của nàng, có tin tức gì sẽ lập tức nói nàng biết, được không!”

Mạc Liễm Sâm không thích nhìn nàng cau mày, không thích vẻ mặt u sầu của nàng.

“Đừng rồi, nghe nói sau khi Công chúa A Mục rời khỏi Nam Lăng có dẫn theo một bé gái rời đi. Nói không chừng người chết đi chính là bé gái mang theo từ hoàng thất, nàng phải nghĩ thông một chút, đừng mặt ủ mày chau nữa!”

Mạc Liễm Sâm nói cũng có lý, nói không chừng bị giết là một người khác, mà tỷ tỷ nàng vẫn còn sống. Lúc này nàng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

“Ừ, Ninh Ninh ngoan!” Mạc Liễm Sâm điểm nhẹ từng chút từng chút lên mũi nàng, Dịch Cận Ninh xấu hổ vui vào trong lòng hắn.

May mà Nô Nhi và Tiểu Đào đều ở bên ngoài, nếu như nhìn thấy nhất định lại cười nhạo nàng.

“A Sâm!” Dịch Cận Ninh đang vui đùa trong ngực hắn lộ ra cái đầu nhỏ nhắn, nghiêm túc nhìn hắn: “Ta thấy rất lạ, rõ ràng Dịch Cận An không phải tỷ song sinh của ta, vì sao đáng ghét nàng và ta lại giống hệt nhau?”

Nếu dung mạo không giống đến vậy, kiếp trước nàng cũng sẽ không ngây ngốc chờ chết. Nếu không phải dung mạo giống nhau sao Dịch Cận An lại muốn giết nàng? Nhưng mà rõ ràng khuôn mặt nàng ta và nàng giống nhau như đúc, ngay cả phụ thân và bà nội cũng không phân biệt được.

Trong mắt Mạc Liễm Sâm chợt âm trầm, bỗng nhiên bình tĩnh nhìn Dịch Cận Ninh, nhìn một lúc lâu hắn mới nói: “Ninh Ninh, có một khả năng!”

“Khả năng gì?”

Dịch Cận Ninh rất tò mò, nàng cần phải biết rõ nguyên nhân. Nàng nhìn kỹ, khuôn mặt Dịch Cận An rất chân thật, không thể nào là thuật dịch dung.

“Ta nghi ngờ đó là bí thuật Nam Lăng, một bí thuật biến đổi khuôn mặt!” Mạc Liễm Sâm nghĩ một lúc lại nói: “Đó là một bí thuật cấm kỵ có thể làm khuôn mặt một người hoàn toàn biến thành khuôn mặt người khác, giống mê tình tán biến mất đã lâu ở Nam Lăng quốc!”

“Bí thuật biến kiểm?”

Dịch Cận Ninh kinh hãi, bí thuật này lại có thể biến khuôn mặt một người hoàn toàn trở nên giống một người khác? Bí thuật Nam Lăng thật đáng sợ, không những có bí thuật chế thuốc, còn có bí thuật biến kiểm, nói không chừng còn có những bí thuật khác kinh khủng hơn!

“Không sai!” Mạc Liễm Sâm nhìn khuôn mặt nàng: “Mặt nàng và nàng ta giống nhau như vậy, nếu như nàng ta là giả mạo vậy tuyệt đối có thể bị thi hành bí thuật biến kiểm!”

“Chẳng trách hoàng thượng sợ Nam Lăng quốc tấn công Tây Việt như vậy, thì ra là sợ bí thuật Nam Lăng!” Dịch Cận Ninh cảm khái: “kỳ thực binh Tây Việt chúng ta bình hùng tướng mạnh hoàn toàn không phải sợ bọn họ!”

Sử dụng loại bí thuật này rất nguy hiểm, nó đòi hỏi điều kiện riêng mới có thể thành công, nếu không sẽ mất tác dụng, sau đó người bị thực hiện bí thuật không những khuôn mặt biến dạng, còn có thể xương cốt toàn thân đau đớn.

Nhưng không ai có thể biết được thi hành bí thuật này cần điều kiện như thế nào, xem ra Dịch Cận An rất có khả năng phòng bị, chỉ ít thân thể nàng ta có thể chịu đựng phản vệ sau khi thay đổi dung mạo mang đến.

Dịch Cận Ninh nhìn hàng mây cau chặt của Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, chuyện gì mà lại nhíu mày như vậy?”

“Ninh Ninh, ta lo lắng!” Mạc Liễm Sâm ngừng một lúc rồi nói: “Dịch Cận An sẽ gây rắc rối cho nàng!”

Nếu nàng ta là con cò của Công chúa A Mục, rất có khả năng sẽ giết Dịch Cận Ninh, chuyện này tuyệt không phải Mạc Liễm Sâm đoán mò.

“Nàng ta sẽ, nhất định nàng ta sẽ xuống tay với ta, chỉ là chưa tới thời cơ mà thôi!”

Kiếp trước cũng không phải như vậy sao, đợi đến khi nàng lập thất mới giết nàng? Nàng ta muốn nhìn thấy kết cục thảm của nàng mới bằng lòng bỏ qua!

Ánh mắt Dịch Cận Ninh trở nên tỉnh mạch: “A Sâm, ta sẽ không để nàng ta thực hiện được, tối nay, chậm nhất là giờ tý đêm nay, ta muốn giết nàng! Tệ nhất cũng phải khiến nàng không có khả năng ra tay với ta. Ta không thể chờ được nữa!”

Nàng đã chờ lâu lắm rồi, nàng lo lắng cứ tiếp tục như này, bản thân mình chết lúc nào cũng không biết, không biết những người khác trong Tương phủ có bị tráo đổi hay không. Nếu như vậy, coi như Dịch Trường Hoa xong rồi, mục đích báo thù của công chúa A Mục cũng đạt được.

Mạc Liễm Sâm ôm chặt nàng: “Quyết định của nàng, bất kể đúng sai ta đều ủng hộ! Nhưng nàng phải cẩn thận, Dịch Cận An khó đối phó, nàng ta có võ công, nàng dẫn A Trúc đi, biết chưa!”

“A Sâm, ta không phải vì bản thân! Ta làm như vậy vì Tây Việt, vì... tương lai chúng ta!”

Nàng không dám nói ra chuyện của kiếp trước, nàng sợ nói ra Mạc Liễm Sâm sẽ coi nàng là ma quỷ, không bao giờ đề ý đến nàng nữa.

“Bí thuật Nam Lăng quá đáng sợ, chúng ta không thể không đề phòng! Tuy chàng là người trong giang hồ nhưng thật sự là người Tây Việt, nếu chiến tranh thật, mắc vạ không phải những người trong giang hồ và dân chúng vô tội sao?”

Dịch Cận Ninh đắm chiêu, mê tình tán, biến kiểm thuật... còn có cái gì đang chờ nàng nữa đây? Xem ra, thiên hạ này sắp nổi gió rồi!

Nàng cảm thán: “A Sâm, rốt cuộc ta có thể báo thù rồi! Đêm nay, nhất định ta sẽ khiến nàng sống không bằng chết!”

Dịch Cận Ninh xiết chặt hóa cốt thủy và một viên thuốc trong tay áo, đó là nàng sai Nô Nhi chuẩn bị từ trước, mãi không sử dụng, hiện nay cũng sắp rồi!

Mạc Liễm Sâm ôm nàng, nhìn ánh mắt đột nhiên trở nên khát máu của nàng, hấn lo lắng : “Ninh Ninh, đừng làm chuyện khiến bản thân hối hận!”

“Được, ta sẽ không!” Dịch Cận Ninh và hấn ôm lấy nhau.

“Khụ khụ...”

Nô Nhi ra hiệu cắt đứt hai người đag ôm nhau: “Tiểu thư, có biến!”

Gần đây nàng nói chuyện càng lúc càng giống A Trúc, hai ngày qua Tiểu Đào theo hấn học tập khinh công ngược lại tiến bộ không ít, nhưng làm đồ đệ chân chính lại là “người ngoài cuộc” nàng, Nô Nhi vẫn quần lấy A Trúc muốn hấn dạy khinh công, A Trúc không còn cách nào đành phải bỏ lại Tiểu Đào, tỉ mỉ dạy nàng. Người bên cạnh Dịch Cận Ninh quá yếu, không đủ năng lực tự vệ, hấn cảm thấy mình cần tăng thêm năng lực phòng ngự cho Tiểu Đào và Nô Nhi.

Bằng không, lần sau lại xuất hiện chuyện như sườn núi Thập Lý, cho dù là Mạc Liễm Sâm lại xuất hiện cũng khó xuất hiện kịp thời.

“Chuyện gì?” Mạc Liễm Sâm buông Dịch Cận Ninh ra hỏi.

“Tiểu thư!” Nô Nhi nhìn Mạc Liễm Sâm một cái: “Cố Thái Thi chết rồi!”

Chết rồi? Thực sự đã chết rồi?

“LÀ thất cổ đúng không?” Dịch Cận Ninh hỏi: “chết bao lâu rồi, là bị hạ nhân phát hiện hay trượng phu của nàng?”

Kiếp trước Cố Thái Thi chết một ngày một đêm mới bị phát hiện, đáng về khi chết vô cùng kinh khủng, vẫn là hạ nhân đi qua mới phát hiện thi thể nàng, bằng không chắc chắn bị treo ngược ở đó thật lâu đến khi thi thể bốc mùi hôi thối mới bị phát hiện.

“Không phải thất cổ, mà là nhảy xuống hồ! Nghe nói trên người đều là vết roi, hơn nữa không phải người làm phát hiện thi thể nàng, mà là bạn khuê phòng của Cố Thái Thi đến Hầu phủ thăm nàng thi vô tình phát hiện Cố Thái Thi nổi trên mặt nước!” Nô Nhi vỗ ngực: “Ôi chao, làm em sợ muốn chết!”

Hôm nay nàng lại đến ngôi miếu đồ nát kia đưa thức ăn cho đám “huynh đệ tỷ muội”, đến đó lại ngừ tay, lúc đi qua phủ Văn Hầu không kim được đi vào.

Nàng vừa mới đắc thủ, thuận lợi lấy được mấy đồ trang sức đẹp mắt thì rồi đi, lại nghe tiếng thét sợ hãi của nữ nhân. Nàng sợ tới mức trốn vào ngăn tủ, nhưng đợi đã lâu vẫn không thấy có người đi vào. Sau khi nàng rời khỏi mới phát hiện tiếng thét chói tai của nữ nhân kia là vì có người chết đuối trong hồ.

Văn Hầu gia giận dữ, nói người làm không được rêu rao việc này. Ông thấy thường ngày con trai mình đối xử với con dâu không tốt, thường xuyên cãi cọ với Cố Thái Thi, ngay cả bọn họ làm cha mẹ nghe thấy cũng không đành lòng.

Dịch Cận Ninh nghe vậy toàn thân lạnh run, quả nhiên Cố Thái Thi đã chết, còn bị trượng phu nàng bạo ngược chết ném vào trong hồ. Thời gian phát hiện của kiếp này và cái chết bị nguy tạo ở kiếp trước không giống nhau, nhưng Cố Thái Thi cũng chân chân thực thực bị đòn đến chết.

“Ninh Ninh, nàng làm sao vậy?”

Mạc Liễm Sâm thấy nàng như không thoải mái, dịu dàng hỏi.

Dịch Cận Ninh nhoen miệng cười: “Không sao, có lẽ hôn đó ở trong hang núi bị cảm lạnh, nhiễm gió lạnh vẫn chưa khỏi hẳn, nghỉ ngơi một lúc là được, chàng đừng lo lắng!”

Nàng có thể không lo lắng sao? Trong lòng Dịch Cận Ninh mơ hồ cảm thấy chuyện xảy ra trong kiếp trước còn có thể tái diễn, nàng sợ! Ôm chặt Mạc Liễm Sâm, nàng yếu ớt nói: “A Sâm, chàng nhất định đừng phụ ta, nhất định đừng phụ ta!”

Lúc này Dịch Cận Ninh hoàn toàn yếu ớt, nàng không có sự bình tĩnh như ngày thường, ngược lại hoảng loạn không ngừng.

Buổi tối vừa đến giờ tỵ, Dịch Cận Ninh mặc y phục cẩn thận gọi A Trúc đến, nàng phải tận mắt chứng kiến Dịch Cận An khổ sở chết đi. Dịch Cận An có tính cảnh giác rất cao, vừa nghe thấy tiếng động đã tỉnh lại từ trong giấc mộng.

A Trúc vừa vào cửa đã nhanh chóng ra tya, chưa đợi Dịch Cận An kịp phản ứng lại đã điểm huyết nàng ta.

“Các người...” Dịch Cận An hoảng sợ nhìn Dịch Cận Ninh và A Trúc.

A Trúc nhìn Dịch Cận Ninh, thấy nàng gạt đầu mới lấy một viên thuốc màu đen từ trong ngực ra. Hấn đi tới trước mặt Dịch Cận An, mở miệng nàng ta ra, sau đó nuốt viên thuốc vào, bóp cổ họng của nàng ta để nàng ta nuốt vào.

“Ừ...”

Dịch Cận An gãy giữa mấy cái, cuối cùng không chống lại được bàn tay như gọng kim sắt của A Trúc, viên thuốc kia trượt xuống bụng nàng ta.

Nàng ta không thể động đây, Dịch Cận Ninh thấy vậy nở nụ cười.

“A Trúc, giải huyết cho nàng ta đi!”

Nàng phải nhìn nàng ta khổ sở lẫn lộn, nàng phải nhìn nàng ta khổ sở cầu xin tha thứ. Giống như kiếp trước Dịch Cận An đã làm với nàng.

Không! Kiếp trước Dịch Cận An không cần đích thân ra tay, nàng ta mua được thi nữ thiếp thân của mình, cưỡng ép mình uống rượu độc, sau đó nàng ta mỉm cười dẫm nát lên người nàng, nhìn nàng đau đớn gãi gãi, cuối cùng nhìn da thịt nàng bị hóa cốt thủy hóa thành nước từng chút một.

“A ! Dịch Cận An vừa được giải huyết đã thống khổ kêu lên: “Ta không muốn, ta không muốn!”

Nàng ta liều mạng lôi kéo tóc mình, đầu mình đau quá, như có hàng vạn con trùng đang gặm cắn đầu mình. Nàng ta vừa lôi kéo tóc vừa ngoan tuyệt cào da thịt mình, trên cổ, trên tay đều bị nàng ta cào ra vết máu.

“Vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy ? Vì sao?”

Nàng ta không cam lòng, Thư Ưu không để nàng ta đối địch xuống tay với Dịch Cận Ninh, nhưng ngược lại Dịch Cận Ninh muốn cắn nàng ta một hớp. Vừa rồi A Trúc cho nàng ta ăn gì đó, nàng ta biết rõ, đó là Thị Tâm hoàn. Tên là thị tâm hoàn, ký thực chính là muốn toàn thân.

Đó là bí dược Nam Lăng, nàng ta là con cò của công chúa A Mộc, tất nhiên hiểu rõ thống khổ do thuốc đó mang lại. Giờ tỷ mỗi đêm đều bị cắn xé toàn thân, đau đớn không chịu được, muốn sống không được, muốn chết không có cửa.

“Ninh Nhi, mọi người tốt ! Nhanh, cứu ta!” Thuốc này không có cách giải, nàng ta biết, nhưng có một biện pháp có thể hóa giải đau đớn, chính là uống máu người thân mình.

Nàng ta biết Dịch Cận Ninh là mọi người ruột thịt của nàng ta, máu của nàng có thể cứu mình, nhất định có thể.

Dịch Cận Ninh cười: “Dịch Cận An, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay!”

Nàng cắt đứt ngón tay mình, đứng sau lưng A Trúc, nhìn Dịch Cận An cười đến xinh đẹp.

Từng giọt máu đỏ tươi chảy xuống, rơi xuống mặt đất, Dịch Cận An nhìn nuốt một ngụm nước bọt, chịu đựng đau đớn bỏ qua.

Sao Dịch Cận Ninh có thể để nàng ta được như ý, nàng muốn nhìn nàng ta khổ sở, nhìn nàng ta bị cắn xé, bị giày vò sống không bằng chết.

Nàng giẫm lên lưng Dịch Cận An: “Nhìn người xem, chà chà, sao có thể để bản thân chật vật đến vậy chứ !”

“Ninh Nhi, cầu xin người, bỏ qua cho ta !” Dịch Cận An ngẩng đầu lên.

“Buông tha người, lúc trước người có từng nghĩ đến buông tha ta?”

Dịch Cận Ninh sợ đến mức khát máu, về mặt đau đớn có chút vận vẹo: “Người giết tỷ tỷ ruột của ta, người giết tỷ tỷ ruột của ta!”

“Không phải, ta không hề giết nàng, thực sự ta không giết nàng, không phải là ta, là Thư Ưu, người đi tìm bà ta đi, vì sao đến đây hành hạ ta ?”

Dịch Cận An cắn răng chịu đựng, tóc nàng rơi tung, ánh mắt long lanh đã sớm biến mất không còn, có chăng chỉ là thoi thóp.

“Không giết thì như thế nào, người giết ta! Người giết ta!” Dịch Cận Ninh ngày càng điên cuồng, A Trúc đứng cạnh nàng, lo lắng nhìn nàng.

Không giết tỷ tỷ nàng! Ha ha ha, Dịch Cận An, người không biết người từng giết ta sao ? Trong lòng Dịch Cận Ninh cười lạnh.

Dịch Cận An đau đớn khom người lại, co rút thành một đống. Nàng ta không bỏ được, chỉ có thể khoanh tay ngồi nhìn từng giọt máu tươi rơi trên mặt đất.

Lúc này, Dịch Cận Ninh nói A Trúc lấy ra một bình sứ nhỏ.

Đó là... Hóa cốt thủy ?

Dịch Cận An ngẩng đầu, ánh mắt nàng ta nhìn bình nhỏ trong tay Dịch Cận Ninh. Trước đây nàng ta từng nhìn thấy, A Mộc dùng chính là hóa cốt thủy trong bình này để xóa dấu vết, nàng ta tận mắt thấy một ác nhân sống sờ sờ trước mặt mình biến mất, biến thành khói xanh.

“Không ! Đừng !” Nàng ta lắc đầu gắng sức lui về phía sau, Dịch Cận Ninh sẽ dùng hóa cốt thủy với mình ?

Không thể không được, nàng tốn rất nhiều công sức mới để Ngô Nhi tìm thấy đồ, Dịch Cận An vẫn chưa hưởng thụ đâu Dịch Cận Ninh hít một hơi bước lên trước, quơ quơ bình nhỏ trước mặt Dịch Cận An: “Người nhìn rõ chứ, đây là cái gì?”

“Đây là hóa cốt thủy ?” Dịch Cận An hoảng hốt sợ trừng to mắt, môi nàng ta đã bị cắn nát, khoe môi thâm ra từng tia máu nhỏ.

“Đúng vậy, ngươi đoán đúng rồi, hóa cốt thủy!”

Lúc đầu Dịch Cận An đối xử với nàng như nào ? A, nghĩ xem, là giẫm lên thân thể nàng, vấy hóa cốt thủy lên người nàng. Khi đó nàng rất lạnh, ngay cả giày cũng lạnh lẽo.

“Không được, van cầu ngươi, đừng !” Dịch Cận An càng lùi về sau, Dịch Cận Ninh càng cười đến quỷ dị.

Bây giờ ngươi cầu xin ta nói không cần, bây giờ ngươi cũng biết cầu xin ta buông tha cho ngươi ? Lúc trước ngươi đã đối xử với ta như thế nào, ngươi tráo đổi phu quân cướp đi mọi thứ của ta như thế nào ? Những lời nói này nàng chôn sâu tận đáy lòng, nàng không thể nói ra ngoài.

Dịch Cận Ninh nhắm chặt hai mắt, giẫm một chân lên người nàng ta, Dịch Cận An khò sở kêu một tiếng. Đúng lúc nàng định vấy hóa cốt thủy, một bóng đen lướt qua, bắt lấy Dịch Cận An dưới chân nàng.

Tốt, cuối cùng cũng tới! Dịch Cận Ninh vỗ tay một cái: “Ngươi tới thật đúng lúc!”

A Trúc đợi bà ta đã lâu, lúc này vừa thấy bà ta lập tức xông tới, kiểm còn chưa ra khỏi vỏ, người đã duy chuyển đến trước mặt bà ta. Tốc độ nhanh quá! Công chúa A Mục thầm khen một tiếng.

Chỉ thấy A Trúc kiểm thế bức người, đâm thẳng về phía Công chúa A Mục.

Công chúa A Mục giữ Dịch Cận An trong tay, ném nàng ta qua một bên góc tối không người, nhanh chóng trả đòn. Mấy hiệp trôi qua, cuối cùng A Trúc không chống đỡ nổi nữa, đúng lúc hấn thờ dốc A Mục tận dụng khoảng trống, quay đầu lại đâm hấn một kiếm.

Phập!

Âm thanh mũi kiếm đâm vào da thịt. KHIỜNG ĐỢI A Trúc kịp phản ứng, A Mục mang theo Dịch Cận An chạy trốn từ cửa sổ, nhanh chóng biến mất.

Thủ pháp thật nhanh, khinh công thật quý dị!

A Trúc nhìn bóng dáng bà ta rời đi trong lòng thán phục, đáng tiếc một thân võ công giỏi lại để hại người. Nếu không phải Dịch Cận Ninh nói trước không thể thắng chỉ có thể thua, hấn đã tránh mũi kiếm của bà ta.

“Chủ tử, vì sao không cho ta giết bà ta?”

Trong lòng A Trúc vướng mắc, A Mục gây ra tổn thương quá lớn cho hấn, mỗi lần thấy bà ta hấn hận không thể róc xương lóc thịt bà ta, khiến bà ta chết cũng không có chỗ chôn.

“A Trúc, trước ngươi cứ nhìn nhin đã, ta vẫn chưa thể để Dịch Cận An chết!”

Kiếp trước Dịch Cận An hại nàng ăn bao nhiêu khổ, nhận bao nhiêu tội, tội lỗi của nàng còn chưa chuộc về, nàng há có thể để nàng ta chết dễ dàng.

Dịch Cận Ninh híp mắt: “Đau đến mức không muốn sống là cảm giác như thế nảo? A Trúc, ngươi đã ném qua! Hiện tại, ta cũng muốn Dịch Cận An ném thử cảm giác đó, cảm giác muốn sống không đượ muốn chết cũng không xong!”

Thị tâm hoàn không có cách giải, chỉ có thể dùng máu tươi của người thân hoá giải đau đớn. Đêm nay sau khi đau khổ hết giờ tỵ sẽ không có việc gì, nhưng giờ tỵ hàng đêm đều phải chịu đau đớn một lần, chịu đau khổ một lần, Dịch Cận An muốn chết nhưng không thể chết mới là mục đích thực sự của Dịch Cận Ninh.

A Mục xuất hiện là chuyện trong dự liệu, nàng biết giờ tỵ hàng đêm A Mục đều đứng giờ đến tìm Dịch Cận An. Chuyện này nàng mới phát hiện không lâu, lúc đầu vốn là cách thức liên lạc của Dịch Cận An và A Mục, chẳng trách Dịch Cận An không muốn nha hoàn ma ma ngủ trong phòng nàng ta.

“Được!” A Trúc nhận mệnh gật đầu, hấn xoa kiếm trong tay: “chủ tử, ngài để ta thả bà ta rồi mới ngừng tay. Tuy lần này ta bỏ qua cho nàng ta nhưng lần sau bà ta tuyệt không có may mắn như vậy!”

“Ừ, lần sau bất luận ngươi muốn như thế nào ta đều không ngăn cản!” lq"đ Dịch Cận Ninh cười đồng ý: “Ta cũng hi vọng ngươi có thể tự tay giết kẻ thù, báo thù cho cha mẹ ngươi, an ủi bọn họ trên trời có linh thiêng!”

A Trúc đi theo Dịch Cận Ninh ra khỏi Cúc Uyển, sắc trời rất tối, vài con côn trùng không biết tên kêu lên vài tiếng. Dọc đường đi trở về Trúc Uyển, cước bộ nàng nhẹ nhàng. Rốt cuộc nàng đã được báo thù, nghĩ vậy nàng hết sức nhẹ nhõm, nàng phải về ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng ty tỷ ruột của nàng hiện đang ở đâu, lại khiến lòng nàng phiền muộn.

A Trúc nhìn thấu tâm sự của nàng, an ủi: “Chủ tử đừng nghĩ nhiều, có duyên ắt sẽ gặp nhau, vra lại... Nếu nàng thật sự trở lại, nhân vật Dịch Cận An này phải diễn tiếp như thế nào?”

“Đừng vậy, Dịch Cận An không thể chết được, nàng ta phải thay thế Dịch Cận An thật sống sót, sống sót trong đau đớn!” Dịch Cận Ninh nở nụ cười, cười đến xán lạn rực rỡ.

“Chủ tử, ngài như vậy có thể... Có thể có chút quá mức không?”

A Trúc biết Dịch Cận Ninh luôn không muốn trở thành người khát máu, nhưng nhìn biểu hiện vừa rồi của nàng, rõ ràng là điên cuồng khát máu, giống như... Giống như Mạc Liễm Sâm lúc phát bệnh trước kia.

May mắn bệnh của Mạc Liễm Sâm có thánh thủ Diệp Cốc, thánh thủ Diệp Cốc thấy khung xương hân đặc biệt, trời sinh có tướng vương giả, vì vậy để hân bá sư học nghệ, Mạc Liễm Sâm mới có thể bình phục như lúc đầu.

Nếu không phải thánh thủ Diệp Cốc chỉ nhận một đồ đệ, hân cũng rất muốn đi theo bá sư học nghệ.

Dịch Cận Ninh nghe vậy dừng lại cước bộ: “A Trúc, ngươi cảm thấy ta làm vậy là quá mức? Bởi vì ngươi là người Mạc Liễm Sâm phải tới bảo vệ ta, ta không sợ nói cho ngươi biết, còn có hai người nữa ta cũng muốn tàn nhẫn trả thù. Trước ngươi đừng nói ta tàn nhẫn, ta không tàn nhẫn, nếu ta tàn nhẫn Dịch Cận An đã chết từ lâu rồi!”

A Trúc than nhẹ một tiếng không nói gì nữa, đưa Dịch Cận Ninh đến cổng Trúc Uyển rồi mới tự mình trở về phòng hạ nhân.

Từ sau khi Dịch Trường Hoa phát hiện ra hân, hân không thể không ở cùng một chỗ với hạ nhân trong Tướng phủ, điều này làm hân phiền não rất lâu. Tiểu Đào mãi mông mõi mới khuyên hân bình tĩnh lại ở cùng một chỗ với đám người làm kia. Bình thường hân đều ngủ trên nóc nhà, có gì không bình thường lập tức cảnh giác, nhưng bây giờ...

Trong phòng hạ nhân tất cả mọi người đang say ngủ, dáng ngủ khác nhau, có người còn ngáy ngồ cười trong mộng. Hân không ngủ được, quanh quẩn hai vòng trong phòng rồi nhảy lên xà nhà.

Đêm đã khuya, A Trúc ngồi trên xà nhà ngắm người, hân nhìn mọi người đang say ngủ ở bên dưới, nhớ đến dáng ngủ xinh đẹp của Tiểu Đào, đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau Dịch Cận An được đưa trở về, sắc mặt tái nhợt.

Lý ma ma đau lòng đỡ nàng ta vào phòng oán trách: “Tiểu thư, sáng sớm ngài đã đi đâu vậy, lão nô tình lại muốn đến xem ngài thì không thấy ngài ở đây! A! Sao sắc mặt ngài lại tái nhợt như vậy, trán cũng nóng! Không được, để lão nô nói với lão gia!”

Lý ma ma gọi nha hoàn Tiểu Trúc tới chăm sóc Dịch Cận An, còn mình thì vừa lái nhai vừa đi mời lão gia.

Lão gia không mời tới được, sáng sớm ông đã vào triều, Lý ma ma vỗ đầu một cái: “Ta ngốc thật, lúc này lão gia không có ở đây, đi mời thái y trước mới đúng!”

Thái y nhanh chóng được mời tới, ông bắt mạch không phát hiện gì bất thường. Chỉ dặn dò tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt, không nên mệt nhọc quá mức rồi rời đi.

“Lý ma ma, ta không sao!”

Dĩ nhiên Dịch Cận An biết thị tâm hoàn toàn không khám ra được, dù cao minh một chút cũng chỉ có thể khám ra trong người nàng có sự bất thường, cuối cùng cũng chỉ nói thân thể nàng mệt mỏi, mệt nhọc không dứt.

Dịch Cận Ninh dùng điểm tâm xong qua đây nhìn nàng ta, nàng ta muốn nhìn Dịch Cận An sau một đêm gầy gò sẽ thành cái dạng gì!

Lý ma ma đứng một bên kỳ quái nhìn Dịch Cận Ninh, gần đây bà thường liếc mắt nhìn người, mắt có chút không bình thường rồi. Dịch Cận Ninh ho khan hai tiếng, thờ dãi nói: “Lý ma ma cực khổ rồi! Người đây, mắt cũng hơi tiêu tụy có phải tới qua ngủ không ngon?”

“Nhị Tiểu Thư khiến lão nô giảm thọ rồi, lão nô không sao, chỉ là vừa về Tướng phủ vẫn chưa thích nghi được!” Dĩ nhiên Lý ma ma hiểu Dịch Cận Ninh bóng gió nói chuyện bà liếc mắt nhìn người. Bà cũng không thấy thuận mắt, nhìn như thế nào cũng không thấy đẹp mắt bằng tiểu thư nhà mình.

“Ôi chào! Sao tỷ tỷ lại tiêu tụy như vậy?” Dịch Cận Ninh vừa thấy sắc mặt của Dịch Cận An, trong mắt tràn đầy lo lắng: “Có phải bị ốm hay không?”

Nàng đưa tay định sờ trán Dịch Cận An, lại bị nàng ta né tránh: “Ta không khiến người giả mù sa mưa!”

Dịch Cận Ninh thực sự là muội muội ruột của nàng ta, A Mục cũng nói vậy, chính mình là con gái ruột của Dịch Trường Hoa. Nhưng A Mục lại để nàng ta giết phụ thân mình, nàng không muốn nên cả đêm qua A Mục để mặc nàng ta đau đớn suốt đêm cũng không chịu cho nàng một giọt máu. Đó là mẫu thân của nàng ta, thậm chí một giọt máu tươi cũng không muốn cho nàng ta, chính vì để nàng ta nhớ lâu, nhớ ai mới là người nuôi nàng ta lớn.

Dịch Cận An ra hiệu cho Lý ma ma ra ngoài, nàng ta có chuyện muốn nói với Dịch Cận Ninh. Lý ma ma hung dữ trừng mắt nhìn Dịch Cận Ninh, ngoan ngoãn lui ra ngoài, thật ra bà ta cũng rất lấy lạ vì sao mình lại có cảm giác chán ghét vị muội muội song sinh này của ịch Cận An, tóm lại chính là không thích.

“Ngồi đi!” Dịch Cận An đứng một bên Dịch Cận Ninh nói.

Dịch Cận Ninh để Tiểu Đào và No Nhi ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai tỷ muội.

“Nói đi, vì sao ngươi lại làm vậy với ta? Tội qua ngươi nói ta giết ngươi, ta giết ngươi lúc nào, không phải ngươi vẫn đang sống rất tốt đó sao?”

Dịch Cẩm An không phải kẻ ngốc, nàng ta rất rõ lúc Dịch Cẩm Ninh giết mình trong mắt trần ngập thù hận, giống như ma quỷ đến từ địa ngục, hận không thể ăn tươi nuốt sống. Trước kia nàng ta cũng trải qua tình trạng như vậy, là lần đầu tiên Thư Ưu muốn để nàng giết người.

“Vì sao ta không thể làm vậy với ngươi?” Dịch Cẩm Ninh hỏi ngược lại. “Ngươi giết tỷ tủy ruột của ta, lại còn giả mạo nàng lâu như vậy, ngươi nói xem, rốt cuộc ngươi có mục đích gì?”

Dịch Cẩm An bủi môi, trong mắt đều là kinh ngạc.

“Ta đã nói rồi, ta không giết nàng! Là Thư Ưu đưa nàng đi, ta cũng không biết nàng bị mang đến nơi nào, có lẽ thực sự như ngươi nói, chết rồi!”

Dịch Cẩm An nhắm nghiền hai mắt, Dịch Cẩm An thực sự cũng là tỷ hạ độc, nhưng muối muội ruột thịt của nàng ta, sao nàng ta có thể giết nàng? Tuy Thư Ưu luôn bức nàng hạ độc nhưng hiện tại ngay cả Dịch Trường Hoa nàng ta cũng không xuống tay!

“Ngươi nói cho ta biết, ngươi Mặt của ngươi?” Cuối cùng Dịch Cẩm Ninh vẫn hỏi điều nàng muốn hỏi: “Mặt của ngươi có phải bị bí thuật Nam Lăng biến đổi thành ra như thế này?”

Dịch Cẩm An nghe vậy cũng ngạc nhiên: “Ngươi nói gì vậy? Mặt ta vẫn luôn như vậy, ta còn kỳ quái vì sao đáng vẻ ngươi và ta lại giống nhau như đúc đây!”

Không phải bí thuật Nam Lăng? Trái tim Dịch Cẩm Ninh đập mạnh, chẳng lẽ

Không phải là nhân vật đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 54: Kết quả của gã nam nhân cận bã

Dịch Cẩm Ninh hít một hơi: “A Mục... À, Thư Ưu là gì của ngươi? Rốt cuộc bà ta muốn làm gì?”

Tin tức Mạc Liễm Sâm điều tra được không phải là toàn bộ, rất nhiều thứ chỉ dựa vào suy đoán đơn giản. Tóm lại Công chúa A Mục có thể làm gì Tây Việt hay không vẫn còn là một màn sương mù, nhưng cừu hận đối với Tướng phủ lại rất rõ ràng.

“Ta không biết, ta chỉ biết trước kia Thư Ưu đối với ta tốt lắm, sau này lại liên tục lạnh nhạt với ta. Trước kia bà ấy có bí mật gì đều nói cho ta biết, nhưng bây giờ...” Dịch Cẩm An cười tự giễu: “Ta chỉ biết bà ấy hận Dịch Trường Hoa, hận Tướng phủ, hận tất cả những gã bạc tình trên đời này.”

Công chúa A Mục này là tâm lý vặn vẹo, Dịch Cẩm Ninh nghĩ bụng.

“Ngươi cho rằng... Bà ta là mẹ ruột ngươi?” Dịch Cẩm Ninh nhìn vẻ mặt đau đớn của Dịch Cẩm An, không tin hỏi.

Trước kia nàng vẫn cho rằng Dịch Cẩm An là con gái của Công chúa A Mục và Dịch Trường Hoa, nhưng sau khi xem lá thư kia nàng không nghĩ như vậy nữa. Bí thuật Nam Lăng giải đáp nỗi băn khoăn trong lòng nàng, nhưng vẫn có nỗi băn khoăn khác quấy nhiễu lòng nàng. Lời vừa rồi của Dịch Cẩm An có ý gì? Nàng ta nói khuôn mặt của mình vẫn luôn như vậy, vậy thì có phải giải thích rằng nàng ta vốn là thân tỷ của mình? Phải chăng chuyện này do Công chúa A Mục cố tình tạo thêm thắc mắc, mượn bí thuật biến kiểm để chia rẽ quan hệ tỷ muội các nàng?

Giờ Tý đêm qua nàng cắt đứt ngón tay mình chính vì muốn nhìn phản ứng của Dịch Cẩm An. Không ngờ nàng ta lại bỏ qua muốn uống máu của mình, nói cách khác Dịch Cẩm An vốn là thân tỷ của nàng!

Dịch Cẩm Ninh hỗn loạn, trong chuyện này quá nhiều điểm đáng ngờ, rốt cuộc Dịch Cẩm An có phải thân tỷ của nàng hay không đã khiến nàng rối loạn lắm rồi, bây giờ nàng chỉ muốn tìm điểm then chốt của bí thuật Nam Lăng, bằng không cả đời sẽ không thể thoát khỏi bí ẩn này.

Suy cho cùng thì người thực hiện bí thuật Nam Lăng này là ai, có phải Công chúa A Mục hay không? Dịch Cẩm Ninh hít một hơi thật sâu, quyết định tạm thời không nghĩ đến chuyện này nữa.

Nào biết Dịch Cẩm An nghe xong lại có phản ứng mạnh mẽ, nàng ta quơ một bình sứ thanh hoa ném Dịch Cẩm Ninh: “Cút, bà ta không phải mẹ ta, bà ta không phải mẹ ta!”

Dịch Cẩm Ninh tránh thoát nguy hiểm, bình sứ đập vào bức tường đối diện, vỡ vụn.

Đúng lúc Dịch Trường Hoa đi qua Cúc Uyển thì nghe thấy âm thanh bên trong, đây là có chuyện gì?

“Các con đây là làm sao hả?” 1q?Đ Ông vừa vào thì thấy hai tỷ muội trừng mắt giằng co lẫn nhau, dáng vẻ này giống như gặp phải kẻ địch.

“Phụ thân, con có việc đi trước, tỷ tỷ ngã bệnh nên tính cách không tốt!”

Dịch Cẩm Ninh thu lại lệ khí trên người, nhoen miệng cười tươi với Dịch Trường Hoa, phúc thân rồi rời khỏi Cúc Uyển.

Dịch Cẩm An cắn chặt răng nhìn nàng rời đi, khuôn mặt vốn trắng bệch vì tức giận mà chuyển thành màu đỏ.

Dịch Trường Hoa nhìn hai tỷ muội ngậm phân cao thấp, không ngừng nghi hoặc: Tỷ muội song sinh cũng có cừ hận? Ông không hề biết con gái mình đã bị đánh tráo, mặc dầu lúc trước ông cho rằng Dịch Cẩm Ninh rất có thể không phải con gái mình, nhưng sau đủ thứ chuyện lại khiến ông cảm thấy Dịch Cẩm Ninh chỉ là bị người sau lưng khiêu khích mà thôi.

Ông híp mắt, thấy sắc mặt Dịch Cẩm An không tốt, lại hỏi kỹ Lý ma ma và Tiểu Trúc rồi mới yên tâm rời đi.

Mười bảy tháng hai, Tướng phủ tháo vải trắng buộc trên cổng lớn xuống. Không biết vì sao Hoàng thượng hạ lệnh thu hồi mười ngày ai điếu. Người của Dịch gia nghĩ nếu đã rút lại thì nên đuổi vận đen, mời đại sư chùa Phổ Ninh đến tịnh thủy, trong nhà ngoài nhà đều vậy mấy lần.

Ngày mai là hôn kỳ của Tướng phủ, mặc dù đã chuẩn bị ổn thỏa tất cả nhưng vẫn cuốn quýt, ai bảo mười chín tháng hai là một ngày tốt lành cơ chứ!

Ngay lúc Tướng phủ lo trong lo ngoài treo lụa đỏ, trái thảm đỏ, treo đèn lồng cũng màu đỏ nốt, Dịch Cẩm Ninh mang theo Tiểu Đào và Nô Nhi lên lút chạy ra ngoài từ cổng sau.

“Tiểu thư, hay là chúng ta trở về đi. Sắp đại hôn rồi, chẳng phải tân nương từ thành hôn ba ngày liên tiếp không thể xuất môn đó sao, người chạy ra ngoài như vậy là điềm xấu!” Tiểu Đào lải nhải rất giống một lão thái bà, Nô Nhi lại không quan tâm nhiều như thế, ngược lại thoải mái ăn đậu phộng.

Dịch Cẩm Ninh liếc Tiểu Đào trắng mắt, néo khuôn mặt ăn đến béo phì của Nô Nhi nói: “Người nhìn Nô Nhi có ngoan ngoãn không, như người cả ngày nói không dứt miệng, cẩn thận còn tiếp tục như vậy A Trúc sẽ không cần người nữa!”

A Trúc ôm kiể đi sau lưng nàng cách đó không xa, thỉnh lực hấn tốt. Nghe Dịch Cẩm Ninh nói vậy, khoe môi hơi cong lên. Tiểu Đào liếc mắt khê ra hiệu cho hấn, ám chỉ A Trúc nói đỡ cho nàng. Nhưng hấn lại giả vờ như không biết, buông thõng hai tay, ngẩng đầu nhìn trời, Tiểu Đào tức giận đến dậm chân.

“Được rồi, không trên người nữa!” Dịch Cẩm An néo má Tiểu Đào: “Nhìn người này, dù biau môi có đẹp xấu thể nào đi nữa A Trúc vẫn sẽ không thích!”

Tiểu Đào nghe thấy thế, vội vàng giăn mi, toét miệng cười thật to. Nô Nhi thấy thế bật cười: “Tiểu Đào tỷ thật buồn cười, sau này A Trúc ca ca không sợ nhảm chán rồi!”

“Nô Nhi, tiểu thư không trêu ghẹo ta, muội lại dám trên ta!” Tiểu Đào ra vẻ muốn đánh, Nô Nhi cười cười chạy ra xa.

“Cẩn thận đấy, đừng đi xa!”

Dịch Cẩm Ninh kêu lên ở phía sau, nhìn hai nha đầu thiên chân vô tà, trong lòng tràn ngập ấm áp. Không phải nàng không biết quy củ ba ngày trước khi tân nương từ xuất giá không được xuất môn, cũng không phải nàng muốn làm ngược lại. Nàng chỉ muốn là mình, không muốn bị quy củ trói buộc thôi.

Và lại, Thanh vương này ngay cả khuôn mặt nàng cũng chưa từng thấy, chẳng lẽ gả cho hấn là phải tuân theo quy củ! Nàng lại không thật sự muốn gả cho hấn, hôm cưới nhất định Mạc Liễm Sâm sẽ đưa nàng đi. Bởi vậy, hôn sự này nhất định không thể may mắn, còn phải vô cùng xấu.

Hàng mây khê cong lên, tâm tình nàng tốt hơn nhiều, mặc kệ hấn là cái quy củ gì, nàng tự quản lý bản thân mình cho tốt là được rồi.

Đến “Hội đầu khách”, Lạc Tiểu Tiểu không có ở đó, Dịch Cẩm Ninh được tiểu nhị dẫn dắt đi tới lầu ba “Quý binh khu”. Ở đây có phòng bao riêng biệt, còn chia làm ba cấp thượng, trung, hạ, mỗi cấp lại có những gian phòng khác nhau, Dịch Cẩm Ninh vào phòng bao hạng nhất.

Trong phòng rất vui vẻ, phòng bao ngoài là chốn ăn chơi, mọi người vào đây còn có thể xem các tiết mục giải trí, lúc này trên đài đang diễn hí kịch. Dịch Cẩm Ninh xem không hiểu hí kịch ở đây, nghe người ở đây gọi là hí kịch. Lúc này màn kịch mở đầu là “Bạch nương tử xuống núi”. Nàng chỉ nhìn thoáng qua đã không có hứng thú, hí kịch nơi này không có diễn tuyệt vời.

Bỗng nhiên dư quang nơi khoe mắt Dịch Cẩm Ninh liếc thấy một người, người kia cũng đang xem xét nàng.

Chương Dẫn Giác!

Trái tim Dịch Cẩm Ninh đập mạnh, ánh mắt Chương Dẫn Giác nhìn nàng không bình thường, rất không bình thường!

Chương Dẫn Giác vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện từ hôn Tướng phủ, gần đến ngày cưới hấn mới biết mẫu thân mình đã hủy mối hôn sự này, còn có ý tìm cho hấn mối hôn sự khác, là đại tiểu thư Văn Mị Nhi của phủ An Dật Hầu, cũng là một người thông minh lanh lợi, Lam thị liếc mắt một cái đã nhìn trúng nàng.

Dịch Cẩm Ninh vẫn chưa biết bản thân mình bị nhìn trúng, hiện nay hai nhà đang bàn chuyện hôn nhân. Nàng nhìn Chương Dẫn Giác không lâu, tên này là

mầm mống đa tình, lại là lãnh tử phóng đảng, chuyên quyền rũ các cô nương ngây thơ có nhan sắc. Dịch Cẩm Ninh nàng đã sớm biết hắn là dạng người gì, mới khinh thường để ý tới hắn.

Nàng vào phòng gọi đồ ăn, ngồi một chỗ với ba người Tiểu Đào, Nô Nhi và A Trúc ăn đến khoan khoái. ở ngoài không cần gò bó như trong Tướng phủ, nàng không để ý quy củ nhiều như vậy, nha hoàn hạ nhân có thể cùng ngồi một chỗ ăn, tất cả đều vui vẻ.

Dùng bữa xong, Dịch Cẩm Ninh để lại lời nhắn cho Lạc Tiểu Tiểu, dặn nàng ngày mai đến thêm trang* cho mình, rồi rời khỏi “Hồi đầu khách”.

*Thêm trang (添妆): Nhà gái đưa bánh kẹo cưới, đưa càng nhiều càng nhận được quà tặng và tiền mừng “thêm trang” càng nhiều, bạn bè thân thích nhận được bánh kẹo cưới của nhà gái càng nhiều, chất lượng càng tốt, quà chúc mừng nhận lại càng lớn, cứ như vậy nhà gái thu hoạch phong phú không ít, mặt mũi cũng lớn. Nhà gái thu tiền vật “thêm trang” đều thu vào nhà mình, cũng giống như tiền cưới, ý nghĩa giá trị của người con gái, bởi vậy đại đa số mọi người đều sẽ tranh thủ yêu cầu nhiều. các loại quà bánh kẹo, sau này kiểu dáng có sự thay đổi, nhưng nghi thức tặng bánh kẹo và “thêm trang” đến nay vẫn là tục lệ ít khi thiếu trong việc cưới hỏi (theo baike)

Chương Dẫn Giác sớm chú ý tới Dịch Cẩm Ninh, hắn thấy Dịch Cẩm Ninh ra ngoài, sai người lén lút theo dõi. Dĩ nhiên Dịch Cẩm Ninh biết phía sau có người đi theo, âm thầm đi vào một con hẻm nhỏ vắng người, ra hiệu cho A Trúc ẩn thân.

Cơ hội tới rồi! Chương Dẫn Giác, nàng đã muốn dạy bảo hắn từ lâu!

Mấy người phía sau rón rén xích tới gần họ, ngay lúc không chú ý, ba người đều bị gây đập vào sau đầu. Giây sau ba người ngã xuống, hôn mê bất tỉnh. Những người kia vội vàng bắt Dịch Cẩm Ninh vào trong một cái bao khiên đi. A Trúc nhảy từ một bên ra, lay tỉnh Tiểu Đào và Nô Nhi, lấy ra một chiếc lọ đặt dưới chóp mũi hai người, thế này hai người mới tỉnh lại.

“Nhanh, đuổi theo!”

A Trúc nói với hai người, hắn không hiểu vì sao chủ tử lại làm như thế, tuy nhiên hắn biết chủ tử làm vậy tự nhiên có lý do của nàng.

Mấy tên gia đình của Chương Dẫn Giác khiêng Dịch Cẩm Ninh lên một chiếc xe ngựa, xe ngựa nhanh chóng chạy vào một con ngõ nhỏ, sau đó lại khiêng Dịch Cẩm Ninh xuống xe, đưa vào một gian phòng.

Kỳ thực Dịch Cẩm Ninh không bị choáng, lúc người Chương Dẫn Giác sai tới sau lưng nàng đã ngã xuống, cây gậy kia còn chưa chạm vào đầu nàng nàng đã hôn mê bất tỉnh.

Nàng cố ý ưm một tiếng, mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong một gian phòng xa lạ, Chương Dẫn Giác cười quỷ dị nhìn nàng.

“Ngươi muốn làm gì?” Dịch Cẩm Ninh sợ sệt lui về phía sau. Tay chân nàng đều bị trói, chỉ có thể di chuyển mức độ nhỏ, nhìn đáng vẻ hoảng hốt lo sợ lúc này của Dịch Cẩm Ninh, trong lòng Chương Dẫn Giác ngứa ngáy khó chịu.

“Tiểu mỹ nhân, nàng hẳn là Dịch Cẩm Ninh?” Một tay Chương Dẫn Giác nắm lấy cằm nàng, một tay vuốt ve mặt nàng không ngừng khen ngợi: “Thật mềm mại nhẵn mịn!”

“Hừ!”

Dịch Cẩm Ninh xi một tiếng khinh miệt, phun hắn một ngụm nước miếng.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng mèo kêu kỳ quái, Dịch Cẩm Ninh nhú mày, trên mặt lại vẫn là ý cười như có như không.

Chương Dẫn Giác lau mặt, chửi mắng: “Đồ tiện nhân nhà ngươi, đừng tưởng cho chút mặt mũi mà lên mặt. Bây giờ ngươi đang ở trong tay lão tử, lão tử muốn chơi đùa như nào thì chơi đùa thế ấy!”

“Chương Dẫn Giác, ngươi là đồ ngu!”

Bỗng nhiên Dịch Cẩm Ninh mở miệng mắng to, ôm ngực như thể khó thở, bỗng nhiên Chương Dẫn Giác khó hiểu.

“Sao ngươi lại mắng ta ngu?”

Hắn không hiểu, rõ ràng vừa rồi Dịch Cẩm Ninh còn run sợ lui lại phía sau, với lại không phải nàng là nữ tử dịu dàng thông thạo à? Ngay cả Hoàng thái hậu cũng nhìn trúng điểm ấy của nàng mới để nàng làm Thanh vương phi. Sao tự nhiên lại trở nên... kỳ quặc như thế này?

“Hu hu, ngươi thả người ta ra...” Giọng nói nũng nịu này của mình ngay cả Dịch Cẩm Ninh cũng thấy buồn nôn.

Lúc này nàng phải làm như vậy, tay chân bị trói không có quyền chủ động. Nàng nhất định phải khiến Chương Dẫn Giác tự động cởi trói cho nàng, lát nữa mới có cơ hội hạ thủ. Nàng nhìn thoáng qua cửa sổ, đôi đồng tử đen nhánh của Nô Nhi nhìn nàng chăm chú, Tiểu Đào căng thẳng túm chặt tay A Trúc.

Tiểu thư làm sao vậy, nàng sẽ không nghĩ quần trong đầu đấy chứ? Tiểu Đào dùng ánh mắt ngầm ra hiệu cho A Trúc nhanh chóng ra tay cứu tiểu thư, nàng thấy A Trúc không có phản ứng gì bèn đưa tay khê đám ngực của hắn, A Trúc lập tức bắt được bàn tay trắng như phấn nghịch loạn của nàng.

“Đừng ồn ào, tiểu thư tự có chừng mực!” A Trúc ghé sát miệng nói nhỏ vào tai Tiểu Đào, ma sát khiến tai Tiểu Đào ngứa ngứa, đỏ rực.

Tiểu Đào ôm trái tim đang nhảy loạn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trợn mắt thật to. A Trúc thừa cơ ăn đậu hũ của nàng?

A Trúc hài lòng nhìn Tiểu Đào căm thanh, hấn vẫn chưa nhận được ám hiệu của chủ tử, không thể phá hủy kế hoạch của nàng.

Dịch Cận Ninh yên tâm thu hồi ánh mắt, nàng mỉm cười nhìn Chương Dẫn Giác: “Chương công tử, Ninh Nhi yêu mến ngài đã lâu!”

“Phụt!”

Ba người ngoài cửa sổ cùng phun ra, xém nữa thì bị phát hiện, may mà lực chú ý của Chương Dẫn Giác đều trên người Dịch Cận Ninh.

“Nàng... Thích ta... lâu rồi?” Chương Dẫn Giác chỉ vào mũi mình, nói thật chậm, hấn ta phỏng chừng mình nghe nhầm rồi.

“Công tử không nghe sai đâu! Thế nhân đều biết Thế tử gia phủ Xương Ấp Hầu đáng vẻ phong lưu, tuấn tú lịch sự. Tuy Ninh Nhi là nữ tử chốn khuê phòng, nhưng cũng được nghe đại danh của công tử. Trong thường hà yến ngày ấy lại thấy công tử đại triển tài hoa, ngay cả Hoàng thượng cũng khen công tử không dứt miệng. Ninh Nhi... Ninh Nhi ngưỡng mộ công tử đã lâu!”

Dịch Cận Ninh cúi đầu, vẻ mặt e thẹn, khen đến mức da đầu ba người ngoài cửa sổ đều run lên.

“Ninh Nhi? Nàng thực sự là nhị tiểu thư? Nàng thích ta?”

Chương Dẫn Giác quả thực không thể tin được, Dịch Cận Ninh lại có thể ngưỡng mộ hấn! Trong lòng còn thầm mến hấn? Nhìn Dịch Cận Ninh trước mặt thẹn thùng động lòng người, lúc này hấn hoàn toàn quên mất mình trời bắt nàng tới đây, kích động đến suýt thì rớt đầu lưỡi.

“Thật sao? Nàng... thật sự... yêu thích ta từ lâu rồi?”

“Ừm!”

Dịch Cận Ninh càng cúi đầu thẹn thùng, Chương Dẫn Giác càng hưng phấn. Hấn tự nhận đáng đáp mình tuấn tú lịch sự, tài trí hơn người, ngay cả Hoàng thượng cũng phải lau mắt nhìn hấn, Dịch Cận Ninh này là tiểu thư quy củ không trải sự đời cũng không phải không thể coi trọng hấn!

“Ta rất phiền não, Thái hậu muốn Hoàng thượng tứ hôn cho ta, nói gì ta cũng không đồng ý, nhưng đó là thánh chỉ. Ta đã muốn gặp ngài từ lâu, ta muốn gặp ngài một lần tiện thể nói cho ngài biết, trong lòng ta chỉ có mình ngài. Nhưng mà...”

Dịch Cận Ninh cúi đầu ní non, thút thít lau nước mắt, dáng vẻ này mặc kệ là ai nhìn đều sẽ mềm lòng.

“Ta... Ta không nghĩ đến thì ra nàng đối với ta lại là tình cảm sâu nặng như vậy!”

Chương Dẫn Giác hoàn toàn bị nàng lừa gạt không phân được đông tây nam bắc.

“Ngài coi trời cho ta trước đi, tay người ta tê hết cả rồi!” Dịch Cận Ninh nũng nịu, hàng mày xinh đẹp hơi nhíu lại, Chương Dẫn Giác nhìn mà mắt nửa hồn phách.

“Được, ta sẽ coi trời cho nàng.” Hấn nhanh nhẩu cời dây thừng trên chân nàng, toan cời trời trên tay chợt hấn cánh giác, chẳng may Dịch Cận Ninh lừa hấn thì sao?

Hấn kìm lại động tác trên tay, nhìn Dịch Cận Ninh khẳng định lại một lần thì thấy nàng ngọt ngào đáng yêu dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhìn hấn, trong mắt đọng đầy thâm tình.

Không do dự nữa, cời trời cho nàng chính là tích đức cho bản thân. Trong lòng hấn hơi do dự, cuối cùng cời trời cho nàng.

Không đợi hấn vứt dây thừng đi, Dịch Cận Ninh mở bình sứ trong tay ra đổ lên người hấn, không biết thứ trong bình là gì đổ hết lên người hấn.

“Nàng đổ thứ gì lên người ta?” Hình như Chương Dẫn Giác vẫn chưa phục hồi tinh thần, cdn thay đổi quá nhanh.

“Ha ha... Chương công tử, Ninh Nhi không làm gì cả!”

Dịch Cận Ninh rất vô tội nói, nàng chó mắt, nhìn ngoài cửa sổ. Trên người Chương Dẫn Giác đĩnh đĩnh, biết bản thân bị lừa gạt, vừa định mở miệng mắng to, bỗng nhiên sau cổ đau xót, sau đó hấn không biết gì nữa.

“Tĩnh lại, tĩnh!”

NÔ NHI ngồi trên một cái đôn nhỏ, bàn tay nhỏ bé dùng sức vỗ lên mặt Chương Dẫn Giác.

Chương Dẫn Giác bị vỗ đau đến trắng xanh cả mặt, mở mắt, hấn xoa cái ót đau đớn. Chợt nhớ tới Dịch Cận Ninh bị mình trời, là nàng... Hấn ngẩng đầu nhìn thì thấy Nô Nhi đang nhìn hấn từ trên cao.

Bốp!

“Nhìn cái gì, chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?” Nô Nhi cho hấn một cái tát, đánh cho Chương Dẫn Giác mắt nổ đom đóm, khóe môi chảy máu.

Dịch Cận Ninh ngồi một bên thong thả uống trà, Tiểu Đào bốp vai cho nàng. A Trúc ôm kiếm đứng sau lưng nàng.

Chương Dẫn Giác bốc hỏa, hấn xoa vết máu nơi khóe miệng: “Dịch Cận Ninh, tiện nhân nhà người, dám đùa giỡn bản Thế tử?”

“Đùa giỡn người thì làm sao, người cho rằng người giỏi lắm à?”

NÔ NHI nhảy xuống khỏi đôn, một chân dùng sức dẫm lên người hấn, nàng ngồi xồm xuống, lại cho hấn một cái tát, đánh cho cái miệng hấn bị lệch.

“Người...”

Bốp! Lại một cái tát nữa.

“Người cái gì, không thấy tiểu thư chúng ta bọn bề nhiều việc à?”

NÔ NHI tự đùa tự vui đánh miệng hấn, đánh đến bất diệc nhạc hồ.

Dịch Cận Ninh ngồi một bên uống trà như người không có việc gì, thấy Nô Nhi đánh hấn được một lúc mới chậm rì rì đứng lên, đi tới trước mặt Chương Dẫn Giác.

“Chương Dẫn Giác, có ai nói với người kỳ thực người quá tự luyện?”

Mạc Liễm Sâm từng hỏi nàng: “Ninh Ninh, có ai nói với nàng nàng rất hung dữ chưa?”

Dịch Cận Ninh cười nhớ lại lần đầu Mạc Liễm Sâm đến khuê phòng của nàng. Khi đó tự nhiên hấn thò đầu ra, suýt nữa dọa chết nàng!

“Ta tự luyện?”

Nhìn đôi mắt cười quyền rũ của Dịch Cận Ninh, Chương Dẫn Giác hận đến cắn răng nghiến lợi. Hiện tại hấn bị buộc thành cái bánh chưng, không thể động đậy, nếu không hấn nhất định đẩy ngã Dịch Cận Ninh tăn ác đê bên dưới mà giày vò.

“Đừng vậy!” Dịch Cận Ninh vuốt tóc mai, đứng cạnh hấn, khẽ sát tai hấn nhẹ giọng nói: “Người có biết ta là ai không? Nói cho người biết nhà, ta là ác quỷ đến từ địa ngục, là kẻ thù kiếp trước của người, kiếp này tìm người đòi mạng đây!”

Ha ha! Dịch Cận Ninh nhanh chóng nói xong, lại khẽ cười hai tiếng, giọng điệu kia mềm mại quý dị đến tận xương, đến A Trúc nghe xong cũng chợt cảm thấy hôm nay Dịch Cận Ninh không bình thường.

Quả thực hôm nay nàng không bình thường, hấn là trượng phu kiếp trước của nàng, bây giờ kẻ thù kiếp trước lại bị trói chặt ở đây mặc nàng bốp tròn bốp dẹt. Nàng có thể không vui sao!

“Người... Người nói gì?” Chương Dẫn Giác không hiểu những gì Dịch Cận Ninh vừa nói, cái gì mà kẻ thù kiếp trước, cái gì mà ác quỷ tới đòi mạng? Người này sao có thể là quỷ?

“Đừng không tin!” Dịch Cận Ninh biết hấn đang nghi ngờ có phải mình nghe nhầm không: “Người không nghe nhầm đâu, hôm nay là ta có ý, hết thấy đều được lập kế hoạch từ trước. Từ lúc người gặp ta trở đi, ta luôn dẫn dắt sự chú ý của người, đã hiểu chưa?”

Nàng vốn không có tính toán, nói nhiều như vậy chỉ để đã kích Chương Dẫn Giác thôi. Kẻ nhu nhược này, kẻ bạc tình này, tên phản đồ này... Nàng không thể bỏ qua, nàng đã nói kiếp này tuyệt không tha cho hấn thì nhất định sẽ làm được.

Hôm nay, nàng làm được rồi, nàng không muốn hấn chết, nàng muốn hấn nhớ Dịch Cận An sống không bằng chết. Chẳng phải Chương Dẫn Giác thích mỹ nhân sao? Được, nàng sẽ khiến hấn cả đời chỉ có thể nhìn chứ không thể hưởng dụng.

“A Trúc!”

Dịch Cận Ninh kêu một tiếng, na từ tuần mỹ đứng một bên lập tức lác mình đi qua: “Có chuyện gì?”

“Người nói khi nào thì tiêu hồn thủy phát tác, đi tìm vài mỹ nhân đến đây đi.”

Đúng vậy, vừa rồi nàng đồ lên người hấn chính là tiêu hồn thủy. Một loại mị dược mất hồn, một khi đã phát tác sau khi nhìn thấy nữ nhân sẽ muốn bỏ nhào tới, hơn nữa nếu không có ai giúp hấn giải, dược này sẽ không ngừng lại. Tính toán thời gian, cũng sắp phát tác rồi.

Chỗ này là tự Chương Dẫn Giác tìm tới, lúc này người của hấn hấn sẽ không tới. LÀ bản thân hấn rồi hơi tìm đôn, đuổi đám hạ nhân đi, còn dặn dò họ không có việc gì thì đừng tới đây, muốn một mình hưởng thụ đến thiên hôn địa ám. Mà nay thì hay rồi, tự hấn chui đầu vào rọ.

A Trúc nhanh chóng đưa tới vài cô nương, đều có dáng vẻ mỹ nữ thủy mị, tất cả đều mặc nhẹ nhàng thoải mái các nàng còn nhẹ nhàng thoải mái hơn.

Không đầy một lát, tiêu hồn thủy trên người Chương Dẫn Giác lập tức phát tác.

Dịch Cận Ninh thấy vậy gật đầu với A Trúc: “Chó thể bắt đầu rồi!”

Có thể bắt đầu, nàng muốn Chương Dẫn Giác từ nay đoạn từ tuyệt tôn.

Trong tay A Trúc cầm một chiếc kim thêu hoa, lấy xuống từ trên tóc Tiểu Đào. Thật dễ dàng quá, Dịch Cận Ninh nhìn cây kim thêu hoa khen ngợi nàng một câu: “Tiểu Đào, người quả là hiểu rõ ta!”

“Đừng tới đây, người... Người muốn làm gì?” Chương Dẫn Giác cảm thấy trong người bốc lên khí nóng, như bị lửa đốt như muốn hấn phát điên, ánh mắt hấn không tự chủ nhìn qua các mỹ nhân, lại thấy A Trúc cầm chiếc kim thêu hoa kia nhắm ngay phía trong bắp đùi mình.

“A!” Một kim đâm xuống, không đau lắm nhưng Chương Dẫn Giác vẫn kêu lên. Một châm này sẽ khiến hấn từ nay về sau mất đi khả năng làm việc.

Dịch Cận Ninh híp mắt nhìn Chương Dẫn Giác lần cuối rồi mang theo Tiểu Đào và Nô Nhi ra cửa, A Trúc giúp Chương Dẫn Giác cởi trói sau đó vội vàng đi theo, khóa cửa lại, trong phòng chỉ còn Chương Dẫn Giác và ba bốn cô nương xinh đẹp.

Ba bốn cô nương này là giai lệ của Vạn Hoa lâu, tư sắc đều có, mị hoặc đều là hạng nhất. A Trúc đưa cho các nàng ba trăm lượng, chỉ để các nàng đứng ở trong phòng cái gì cũng không cần làm, dĩ nhiên họ mừng rỡ kiếm một khoản nhỏ. Một cái đâm vừa rồi của A Trúc họ nhìn đều hiểu, đó là cái đâm ngoan độc nhất huy căn cơ của người! Nhưng chỉ cần không tổn hại lợi ích của các nàng, bắt họ đứng một ngày họ cũng vui lòng.

Trong phòng truyền ra tiếng ồn lách ca lách cách, đám Dịch Cận Ninh đứng ngoài phòng nghe, nghe mà trái tim nhảy dựng. Tiểu Đào càng nghe càng mặt đỏ tai hồng, A Trúc nhìn nàng một cái, đi tới bịt kín tai nàng.

Chương Dẫn Giác trúng tiêu hồn độc, trên người lại bị đâm một cái, hấn chỉ có thể ngồi nhìn bốn vị cô nương như hoa như ngọc đứng bên cạnh. Nhìn hồi lâu, Chương Dẫn Giác không kim được xông tới, dè một người trong đó xuống, tay không tự chủ muốn xoa nắn nàng một trận.

Bốn mỹ nhân hai bên trợ giúp, nhanh chóng né tránh, đó là một tên phế nhân, chẳng lẽ lại để hấn gây khó dễ? Nói đùa!

Nhìn mỹ nhân nhưng không thể động, có ham muốn nhưng không có khả năng, hấn hận nghiêng răng nghiêng lợi, đành nhìn bốn mỹ nhân thèm thường chảy nước miếng.

“A!” Cuối cùng hấn không nhìn được, kêu to một tiếng, hôn mê bất tỉnh, mũi chảy máu.

Rất nhanh sau đó trong phòng không còn động tĩnh, Dịch Cận Ninh nghịch ngợm cười: “Vào xem xem, rốt cuộc hấn không thể chịu đựng nổi, thật khiến người ta thất vọng!”

Hả?

Tiểu Đào và Nô Nhi nhìn tiểu thư cười quái dị, có phần không chắc nàng muốn làm gì rồi. Chương Dẫn Giác không có biện pháp làm việc cũng đừng để hấn nhìn mỹ nữ chứ, tiểu thư còn cho hấn cơ hội động đến mỹ nhân, thật không hiểu nổi.

Dịch Cận Ninh trợn mắt nhìn Tiểu Đào: “Tác dụng của nước thuốc đó tự các người cũng biết, hấn sẽ kích động cũng không có cách làm việc, chẳng phải càng khó chịu hơn sao?”

A Trúc là nam nhân nhưng hấn chưa thử qua, hấn cũng không hiểu!

Theo tiểu thư vào phòng thấy một phòng toàn người ngã trái ngã phải nằm cùng một chỗ, quần áo xộc xệch. Hai tay Chương Dẫn Giác còn đặt trên người một cô gái, mắt mũi chảy máu, cả người sung huyết đỏ bừng.

Thấy Dịch Cận Ninh vào, hấn suy yếu nói: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

“Không có gì khác, ta chỉ muốn nhìn người đau khổ thôi!” Dịch Cận Ninh nói đơn giản.

Lúc này tác dụng của thuốc đã hết, xem rõ hấn vẫn có thể nhìn được! Quả là đạo trong bụi hoa, ngay cả thuốc này cũng có cách giải?

Dịch Cận Ninh tấm tắc khen: “Cơ thể người vẫn chịu được, không hổ là cao thủ, con hát của xã hội. Nhìn Nhi bội phục!”

Mấy cô nương mặc quần áo xong bị đưa trở về, cái gì họ cũng không làm, chỉ là bị cởi quần áo xoa nắn một hồi. Đây cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng, bọn họ vốn làm nghề này, tự nhiên lần này kiếm được ba trăm lượng, đúng là buôn bán có lời! Tất cả đều mặt mày vui vẻ, hi há đi về.

“Như thế nào, mấy cô nương đó có vừa lòng Chương công tử không?”

Dịch Cận Ninh cười, nháy mắt với A Trúc, hiện tại không còn sớm, nàng phải về phủ.

Không đợi Chương Dẫn Giác có phản ứng, A Trúc đập vào đầu hấn một cái, Chương Dẫn Giác lập tức hôn mê bất tỉnh.

A Trúc mở miệng hắt ra, nhét cho hắt một viên thuốc, bóp cổ họng hắt ép viên thuốc vào bụng Chương Dẫn Giác. Đó là một viên thuốc màu đen Mạc Liễm Sâm cho Dịch Cẩn Ninh, hắt nói sau khi ăn sẽ quên hết tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong hôm nay.

“Cởi y phục của hắt, treo trên cổng Cẩm Thành!” Dịch Cẩn Ninh hí hóp mắt “Viết thêm vài chữ!”

Sáng sớm hôm sau, cổng Cẩm Thành tấp nập người, đều nói nơi đó có trò vui để xem.

Sắc mặt Dịch Cẩn An tái nhợt đứng ở hậu hoa viên hỏi Dịch Cẩn Ninh: “Chuyện hay ho này do người làm?”

“Chuyện hay ho gì?” Dịch Cẩn Ninh nháy xuống xích đu, nhìn vành thâm đen của Dịch Cẩn An, cười hi hi nói: “Tôi qua tỷ tỷ ngủ ngon không?”

Dịch Cẩn An không nhận được đáp án mình muốn nhưng trong lòng nàng ta hiểu rõ, chuyện Chương Dẫn Giác nhất định là nàng làm. Hôm qua Dịch Cẩn Ninh ra ngoài cả ngày, mãi đến khi mặt trời xuống núi mới về Tướng phủ, không phải nàng thì là ai?

Nàng ta hí hóp mắt, thở dài một hơi với bầu trời đối diện, bất đắc dĩ rời khỏi hậu hoa viên, chỉ để lại một câu nói sâu xa: “Ninh Nhi, người thắng!”

Cổng thành bị chặn đến nước chảy không lút, tất cả mọi người đều chỉ chỉ chỗ chỗ: “Ai treo người kia lên trên thế? Thật không biết xấu hổ!”

Còn có người ồn ào bình luận: “Đúng vậy, ai treo người này lên vậy chứ, còn cởi quần áo của người khác, rất không đạo đức!”

Nhưng cũng có nhiều người hả hê, họ biết người bị treo trên cổng thành này là ai, đó là Thế tử gia phủ Xương Ấp Hầu. Trong ngày thường ngang ngược càn rỡ đã quen, còn bóc lột người khác, bách tính không ai thích hắt, thấy hắt xui xẻo đều vui vẻ hả lòng.

Lúc Chương Dẫn Giác tỉnh lại thì phát hiện bản thân bị treo trên cổng thành, trên người còn treo một tấm biển biết tám chữ to: “Ta không phải người, ta là súc sinh.”

Hôm nay Lạc Tiểu Tiểu quay về, nhận được tin tức Dịch Cẩn Ninh sắp thành hôn vội vàng quay lại thêm trang cho nàng. Vừa trở về thì nhìn thấy Chương Dẫn Giác bị treo trên cổng thành, không kìm được âm thầm bội phục người treo hắt lên đó, nàng cúi đầu nhỏ một giọt: “Đầu năm nay nhâm nhân ngựa đực cận bã nên bị ngược đãi!”

Một Dịch đứng sau lưng nàng, vẻ mặt hoảng hốt không nhìn ra vui buồn. Sau khi Lạc Tiểu Tiểu nói ra những lời đó chỉ nhún mày: “Người nói cái gì?”

Lạc Tiểu Tiểu quay đầu lại, nhe răng cười với hắt một tiếng: “Đây chính là kết quả của nam nhân cận bã!”

Giờ Tý ban đêm, từ Cúc Uyển của Dịch Cẩn An truyền đến tiếng thét tê tâm liệt phế, người trong phủ đều bị đánh thức. Lý ma ma tới viện của Lục di nương đánh thức Dịch Trường Hoa, khóc đến thở không ra hơi: “Lão gia, không biết tiểu thư làm sao luôn kêu đau!”

Dịch Trường Hoa cả kinh, dẫn người vội vã chạy tới.

“An Nhi, con làm sao thế?” Dịch Trường Hoa thấy khuôn mặt Dịch Cẩn An không chút huyết sắc, đau lòng không thôi, ôm nàng vào lòng lo lắng hỏi.

“Phụ thân, con không sao?”

Lúc này Dịch Cẩn An được Dịch Trường Hoa ôm, nàng thấy rất ấm áp, cảm giác này cả đời nàng ta chỉ có thể cảm nhận một lần. Trước kia Thư Ưu không đánh nàng thì là mắng nàng, thương tâm cũng chỉ an ủi một câu. Nàng không hiểu, vì sao Thư Ưu lại nhẫn tâm đối xử với nàng như vậy.

Bây giờ nằm trong lòng Dịch Trường Hoa, trong một khắc Dịch Cẩn An cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới, rất may mắn mình không xuống tay với ông, có lẽ không giết ông là quyết định chính xác, dù Thư Ưu không bao giờ để ý với nàng ta, không bao giờ cho nàng ta thuốc giải nữa.

Đại phu tới vẫn nói câu cũ: “Vi tiểu thư này là thân thể quá mệt nhọc, không nên mệt nhọc quá độ, phải có chừng mực, nghỉ ngơi cho tốt...”

Kỳ thực vị đại phu này có chút bản lĩnh, ông bắt mạch thì phát hiện trong cơ thể Dịch Cẩn An có gì đó khác thường, nhưng thân thể lại không sao. Ông sợ chẩn bệnh sai mang đến phiền phức, đành dặn dò như các đại phu khác, kê thuốc rồi đi.

Dịch Cẩn An đoán không sai, thuốc này không phải đại phu bình thường có thể chẩn đoán được, coi như chẩn ra thì cũng không thay đổi được gì. Thứ nàng ta cần chỉ có một, đó là máu tươi của người thân.

Lúc này Dịch Trường Hoa đang bên cạnh nàng ta, nàng ta đôi mắt nhìn cần cổ bóng loáng của Dịch Trường Hoa, rất muốn cắn một cái.

Nàng ta nghĩ, nếu hiện tại nàng ta cắn Dịch Trường Hoa, nhất định ông sẽ nghĩ nàng bị điên rồi, sau này nàng ta sẽ không còn vui trong ngực ông được ông coi như bảo bối mà dụ dỗ quan tâm.

Nàng ta nhẫn nhịn, cuối cùng không thể cắn.

“Tỷ tỷ, rốt cuộc tỷ làm sao vậy?” Về mặt Dịch Cẩn Ninh lộ vẻ quan tâm đi tới, ôm đầu nàng ta: “Tỷ đừng làm mọi người sợ!”

“Không sao, chỉ là thân thể không thoải mái lắm, nghỉ ngơi một chút là được!”

Hai tỷ muội đều là người giỏi giả vờ, trước mặt Dịch Trường Hoa diễn trò một cách tự nhiên.

Dịch Cẩm An nhìn Dịch Cẩm Ninh cảnh cáo, nhỏ giọng nói: “Người dám nói ra, ta cho người đẹp mặt!”

“Sao ta có thể vạch trần tỷ tỷ chứ, người còn chưa chịu đủ giày vò ta không nỡ để người cứ ra đi như thế!” Dịch Cẩm Ninh nhếch môi cười một tiếng, nói to: “Ôi chào tỷ tỷ, nhất định là nha hoàn và ma ma trong viện tỷ không chú ý, thời tiết lúc này mới tháng hai, nếu buổi tối không đắp kín chăn chẳng phải sẽ bị cảm lạnh sao!”

Dịch Trường Hoa nghe vậy tròn mắt nhìn Lý ma ma, gầm lên: “Bình thường các người chăm sóc tiểu thư như nào vậy hả, nếu ngày cưới tiểu thư ngã bệnh các người có thể chịu trách nhiệm không?”

Lý ma ma bị mắng sợ đến mức quỳ phịch xuống đất: “Lão nô đáng chết, lão nô không nên để tiểu thư ngủ một mình trong phòng! Nhưng tiểu the không cho nô tài ngủ lại trong phòng, nằng sợ không ngủ được, chúng nô tài nghe tiểu thư dặn dò nên mới làm vậy!”

Dịch Trường Hoa nể tình Lý ma ma là bà vú của Dịch Cẩm An nên không trách móc nặng nề nữa, chỉ dặn dò bà sau này phải chăm sóc tiểu thư cẩn thận, không để nàng ta bị lạnh!

Dịch Trường Hoa ra cửa, Lý ma ma đốt đèn lồng tiễn ông.

Phát tay cho nha hoàn bà tử đi xuống, còn lại Dịch Cẩm An và Dịch Cẩm Ninh ở trong phòng, nằng hỏi: “Cảm giác tối nay như thế nào? Còn chịu đựng được không? Không được thì đừng cố gắng gượng!”

Dịch Cẩm An thất thanh cười khô, hai chữ người thân trước nay với nằng ta chỉ là thứ xa lạ, trước giờ nằng chưa từng biết được cảm giác quan tâm do người thân mang đến. Hôm nay nhận được sự chân thành và ôm Dịch Trường Hoa ấp, nằng ta đã thấy thoải mái rồi, còn quan tâm có chống đỡ được hay không cái quái gì, quá mức đau đớn sẽ không còn cảm giác, tập thành thói quen là được.

Nằng ta trở mình lật qua lật lại, ngồi dậy, nhỏ giọng nói với Dịch Cẩm Ninh, A Mục có thể không phải mẹ ruột của nằng ta, nếu không chắc chắn bà sẽ để ý đến nằng ta. Đây là nghi ngờ trong lòng nằng ta, không ngờ bây giờ lại chia sẻ với Dịch Cẩm Ninh, nói cho nằng biết bí mật đã cất giấu rất lâu trong lòng.

Dịch Cẩm Ninh cười với Dịch Cẩm An: “Tỷ tỷ nghi ngại cho khỏe, Ninh Nhi về ngủ trước!”

Lúc này hẳn Dịch Cẩm An đang cực lực nhẫn nhịn! Dịch Cẩm Ninh vui sướng rời khỏi phòng ngủ của Dịch Cẩm An, trở về viện mình.

Nô Nhi hú lên quái dị, lấy ra một phong thư: “Tiểu thư, có một người tên Văn Mị Nhi gửi thư tsi!”

“Mị Nhi?” Nằng gửi thư nhất định là có chuyện quan trọng: “Chuyện khi nào?”

“Đưa tới lúc sáng nay, chúng ta đều ra ngoài, người gác cổng bèn đưa thư đến chỗ lão phu nhân! Lão phu nhân đợi một ngày cũng không gặp được người đem ra nỗi giận! Lúc nầy em gặp được Lương ma ma mới nhận được thư này!”

NÔ NHI bĩu môi, bắt bình thay tiểu thư, lão phu nhân cũng trông nom quá nhiều rồi, chỉ là may mắn không phải thư của Mạc Liễm Sâm, bằng không dựa theo tính tình của lão phu nhân nhất định sẽ hủy lá thư này, chuyện của tiểu thư và Mạc Liễm Sâm cứ thế đi toi!

Dịch Cẩm Ninh vội mở ra, trong thư nói phu nhân Xương Ấp Hầu nhìn trúng nằng, muốn nằng làm con dâu Chương gia, hôm nay đã đưa sinh lễ qua rồi. Nhưng Văn Mị Nhi không muốn gả cho cái gã chỉ nhìn bề ngoài thì phong lưu phóng khoáng kỳ thực bên ngoài thô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa đó. Nằng viết thư là muốn nhờ Dịch Cẩm Ninh nghĩ cách ngăn cản hôn nhân này.

Dịch Cẩm Ninh cười khúc khích, Văn Mị Nhi dùng từ thật chuẩn xác, không ngờ họ đều nghĩ như vậy.

Hiện tại Chương Dẫn Giác không còn lực uy hiếp đối với nằng, để xem Chương phu nhân xử lý chuyện đó ra sao. Nằng nghĩ hẳn Chương phu nhân sẽ không phơi bày chuyện này, như vậy Văn Mị Nhi rất có khả năng gả cho hắn.

Nếu thực sự như vậy Mị Nhi phải ở góa cả đời rồi!

Không được, không thể để Mị Nhi gả cho tên tàn phế đó!

Dịch Cẩm Ninh híp mắt, tay không tự chủ sờ lắc tay tương tư trên cổ tay trái, lòng ngón tay nhẹ nhàng ma sát từng chữ trên hạt trân châu, động tác này đã trở thành thói quen của nằng.

NÔ NHI đã trực ngủ gật, Tiểu Đào để nằng đi xuống nghỉ ngơi trước, mình ở lại hầu Dịch Cẩm Ninh. Nằng nhìn động tác lơ đãng của chủ tử mình, âm thầm buồn cười.

“Tiểu thư, có phải phải giết Chương Dẫn Giác mới có thể giải quyết vấn đề này?” Nằng rót cho Dịch Cẩm Ninh một ly trà, nghe như một câu hỏi lơ đãng nhưng Dịch Cẩm Ninh vẫn nghe được.

Dịch Cẩm Ninh lười biếng nói: “Không thể giết hắn!”

“Vi sao?”

Đây là vấn đề khiến Tiểu Đào rối rắm cả ngày nay, tiểu thư rất không tầm thường, một loạt chuyện nàng làm hình như đều mang theo thù hận nồng đậm, như điên cuồng đối xử với kẻ thù. Nàng sợ, hành động khác thường của tiểu thư khiến nàng thấy tiểu thư thật xa lạ, cách nàng rất xa, tựa như... một luồng u hồn.

“Làm sao thế?” Dịch Cận Ninh phát hiện sự khác thường của nàng, quan tâm hỏi.

Tiểu thư là quý hồn, trực giác của nàng nói với nàng như vậy!

“Tiểu thư, tại sao người lại trở nên đáng sợ như vậy? Hôm nay người làm vậy với Thế tử gia phủ Xương Ấp Hầu thật sự dọa em sợ! Còn nữa, người đối xử với đại tiểu thư cũng không giống trước, hoàn toàn giống như... nữ quý báo thù!” Nhìn Dịch Cận Ninh tròn to hai mắt nhìn mình, Tiểu Đào vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi, tiểu thư, không phải Tiểu Đào cố ý, em chỉ là... em chỉ là...”

“Tiểu Đào, cảm giác của người thật nhanh nhẹn. Nhưng người đừng sợ!” Dịch Cận Ninh kéo nàng lại gần: “Đúng vậy, ta là một luồng u hồn tới lấy mạng người, ta là tìm người báo thù. Chương Dẫn Giác, Dịch Cận An và Mạc Dật Hiền đều là kẻ thù của ta, ngay cả Tướng phủ ta cũng coi là kẻ thù, ta là nữ quý báo thù thì sao? Người chính là Tiểu Đào của ta, ta vẫn là tiểu thư của người, như vậy đủ rồi!”

Tiểu Đào ôm eo tiểu thư, tay hơi run: “Tại sao lại như vậy? Em không hi vọng người như vậy, người nên dịu dàng thiện lương, người nên...”

“Tiểu Đào, nhìn ta này!” Dịch Cận Ninh đỡ hai vai Tiểu Đào, xoay mặt nàng về phía mình: “Ta vẫn là ta, tin ta!”

Hai mắt Tiểu Đào mơ hồ đắm lệ, nàng nghiêm túc nhìn Dịch Cận Ninh. Hàng mày này, đôi mắt này, nụ cười dịu dàng này, rõ ràng chính là tiểu thư thương yêu củ nàng! Đúng vậy, tiểu thư chính là tiểu thư, tiểu thư muốn báo thù nàng sẽ giúp đỡ! Trong lòng Tiểu Đào thầm cầu nguyện cho tiểu thư, hi vọng tiểu thư có thể sớm ngày trả thù, sớm ngày khôi phục lại dáng vẻ lúc đầu, trở lại là nàng, trở lại là tiểu thư thích nói thích cười thích ồn ào!

Nàng ngẩng đầu, hít mũi: “Tiểu thư, em hiểu rồi!”

“Này, người còn khóc!” Dịch Cận Ninh vuốt mũi nàng: “Tiểu Đào ngoan, không khóc!”

Tiểu Đào cười ha ha, bỗng nhiên nói: “Tiểu thư, vậy... Vậy Chương Dẫn Giác làm sao bây giờ? Chương phu nhân và Văn phu nhân đã đối thiếp cạnh rồi, nếu người gả đi rồi, chuyện của tiểu thư Văn Mị Nhi sẽ không dễ dàng!”

“Yên tâm, Chương Dẫn Giác này đã tàn phế rồi, chỉ cần chúng ta tung tin tức này ra, còn sợ Chương phu nhân giữ mối hôn nhân này không tha sao? Dù bà ấy không buông tha nhưng Văn Hầu Gia không phải kẻ ngốc, ông ấy sẽ đồng ý sao?”

“Ha ha, chúng ta...” Tiểu Đào vui vẻ, hoàn toàn quên mất thời gian: “Chúng ta nói tin tốt này cho Mị Nhi tiểu thư!”

Dịch Cận Ninh nói: “Nhưng mà hiện tại ta mệt mỏi!”

“Hả?” Tiểu Đào kinh hãi: “Đúng rồi, hiện tại vẫn chưa đến giờ ngủ! Tiểu thư, mau ngủ đi, sáng mai bảo Nô Nhi tung tin tức này!”

Dịch Cận Ninh nằm trên giường, an tâm chìm vào giấc ngủ. Nàng nghĩ, ngày mai sẽ có tin tức tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 55: Sóng gió trước hôn nhân

Trước hôn cưới một ngày, bạn tốt của Dịch Cận An là Chương Bảo Doanh dẫn theo mấy vị tiểu thư đến Tướng phủ thêm trang cho nàng ta, Lạc Tiểu Tiểu và Văn Mị Nhi cũng tới thêm trang cho Dịch Cận Ninh, còn có vài vị tiểu thư khuê các cũng tới góp vui thêm không khí vui mừng.

Trong Tướng phủ một màu đỏ rực, nơi nơi treo đầy lụa đỏ và đèn lồng, trên mỗi một cây cột đều dán đầy hai chữ hỷ màu đỏ, có vài cửa sổ còn dán giấy cắt bách tử thiên tôn và hỉ thước báo mừng.

Lạc Tiểu Tiểu vừa tiến vào đã bị bao phủ trong một vùng biển lửa, nàng thầm than hôn lễ của người cổ đại hoá ra long trọng như này, không ngừng hâm mộ, nhớ tới hiệp nghị giữa mình và Dịch Cận Hồng trong lòng có chút chua xót. Lão cha Tướng quân Uy Trần hồ đồ của nàng muốn gả nàng cho tên thiếu gia quân là áo lượt kia. Tên gì ấy nhỉ, nàng quên mất rồi. Tóm lại trong lòng nàng khó chịu, rất khó chịu! “Tiểu thư Tiểu Tiểu đến rồi!” Nô Nhi đứng ở cửa đón nàng đi vào, Văn Mị Nhi đã đến, đang ngồi cạnh Dịch Cận Ninh nhìn hỉ nương chải đầu cho nàng.

Dịch Cận An cũng ngồi ở một bên, hai tỷ muội là song xu Cẩm Thành, khó được xuất giá cùng lúc, Dịch Trường Hoa mời cô dâu nổi tiếng nhất Cẩm Thành cùng trang điểm cho hai tỷ muội, tăng thêm tung bừng sôi nổi và không khí vui mừng. “Hôm nay tỷ tỷ thật xinh đẹp!”

Dịch Cẩn Ninh ngồi cạnh nàng ta, cô dâu nhẹ nhàng giúp nàng ta chải đầu. “Một chải đến cùng, phú quý không lo sầu; hai chải đến cùng, không bệnh lại không ưu; ba chải đến cùng, nhiều con nhiều thọ; chải nửa đến đuôi, cử án hựu tề mi; hai chải đến cùng, bị dục liền cánh cộng song phi; tam chải đến cùng, vĩnh kết đồng tâm Kiên trì đến cùng, phú quý phú quý!”

Tay cô dâu không ngừng, miệng cũng nói những lời may mắn, Tiểu Đào và Nô Nhi nghe không ngừng che miệng. Cử án hựu tề mi, bị dục liền cánh cộng song phi, vĩnh kết đồng tâm?

Dịch Cẩn Ninh nhú mày, đối tượng của những lời này là Thanh Vương! Nếu thành sự thật chẳng phát hồng bút sao? Nàng vụng trộm phi phi hai tiếng trong lòng: “Mấy lời vừa rồi không tính, không tính! Ta không muốn cử án tề mi với Thanh Vương, không muốn bị dục song phi với Thanh Vương, cũng không muốn vĩnh kết đồng tâm với hắn!”

“Ồ! Tập trung đông đủ rồi!” Một giọng nói nũng nịu truyền đến, là Chương Bảo Doanh! Hôm nay nàng đến sớm thêm trang cho Dịch Cẩn An, vừa rồi mang theo mấy người bạn đi thăm thú hậu hoa viên một vòng, chơi một mới vòng trở lại. Vừa vào thì thấy trong phòng đã đầy người ngồi, còn có vài người đang đứng.

Hi nương đang chải tóc cho hai cô dâu. “Đến đây, An Nhi muội muội, đây là thêm trang ta tặng muội.”

Chương Bảo Doanh cười hi hi đưa cho Dịch Cẩn An một hộp gỗ mạ vàng khắc hoa dán hoa văn màu hồng. Dịch Cẩn An thấy nàng cười thần bí, cười hỏi: “Là gì thế? Xem tý giấu giấu điểm điểm kìa!”

Người một phòng cũng nổi lên trí tò mò, vừa nhìn đã biết bên thứ bên trong hộp này khẳng định giá trị xa xỉ. Hi nương đang chải đầu cho Dịch Cẩn Ninh cũng ngừng công việc trong tay lại.

“Mau mở ra xem xem rốt cuộc là bảo vật gì!” Dịch Cẩn An cẩn thận từng li từng tí mở ra, vì trong phòng nhiều người nên ánh sáng mờ mờ, mọi người nín thở, chờ đợi khoảnh khắc hào hứng này. Chương Bảo Doanh ngẩng cao cái đầu cao ngạo, đắc chí. Đồ nàng tặng chính là trân bảo hiếm có có một không hai, những người này đến thêm trang đều không thể sánh với thêm trang của nàng. “Ồ!” Nhất thời trong phòng chỉ còn tiếng hít khí.

Dịch Cẩn An vừa mở chiếc hộp kia ra, cả căn phòng thoáng cái phát sáng lên, sáng sủa như ở bên ngoài. “Giao châu!”

Người có đôi mắt tinh ý lập tức đoán được đây là dạ minh châu do tiểu quốc phía đông tiến cống, nghe nói vào đêm trăng tròn giao châu sẽ roi nước mất, sáng hơn dạ minh châu bình thường gấp bội lần.

“Hả, là giao châu hả!”

Người một phòng đều không ngừng hâm mộ, người bình thường có thể thấy được giao châu ở đây đã là phúc phận của các nàng, chứ đừng nói chính mình có được giao châu. Hầu phù quả rất được thánh sùng, đến giao châu Hoàng thượng cũng ban cho họ, xem ra phải nịnh bợ mới đúng.

Người trong phòng lập tức thay đổi cách nhìn với Chương Bảo Doanh, nói chuyện cũng mang theo ý tứ nịnh hót. Dịch Cẩn An vui sướng cát hạt châu kia đi, trong phòng lại tối đi nhiều.

Sau đó là các tiểu thư khuê các khác tặng lễ thêm trang cho Dịch Cẩn An, mặc dù đưa đều có ý nghĩa mới mẻ song vẫn ngụ ý cát tường, nhưng so với giao châu của Chương Bảo Doanh thì thật sự không đáng nhắc tới.

Dịch Cẩn Ninh cũng nhận được vài lễ thêm trang, nhưng nàng chờ mong nhất lại là lễ thêm trang của Văn Mị Nhi và Lạc Tiểu Tiểu. Nàng chớp mắt nhìn Văn Mị Nhi: “Mị Nhi, lễ thêm trang của ngươi đâu?”

Văn Mị Nhi xấu hổ gọi nha hoàn phía sau đưa tới một chiếc hộp gỗ, mọi người đoán bên trong chắc là tranh chữ linh tinh gì đó.

Dịch Cẩn Ninh tràn đầy mong chờ mở ra, đồ bên trong hiện ra trước mắt mọi người, trong phòng lại một hồi hít khí. Nhưng lại rất đổi ngạc nhiên, thứ bên trong là một đoạn hồng sa?

“Là gì thế, không phải là hồng sa đấy chứ?” Có người hỏi.

“Đây là gì thế?” Mọi người nhao nhao suy đoán.

Văn Mị Nhi rất ngại ngần cúi đầu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, chỉ có mình Dịch Cẩn Ninh nghe rõ: “Đúng vậy, là một cái yếm, tự tay ta thêu! Ngươi... Ngươi đừng lấy ra được không?”

Dịch Cẩn Ninh lấy mấy thứ dài nhỏ trong hộp ra, bên trong còn một tảng hồng sa, mọi người đều muốn nhìn rõ rốt cuộc thì đó là thứ gì.

Nào biết Dịch Cẩn Ninh chỉ lấy ra một nửa rồi cất vào: “Mị Nhi thêm trang cho ta tốt lắm, là lễ vật tốt nhất ta thấy. Thực xin lỗi, ta không thể cho mọi người xem được!”

“Rốt cuộc là gì vậy? Không phải là một bức tranh chữ chứ?”. Chương Bảo Doanh cảm thấy Dịch Cẩn Ninh đang ám chỉ quà tặng của nàng không trân quý bằng Văn Mị Nhi, sống chết nắm tay Dịch Cẩn Ninh không để nàng cất vào.

“Ngươi khiến mọi người nổi lên lòng hiếu kỳ, hôm nay nhất định phải để mọi người nhìn!”

“Thứ này không phải các người muốn là có thể nhìn thấy, Mị Nhi nói chỉ mình ta được xem, cho nên rất có lỗi với mọi người, thật xin lỗi!”

Dịch Cận Ninh rút tay ra, sai Tiểu Đào cất tất cả lễ vật. Tất cả mọi người đều tỏ vẻ đã hiểu, nhất định là Văn Mị Nhi tặng lễ thêm trang chẳng đáng giá, nàng mới không dám lấy ra cho mọi người nhìn. Chương Bảo Doanh lại sống chết lôi kéo tay Văn Mị Nhi nói: “Sao người có thể như vậy chứ? Mọi người đều được xem như nhau, rất công bằng! Người xem lễ vật của chúng ta, của mình lại giấu đi, còn tưởng người tặng thêm trang rất tốt!”

“Lễ vật của ta rất bình thường, các người muốn xem thì xem, hà cớ gì lôi lôi kéo kéo?” Văn Mị Nhi nhìn những tiểu thư khoe tự cho là đúng này, không phải mình tranh thì là ám đầu, nàng sống trong phủ An Dật Hầu đã xem đến phát ngán rồi. Chương Bảo Doanh bị nói khuôn mặt đỏ lên, vội buông tay nàng ra.

“Được rồi, xem ra mọi người nói rất đúng, người là tặng lễ mờ ám! Không dám lấy ra!”

“Có cái gì mà mờ ám?” Văn Mị Nhi cười lạnh, nói với Dịch Cận Ninh: “Ninh Nhi, người lấy ra đi. Để mọi người nhìn một cái, cái gì mới là lễ vật thật sự. Lễ quý ở tình nghĩa chứ không phải giá cả thế nào, các người đều cảm tiền trong nhà tới khoe khoang, có ý nghĩa à?”

Mọi người bị nói mặt đỏ tai hồng, rói rít cúi đầu.

Dịch Cận Ninh sai Tiểu Đào lấy cái yếm ra, nàng cũng muốn nhanh chóng xem xem rốt cuộc yếm Mị Nhi thêu cho nàng trông như thế nào!

Văn Mị Nhi không giống các tiểu thư khuê các bên kia hành động cử chỉ đều có quy phạm, mẹ ruột nàng mất sớm, được nhận nuôi dưới tên đích mẫu, nhưng không được chăm sóc, từ nhỏ tính tình đã quái gở, thích nam tính hóa, tác phong làm việc cũng giống tác phong của hiệp nữ. Nàng có thể ngồi xuống thêu vài thứ đã tốt lắm rồi, chỉ sợ thêu xấu, khiến nàng bị chê cười.

Tiểu Đào cầm chiếc hộp đưa cho Dịch Cận Ninh, Dịch Cận Ninh cẩn thận mở ra, đây là Mị Nhi tặng, mặc kệ bên trong là thứ gì đều có thể khiến nàng trân trọng, nàng muốn cất giữ thật kỹ.

Ai dè vừa mở ra, Dịch Cận Ninh lập tức nhui mày, đây là... là uyên ương hí thủy hay là vịt gòi đánh nhau?

“Ôi chào! Là một chiếc yếm uyên ương hí thủy!” Mọi người ôm bụng cười lăn lộn: “Đây là cái gì chứ, thêu như vịt lên cạn vậy.”

“Đây là vịt lên cạn sao? Căn bản là một con gà rừng!” Chương Bảo Doanh cười ha ha, có thể bắt được cơ hội mỉa mai người khác, nàng ta một khác cũng không buông tha.

“Người nói là gà rừng thì là gà rừng!”

Thấy ánh mắt không thể tin được của mọi người và sự kinh ngạc của Dịch Cận Ninh, Văn Mị Nhi không hề gì nhún vai, người khác muốn nói sao thì nói, nàng chẳng quan tâm.

Từ sau khi di nương của nàng mất, nàng chẳng quan tâm gì nữa, dầu rằng mẹ cả từng nhiều lần khuyên nhủ nàng không thể cứ vậy mãi, phụ thân cũng thường xuyên mắng nàng không hiểu quy củ, không giống con gái.

“Đừng vậy!” Dịch Cận Ninh kéo tay Văn Mị Nhi, ôm nàng vào lòng: “Mị Nhi, người tặng thêm trang cho ta, ra rất thích, thật đấy!”

“Người thích là được! Nếu không thích, ta cũng không sợ người vứt đi!”

Văn Mị Nhi vỗ vai nàng, khôi phục tươi cười.

Trong phòng lại có tiếng nói ồn ào, sau khi mọi người trêu chọc nhau, Dịch Cận Ninh chợt nhớ ra Lạc Tiểu Tiểu vẫn chưa thêm trang cho nàng.

“Tiểu Tiểu, của người đâu?”

Mọi người nhìn Lạc Tiểu Tiểu, đứa con gái nửa đường nhận về của Tướng quân Uy Trấn này, ai mà biết được có phải giả mạo hay không?

Nghe nói trên người có vết bớt, hình như là ở chỗ bí mật trên cơ thể, cũng không biết Tướng quân Uy Trấn làm thế nào thấy được, nói không chừng là phong lưu trong Vạn Hoa lâu, không cần thận liếc thấy.

Có người che miệng cười trộm, có người lén lút nhỏ giọng thảo luận. Song Lạc Tiểu Tiểu lại coi như không có chuyện gì, lấy lễ vật của mình ra.

“Ninh Nhi, đây là lễ vật của ta, người mở ra nhìn đi, xem có thích hay không?”

Quà ít lòng nhiều, tặng lễ là ở tình cảm, không quan trọng giá cả ra sao. Giống như Văn Mị Nhi thêu cho Ninh Nhi một chiếc yếm, thứ nàng tặng cũng rất bình thường, thậm chí còn không chịu được so với Văn Mị Nhi.

“Là gì thế? Mong chờ quá!”

Mọi người đều lộ ra ánh mắt mong đợi, Dịch Cận Ninh lại càng nôn nóng muốn mở quà tặng ra, nàng liếc Lạc Tiểu Tiểu một cái rồi mới dám động thủ.

Nàng sợ lát nữa mở quà ra trước mặt mọi người mở ra quà tặng không bằng người khác, để người ta chê cười, Lạc Tiểu Tiểu sẽ không vui.

“Không sao, người lấy ra đi, đồ tốt thì mọi người cùng nhau thưởng thức, và lại đâu không đáng giá lắm cũng thế cười nhạo ta, không phải sao?”

Lạc Tiểu Tiểu là cô nương thích cười, hàng ngày đều tươi cười rất khiến người yêu thích vui mừng, các hỉ nương cũng rất xem trọng nàng, đều lôi kéo tay nàng tỏ ý ngày nàng thành thân họ sẽ giúp nàng trang điểm. Họ mặc kệ chuyện nhỏ như hạt vừng ở hậu viện này, miễn là công việc kiếm tiền, đứa nhỏ lại khiến họ yêu thích, họ cũng vui vẻ chài đầu chúc phúc giúp nàng.

“Dừng!” Lạc Tiểu Tiểu vội vàng xua tay: “Ta không tính lấy chồng!”

“Hả?”

Mấy bà hỉ nương lộ vẻ lúng túng, mọi người cũng tỏ vẻ không hiểu. Dịch Cẩm Ninh nhìn nàng, vẻ mặt mơ hồ: “Sao người không lấy chồng?”

Mặc dù ca ca và nàng ký kết thỏa thuận, nhưng đầu thế nào cô nương cũng phải lập gia đình! Nếu nàng không làm chị dâu của mình, nhưng làm chị dâu của người khác cũng không sao!

Thấy Dịch Cẩm An và mọi người trong phòng đều có ánh mắt kỳ quái, Lạc Tiểu Tiểu cười xấu hổ: “Ý ta là.. Ý là... Ta đã lập gia đình rồi!”

“Người lập gia đình rồi?” Dịch Cẩm An khó hiểu: “Người gả cho ai hả? Không thấy cha người nói đến chuyện này, tất cả mọi người đều không biết!”

Lúc tướng quân Uy Trần vừa mới thừa nhận đứa con gái này, bọn họ đều đi uống rượu mừng và ăn kẹo mừng, khi đó Tướng quân Uy Trần còn nói một cách khẳng định với mọi người rằng Lạc Tiểu Tiểu vẫn chưa lập gia đình mà!

“Đúng vậy, lúc chưa trở lại phủ Tướng quân, ta được một người trong gia đình nghèo cứu. Lúc đó ta nhớ lại, là từ lúc đó làm con dâu nuôi từ bé, sau này trưởng phu ra ngoài tìm kế sinh nhai, ta phải đi tìm hắn, bây giờ vẫn đi tìm!”

Lạc Tiểu Tiểu nói dóc mà mắt không nháy lấy một cái, quả là cao thủ.

Tiểu Đào và Nô Nhi phía sau âm thầm bội phục, A Trúc cũng biết cô nương này, rất thẳng thắn, lần trước còn giúp hắn một lần, trong lòng cũng rất quý nàng.

“Hả? Người nói người gả cho ai cơ?”

. Chương Bảo Doanh là người bát quái, luôn thích nghe chuyện riêng của người khác, lúc này lại nghe Lạc Tiểu Tiểu nói đã lập gia đình, không kìm được bèn hỏi.

Người trong phòng cũng tò mò thân thể của Lạc Tiểu Tiểu, đòi hỏi nàng nói một vài chuyện đã trải qua và chuyện trong nhà trưởng phu nàng.

Lạc Tiểu Tiểu gặp trận thế như này bị dọa sợ đến lúng túng, liên tục ôm trán.

Dịch Cẩm Ninh giúp nàng giải vây, nàng bĩu môi: “Hôm nay Tiểu Tiểu mệt mỏi, hôm khác mọi người lại nghe nàng nói có được không? Hơn nữa mai là ngày đại hỉ của ta và tỷ tỷ, các người như thế này là muốn nghe chuyện xưa, hay tới chúc phúc tỳ muội bọn ta, tới thêm trang thêm không khí vui mừng vậy?”

Chuyện cứ như vậy bị quyết định, không có ai nhắc lại chuyện của Lạc Tiểu Tiểu nữa, nhưng vẫn có người mang lòng nghi ngờ, cô nương này không phải con gái Tướng quân Uy Trần à, sao lại tên Lạc Tiểu Tiểu?

Mặc dù lòng mang nghi ngờ song bọn họ cũng không quan tâm nhiều như thế, vừa thêm trang vừa chúc phúc, cười cười nói nói đùa giỡn với nhau.

Cười đùa một trận, mọi người đều giải tán. Chương Bảo Doanh ở lại Tướng phủ tâm sự với Dịch Cẩm An. Mai là ngày đại hôn rồi, nàng hỏi Dịch Cẩm An có hồi hộp hay không.

Trong đình nhỏ tại hậu hoa viên, Dịch Cẩm An chợt ưu thương nhìn về phía xa, một lúc lâu không mở miệng.

“An Nhi muội muội, muội không vui về sao?”. Chương Bảo Doanh cảm thấy Dịch Cẩm An thay đổi rất nhiều, có phần buồn bực không vui.

“Không phải, muội rất vui về!”

Không phải nàng ta không vui, chỉ là cảm thấy sẽ lập tức lấy chồng, nhưng không có lời chúc phúc của mẫu thân. Nàng ta than thở một tiếng, tự an ủi mình, có Dịch Trường Hoa thật lòng yêu thương đứa con gái là nàng là đủ rồi, còn gì để oán trách nữa đây!

Dịch Cẩm Ninh cũng mang theo Văn Mị Nhi và Lạc Tiểu Tiểu đến hậu hoa viên, hậu hoa viên đang dịp hoa nở, không cô nương nào không thích hoa, Văn Mị Nhi và Lạc Tiểu Tiểu cũng không ngoại lệ.

“Tỷ tỷ cũng ở đây sao?” Dịch Cẩm Ninh vòng qua hành lang, đi vào tiểu đình, thông dong ngồi xuống. Chương Bảo Doanh không thích Dịch Cẩm Ninh, cảm giác nhiều khi nàng rất ra vẻ. Tuy đáng ghét hai tỷ muội giống hệt nhau, nhưng nàng liếc mắt một cái là phân biệt được.

“Ninh Nhi muội muội cũng tới à!” Nàng nhếch khóe môi cười cứng ngắc, không biết vì sao thốt ra một câu: “Không biết sau này con gái của kỹ nữ gả

cho Thanh Vương rồi sẽ có kết quả như thế nào?”

“Bảo Doanh!”

Dịch Cận An cũng có phần không vui, ngoài mặt nàng ta là tỷ tỷ của Dịch Cận Ninh, sao nàng có thể không nhìn mặt mũi mình chứ?

“Người nói cái gì? Lạc Tiểu Tiểu đứng cạnh Dịch Cận Ninh: “Người lặp lại lời lần nữa, ai là con gái kỹ nữ?”

“À...” Chương Bảo Doanh bị nghẹn, vừa rồi nàng nhanh mồm nhanh miệng tính châm chọc Dịch Cận Ninh một lần, không nghĩ tới cũng sẽ kéo theo Dịch Cận An vào trong.

Bốp!

Một bàn tay Dịch Cận Ninh đánh qua, đánh cho Chương Bảo Doanh nước mắt chảy dài. Nàng hận nhất người cố tình gây sự, hàng ngày nhìn chăm chăm vào chuyện riêng của người khác, vừa có gió thổi cỏ lay là tự động nói lung tung.

Chuyện Tam di nương không phải chuyện ai cũng có thể nói lung tung, dù là người Dịch gia cũng không được, huống chi Chương Bảo Doanh là người phủ Xương Ấp Hầu.

“Người... Người dám đánh ta, người biết ta là ai không? Bá phụ ta là Xương Ấp Hầu! Người... Vậy mà người dám đánh ta! Ta liều mạng với người!” Chương Bảo Doanh vô cùng tức giận, vừa định ra tay thì bị Văn Mị Nhi một phát bắt được.

“Là người mắng người trước, bây giờ còn muốn đánh người, người còn lý sự?” Văn Mị Nhi rất ghét nhìn những thứ cho mèo này khua môi múa mép, chẳng khác gì đám phụ nhân hậu viện của phủ thân, thích nói năng chua ngoa đã thương người. Chương Bảo Doanh yếu ớt đã quen, nàng hất tay Văn Mị Nhi ra.

Nàng là đích nữ của nhị lão gia Chương Vũ Hùng phủ Xương Ấp Hầu, Chương Vũ Hùng là Lễ Bộ Thượng Thư, bên ngoài nổi tiếng thanh liêm nhưng là một nam mỵ họan sợ vợ. Phu nhân Minh thị không con chỉ có một con gái bảo bối là Chương Bảo Doanh, nâng trong lòng bàn tay sợ ngã, ngậm trong miệng sợ tan, thương yêu như thịt trên đầu quả tim vậy.

Hôm nay Dịch Cận Ninh đánh nàng, nàng còn không thể để mẩu thân chanh chua của mình đến ồn ào sao? Lạc Tiểu Tiểu mơ hồ lo lắng cho Dịch Cận Ninh, Dịch Cận Ninh ngược lại không lo lắng chút nào, nếu là Chương Bảo Doanh gây sự trước, nàng mới không sợ kẻ xấu làm loạn tư tưởng. Chương Bảo Doanh khóc nức nở trở về phủ Xương Ấp Hầu, trước mặt Minh thị khóc lớn ồn ào một hồi, thêm mắm dặm muối nói Dịch Cận Ninh cố tình gây rối đánh nàng. Minh thị tức giận không thôi, xúi giục phu quân Chương Vũ Hùng đến Tướng phủ đòi công bằng cho con gái.

Chương Vũ Hùng là người hiểu ra lý lẽ, tất nhiên ông biết con gái mình cấu kinh đều do Minh thị nuông chiều nàng vô pháp vô thiên như vậy. Nàng cũng không suy nghĩ một chút xem, người ta là đích nữ Tướng phủ, là người Hoàng Thái hậu coi trọng, phu nhân Minh thị của mình ở nhà âm ỉ thì cũng thôi đi, bây giờ còn muốn ra ngoài gây chuyện.

“Chàng không có lương tâm, lúc đầu mắt thiếp bị mù mới coi trọng chàng, nhà mẹ đẻ thiếp giúp chàng lấy được vị trí Thượng Thư thật đúng là sai lầm!”

Không ngờ Minh thị chua ngoa vô lễ lại đến mức độ này, bà lão nhai mắng chửi ông không ngừng. Lúc thì nói Chương Vũ Hùng là người nhu nhược, con gái mình bị âm ức cũng không dám ra mặt, lúc thì nói bà bị mù mới gả cho ông.

Chương Vũ Hùng lắc lắc đầu, không để ý hành động quá đáng của vợ mình, bị Minh thị mắng, bắt đắc dĩ trốn vào thư phòng.

Minh thị thấy ông không ngó ngang đến mình, lại hùng hùng hổ hổ tự mình dẫn Chương Bảo Doanh đến tướng phủ, nói muốn tìm Dịch Cận Ninh tính sổ, ý kiến với Dịch Trường Hoa. Bảo Nhi là tâm can bảo bối của bà, từ nhỏ được bà nâng niu trong tay mà thương yêu, đến bà không nỡ đánh thế mà người ngoài lại dám đánh, bảo bà làm sao dẫn được con tức này?

“Ngài xem con gái tốt của ngài đánh con gái ta thành dạng gì rồi?”

Minh thị vào Tướng phủ, Dịch Trường Hoa không rõ xảy ra chuyện gì. Thấy người đến là khách liền mời bà vào phòng trách, pha trà tiếp đón.

Ai dè Minh thị vừa vào phòng khách đã mắng chửi không ngừng, khuôn mặt già nua Dịch Trường Hoa nhất thời chuyển thành màu xanh.

“Chương phu nhân, mời tôn trọng ta một chút, dầu gì ta cũng là Thừa Tướng một nước, há lại để bà hô to gọi nhỏ? Dịch mỗ có lòng tốt chiều đãi bà, nếu bà không thích thì có thể đi ngay lập tức. A Phúc, tiễn khách!”

Dịch Trường Hoa bỗng nhiên đứng dậy, dựa vào cái gì mà ông có lòng tiếp đón còn phải bị người ta mắng chửi? Chuyện Ninh Nhi không phải chỉ là mấy đứa trẻ cãi nhau thôi à, làm gì mà phải chuyện bé xé ra to như thế? Và lại vừa rồi ông nghe nói là Chương Bảo Doanh tự gây sự trước, bây giờ đến đây còn vu oan cho người?

“Dịch Trường Hoa, đừng lời chức Thừa Tướng ra dọa lão nương, lão nương mới không phục cái chức này của người. Nếu hôm nay người không gọi Dịch Cận Ninh ra đây nhận lỗi với con gái ta, ta sẽ... Ta sẽ không đi!”

Minh thị thờ hồn hên ngồi trên ghế trong phòng khách, động tác không di chuyển. Dịch Trường Hoa hoàn toàn hết chỗ nói, gặp phải người đàn bà chanh chua như vậy, thật không biết Chương Vũ Hùng làm thế nào mà chịu đựng được!”

Ông uống một ngụm hết trà trong chén, không thêm để ý loại người cố tình gây sự như thế này, ông phát tay áo: “Chương phu nhân, nếu ngài không có chuyện gì quan trọng, thứ cho Dịch mỗ không tiếp!”

Nhìn Dịch Trường Hoa bực bội rời đi, Minh Thị càng thêm tức giận, bà rời khỏi phòng khách, la to trong Tương phủ.

“Dịch Căn Ninh, ngươi không biết xấu hổ, dám đánh con gái ta? Ngươi ra đây cho ta, ra đây cho ta!”

Minh thị ở Tương phủ có hành động điên cuồng khiến người trong Tương phủ từ trên xuống dưới sợ hãi người, Minh thị bị điên rồi à?

Minh thị túm lấy một tiểu nha hoàn: “Dịch Căn Ninh ở đâu? Lão nương muốn gặp nàng!”

Không thể không nói, Minh thị quả thực là một bà điên. Quả thực, bà chỉ nghe lời nói một phía của Chương Bảo Doanh. Còn chưa rõ ràng tình huống đã chạy tới âm ỉ, dù ai nhìn cũng sẽ cho bà là người điên.

“Dịch Căn Ninh, ngươi đánh người nên không dám ra đây đúng không?”

Minh thị vẫn đang mắng to, Chương Bảo Doanh lại lúi lét kéo để bà đi nhanh. Người trong Tương phủ đều chỉ chỉ chỏ chỏ mẹ con họ, Chương Bảo Doanh có phần hối hận, tính tình mầu thân mình như nào, tự nhiên nghĩ ta biết rõ.

Nàng cho rằng chỉ cần mầu thân bằng lòng, dựa theo tính tình của bà nhất định sẽ đòi công bằng cho mình, chẳng qua tình hình lúc này không mấy lạc quan. Nàng cúi đầu thật thấp, không thấy rõ mặt mũi, toàn bộ người trong Tương phủ đều đến xem trò vui.

“Đừng, mẹ, chúng ta đi thôi!”

. Chương Bảo Doanh kéo bà ra ngoài lần nữa, nhưng Minh thị sống chết không đi, tuyên bố nhất định phải tìm công bằng cho con gái.

“Dịch Căn Ninh dựa vào cái gì mà ức hiếp người, chẳng lẽ bởi nàng ta gả cho Thanh Vương thì giỏi lắm hả?”

Dịch Căn Ninh vốn đang nghỉ trưa lại bị ồn đến không ngủ được.

Nàng day mi tâm, dặn dò Nô Nhi: “Nô Nhi, ngươi đi tìm xem chổi quét nhà xí hôm qua đâu, cầm nó đuổi người phu nữ chanh chua ấy ra khỏi Tương phủ đi! Âm ỉ muốn chết, có để ta ngủ không đây?”

Nô Nhi tuân lệnh, thích thú quơ lấy cái chổi để một bên, đó là cây chổi hôm qua dùng để khều quả cầu, hôm qua nàng đá cầu chẳng may đá nó lên noc nhà xí, hoàn toàn không quét nhà xí.

“Bà ồn ào đủ chưa?” Một tay Nô Nhi chống hông, nàng đứng trước cổng Trúc Uyển, một tay giữ chổi chỉ vào Minh thị: “Ồn đủ rồi thì cút cho ta!”

Tiểu Đào thấy dáng vẻ này của Nô Nhi liền vui vẻ: “Nô Nhi, tiểu thư nói cứ dùng cây chổi này quét bà ta ra ngoài là được!”

“Ngươi... Các ngươi...” Minh thị chỉ vào Tiểu Đào và Nô Nhi: “Mấy tên nô tài chết bầm các ngươi, còn không mau gọi tiểu thư các ngươi đến nhận lỗi!”

“Chương phu nhân, trước nay tiểu thư chúng ta không làm ra chuyện gì có lỗi cả! Dựa vào đâu mà bảo tiểu thư ra mặt, nếu bà không đi chúng ta sẽ đuổi bà!”

Tâm tình Tiểu Đào tốt nói với bà, Minh thị này thoát nhìn là một người phu nữ chanh chua, dáng vẻ hiện tại của bà cứ như một người đàn bà chanh chua chửi đồng, rất thú vị.

“Tại sao à, ngươi xem đi, ngươi xem đi!” Minh thị kéo con gái mình ra, chỉ vào mặt nàng: “Đây không phải do con tiện nhân Dịch Căn Ninh đánh à? Con gái của ta biết điều như vậy, tại sao Dịch Căn Ninh lại đánh nàng?”

Xem ra Minh thị là người bao che khuyết điểm, không phân biệt tốt xấu đã oan uổng người tốt.

“Bà xem xem có phải con gái mình giờ thủ đoạn khiến người ta không quen nhìn không? Dấu tay đó đâu phải tiểu thư đánh, rõ ràng là bị một tên nam nhân đánh!”

Vết sưng trên mặt Chương Bảo Doanh hơi mờ đi, thoát nhìn chỉ thấy vết bàn tay thật to mờ mờ, rất giống bị nam nhân đánh.

Chương phu nhân nhìn cũng hoài nghi tròn mắt nhìn Chương Bảo Doanh, Chương Bảo Doanh liên tục lui về phía sau, uất ức bĩu môi: “Là Dịch Căn Ninh đánh, An muội muội cũng thấy!”

Người làm đứng một bên xem trò hề cũng không kìm được cười khúc khích, Chương phu nhân này rất buồn cười.

“Mẹ, chúng ta về trước đi! Trở về hãy nói!” Chương Bảo Doanh thấy tình thế như vậy không thể không kéo Minh thị rời khỏi Tương phủ.

Xa xa còn nghe được âm thanh hình hổ của Minh thị: “Con nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc vì sao Dịch Căn Ninh đánh con!”

Người làm Tướng phủ hai mặt nhìn nhau, rõ ràng Chương phu nhân này không biết rõ chuyện gì đã tới Tướng phủ gây chuyện. Đáng về đó.... Thật đúng là mắt mặt, phủ Xương Ấp Hầu cũng không quản, mặc kệ bà!

Dịch Cận Ninh trở về Trúc Uyển, không còn tâm tình ngủ nữa.

Nàng gọi Tiểu Đào rót cho nàng chén trà lại, hương trà lại thơm ngát ngọt ngào tràn đầy trong miệng, Dịch Cận Ninh cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

“NÔ NHI, tối nay ngươi có thể giúp ta đến phủ Xương Ấp Hầu nhìn ngó một chút không?”

Khẽ hóp một ngụm trà lại, Dịch Cận Ninh lười biếng đứng lên, lục tìm trên giá sách. Hôm qua nàng xem bí sử Nam Lăng, cảm thấy Công chúa A Mục là một nữ nhân rất giỏi.

Nam Lăng luôn lấy nữ tử vi tôn, người thừa kế hoàng thượng đều là Công chúa của Hoàng thất trúng tuyển. Nghe nói Công chúa A Mục là người có khả năng trở thành người thừa kế nhất trong những người đưa lựa chọn, lại bởi Hoàng thất tranh đoạt nên mất đi hy vọng, mang theo tiểu công chúa mới chào đời bỏ trốn đến Tây Việt, một lần trốn tránh chính là mười năm.

Nàng thở dài, thả quyển sách lại trên giá. Có vài chuyện biết càng nhiều càng nguy hiểm, nàng vẫn là không biết thì tốt hơn.

“Hả? Tiểu thư, người bảo em đến phủ Xương Ấp Hầu làm gì?”

NÔ NHI thấy tiểu thư nói mỗi một câu rồi dừng lại, cầm sách bỏ lại giá, hình như có chuyện gì không quyết định được, bèn mở miệng hỏi: “Tiểu thư lo lắng chuyện gì sao?”

“Không phải, chỉ là ta có chút thương cảm mà thôi!” Dịch Cận Ninh hơi dừng lại, quay đầu lại nói: “Đêm nay ngươi đến phủ Xương Ấp Hầu xem tình hình Chương Dẫn Giác như thế nào rồi, tiện thể xem Xương Ấp Hầu làm thế nào với Minh thị!”. Chương Bảo Doanh gây ra chuyện sai lầm còn tìm mẫu thân nàng tới đây gây chuyện, trở lại phủ Xương Ấp Hầu nhất định sẽ bị trừng phạt. Nghe nói Chương Vũ Hùng là người sợ vợ, e không quản được vị phu nhân điều ngoa kia, đành mặc bà càn quấy.

“Vâng!”

NÔ NHI đáp một tiếng, toan bước đi thì Dịch Cận Ninh gọi nàng lại.

“Cẩn thận đấy, ba lão già phủ Xương Ấp Hầu đều có chút võ công, đừng để người ta bắt được! Đi đi!”

NÔ NHI vốn không có bản lĩnh gì, chỉ có chút tài trộm vặt móc túi, giả như nàng bị huynh đệ Chương Vũ Thành bắt được, ắt hẳn sẽ không tha nàng dễ dàng.

Ba huynh đệ Chương Vũ Thành người người đều có bản lĩnh, lão đại Chương Vũ Thành được Hoàng thượng yêu mến không biết làm được chuyện lớn gì được phong Hầu Gia, hơn nữa tương truyền nhiều thế hệ. Lão nhị Chương Vũ Hùng thoát nhìn bề ngoài là người chất phác, kỳ thực là người khôn khéo nhất toàn bộ phủ Xương Ấp Hầu, người này mới thực là giả heo ăn thịt hổ. Lão tam là Chương Vũ Dao, cũng là Dao phi được sủng ái trong cung, con trai bà bây giờ là Huyền Vương quyền thế ngập trời, phủ Xương Ấp Hầu nắm giữ không ít trọng thần trong triều.

Dịch Cận Ninh hí mắt, Nô Nhi thấy nàng phát tay liền chạy ra ngoài. Nàng cũng là một đứa nhỏ thông minh lanh lợi, Dịch Cận Ninh nói một chút nàng đã hiểu rõ. Ý Tiểu thư là nàng tự hành động, mang theo mấy tên bạn bè khất cái cùng nhau làm. Tỷ như xảy ra chuyện gì, nàng cũng có thể chuồn trước.

“Ừm, Tiểu Đào!” Dịch Cận Ninh trở lại giường nằm, Tiểu Đào đáp chần cho nàng xong, nàng xóc lên ném một bên: “Ta nóng lắm! Đừng mất công đắp lại!”

“Tiểu thư, có phải có chỗ nào không thoải mái không?”

Tiểu Đào cũng nhìn ra, hôm nay tiểu thư rầu rĩ không vui, không biết có phải lời nói của Chương Bảo Doanh kích động nàng không?

“Không có chuyện gì, ngày mai là đại hôn, chỉ là ta cảm thấy tim đập thật nhanh. Ngươi nói xem, có phải ta quá điên cuồng không? Nếu ngày mai Mạc Liễm Sâm không đến hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn...”

Tiểu Đào đáp chần cho nàng xong: “Người ấy, suy nghĩ nhiều quá! Không đắp chăn sẽ cảm lạnh, nếu thế em sẽ bị lão gia mắng, người sẽ vui về sao?”

Dịch Cận Ninh đành phải nghe lời đắp chăn.

“Không phải em nói người, tiểu thư! Người cũng biết mỗi cô dâu gặp phải chuyện lớn trong đời đều sẽ căng thẳng, hồi hộp, người lo lắng cũng vô dụng. Huống chi sự phụ lại không xảy ra chuyện gì, người nói vậy, nếu hẳn thực sự xảy ra chuyện người khóc cũng không kịp!”

Dịch Cận Ninh nghe xong đáp lại một tiếng, cũng không biết Tiểu Đào có nghe thấy không, hoảng hốt một lúc rồi chìm vào giấc ngủ. Đợi đến khi nàng tỉnh lại đã là thời gian cơm chiều.

Nô Nhi đã về từ sớm, nàng buông hạt dưa trong tay, uống một ngụm trà nói: “Tiểu thư, người ngủ ngon thật, em chờ người rất lâu rồi!”

“Nô Nhi, mấy buổi tối gần đây tiểu thư ngủ không ngon, muội cũng biết còn gì!” Tiểu Đào trách cứ.

“Không sao, Nô Nhi nguoi nói tiếp đi!”

Nô Nhi háng giọng, liếc bên ngoài một cái: “Tiểu thư, tin tốt!”

Dịch Cẩm Ninh chợt tỉnh táo tinh thần: “Tin gì tốt!”

“Không phải hôm qua người bảo em đi tung chuyện xấu của Chương Dẫn Giác à? Em để đám huynh đệ trong ngôi miếu đồ nát kia cùng hành động, hiện tại toàn bộ Cẩm Thành đều biết chuyện hư hỏng của hắn rồi!”

“Thật sao?” Tiểu Đào sợ hãi kêu lên: “Vậy hắn có phản ứng gì, có phải giống như phát điên muốn thất cổ tự tử không?”

Nô Nhi nín thở: “Thật không nghe nói chuyện này, chỉ nghe được hắn biết bản thân bất lực, lại không hiểu rõ mình bị làm sao, mới rất nhiều đại phu cũng không có cách nào chữa khỏi. Trong con giận dữ hắn tàn ác phạt roi hai thị thiếp ở hậu viện, đánh cho bọn họ máu tươi đầy người mới thôi. Lúc này hai người thị thiếp đó đều sắp tắt thở rồi!”

“Phu nhân Xương Ấp Hầu có phản ứng như thế nào?”

Hiện tại Dịch Cẩm Ninh muốn nhìn nhất chính là phản ứng như phát điên của Lam thị, kiếp trước nữ nhân kia đối xử với nàng như nào nàng vẫn không quên. Hiện tại con trai của bà chưa sinh cháu trai cho bà đã bị đứt tử tôn căn, nhất định bà ta sẽ khóc đến hôn mê.

“Ha ha ha...” Nô Nhi vừa nghe Dịch Cẩm Ninh muốn nàng kể phản ứng của phu nhân Xương Ấp Hầu, liền tục ôm bụng cười không ngừng.

Tiểu Đào cũng nóng lòng muốn biết kết quả, vội nói: “Muội nói nhanh đi!”

“Phu nhân Xương Ấp Hầu nghe xong không tin, trực tiếp còi quần con trai xuống muốn tra xét, kết quả không nhìn ra cái gì, bà còn liên tục mắng các đại phu là thùng com! Ha ha, người không nhìn thấy vẻ mặt lúc đó của bà ấy như trái cà vậy, liên tục kêu ông trời muốn giết bà ấy. LÀM em buồn cười muốn chết, nếu tiểu thư nhìn thấy nhất định cũng sẽ cười đến đau bụng.

Ha ha! A Trúc ngoài cửa nghe thấy cũng không kìm nổi cười nhạo một tiếng, phu nhân Xương Ấp Hầu không đến mức đấy chứ!

“Hôn sự của Mị Nhi thì sao?”

Đây mới là quan trọng nhất, sáng mai nàng xuất giá rồi, chưa kịp biết kết quả nữa cho nên mới gấp rút kêu Nô Nhi đi tìm hiểu sự việc.

“Hôn sự của tiểu thư Mị Nhi bị hủy rồi!”

Hôm nay tiểu thư Mị Nhi tới Tướng phủ thêm trang cho tiểu thư nàng mới biết thì ra người tốt bụng từng làm cho nàng bánh màn thầu là Văn Mị Nhi. NÔ NHI thầm than trên đời thật sự còn rất nhiều người tốt, giống như tiểu thư, giống như ca ca, giống như Tiểu Đào tỷ, giống như tiểu thư Mị Nhi lại giống như tiểu thư Tiểu Tiểu... Rất nhiều, rất nhiều người đều là người tốt.

Trước kia nàng luôn oán giận thói đời bất công, kẻ xấu thì nhiều người tốt thì ít, trộm cướp quá nhiều lương dân quá ít. Ca ca mang theo nàng hồi hải ngược xuôi, vất vả vào được Cẩm Thành lại bị trộm mất chút ít lộ phí duy nhất. Đó cũng là lý do vì sao nàng trở nên hư hỏng, nàng muốn cướp của người giàu chia cho người nghèo, muốn giết tất cả người xấu trên đời... Sau đó, nàng gặp tiểu thư, tiểu thư đối với nàng rất tốt, mỗi ngày có ăn có uống, ngủ đủ mặc ấm, hiện tại nàng rất biết đủ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Nô Nhi bật khóc.

“Nô Nhi, làm sao vậy?”

Dịch Cẩm Ninh thấy sau khi nàng nói chuyện hôn sự Mị Nhi thì im bất, còn nước mắt vòng quanh, không kìm lòng được quan tâm hỏi.

“Không sao, Nô Nhi rất hạnh phúc!”

“Không sao thì tốt!” Dịch Cẩm Ninh yên tâm, thấy Nô Nhi lau nước mắt, lại hỏi: “Sau đó thì sao? Xương Ấp phủ Hầu phủ chịu từ hôn?”

Đĩ nhiên Xương Ấp Hầu phủ không chịu từ hôn, Chương lão phu nhân giận đến tái phát bệnh suyễn.

An Dật Hầu phủ nghe thấy chuyện này vội đi lấy thiếp canh Mị Nhi về, Văn phu nhân là đương gia chủ mẫu một nhà, may mà phát hiện chuyện này sớm, lục lễ* vẫn chưa qua cửa, bằng không Văn gia đành hy sinh vô ích một cô nương rồi.

* Lục lễ bao gồm nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp tể, thỉnh kỳ và thân nghênh. Đây là lễ nghi cưới hỏi truyền thống của TQ.

Lúc đầu người của Xương Ấp Hầu phủ còn không muốn thôi hôn, chỉ thứ hai Minh thị cũng không biết ồn ào ra ngoài, chạy đến Tướng phủ gây chuyện một trận bị đuổi ra không nói, còn xúi bẩy Chương Vũ Hùng đi dây chuyện, lão gia hóa Chương Vũ Hùng sợ vợ lại có thể lần đầu đại phát thần uy trời Minh thị lại.

Hôm nay Xương Ấp Hầu phủ xảy ra chuyện này cũng không biết ai truyền ra, người một nhà vốn đã mệt ỉu mảy châu, Chương Dẫn Giác lại kêu không muốn sống, tâm tình Lam thị hết sức không tốt.

Dịch Cẩn Ninh nghe xong chỉ cười khẽ một tiếng, hiện tại Lam thị cũng coi như gặp được báo ứng rồi.

Ban đêm, phủ Xương Ấp Hầu.

“Lão gia, ngài nói câu gì đi!”

Lam thị nóng nảy, hiện tại chuyện của Giác Nhi xảy ra chuyện như vậy, bảo bà sao có thể an tĩnh lại?

“Không phải ta đang nghĩ cách đó sao?”

Xương Ấp Hầu Chương Vũ Thành thu tay lại, xoay người thông thả đi qua đi lại trong đại sảnh.

Một lão thái y râu ria hoa râu híp mắt bắt mạch cho Chương Dẫn Giác, lúc lâu sau ông mới ho khan một tiếng.

“Như thế nào?”

Lam thị cầm tay lão thái y, căng thẳng hỏi.

Lão thái y lắc đầu: “Ai da, xin thứ cho lão phu bất lực! Thế tử gia bị hạ châm, quan trọng là huyết đạo kinh mạch bị phong bế, lão phu chỉ là đại phu bình thường, không phải người tập võ, không thể đã thông kinh mạch cho Thế tử gia!”

Xương Ấp Hầu nghe xong vội xoay người lại, ông cũng căng thẳng, Giác Nhi là con trai duy nhất của ông, mà cơ thể ông những năm gần đây đã có vài tật xấu, không thể sinh con nữa. Nếu Giác Nhi bị phế thật, vậy Chương Vũ Thành ông chẳng phải tuyệt hậu sao?

“Người nói phải đã thông kinh mạch trên người hấn? Nói mau, là kinh mạch nào! Ta có thể thử xem!” Ông khản trương, ngay cả tự xưng Bồn hầu cũng tiết kiệm, trực tiếp bật ra một chữ ta.

Những người khác cũng quan tâm Chương Dẫn Giác nên không quá để ý. Nếu là bình thường, Xương Ấp Hầu tuyệt đối sẽ không tự xưng “ta”! Lão thái y vuốt chòm râu, thờ dãi nói: “E Hầu gia ngài cũng không thể làm được, kinh mạch này hợp nhất với sinh mạng con người, giả như không cẩn thận ra tay quá nặng...”

“Ra tay quá nặng thì sao?” Lam thị vội hỏi.

Lão thái y khoát tay: “Trước phu nhân đừng nóng vội, lão phu còn chưa nói xong!”

Ông coi thường nhất là những người cầu y như vậy, không đợi ông nói xong đã ra sức lôi kéo ông muốn ông nói rõ nguyên do. Trước ông đã xin Hoàng thượng lui về ở ẩn, Hoàng thượng không muốn để lão thái y có kinh nghiệm lâu năm như ông rời đi quá sớm. Thế thì cũng thôi đi, đã trẻ thế này còn bị kéo đến đây chẩn bệnh.

Ông húng hắng hai tiếng nói: “Chuyện này... Sợ rằng toàn thân tê liệt, không thể cử động được nữa!”

Xương Ấp Hầu ngã ngồi trên ghế.

“Trời ơi, ông làm vậy là muốn giết ta sao!” Lam thị la lên một tiếng, lại hôn mê bất tỉnh.

“Bồn hầu có thể thử xem! Nếu như phế thật, vậy thì... Phế đi!”

Xương Ấp Hầu suy tư một lúc, dù sao cũng không chưa được, Giác Nhi cũng không có hạnh phúc nửa đời sau, thà vật lộn độ sức với hấn một trận, không chừng còn có cơ hội thay đổi.

“Hầu gia, lão phu đã nhắc nhở ngài rồi, nên nói lão phu cũng nói rồi, nên làm lão phu cũng làm rồi. Hôm nay sắc trời đã tối, lão phu có thể về chưa?”

Lão thái thu dọn hòm thuốc, vắt ngang vai.

“Huyết kia ở trong bắp đùi cách âm nang* không xa, Hầu gia tự thu xếp ổn thoả, lão phu cáo từ!”

*Âm nang: “Hòn bí” của các zdai

Chương Vũ Thành sai người tiễn lão thái y ra ngoài, nói với Chương Vũ Hùng: “Nhị đệ, đệ cũng nghe thấy rồi? Chúng ta... Thử xem!”

“Ừm!”

Chương Vũ Hùng ngón ngang trăm mối gât đầu, Chương Dẫn Giác là cháu trai lớn của ông, là người thừa kế tương lai của Hầu phủ, nếu hấn bị phế, Hầu phủ sẽ không thể lại có tước vị rồi. Chỉ có điều để con trai mình làm con thừa tự của đại ca cũng là có khả năng. Chỉ là đại ca còn ôm một tia hi vọng với Giác Nhi, ông cũng muốn thử xem thế nào.

song vừa rồi lão thái y cũng đã nói, hành động lần này rất nguy hiểm. Dầu gì Chương Dẫn Giác cũng kêu ông là thúc thúc hai mươi mấy năm trời, nếu không cẩn thận thật... Không thể cử động được, ông há có thể vui vẻ.

“Đến đây đi! Cha, nhị thúc, Giác Nhi đã chuẩn bị tốt rồi! Phải chết Giác Nhi cũng... Rốt cuộc là không có cách làm việc nữa, còn không bằng đập đầu chết cho sáng khoái. Dù có một tia hi vọng thôi cũng phải thử, đến đây đi!”

Chương Dẫn Giác nhắm nghiền mắt, hắn vừa tỉnh dậy đã thấy bị lột sạch treo trên tường thành, còn đeo một tấm bảng đáng xấu hổ. Hắn vẫn không hiểu rốt cuộc là ai muốn hại hắn.

Lúc Dịch Cẩn Ninh làm chuyện này thật ra thì không suy tính đến một sơ hở, đó chính là mấy tên gia đình đi theo Chương Dẫn Giác. Mặc dù có vài tên bị Mạc Liêm Sâm âm thầm giải quyết, nhưng hắn vẫn bỏ sót Chương Nhượng Lan hôm đó lén lút đi theo.

“Ca ca, Nhượng Lan... Nhượng Lan biết nhất định huynh rất đau khổ, huynh nhất định phải nhẫn nhịn!” Chương Nhượng Lan thấy mẫu thân hôn mê bất tỉnh, lại thương tiếc ca ca, vội vàng an ủi: “Ca ca, nhất định huynh sẽ tốt hơn thôi!”

Chương Nhượng Lan chợt nhớ tới hôm đó sau khi ca ca ra cửa đến “Hồi đầu khách” gặp phải Dịch Cẩn Ninh, những chuyện sau đó nàng không biết nữa. Nàng như cơn mây, khẽ kêu một tiếng: “Chẳng lẽ là nàng?”

“Là ai?” Chương Vũ Thành thấy con gái có phản ứng như vậy, chỉ nghĩ là đột nhiên nàng nhớ ra gì đó: “Chẳng lẽ là người hại Giác Nhi?”

“Phụ thân, hôm đó con đi theo ca ca đến một túp lều, phát hiện ca ca nhìn chăm chăm Dịch Cẩn Ninh của Tướng phủ, huynh ấy nhìn rất lâu. Lan Nhi sợ là ca ca đi tìm nàng, nói không chừng ca ca là bị nàng hại thành như thế này!”

Chương Vũ Thành nhắm nghiền mắt, ông cũng hỏi Giác Nhi ngày đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng Giác Nhi lại chẳng nghĩ ra gì cả. Ông biết có người ám hại Giác Nhi, ra tay độc ác với hắn, nhưng không biết là ai.

Ông cũng từng phỏng đoán là kẻ thù của mình, cũng có thể Giác Nhi r ngoài trời chọc phải tai họa, mới dẫn tới kiếp nạn như bây giờ.

Hôm nay Lan Nhi lại nói có thể là Dịch Cẩn Ninh gây ra, vô công Giác Nhi mặc dầu không cao, nhưng có thể đối phó mấy chiêu với mấy tên mèo ba chân, huống chi Dịch Cẩn Ninh là tiểu thư khuê các lấy đâu ra thủ đoạn làm hại Giác Nhi chứ?

Mặc dù trong lòng ông có nghi ngờ nhưng cũng không tin lắm Dịch Cẩn Ninh có thể làm chuyện như vậy, ông thờ dãi nói với đệ đệ mình: “Chúng ta bắt đầu đi!”

Lúc Chương Dẫn Giác nhắm nghiền hai mắt chờ đợi vận mạng không biết rõ, một gã sai vặt chợt xông vào: “Lão gia, có người đưa một phong thư đến!”

Chương Vũ Thành vội vàng mở ra xem, sau khi xem xong ông giận tím mặt, khuôn mặt ông nổi gân xanh, một tay bóp nát bức thư.

“Dịch Cẩn Ninh, quả nhiên là nàng!”

Ông hét lớn một tiếng, bàn tay dùng lực vỗ lên chiếc bàn tròn gỗ lim lớn khắc hoa bên cạnh.

Bốp một tiếng, chiếc bàn tròn lớn khắc hoa bị đập vỡ. Nội lực Chương Vũ Thành quả nhiên không phải bình thường, ngay cả Chương Nhượng Lan cũng sợ hết hồn.

“Phụ thân, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Là nàng, quả nhiên Lan Nhi không đoán sai. Trong thư nói là Dịch Cẩn Ninh phế bỏ ca ca con!”

Chương Vũ Thành quay người lại, tàn nhẫn đá một cái lên người Chương Dẫn Giác: “Lão tử cho ngươi kiểm chuyện!”

“Đừng...”

Chương Dẫn Giác bị đá cong người lên, khom người ôm bụng.

“Đại ca, đừng đá, Giác Nhi đã thành như vậy rồi!”

Chương Vũ Hùng vội vã ngăn cản đại ca mình lại: “Huynh đá nữa hắn sẽ chết mất, mẫu thân sẽ tức giận!”

Hiện tại mẫu thân đã tức giận đến mức đau ốm liệt giường, nếu đại ca đá chết Giác Nhi, ngược lại giảm bớt lo lắng cho bọn họ. Nhưng mẫu thân tuổi tác đã cao, không thể chịu đựng hù dọa!

“Lá thư vừa rồi là ai gửi tới!”

Chương Vũ Hùng cũng bùng bùng lửa giận, không ngờ một tiểu thư khuôn mẫu như Dịch Cẩn Ninh lại ra tay ngoan độc như vậy với Giác Nhi.

“Không biết là một tiểu khát cái đưa thư đến nói nô tài đưa cho lão gia, không nói gì đã rồi đi rồi!”

Gã sai vật thấy hai vị lão gia lửa giận tăng cao, vội đáp một câu rồi lui xuống, chuyện của chủ nhân nghe ít thì tốt hơn.

“Nhị đệ thấy thế nào?”

Tâm tư Chương Vũ Thành không thâm sâu bằng nhị đệ mình, suy nghĩ chuyện gì cũng không chu toàn. Hiện tại ông một bụng lửa giận, hận không thể lập tức giết chết Dịch Cận Ninh. Dịch Trường Hoa kia cũng không biết làm ăn cái gì nữa, con gái mình ở ngoài gây ra chuyện lớn như vậy thế mà ông ta còn làm như không thấy!

Bây giờ ông hận cả Dịch Trường Hoa, nếu không phải ông sinh một đứa con gái đầy bụng ý nghĩ xấu xa như vậy, con trai mình sẽ chịu tội như này sao?

“Hiện tại chúng ta làm gì cũng không được!”

Chương Vũ Hùng than một tiếng, tiếp tục nói: “Hôm nay quá muộn rồi, chẳng lẽ huynh muốn lên vào Tướng phủ ám sát nàng?”

Ám sát không phải không thể, nhưng mà như thế rất mạo hiểm.

Hiện nay toàn bộ người trong Cẩm Thành đều biết Giác Nhi bắt lực, nhưng không biết là ai hại Giác Nhi. Nếu như nói ra Dịch Cận Ninh xuống tay với Giác Nhi, ông nghĩ sẽ không ai tin tưởng, đến ông cũng không tin Dịch Cận Ninh là nữ tử khuê các lại dám làm ra chuyện như vậy.

Nếu không nhận được bức thư giấu tên vừa rồi, ông cũng không nghĩ đến Dịch Cận Ninh. Trong bức thư kia đã nói rất rõ, Giác Nhi coi trọng Dịch Cận Ninh, có ý đồ bắt chính với nàng, xác thực bị nàng mê hoặc trêu chọc một trận. Còn rắc lên người hấn tiêu hồn thủy, rồi hạ châm hấn. Nghĩ đến đây Chương Vũ Thành đã cảm thấy đáng sợ, chớ nói chỉ một mình Giác Nhi đối mặt với bạo hành tàn nhẫn này.

“Ngày mai nàng gả vào Thành Vương phủ, đến lúc đó chúng ta không thể động vào nàng nữa rồi! Chẳng lẽ nhị đệ định cứ vậy bỏ qua cho nàng?”

Chương Vũ Thành càng nói càng lo lắng, ông không thể cứ như vậy bỏ qua Dịch Cận Ninh. Đến lúc đó nàng gả vào Thành Vương phủ, lại có Thái hậu bảo bọc, ai cũng đừng mong tìm nàng gây phiền toái.

Nghe nói Thái hậu rất yêu thương nàng, không ngừng tặng rất nhiều vàng bạc châu báu châu sai trang sức đến Tướng phủ, rõ ràng đang nói với mọi người Dịch Cận Ninh là người của Hoàng thái hậu bá.

Chương Vũ Hùng híp mắt, ông đi tới cửa, quay lưng về phía ca ca mình, sâu xa mở miệng: “Đại ca, ngày mai chính là ngày chết của Dịch Cận Ninh!”

“Ngày mai? Ngày mai Dịch Cận Ninh sẽ gả...”

Chương Vũ Thành nói đến đây bỗng nhiên dừng lại, ông cười cười, trên khóe môi hiện chút ý cười tàn nhẫn.

“Hiểu rồi, ngày mai là ngày chết của Dịch Cận Ninh!”

Sau khi Chương Dẫn Giác bị phụ thân mình đá một cái thì co rụt lại không nói chuyện, lúc này nghe hai vị trưởng bối nói như vậy, trong nháy mắt hấn cũng hiểu rõ.

“Phụ thân, ngày mai con cũng muốn đi, con phải nhìn thấy kết cục bi thảm của Dịch Cận Ninh! Con muốn để nàng ta sống không được chết không xong!”

Nói xong, hấn không để ý đến phản ứng của mọi người, lập tức ngẩng đầu cười to: “Ha ha ha... Dịch Cận Ninh, giả như ngươi phé ta thật, lão tử sẽ khiến ngươi dù chết cũng không an bình!”

Xương Ấp Hầu phủ bên kia đang náo nhiệt, người một nhà bàn bạc xem trên đường cướp kiệu hoa Dịch Cận Ninh như thế nào. Phải làm thế nào để phân biệt đúng người nào là Dịch Cận Ninh, người nào là Dịch Cận An.

Tướng phủ bên này cũng đèn dầu sáng rõ, ngày mai chính là ngày đại hỉ của song xu Cẩm Thành. Ngày đại hỉ, người một nhà vui vẻ đến mức không ngủ yên, đều tự ở trong phòng vội vàng chuẩn bị công việc cho ngày mai, cảm giác tất cả tối quá nhanh, cái gì cũng chưa chuẩn bị xong.

Dịch Cận An nằm trên ghế dựa gỗ lê màu xanh nhạt khảm bảo thạch khắc hoa, nửa tỉnh nửa ngủ.

Lý ma ma đi vào, nàng ta lập tỉnh lại mở mắt ra: “Như thế nào rồi?”

“Sớm đưa ra ngoài rồi!” Lý ma ma không biết Dịch Cận An muốn bà đưa thư gì đến Xương Ấp Hầu phủ, nhưng bà biết nhất định không phải chuyện gì tốt.

Lá thư bị Chương Vũ Thành vò nát kia, là nàng ta sai Lý ma ma giao cho tiểu khất cái đưa đến Xương Ấp Hầu phủ. Giờ Tý tối nay vẫn chưa tới, nàng ta nhớ đến đau đớn của bản thân, không bằng để Dịch Cận Ninh cùng đau đớn theo.

Chương Dẫn Giác là con trai độc nhất của Xương Ấp Hầu phủ, nhất định ông ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Dịch Cận Ninh, nàng ta chờ, không phải tối nay mà là ngày mai, chờ đến ngày chết của Dịch Cận Ninh!

Q.1 - Chương 56: Kiệu hoa bị cướp

Ngày hôm sau Dịch Cận An và Dịch Cận Ninh bị gọi dậy sớm để trang điểm. Dịch Cận An một mặt u ám, tối qua giờ Tý nàng ta lại bị thị tâm hoàn giày vò, đau đến chết đi sống lại, nàng ta ngậm chịu đựng một canh giờ, đợi đến gần hừng đông mới chìm vào giấc ngủ.

Nàng ta không đợi được tin tức Dịch Cận Ninh gặp phải ám sát lại bị đánh thức, trang điểm ăn mặc, trong lòng không có chút cảm giác gì. Nhưng nàng ta vừa nghĩ tới hôm nay Dịch Cận Ninh sắp gặp phải họa lớn lại cả thấy hưng phấn lạ thường. Lý ma ma ở một bên nhìn đáng vênh chéch miệng cười của nàng ta, có phần không hiểu ra làm sao.

“Ta cười rất khó coi sao? Đừng nhìn ta như vậy!” Dịch Cận An quay đầu nói với Lý ma ma: “Người cũng biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, đừng có khắp nơi nói huyên thuyên, biết chưa? Hôm nay Dịch Cận Ninh nhất định sẽ chết, người đừng giết mình!”

Tối hôm qua nàng ta vô cùng đau đớn, hù sợ Lý ma ma. Lý ma ma vì lão gia dặn dò, mã đêm không dám ngủ quá say, lo lắng tiểu thư đột nhiên xảy ra chuyện bất ngờ, muốn đến xem nàng ta thì thấy đáng vẻ, mặt mũi tiểu thư hung ác đáng sợ. Dịch Cận An càng đau đớn thì nổi căm hận với Dịch Cận Ninh càng sâu, trong miệng nàng ta lại càng là kêu gào muốn giết nàng, đúng lúc Lý ma ma đi qua thì nghe nàng ta nói Chương Vũ Thành sẽ giết Dịch Cận Ninh.

Lý ma ma gật đầu, sau đó cúi đầu không nói gì. Bỗng nhiên bà có chút sợ hãi, tiểu thư sao lại trở nên đáng sợ như thế này?

Hai tỷ muội lại một lần đồng thời xuất giá, danh chấn Cẩm Thành. Phố lớn ngõ nhỏ Cẩm Thành đều treo đầy lụa đỏ, nhà nhà đều giăng đèn kết hoa, chúc mừng đại hôn của tỷ muội Dịch Cận An. Dịch Trường Hoa và lão phu nhân mặc trang phục tràn ngập sự vui mừng, khuôn mặt tràn đầy nụ cười đứng ở đại sảnh đón chào khách đến chúc mừng.

Công chúa A Mộc núp trong một góc của Tượng phủ lặng lẽ chú ý đến động tĩnh trong Tượng phủ, bà ta trốn ở một nơi tương đối kín đáo, thời thời khắc khắc chú ý động tĩnh của Dịch Cận Ninh, A Trúc phát hiện nóc nhà có người, đuổi theo.

“Vi sao người lên lút trong Tượng phủ?”

A Trúc thấy bà ta lập tức nổi giận, mũi kiếm chỉ thẳng yết hầu Công chúa A Mộc. Võ công của Công chúa A Mộc rất cao cường, trước kia hần từng giao đấu qua với bà ta, tính toán cũng chỉ có thể cố gắng đánh ngang tay. Chỉ có điều hần luôn không quên chuyện hồi nhỏ, nhìn thấy Công chúa A Mộc liền không kìm nén được hận ý trong lòng, nếu hôm nay có thể một kiếm giết chết bà, hẳn tuyệt không nương tay.

“Người là vệ sĩ thiếp thân của nàng?”

Công chúa A Mộc híp mắt đánh giá A Trúc một thân quần áo nhẹ nhàng, vẻ mặt lạnh nhạt nhưng vẫn hiện ý cười, hình như rất thích người trẻ tuổi trước mắt này.

“Đừng đánh trống lảng, người chính là hung thủ năm đó hại ta giết chết cha mẹ đúng không?”

A Trúc vẫn nhớ người lúc đầu đưa cho hần cái gói toàn thân áo đen, trên mặt còn che một chiếc khăn màu đen, trang phục như vậy đã khắc dấu thật sâu trong đầu hần, xưa thế nào cũng không đi.

Ai ngờ Công chúa A Mộc nghe xong chỉ cười nhẹ một tiếng: “Không ngờ người là đứa bé năm đó, đã nhiều năm như vậy mà người vẫn nhớ rõ chuyện đó! Đáng tiếc, nàng nói người không thích hợp, không để người đi làm, còn cố ý để người thuận lợi chạy trốn, bằng không người cho rằng vào nơi đó còn có thể sống sót ra ngoài sao?”

A Trúc nhìn khuôn mặt tươi cười của bà ta, xiết chặt nắm đấm: “Thật sự là người đúng hay không?”

Hần không muốn giết lầm người, nhất là không muốn giết một người sau khi cho rằng bản thân mình báo thù là trong lòng có thể không còn ràng buộc. Năm đó giọng nói nữ nhân kia cũng nghe nhon nhót như này khiến người ta hận không thể một kiếm giết nàng. Nhưng hôm nay qua lúc lâu như vậy, giọng nói này hần nghe cũng có chút kỳ lạ, nhưng lại muốn xác nhận một lần.

Công chúa A Mộc đẩy kiếm của hần ra, từng bước một tiến lên, tiến đến nơi cách hần chỉ non nửa bước chân: “Người cho là như nào? Ta không phải là nữ nhân đó, người nhận lầm người!”

Bà ta tháo mạng che mặt xuống để lộ nửa gương mặt ghê sợ ra. A Trúc nhìn mà trợn to mắt.

“Người là...”

Nữ nhân tên A Mộc này đúng là... Đúng là di đưa com giúp hần cởi dây thừng, giúp hần chạy trốn. Đến nay hần vẫn luôn hiểu lầm bà ta, cảm thấy bà ta

mới chính là hung thủ hại mình giết chết cha mẹ.

“Rốt cuộc người cũng nhớ ra rồi!”

A Mục cười ngọt ngào, nửa bên mặt kia tươi cười mà bị nửa bên mặt này phá hỏng, càng có vẻ lạnh lạnh đáng sợ. Gió thổi qua, bà ta nhanh chóng che mặt lại.

A Trúc đứng sững tại chỗ. Người hại hắn giết chết cha mẹ hóa ra không phải Công chúa A Mục, mà Công chúa A Mục mới chính là người kia, người thật sự cứu mình?

Một bóng đen lướt qua, chỉ nghe âm thanh gió thổi qua, không thấy bóng dáng Công chúa A Mục đâu nữa.

A Trúc suy nghĩ một lúc, đứng dậy toan trở lại bên cạnh Dịch Cận Ninh thì thấy có mấy người đang ở bên góc kia lén lút lút.

“Ai ở đằng kia? Đi ra!”

Hắn hét lớn một tiếng, những người kia nghe A Trúc quát chói tai, sùng sốt một chút lập tức thoát ra rồi đi. A Trúc cả kinh thầm kêu không tốt vội vàng để khí đuổi theo.

Công chúa A Mục ngược lại không để ý A Trúc có đuổi theo mấy người kia hay không, bà ta từ một bên lách mình ra ngoài, quan sát Dịch Cận Ninh đang trang điểm mặc quần áo tại Trúc Uyển cách đó không xa. Mãi đến khi kiệu hoa tới, bà ta vẫn lén lén đi theo.

Mị Nhi và Lạc Tiểu Tiểu đến chúc mừng Dịch Cận Ninh, hôm nay các nàng cũng ăn vận rất có không khí vui mừng, đều là màu sắc hồng tím, nhưng so với hi phục đồ thâm của Dịch Cận Ninh thì màu sắc vẫn nhạt hơn một chút.

“Ninh Nhi, đại hỉ!” Lạc Tiểu Tiểu mang theo nụ cười trước sau như một, trên mặt còn kém không nở hoa.

Dịch Cận Ninh nghe xong, mày nhu lại nhưng rất nhanh sau đó lại giãn ra: “Cùng vui cùng vui, Tiểu Tiểu cũng phải lập gia đình rồi!”

Hôm qua ca ca gửi đến một phong thư nói có thể hôm nay không về tham dự lễ cưới của nàng, đặc biệt nói xin lỗi nàng. Nhưng ca ca lại nói cho nàng một tin tốt, mẫu thân định cư tại phía Bắc trường thành, rất hòa hợp với dân du mục. Khiến nàng vui vẻ nhất chính là chân thành của ca ca đã rung động Lạc Tiểu Tiểu, rất nhanh Tiểu Tiểu sẽ trở thành chị dâu của nàng. Hôm nay nàng là tam hỉ lâm môn, sao có thể không vui?

Chỉ có điều có việc khiến nàng lo lắng không yên, nếu Mạc Liễm Sâm không tới thì làm sao bây giờ? Đây là chuyện lo lắng suốt, hôm nay là đại hôn, cũng không biết hắn chuẩn bị như thế nào rồi!

A Trúc luôn bảo nàng yên lòng chuẩn bị thật tốt làm tân nương là được, nhưng nàng vẫn lo lắng, mí mắt giật liên tục, chỉ sợ hôm nay sẽ có chuyện lớn xảy ra.

Mị Nhi mừng khắp nơi nói cho Dịch Cận Ninh biết hôm qua Xương Ấp Hầu phủ từ hôn, Dịch Cận Ninh cũng vui vẻ với nàng. Tối qua nàng đã biết chuyện này, còn biết rõ một vài chuyện liên quan đến Xương Ấp Hầu, xem ra hôm nay Xương Ấp Hầu sẽ không bỏ qua cho người phế bỏ con trai ông ta.

Dịch Cận Ninh đang suy nghĩ thì Uyển Nhi tiến vào. Từ mười mấy ngày nay từ lúc nhị di nương bị lập giết làm thế nào cũng không nói chuyện với nàng nữa, trừ bỏ đêm trừ tịch hôm đó. Hôm nay nàng phải lập gia đình, Uyển Nhi ngược lại hai vị tỷ tỷ đều không quên, sau khi tặng quà cho Dịch Cận Ninh lại chạy đến Trúc Uyển tặng lễ mừng cho nàng.

Uyển Nhi đưa một bó hoa mới hái cho Dịch Cận Ninh, cười ha hả nói: “Chúc nhị tỷ tỷ và nhị tỷ phu đầu bạc răng long, vĩnh viễn không chia lìa!”

“Ừ, Uyển Nhi ngoan!” Dịch Cận Ninh sờ đầu nàng, nhận bó hoa tươi.

Nàng không cần chúc phúc cùng tên Thanh Vương kia đầu bạc răng long, những vẫn lặng lẽ nhận tấm lòng của Uyển Nhi.

Thùng thùng thùng, leng keng leng keng...

Bên ngoài vang lên âm thanh khua chiêng gõ tiếng, ngay sau đó là tiếng pháo nổ đi đùng, trong lòng Dịch Cận Ninh không khỏi khẩn trương.

Hỉ nương giúp nàng trang điểm xinh đẹp, lại đội khăn voan uyển ương hí thủy cho nàng, che lại tầm mắt của nàng, nàng càng thêm khẩn trương vạn phần, tay không tự chủ nắm chặt khăn đỏ.

Hỉ nương và bà mai mỗi người một bên dìu nàng ra cửa, khi qua thềm cửa hí nương cẩn thận nhắc nhỏ, mở miệng thì thầm: “Đến ngưỡng cửa, tiểu thư cẩn thận qua bậc cửa, vượt qua tất cả chướng ngại, hôn nhân với cô gia thuận thuận lợi lợi.”

Tiếng pháo nổ vang, Dịch Cận Ninh và Dịch Cận An cũng lúc tới ngưỡng cửa. Nhưng Dịch Cận Ninh bước ra cửa trước bởi Dịch Cận Ninh là trưởng nữ, dựa theo khuôn phép nên là bề trên trước tiên, nhưng Dịch Cận Ninh gả cho Thanh Vương, địa vị cao hơn Dịch Cận An, phép tắc này phải suy nghĩ khác đi rồi. Hỉ nương dìu Dịch Cận Ninh muốn vượt qua ngưỡng cửa trước nhưng lại bị Dịch Cận An ở phía sau giành trước.

“Ta là trưởng tỷ, nên để ta qua trước!”

Khuôn mặt Dịch Cẩn An bị che dưới khăn voan nên không thấy rõ vẻ mặt của nàng ta, nhưng có thể tưởng tượng đáng về nàng ta nhất định là đắc ý hả hê. Dịch Cẩn Ninh suy nghĩ, nhường đường để nàng ta qua trước. Dù sao ai lập gia đình trước đều như nhau, nàng không lo lắng gì cả!

Dịch Cẩn An qua ngưỡng cửa, lúc này Dịch Cẩn Ninh mới đi qua. Sau đó chính là trình tự huynh đệ ôm hôn nương lên kiệu hoa, đây là giai đoạn tân nương cần trải qua, là vì tiền giả.

Nhưng Dịch Cẩn Hồng không ở trong nhà, hơn nữa hai muội muội cùng xuất giá, nhiệm vụ này đành rơi xuống trên người đường huynh Dịch Văn Hoá.

Giống nhau, cũng là Dịch Cẩn An lên kiệu hoa trước, đợi sau khi Dịch Văn Hoá ôm Dịch Cẩn An lên kiệu hoa, vừa định ôm Dịch Cẩn Ninh, bỗng nhiên nghe thấy trên đầu truyền tiếng một tiếng: “Chậm đã!”

Tất cả mọi người không kim được quay đầu lại, muốn nhìn thử xem rốt cuộc là thần thánh phương nào cắt đứt khoảnh khắc trang nghiêm tức mực này.

“Ca ca!”

Dịch Cẩn Ninh ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên, đó là giọng nói của đại ca Dịch Cẩn Hồng. Không phải ca ca nói ở chỗ mẫu thân không kịp về tiền giả nàng sao, sao hôm nay lại nắm chắc thời gian chạy vội về rồi?

Lạc Tiểu Tiểu, Tiểu Đào, và Nô Nhi cùng đứng cạnh Dịch Cẩn Ninh, nhìn Dịch Cẩn Hồng cước bộ như gió bước tới, đáng vẻ kia dọa nàng sợ ngây người.

Rất đẹp trai! Nàng không kim được reo hò dưới đáy lòng.

Mấy ngày gần đây mỗi ngày Dịch Cẩn Hồng đều sẽ gửi một phong thư cho nàng, nói chính mình đang làm gì, có khi ở đâu xảy ra chuyện gì thú vị cũng đều sẽ viết rõ từng chuyện. Nội dung mới mẻ, vui vẻ chất phác, viết rất tỉ mỉ rất dụng tâm, mỗi một câu chữ đều chạm khắc tâm hồn hân hoan với nàng không thay đổi, những lá thư này như suối chảy nhỏ giọt thấm vào lòng nàng không phải bởi thường xuyên hay không, mà là hân thúy chung không thay đổi thâm tình.

Có khoảnh khắc nàng chột muốn không chút do dự nào giả cho hắn, nhưng nàng lại lo lắng người xưa tam thê tứ thiếp và những lễ nghi quy củ rườm rà, nàng lại chùn bước!

Sau khi Dịch Cẩn An nghe một tiếng này chậm rãi biến sắc, Dịch Cẩn Hồng trở về? Không phải A Mục hạ sát lệnh với hắn sao? Chẳng lẽ hắn không chết? Nếu không chết, vậy thì sao không trở về sớm một chút? Làm hại nàng ta bị thứ xuất của chi thứ ba ôm, tương đương cấp bậc thấp hơn dịch Cẩn Ninh một bậc, trong lòng nàng ta không khỏi cảm giận ca ca Dịch Cẩn Hồng của mình.

“Ninh Nhi, ca ca chạy trở về rồi!” dịch Cẩn Hồng mang theo nụ cười cưng chiều đi đến cạnh Dịch Cẩn Ninh, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đưa nàng vào kiệu hoa.

“Ca ca, chúc huynh theo đuổi vợ thành công, sớm ngày đưa Tiểu Tiểu trở thành chị dâu của muội.” Dịch Cẩn Ninh nằm trên người ca ca, ghé vào tai hắn nhỏ giọng nói.

Giọng nàng mềm mại như đoá hoa đầu xuân lặng lẽ nở rộ, như mưa phùn không tiếng động ngấm vào đất. Dịch Cẩn Hồng khẽ mỉm cười, cưng chiều sờ đầu nàng: “Ninh Nhi lập gia đình rồi sau này cũng đừng quên ca ca, phải nhớ, ca ca vĩnh viễn đều đứng sau lưng muội!”

Mặc dù Dịch Cẩn Ninh không thấy được tâm lòng tràn ngập quan tâm sâu sắc của ca ca nhưng lại có thể cảm nhận được cưng chiều sâu sắc của hắn với mình, cưng chiều này âm áp bao bọc nàng, ngọt ngào bao bọc khiến nàng không muốn rời khỏi con người dịu dàng như gió xuân này.

Rèm cửa kiệu hoa hạ xuống, tiếng nhạc tấu lên, pháo hoa vang dội, hai bên tám người nâng kiệu lớn từ trong Tướng phủ chậm rãi nâng lên. Dịch Cẩn Ninh ngồi trong kiệu, trong lòng nửa là lo lắng nửa là ngọt ngào.

Nàng trầm nghĩ nếu tỷ tỷ lại đổi phu quân nữa nàng tuyệt đối sẵn lòng, đáng tiếc tỷ tỷ lại không hành động.

Kiệu hoa đi đến một ngã rẽ, hai kiệu hoa phải tách ra, một chiếc đến hoàng cung, một chiếc khác đến phủ Quận Vương. Công chúa A Mục luôn âm thầm theo sau, Nô Nhi và Tiểu Đào theo kiệu hoa tiểu thư hết nhìn đông lại nhìn tây, một mặt hưng phấn, một mặt chờ mong.

Quả nhiên không quá một lúc, hai mươi mấy người ăn mặc giống kiệu phu xuất hiện, người người đều là cao thủ đứng đầu. Bọn họ soạt một tiếng rút kiếm bên hông ra, vài người chém ngã kiệu phu, còn mấy người trong đó nhanh chóng đưa kiệu hoa bước nhanh rời đi, toàn bộ những người còn lại cầm kiếm vây quanh kiệu hoa.

Công chúa A Mục thấy thế thầm nghĩ không tốt, xem ra A Trúc trúng kế điệu hổ ly sơn, ba ta vội vàng đề khí đuổi theo.

“Tiểu thư!” Nô Nhi và Tiểu Đào thấy kiệu hoa bị đưa đi, hô to một tiếng: “Người mau tới, có thích khách!”

Mọi người vây xem còn chưa kịp phản ứng là xảy ra chuyện gì, mười mấy người này nhanh chóng biến mất trên đường cái.

Mười mấy người này nâng kiệu hoa đi đến một nơi trống trải mênh mông, vẫn còn tiếp tục chạy đi. Bỗng nhiên chân một người nâng kiệu phía sau trúng một chiếc phi tiêu, hân lão đảo một cái ngã về phía trước, mười mấy người lập tức nhanh chóng đặt kiệu hoa xuống cảnh giác rút bội kiếm ở trên người,

vây kiệu hoa ở chính giữa.

Bên này kiệu hoa Dịch Cẩn Ninh bị cướp, chính diện gặp nguy hiểm. Bên kia tân lang Mạc Liễm Sâm mặc y phục tân lang vẻ mặt hớn hờ chờ đợi, cho nàng một sự ngạc nhiên vui mừng. Nhưng Mạc Liễm Sâm đợi một lúc lâu cũng không thấy tân nương, hắn có phần lo lắng, mày nhíu chặt lại.

“Có phải gặp chuyện hay không?” Hắn lo lắng không yên liền không tự chủ được thốt ra, thái hậu thấy hắn mắt hờn mắt vía, vội vàng an ủi hắn: “Chớ vội, lúc này kiệu hoa vẫn đang trên đường! Con gấp cũng chẳng ích gì, tân nương cũng không chạy được!”

Huỳnh đệ Chương Vũ Thành nghe nói có người âm thầm bảo vệ Dịch Cẩn Ninh, đặc biệt thu mua hai mươi mấy cao thủ bậc nhất ám sát nàng. Thấy vẻ mặt Mạc Liễm Sâm lộ vẻ lo lắng, trong lòng ông ta mừng thầm, quay đầu lại nhìn gã sai vặt tâm phúc sau lưng một cái. Gã sai vặt này thấy chủ tử mình ra ám hiệu lập tức hiểu ý, lặng lẽ lui ra ngoài từ sau lưng ông ta.

Ánh mắt không có tiêu cực Mạc Liễm Sâm đứng lúc nhìn về phía kia, trong lòng hắn giật mình. Không ổn, lão tặc Xương Ấp Hầu này có mưu đồ bí mật! Lâu vậy mà Ninh Nhi không đến, nếu thật sự xảy ra chuyện nhất định có liên quan đến Chương Vũ Thành. Hắn xoay người nhìn về bức họa Thái Tổ trên cao đường, trong ánh mắt nhìn như không có tiêu cực ẩn ẩn sát khí.

Chương Vũ Thành, nếu Ninh Nhi xảy ra chuyện, Mạc Liễm Sâm ta nhất định không tha thứ cho ngươi!

Trên khoảng đất trống, mấy người mặc y phục kiệu phu cỡi y phục kiệu phu dừng xuống, để lộ áo đen bên trong.

Một tay Công chúa A Mộc nắm kiếm quyết, một tay rút kiếm, đôi mắt sắc sảo nhìn chăm chăm mấy chục hắc y nhân.

Phập!

Một âm thanh vật nhọn xuyên qua da thịt vang lên, phập một tiếng. Chỉ thấy một tên hắc y nhân trúng tên ngã xuống. Mấy tên hắc y nhân còn lại cảnh giác nhìn thoáng qua bốn phía nhưng không có bất cứ động tĩnh gì.

Công chúa A Mộc hí mắt, nhìn mũi tên ngắn trên vai tên hắc y nhân. Người âm thầm trợ giúp bà ta... Là nàng!

Phập!

Hắc y nhân lại ngã ra, lại thêm một tên ngã xuống.

Bọn chúng luống cuống, tập trung lại một chỗ, tên cầm đầu nói: “Người nào!”

Nhưng kêu hồi lâu cũng không thấy có người xuất hiện, ám tiễn cũng không vô ý bắn ra nữa. Công chúa A Mộc lập tức xông ra, cùng hắc y nhân chém giết một chỗ.

Hắc y nhân chỉ lo chém giết cùng người, nhưng không có ý tứ động vào tân nương trong kiệu hoa, xem ra đám người này chỉ muốn cướp đi tân nương. A Mộc và đám sát thủ đại chiến nhanh sau đó không đánh lại được.

Phập!

Cánh tay trái bà ta bị chém một kiếm, máu tươi chảy ròng.

Xoẹt!

A Mộc vừa xé tà váy đen vừa nhanh chóng bó miệng vết thương, đau đến mức bà ta nhe răng nhếch miệng.

“Nhanh, thể lực nữ nhân này sắp chống đỡ hết nổi rồi! chúng ta cùng xông lên!”

Gã hắc y nhân cầm đầu hô một câu, mấy tên phía sau đều xông lên, cùng vây quanh A Mộc.

“A!” A Mộc hét lớn một tiếng, tiếng gào thét bén nhọn xuyên qua trời quang. Chỉ thấy vẻ mặt bà ta thu lại, nhanh chóng xoay người chạy như điên giơ kiếm chém xuống, nháy mắt mấy tên hắc y nhân bên cạnh ngã xuống.

Nữ nhân này điên rồi! Mấy tên hắc y nhân dẫn đầu tự nhiên cảm thấy sợ hãi, đầu pháp của nữ nhân này không những tiết lộ hoàn toàn không muốn sống, còn có thể tạo thành vết thương lớn với bản thân, cho dù giết hết bọn họ bà ta cũng sẽ chết vì cạn sạch tinh lực.

Bọn chúng chỉ là nhận tiền của người ta giúp người ta cướp người mà thôi, bọn chúng không muốn chết, nhưng đã không còn kịp rồi. A Mộc vừa nâng mặt, trng mắt là một màu đỏ tươi, tràn ngập sát ý khát máu.

Xoẹt! Một kiếm càn quét, mấy tên hắc y nhân lại ngã xuống. Thủ pháp y hệt gạt lúc, chỉ một kiếm, trong nháy mắt lấy tính danh bọn chúng.

Hai mươi mấy tên hắc y nhân chỉ còn lại tám chín người, bọn chúng nâng kiếm lui về phía sau.

Thầm nghĩ kiếm pháp thật quý dị, nếu người ra tiền không phải muốn bọn chúng cướp người mà là giết người, bọn chúng cũng không cần lè mề lâu la ở đây, trực tiếp một kiếm lấy mạng người trong kiệu là có thể thành công rút lui, bây giờ đã không kịp nữa rồi.

Sau khi Dịch Cẩn Ninh bị cướp kiệu hoa vẫn luôn hết sức bình tĩnh, không chút lo lắng ở trong kiệu ngủ một giấc, tới qua nàng thực sự không ngủ ngon, hôm nay coi như giữa đường ngủ bù.

Nhưng ngủ một giấc tỉnh lại, phát giác tiếng đánh nhau bên ngoài càng lúc càng lớn, nàng lập tức cảm thấy không hợp lý. Ngay từ đầu nàng còn tưởng là bút tích của Mạc Liễm Sâm, muốn làm ra tiết mục di hoa tiê mộc. Bây giờ nghĩ lại, nàng phỏng chừng sai lầm rồi, Mạc Liễm Sâm căn bản không tới.

Những người đang triển đấu bên ngoài chính là tới giết nàng, chỉ có điều vì sao cướp kiệu hoa mà không trực tiếp giết nàng? Trong lòng nàng nghi hoặc, đoán hồi lâu, cuối cùng suy nghĩ cẩn thận. Khả năng duy nhất chính là Chương Vũ Thành đã biết chân tướng Chương Dẫn Giác bị phế, có lẽ Chương Dẫn Giác hoàn toàn không quên chuyện hôm đó hoặc có lẽ Dịch Cẩn An lén lút nói chuyện này cho Xương Ấp Hầu phủ. Mà Chương Dẫn Giác ghi hận nàng trong lòng muốn bắt nàng đi, thì bạo* nàng, cũng có khả năng Xương Ấp Hầu tự có quyết định khác. (Thì bạo giả là kẻ cường gian, thì bạo là cường gian @@)

Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy tình huống có khả năng nhất chính là Dịch Cẩn An bán đứng nàng. Hôm nay lúc rời giường đi bái biệt cha mẹ, ánh mắt Dịch Cẩn An nhìn mình rõ ràng là vẻ hả hê, liêu lỉnh, tựa như bản thân mình đã trở thành nỷ thực trong miệng nàng ta.

Nàng theo thói quen híp mắt, trong kiệu nghĩ cách chạy trốn, xóc màn kiệu lên thấy bên ngoài đang đánh nhau kịch liệt, nàng không ra được. Không cẩn thận sẽ bị kiếm đâm phải nàng vẫn là đừng làm, chỉ cần lẳng lặng đợi trong kiệu, chờ người cứu viện xuất hiện. Nàng tin tưởng Mạc Liễm Sâm nhất định sẽ xuất hiện, nhất định sẽ.

Chỉ là lúc này đã qua giờ bái đường, vì sao vẫn không thấy bóng dáng hần? Nàng có phần sốt ruột, siết chặt khăn trong tay.

Đột nhiên nàng ngừng đầu, cảm giác trên đỉnh kiệu có người!

Trong lòng nàng kinh hô, thâm rồi! Nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Hắc y nhân cuối cùng không chống được A Mộc tàn nhẫn ham chém giết, quay đầu chỉ kiếm về phía Dịch Cẩn Ninh, nữ nhân này giết nhiều huynh đệ của họ như vậy, không giết tân nương này thì thật có lỗi với bản thân. Hắc y nhân vốn là một người trong phái nhỏ của tổ chức sát thủ, võ công đều là cao cường, và lại sống chung lâu dài sẽ có cảm tình, hôm nay bị tàn nhẫn giết chết, bọn họ cũng có phần căm uất.

Nghìn cân treo sợi tóc, A Trúc cũng đuổi đến, một kiếm của hần đúng lúc đâm trúng tên hắc y nhân đang cố gắng đánh lên trên nóc kiệu. Người nọ lung lay trên nóc kiệu hai cái, sau đó alun thẳng xuống dưới.

Phập! Hắc y nhân lăn xuống đất, thanh kiếm cắm ngập vào trong người hần, tất thò bỏ mình tại chỗ.

“Chủ tử!” A Trúc kêu Dịch Cẩn Ninh một tiếng, sau khi xác định nàng không có việc gì lại xông lên đánh cưỡi những người khác. Ngay từ đầu hần đã bị sát thủ cuốn lấy, sau khi giải quyết những người kia hần lập tức nhanh chóng đuổi theo, chém giết sát thủ.

Hắc y nhân mất thấy tất cả sắp bị giết chết, bỗng nhiên từ góc tối xuất hiện một đám hắc y nhân. Hóa ra ám hiệu vừa rồi của Chương Vũ Thành với gã sai vặt này thực ra để hần phía thêm cao thủ qua đây, tuyệt không thể để Dịch Cẩn Ninh sống qua hôm nay. Nếu như không thể cướp kiệu thành công thì lập tức giết chết nàng.

Lúc này A Trúc và Công chúa A Mộc liên thủ cùng giết hắc y nhân, hần và Công chúa A Mộc dựa lưng vào nhau bảo vệ Dịch Cẩn Ninh chính giữa.

“Di Uu!”

A Trúc liếc Công chúa A Mộc một cái, gọi tên bà ta. Đây là cái tên hần vẫn luôn cảm ơn trong lòng, nếu không phải bà ta, nói không chừng hần đã chết từ lâu rồi.

“Ừ!” A Mộc lên tiếng đánh lại, một tay giải quyết một tên hắc y nhân tới gần. Thủ pháp bà a mau lẹ tàn nhẫn, nháy mắt một mạng người.

A Trúc thấy thủ pháp giết người của công chúa A Mộc có phần quen mắt, nhưng không nhớ ra được đã thấy qua ở đâu, lại một hắc y nhân đâm kiếm tới cái ót Công chúa A Mộc bạo lỗ dưới lưỡi kiếm của kẻ địch, A Trúc thấy vậy, trong lòng căng thẳng, kêu to một tiếng.

“Cẩn thận!”

Một đám lại một đám hắc y nhân xông lên, A Trúc hiểu rõ rồi. Chính là một hồi ám sát có dự mưu, trước cướp kiệu hoa, cướp kiệu hoa không được liền hạ sát lệnh. Nhìn đám người này ngoan độc mạnh mẽ, thủ pháp ra tay và dùng là lợi kiếm, nên all một đám tử sĩ đi.

A Trúc và công chúa A Mộc đồng thời kinh hãi: “Tử sĩ!”

Hắc y nhân nhận được mệnh lệnh rõ ràng, nếu không cướp được kiệu hoa có thể tại chỗ giết chết Dịch Cẩn Ninh. Bọn chúng thấy A Trúc và Công chúa A Mộc liên thủ lại, dần dần không địch lại, ý đồ tới gần kiệu hoa trực tiếp giết chết Dịch Cẩn Ninh, nhưng người của mình bị thương, chết vô số vẫn không có cách đến gần cái kiệu này.

Chém giết vẫn còn tiếp tục, hắc y nhân không ngừng xông lên.

A Trúc liều chết bảo vệ trứng một kiếm, lúc này Tiểu Đào đúng lúc đuổi đến, trước giờ nàng chưa từng thấy A Trúc bị thương, nàng che miệng sợ hãi kêu

lên: “A Trúc!”

Hắc y nhân thấy sau khi tiểu cô nương áo trắng kêu A Trúc một tiếng, trong chớp mắt liền ngất người, thậm chí cơ hội tới rồi. Vội vàng chạy đến cạnh Tiểu Đào, cầm kiếm đặt tại cổ nàng.

A Trúc kinh hãi: “Tiểu Đào!”

“A Trúc, cứu ta!” Tiểu Đào bị hắc y nhân túm chặt, nàng hoảng hốt chảy nước mắt, kêu tên A Trúc.

“Buông nàng ra!” A Trúc hét lớn một tiếng.

Tiểu Đào là điểm yếu của hắn, hắn sốt ruột, luống cuống.

Lúc này nô Nhi cũng chạy đến, vừa rồi tiểu thư bị bắt đi, dưới sự kinh hãi nàng lập tức đuổi theo, lại bị mấy tên cuốn lấy. Võ công nàng kém, đành phải dùng trí thông minh liều mạng với chúng, dùng khinh công vòng quanh đường cái tằm vào vòng mới bỏ rơi những người kia. Quay đầu lại lại nhớ đến tiểu thư bị bắt đi, nàng lập tức tỉnh táo lại, chính mình cũng trúng kế diệu hồ ly sơn.

“Tiểu Đào tỷ, tiểu thư!”

Nô Nhi thấy lại một người nhích tới gần kiệu hoa, nàng đề khí xông tới, dùng khinh công độ sức với hắc y nhân. Đáng tiếc võ công nàng yếu kém, sức lực lại nhỏ, trên người bị chém mấy kiếm. Thân thể dần dần chống đỡ hết nổi, ngã xuống.

Dịch Cẩm Ninh nghe thấy tiếng động liền nhắc rèm kiệu lên, đúng lúc nhìn thấy Nô Nhi bị chém trúng, ngã xuống, nàng hô to một tiếng.

“Nô Nhi!”

Nàng cuống quýt xuống kiệu, đi tới cạnh Nô Nhi ôm lấy nàng: “Nô Nhi, ngươi sao rồi?”

Lại liều chết bảo vệ tiểu thư, trên người nhiều chỗ bị thương. Dịch Cẩm Ninh hoảng sợ ôm Nô Nhi la lên, Hắc y nhân thấy hai đại cao thủ A Trúc và Công chúa A Mộc bị người của mình cuốn lấy, thấy Dịch Cẩm Ninh bất lực, mạnh mẽ bắt đi.

“Nhanh dừng tay!”

Hắc y nhân kèm kẹp hai bên Tiểu Đào thấy Dịch Cẩm Ninh liếc mắt về phía này, rõ ràng trong mắt tràn ngập lo lắng nhưng lại ra vẻ trấn tĩnh. Hắn biết hiện tại không bắt được cơ hội lần này, người của mình mặc dù có thể hoàn thành nhiệm vụ nhưng cũng sẽ chết vô số.

Kiểm trong tay đặt trên cổ Tiểu Đào lại ép vào sát một phần, trên cần cổ trắng như tuyết của Tiểu Đào hiện vết máu.

“Tiểu Đào!” Dịch Cẩm Ninh ôm Nô Nhi sắp hôn mê kêu lên, nàng quát to một tiếng: “Buông nàng ra, ta đi với ngươi!”

“Dừng, tiểu thư!” Tiểu Đào khóc thét: “Tiểu Đào không đáng giá để người làm vậy!”

“Mau dừng tay, A Trúc, đừng đánh nữa!” Dịch Cẩm Ninh đặt Nô Nhi xuống, đi về phía hắc y nhân đang kèm kẹp Tiểu Đào: “Ngươi thả nàng ra, ta đi theo ngươi. Chẳng phải Chương Dẫn Giác và Chương Vũ Thành muốn mạng của ta thôi sao? Hiện tại hẳn bọn họ chờ ngươi dẫn ta tới?”

Hắc y nhân dừng lại, ánh mắt của cô gái này thật sắc bén, còn khủng bố hơn từ sĩ bọn họ, tựa như trải qua lễ rửa tội dưới địa ngục, rắn rết sau khi gãy giữa khối thống khổ bò ra ngoài dưới lớp nguy trang mỹ nhân.

“Được!” Hắn khoát tay, những người khác đang chém giết lập tức dừng lại.

Công chúa A Mộc bên kia đã sớm kiệt sức, bà ta cười khổ một tiếng, ngã thẳng xuống.

Đứa nhỏ, mong con có thể tránh được một kiếp!

“Tiểu thư, hiện tại người đã gả vào Quận Vương phủ rồi, chuyện Tướng phủ... Cũng đừng để trong lòng nữa!” Lý ma ma nắc nỏ: “Ngược lại trong Quận Vương phủ đều phải cẩn thận, nghe nói hậu viện Quận Vương mỹ nhân nhiều vô số kể, giai lệ có thể so với hậu cung của hoàng thượng, người cũng nên cẩn thận!”

Nàng ta sẽ! Dịch Cẩm An nheo mắt, nàng ta nhất định sẽ để ý!

Màn đêm bắt đầu buông xuống, Quận Vương phủ sôi nổi náo nhiệt và Thanh Vương phủ tràn ngập lo lắng hình thành sự đối lập rõ ràng. Dịch Trường Hoa ngồi ở thủ tọa chờ Dịch Cẩm Ninh và Thanh Vương bá đường nhưng chậm chạp không thấy, ông cũng sốt ruột không thôi, ông biết nhất định Ninh Nhi đã xảy ra chuyện!

Thái hậu an ủi ông: “Dịch Tướng chó vùi, sẽ có tin tức nhanh thôi!”

Bà đã phái người ra ngoài tìm Dịch Cẩm Ninh, nhanh chóng sẽ có tin tức, trong lòng bà cũng tự an ủi mình như vậy. Nhưng sự thật rành rành trước mắt, lâu như vậy mà không tìm được Dịch Cẩm Ninh, thực xảy ra chuyện lớn rồi!

Mạc Liễm Sâm một thân hắc y cùng đám hắc y nhân triển đầu một chỗ, nào ngờ sau lưng xuất hiện càng nhiều hắc y nhân tay cầm tên bao vây tấn công. Mùi tên phóng tới vun vút, Mạc Liễm Sâm trúng tên ngã xuống đất, Dịch Cận Ninh túm chặt khăn căng thẳng không dứt.

“A Sâm!”

Trên mũi tên có độc, trước mắt Mạc Liễm Sâm là một màu tối đen, hắc nhanh chóng điểm vài đại huyết trên người, có nén cảm giác đau đớn, chém giết cùng hắc y nhân.

“Không có việc gì!” Mạc Liễm Sâm cười gượng, lại triển đấu với hắc y nhân, qua vài hiệp, hắc lại giết một đám hắc y nhân.

Hắc y nhân đều bị giết hết, Chương Vũ Thành vốn thừa dịp lúc này ra ngoài nhưng tại hi đường nghe được tin tức thái hậu phái người đi cứu, mãi không xuất hiện. Vì như bọn họ biết bản thân lỡ mất thời cơ tốt nhất giết Dịch Cận Ninh, tuyệt đối sẽ không đợi sau khi chủ tử nhà mình xuất hiện mới giết nàng. Đáng tiếc tiểu chủ nhân mệnh lệnh rõ ràng trước bất cớ nàng qua đây, dưới tình huống bất đắc dĩ mới giết nàng.

Lúc này hắc không có người nữa chứ? Mạc Liễm Sâm vừa định nghỉ ngơi một lúc thì lại một người một đao chém tới.

“Chủ tử, cẩn thận!”

Thuộc hạ của hắc nhận được tin tức lập tức hoá tốc chạy tới, nơi này cách cứ điểm bọn họ quả thực quá xa, chạy đến nơi đã tốn không ít thời gian. Bọn họ là người của tổ chức Sát Minh, chỉ trong chớp lát đã dọn dẹp sạch sẽ hắc y nhân.

Mạc Liễm Sâm trúng độc, nếu không phải trước kia Dịch Cận Ninh cho hắc dùng thuốc giải, nhất định hắc không chịu đựng được đến bây giờ, hắc thấy Dịch Cận Ninh không sao, rốt cuộc ngã xuống đất không dậy nổi.

“A Sâm...”

Dịch Cận Ninh kêu lên, lại nghe ngoài cửa có tiếng vang lớn: “Nhanh, nhanh chóng bao vây chỗ này, cứu Thanh Vương phi!”

Người của Sát Minh thấy là người hoàng cung đến, liếc nhìn nhau nâng Mạc Liễm Sâm lên, rời đi.

“Các người đợi...”

Dịch Cận Ninh còn chưa kêu ra miệng, bọn họ đã nâng Mạc Liễm Sâm ra ngoài từ nóc nhà, để lại một mình Dịch Cận Ninh ở đây sợ hãi.

Đúng lúc này cứu viện của Thái hậu đuổi đến, Dịch Cận Ninh rất muốn trốn, hiện tại mới đến có phải chậm rồi không?

Nàng nhũn mảy, hoàn toàn không muốn thành hôn, không muốn gả cho Thanh Vương, hiện giờ A Sâm hôn mê bất tỉnh bị mang đi, cũng không biết tình hình như thế nào, rốt cuộc có nghiêm trọng hay không!

Nàng muốn nhân cơ hội này chạy trốn, vừa mới theo dây thừng treo lên nóc nhà thì bị người Thái hậu phái tới tóm gọn, Dịch Cận Ninh khóc không ra nước mắt.

“Thanh Vương phi, thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin thứ tội!” Ngoài cửa, âm thanh một tướng sĩ vang lên.

Bóng đêm đã muộn, Thanh Vương không ở đại sảnh, cả hoàng cung tràn ngập không khí vui mừng, âm thanh yến tiệc, tiếng giao bôi không dứt. Sau khi Dịch Cận Ninh được đưa trở về lại rửa mặt chải đầu qua quýt một lần, sau đó được đưa thẳng vào động phòng.

Thái hậu nhìn bóng lưng nàng bị đưa vào động phòng, sau đó hài lòng cười một tiếng: “Ừ, không tệ!”

Thuộc hạ vừa đỡ cứu Dịch Cận Ninh ghé vào tai Thái hậu nói mấy câu, Thái hậu nhướn mày, sắc mặt trầm xuống: “Biết rồi, lui xuống đi!”

Bà nhìn thoáng qua Chương Vũ Thành tại bàn tiệc bên kia, trong mắt hiện ra ánh sáng sắc lạnh: “Xương Ấp Hầu, khá lắm Xương Ấp Hầu, đến cháu dâu ai gia người cũng dám ức hiếp!”

Trong động phòng lặng im không tiếng động, đến một nha hoàn hầu hạ cũng không có. Trên đường tân hôn có một nam nhân mặc hi bào đỏ thắm đang ngáy o o ngủ, người nọ mặt hướng vào trong, Dịch Cận Ninh nhìn không rõ mặt mũi hắc, nàng hồi hộp đến gần.

Nam nhân ngày nghe nói là một gã ngốc nghếch, hắc cái gì cũng không hiểu mới đúng, thế này nàng mới yên lòng.

Bàn tay trắng nõn vỗ lưng Thanh Vương, nhỏ giọng nói: “Này...”

Người trên giường trở mình, nhưng vẫn như trước không lật qua. Dịch Cận Ninh đẩy hắc: “Người ngủ thì vào trong một chút, để ta đi chuyển một cái!”

Nàng cũng mệt mỏi, cũng mệt nhọc, trong lòng đã sớm xác định Vương Gia đàn này căn bản không giao thành uy hiếp với nàng. Cho nên dù chen một giường với hắc cũng không sao cả.

Người nọ quả nhiên nghe lời xô dịch vào trong một chút, chừa ra một chỗ do Dịch Cận Ninh.

Dịch Cẩn Ninh khẽ mỉm cười, cời áo khoác, kéo chăn muốn ngủ. Kết quả....

“A, lưu manh!”

Một bàn tay to ôm lấy eo nàng, giọng nói như rượu nguyên chất lọt vào tai nàng: “Ninh Ninh, ngày lành cảnh đẹp, chúng ta... Cũng đừng bỏ lỡ!”

“A Sâm, sao chàng lại ở đây, vết thương của chàng sao rồi?”

Trong lòng Dịch Cẩn Ninh mừng rỡ, khó được thấy hân bị thương còn nhớ nàng, còn cố ý ăn mặc thành Thanh Vương ngủ trên giường đợi nàng!

“Ta... Ta chính là Thanh Vương!” Mạc Liễm Sâm vô tội, chớp chớp đôi mắt to tinh khiết, Dịch Cẩn Ninh nhìn đôi mắt hoa đào mà khóe miệng co rút: “Ta muốn cho nàng một ngạc nhiên vui mừng lớn, không ngờ... Làm hại nàng lo lắng!”

“Mạc! Liễm! Sâm!”

Trong phòng vang lên một tiếng động trời, thị vệ bảo vệ ở một chỗ không xa nghe thấy mà toàn thân run rẩy lên. Bọn họ ngoáy ngoáy lỗ tai, thầm nghĩ Thanh Vương phi làm sao vậy, dám gọi thẳng tọc danh của Thanh Vương, còn lớn tiếng như thế?

Phát hiện người mình tâm tâm niệm niệm lại chính là Thanh Vương, Dịch Cẩn Ninh vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ, đôi tay trắng như phấn lập tức đánh qua, đánh Mạc Liễm Sâm một trận.

“Nương tử, đừng... đừng... vì phu sai rồi còn không được sao, ta... ta bị thương, ui cha...!”

Mạc Liễm Sâm không trốn tránh kịp, vì để đôi tay trắng như phấn không đánh trúng đánh núp ở góc giường, không dám lộn xộn tự ôm mình kêu đau.

“Chàng... Chàng... Lại có thể lừa gạt ta như vậy?” Dịch Cẩn Ninh chống nạnh, chỉ vào Mạc Liễm Sâm: “Ta mới không tin đáng vẻ này của chàng, nếu bị thương sao vẫn có tinh thần như vậy? Chàng xuống dưới cho ta, xuống dưới!”

Nói cái gì Mạc Liễm Sâm cũng không chịu xuống, sống chết ôm chăn không chịu động đậy, Dịch Cẩn Ninh nắm rồi lại kéo....

Kết quả....

Xoảng một tiếng, trong phòng truyền ra âm thanh bình hoa bị rơi vỡ....

Lại rầm một tiếng, âm thanh ghế đầu đụng vào cánh cửa.

Thủ vệ cách đó không xa nghe được liên tục che miệng cười trộm, Thanh Vương này mặc dù là một người u mê nhưng cũng thật dũng mãnh!

Thực ra thì....

Đêm tân hôn, tân lang ngủ dưới sàn nhà.

Dịch Cẩn Ninh nói rồi: “Hôm nay tâm trạng lão nương không tốt, chàng đừng chọc tới ta.”

Mạc Liễm Sâm cho rằng đây chỉ là tạm thời, ai ngờ bị phạt ngủ trên sàn lại một đoạn thời gian rất dài. Rốt cuộc dài bao lâu, hân không nhớ rõ, mãi đến khi Dịch Cẩn Ninh tự nhiên băng lòng tha thứ cho hân, hân mới động phòng toàn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Tân nương kính trà

Sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Cẩn Ninh tỉnh dậy, nàng nhìn Mạc Liễm Sâm ngủ say trên mặt đất, khóe miệng khẽ nhếch lên. Suy nghĩ một chút cảm thấy thật buồn cười, nàng lại có thể trở thành Thanh Vương phi!

Kỳ thực thân phận của Mạc Liễm Sâm nàng đã sớm đoán được ba phần, chỉ là Mạc Liễm Sâm năm lần bảy lượt lấy thân phận người trong giang hồ xuất hiện, mà Thanh Vương trong mắt mọi người lại là Vương Gia vừa ngốc vừa mù cho nên bồng chốc nàng cũng không liên tưởng hai người vào với nhau được. Cũng không trách nàng tối hôm qua đối với hân như vậy, ai bảo hân gạt nàng lâu như vậy, nàng chính là muốn hân ghi nhớ thật lâu thật kỹ, để hân biết cái gì cũng không thể gạt mình.

Than một tiếng, Dịch Cẩn Ninh khẽ nhú mày, hiện nay nàng lo lắng nhất là thương thế của Tiểu Đào và Nô Nhi, hôm qua trở về quá vội vàng, nàng cũng không biết Nô Nhi như thế nào rồi.

Khi đó nàng vừa nhấc rèm kiệu lên thì thấy Nô Nhi bị đâm vài kiếm, cả người toàn máu nằm trên mặt đất, lòng nàng lạnh ngắt. Tiểu Đào cũng không biết sao rồi, cô của nàng bị hắc y nhân dùng kiếm cắt, lúc ấy trái tim nàng như muốn nhảy lên, lại cố giả vờ trấn tĩnh độ sức với hắc y nhân.

May mà có bột phấn hương thơm kỳ lạ mà Mạc Liễm Sâm cho nàng mới khiến A Trúc và Mạc Liễm Sâm bắt được tung tích của nàng. Bây giờ nghĩ lại tình huống lúc ấy hung hiểm cực kỳ, nàng không biết bản thân mình duy trì trấn định như nào rồi.

Sao A Trúc vẫn chưa đến đưa tin cho nàng, đã qua một đêm rồi, nếu Nô Nhi và Tiểu Đào xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nói thế nào nàng cũng không tha thứ cho bản thân mình. Các nàng đều là bị mình làm hại, nếu không phải vì nhắm vào mình các nàng cũng sẽ không liên lụy theo, càng không bị thương thành như vậy. Nàng lo lắng thầm kêu trong lòng: A Trúc, người mau lại đây đi!

Mạc Liễm Sâm ngủ rất say, hắc có tiếng là khôi ngô tuấn tú, lúc này Dịch Cận Ninh mới rảnh rồi ổn định tinh thần quan sát phu quân của mình.

Tên gia hỏa làm hại nàng ăn không ngon ngủ không yên này, lại có thể là Vương gia vừa ngốc vừa mù khiến mọi người chỉ sợ tránh không kịp ư? Dịch Cận Ninh nhoen miệng cười, nàng cảm thấy mình được một món hời lớn, Mạc Liễm Sâm không những không phải kẻ mù cũng chẳng phải kẻ ngốc, càng không phải sát thủ giang hồ mà nàng vẫn lo lắng, còn có chuyện gì có thể khiến nàng vui mừng bằng chuyện này đây!

Trước đây nàng vẫn luôn sợ Mạc Liễm Sâm lẫn lộn trong giang hồ sẽ xảy ra chuyện, chỉ cần hơi sợ ý là bị đuổi giết, giang hồ hiểm ác một cô nương khuê các như nàng dĩ nhiên không hiểu được sinh tồn như thế nào, nhưng hậu cung hiểm ác, nàng biết. Bản lĩnh giả ngốc giả mù của Mạc Liễm Sâm xem ra rất thích ứng với tranh đấu gay gắt trong thâm cung hậu viện, nàng mỉm cười, cong lên một đường cong đẹp mắt, tay lại không tự giác xoa lắc tay tương tự trên cổ tay trái.

Từ lúc Dịch Cận Ninh tâm sự nặng nề nhớ đến thương thế của Nô Nhi và Tiểu Đào, ngóng trông A Trúc nhanh đến Mạc Liễm Sâm đã sớm thức dậy, hắc vừa mở mắt thì thấy Dịch Cận Ninh mặt ủ mày chau ngồi trên mép giường ngăn người. Thấy Dịch Cận Ninh nhìn về phía mình, hắc lập tức nhắm mắt lại.

Vừa rồi nàng hơi nhăn mày, cái miệng nhỏ nhắn hồng nộm, da thịt như ngọc Dương Chi thiên sinh lệ chất (hình dung tư chất người con gái trời sinh mỹ lệ) khiến hắc hận không thể một ngụm nuốt nàng vào bụng. Mỗi ngày tỉnh lại nhìn Vương Phi của mình ngay trước mặt, ai không mà muốn ôm ấp chứ?

“Ừm”

Mạc Liễm Sâm mở to đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ, xoa xoa thắt lưng chưa xót đau đớn. Cả đêm qua ngủ dưới sàn tuy rằng tầng tầng đệm nhưng hắc vẫn cảm thấy rất đau người. Quả là nhiên là địa chủ ăn sung mặc sướng, thói quen khó mà thay đổi. Sau khi Dịch Cận Ninh nhìn động tác của hắc thì không tự chủ được nhún mày, chủ động giúp hắc xoa nhẹ.

“Đã tỉnh rồi sao?” Nàng dịu dàng hỏi, như một nàng dâu hiền ở nhà chào hỏi phu quân mình, nàng lôi kéo Mạc Liễm Sâm nằm ỉ không chịu động: “Dậy rồi thì đứng lên đi thỉnh an Thái hậu thôi!”

“Ta muốn ngủ thêm lát nữa!” Mạc Liễm Sâm nhắm nghiền hai mắt lười biếng nói: “Đã lâu rồi không có cảm giác ngủ ngon như vậy!”

Mặc dù tối qua ngủ trên sàn nhà, còn bị đôi tay trắng như phấn của nàng đuổi chạy quanh phòng nhưng hắc thỏa mãn. Sau này Dịch Cận Ninh chính là người của hắc, ai cũng đừng mong cướp đi!

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn hồng hào và khuôn mặt tươi cười không dính son phấn của Dịch Cận Ninh hắc thật muốn tiến lên cắn một miếng. Hắc nghĩ sao thì làm vậy thật.

Còn chưa tới gần được bao nhiêu Dịch Cận Ninh nhanh chóng phát giác ý đồ của hắc, nghiêng mình né tránh.

“Chàng đã nghĩ rõ ràng vì sao tối qua phải ngủ dưới sàn chưa?”

Nàng nghiêng mặt cảnh cáo, dáng vẻ chống nạnh như một con cọp mẹ, Mạc Liễm Sâm đặc biệt thích dáng vẻ tức giận của nàng, lại không kìm được đùa giỡn.

“Nương tử, vì phu đói bụng!”

Hắc chợt ôm lấy cái eo thon nhỏ của Dịch Cận Ninh, mặt dán vào ngực nàng, cảm giác mềm mại khoan khoái kia khiến hắc muốn ngừng mà không được, thoáng chốc không muốn rời đi.

“Buông ra...buông ra...”

Dịch Cận Ninh đánh hắc, đấm hắc nhưng đôi tay trắng như phấn của nàng sao có thể làm đau hắc chứ, còn không bằng mèo con gãi ngứa nữa.

“Ta không buông, tối qua nàng còn nợ ta một cái động phòng, hôm nay bổ sung trả lại cho ta!”

Mạc Liễm Sâm mặt dày mày dạn ôm nàng không buông tay, trên mặt thoáng hiện hăng say, càng cọ càng đắc ý, khoe môi cong lên thoáng hiện nụ cười quỷ dị.

“Mạc Liễm Sâm chàng giỏi, chó đắc ý quá sớm, còn như vậy nữa hôm nay lão nương trừng trị chàng!” Dịch Cận Ninh xắn tay áo lên, ngang ngược bóp

chặt cổ hần: “Nếu chàng còn không buông tay ta bóp chết chàng!”

Ai bảo hần lừa gạt nàng, hại nàng lo lắng vô ích lâu như vậy, còn liên tục không chịu nói ra sự thật. Ít nhất ngày hôm qua hần cũng nên nói ra với nàng, hoặc giả ra hiệu ám chỉ gì đó đi? Hừ, còn muốn động phòng? Không có cửa đâu!

“Nàng bóp đi, bóp chết ta cũng không buông!”

“Chàng...” Dịch Cẩn Ninh chán nản, bàn tay bóp chặt hần hơi buông lỏng ra.

Nàng cũng sợ Mạc Liễm Sâm bị mình bóp chết thật thì không thể nói rõ ràng, huống chi người này còn là phu quân của mình, nếu bóp chết thật chẳng phải nàng trở thành góa phụ à?

Mạc Liễm Sâm biết Dịch Cẩn Ninh sẽ không bóp chết hần thật, hôm nay coi như hần chơi xấu ăn vạ đi. Nếu như hôm nay không thể lấy lại tổn thất hôm qua, bảo hần sao có thể dẫn nổi con giận này?

Tối qua nàng đuổi theo hần chạy quanh phòng, đập bẻ hết cả phòng tân hôn. Còn làm hại hần quét dọn cả buổi tối rồi mới cho hần ngủ dưới sàn nhà, cố lắm mới tạm tha lỗi cho hần. Hôm nay dù nói gì hần cũng không thể buông tha nàng như vậy, khước mắt hần thoáng hiện ý cười, đợi lát nữa xem nàng cầu xin ta tha thứ như nào!

Tay hần lên lút đột kích lưng nàng, ngay lúc hần muốn âu yếm thì ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

“Vương Gia, Vương Phi, hai người đã dậy chưa?”

Giọng nói cung nữ ngoài cửa bị bóp nghẹt như thật sự không dám đắc tội Thanh Vương. Dịch Cẩn Ninh hí mắt nhìn hần một cái, cảnh cáo không cho phép hần nói ra chuyện tối qua.

Mạc Liễm Sâm buồn bực, lặng lẽ đứng dậy khỏi giường. Dịch Cẩn Ninh xuống giường, vừa định đi mở cửa thì Mạc Liễm Sâm ngăn nàng lại: “Đợi chút!”

Hần cười đùa liếc Dịch Cẩn Ninh một cái, vẻ mặt ái muội không nói thành lời. Dịch Cẩn Ninh nhũn mày: “Biến ngay, lại muốn có ý đồ quỷ quái gì hả?”

Dịch Cẩn Ninh cho rằng hần muốn làm bậy, vội vàng đẩy hần ra muốn ra mở cửa thì thấy Mạc Liễm Sâm chặn đứt ngón tay mình, nhò máu lên mảnh lụa trắng trên giường, khuôn mặt đỏ lên.

“Nàng nghĩ rằng ta muốn làm gì?”

Mạc Liễm Sâm liếm vết máu chưa khô trên tay mình, cười đến tà mị. Nàng nhìn đôi mắt hoa đào xinh đẹp của hần chột lóe lên, không hiểu sao Dịch Cẩn Ninh lại thấy lúng túng, xuống quít cùi đầu. Vừa rồi quả thật nàng hiểu lầm, cho rằng hần lại muốn vô lễ với mình.

Cửa được mở ra, nha hoàn tiến vào, cầm mảnh lụa trắng không ngừng che miệng cười trộm, sắc mặt Dịch Cẩn Ninh càng đỏ hơn. Mạc Liễm Sâm càng vui vẻ, dáng vẻ then thùng mang theo yêu kiều của Dịch Cẩn Ninh nhìn rất đẹp mắt, mê người hơn bất cứ lúc nào, hần suy nghĩ buổi tối có nên đánh bát ngờ ăn sạch nàng hay không.

Nha hoàn chân tay lanh lẹ thu dọn đồ trong phòng, ôm cả cái chăn tối qua Dịch Cẩn Ninh ngủ, đổi lại cái mới.

Dịch Cẩn Ninh không hiểu nhìn Mạc Liễm Sâm, Mạc Liễm Sâm giải đáp thắc mắc của nàng: “Sáng ngày hôm sau chăn tân hôn đều bị mang đi đốt, đó là tập quán vẫn luôn lưu lại trong cung.”

Nàng khó hiểu trong cung sao lại có quy định như vậy, không phải chăn tân hôn dính không khí vui mừng sao, vì sao phải đốt? Nhưng kỳ quái thì kỳ quái, nàng vẫn nhanh chóng thích ứng.

Rửa mặt trang điểm xong, Mạc Liễm Sâm dắt Dịch Cẩn Ninh đến cung thái hậu kính trà thái hậu. Nói là tân nương kính trà, nhưng phải kính bao nhiêu lần mới hết?

Trên đường đi Mạc Liễm Sâm nói đại khái quy củ kính trà trong cung cho nàng, Dịch Cẩn Ninh là con dâu hoàng gia, thỉnh an kính trà cho các phi tần là nhiệm vụ thiết yếu của con dâu, giống như quy củ của hậu viện các dân tộc lớn. Phàm là phi tần hậu cung tam phẩm trở lên đều phải đến uống trà của tân nương, tặng quà chúc mừng. Dịch Cẩn Ninh nghe mà đầu như to lên, sao quy củ phép tắc còn nhiều hơn cả hậu viện nữa!

Lúc sắp đến cung Từ Ninh, bỗng nhiên Dịch Cẩn Ninh căng thẳng. Mạc Liễm Sâm dắt tay nàng, ý bảo nàng không cần lo lắng, có hần ở đây!

Thái hậu gặp Dịch Cẩn Ninh thì vui vẻ mãi, bà quan tâm “Ninh Nhi đến đây, đến ngồi cạnh ai gia!”

Dịch Cẩn Ninh thoải mái phúc thân, sau khi thỉnh an thái hậu và các nương nương thì tới cạnh thái hậu, thái hậu hiền lành nở nụ cười, vuốt ve gương mặt Dịch Cẩn Ninh, không ngừng tán thưởng: “Tốt tốt tốt, cháu dâu ai gia chọn chính là tốt nhất!”

Lúc này, hai ma ma bụng khay tiến vào, mà trên chiếc khay kia chính là tấm lụa trắng vừa rồi thu lại từ trên giường Dịch Cẩn Ninh, sau khi Thái hậu nhìn cung nữ gỡ vết máu trên chiếc khăn kia ra thì càng vui vẻ, lôi kéo tay nàng, vừa nhìn vừa tán thưởng: “Đây là tay sinh con, vừa trắng vừa mềm, xanh miết như ngọc, tay đẹp, tay đẹp!”

Dịch Cẩn Ninh tròn đôi liếc Mạc Liễm Sâm một cái, mặt cúi thật thấp, ánh mắt Mạc Liễm Sâm cũng nhìn về phía khác, hần vừa thấy Dao phi dùng ánh mắt cảm hận nhìn Vương Phi của mình, xem ra quả là Chương Vũ Thành cướp kiệu hoa!

Dao phi là con gái thứ ba của Chương gia, chuyện Chương Dẫn Giác bị phế xem ra bà ta cũng biết được. Sau này Ninh Ninh sẽ có phiền phức, trong lòng hần thầm lưu ý. Lúc Dao phi nhìn về phía Mạc Liễm Sâm rõ ràng cảm nhận được ánh mắt thù địch của hần, nhưng hần chỉ là một tên Vương Gia mù ngốc thôi, nhất định là mình bị ảo giác, bà ta thăm mắng mình lo sợ không đâu, sau đó không để ý Mạc Liễm Sâm nữa.

Thái hậu cũng một mặt vui mừng nhìn Mạc Liễm Sâm, trong lòng không ngừng than thở Thanh Nhi đã trưởng thành.

Đối tượng tân nương kính trà không chỉ có thái hậu, còn có các phi tần hậu cung hoàng đế. Dịch Cẩn Ninh một đường nhìn xuống, hoàn phi yến sáu, hơi lớn tuổi có bối phận cao hơn thì ngồi đằng trước, trẻ tuổi mới vào cung không lâu thì ngồi hàng sau, lúc này từng người quét mắt về phía Dịch Cẩn Ninh, nàng thấy mà trên mặt càng thêm vẻ thẹn thùng.

“Ninh Nhi đứng không, đợi lát nữa tỷ tỷ người cũng đến đây, tỷ muội các người rất được lòng ta đấy, đều khiến người ta hài lòng!”

Dao phi đứng dậy tiến lên, lời kéo tay Dịch Cẩn Ninh không ngừng khen ngợi, nhưng trong lời khen này chứa bao nhiêu chân tình bao nhiêu giả dối, Dịch Cẩn Ninh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Hôm qua Dao phi này hần cũng biết chuyện mình bị bắt cóc, nói không chừng trong lòng cũng đang hả hê vui sướng mình không thể trở lại.

Ôi chao, nhưng thật đáng tiếc họ không được như ý, ai biết lại xuất hiện A Trúc và Công chúa A Mộc cứu nàng, sau đó lại xuất hiện Mạc Liễm Sâm một kẻ giang hồ anh hùng cứu mỹ nhân đây?

“Tôi qua Thanh Nhi ngủ ngon giấc không?” Thái hậu yêu thương hỏi Mạc Liễm Sâm: “Thích ứng mọi thứ chứ?”

Mạc Liễm Sâm là tính tình trẻ con nhưng trước hôn nhân đều có ma ma chuyên dạy chuyện phòng the đã dạy bảo hần, nhìn khăn phong chùng tôi qua có động phòng. Thái hậu vừa lòng nhìn Dịch Cẩn Ninh một cái, nàng thẹn thùng vội cúi đầu.

“Hoàng tử mẫu, tôi qua Thanh Nhi ngủ rất ngon, ngay cả có chút... Có chút thẹn thùng!”

Mạc Liễm Sâm cũng cúi đầu thật thấp, giọng rất nhỏ, hần là cố ý. Dịch Cẩn Ninh hung dữ trừng hần, lại thấy chúng phi tần đều che miệng cười trộm, nàng lại càng thẹn thùng không thôi.

“Hả? Sao lại xấu hổ rồi?”

Thái hậu hưng trí bừng bừng, Thanh Nhi hiếm khi vui vẻ như vậy, đây là lần đầu bà thấy hần lộ ra nụ cười phát từ nội tâm.

“Chuyện này... Chuyện này...” Mạc Liễm Sâm nhìn Dịch Cẩn Ninh nhưng tiêu cự lại hướng về phía thái hậu.

Dịch Cẩn Ninh khẽ đánh hần một cái: “Chàng muốn nói gì thì nói đi, làm chi mà ấp a ấp úng!”

“Tá... Vương phi ta nói, nàng đừng đánh ta.... Tôi hôm quan, nàng cười trên người ta, eo của ta cũng sắp gãy đến nơi rồi...”

Lời này nói ra Dịch Cẩn Ninh cảnh quỳnh lên, chuyện này là chuyện gì chứ? Mạc Liễm Sâm lại có thể nói như vậy, không biết người ta sẽ hiểu làm sao?

“Cái gì?”

Dịch Cẩn Ninh lại có thể cười trên người Thanh Vương? Chuyện này... Chuyện này cũng quá... Quá buồn hần rồi! (Buồn hần ở đây là dùng cảm, dùng mãnh, vì trong trường hợp này edit ra thì không đầy đủ nghĩa của từ nên mình để nguyên =))

Chúng phi tần trừ vụng trộm vui mừng ra thì là dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng. Không ngờ một tiểu cô nương mềm mại yếu ớt như vậy lại có thể dùng cảm quả quyết đến vậy, đến phi tần các nàng cũng không dám lớn mật như thế.

Mập mập mờ mờ nói xong, các nương nương lại không ngừng trêu chọc Dịch Cẩn Ninh, Dịch Cẩn Ninh ngoài xấu hổ ra chính là xấu hổ, nàng gần như một con tôm bị luộc chín.

Dao phi cũng không cho nàng sắc mặt tốt, bà ta là người của Xương Ấp Hầu phủ, chuyện tình Chương Dẫn Giác khiến bà ta phần hận không thôi, ngay từ trước khi Dịch Cẩn Ninh gả vào Thanh Vương phủ bà ta đã không coi trọng Dịch Cẩn Ninh rồi cho nên mới không cho con trai mình theo đuổi tỷ muội Dịch Cẩn Ninh.

Hôm qua báỉ đường, Dịch Cẩn Ninh không tới người vui vẻ nhất là bà ta, nhưng thật đáng tiếc, cuối cùng vẫn để nàng trốn thoát, đúng là nên nói đại ca một kiếm giết chết nàng. Đều là đứa bé Giác Nhi kia gây chuyện, nói cái gì mà muốn bắt Dịch Cẩn Ninh hành hạ nàng một trận rồi mới để nàng tìm chết chứ, bằng không bây giờ nàng còn có thể đứng đây phách lối sao?

Kính trà bắt đầu, Dịch Cẩn Ninh đếm các cung phi ngồi thành một vòng, ước chừng khoảng mười hai người. Nàng khẽ hô một tiếng, may mà chỉ là phi tần tam phẩm trở lên mới phải kính trà, nếu toàn bộ hậu cung của hoàng thượng đều ở đây, nàng quỳ xuống kính trà đến tối còn chưa xong.

Trước tiên kính trà cho thái hậu, nàng bưng chén trà cung kính quỳ trên đất, tui cười ngọt ngào xinh đẹp lại thêm giọng nói ngọt ngào, mềm dẻo rất dễ nghe.

“Thái hậu, mời ngài uống trà!”

Thái hậu nhướn mày: “Sao còn gọi Thái hậu?”

Dao phi khẽ quát một tiếng: “Còn không đổi cách xưng hô đi?”

Lúc đầu Dịch Cận Ninh không kịp phản ứng, nghe Dao phi nói nàng sửa cách xưng hô nàng mới nhớ ra phải gọi theo Mạc Liễm Sâm. Vừa rồi Mạc Liễm Sâm gọi thái hậu là gì ấy nhỉ?

Nàng nhìn Mạc Liễm Sâm cầu cứu, Mạc Liễm Sâm cười, nét mặt thanh thuần hỏi: “Hoàng tổ mẫu, mọi người đang nói gì thế?”

“Hoàng tổ mẫu đang chờ cháu dâu kính trà! Thái hậu cười tủm tỉm nhìn Dịch Cận Ninh: “Còn không mau bưng trà đến?”

“À!” Dịch Cận Ninh cảm kích thoáng nhìn Mạc Liễm Sâm: “Hoàng tổ mẫu, mời ngài uống trà!”

Thái hậu cười tít mắt nhận lấy, bà nhấp một ngụm, liếc Dương ma ma phía sau một cái. Dương ma ma hiểu ý, bưng đến một cái khay, trên khay để một món quà nho nhỏ, chúng phi tần đều suy đoán đây là thứ gì.

“Ai gia không có gì tốt tặng cho con, tạm thời dùng cái này biểu đạt tấm lòng đi!”

Dương ma ma đưa chiếc khay cho tiểu cung nữ phía sau, tự mình cầm quà tặng đưa cho thái hậu. Thái hậu cầm hộp gỗ sơn vàng tinh xảo khắc long về phượng, mở ra, để lộ đồ vật bên trong.

Mọi người kinh hô: “Đó là bội linh lung của hoàng hậu!”

Bội linh lung chỉ có hoàng hậu mới có tư cách đeo, nhưng Dịch Cận Ninh chỉ là một Vương Phi nhỏ nhỏ, vậy mà thái hậu lại có thể đưa bội linh lung cho nàng!

Chuyện này nói lên điều gì? Chẳng lẽ Thái hậu muốn đề tên Thanh Vương ngọc này làm Hoàng đế? Trong lòng Dao phi kinh hãi, chuyện này không thể nào, tuyệt đối không thể.

“Thái hậu...”

Thái hậu thấy Dịch Cận Ninh hoảng thần, hình như còn không biết đây là cái gì. Dao phi có nhãn lực lập tức không vừa ý, bà ta hừ lạnh một tiếng, đồ hồ mị tử này sớm muộn gì bà ta cũng giết chết nàng!

Thực ra suy nghĩ hoàng hậu các triều đại đeo bội linh lung này do do người ngoài thấy hoàng hậu các triều đại đều chiếc bội này thì đều cho rằng đây là một vật tượng trưng thuộc về hoàng hậu. Bội linh lung này ngụ ý cát tường như ý và cầm sắt hòa bình, kỳ thực ý nghĩa ban đầu hoàn toàn không phải ý nghĩa long phượng trình tường, những người đời sau đều đã hiểu lầm.

Dịch Cận Ninh thấy mọi người lộ ra biểu cảm không thể tin được, trong lòng nàng cũng cả kinh, chẳng lẽ chiếc bội Thái hậu cho nàng là vật rất quý giá?

“Thái hậu, bội này...”

Thái hậu lại bảo nàng vươn tay ra, đặt bội linh lung này vào lòng bàn tay nàng.

“Đây là bội linh lung, vốn là thứ tiên hoàng hậu đeo, ai gia cũng từng đeo...”

“Thái hậu, bội này... Bội này là vật của hoàng hậu, Ninh Nhi không thể đòi hỏi!” Còn chưa đợi thái hậu nói xong, Dịch Cận Ninh đã giành trước trả lời: “Bội này rất quý giá, Ninh Nhi không muốn được!”

Ai ngờ thái hậu lại cố chấp nhét bội linh lung vào tay Dịch Cận Ninh: “Con phải nhận! Nói thật với các người, bội này không phải chỉ định hoàng hậu, đây là của hồi môn năm đó nhà mẹ đẻ cho ai gia, chẳng qua là sau này các người lại truyền nó có chút thần kỳ! Ai gia mặc kệ, hiện nay con đã thành cháu dâu của ai gia, ai gia cho con rồi thì con phải ngày ngày đeo cho ai gia, không được vất bỏ!”

Dịch Cận Ninh cười xấu hổ, nhận bội linh lung, nếu ngày ngày đeo bội này trên tay, chẳng phải bị người ta ghen tị đến chết sao? Nói không chừng còn có người vì bội linh lung này đến gây chuyện!

Tiếp theo kính trà cho các phi tần khác, Dịch Cận Ninh kính trà cho quý phi đứng hàng cao nhất trước. Vị quý phi này là nương nương đức hạnh kiêm tốt nhất, từ sau khi hoàng hậu từ trần, hậu cung liền coi bà ta đứng đầu, hoàng thượng cũng có vài phần tín nhiệm.

Dịch Cận Ninh kính trà cho bà ta mang theo tấm lòng tràn ngập sự tôn kính, nàng vẫn rất khâm phục nữ nhân được người người xưng tụng trong hậu cung, đây mới là cao thủ sinh tồn trong cung.

Mỗi phi tần sau khi được nàng kính trà đều cho nàng một bao lì xì hoặc một phần quà nhỏ, nhưng lúc đến Dao phi bà ta lại cố ý bói móc. Dịch Cận Ninh nâng ly trà quý trên mặt đất đã lâu bà ta cũng không bao giờ đứng lên, chân Dịch Cận Ninh tê dại, tay nâng ly trà hơi run lên mới vang lên một tiếng ho khan, sau khi bị Thái hậu lườm một cái bà ta mới nhận ly trà trong tay Dịch Cận Ninh.

Sau khi Dao phi uống trà xong cũng không tỏ vẻ gì, chỉ lạnh nhạt sai ma ma sau lưng đưa cho Dịch Cận Ninh một hồng bao. Dịch Cận Ninh đứng dậy, đi kính trà vị nương nương tiếp theo.

Kính trà từng người một, cái khay được tiểu cung nữ nâng phía sau Dịch Cận Ninh đều đã đầy ư. Dương ma ma bên người Thái hậu mắt tình phát hiện dáng đi của Dịch Cận Ninh sau khi đứng dậy rất bình thường, hoàn toàn không giống tư thế bước đi của tân nương, bà cúi đầu nhìn một lúc lâu, lại thăm thì bên tai thái hậu một lúc rồi mới không chú ý đến Dịch Cận Ninh nữa. (Đoạn này ý là dáng đi k có vẻ sau khi đã XXOO)

Thái hậu nghe xong híp mắt một tiếng cũng quan sát dịch Cận Ninh một lúc, lúc này các phi tần khác cũng chú ý, nụ cười trên gương mặt Thái hậu hoàn toàn biến mất, cả khuôn mặt trở nên vừa lạnh vừa khó nhìn.

Dao phi cười lạnh một tiếng, Dịch Cận Ninh lừa ai cũng không thể lừa Thái hậu. của Mạc Liễm Sâm trùng ánh mắt không có tiêu cự về phía Dao phi, trùng đến toàn thân bà ta rét lạnh.

Thái hậu nổi giận nói Dịch Cận Ninh không phải một đứa bé ngoan, đã không viên phòng sao lại làm ra chuyện như vậy?

“Hoàng tử mẫu, người ức hiếp người, Ninh Ninh không phải người xấu, nàng không làm chuyện xấu!”

Mạc Liễm Sâm cau mày, bữu môi lên án. Mọi người đang nói Dịch Cận Ninh làm giả thứ trên mảnh lụa trắng vừa rồi? Đó là hấn làm có được không! Hấn trợn mắt một cái, bày tỏ Dịch Cận Ninh không dễ bắt nạt, nàng là vợ của mình, người khác không thể bắt nạt nàng.

Dịch Cận Ninh nghe vậy cảm động ôm Mạc Liễm Sâm, ghé vào tai hấn nói: “A Sâm, cảm ơn chàng bệnh vực ta!”

Các phi tần thấy thái độ Thái hậu thay đổi, cũng rời rít hướng mũi nhọn về phía Dịch Cận Ninh, dạy bảo nàng không thể nói láo, hoàng cung kiêng kỵ nhất là trong ngoài bất nhất, huống chi thái hậu yêu thương nàng như vậy, sao nàng có thể làm vậy với thái hậu.

Dịch Cận Ninh nhú mày, các phi tần này người người đều quen lư theo gió sao? Vừa rồi còn thật tốt, sao đột nhiên từng người trách cứ nàng rồi? Không viên phòng thì mắc mớ gì mấy người đó, có cần phải chuyện bé xé ra to vậy không?

Lúc này Quận Vương cũng mang thê tử mới cưới của mình đến, hai người ân ái niềm liên, gắn bó keo sơn, Mạc Liễm Sâm nhìn mà không ngừng hâm mộ.

Dịch Cận Ninh kính trà cho thái hậu, sau đó kính trà quý phi, rồi mới kính trà cho các nương nương khác. Nàng ta ngược lại thuận thuận lợi lợi, tóit qua Quận Vương dịu dàng đến kỳ lạ, tùy giầy vò nàng ta một muồn chết nhưng cũng dịu dàng ôm nàng ta dỗ nàng ta đi vào giấc ngủ. Hơn nữa nàng ta cũng vụng trộm lấy màu Uyển Nhi để uống, cả đêm ngủ vô cùng ngon, quả thật đến giờ tỵ thị tâm hoàn không tái phát. Hôm nay khuôn mặt nàng ta đầy vẻ hoan hỉ, phong quang vô hạn.

Hôm trước nàng ta đau đến không ngủ được, hôm sau Uyển Nhi đến tặng hoa cho nàng ta, vừa khoe nàng ta tìm Uyển Nhi nói chuyện phiếm, Uyển Nhi sơ ý làm vỡ một chiếc chén, chén vỡ cửa đứt ngón tay nàng, máu tươi chảy ròng. Máu rơi trên váy nàng ta, nàng ta cời ra giữ gìn, sau đó dùng nước ngâm, đáng tiếc chỉ có một giọt.

Hôm nay nàng ta sai Lý ma ma ôm thăm đi lấy máu Uyển Nhi, nếu có thể lấy thêm của vài người, nàng ta không cần chịu khổ giờ tỵ nữa.

“An Nhi, đến đây!”

Thái hậu là trưởng bối, không thể bắt công người nào cho nên khi Dịch Cận An kính trà xong, bà gọi Dịch Cận An đến bên mình, lại khen nàng ta ngoan ngoan một hồi.

Khen đến Dịch Cận An mặt mày hơn hờ, khen đến Quan Vương gia không ngừng cười to. Xem ra hấn không chọn sai vợ, nếu hấn chọn Dịch Cận Ninh, tại hậu cung này là không dễ dàng sinh tồn. Hấn có phần vui mừng, lại có chút bất đắc dĩ, hấn thật lòng yêu thích Dịch Cận An, chỉ là không ngờ thái hậu lại nhanh tay nhanh chân như vậy.

Mạc Dật Hiền cười, liếc Mạc Liễm Sâm một cái, cố ý lớn tiếng nói: “Đường đệ, nào, nói cho đường huynh biết, cảm giác tối qua như thế nào?”

“Ừ, tốt lắm, rất mát hòn!” Mạc Liễm Sâm cười ngây ngô, tiêu cự trong mắt hướng về phía Mạc Dật Hiền ở bên trái: “Nhưng mà rất mệt, eo cũng sắp gãy!”

Hấn nói rất mơ hồ, cũng rất mập mờ. Không mấy người có thể hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hấn, chỉ có Dịch Cận Ninh là hiểu. Hấn đang oán trách nàng tóit qua đuôi theo hấn đánh hấn gần chết, còn để hấn quét dọn phòng gần nửa canh giờ, lại sửa sang bàn ghế nửa canh giờ nữa. Hấn thật đúng là mát hòn, đúng là mệt thật! Nhưng Dịch Cận Ninh còn để hấn ngủ trên sàn nhà, đáng thương làm sao, Mạc Liễm Sâm thật vì mình kêu oan.

“Hả?”

Mạc Dật Hiền kinh hãi, tên này lại có thể hiểu chuyện nam nữ? Là ma ma dạy dỗ rất tốt? Hoặc là tên đường đệ này căn bản không phải ngu ngốc?

Hấn dùng sức vỗ vai Mạc Liễm Sâm khen: “Người có chí khí, bản huynh không nhìn lầm, người đúng là có vài phần bản lĩnh!”

Bản lĩnh mà hấn nói dĩ nhiên là chỉ bản lĩnh bịp bợm giả vờ cam điếc. Nhưng cái vỗ này của hấn Mạc Liễm Sâm không hề đề phòng, nặng nề ngã một cái,

lăn xuống đất.

Mạc Liễm Sâm mò mẫm đứng lên, hét to: “Hu hu... Ngươi... Ngươi bắt nạt ta, ta nói cho phụ hoàng!”

“Đừng nói, ca ca nói giỡn ngươi thôi!”

Mạc Dật Hiền nhủ mảy, chẳng lẽ mình đoán lầm?

“Đúng vậy, Mạc Liễm Sâm là đường huynh, đùa giỡn với ngươi thôi, sao có thể bắt nạt ngươi? Thương yêu còn không kịp ấy chứ!

Dao phi cũng giải thích cho Mạc Dật Hiền, vừa rồi lúc Mạc Dật Hiền đẩy ngã Mạc Liễm Sâm, bà ta nhìn thấy trong mắt thái hậu lóe ra ánh sáng lạnh, nếu thái hậu gây ra chuyện bất lợi với Quận Vương, vậy Huyền Vương nguy rồi!

“Được rồi, không sao thì tốt!” Thái hậu khiển trách Mạc Dật Hiền một trận: “Ngươi cũng không nhỏ, nhường Thanh Nhi một chút thì có làm sao? Thật là, còn chấp nhặt với một đứa bé!”

Thực ra là thái hậu coi Mạc Liễm Sâm là một đứa bé, cho dù tâm tính hắn là mười tuổi, nếu như thực sự đúng lúc tân nương kính trà khóc rống lên thì thật đúng là đỡ không dễ.

Mạc Liễm Sâm bấu môi, kéo tay Dịch Cận Ninh, khóc nức nở nói: “Nương tử, Vương Phi, nương tử, bọn họ đều ức hiếp ta!”

“Phụt!”

Dịch Cận Ninh cười khúc khích, mảy đẹp giãn ra: “Chàng đấy, đều đã nói đùa giỡn chàng rồi, làm gì mà nghiêm trọng như vậy!”

“Ta mới không thèm!” Mạc Liễm Sâm lắc lư tay nằng: “Nàng phải theo ta, tối nay ta còn muốn hôn nhẹ với nàng...”

Hả... Hai vợ chồng này! Chúng phi tởm toát mồ hôi, đang giữa ban ngày ban mặt, lại cứ thế chàng chàng thiếp thiếp?

“Đừng sợ, đêm nay ta theo chàng, ngoan!”

Đây là Dịch Cận Ninh đang gỡ tội cho mình, vừa rồi mọi người nhìn tư thế bước đi của nàng cơ bản không giống như đã viên phòng, nếu Thái hậu truy xét thì nàng thực sự gặp phiền toái.

Nhưng có thể nhìn ra thái hậu vô cùng cưng chiều vị Thanh Vương này, gần như đến mức vô pháp vô thiên, nếu trước mặt mọi người nàng đối xử không tốt với Mạc Liễm Sâm, phỏng chừng thái hậu sẽ trực tiếp lột da nàng!

Nhưng Dao phi vẫn đề ý chuyện viên phòng của nàng và Thanh Vương: “Ninh Nhi, ngươi xem tỷ tỷ ngươi đều biết đạo lý, nhìn dáng vẻ ngươi xem, chỉ biết lừa gạt thái hậu!”

Bà ta nhìn dáng đi của Dịch Cận An, biết nàng ta quả thực viên phòng với Quận Vương, trong lòng mừng rỡ. Quận Vương là kiện nhi tử* của bà ta, bà ta tất nhiên yêu thương vô hạn. Những phi tần khác cũng nhìn ra, đều nói Dịch Cận Ninh rất quá đáng, có phải hôm qua bị tặc tử bắt đi rồi bị làm bẩn trong sạch hay không còn không xác định đâu.

*Kiến nhi tử (干儿子): Tại một số địa phương có ý nghĩa là cô gia, tức trượng phu của con gái mình, trước mặt cha mẹ vợ đều được gọi là kiện nhi tử. (Theo baike)

Nghe có người nói nàng bị bắt đi rồi có khả năng mất đi trong sạch, Dịch Cận Ninh thầm mắng những người đó một trận. Nàng khóc nức nở nói: “Bị bắt đi cũng không phải lỗi của Ninh Nhi!”

Dịch Cận Ninh uất ức lau nước mắt nói: “Hôm qua sau khi Ninh Nhi bị bắt đi, vệ sĩ thiếp thân lập tức đuổi tới, thề sống chết bảo vệ thiếp thân*! Còn có hai nha hoàn của thiếp thân, hiện tại hai nha hoàn còn đang hôn mê! Thái hậu, không biết là kẻ xấu nào muốn bắt thiếp thân, có thể hắn có cừ hận với phụ thân, muốn dùng thiếp thân uy hiếp phụ thân. Nhưng Ninh Nhi tuyệt đối trong sạch, Ninh Nhi có thể lấy cái chết để đảm bảo!”

*Thực ra thì 2 chữ này DCN xưng là ta, nhưng ở đây đều là vợ vua, cấp bậc cao hơn nên mình tự đổi thành thiếp thân.

Nói xong, nàng làm như muốn đâm vào cây cột, Mạc Liễm Sâm ôm chặt lấy nàng: “Nương tử, nàng làm gì thế?”

“Hả?” Dao phi đứng dậy: “Ngươi nói nhưng kẻ xấu kia bắt ngươi đi là vì uy hiếp phụ thân ngươi? Chứ không phải bọn họ thấy ngươi có dáng dấp đẹp để muốn ý đồ bất chính với ngươi?”

Hôm qua có một hắc y nhân bị chặt đứt hai chân bỏ trở lại Xương Ấp Hầu phủ, nói là bỗng nhiên người của Sát Minh xuất hiện, bằng không Dịch Cận Ninh đã mất trong sạch từ lâu rồi.

Quả là đáng tiếc, một kém một bước nữa thôi, Sát Minh chết tiệt, hiện tại Dao phi hận không thể giết chết Dịch Cận Ninh báo thù cho Chương Dẫn Giác.

Thái hậu nghe càng thêm khó chịu trong lòng, hôm qua Dịch Cận Ninh bị bắt đi lâu như vậy có lẽ thất thân thật. Cho nên mới không thể động phòng với

Thanh Nhi. Theo lý Thanh Nhi học những gì ma ma đã dạy hẳn phải hiểu mới đúng, nhưng khi nhìn tư thế nàng căn bản không giống dáng vẻ tối qua bị chạm vào. Lại ngại Mạc Liễm Sâm ở đây không thể làm trái ý với người cháu trai này, đành phải từ bỏ.

Không đúng, bỗng nhiên thái hậu hí mắt, nếu hôm qua Dịch Cận Ninh bị làm bẩn thật, tư thế bước đi của nàng cũng không nên bình thường như thế, xem ra mình nghĩ nhiều rồi.

Sau khi kính trà xong, Dịch Cận An và Dịch Cận Ninh ra ngoài. Dịch Cận An nói cho nàng biết mình đã tìm được các ức chế thị tâm hoàn, giờ tỷ mỗi đêm nàng ta sẽ không đau đớn nữa, mưu kế của Dịch Cận Ninh hỏng bét rồi.

Dịch Cận An nói xong, bước đi, Dịch Cận Ninh ngăn cả người, thị tâm hoàn khó giải, chẳng lẽ Nam Lăng còn bí thuật gì có thể ức chế loại độc được này sao?

Nàng hí mắt, Mạc Liễm Sâm đi đến kéo nàng lại: “Ninh Ninh, đang nghĩ gì vậy?”

“Ta suy nghĩ, thị tâm hoàn này có phải có thuốc giải không!” Dịch Cận Ninh nhu tình nói với Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, rốt cuộc tình thân thiếp vẫn có chút không yên, chẳng lẽ Nam Lăng sắp xảy ra chuyện lớn?”

“Sẽ không, Ninh Ninh đừng lo lắng, hết thấy đều có ta!” Mạc Liễm Sâm mỉm cười, đôi mắt hoa đào xinh đẹp chớp chớp chớp chớp, Dịch Cận Ninh nhìn mà buồn cười.

Có thể gả cho hán thật là phúc tu luyện ba kiếp, nếu hôm qua nàng căn lười tự sát thật mới đúng là thiệt thòi.

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Dịch Cận Ninh lại không nên được lửa giận. Đều do Mạc Liễm Sâm, nếu không phải hắn không nói cho nàng, nàng cũng sẽ không lo xa như vậy, cũng sẽ không nghĩ đến chuyện nếu ngày cưới hán thật không tới mình sẽ nghĩ tự vẫn, aizz, thật đúng là tai vạ! Người này, xem thì mạng cho mình một đại ô long (□□□□).

Lúc này Dao phi cũng đi từ trong ra. Bà ta liếc nhìn Dịch Cận Ninh một cái, lại nhìn Mạc Liễm Sâm bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người chó có đặc ý quá, mối thù của Giác Nhi ta nhất định báo, người cứ chờ xem!”

Dịch Cận Ninh hết sức ngạc nhiên, Dao phi này chó không phải nên giả vờ rộng lượng, giải vờ dịu dàng hiền thực à? Nhanh như vậy đã để lộ con ác chủ bài rồi?

Mạc Liễm Sâm kéo tay Dịch Cận Ninh, hung dữ đẩy Dao phi một cái: “Nữ nhân xấu, tại sao lại ức hiếp Vương Phi của ta?”

Dao phi bị đẩy ngã đụng vào núi giả, cái ót chảy đầy máu, nhưng bởi vì Thanh Vương là Vương Gia gốc mù nên không thể trừng phạt hắn, nói muốn đi khóc lóc kể lể với hoàng đế.

Hoàng đế cung chiều Dao phi quả thực là người thân cùng phần, dưới sự phần nộ đánh Mạc Liễm Sâm mấy hèo.

“Ui cha, mẫu phi, phụ hoàng đánh con, ông ấy đánh con!”

Mạc Liễm Sâm khóc nói căm ghét phụ hoàng, nói phụ hoàng có lỗi với mẫu phi của mình, hoàng đế nhớ đến mẫu phi Lạc phi của hắn, lệ rơi không ngừng, không đánh hán nữa.

Dịch Cận Ninh nâng Mạc Liễm Sâm “trọng thương” bị đánh mấy hèo trở lại điện Thừa Ân của họ, gọi nha hoàn bôi thuốc cho Mạc Liễm Sâm.

“Chàng không nên chống đối Dao phi!”

Mạc Liễm Sâm cười khổ: “Ta là kẻ gốc tính tình trẻ con, phụ hoàng sẽ không trách tội, hơn nữa phụ hoàng không nỡ trách phạt ta, bởi trong mắt ông ấy ta chỉ là một đứa trẻ, lại càng bởi mẫu phi Lạc phi của ta.”

Lạc phi?

Dịch Cận Ninh thâm tình nhìn Mạc Liễm Sâm, chẳng lẽ Thanh Vương là con trai của Lạc phi, nghe nói nhiều năm trước Lạc phi bị thù sống, là Lạc phi đáng đáp khuyh quốc khuyh thành?”

“Hả?” Dịch Cận Ninh nhú mày: “Chàng thực sự là con trai của Lạc phi?”

Mạc Liễm Sâm bị thương ngẩng đầu nhìn mẫu đơn nở rộ cách đó không xa, sâu xa nói: “Có phải con trai của Lạc phi hay không thì có quan hệ gì? Ta thật sự hy vọng không phải, như vậy ta sẽ không khổ sở như thế!”

Dịch Cận Ninh ôm chặt hắn: “A Sâm, đừng sợ, có ta ở đây!”

Cũng như Mạc Liễm Sâm an ủi nàng, Dịch Cận Ninh cũng nói vậy, đừng sợ, có ta ở đây!

Có ta ở đây, còn gì để sợ nữa?

Một lúc lâu sau A Trúc đến.

“Chủ tử, Nô Nhi và Tiểu Đào đều không có việc gì!”

Đây là chuyện chủ tử quan tâm nhất, nếu hấn không nói sớm cho chủ tử, nhất định nàng sẽ nổi giận.

“Thật sao? Ta đi gặp các nàng!”

Ý cười trong mắt Dịch Cận Ninh chứng tỏ lúc này nàng đang hưng phấn, nàng thật sự quan tâm hai nha đầu này, hai nha đầu liều mạng bảo vệ nàng!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 2: Chân khí trong cơ thể

Chỉ chớp lát sau, xa xa bên kia Nam mã mã dẫn Tiểu Đào đến, nàng đỏ mắt: “Tiểu thư, may mà người khỏe mạnh đứng trước mặt lão nô, lão nô nghe nói người bị cướp đi, sợ đến mức cả đêm không dám chợp mắt, Tướng gia phái người ra ngoài tìm cũng không tìm được người, còn tưởng rằng người đã... đã... hu hu, toàn bộ Tướng phủ đều đang lo lắng cho người!”

“Tiểu thư!” Tiểu Đào nhào tới, ôm lấy Dịch Cận Ninh: “Không thấy người Tiểu Đào lo lắng gần chết! Đều tại A Trúc, rề rề mãi mới nói cho em biết tin tốt này!”

Hôm qua đợi cả ngày cũng không thấy A Trúc mang tin tức về, nàng cho rằng sau khi tiểu thư bị trói đi rồi sẽ không bao giờ trở lại nữa, may mà tiểu thư không có việc gì, bằng không Tứ gia ta sẽ không tha thứ cho bản thân.

A Trúc ở một bên vô tội bĩu môi: “Chính nàng cũng bị thương, không nghi ngại cho khỏe!”

“Tiểu Đào, người bị thương chỗ nào?” Dịch Cận Ninh không ngừng lo lắng: “Mau để ta xem xem, có phải trên cổ không?”

Hôm qua cô Tiểu Đào bị kèm kẹp chảy ra một vệt máu, nàng nhìn thấy, nếu kiểm tra lệch một chút thôi, Tiểu Đào lập tức... Dịch Cận Ninh không dám tưởng tượng nữa. Nàng hít mũi, nâng cằm Tiểu Đào, nghiêm túc kiểm tra miệng vết thương của nàng, không sâu lắm, chỉ hơi trầy da. Cuối cùng nàng cũng yên lòng, bảo A Trúc đưa nàng đi thăm Nô Nhi.

Nô Nhi được bố trí ổn thỏa ở một khu nhà kè (trong khu nhà tứ hợp) cách điện Thừa Ân không xa, nàng và Tiểu Đào đều là nha hoàn hồi môn, tự nhiên là phải theo cạnh hầu hạ Dịch Cận Ninh, đứng đầu trong cung thấy nàng có công cứu giúp cũng an bày đại phu khám bệnh riêng cho nàng, lúc này trên người nàng bị quần vải trắng y hệt rồi gỗ, Dịch Cận Ninh nhìn mà vừa vui mừng vừa xót xa.

Nếu không phải vào thời điểm máu chốt Nô Nhi kéo theo hắc y nhân thì người bị thương là nàng rồi, nói không chừng một kiếm kia rơi xuống một thân không có võ công là nàng đây có khi còn không chịu đựng nổi cứ thế chết rồi.

Nàng chạy tới ôm lấy Nô Nhi, tiểu nha đầu mới mười hai tuổi này chịu khổ vì nàng rồi!

Nô Nhi thấy Dịch Cận Ninh len lén lau nước mắt, vội nhếch miệng cười: “Tiểu thư người xem không phải em vẫn mạnh khỏe đây à, không có chuyện gì!”

“Người chỉ biết ba hoa!” Dịch Cận Ninh duỗi ngón tay chọc ót nàng: “Xem người về sau còn dám không luyện võ công cho giỏi hay không!”

Tiểu Đào và Nô Nhi nghe xong đều có phần xấu hổ, là các nàng rất ngốc, A Trúc đã rất dễ tâm dạy bảo các nàng, nhưng các nàng lại là không ngừng ăn bơ làm biếng. Không học võ cho giỏi mới khiến tiểu thư bị bắt đi, còn làm bản thân bị thương hại tiểu thư lo lắng, các nàng ngậm hạ quyết tâm nhất định phải chăm chỉ học võ công cho tốt.

Dịch Cận Ninh cũng trộm nghĩ có nên học chút võ công hay không, đừng luận đề người khác đến bảo vệ bản thân. Lần này có A Trúc và Mạc Liễm Sâm, nếu lần sau họ không xuất hiện kịp thời, nàng thật sự không có cách tự cứu lấy mình rồi.

Đợi đến khi Dịch Cận Ninh trở lại điện Thừa Ân, một tên tiểu thái giám đứng ở cửa sốt ruột chờ nàng: “Vương Phi, rốt cuộc ngài cũng trở lại rồi, Vương Gia ngài không chịu bồi thuốc, ảm t muốn Vương Phi tự mình giúp ngài mới bằng lòng, nô tài... Nô tài không còn cách nào khác, đành đợi ngài trở về...”

“Biết rồi, lui xuống đi!”

Nhất định là Mạc Liễm Sâm lại giờ tính tình trẻ con, trong mắt người ngoài hấn là kẻ ngốc, nhưng trong mắt nàng hấn thực đúng là đồ lưu manh vô lại. Dịch Cận Ninh tức giận đến hừ hừ cái mũi, bước vào trong điện.

Mạc Liễm Sâm nằm trên giường không ngừng rên rỉ kêu đau, nước mắt còn phối hợp chảy xuống đôi ba giọt. Trông thấy Dịch Cận Ninh tiến vào càng không ngừng khóc lớn: “Ninh Ninh, nàng mau tới giúp ta bồi thuốc, ta đau muốn chết, đám nô tài chết đấm này chỉ biết ăn hiếp ta hu hu... Nàng mau lại đây đi!”

“Có khí lực kêu lên như vậy thì không chết được!”

Dịch Cận Ninh vỗ mông hắn, Mạc Liễm Sâm đau đến oa oa kêu to: “Nàng lại bắt nạt ta, ta nói Hoàng tử mẫu biết!”

Khá lắm Mạc Liễm Sâm, dám trước mặt người ngoài nói nàng như vậy, không thấy tiểu thái giám ở cửa sau sao?

Dịch Cận Ninh thấy tiểu thái giám ngoác quanh, đi qua đây, nàng vội lấy tay che miệng hắn, hung dữ cảnh cáo: “Kêu nữa sẽ đánh chàng!”

Mạc Liễm Sâm thấy tiểu thái giám bên ngoài nhìn qua, sau khi hắn liếc mắt, trừng một cái lại rụt lại, nhưng vẫn vụng trộm ngoác đầu vào. Mạc Liễm Sâm hét to: “Ai ở ngoài nhìn lên, bắt vào đánh roi!”

Thái giám sợ đến mức lập rụt đầu ra ngoài.

“Ha ha... Hắn sợ!” Mạc Liễm Sâm chỉ vào tiểu thái giám bên ngoài, ôm bụng cười điên cuồng.

Dịch Cận Ninh híp mắt, tiểu thái giám bên ngoài xem ra là người do Thái hậu phái đến giám thị nàng.

Nàng háng giọng: “Vị công công bên ngoài, chuyện này, ta và Thanh Vương có chuyện muốn làm, ngươi lui xuống trước đi, không cần đứng đó canh giữ!”

“Đứng thế, mau cút đi, chúng ta có chuyện muốn làm, đừng ở đó chướng mắt!” Mạc Liễm Sâm học theo, nhảy dựng lên, đến giày cũng không đi cứ thế chạy đến cạnh cửa, vung hai tai xua đuổi thái giám: “Đi đi, đừng cản trở Bốn vương làm việc!”

Hắn nói làm việc quả thực là muốn làm Dịch Cận Ninh, tối qua hắn đánh thua một trận, vừa rồi nàng lại đi tìm hai tiểu nha hoàn, rốt cuộc bây giờ cũng đến lượt hắn ra uy rồi. Hắn đuổi tên thái giám đi, xoa xoa tay cười tít mắt nhìn Dịch Cận Ninh: “Như thế nào, ta lợi hại chứ, chỉ chốc lát đã tống cổ tên nô tài chướng mắt đó đi, nàng thương ta đi!”

“Đừng có nằm mơ, thiếp lại không nói chàng tống cổ hắn đi!” Dịch Cận Ninh cười đến là vô tội: “Thiếp còn muốn để hắn giúp thiếp làm một chuyện!”

“Hả? Thế à, vậy ta đi gọi hắn trở lại!” Mạc Liễm Sâm như tên trộm cười một tiếng, dùng giọng trẻ con nói.

Dịch Cận Ninh hất tay, Mạc Liễm Sâm đứng không vững, thoáng cái bị văng ra thật xa. Dịch Cận Ninh gạt nẩy mình, từ lúc nào mà bản thân có sức lực lớn như vậy?

Mạc Liễm Sâm cũng tò vò khó hiểu, nhưng không để ý nhiều lắm. Hắn nhăn mặt ra chiều đau lắm, vuốt chỗ bị đánh phía sau: “Ninh Ninh, ta đau...”

Giọng nói kia kéo dài thật dài, mười phần nhiệt tình lắm nữa.

“Biết đau, thế sao vừa nãy không bôi thuốc?” Dịch Cận Ninh kéo tay hắn, lôi hắn lên trên giường. Mạc Liễm Sâm trở mình một cái đè nàng, miệng vừa muốn chạm xuống lại bị một tay Dịch Cận Ninh ngăn lại.

“Dừng! Chàng không đau à?” Nàng vỗ phía sau Mạc Liễm Sâm, hắn đau đến lập tức bắn ngược lại không ngừng gào lên.

Nhìn hắn như thế Dịch Cận Ninh cũng có chút đau lòng, “Thiếp nhìn xem, không phải thương rất nặng chứ, phụ hoàng còn chưa đánh, chỉ mấy cái như vậy mà chàng đã già chết rồi?”

“Không phải, bị thương thật!”

Mạc Liễm Sâm nhăn mặt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Dịch Cận Ninh thật muốn cắn một miếng, nhưng hiện tại hắn thật sự rất đau. Hôm qua chỗ bị kiếm đâm trúng lại bị kiếm đâm lần nữa, hôm nay còn bị phụ hoàng đánh hèo, hắn không đau mới là lạ.

“Thật à?”

Dịch Cận Ninh không tin tưởng cho lắm, nàng sợ Mạc Liễm Sâm cố ý giả vờ, sau đó thừa dịp nàng không chú ý là nhào tới. Bản lĩnh giả ngu của thằng nhãi này nàng đã thấy, bằng không hiện tại nhiều người nhìn chằm chằm ngại vàng Hoàng đế như vậy, hắn một người không mẹ yêu thương, một hoàng tử nghèo nàn không người đứng sau sao có thể sống đến bây giờ?

“Tất nhiên là thật rồi, không thì nàng xem đi!” Mạc Liễm Sâm nói xong lập tức cời dây lưng quần mình, Dịch Cận Ninh vội vàng kêu dừng: “Đợi chút, hay là chàng để thiếp đi gọi hạ nhân đến đi, thiếp đi gọi người đến bôi thuốc cho chàng!”

Dịch Cận Ninh đỏ mặt toan xông ra ngoài, Mạc Liễm Sâm ôm lấy nàng: “Ninh Ninh, đừng đi!”

“Yên tâm, thiếp sẽ đi tìm tiểu cung nữ bôi thuốc cho chàng!”

Nàng nhe răng cười, muốn sàm sỡ nàng? Không có cửa đâu!

“Ta không cần cung nữ, ta muốn nàng!” Mạc Liễm Sâm vùi đầu bên tai Dịch Cận Ninh, thầm thì: “Hôm qua vì cứu nàng mà trên mông bị đâm một kiếm,

miệng vết thương rất sâu, hôm nay lúc đầy Dao phi, sợ nàng bị bà ta ức hiếp, bị phụ hoàng đánh nên miệng vết thương lại vỡ ra rồi!”

Hắn nói xong rất ngượng ngùng sờ phía sau, bĩu môi nói: “Nếu như không bôi thuốc, phía sau của tướng công nàng liền không cứu được rồi!”

“Một khi đã vậy thiếp đây liền cố mà làm vậy.”

Phía sau của Mạc Liễm Sâm không thể để người khác nhìn thấy, bằng không chuyện hấn giả ngu cũng bị người khác phát hiện. Dịch Cẩm Ninh nhíu mày, nghĩ trước kia Mạc Liễm Sâm làm sao mà chịu đựng. Hắn bị thương lại không thể tìm người giúp đỡ băng bó, cũng không thể ở trong cung kê đơn uống thuốc, thường ngày còn phải chịu những hoàng tử vương gia khác cố tình gây sự, trôi qua những ngày tháng như vậy thật khiến người ta xót xa.

Nàng giãn mặt, cười nói: “Chàng nằm trên giường không được mở mắt, thiếp sẽ giúp chàng!”

Mạc Liễm Sâm cười hi hi, đặc ý cõi quần nằm sấp trên giường trải đệm bông vải tơ vàng mềm mại.

“Đến đây đi!” Hắn chỉ phía sau của mình: “Ta khỏe lắm, ở đây này!”

Sắc mặt Dịch Cẩm Ninh khẽ biến hồng, nàng ôm mặt không dám nhìn cái mông trắng nõn của Mạc Liễm Sâm, rồi lại lén lút xoè rộng năm ngón tay nhìn một cái.

“Đã được chưa!” Mạc Liễm Sâm thúc giục.

“Được rồi!”

Dịch Cẩm Ninh cầm thuốc mỡ, quay mặt đi nhẹ nhàng bôi thuốc cho hắn, thuốc mỡ lành lạnh bôi trên người thật thoải mái, Mạc Liễm Sâm sáng khoái thở hắt ra: “Cảm giác tốt thật!”

Thật ra hắn muốn biểu đạt: Bàn tay nhỏ bé trơn mềm trắng nõn của Ninh Ninh giúp ta bôi thuốc thật sung sướng! Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xoay qua một bên của Dịch Cẩm Ninh, ác tâm nổi lên, ừm một tiếng: “Ừm cha nàng làm đau ta!”

Dịch Cẩm Ninh nghe vậy vội vàng quay đầu lại, nàng sợ thực sự đụng phải vết thương của hắn, ai ngờ lại thấy khuôn mặt tươi cười đặc ý của Mạc Liễm Sâm, đôi mắt hoa đào của hắn cười đến quỷ dị, phát sáng rạng rỡ.

Nàng ngây ngốc nhìn, nhìn chăm chăm hắn không chớp mắt. Trước kia người khác nói Thanh Vương đến cùng có bao nhiêu tuần mỹ nữ không để ý, nhưng hắn thành phu quân mình rồi nàng ngược lại bắt đầu chú ý. Không hổ là con trai ruột của giai nhân khuynh thành Lạc phi, đáng đáp đúng là đáng để ngắm.

“Chảy nước miếng kia!” Mạc Liễm Sâm trêu ghẹo: “Tướng công nàng có phải rất khỏe không, nàng cũng cảm thấy rất có may mắn được nhìn đi?”

Dịch Cẩm Ninh bị ghen, cái người lăm điều này chỉ biết mồm mép lâu lành. Nàng tức giận lườm hắn trắng mắt, tiếp tục việc trên tay.

Mạc Liễm Sâm lại bị đôi tay này lần mò đến cả người dục hỏa khó nhịn, hắn xoay người một cái áp chế Dịch Cẩm Ninh lại, tiếng thở thô dốc và lời nói ái muội truyền vào tai Dịch Cẩm Ninh: “Ninh Ninh, ta muốn nàng! Rất muốn rất muốn!”

“Không được!”

Dịch Cẩm Ninh tức giận, một hơi từ chối. Thằng nhãi này không sợ vết thương nặng thêm à? Và lại lúc trước Mạc Liễm Sâm lừa gạt nàng bao lâu, vẫn là nàng đoán ra được một ít mới không dây ra hiểu lầm lớn, bây giờ hắn khen ngược, muốn ăn sạch nàng?

Mạc Liễm Sâm vô cùng bi ai, vẻ mặt đau khổ: “Còn bao lâu nữa thì mới có thể!”

“Một năm nữa!”

“Không được, quá lâu!” Mạc Liễm Sâm cò kè mặc cả.

“Năm nữa!” Năm nữa đã rất thiết thòi cho nàng rồi, không được thương lượng nữa.

“Không được, vẫn quá lâu. Nếu ta không nhẫn nhịn được thì làm thế nào?” Mạc Liễm Sâm tung ra một tiếng sấm.

“Không chịu được cũng phải chịu!” Nàng vừa nói xong thì phát hiện cái người trên người mình có điều không bình thường. Bên dưới có gì đó thô sáp chọc vào mình, nóng quá, rất nóng, thật dính! Dùng đầu ngón chân cũng biết thằng nhãi này đã là kim kê độc* lập rồi, nàng muốn đẩy ra nhưng bị giữ chặt.

*Kim kê độc lập: Vốn chỉ gà đứng thẳng bằng một chân, sau này thuật ngữ cò vầy chọn dùng tên này, đây là gận tay trong cò vầy, một loại chiến thắng vì đánh bất ngờ; võ thuật cũng dùng tên này, là một công pháp đặc thù.

“Chịu đựng sẽ tồn tại sức khỏe!” Đôi tay lén lút trượt trên vai nàng.

“Thế thì... Để nó bị thương đi!” Dịch Cẩm Ninh vuốt ve một cái, nhanh chóng đứng dậy.

Nàng sửa lại áo khoác đã bị kéo ra, dùng sức lộn một cái xoay người Mạc Liễm Sâm lại, chặn lại cánh xuân dưới người hắn. Thứ đồ chơi này không phải nàng chưa thấy qua, sao còn có thể thẹn thùng như này chứ, nàng thầm mắng bản thân hão sắc một tiếng.

Mạc Liễm Sâm đau thương thở dài: “Trời ạ, ta đây là cưới vợ sao? Ta đây tự tìm tội để chịu thì có!”

“Đáng đời chàng, tự mình bị thương cũng đừng kêu!” Dịch Cận Ninh trợn trắng mắt, thu dọn thuốc mỡ, kéo chăn che kín mông hắn: “Được rồi, chàng có thể nghỉ ngơi rồi!”

Dịch Cận Ninh toan đi ra cửa, Mạc Liễm Sâm ở phía sau khóc nức nở kêu: “Nếu nàng không cho ta, ta tìm người khác, đáng về cung nữ kia cũng không xấu, mấy ngày trước ta đã ngắm trúng rồi...”

“Chàng dám!” Dịch Cận Ninh trừng to mắt: “Chàng thử tìm nàng xem!”

Mạc Liễm Sâm thấy nàng trừng to mắt, hơi sợ hãi rút lại một cái nhưng vẫn bèn gan vững dạn nói: “Dám đây, nàng làm gì được ta? Nàng dám ức hiếp ta.... Ta nói cho hoàng tử mẫu!”

...

Dịch Cận Ninh hoàn toàn hết chỗ nói nổi, thì ra hắn cũng giả ngốc với mình rồi!

Thấy Dịch Cận Ninh dờ người ra, Mạc Liễm Sâm vội vã ôm lấy nàng, lại đè xuống giường lần nữa, lúc này dù nói thế nào đi chăng nữa cũng không thể dễ dàng chạy thoát.

“Ừm...”

Một nụ hôn dịu dàng rơi xuống, tình chuẩn chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Dịch Cận Ninh giãy giụa, rất muốn mắng hắn một tiếng vô lại, lại bị chiếc lưỡi ngang ngược của hắn xâm phạm, nàng nhắm nghiền mắt cũng thử vươn chiếc lưỡi đình hương ra thăm dò, cùng hắn dây dưa.

Mạc Liễm Sâm nhưn mảy, đổi công thành thủ, mặc cho Dịch Cận Ninh mút vào.

Ôn tình đương trình diễn, chợt...

“A!” Dịch Cận Ninh hét to một tiếng: “Đầu thiếp đau quá!”

Nàng ôm đầu lăn xuống đất, bốp một tiếng đập đến mặt đất cũng hơi chấn động.

Mạc Liễm Sâm kinh hãi, ôm nàng về trên giường, quần cũng không kịp mặc lập tức giữ chặt mạch của nàng, phát hiện ra trong cơ thể nàng có một luồng chân khí khó đang tán loạn.

Hắn nhíu mày, đây là chuyện khi nào? Tại sao trong người Ninh Ninh lại có một dòng chân khí ẩn náu trong đan điền? Hơn nữa hình như công lực có phần thâm hậu, rốt cuộc là ai truyền nội lực cho nàng?

“Ninh Ninh, nàng sao rồi?”

Dịch Cận Ninh đau đến không nói thành lời, lúc này nàng chỉ thấy kinh mạch toàn thân nghịch lưu, có vô số thứ gì đó tán loạn trong người nàng.

Nàng nói đứt quãng: “Thiếp.... Thiếp cảm giác.... Trong cơ thể có gì đó như.... Đang di chuyển, liên tục di chuyển toàn thân!”

Mạc Liễm Sâm hoảng hốt, một tầng công lực không phải bất cứ ai cũng có thể thừa nhận được. Ninh Ninh là cô gái nơi khuê các sẽ không thể, chút công phu cơ bản cũng không có, nội lực ẩn náu trong người bây giờ mới bạo phát!

Hắn nhanh chóng lên giường, ngồi sau lưng nàng ổn định dòng chân khí tán loạn trong cơ thể cho nàng. Qua lúc lâu sau Dịch Cận Ninh mới không có cảm giác đau đớn như vừa rồi, ngược lại toàn thân dễ chịu không ít.

Nàng yếu ớt mở mắt phát hiện hai tay Mạc Liễm Sâm đang đặt trên lưng mình, ánh mắt hắn khép chặt, trên người thấm ra từng lớp mồ hôi. Dịch Cận Ninh lấy khăn cẩn thận lau mồ hôi trên trán hắn, Mạc Liễm Sâm mở mắt ra, nhưng có phần suy yếu ngã xuống.

“A Sâm, chàng làm sao vậy!”

Trái tim Dịch Cận Ninh đập mạnh nhanh chóng đỡ hắn, Mạc Liễm Sâm hơi mỉm cười: “Không có việc gì, chỉ là hơi mệt mỏi!”

Mới vừa rồi hắn truyền chân khí vào ổn định chân khí trong cơ thể Dịch Cận Ninh, sức mạnh hai dòng chân khí cách xa nhau, xem chút nữa Mạc Liễm Sâm bị phản phệ. Nhưng vì cứu Ninh Ninh hắn vẫn cố chịu truyền chân khí cho nàng, mãi đến khi chân khí trong người nàng ổn định lại mới thôi.

“Ninh Ninh, chân khí trong người nàng có từ bao giờ vậy? Có phải nàng từng luyện qua võ công hoặc có người truyền nội lực cho nàng không, bản thân nàng không nhớ rõ sao?”

Theo như hần điều tra, Dịch Cẩn Ninh không hề học qua bất cứ võ công gì, ngày thường cũng không có tiếp xúc với bất cứ ai, cùng lắm chỉ là tiểu thư khuê các. Hiện tại dòng chân khí trong cơ thể nàng nói lên vấn đề gì, nhất thời hần cũng không nghĩ ra! Nói không chừng Dịch Cẩn Ninh có chuyện gì đó hần không điều tra được, dù sao Sát Minh có bao nhiêu phân lượng hần cũng rõ ràng, có một vài việc không có cách nào tra ra cũng rất bình thường, chỉ sợ Dịch Cẩn Ninh gạt hần chuyện gì đó thôi!

“Không có!” Dịch Cẩn Ninh không biết mình bị làm sao, chợt nàng nhớ đến một chuyện.

Nàng nhớ kiếp trước bản thân mình đâu có nhức đầu, mà kiếp này đầu nàng luôn đau đớn khó chịu, có lúc còn kéo dài cả canh giờ, lúc đầu còn chịu hành hạ hơn cả ăn thích tâm hoàn. Chẳng lẽ mình ăn nhầm cái gì rồi?

Lại một lúc sau, cả người nàng khoan khoái không nói nên lời, cảm giác y như thay da đổi thịt, đầu ả ả không còn đau nữa, không có cảm giác đau đớn không giải thích được lúc trước.

“A Sâm, thiếp cho chàng biết một chuyện!” Dịch Cẩn Ninh thấy mình nên nói rõ ràng với Mạc Liễm Sâm, nàng suy tính liên tục cuối cùng quyết định nói chuyện cho Mạc Liễm Sâm biết.

“Ừm!” Mạc Liễm Sâm nằm trên giường, quần áo mở một nửa lộ ra da thịt màu lúa mạch bên trong, chợt nhìn xuống thêm tí nữa, hần lại... Lại có thể không mặc quần!

Về mặt Dịch Cẩn Ninh đại quần, vội kéo chăn che lên. Mạc Liễm Sâm cười đến quỵn rũ, đôi mắt hoa đào chứa nhu tình mật ý.

“Nàng nói đi, ta nghe!”

Mạc Liễm Sâm còn đang suy nghĩ dẫn nội lực của nàng về phía chính đạo, lại thấy Dịch Cẩn Ninh đỏ mặt đắp chăn cho hần, thế này hần mới phản ứng được nửa thân dưới của mình chẳng mặc gì cả.

“Thiếp...”

Dịch Cẩn Ninh vừa định nói gì đó thì có người kêu ở bên ngoài: “Thanh Vương và Thanh Vương phi có đó không? Tồi nay hoàng thượng mở cung yến, triệu tập mọi người ăn bữa cơm gia đình!”

“Vậy thì trễ chút rồi nói sau!”

Mạc Liễm Sâm lấy quần mình qua mặc, gọi cung nữ vào rửa mặt chải đầu cho Dịch Cẩn Ninh.

Tồi Hoàng thượng mở cung yến, muốn hai con dâu mới cưới đến ăn một bữa cơm, chỉ vì muốn tỏ rõ ông chút tấm lòng của người làm trưởng bối là ông.

Chỉ chốc lát sau Dịch Cẩn Ninh rửa mặt chải đầu xong xuôi. Nàng vận cung trang màu tím nhạt, trên đầu búi một búi tóc tầng tầng lớp lớp rườm rà, trăm cài cùng kiểu với trăm bát bảo lưu ly khả chu ngọc màu tím nhạt, vô cùng tương xứng với áo măng bào đai lưng hoa văn thêu rồng màu tím nhạt của Mạc Liễm Sâm, vừa thấy đã biết trang phục này do Mạc Liễm Sâm sai người làm riêng.

Cung yến sắp bắt đầu, Dịch Cẩn An và Dịch Cẩn Ninh tới cùng lúc. Hai đôi tân nhân đứng ở cửa đều bắt mắt như nhau, đều là tuấn mỹ vô song, người mà thể gian hiếm có.

Tồi trước có các phi tần của hoàng đế và các hoàng tử, công chúa, cũng có một vài đại thần đặc biệt như Xương Ấp Hầu và An Dật Hầu, lại tỷ như Dịch Trường Hoa,

Bọn họ cũng bị hai đôi vợ chồng đứng ở cửa làm kinh sợ, trong bụng chỉ có bốn chữ: Ông trời tác hợp!

Đúng vậy, tỷ muội Dịch Cẩn An và Dịch Cẩn An dĩ nhiên là tướng mạo đẹp vô song, Mạc Liễm Sâm là con trai của Lạc phi, kế thừa nét đẹp của bà, Quận Vương trời sinh phong lưu, tuy đáng đáp không tuấn mỹ bằng Thanh Vương nhưng cũng là tuấn tú lịch sự đứng chung một chỗ với Dịch Cẩn An cũng là xứng lứa vừa đôi.

“Thật khá cho một đôi hoa tỷ muội!”

Các nương nương và hoàng tử, Vương gia, phò mã, Công chúa không ngừng tán thưởng mỹ mạo của hai người, kinh ngạc bởi có người lại giống nhau đến thế. Dù công chúa Mặc Dương và Mặc Vũ là thai song sinh nhưng không giống đến mức ấy.

Công chúa Mặc Dương và Mặc Vũ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra hai tỷ muội là ai, bởi trên khuôn mặt bên trái của tỷ tỷ có một nốt ruồi mỹ nhân, má phải của muội muội có một nốt rồi mỹ nhân, chỉ cần nhìn hai nốt ruồi mỹ nhân này, liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Nhưng Dịch Cẩn An và Dịch Cẩn An thật sự là quá giống, thương hà yến lần trước bọn họ nhìn từ đằng xa, lại mặc quần áo màu sắc không giống nhau, xem ra có thể phân biệt, hôm nay hai người mặc cung trang, quả thật khó mà phân biệt nổi.

Ngồi xuống, Dịch Cẩn Ninh ngồi bên tay phải Mạc Liễm Sâm

Hoàng thượng là người tới cuối cùng, Dao phi và một phi tử khác sát bên. Phi tử này mặc cung trang màu vàng nhạt, trang sức trên đầu cũng rất ít. Lúc này đang tò mò quan sát nàng, Dịch Cẩn Ninh phỏng đoán chắc đó là Đình phi.

Đình phi nương nương ngồi cạnh Hoàng đế, con trai bà vừa chết được mười mấy ngày, vốn tâm trạng không tốt lắm nhưng thấy hoàng thượng yêu thương mình, bà đành nén xuống bi thương tham dự cung yến lần này. Tâm trạng Hoàng thượng rất tốt, một là con dâu, một là cháu dâu, ông không kìm được tán thưởng hai người là tiên tử trên trời hạ phàm.

“Trẫm rất yêu thích tài nghệ của các người, hi vọng các người có thể như hôm thường hà yến đó, lại biểu diễn một lần.” Hoàng thượng uống chén rượu, hăng hái bùng bùng nói.

Dịch Cận An đồng ý ngay tức thì, Dịch Cận An lại xấu hổ không chịu.

Mạc Liễm Sâm cho rằng nàng đang khần trương, kéo tay nàng: “Ninh Ninh đừng lo lắng, có ta ở đây!”

Dịch Cận Ninh nhỏ giọng nói: “A Sâm, không phải thiếp khần trương, mà là không muốn khoe khoang trước mặt người khác, chẳng xem nhiều người nhìn như vậy! Lần trước là vì thường hà yến, bắt buộc đi...”

“Được, ta giúp nàng!”

Mạc Liễm Sâm đứng ra nói phải về ngủ với Vương Phi, Dịch Cận Ninh cười cười, nói muốn theo hần trở về,

“Aizz, sao lại vội vàng như vậy? Com vẫn chưa ăn đâu, cũng không phải kêu người phóng hỏa giết người, sợ cái gì?”

Một phi tử ở một bên trong đó nhẹ nhàng nũng nịu cất lời, nàng là Liễu phi mới tiến cung không lâu, muốn mượn cơ hội lần này để Hoàng thượng chú ý, không ngờ một câu nói của mình lại rước lấy ánh mắt trừng to “không có tiêu cự” của Mạc Liễm Sâm. Dẫu Thanh Vương là một người mù nhưng thực sự dọa nàng, nàng vội vàng kìm lại lời nói kế tiếp.

Hoàng đế nói thế nào cũng không để hần đi, ông cau mày, trên khuôn mặt uy nghiêm là biểu cảm nghiêm khắc của một người cha: “Có phải ban ngày người chịu đòn không đủ? Sao lại không nghe lời rồi!”

“Ta không làm, ta không làm!”

Mạc Liễm Sâm cắn răng ném vỡ chiếc ly trước mắt, Hoàng đế tức giận đến dựng râu trừng mắt.

“Người đâu, kéo Thanh Vương xuống!”

Mạc Liễm Sâm lập tức quỳ lên, ngồi bệt dưới đất khóc lên, Hoàng đế bắt buộc phải nâng trán, mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Nhìn người xem, còn ra thể thống gì nữa!”

Hoàng thượng hét to một tiếng, Mạc Liễm Sâm vẫn không ngừng tiếng khóc, Dịch Cận Ninh đỡ hần mới nín, mọi người không ngừng: “Vẫn là Thanh Vương Phi có thể chịu đựng!”

Tên tiểu vô lại Thanh Vương này phải có người chăm nom hần mới chịu!

Lúc Dịch Cận Ninh kéo hần trở lại chỗ ngồi, Mạc Liễm Sâm nhiều lần đụng vào ghế, mém thì ngã sắp xuống.

Huyền Vương ở một bên thấy vậy, hừ lạnh một tiếng: “Thanh Vương vốn là đồ đàn độn, ăn hại, Chương Vũ Hùng rõ là lo lắng vợ vãn!”

“Nếu đã như vậy, Ninh Nhi ngâm một bài thơ đi!” Dịch Cận Ninh nói xong, không quan tâm phản ứng của mọi người, cứ thế đọc một bài thơ.

“Ngọc lô hương, hồng chá lệ, thiên chiếu họa đường thu tư. Mĩ thủy bạc, tấn vân tàn, dạ trường khâm chẩm hàn. Ngô đồng thụ, tam canh vũ, bất đạo ly tình khổ. Nhất điệp điệp, nhất thanh thanh, không giai tích đảo minh.”*

*Câu thơ trong bài thơ "Canh lậu tử" kỳ 6 của Ôn Đình Quân thời Văn Đường: 玉炉香, 红蜡泪, 偏照画堂秋思. 眉翠薄, 鬓云残, 夜长衾枕寒. 梧桐树, 三更雨, 不道离情正苦. 一叶叶, 一声声, 空阶滴到明. Trong đó câu "không giai tích đảo minh" có xuất xứ từ câu thơ "dạ vũ tích không giai" trong bài thơ "lâm hành dữ cổ du hạ biệt" của tác giả Hà Tổn thời Nam Triều. Cả bài thơ này miêu tả nỗi buồn ly biệt của người phụ nữ. (Theo baike)

“Thơ hay, thật tài hoa!” Mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Đến phiên Dịch Cận An, nàng ta cũng ngẫu hứng gảy một khúc tỳ bà, tiếng đàn như từng viên ngọc lớn có, nhỏ có rơi trên khay ngọc, như dòng suối nhỏ đình đờng thanh thủy tự nhiên, như sấm rền nặng nề bị ngăn cách bởi cửa sổ, như tiếng mưa ồn ào vội vàng vỗ lên cây chuối tây, lại thư hoãn như mưa phùn rải rích, quyết liệt như tư thế hào hùng, giọng nói uyển chuyển âm áp.

Mọi người say sưa nghe.

“Hay, có thưởng!” Hết khúc, Hoàng thượng hết sức ca ngợi: “Hai tỷ muội mỗi người mỗi vẻ!”

Tâm tình Hoàng thượng tương đối tốt, ban tặng mỗi người một đôi ngọc lưu ly. Các cung phi tần thấy không ngừng hâm mộ, Huyền Vương nhưng lại coi trọng tài hoa của Dịch Cận Ninh hơn, trộm nghĩ cảm kỹ tuyệt vời của Dịch Cận An sao so được với một bụng thi thư, đúng là phải nhìn Dịch Cận Ninh

với cặp mắt khác xưa rồi.

Quận Vương Mạc Dật Hiền vuốt cằm, trong mắt tràn đầy ánh sáng khen ngợi, lúc này hắn đang dùng ánh mắt vô cùng đặc biệt nhìn Dịch Cận Ninh, nhưng cái gì cũng không nhìn thấu, bởi giờ phút này trong mắt Dịch Cận Ninh là một mảnh trong suốt. Dịch Cận An thấy phu quân nhìn đắm đắm nhìn muội muội, trong lòng có phần ghen ghét nhưng không để lộ ra.

Đình phi ngồi bên cạnh Hoàng thượng, nét mặt không hề thay đổi, hôm nay tròn mười một ngày Hoàng nhi ra đi, bà chẳng lấy gì làm vui vẻ nhưng vẫn thường thức tài hoa của Dịch Cận Ninh, thi tác诗作 hạ bút thành văn như vậy không phải một khuê nữ bình thường có thể sánh được, ngay cả Đình phi bà tự xưng là người đứng đầu hậu cung cũng cảm thấy không bằng. Bà càng nhìn Dịch Cận Ninh càng thấy yêu thích, ngược lại Dịch Cận An khoe khoang tự cho là đúng có phần nhìn không đáng, trong bụng đã sớm coi nàng ta là gái thanh lâu ca hát rồi.

Công chúa song sinh Mặc Dương và Mặc Vũ rất thích Dịch Cận Ninh, đều bị tài hoa của nàng thu hút, lồi lồi kéo kéo tay nàng nói muốn đến điện Thừa Ân thăm nàng.

Dịch Cận Ninh rất yêu mến đôi tỷ muội đơn thuần không tâm cơ này, trong lòng không khỏi nghĩ tới tỷ tỷ ruột thịt của mình, than thở không dứt, Mạc Liễm Sâm nhìn ra tâm tình nàng không tốt, biết nàng lại nhớ đến “Dịch Cận An” đã biến mất, bèn nắm chặt tay nàng.

Đầu Dao phi bị băng bó dày đặc, ở trong cung điện mình nghe cung nữ nói tỷ muội Dịch Cận Ninh biểu diễn có bao nhiêu xuất sắc, Hoàng thượng còn khen ngợi họ, bà vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Bà cắn răng nghiêng lợi: “Dịch Cận Ninh làm ra một bài thơ rẻ tiền như vậy cũng nhận được Hoàng thượng tán thưởng sao?” Tuy Dao phi có vài tài lẻ nhưng so với Dịch Cận Ninh xuất khẩu thành thơ, tất nhiên ghen tị với những người giỏi giang hơn mình, huống chi... Dịch Cận Ninh là kẻ thù của bà!

Chờ xem! Trong mắt Dao phi lộ ra ánh sáng hung ác, sớm muộn gì ta cũng khiến Dịch Cận Ninh không sống nổi trong hoàng cung này!

Lúc trở về điện Thừa Ân, sắc trời đã tối.

A Trúc đột nhiên xuất hiện: “Chủ tử, có cấp báo, Sát Minh xảy ra chuyện!”

“Theo ta!” Mạc Liễm Sâm nhìn Dịch Cận Ninh một cái, đoạn mang theo A Trúc đến thư phòng, không lâu sau đó lại trở ra.

Trước khi đi, Mạc Liễm Sâm chạy mấy bước trở về, ôm Dịch Cận Ninh nói thầm bên tai nàng: “Ninh Ninh, ta ra ngoài một lát! Buổi tối chờ ta... Ta trở lại nhanh thôi!”

Dịch Cận Ninh then thùng, mặt đỏ bừng: “Đi đi, cẩn thận một chút!”

Tối nay ánh trăng rất sáng, Dịch Cận Ninh một thân một mình cất bước nhỏ trong hoa viên, thông thả đi dạo.

Huyền Vương đi trong chốc lát đã đến điện Thừa Ân, đứng lại một nơi hẻo lánh trong đó. Hôm nay Dịch Cận Ninh diện một bộ cung trang màu tím nhạt làm nổi bật lên dung nhan thanh tú xinh đẹp của nàng, trong lúc giờ tay nhắc chân tự có một dòng linh khí, bỗng chốc hấp dẫn tầm mắt của Huyền Vương, vừa rồi trên cung yển hắn nhìn mờ nàng đã lâu.

Hắn nhẹ chân nhẹ tay đến gần Dịch Cận Ninh, từ phía sau ôm lấy eo nàng: “Ha ha, tiểu mỹ nhân!”

“A!” Tự nhiên bị ôm lấy, mùi hương phía sau cũng không phải Mạc Liễm Sâm, Dịch Cận Ninh thét một tiếng, hơi xoay người vung một bàn tay lên nhưng lại bị tóm lại.

Dịch Cận Ninh không ngừng giãy giụa trong lòng hắn: “Buông ra!”

Nào biết càng phản kháng, Huyền Vương càng xúc động, hắn hít một hơi cười quỷ dị: “Con mẹ nó, dám đánh Bỗ vương, bản lĩnh cũng không nhỏ đâu!”

Dịch Cận Ninh vừa giãy giụa vừa hối hận muốn chết, vừa nghĩ thị nữ muốn đi theo lại bị nàng phát tay cho lui xuống, bây giờ mắt thấy sắp rơi vào miệng cọp hang hùm. Dòng chân khí trong cơ thể Dịch Cận Ninh bỗng nhiên chui ra, thế tới hung hãn, vọt lên khiến nàng không kịp được muốn đánh người. Nghĩ vậy, nàng vươn tay thật, ra quyền móc hàm dưới của Huyền Vương, đánh hắn văng ra thật xa.

Đầu tiên là một tiếng bịch, sau đó là một tiếng rào rào, âm thanh vật nặng rơi vào trong nước.

Dịch Cận Ninh không thể tưởng tượng nhìn nắm đấm của mình, vừa rồi nàng lại có thể... Lại có thể đánh Huyền Vương rơi vào trong nước? Nàng xoa mắt mình. Xác định bản thân không nhìn lầm, trời ơi, đây là sức mạnh gì vậy?

Nàng hắn không vận công điều tức, dòng chân khí trong cơ thể còn đang tan loạn lúc có lúc không. Nhìn Huyền Vương ở trong nước giãy giụa đứng dậy, thừa dịp hắn chưa đi lên, nàng nhanh chóng chạy trốn.

Sau khi Huyền Vương bị đánh vào trong nước bỗng nhiên không kịp phản ứng, bị uống vài ngụm nước, chờ hắn đi lên thì không còn thấy bóng dáng Dịch Cận Ninh đâu nữa.

“Con mẹ nó, lại có thể bị một con vịt đánh bay!” Hắn cắn giận nắm một cái vào mặt nước làm văng bọt nước lên, toàn bộ đều rơi vào người hắn.

Hắn hít một hơi, trầm nghĩ nhất định vừa rồi bản thân gặp ảo giác, sao Dịch Cận Ninh có thể có võ công được?

Trở lại phòng ngủ trong điện Thừa Ân, tiểu nha hoàn bưng nước rửa mặt cho nàng, nàng theo thói quen kêu một tiếng: “Tiểu Đào!”

Phía sau không có phản ứng, nàng cho rằng Tiểu Đào lại xảy ra chuyện, vừa xoay người thì thấy một tiểu cung nữ đang sợ hãi đứng ở phía sau không nói một lời. Lúc này nàng mới nhớ ra Tiểu Đào đang dưỡng thương.

“Thôi, người lui xuống trước đi!” Dịch Cận Ninh khoát tay để tiểu cung nữ lui xuống.

Nàng rửa mặt, ngăn người trước chậu nước, một lúc lâu nàng mới hồi hồn lại từ trong kinh sợ, không thể tin hai tay của mình, nàng biết võ công?

Mạc Liễm Sâm từng nói trong cơ thể nàng có một tầng công lực, nếu chịu tu luyện ngoại công, một thời gian nữa là nàng có thể oai phong khắp chốn giang hồ, không ai địch nổi.

Chỉ là, bản thân thực sự lợi hại như vậy sao? Một tầng nội công này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Dịch Cận Ninh mù mờ, xuất thần nhìn ngọn đèn dầu, ngay cả Mạc Liễm Sâm đã trở lại, đứng sau nàng cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 3: Ngày lại mặt

Ngày thứ ba, Dịch Cận An và Dịch Cận Ninh lại mặt.

Cũng đúng lúc này Dao phi tìm tới cửa, bà và mấy phi tần được cung chiều cạnh Hoàng thượng tới điện Thừa Ân tìm Dịch Cận Ninh nói là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc. Dịch Cận Ninh từng thấy mấy phi tử này, hôm kính trà lúc mới bắt đầu thì nói tốt cho nàng, sau thấy thái độ Thái hậu thay đổi thì chỉ thấy mấy vị này gió chiều nào theo chiều nấy.

Một vị trong đó tên Chương Duyệt Nhi, là bà con xa của Dao phi. Vốn họ Sử, sau này bởi vì đưa cho lão phu nhân Xương Ấp Hầu phủ làm con gái thừa tự thì sửa thành họ Chương. Bà dựa vào bản lĩnh của mình, lại thêm có tỷ tỷ là Dao phi giúp đỡ, nhanh chóng cửu tấn thăng làm phi, tên tuổi nổi danh ngang Dao phi, phong hào là Hoa phi.

Sau khi Chương Duyệt Nhi trèo lên phi vị thì hình thành xu thế nước sôi lửa bỏng với Dao phi, hai tỷ muội cấu xé tranh giành lẫn nhau nhiều năm, Dao phi bởi có một đứa con tốt lại dựa vào tài năng của bản thân mới được thánh sủng không suy, Hoa phi lại vì mỹ mạo tuổi trẻ luôn vững vàng sủng sủng không ngã.

Dịch Cận Ninh nhìn trộm Hoa phi nhiều lần, nghe răng cười với bà rồi lại nhìn một vị phi tần khác ngồi cạnh bà, cũng là chính tam phẩm, tên là Ngọc giản Vinh, phong hào Vinh phi. Ngày thường bà không ưa mở miệng, luôn đi theo sau đám phi tần này im lặng không nói, thỉnh thoảng nghe thấy gọi mình thì mới lên tiếng đáp lại đôi ba câu.

Lúc này, Dao phi và Hoa phi đang nói cười với Vinh phi, lại thấy nét mặt Vinh phi hững hờ như tất cả đều không liên quan đến bà.

“Nói muội đây Vinh phi muội muội!” Hoa phi dùng khuỷu tay đụng vào Vinh phi ngồi bên trái bà một cái, khuôn mặt tươi cười nói: “Không phải nói muốn đến thỉnh giáo thi tử của Thanh Vương phi sao, muội còn ngăn người cái gì nữa?”

Tối cùng yến hôm đó, một bài thơ của Dịch Cận Ninh cùng lúc chiếm được hảo cảm của mấy người liền. Ơ, quý.đôn Trong bụng Hoa phi không một vết mực nhưng nhất định học đòi văn vẻ, hôm nay Dao phi đến mời bà, bà liền thuận tiện kéo theo đồ đầu gối Vinh phi này đến góp vui.

Dịch Cận Ninh ngồi đằng kia nghịch móng tay mình không nói chuyện, nói là thỉnh giáo nhưng kỳ thực chính là gạt nàng ở một bên. Trong lòng nàng hừ lạnh một tiếng, đơn giản chỉ là chút trò xiếc quý quái còn con thôi, nàng thật muốn xem Dao phi định làm ra chuyện gì.

“À, nói muội hả!” Vinh phi ngẩng đầu, trong đôi mắt trong trẻo là một mảnh sương mù mờ mờ lung.

Lúc Dịch Cận Ninh mới nhìn mím chút thì bị đôi mắt này thu hút, khi nhìn lại lần nữa thì không còn thấy cảm giác lúc mới nhìn lần đầu nữa.

Đây mới là cao thủ chân chính trong hậu cung, nàng không kim được nhớ lại, Dao phi và Hoa phi vốn là chị em tốt, lại không biết vì sao tranh đấu nhiều năm như vậy, xem ra không thoát khỏi liên quan với vị Vinh phi này rồi.

Đều nói người lúc bình thường không nói gì mới là đáng sợ nhất, bởi vì không ai có thể tóm được nhược điểm của nàng, cũng không ai nhìn thấu được tâm tư thực sự của nàng.

“Đúng vậy, Vinh phi muội muội không phải tự nhận giỏi giang hơn người đó sao?”

Hoa phi liên tục cười duyên, thân hình đầy đặn của bà vô ý thức run rẩy trong tiếng cười vui sướng, áo ngực hình trăng non màu hồng phất theo mẩu đơn tơ vàng bao lấy tròn trịa không ngừng lay động trong tiếng cười của bà, giả như Dịch Cận Ninh là nam nhân chỉ sợ linh hồn bé bỏng của nàng đã bị câu đi mất rồi.

Dịch Cận Ninh vốn đã chuẩn bị xong xuôi chuẩn bị ra cửa về nhà lại bị gọi đến điện Hoa Dao của Dao phi.

Mạc Liễm Sâm kéo tay nàng sống chết không cho nàng đi, nàng mất một lúc lâu để khuyên hấn mới ra cửa được, lúc này ngồi ở điện Dao Hoa đã được một canh giờ, mấy nữ nhân này để nàng ở đây, bỏ qua nàng thật rồi.

Trong lòng Dịch Cận Ninh nôn nóng, nàng còn phải về nhà đây, nghĩ đến Dao phi tìm nàng chính là muốn vây khốn nàng không để nàng lại mặt đứng giờ rồi.

“Khụ khụ...” Nàng đứng dậy, khẽ ho nhẹ mấy tiếng, hành văn bồi lễ tiêu chuẩn: “Các vị nương nương nếu không có chuyện gì, Ninh Nhi xin được cáo lui trước!”

Thực ra thì Dao phi tìm nàng cũng chẳng có chuyện gì lớn, chỉ là bà không muốn để Dịch Cận Ninh lại mặt đứng giờ mà thôi, trừ bỏ muốn nhân cơ hội kéo theo nàng, báo thù ngày hôm trước bị đánh vỡ đầu, còn vì chuyện Chương Dẫn Giác bị phế nữa. Chương Vũ Thành và Chương Vũ Hùng hợp sức đã thông huyết đạo và kinh mạch bị phong bế của Chương Dẫn Giác, gần như dùng hết toàn lực cũng không thể cứu được hấn, ngược lại làm hấn đau thật lâu, xem hoàn toàn phế nằm liệt trên giường.

Dao phi nâng chung trà lên, khẽ hóp vài ngụm, lấy khăn lau khoé miệng. Thù lớn của Giác Nhi còn chưa báo, bà vốn không thể làm gì Dịch Cận Ninh đánh sai người mới riêng nàng đến, để biểu đạt rằng không phải bà có lòng gây trở ngại cho nàng, còn gọi mấy vị phi tần được cung chiêu khác của Hoàng thượng.

Thấy Dịch Cận Ninh đứng dậy liền biết nàng đã đợi đến không chịu nổi phiền nữa rồi. Dao phi nhìn sắc trời bên ngoài, vẫn còn sớm lắm. Lúc này Dịch Cận Ninh lại mặt chần chẫn vẫn còn kịp.

Bà cười khẽ một tiếng: “Thanh Vương phi đây là khinh thường phi tần chúng ta, hay là muốn giữ cho riêng mình vậy? Người xem hôm nay Hoa phi và Vinh phi đều đến đây. Mấy người chúng ta đều yêu thơ ca, người là tài nữ danh chấn Cẩm Thành không đồng ý chỉ bảo chúng ta, thực là xem thường những người nông cạn chúng ta sao?”

Dịch Cận Ninh xấu hổ ngồi trở lại: “Làm sao có thể như thế được, các vị nương nương đều là đại tài, Ninh Nhi chỉ là con gái của Tướng phủ nho nhỏ sao bì kịp được nương nương một phần vạn!”

“Đừng nói như vậy, Thanh Vương phi là một trong song xu Cẩm Thành, chúng ta không sánh kịp mới đúng!”

Dao phi cười cười, lại nâng chung trà lên uống một hớp. Chén trà của bà đã đổi vài lần cũng không thấy bà đi nhà cầu. Dịch Cận Ninh trộm nghiêng ngẫm, Dao phi thật có thể.....uống!

“Vậy thì...Các vị nương nương muốn thiệp thân chỉ bảo cái gì?”

Nếu không có việc gì thật nàng lập tức đi, mặc kệ bà ấy có phải phi tần Hoàng thượng hay không, liên quan gì đến nàng chứ. Hôm nay nàng còn phải lại mặt!

“Đừng nóng vội, hôm qua ta viết một bài thơ, nhưng nhìn không ưng, muốn để người đưa ra vài lời bình.” Nhìn Dịch Cận Ninh đứng ngồi không yên, Dao phi bắt đầu trước, bà nhìn cung nữ bên bên người: “Viện Nhi, người lấy bài thơ trong phòng bốn cung ra đây!”

“Hả? Nương nương viết nhất định là thơ hay rồi!” Nền vỗ mông ngựa, Dịch Cận Ninh nên vỗ một cái. Tuy rằng đắc tội với người nhà mẹ đẻ Dao phi, Dịch Cận Ninh vẫn không thể đắc tội với bà ấy, nếu bị theo dõi thật thì nàng đừng mong có ngày an ổn.

Chốc sau, cung nữ mang tờ giấy đến, đưa cho Dao phi. Sau khi Dao phi nhìn một chút thì ôi chao một tiếng: “Không phải đã nói rồi à, là bài thơ tối qua viết! Người là đồ ngu xuẩn, bảo người nhớ cái gì cũng không nhớ được, giữ người lại còn có ích gì!”

Cung nữ này phạm vào cấm kỵ của bà rồi, lại có thể không hiểu ánh mắt vừa rồi của bà, bà gọi Dịch Cận Ninh tới chính là muốn kéo dài thời gian của nàng. Viện Nhi ngu xuẩn, nhanh như thế đã cầm tới cho bà, nhìn xem bà có dạy dỗ nàng nên thân hay không!

“Người đâu, nha đầu này làm việc bất cẩn, kéo đến Hoán Y Cục.” (bộ phận chuyện giặt quần áo cho hoàng thân quốc thích trong hoàng cung)

Vài ma ma đến, nhanh chóng kéo cung nữ lấy thơ cho Dao phi đi, cung nữ này kêu to “nương nương xinh đẹp, nô tỳ” rồi không có âm thanh gì nữa.

Hoa phi nhìn mà càng thêm khinh bỉ Dao phi, mất lộ vẻ khinh thường. Ngược lại Vinh phi bên cạnh vẫn ngồi đoan đoan chính chính, mang theo khuôn mặt tươi cười nhàn nhạt như trước, nét cười như có như không này tựa đóa mạn đà la say lòng người, Dịch Cận Ninh nhìn mà trong lòng không ngừng nổi da gà.

Vừa rồi nàng vô lý liếc một cái, trong tay cung nữ này căn bản không phải bài thơ gì mà là mấy chữ: Tận dụng thời cơ. Đó là chữ viết của Dao phi đi!

Có lẽ vốn không có bài thơ mới nào cả, mà là Dao phi hạt bài, ý đồ giữ mình lại. Dịch Cận Ninh ngược lại không sao cả, dù có về hay không đối với nàng đều như nhau thôi, để xem các vị nương nương muốn giữ nàng lại đến bao giờ.

Nàng nghiêm mặt nói: “Đã là thơ của nương nương, vậy thì nhất định vô cùng tốt. Ninh Nhi xưa nay nghĩ Dao phi nương nương tài mạo song toàn, Hoàng thượng cũng là nhìn trúng tài năng của nương nương mới có thể vô cùng cưng chiều đi! Hàng năm nương nương cùng hoàng thượng ngâm thơ, làm câu đối, chịu hun đúc lâu ngày, mà trước kia Ninh Nhi chỉ là cô nương khuê các, viết thơ ắt không thể so sánh với nương nương. Nương nương ngài nhất định đừng khiêm tốn!”

“Đúng vậy, Dao phi tỷ tử sắp vượt qua tài hoa của Hoàng thượng rồi, nhân tài mới ra đời là chúng muội đây còn phải tiếp tục thỉnh giáo. Thường ngày tỷ tử lại giúp đỡ Quý phi trông nom hậu cung không rảnh quan tâm chúng ta nên lúc này chúng ta mới tìm Ninh Nhi người đến chỉ giáo!”

Hoa phi bảo thị nữ phía sau lấy một tờ giấy ra, trên mặt giấy chính là bài thơ nàng viết liên tục mấy ngày trước đây. Bà biết Hoàng thượng thích phi tử có tài hoa, thường xuyên ngâm thơ làm câu đối với các phi tử khác, bà nhìn mà hâm mộ lại ghen tị, thế này mới ở trong cung mình suy nghĩ thật kỹ viết ra một bài thơ như vậy. Chỉ là theo bà thì đây cũng là một bài thơ thượng phẩm, khó được bà cũng học đòi văn vẻ một hồi, Hoàng thượng còn chưa kịp xem đã mang ra cho Dịch Cận Ninh nhìn qua!

Sau khi Dịch Cận Ninh nghiêm túc xem xét kỹ lưỡng đưa ra vài lời bình, lại chỉ ra nơi nào cần sửa chữa. Hoa phi cũng là hiếu học, một chút liền thông, Dịch Cận Ninh không phí bao nhiêu công sức. Nhưng thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã thấy mặt trời lặn phi Tây, hoàng hôn mờ mịt.

Tiếp đó Vinh phi cũng bị giật giầy lấy ra mấy bài thơ để Dịch Cận Ninh giúp đỡ xem một chút. Dịch Cận Ninh nghiêm túc xem, chữ viết của một người có thể thấy được phẩm chất làm người của người đó, từ trong thơ càng có thể hiện được đặc điểm bên trong.

Nàng nhìn một lúc lâu, ngừng đầu khen: “Chữ đẹp!”

Thế chữ của Vinh phi không phải trăm hoa tiểu khái của các cô nương, cũng không phải tế trện nhu hòa ào ạt mà là thiên về rộng lớn hào hùng, bên trong có phân linh khí và tiêu sái. Nàng hí mắt, hay là bản thân nhìn nhầm, Vinh phi thực sự điềm đạm như vẻ bề ngoài của bà ấy?

“Thơ của Vinh phi nương nương Tốt lắm!” Chữ na ná nàng, có sự thần nhiên điềm tĩnh, hướng đến cuộc sống tốt đẹp ngoài kia, còn có... Khát vọng tự do!

Dịch Cận Ninh cười ngọt ngào với Vinh phi, đó là nụ cười phát ra từ tận đáy lòng. Vị nương nương này hoặc thật sự thanh nhã đạm bạc như vẻ bề ngoài, hoặc là cao nhân chân chính thâm tàng bất lộ nơi thâm cung. Bất kể là loại nào Dịch Cận Ninh đều không muốn đắc tội, xây dựng mối quan hệ tốt với vị nương nương này nói không chừng về sau có điều tốt gì đó.

Vinh phi cũng nở nụ cười thật tâm với nàng, Dịch Cận Ninh này cũng không đơn giản, bà nghĩ bụng.

Sắc trời nhanh chóng tối sầm, Dịch Cận Ninh đứng dậy cáo từ, lúc này Dao phi không ngăn cản nàng nữa.

Trở lại điện thừa Ân, Mạc Liễm Sâm lập tức đón chào, hân hoan rộng hai tay, bữu môi nói với Dịch Cận Ninh: “Vương Phi ôm ôm, A Sâm nhớ nàng rồi! Không thêm đề ý đến người ta lâu như vậy, không phải muốn trở lại nhà mẹ đẻ sao? Nàng xem, bây giờ trời tối mất rồi!”

Dịch Cận Ninh đi theo phía sau Vinh phi đưa nàng trở về, trước mặt người ngoài Mạc Liễm Sâm không thể biểu lộ quá nhiều, đành phải sử dụng bản lĩnh vờ ngốc ăn vạ làm nũng Dịch Cận Ninh.

Vinh phi khẽ cười một tiếng, quan sát Mạc Liễm Sâm hồi lâu mới quay đầu cười nói với Dịch Cận Ninh: “Thanh Vương Phi thật có phúc, ta đi trước!”

Thật có phúc! Bị Mạc Liễm Sâm đỡ lấy có thể được coi là thật có phúc, người đó còn không đồng ý gả cho hắn? Dịch Cận Ninh hí mắt nhìn Vinh phi rồi đi, nương nương này nhìn như biết chút gì đó.

Vào trong điện, Mạc Liễm Sâm ôm nàng từ sau lưng, tựa đầu trên vai nàng: “Ninh Ninh, Vinh phi kia là người mình!”

“Người một nhà chàng còn không nói sớm!” Dịch Cận Ninh quay đầu, nâng mặt hắn: “Bà ấy là một quân cờ của chàng đúng không?”

Mạc Liễm Sâm cũng nâng mặt nàng: “Đúng vậy, nương tử thông minh quá!”

“Aizz! Hôm nay hết hi vọng lại mặt, không biết phụ thân có thể nhận đứa con gái bất hiếu là thiếp đây hay không!” Khuôn mặt nhỏ nhắn Dịch Cận Ninh lộ vẻ đau khổ, than thở.

Tiểu Đào bụng bừa tới tiến vào: “Tiểu thư, giữa trưa người không ăn gì, đói bụng đi?”

Ơt ơt...

Bụng đang lúc hát lên không thành kệ (kể vườn không nhà trống), Mạc Liễm Sâm nghe mà cười ha ha, nét mặt Dịch Cận Ninh lúng túng, đôi tay trắng như phấn đâm vào ngực hắn: “Không cho cười, chàng còn cười thiếp liền...”

“Nàng liền như thế nào?” Mạc Liễm Sâm cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, trong mắt mang theo nhu tình, dùng răng nanh gặm tay nàng: “Ăn ta sao?”

“Thiếp liền... Bất chàng nhịn một năm!”

Tiểu Đào nghe liền đỏ mặt, lén lút lui ra ngoài, đóng cửa lại. Hôm qua A Trúc cũng nói với nàng: “Tiểu Đào, hiện tại thật muốn ăn nàng!”

Dịch Cẩn Ninh thoát khỏi kiềm chế của hắn, chạy đến cạnh chậu đồng rửa tay: “Còn không qua đây ăn cơm?”

Nàng xấu hổ quay đầu kêu một tiếng, Mạc Liễm Sâm mém không chịu được bỏ nhào về phía nàng. Hắn cười gượng một tiếng rồi ngồi xuống: “Ăn cơm!”

Hai người yên lặng ăn, Mạc Liễm Sâm gấp đồ ăn cho Dịch Cẩn Ninh, bản thân không ăn cũng là nhìn Dịch Cẩn Ninh ăn, cảm thấy mỹ mãn.

“Hôm nay không lại mặt, ngày mai chúng ta trở về đi!”

Sau khi dùng cơm tối xong, Dịch Cẩn Ninh chơi đu dây trong sân, Mạc Liễm Sâm đẩy cho nàng. Nàng một thân váy lụa mỏng vân yên màu tím, đồ trang sức cũng chỉ dùng cây trâm đơn giản nhất bụi tóc. Gió đêm thổi qua, Dịch Cẩn Ninh thoải mái nhắm nghiền hai mắt.

Vài quán trên tay Nô Nhi đã được tháo ra một ít, ngồi cạnh bàn đá ăn điểm tâm. Tiểu Đào ở bên cạnh hâm mộ nhìn, A Trúc trên tầng cây nghiêm túc đánh giá Tiểu Đào.

Hình ảnh rất hài hòa, rất duy mỹ như vậy đột nhiên có người xông vào.

“Ha ha ha, ta là đệ nhất mỹ nhân, ha ha ha, ta là đệ nhất mỹ nhân...”

Người nọ tóc rối tung, trên mặt bôi son bột nước lung tung, quần áo phối hợp xanh xanh vàng vàng, cực kỳ giống Tiểu Sầu trong kịch nam.

Bà ta vui cười, điên điên khùng khùng chạy vào nội điện.

Tất cả mọi người tại tiền viện trong điện Thừa Ân đều ngẩng ngẩng cả người, người kia là ai? Đang giật mình thì bên ngoài lại xôn xao một trận.

“Nhanh, bà ta chạy về phía bên kia rồi...”

Một đội thị vệ xông vào điện Thừa Ân, người người trên lưng đeo bội kiếm, vừa vào đã lập tức tìm kiếm bốn phía trong điện.

“Làm càn!” Dịch Cẩn Ninh hét to một tiếng.

Một thị vệ nhìn như thị vệ trưởng cung kính nói với Dịch Cẩn Ninh: “Thanh Vương Phi, nô tài phụng mệnh tới bắt Yêu Phi này!”

Chính chủ tại điện Thừa Ân này là Mạc Liễm Sâm lại bị gạt sang một bên.

“Nơi này là điện Thừa Ân, chỗ ở của Thanh Vương, các người là ai, vì sao nhìn thấy Thanh Vương lại không hành lễ?” Dịch Cẩn Ninh há có thể để bọn đạo chích bực này làm càn.

Đám thị vệ này ngay từ đầu đã không dùng mắt nhìn Mạc Liễm Sâm, nếu không phải nàng là Thanh Vương Phi thì cũng bị gạt qua một bên rồi. Thanh Vương Mạc Liễm Sâm này cũng thật chẳng là gì cả, đến một tên thị vệ nhỏ nhoi cũng không coi trọng hắn chứ đừng nói đến các hoàng tử vương gia khác trong cung.

Tên thị vệ bị một tiếng mắng giận dữ của Dịch Cẩn Ninh làm cho sợ đến mức lập tức quỳ xuống: “Thanh Vương Phi xin thứ tội, nô tài chỉ là phụng mệnh làm việc, không... Không để ý đến Thanh Vương!”

Người người đều biết đây là điện Thừa Ân, ai ai cũng biết nơi này có một Vương Gia gốc mù. Đến nàng là cô nương khuê các vừa gả vào không lâu cũng đều biết đến, đám thị vệ ngày người nhiều năm trong cung há có thể không biết?

Dịch Cẩn Ninh cười lạnh, lạnh lùng nói: “Hiện tại người đã nhìn thấy chưa?”

Thị vệ này đầu buộc đai, Thanh Vương Phi này xem ra không giống với lời đồn, dũng mãnh như này.

Hắn không tình nguyện ôm quyền hành lễ với Mạc Liễm Sâm: “Gặp qua Thanh Vương!”

Dịch Cẩn Ninh trừng mắt: “Chỉ như vậy?”

“À...” Thị vệ này thấy ánh mắt Dịch Cẩn Ninh hù chết người, lập tức mềm mòng, vội quỳ trên mặt đất: “Vương Gia, Vương Phi tha mạng!”

“Ha ha, xem ra tên thị vệ này ngày càng không hiểu quy củ, không biết phụ hoàng có bằng lòng đổi một Đái đao thị vệ Tứ phẩm hay không!”

Bây giờ không lập uy, sau này trước mặt người khác nàng cũng đừng mong ngẩng đầu lên được nữa.

Dịch Cẩn Ninh suy nghĩ, mặt mũi tươi cười nhìn đĩnh đầu thị vệ: “Nghĩ chắc người không muốn lại lăn lộn nữa rồi, đái đao thị vệ tứ phẩm này làm cũng thật vất vả, đến Thanh Vương là một người to lớn lù lù như vậy đứng ở đây cũng không nhìn thấy, nếu kẻ xấu xuống vào người cũng không nhìn thấy, vậy chẳng phải phụ lòng phụ hoàng ưu ái người ư?”

Thị vệ kia bị dọa không dám ngẩng đầu, Thanh Vương phi này là cô nương khuê phòng dịu dàng động lòng người trong truyền thuyết sao? Chỉ thấy nàng

đứng ở nơi đó cũng đủ để giết hấn, sao ánh mắt nàng lại đáng sợ như vậy chứ, cứ như muốn ăn thịt hấn vậy? Hấn cảm giác được đôi chân quỳ trên đất hơi run run, nước tiểu cũng suýt bị nàng trững cho ra ngoài.

“Ha ha, chơi vui quá!” Mạc Liễm Sâm lại bắt đầu giả ngu, hấn gầy mũ giáp của tên thị vệ đang quỳ dưới đất bên cạnh: “Vương Phi, cái mũ giáp này hấn mang thật khó nhìn, tên này đội mới đẹp mắt!” (đùa chứ ko phải a ngày giả mù à @@)

Dịch Cấn Ninh cười: “Ừ, thiếp cũng thấy vậy!”

Lát sau, bên trong có người đi ra, hấn nhìn thị vệ trững quỳ trên đất, lại nhìn Dịch Cấn Ninh. Trừ trừ một lúc vẫn nói với tên thị vệ này: “Đầu Nhi, không thấy bà ta đâu cả!”

“Chuyện này...” Thị vệ quỳ trên đất lấy thêm dũng cảm đầu chân thành nhìn Dịch Cấn Ninh: “Vương Phi, tại hạ còn có chuyện quan trọng phải làm, nhờ Thanh Vương Phi giúp đỡ, có gì thất lễ xin Vương Phi thứ lỗi!”

“Được rồi, nếu đã là làm việc thì đứng lên trững đi!”

Dịch Cấn Ninh cũng không muốn rước lấy phiền phức, nếu chậm trễ việc lớn của Hoàng trững, không phải chỉ có đám lâu a này mới có mưu ma chước quỷ gì muốn đồ lên người nàng.

Thị vệ kia soát một tiếng đứng dậy hỏi thị vệ mới báo lại: “Đã kiểm tra cẩn thận chưa?”

“Đều đã lục soát trong ngoài, chỉ còn... Chỉ còn một chỗ không lục soát!” Thị vệ kia liếc Dịch Cấn Ninh một cái: “Phòng ngủ của Thanh Vương và Thanh Vương Phi!”

Người vừa nãy chạy vào hình như là cung phi, Dịch Cấn Ninh đoán không lầm thì là Huyền phi gần đây lão ma ma trong cung trững nhắc đến.

“Đó là ai, vì sao các người lòng bắt bà ấy?” Dịch Cấn Ninh híp mắt hỏi.

Thị vệ trững thấy vừa rồi ánh mắt Dịch Cấn Ninh có phần hung ác sát nhưng cũng là người hiểu rõ lí lẽ, người như vậy dễ nói chuyện nhất.

Hấn cung kính khom người, ôm quyền nói: “Thưa Vương Phi, người đó là Huyền phi phi tử của tiên đế, tại hạ lòng bắt bà ta cũng là phụng theo ý chỉ của Hoàng trững, chuyện trong đó tại hạ cũng không biết.

Lúc tiên đế (là ông nội của bố tiên đế tức là tiên tiên đế ý a) ra đi thì đúng lúc Huyền phi trúng cử tú nữ, lại bị tiên hoàng nhìn trúng liền tấn phong tài tử, không đến một tháng đã được phong phi vị trở thành sủng phi của tiên đế. Đáng lẽ rất được cưng chiều nhưng sau khi nàng thăng lên phi vị tiên hoàng liền băng hà! Cũng không biết như thế nào mà không bị tuần táng. Lại sau nữa bà ấy nổi điên, không ai biết vì sao bà nổi điên.

“Cho nên bà ấy là phi tử của tiên đế?” Dịch Cấn Ninh tiếp tục hỏi: “Không phải sau khi tiên đế băng hà hoàng hậu và phi tần không sinh con đều phải tuần táng sao, sao bà ấy không bị?”

Thị vệ trững cúi đầu, mím môi không nói, tựa hồ đang suy xét có nên nói những gì hấn biết ra hay không.

Dịch Cấn Ninh hiểu rõ lo lắng trong lòng hấn, bèn đảm bảo nói: “Không sao, nơi đây đều là người mình. Người nói đi, bản phi giữ kín miệng, nếu xảy ra chuyện tuyệt đối không liên lụy người!”

Thị vệ trững chân chừ một lát, sau đó như hạ quyết tâm, hấn sâu xa thờ dài nói: “Đúng là làm vậy, Huyền phi vốn là mạng long chủng của tiên đế nên không bị tuần táng theo. Đáng tiếc bà ấy bị hạ thuốc phá thai. Sau này thì nổi điên!”

“Aizz, ngược lại là người đáng thương! Người đi làm việc đi, chớ kéo dài chính sự!”

Dịch Cấn Ninh cảm thán một tiếng, rồi để đám thị vệ rời đi.

Thị vệ rời đi không bao lâu, nữ nhân điên vừa chạy vào cũng là Huyền phi của tiên đế đi ra.

Bà lác chiếc trững bồi giữa không trững, vừa đơng đưa vừa hát: “Tiểu Bảo Nhi ngoan, mẫu thân thương, Tiểu Bảo Nhi ngoan, mẫu thân thương...”

Chợt nữ nhân điên thoáng cái chạy đến trững mặt Mạc Liễm Sâm, bà ngẩng đầu, tóc dài tán loạn sau gáy, lộ ra khuôn mặt trang điểm đậm. Nô Nhi gần như nôn khan, nữ nhân điên này lại có thể đánh nhiều son phấn như vậy, còn thoa môi hồng đến thế, muốn khiến người ta ghê tởm chết người khác mới được sao!

Dịch Cấn Ninh nhìn trái tim cũng run lên, miệng không tự giác thốt ra: “Một đôi mắt thu thủy thật đẹp!”

Nữ nhân điên nhìn Mạc Liễm Sâm rất lâu, cuối cùng không nhìn nữa, chỉ lung la lung lau đi tới, trững bồi trong tay bị rơi cũng không để ý.

Tự nhiên bà xoay người như đang khiêu vũ, nhảy nhảy lại nhảy tới cạnh Dịch Cấn Ninh.

“Tiểu thư, bà ấy...” Tiểu Đào lo lắng đột nhiên bà điên sẽ túm chặt Dịch Cấn Ninh, khăn trững tiến lên chắn trững mặt nàng.

“Không sao!” Dịch Cận Ninh khoát tay, ý bảo Tiểu Đào đừng lên tiếng.

“Hoàng thượng, thần thiếp thật vui về!” Nữ nhân diện tiếp tục lắc lu vũ bộ, bỗng chốc lên đến trước mặt Mạc Liễm Sâm: “Phi tử mới tới hầu hạ bệ hạ có vừa lòng không? Hừ, để đám si mị võng lọng này đi gặp quỷ hết đi, ha ha ha...”

Điên rồi?

Mạc Liễm Sâm chắc chắn nữ nhân diện ăn vận sắc sỡ này căn bản không điên, ánh mắt không tiêu cự củ hắt nhắm thẳng bà, đúng lúc phát hiện dưới mái tóc tán loạn của bà là đôi mắt lấp lánh có hồn nhìn mình. Về mặt kia quen thuộc cỡ nào, thật giống như... Đã gặp qua ở đâu đó!

Chỉ trong chớp mắt nữ nhân diện kia lập tức rời tầm mắt, điên điên khùng khùng lại hát lên kịch nam: “Hòn đảo mặt trăng mới chuyển động vọt lên, gặp thổ ngọc, thổ ngọc lại sớm thăng về phía Đông. Mặt trăng này cách xa hòn đảo, đất trời vô cùng sáng rõ, thật giống Thường Nga cung Ly Nguyệt, thiếp như Thường Ng cung Ly Nguyệt.”

Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm đều đắm chiều nhìn bóng lưng nữ nhân diện rời đi, trộm nghĩ nữ nhân này không đơn giản, nhất định trong chuyện này có chuyện xưa gì đó!

“Thật giống Thường Nga dưới Cửu Trọng, trong suốt vắng vẻ ở cung Quảng Hàn. Nghiêng người dựa vào tay vịn cầu Ngọc Thạch, uyên ương đến nô đùa trong làn nước, cá chép vàng trườn trên mặt nước; Nhận trên bầu trời bao la, nhận nhi bay, ơ kìa nhận nhi ơi, nhận nhi cũng bay vút lên cao, nghe thấy tiếng thiếp hoa rơi bóng râm, cảnh sắc mê người làm người say, bắt giắc đi tới đình Bách Hoa...”

Nữ nhân diện đã đi xa nhưng giọng hát của bà vẫn từ xa vọng lại, dần dần, dần dần không rõ...

Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm trở lại phòng ngủ đều không nói gì nữa, Mạc Liễm Sâm nhớ đến ánh mắt nữ nhân đó nhìn hắn, hình như đã gặp qua ở đâu đó. Dịch Cận Ninh lại nghĩ đến đôi mắt to linh động kia sao có thể là một người điên. Hai người đều tự có đắm chiều của mình, ngủ trên giường rộng ai cũng không quấy rối ai, chỉ ôm đối phương im lặng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm thu dọn xong đồ đạc, đơn giản mang theo chút quà tặng rồi lặng lẽ lên đường. Bọn họ lo lắng nếu lại chậm một bước, nói không chừng các vị phi tử đó lại kéo nàng đến phê bình thi từ.

Có hai chiếc xe ngựa, Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm ngồi trong chiếc xe ngựa tương đối đơn sơ ở phía trước, xe ngựa này nhìn bề ngoài như đơn sơ nhưng kỳ thực bên trong có càn khôn. Ở bên ngoài đánh xe là A Trúc, Tiểu Đào và Nô Nhi ngồi cạnh hắn. Chiếc xe ngựa bề ngoài hoa lệ phía sau lại rất đơn giản, chỉ để trong đó vài món quà tặng.

Phải nói là Mạc Liễm Sâm hắn cũng thật biết nhẫn nại, một đường đến Tướng phủ hắn đều quy củ. Dịch Cận Ninh hơi buồn bực, hắn trở nên an tĩnh như vậy tự nhiên năng thấy không quen. Thói quen này quả nhiên là thứ đáng sợ!

“Đang nghĩ gì vậy?” Dịch Cận Ninh nằm trên giường nệm êm, gối đầu trên chân Mạc Liễm Sâm, nhìn đôi mắt hoa đào xinh đẹp của hắn, hỏi.

Mạc Liễm Sâm phục hồi lại tinh thần trong suy nghĩ xa xăm, cười lưu manh: “Ta đang nghĩ chừng nào nàng có thể cùng ta động phòng!”

“Phụt!” Trong miệng Dịch Cận Ninh một xâu hồ lô đường bị lời nói của hắn làm sặc, phun ra bay trúng mặt Mạc Liễm Sâm.

“Ninh Ninh, Ninh Ninh...” Mạc Liễm Sâm tiếp tục làm nũng với nàng: “Ninh Ninh có được hay không?”

Dịch Cận Ninh nhìn hơi hồng hồng, chỗ bị mình phun kẹo hồ lô, duỗi một ngón tay ra lắc lắc: “Không được, hiện tại con giận của thiếp chưa tan, cho nên không thể cho chàng được lợi!”

Nét mặt Mạc Liễm Sâm đau khổ, bỗng nhiên hắn ôm Dịch Cận Ninh đang nằm trên đùi mình lên, khiến nàng đối mặt với mình cười nham nhở: “Nếu nàng không cho ta... Lúc này ta liền ăn nàng!”

Nói xong tay cũng không nghe lời trượt trên khuôn mặt nàng, đôi mắt hoa đào đọng đầy nhu tình mật ý. Hô hấp hắn đột nhiên dồn dập, giọng nói tràn đầy dụ dỗ từ tính, cúi đầu nói: “Ninh Ninh, được không, ta... Bây giờ ta muốn!”

Không chờ Dịch Cận Ninh kịp phản ứng, hắn đè nàng dưới người mình, nhiệt tình cắn, mềm mềm, rất thơm rất ngọt, hắn nhắm nháp cả đời đều không đủ.

Dịch Cận Ninh từ từ nhắm mắt, lửa nóng trong người hừng hực, ngoài miệng nàng nói không cho Mạc Liễm Sâm làm gì gì đó nhưng thật ra thì cũng không phản đối hắn làm cái gì. Nếu muốn tới vậy thì... thuận theo tự nhiên thôi.

Hai người đang nồng tình mật ý, đang trên xe ngựa “đơn sơ” có hiệu quả cách âm cực tốt trình diễn đồng cung đồ. Đột nhiên xe ngựa rung lên, hai người đang liêu chết triền miên cắn miệng nhau một cái, Dịch Cận Ninh đau đến nước mắt chảy ròng.

“Ninh Ninh, nàng làm sao rồi?”

Trông Dịch Cận Ninh che miệng cúi đầu, Mạc Liễm Sâm lo lắng gọi nàng hai tiếng, Dịch Cận Ninh vừa ngẩng đầu lên lại xém đụng vào cằm hắn.

“À...Ninh Ninh, môi nàng...”

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình, môi Dịch Cận Ninh bị mình cắn một vết nhỏ.

“Môi thiếp làm sao?”

Mạc Liễm Sâm chỉ vào đôi môi của Dịch Cận Ninh bị mình cắn, cố nín cười đưa cho nàng một chiếc gương.

“Hả, giới lăm Mạc Liễm Sâm chàng lại dám cắn thiếp, thiếp cũng muốn cắn lại!” Dịch Cận Ninh kéo tay áo hắn, cố chấp kéo cổ áo hắn, muốn cắn môi hắn.

Hừ, muốn xấu mặt, mọi người cùng xấu mặt! Nàng cũng không phải đồ ngốc, ánh mắt há hê đắc ý vừa rồi của Mạc Liễm Sâm nàng há có thể không biết? Nàng chỉ không muốn trở lại nhà mẹ đẻ bị chê cười thôi, nếu bị mọi người nhìn thấy môi nàng bị xước, không biết sẽ hiểu lầm như thế nào!

Hai người đều đắm chìm trong vui sướng của riêng mình, bỗng nhiên A Trúc mở cửa xe: “chủ tử, đến rồi!”

Rõ ràng là phá hư bầu không khí! Trong lòng Mạc Liễm Sâm mắng một tiếng, nhảy xuống xe trước rồi ôm Dịch Cận Ninh xuống xe. Tất cả mọi người chờ ngoài Trường phủ đều trợn mắt há mồm, chuyện này... Chuyện này bọn họ nhìn làm sao, Thanh Vương lại ôm Ninh Nhi xuống xe?

Mạc Liễm Sâm cũng ý thức được bản thân quá sức, lại khôi phục biểu cảm ngu dại trước kia: “Ninh Ninh, ta ôm nàng một cái, nàng cũng phải ôm ta một cái!”

Sau khi hắn ôm Dịch Cận Ninh xuống xe, ánh mắt nhìn về phía Dịch Cận Ninh nhưng tiêu cự trong mắt lại nhìn về phía Dịch Trường Hoa sau lưng Dịch Cận Ninh.

Dịch Trường Hoa đứng xa xa sau lưng Dịch Cận Ninh cũng nhìn về phía một màn “phu thê tình thâm” này, ông háng giọng một cái: “Khụ khụ, Ninh Ninh trở về rồi, sao muộn vậy? Hôm qua con đã nói muốn cùng tỷ tỷ con lại mặt, sao lại thất hứa thế? Làm hại bà nội con đợi thật lâu, cũng không biết nhắn lại một tiếng!”

“Phụ thân, con quên nói cho người một tiếng, hôm qua con bị Dao phi kéo đi thường thức thi từ, nhất thời qua đầu liền....”

Dịch Cận Ninh kéo Vương Gia Mạc Liễm Sâm ngốc mù đến trước mặt Dịch Trường Hoa: “Phụ thân, đây là Thanh Vương, phu quân của con!”

Nàng muốn xem xem vị phụ thân vô tình này sau khi nhìn thấy Mạc Liễm Sâm sẽ có phản ứng gì, rốt cuộc là vô tình hay thờ ơ, nàng rất muốn biết rõ.

“Còn ra thể thống gì nữa!” Dịch Trường Hoa phát tay áo: “Ra cửa cũng không chú ý hình tượng một chút, một bị xước xát như vậy con cũng không bôi thuốc cao che đi?”

Quả nhiên Dịch Trường Hoa hí mắt một cái, ông nghiêm túc quan sát Mạc Liễm Sâm mấy lần rồi không nhìn hắn nữa. Thật là có mắt không nhìn được Vương Gia già mù, có mắt không nhìn được Vương Gia già ngốc! Nhưng câu nói “không chú ý hình tượng” của ông cũng khiến Dịch Cận Ninh thẹn đỏ mặt, đều do Mạc Liễm Sâm, khi không cần làm cái gì không biết nữa!

Thôi, dầu sao nàng cũng chẳng trông chờ gì vị phụ thân này sẽ đối tốt với vị hôn phu của nàng. Lúc trước Thái hậu muốn giữ nàng lại Dịch Trường Hoa lập tức tỏ rõ thái độ, nếu không phải Hoàng thượng tử hôn không chừng nàng cũng không gả cho Thanh Vương.

Lúc tiến vào cổng chính, Mạc Liễm Sâm kéo tay Dịch Cận Ninh nhưng vẫn vị vấp ngã.

Hất ngời dưới đất khóc tí tì: “Ninh Ninh, đau, phù phù!”

Đáy mắt Dịch Trường Hoa bốc hỏa, đây chính là con rể thứ hai của ông, con rể tốt thứ hai của ông? Đến đưa con nít mười tuổi còn biết nhiều hơn hắn, thấy cha vợ không kêu một tiếng thì thôi, lại còn khóc! Đừng là làm mất hết cả khuôn mặt già nua của Thừa tướng Dịch Trường Hoa ông.

Ông phát tay vào cổng chính, không để ý Mạc Liễm Sâm khóc đến thương tâm nữa. Dịch Cận Ninh bất đắc dĩ cười, nhỏ giọng nói: “Đừng làm rộn, vất vả lắm mới về một chuyến!”

Mạc Liễm Sâm quả thực thu lại nước mắt nhưng vẫn ngăn Dịch Cận Ninh, mím môi nói: “Nàng phù phù cho ta trước, nàng phù phù ta lập tức nín khóc!”

“Được, thiếp phù phù cho chàng!” Dịch Cận Ninh cầm tay hắn thổi, thổi đến Mạc Liễm Sâm nở mặt nở mày. Ninh Ninh ở giữa hắn và Trường Hoa, quả nhiên vẫn là minh quan trọng.

Chuyện này... Đây là chuyện gì hả? Người làm nhìn đều thẹn thùng, vội che mặt vào trong. Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!

Vào phòng khách, Dịch lão phu nhân đã ngồi ở vị trí chủ tọa đợi cháu gái và cháu rể kính trà. Từ sau khi Dịch Văn Tuyền chết, thân thể bà luôn không khỏe, Dịch Cận Hồng lại rời đi cho bà đã kích quá lớn, alji chết thêm một đứa cháu, sao bà có thể không khó chịu?

Bà mở to đôi mắt già nua đục ngầu, hai tay đặt trên quai trường đầu rồng: “Ninh Nhi đã về rồi, mau tới để bà nội nhìn cháu và hôn phu của cháu!”

Dịch Cận Ninh kéo tay Mạc Liễm Sâm, cùng quỳ trên đất, Mạc Liễm Sâm vội học dáng vẻ Dịch Cận Ninh kính trà cho Dịch lão phu nhân: “Bà nội, uống trà!”

“Ngoan!” Dịch lão phu nhân già rồi, con cháu vòng quanh đầu gối chính là thoả mãn lớn nhất của bà.

Hôm qua An Nhi trở về, hôm nay là Ninh Nhi trở về, hai tỷ muội đều đã trở về đầy đủ, tâm tình bà rất tốt, thưởng cho Mạc Liễm Sâm một hồng bao rất to.

“Đúng rồi, Ninh Nhi, hôm nay tỷ tỷ con vẫn còn ở Tướng phủ, hai tỷ muội các con nên họp mặt gặp nhau, nói không chừng sau này bà cháu ta không còn cơ hội tụ họp một chỗ nữa.”

Tay lão phu nhân run run nhẹ nhàng cuộn ve đầu Dịch Cận Ninh. Bà có cảm giác, chẳng bao lâu nữa... nạn lớn của mình sẽ bùng nổ.

Dịch Cận Ninh biết tâm tình lão phu nhân kích động, người già thường nhớ nhung khoảng thời gian người nhà ở cùng một chỗ. Tuổi tác bà nội cũng không nhỏ, bà cảm thấy là chuyện thường tình. Chỉ là cùng tụ tập với Dịch Cận An coi như xong đi, nàng không thích tỷ tỷ song sinh già mạp này.

Nàng hí mắt, gần đây không biết Dịch Cận An làm thế nào chống đỡ được. Nghe nói nàng ta đã tìm được thuốc giải của thị tâm hoàn, không... nàng ta là tìm được cách giải thị tâm hoàn.

Chẳng lẽ... Chợt nàng giật mình, chẳng lẽ Dịch Cận An dùng máu tươi của ai đó làm thuốc dẫn!

Đợi đến khi Mạc Liễm Sâm kính trà Dịch Trường Hoa, người một nhà cùng ngồi một chỗ ăn cơm. Mạc Liễm Sâm dính bên cạnh Dịch Cận Ninh, liên tục kêu Ninh Ninh dứt cơm cho hắn.

Gương mặt già nua của Dịch Trường Hoa xị ra, tác phong của vợ chồng Dịch Cận An và Quân vương Mạc Dật Hiến khiến ông càng nhìn càng vừa mắt. Tuy trước mặt ông hai người cũng gấp đồ ăn cho nhau, thỉnh thoảng nói lời ân ái nhưng không quá lộ liễu như vợ chồng Mạc Liễm Sâm.

“Ninh Ninh, ta muốn ăn cái kia!” Mạc Liễm Sâm chỉ vào một món ăn xa nhất trên bàn cơm ồn ào. (Mơ phặc, mùi còn chỉ để à, bó tay bà tác giả :))

Hắn chỉ tùy tiện chỉ một cái, ấy thế mà vừa khéo ngay trước mặt Dịch Trường Hoa.

Món ăn này là đế nhũ hằm cách thủy, tên tục là vương bát hằm cách thủy, cách Dịch Trường Hoa gần nhất. Tay Dịch Cận Ninh không đủ dài, nàng nhìn đám nha hoàn đứng ở sau chia thức ăn cho họ: “Vương Gia muốn ăn món vương bát này, các người không nghe thấy à?”

“Ồ vương bát, ta muốn ăn vương bát!” Dè dặt Mạc Liễm Sâm kêu xong lại kéo cánh tay đang vươn ra của nàng, trong đôi mắt thanh thuần không có tiêu cự tràn đầy ranh mãnh: “Ta không cần nàng gấp đồ ăn!”

“Tiểu thư, hay là để em làm đi!” Tiểu Đào nhu thuận đứng ra: “Người khác gấp đồ ăn Vương Gia lại không thích!”

Nhưng Mạc Liễm Sâm vẫn lắc đầu, chỉ vào món ăn nói: “Ta muốn nhạc phụ đại nhân gấp đồ ăn!”

Rầm!

Gương mặt già nua nhất thời bị thiêu đốt, ông cố nén tức giận, gấp đồ ăn cho Mạc Liễm Sâm, nha hoàn đưa lại đặt vào trong chén hắn. Bấy giờ Mạc Liễm Sâm mới vui mừng hi ha nuốt vào còn không ngừng nói: “Vương bát gấp đồ ăn, ăn ngon!”

“Người!”

Rốt cuộc ông không kìm được lửa giận nữa, đứng dậy vỗ bàn: “Hay cho một kẻ ngu như người, đừng tưởng rằng mình là Thanh Vương thì giỏi lắm, ở đây ta là cha người!”

Hành vi quá đáng của Thanh Vương quả thật khiến người ta không thể nhẫn nhịn được nữa, bọn hạ nhân đều bị tiếng gầm giận dữ của Dịch Trường Hoa làm cho phát hoảng, đều cúi đầu không dám mở miệng, chuyện của chủ tử ít dây vào mới tốt.

Quân Vương cười nói: “Nhạc phụ đừng nóng giận, Thanh Vương là một đứa trẻ, ngài đừng bận tâm, cũng đừng để ý tới hắn là được!”

“Đúng vậy, phụ thân, Ninh Nhi thật là số khổ, gả cho một tên đàn độn cái gì cũng không hiểu!” Dịch Cận An thờ dãi một hơi, an ủi phụ thân của mình: “Người ấy, cũng đừng quản hắn nữa!”

Quân Vương nhìn chằm chằm vết xước trên môi Dịch Cận Ninh: “Ninh Nhi muội muội thật đúng là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, tốt xấu gì từ muội cũng gả cho bốn vương, sau này có gì khó khăn thì cứ tìm bốn vương, bốn vương tất không bạc đãi muội!”

Dịch Cận An nghe xong nhùi mi, dùng khuỷu tay huých phụ quân mình một cái: “Nói cái gì mà giúp hay không giúp, người một nhà cả, có chuyện khó khăn gì còn không phải cùng nhau giải quyết ư?”

Mạc Dật Hiến đây là đang ám chỉ hắn thích nàng sao? Không thể tuyệt không thể!

Dẫu trước khi Mạc Dật Hiến lập gia thất đã nói trước hắn muốn thu Dịch Cận Ninh làm thiếp, nàng ta vốn không đồng ý, nhưng hễ nghĩ tới đến lúc đó Dịch Cận Ninh thấp hơn mình một bậc tâm trạng nàng ta lại tốt lên không ít. Bấy giờ lại khen ngược, Dịch Cận Ninh được hoàng thượng ban hôn, thành chị em bạn dâu với nàng ta, thế đạo xoay chuyển đúng mau!

Hiện tại hết thầy Tướng phủ đều biết Dịch Trường Hoa không thích Mạc Liễm Sâm, có vài người cho rằng ông thiên vị Quận Vương rất là không nên, lại có vài người cho rằng Mạc Liễm Sâm là một kẻ ngu, lại mù, có thể lấy được Dịch Cận Ninh đã là phúc phận của hắn.

Nếu không phải Hoàng hậu tử hôn (????) Chỗ này mình kiểm tra kỹ lắm, đúng là hoàng hậu nhưng trong truyện là hoàng thượng tử hôn mà nhi @@), cô gái như Dịch Cận Ninh, người đến cửa cầu hôn nhiều đến không đếm xuể. Dịch Trường Hoa thờ dài, lúc trước sớm định hôn sự của Ninh Nhi mới đúng. Ông càng nghĩ càng hối hận, nhưng bây giờ chúng đều gả cho người hết rồi, hối hận còn kịp sao?

Đêm đến, Dịch Cận Ninh ngồi lác lác trên xích đu trong Trúc Uyển, đây là việc phải làm cho mỗi ngày sau khi ăn xong của nàng, Mạc Liễm Sâm phụ trách đẩy nàng. Tiểu Đào và Nô Nhi ung dung không ít. Hiện tại băng gạc trên tay Nô Nhi đã hoàn toàn lấy xuống, miệng vết thương khép lại rất khá, Dịch Cận Ninh thật sự kinh ngạc năng lực khôi phục của nàng.

A Trúc trước sau như một đứng trên tầng cây, hôm nay Tiểu Đào và Nô Nhi đều tranh thủ thời gian ngoan ngoãn luyện công. Vốn Dịch Cận Ninh cũng muốn học nhưng Mạc Liễm Sâm không cho, hắn nói luyện trong phòng cũng thế. Bây giờ nàng có thể chậm rãi không chế chân khí trong cơ thể, đầu đầu cũng không tái phát nữa, người gặp việc vui thì tinh thần cũng dễ chịu. Hôm nay tâm trạng nàng vô cùng tốt, không tự giác ngâm lên khúc ca.

Mạc Liễm Sâm nhướn mày, đôi mắt hoa đào xinh đẹp đông đầy dịu dàng.

Tự nhiên từ trời đêm yên tĩnh truyền đến một tín hiệu. Mạc Liễm Sâm cau mày, nói với Dịch Cận Ninh: “Xảy ra chuyện rồi, ta phải ra ngoài một lát, ngoan ngoãn chờ ta trở lại!”

Lại muốn ra ngoài? Dịch Cận Ninh rất tò mò rốt cuộc Mạc Liễm Sâm có bí mật gì, nàng quyết định chờ hắn trở về sẽ hỏi kỹ càng cho rõ.

Mạc Liễm Sâm vừa đi không bao lâu thì Dịch Cận Ninh nghe thấy một tiếng kêu cứu mạng, sau đó lại khôi phục yên tĩnh.

“A Trúc, ngươi có nghe thấy gì không?” Dịch Cận Ninh ngẩng đầu hỏi.

A Trúc nín thở nghiêng tai yên lặng nghe: “Nghe thấy, là tiếng kêu cứu mạng. Là một bé gái, hình như từ viện cũ bên kia truyền đến!”

Hồngбет, chẳng lẽ lại có người giờ trò quỷ?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 4: Nàng ta đang hút máu (1)

“Chủ tử, chúng ta có cần đi xem thử không?” A Trúc cảm thấy việc này rất kỳ lạ, trong Tướng phủ lại có thể nghe được âm thanh đáng sợ như thế.

Tiểu Đào và Nô Nhi nghi ngờ: “Sao chúng em không nghe thấy?”

Dịch Cận Ninh có thể nghe được là bởi Mạc Liễm Sâm dùng nội lực đã thông hai mạch nhâm đốc, để chân khí trong cơ thể nàng có thể thông suốt, không bị ngăn trở, khiến nàng không bị chân khí tán loạn làm khó.

Nhưng hắn không nói cho Dịch Cận Ninh biết, giúp nàng đã thông hai mạch nhâm đốc cần tiêu hao một phần lớn nội lực, hai ngày này là thời điểm thân thể Mạc Liễm Sâm suy yếu nhất.

A Trúc cũng không biết sự tình, sau khi nhận được tín hiệu Sát Minh truyền đến, Mạc Liễm Sâm do dự một lát quyết định đánh cược một lần, kéo thân thể suy yếu đến tổng đàn.

“Ừ, ta và A Trúc đều nghe thấy, chứng tỏ nội công của các ngươi vẫn còn kém, luyện tập cho tốt đi!” Dịch Cận Ninh dùng ánh mắt các ngươi lười biếng liếc các nàng, Nô Nhi và Tiểu Đào vội vàng đề nghị đi luyện tập.

Dịch Cận Ninh khép hờ mắt suy nghĩ, rốt cuộc ở viện cũ đã xảy ra chuyện gì!

“Đi, chúng ta đi xem xem!” Sau khi hạ quyết tâm, Dịch Cận Ninh nhảy xuống khỏi xích đu.

Dọc theo đường nhỏ tối mịt đi đến viện cũ, nơi đó hoang phế đã lâu, không người ở nhưng cứ cách mười ngày nửa tháng Dịch Trường Hoa sẽ sai người đến quét dọn một lần, cũng không biết ông muốn giữ lại viện cũ này để làm gì.

Bởi nơi này có một cái giếng bỏ hoang, trong Tướng phủ rất nhiều nha hoàn bà tử làm việc sai trái đều bị ném vào trong cái giếng kia. Nghe nói nửa đêm có oan hồn vô tội bò ra khỏi giếng, khóc nức nở đòi mạng.

Dịch Cận Ninh không tin lý do thoái thác đó, nếu thực sự có oan hồn lấy mạng thì không một ai trong Tướng phủ có thể còn sống đến bây giờ.

Cất bỏ bụi cỏ dại sinh trưởng trong viện, ngoại trừ con đường mòn đến miệng giếng được thông một ít thì những nơi khác gần như bị cỏ dại cao cao bao phủ. Dịch Cẩn Ninh kinh ngạc, không phải nói không lâu đều có người đến quét dọn à, đã bao lâu viện này không được dọn dẹp rồi?

“Cứu mạng, cứu ta...”

Đến gần viện cũ, tiếng kêu cứu mạng như có như không này lớn hơn một chút, Dịch Cẩn Ninh nghe thấy rõ ràng, là giọng của một tiểu cô nương.

Cột kẹt một tiếng, hai cánh cửa phủ đầy bụi bậm bị đẩy ra, cánh cửa đổ xuống mặt đất, rầm một tiếng cuốn lên bụi mù dày đặc.

“A Trúc, người nghe thấy không?”

Dịch Cẩn Ninh khom lưng, khẽ khàng đi theo phía sau A Trúc.

“Vâng!”

A Trúc đáp một tiếng đơn giản, sau đó chuyên tâm chú ý động tĩnh chung quanh.

“Meo...”

Một tiếng mèo kêu lướt qua bên tai, sau đó là một bóng đen vụt qua.

“Chủ tử cẩn thận!”

A Trúc phản ứng nhanh nhạy, kéo tay Dịch Cẩn Ninh lăn một vòng về phía sau, thuận đà lăn đến cạnh bàn phủ đầy tro bụi. Lưng hắn đập vào chiếc bàn, trên bàn là một bình hoa cổ sản không nhìn ra hình dáng rơi xuống, đập trên mặt đất, vỡ nát.

Dịch Cẩn Ninh không phòng bị bị A Trúc kéo nhẹ, lưng cọ trên mặt đất bỗng chốc nóng bừng, đau đớn nhưng nàng không rên lấy một tiếng.

Nàng nhếch môi cười: “Không sao, chỉ là một con mèo thôi!”

“Cứu mạng...”

Tiếng kêu này ngày càng không có sức, như sắp tắt thở, đến Dịch Cẩn Ninh có thể cảm nhận được nỗi đau đớn và bất đắc dĩ, ra sức giãy dụa không có kết quả của nàng.

Trong phòng tối om, A Trúc lấy hỏa chiết tử (hộp quẹt) ra đốt, chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bụi của Dịch Cẩn Ninh. Hắn giơ hỏa chiết tử ra xung quanh, nhìn lướt qua phát hiện trên chiếc bàn dài phủ đầy bụi có hai ngọn nến. Hắn vừa giơ hỏa chiết tử, một tay kéo Dịch Cẩn Ninh đi tới, đốt hai ngọn nến lên, bỗng chốc trong phòng sáng hẳn.

“A!”

Bất thành linh, Dịch Cẩn Ninh kinh hô một tiếng, A Trúc nhanh chóng xoay người lại.

“Chủ tử, có chuyện gì vậy?”

“Nàng... Trên cổ nàng... Có một lỗ máu!”

Dịch Cẩn Ninh chỉ vào một đứa bé ở một góc đang hôn mê bất tỉnh, hoảng sợ nhìn cổ nàng. Nàng cười cười, gần đây nàng bị Mạc Liễm Sâm nuông chiều nên ngày càng nhát gan rồi. Vì thế nàng cố gắng bạo gan đi tới, xoay thân thể bị nghiêng qua một bên của tiểu cô nương qua, bỗng nhiên trợn to mắt, A Trúc ở bên cạnh cũng vô cùng kinh ngạc.

“Uyển Nhi!”

Sao Uyển Nhi có thể ở chỗ này? Nàng ôm Uyển Nhi, thử thăm dò hơi thở của nàng, vẫn còn hơi thở. Nàng vỗ vỗ gương mặt Uyển Nhi: “Uyển Nhi muội làm sao vậy, ai cắn muội?”

Ở đây không có ai cả, khắp viện đều là tro bụi, cỏ dại mọc lan tràn thoát nhìn như oan hồn tác oai tác quái!

“A Trúc, người có nghe thấy tiếng vang có người rời đi không?”

“Chủ tử, hiện tại nàng ấy rất yếu, nhanh dẫn nàng về tiền viện tìm lão gia.” A Trúc cũng vươn tay thăm dò cổ Uyển Nhi, bình tĩnh nói: “Thuộc hạ thấy có người đang làm trò quỷ, chẳng phải quý quá gì cả!”

“Rời khỏi nơi này trước rồi nói.”

Dịch Cẩn Ninh bảo A Trúc ôm Uyển Nhi, hai người vội vàng rời khỏi viện cũ, trở về dọc theo con đường lúc đến. Lúc đi ngang qua miệng giếng bị bỏ hoang nàng phát hiện miệng giếng có một vết tích màu đỏ. Nàng không nghĩ nhiều, trong lòng nhớ kỹ rồi cũng A Trúc rời khỏi nơi này.

Trở lại tiền viện, trước mắt sáng sủa hơn nhiều. Dịch Cẩn Ninh ôm Uyên Nhi qua, sai Nô Nhi đi gọi Dịch Trường Hoa đến, dọn dò Tiểu Đào và những người khác mức nước, lấy thuốc, mời đại phu. Mọi người bận việc hẳn lên.

Dịch Trường Hoa nhanh chóng chạy đến, Dịch Cẩn An và Mạc Dật Hiền cũng tới, đến Dịch lão phu nhân cũng bị làm tỉnh.

“Rốt cuộc sao lại thế này, tại sao Uyên Nhi lại ở trong viện cũ?”

Dịch Trường Hoa nhìn sắc mặt tái nhợt của Dịch Cẩn Uyên, lạnh giọng chất vấn đám hạ nhân hầu hạ nàng, chỉ thấy người người cúi đầu không nói chuyện.

“Phụ thân, bây giờ người hỏi bọn họ cũng vô dụng thôi, có thể Uyên Nhi bị người khác có ác ý ép tới đó, bọn hạ nhân đều ngủ sao có thể chú ý được?”

Dịch Cẩn Ninh giúp Uyên Nhi rửa sạch miệng vết thương, sai người bôi thuốc cho nàng rồi lạnh lùng nói mấy câu với Dịch Trường Hoa, nhất thời trong lòng Dịch Trường Hoa không có mùi vị gì. Uyên Nhi là con gái ông, ông sốt ruột hỏi hạ nhân lại bị Ninh Nhi quát to, đến tột cùng người làm phụ thân như ông có bao nhiêu thất bại đây?

“Uyên Nhi, ôi cháu của ta! Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì chứ?” Lúc hạ nhân băng bó vết thương, Dịch lão phu nhân thấy có dấu răng bị cắn lập tức kinh hãi, tay cầm quả trứng, về mặt giận dữ.

“Bà nội, xảy ra chuyện gì thì phải hỏi phụ thân kia, rốt cuộc ông ấy luôn giữ lại cái viện hoang phế kia là muốn làm cái gì? Vì sao không dùng lửa đốt một trận, mở ra lần nữa, muốn vất bỏ nó mà còn sai người đến quét dọn?”

Lời nói không rõ hàm ý của Dịch Cẩn Ninh làm Dịch lão phu nhân khó hiểu, viện cũ này vốn được mở ra lần nữa nhưng bị bà ngăn lại, sư thái Tuyết Hải chùa Phổ Minh nói không được động đến viện hoang phế này bà mới luôn không chạm vào. Nhưng bà lại không biết chuyện Dịch Trường Hoa luôn âm thầm sai người quét dọn viện hoang này, giờ Dịch Cẩn Ninh nhắc đến bà cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Hoa Nhi, sao con lại sai người quét dọn viện đó?”

“Mẫu thân, con...con...” Bản thân Dịch Trường Hoa cũng không thể giải thích, ông xoa đầu, con con nửa ngày cũng không con ra được nguyên do vì sao. Dịch lão phu nhân nghe mà bùng lên cơn giận dữ, quăng quả trứng đánh lên người ông.

“Nhất định là người giấu người trong viện hoang đúng không? Ta đánh chết người cái đồ rước họa, không có chuyện gì thì người làm ra quỷ quái này nọ dọa người làm chi?”

Nét mặt Dịch Trường Hoa uất ức, ông không giấu người có được hay không. Trong viện hoang... có một người, nhưng người đó là Hoàng Thượng giao cho giấu ở đó, nếu không phải hôm nay Uyên Nhi bị phát hiện ở đó ông cũng không nghĩ ra trong viện hoang còn có người nữa. Đây là chuyện đã qua bao lâu chứ, đã lâu ông không để ý tới, nói không chừng người đó còn chết lâu rồi!

“Còn không nói xem rốt cuộc sao lại thế nào, nhìn người gây họa xem!”

Dịch lão phu nhân vùng quai trượng, xem ra nếu Dịch Trường Hoa không nói bà sẽ đánh tiếp. Dịch Trường Hoa có nuôi nữ nhân ở trong viện hoang hay không bà cũng không thể nói chính xác, con trai của bà bà hiểu rõ, lẽ ra sẽ không nuôi nữ nhân ở một chỗ như vậy, không chừng là thế. Bà thở phào nhẹ nhõm, chờ con trai trả lời.

Dịch Trường Hoa xoa trán: “Mẫu thân, người thật oan uổng cho con trai, đó là chuyện mười năm trước rồi. Ngày ấy tự nhiên Hoàng thượng tới tìm con, đưa theo một nữ nhân đến, khi nữ nhân ấy đến đã điên loạn rồi, con cũng không biết bây giờ nàng ta còn ở trong cái viện đó nữa hay không!”

Điên rồi! Dịch Cẩn Ninh nghe thấy đó là bà điên, trong lòng rục rịch, hẳn là Huyền phi tới hôm ấy đến điện Thừa Ân đấy chứ?

Dịch Cẩn An và Quận Vương Mạc Dật Hiền nhướn mày, Dịch Cẩn An càng là nhíu mày buồn bực không nói thành lời. Tối này nàng ta thừa dịp đi nhà xí nhanh chóng lén lút ra ngoài lấy máu, vừa hay thấy Uyên Nhi đi qua viện hoang mới kéo nàng vào căn phòng cũ đầy bụi, không ngờ lại bị Dịch Cẩn Ninh phát hiện. Nàng ta nhanh chóng cắn Dịch Cẩn Uyên một cái rồi vất đó, từ cửa sau lặng lẽ trở lại Cúc Uyên của mình.

Từ sau khi biết được lấy máu người thân có thể chế thành thuốc viên giảm bớt đau đớn thích tâm hoàn mang đến, nàng ta âm thầm sai Lý ma ma lấy máu Dịch Cẩn Uyên mấy lần, nàng ta không dám đi lấy máu của Dịch Trường Hoa, dù sao cũng là cha ruột của nàng ta. Nhưng máu Uyên Nhi chế thành thuốc viên vừa vận dụng hết tại ngày lại mặt nên nàng ta mới nóng lòng lấy mẫu máu để chuẩn bị cho giờ Tý đêm nay. Uyên Nhi tuổi nhỏ không phản kháng được sau khi bị đánh ngất xỉu nàng ta muốn tranh thủ hút nhiều máu một chút, không ngờ bị A Trúc và Dịch Cẩn An cản trở, vô duyên vô cớ mất cơ hội tốt lần này.

Nàng ta híp mắt, nhìn phu quân cũng đang cau mày không nói bên cạnh. Mạc Dật Hiền cảm thấy kỳ quái, vì sao Hoàng thượng lại sai Dịch Trường Hoa giấu một nữ nhân đi. Xem ra việc Hoàng thượng âm thầm làm thật sự là nhiều lắm, rất nhiều chuyện đến nỗi Dao phi không biết mà Dịch Trường Hoa lại có thể biết.

Xem ra Dịch Trường Hoa này cũng không dễ đối phó, hoá ra là người có quan hệ mật thiết với Hoàng thượng, trước kia hẳn thung lũng tên Thừa tướng này, người này nhìn có vẻ con buôn nhưng thực ra nội liêm, thâm trầm, cáo già, không so được với đám đại thần thiếu kiên nhẫn trong triều, nhưng ngược lại là đại trượng phu cơ được giãn được, lại đánh phải ngủ đông nhiều năm như vậy.

Người trong phòng tự có đâm chiêu của riêng mình, trầm mặc không nói lời nào, sau khi đại phu chẩn mạch xác định không có việc gì mới rời đi. Cách không bao lâu, Dịch Cận Uyển tỉnh lại, nàng nhìn người một phòng nhìn mình chăm chăm, vẻ mặt khó hiểu.

“Bà nội, phụ thân, các vị tỷ tỷ, tỷ phu, vì sao mọi người lại ở đây?”

Dịch Cận Uyển cũng không rõ lắm mình bị làm sao, nàng chỉ nhớ mình ra ngoài đi tiểu đêm, bị người đánh phía sau một cái rồi hôn mê, sau lại một người cắn cổ nàng làm nàng bị đau mà tỉnh. Nàng nhớ hình như mình kêu mấy tiếng cứu mạng rồi lại hôn mê bất tỉnh, lại sau đó nữa nàng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Dịch Trường Hoa kinh ngạc nói: “Uyển Nhi, thậm chí bản thân xảy ra chuyện gì cũng không hiểu rõ sao? Cổ của con là bị làm sao!”

Ông lo lắng đó là bị bà điên cắn, sợ Uyển Nhi bị cắn đau cũng điên luôn, nên ông mới muốn hỏi cho rõ ràng. Nữ nhân điên cắn người đều không cần lý do, chỉ là không phải nữ nhân điên kia sớm đã không còn ở đây sao, hôm nay trở về rồi?

“Con... Con chỉ nhớ cổ người đánh con từ sau lưng, sau khi con tỉnh lại thì phát hiện có người cắn cổ mình, sau đó... Sau đó con cũng không biết như nào!”

Dịch Cận Uyển ôm chặt mặt, đánh đầu mình, cái gì nàng cũng không nghĩ ra. Nàng chỉ biết mình bị cắn, mà rốt cuộc ai cắn nàng sao nàng rõ ràng được. Trời thì tối, nàng lại là vừa tỉnh ngủ, nào biết trong viện mình lại có người nhảy ra sau lưng chứ!

Về mặt lão phu nhân thân thiết, bà vuốt tóc Dịch Cận Uyển từ ái nói: “Không biết thì đừng suy nghĩ, đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho tốt!”

Dịch Trường Hoa mang theo nghi ngờ đỡ Dịch lão phu nhân ra ngoài, Dịch Cận An liếc Dịch Cận Ninh một cái, thấy nàng không để ý đến mình cũng kéo Mạc Dật Hiến trở lại viện mình. Đêm khuya nàng ta cũng mệt mỏi. Hôm nay hút được có chút máu, giờ tỷ có thể chịu đựng được.

“Uyển Nhi, đừng gạt nhị tỷ tỷ, rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Mọi người đều đi hết, Dịch Cận Ninh ngồi trên mép giường, nghiêm túc đánh giá Dịch Cận Uyển. Nàng nhìn ra vừa rồi Dịch Cận Uyển nói dối.

Bỗng nhiên Dịch Cận Uyển hoảng sợ ôm lấy Dịch Cận Ninh: “Nhị tỷ tỷ, vừa rồi... Vừa rồi người kia cắn cổ muội hình như là... là... là đại tỷ tỷ, tuy muội không nhìn thấy nàng nhưng muội ngửi thấy mùi trên người nàng, nhà chúng ta chỉ có một mình nàng thích hương hoa nhài, nhất định là nàng, nhất định là...”

Àm! Dịch Cận An! Hoá ra là nàng ta?

Cả đầu Dịch Cận Ninh đều là hình ảnh Dịch Cận An hút máu người khác, nàng híp mắt, theo như lời nói biết cách giải thích tâm hoàn của Dịch Cận An lại là hút máu người thân, nàng ta dám làm?

Dịch Cận Uyển thấy trong mắt Dịch Cận Ninh phát ra ánh sáng tàn nhẫn, nàng run rẩy: “Nhị tỷ tỷ, nói không chừng còn có người khác cũng dùng hương hoa nhài...”

“Chính nàng ta!” Dịch Cận Ninh bật thốt. Chết tiệt, nàng ta dám làm hại Uyển Nhi, Uyển Nhi còn nhỏ như vậy. Nếu Dịch Cận An muốn hút máu Uyển Nhi trường kỳ, vậy mạng Uyển Nhi còn giữ được sao?

Không được, nàng phải nghĩ cách ngăn lại hành vi này của nàng ta.

Dịch Cận Uyển bị tiếng rống bất ngờ của nàng dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng càng không có huyết sắc, đại tỷ tỷ và nhị tỷ tỷ giống nhau, đều khiến người khác sợ hãi, nàng không tự chủ buông lấy cánh tay đang ôm Dịch Cận Ninh.

Nhận thấy Dịch Cận Uyển đề phòng mình, Dịch Cận Ninh cười, vuốt tóc Uyển Nhi: “Uyển Nhi ngoan, nhị tỷ tỷ tuyệt sẽ không hại muội, tỷ cam đoan với muội!”

Nàng giơ cánh tay phải lên thề chứng minh bản thân sẽ không làm gì Dịch Cận Uyển. Nàng không phải người vô tình, nhưng sau khi đối mặt với Dịch Cận An làm ra loại chuyện như vậy lại không có cách nào tỉnh táo.

Dịch Cận An tuyệt đối không thể sống, nếu nàng ta sống, Uyển Nhi ắt phải chết!

Không đợi bao lâu, Dịch Cận An dẫn Tiểu Đào và Nô Nhi đưa Uyển Nhi trở về viện mình, nàng đứng cạnh A Trúc đang ôm kiếm không nói một lời: “Người nói xem, có phải ta để nàng ta sống quá lâu hay không?”

A Trúc vẫn không nói chuyện, hắn thấy kiếm qua tay trái, dùng tay phải tự rút cho mình chén trà.

“Vâng!”

Dịch Cận An không muốn làm hại Dịch Trường Hoa, vậy Uyển Nhi chính là đối tượng tốt để tấn công, đêm nay Uyển Nhi được mình và A Trúc cứu. Nhưng sau này thì sao, nàng lại mặt chỉ ở vài ngày thôi, nước xa không cứu được lửa gần, ví như Dịch Cận An muốn trở về lấy mạng Uyển Nhi, vậy nàng không còn cách ngăn cản nào khác.

“Giết nàng ta đi!”

Trong mắt Dịch Cận Ninh chợt lóe lên ánh sáng lạnh, lại nhanh chóng khôi phục bình tĩnh. Đôi đồng tử mỹ lệ tựa phượng hoàng giương cánh vẫn liễm liễm (liễm là nước mênh mông, sóng dồn dập) sinh quang, quả là mê người.

“Đúng rồi, sao mỗi lần A Sâm nhận được tín hiệu đều sẽ ra ngoài, lần này chàng đi có thể có nguy hiểm hay hông?”

Trong đôi mắt phượng hẹp dài của Dịch Cận Ninh nhất thời phủ kín một tầng hơi nước mỏng manh, nàng không biết bản thân bị làm sao, nói chuyện lại không tự giác muốn rơi lệ.

Trái tim A Trúc cũng đập mạnh, tối nay đã quá giờ hẹn (21h-23h) mà chủ tử vẫn chưa trở lại, xảy ra chuyện lớn rồi!

“Có phải A Sâm đã xảy ra chuyện không?”

Dịch Cận Ninh chưa từng lo lắng như vậy, hôm nay nàng cảm thấy lồng ngực rất ngột ngạt, tựa như có chuyện không tốt xảy ra.

A Trúc trầm mặc không nói, Dịch Cận Ninh túm cổ áo hấn gào to: “Nói mau!”

Lúc này vừa vặn Tiểu Đào và Nô Nhi đi vào, trăm miệng một lời: “Tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ngài ấy từng nói...” A Trúc do dự một lúc lâu mới nói: “Giờ hẹn không trở về liền... Chính là đã xảy ra chuyện!”

Trước khi Mạc Liễm Sâm đi đã cẩn thận dặn hấn, nếu giờ hẹn không trở về thì nói chuyện này cho Dịch Cận Ninh, nhưng võ công Mạc Liễm Sâm rất cao, hấn tin tưởng Mạc Liễm Sâm sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện không may như vậy. Cho dù có xảy ra chuyện thật, không phải còn Sát Minh sao?

A Trúc còn đang hoảng thần, Dịch Cận Ninh đã đứng lên, nàng thử đề khí chạy tới cửa phát hiện chân khí trong cơ thể chuyển động tự nhiên, không biết vận dụng như nào. Nàng quay đầu tức giận nói: “Người không nói với ta, bây giờ ta đi tìm chàng!”

Nói xong lập tức ra ngoài, Tiểu Đào và Nô Nhi đuổi tới: “Tiểu thư đi đâu vậy, chờ bọn em chút!”

Đồ ngực A Trúc kia có biểu cảm như vậy, liền chứng tỏ... Mạc Liễm Sâm thực sự xảy ra chuyện! Dịch Cận Ninh rõ ràng cảm nhận được thống khổ lúc này của hấn. Chàng đang đau đớn, chàng bị thương!

“A Trúc, xin người dẫn ta đi tìm chàng, xin người!”

A Trúc thờ ơ, Mạc Liễm Sâm từng nói không thể để Dịch Cận Ninh chịu bất cứ thương tổn nào. Hấn không thể để nàng đi mạo hiểm.

Dịch Cận Ninh thấy hấn bất động, vội cầm tay hấn dùng giọng ra lệnh: “A Trúc, nếu người không đưa ta đi, từ nay về sau ta không còn là chủ tử của người nữa, người có thể đi rồi!”

“Chủ tử!” A Trúc trù trừ một lúc: “Được, thuộc hạ đưa ngài đi!”

Dịch Cận Ninh mỉm cười, buông lỏng tay hấn.

A Trúc mang theo Dịch Cận Ninh, Tiểu Đào và Nô Nhi, vài người thay đổi quần áo hành tẩu ban đêm, đến đèn lồng cũng không thắp. Tiểu Đào suýt nữa đạp phải lung tung ngã sấp xuống vài lần đều được A Trúc giữ chặt, khinh công Nô Nhi khá, tự mình đi thuận lợi.

Dịch Cận Ninh sốt ruột đề khí bước nhanh đến, gần như cũng dùng khinh công, động tác nhanh hơn A Trúc, Nô Nhi và Tiểu Đào nghẹn họng nhìn trần trời.

A Sâm, chàng nhất định phải chờ thiếp, nhất định phải chờ thiếp! Lúc này trong đầu Dịch Cận Ninh đều là trường hợp Mạc Liễm Sâm bị chém giết, quên sạch chuyện vừa rồi Dịch Cận An hút máu Uyển Nhi.

Đợi đến khi đêm hôn khuya khoắt, Mạc Dật Hiên ngủ say là lúc thị tâm hoàn trong cơ thể Dịch Cận An tái phát. Vừa rồi nàng ta hút máu Uyển Nhi cũng khá khá nhưng vẫn quá ít. Nàng ta lên lút điểm huyết Mạc Dật Hiên, xoay người xuống giường, thay y phục dạ hành.

Chỉ thấy nàng ta nhảy nhẹ một cái, nhanh chóng lúi đến một góc đại thụ trong Cúc Uyển, dễ dàng nhảy ra khỏi sân, chạy đến phòng Uyển Nhi.

Ban đêm, đèn đuốc tắt hết.

Nhất thời trong viện Uyển Nhi truyền đến tiếng kêu đau đớn, sau đó lại thấy hắc y nhân động thân nhảy qua tường viện, trong viện khôi phục yên tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 5: Không phải điên thật

Mạc Liễm Sâm nửa chống trên đất khó khăn đứng dậy. Cả người hắn phủ kín vết thương, một cánh tay bị trật khớp, treo lủng lẳng ở một bên. Tiếng gào thét phía sau vẫn tiếp tục, hắn không còn chỗ để trốn nữa. ,mm Cố kéo căng mí mắt nặng nề, hắn cười tự giễu, hôm nay phân đàn Sát Minh Cẩm Thành đều bị diệt, suy cho cùng là ai tiết lộ tin tức?

“Rắc rắc!”

Hắn chịu đựng đau nhức khắp người, túm lấy một lọn tóc hung hăng cắn, máu tươi ngoài miệng dính đầy lên mái tóc màu đen. Tay phải đỡ lấy cánh tay trái, ngoan độc xoay lên phía trên một cái, sau đó kéo ra ngoài, hắn đỡ bả vai vụn vụn hai cái, cánh tay bị trật khớp lập tức được nắn lại.

Ngoảnh đầu nhìn về phía sau. Người trong phân đàn Sát Minh đều bị tiêu diệt, chỉ có một mình hắn chạy thoát. May mắn chỉ là một phân đàn, bằng không tâm huyết nhiều năm đều toi công rồi.

“Chết tiệt!”

Hắn cúi đầu rửa mặt tiếng, lết thân mình tàn tạ bước về phía trước, không biết đã đi bao lâu, cuối cùng thể lực hắn không chống đỡ nổi nữa, ngã xuống không dậy nổi.

Trước khi té xỉu, hắn chỉ có một suy nghĩ: Ninh Ninh ngủ chưa?

Một nữ nhân một thân xanh xanh đỏ đỏ đứng cạnh hắn, tay nàng quơ trước mắt Mạc Liễm Sâm, không biết có phải xác nhận cái gì hay không, một tay ôm lấy hắn, kinh thân nhảy lên, rời khỏi chỗ này.

Dịch Cẩm Ninh đi theo A Trúc nhanh chóng chạy tới, nơi này là phân đàn Sát Minh. Trên mặt đất đầy máu tươi và thi thể, từng đoạn chân tay văng khắp nơi, đao kiếm tên bay đi dạo ngang qua, người người tùy từng một thân hắc y bó sát của Sát Minh đều mở to hai mắt chết không nhắm mắt.

Nàng dừng bước, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu hoành phi trên môn xiêu vẹo chực đổ. Hai chữ “Sát Minh” bên trên bị tên nhọn xuyên qua còn có giọt máu đang nhỏ xuống. Dịch Cẩm Ninh cảm thấy đó là máu của Mạc Liễm Sâm, nàng giật mình, có phản bất lực nhìn xung quanh, thi thể đầy đất nhưng không thấy bóng dáng Mạc Liễm Sâm.

A Sâm, chàng ở đâu?

Trước mắt là một đống hoang tàn và mùi máu tươi gay mũi khiến nàng buồn nôn, nàng cố nén khó chịu, chạy vào đại môn Sát Minh. Bàn ghế và trái cây tán loạn kinh khủng, trên đại đường một bên tay cầm của ghế rồng khắc hoa nạm vàng bị chém đứt, màn sa Vân Yên màu tím bị vấy máu tối màu, bay múa theo gió, không tiếng động nói rõ sự im ắng của nơi đã từng huy hoàng này, cũng không tiếng động nói cho Dịch Cẩm Ninh nơi này bị tàn nhẫn hủy hoại.

“A Trúc!”

Dịch Cẩm Ninh quay đầu lại, nhìn ba người đi theo phía sau, nàng không rơi lệ, nàng kiên cường. Nhất định Mạc Liễm Sâm không chết, nhất định không chết!

Vạn vật đều tĩnh lặng, trên đại điện tĩnh mịch như cái chết, Dịch Cẩm Ninh đứng đó không nói lời nào, đôi mắt không chớp lấy một cái nhìn chăm chăm chiếc ghế bị chém gãy một bên tay vịn. Hôm nay nàng mới biết thì ra Sát Minh danh tiếng lẫy lừng do một tay Mạc Liễm Sâm dựng lên!

“Cứu... Cứu... Cứu ngài ấy!”

Một bàn tay máu bắt lấy chân phải nàng, một huynh đệ Sát Minh trên mặt không đeo mặt nạ gắng gượng một hơi cuối cùng, nói xong hai chữ cứu ngài ấy liền tắt thở.

Dịch Cẩm Ninh đột nhiên hồi thần: “A Sâm... Ta muốn đi tìm chàng!”

“Tiểu thư!”

Bước chân đến chỗ đại môn, Tiểu Đào và Nô Nhi lo lắng vội vàng đi theo, A Trúc cau mày đi đến trước mặt nàng: “Thuộc hạ càng hi vọng ngài ấy không có việc gì hơn người!”

A Trúc nói xong đã giành trước một bước ra ngoài đại điện, Dịch Cẩm Ninh mấp máy môi đi theo ra ngoài.

Dọc theo đường đi, Dịch Cẩm Ninh nhìn vết máu loang lổ mà ghê người, đây là máu A Sâm hay là...

Nàng không dám tưởng tượng, đoạn đường này có bao nhiêu máu chứ! Theo vết máu uốn lượn chảy quanh co, A Trúc nhanh chóng tìm được phương hướng Mạc Liễm Sâm chạy trốn.

“Bên kia!”

Hắn chỉ tay về một phía, không chờ Dịch Cận Ninh đáp lời liền một mình lướt đi, dùng khinh công phi thân qua. Vết máu đến một góc tường thì ngắt quãng, trên tường còn có vết máu bị người lưu lại, vết máu trên đất gần như tạo nên một hình người.

Dịch Cận Ninh che miệng, im lặng khóc nức nở. A Sâm chàng... Lại có thể chảy nhiều máu như vậy!

Hắn cúi người, duỗi ngón tay chấm ít máu trên đất, đưa lên mũi ngửi. Hồi lâu hắn không đứng dậy, dãn vết máu ra nói: “Máu vẫn nóng, lại hiện màu đen, có độc!”

“A Trúc, chàng... Có phải đã chết không?”

Giọng Dịch Cận Ninh run rẩy, lưỡi không nghe lời, Tiểu Đào và Nô Nhi lo lắng nhìn tiểu thư nhà mình, sợ nàng đột nhiên choáng váng ngã đi.

Nhưng nàng không ngã, trong lòng nàng chỉ có một suy nghĩ mãnh liệt, không thấy thi thể hắn tuyệt không tin hắn chết dễ dàng như vậy. Bọn họ vừa thành thân không lâu, vẫn chưa động phòng, sao chàng có thể chết, sao chàng có thể chết?

“Hắn sẽ không chết, có người cứu hắn!” A Trúc đứng dậy nhìn Dịch Cận Ninh, ánh mắt kiên định.

Một câu nói không tình cảm của A Trúc truyền đến, trong lòng Dịch Cận Ninh phấn khởi, trong mắt tràn đầy chờ mong chờ nhìn A Trúc, hi vọng từ trong miệng hắn có thể nghe được tin tức tốt.

“Từ dấu chân ở đây xem ra là một nữ nhân cứu hắn.” A Trúc lại ngồi xổm xuống, chỉ vào dấu chân nhọt nhọt gần như không nhìn thấy: “Người xem, kích cỡ dấu chân này chừng bốn tấc, rõ ràng cho thấy là dấu giày của nữ tử. Hơn nữa lúc cô gái này nhắc hắn lên có đề khí, dây chân này người thường nhìn vào căn bản không tồn tại. Thuộc hạ nhìn sơ qua thì phương hướng là Tường phủ.”

Có thể tìm ra nhiều manh mối từ dấu chân này như vậy sao? Hơn nữa người nọ còn tận lực khiến dấu vết trở nên mờ nhạt. Trong lòng Dịch Cận Ninh trộm nghĩ công lực A Trúc thật cao thâm, không hổ Mạc Liễm Sâm bồi dưỡng ra.

“Đi, chúng ta về nhà!” Dịch Cận Ninh nói với Tiểu Đào và Nô Nhi đang đi tới từ phía sau.

Công lực Tiểu Đào chưa đủ cao, chạy trốn thờ hồng học, hai tay chống đầu gối thở dốc. Nô Nhi thì khá hơn một chút, dùng khinh công đuổi theo nhưng mất một lúc lâu mới trở lại bình thường. Họ rất đối ngạc nhiên với công lực của Dịch Cận Ninh quá cao, lại có thể chạy song song với A Trúc.

Cuối cùng tảng đá lớn trong lòng Dịch Cận Ninh cũng được đặt xuống nhưng vẫn vội vàng về phủ. Nếu nàng đoán không sai thì người cứu Mạc Liễm Sâm chính là nữ nhân điên trong viện hoang đó, cũng chính là nữ nhân điên bỗng nhiên xuất hiện trong hoàng cung đêm hôm trước.

Hôm đó ở điện Thừa Ân thị vệ tìm nửa ngày cũng không tìm ra bà ấy. Từ trong ánh mắt của bà ấy Dịch Cận Ninh nhìn ra người ấy đang giả điên. Nếu một người điên thật nàng tuyệt không thể có ánh mắt trong suốt như vậy được, cũng không có khả năng sống sót trong viện hoang lâu như thế, càng không thể có khả năng lần trốn khỏi đài đao thị vệ tứ phẩm toàn lực truy bắt.

Trở lại Tường phủ đã quá giờ Sửu. Con chó sủa vách nghe thấy tiếng động lập tức sủa nặng nề xông lên làm Dịch Cận An trong Cúc Uyển giật mình bừng tỉnh. Nàng ta nhìn Mạc Dật Hiền bên cạnh, len lén đứng dậy chạy ra ngoài.

“Tiểu thư, em sợ!”

Tiểu Đào xách theo đèn lồng đi theo sau Dịch Cận Ninh, tay nàng tóm chặt tay A Trúc. Nô Nhi ngược lại rất bạo gan, nhưng vẫn có phần sợ hãi theo sát chủ tử.

“Đừng sợ, giờ đèn lồng cao chút, ta nhớ phía trước có tảng đá lớn, các người cẩn thận chút!” Dịch Cận Ninh nhắc nhở, trong lòng không ngừng thấp thỏm. Nếu nàng không đoán sai, vừa mới ban nãy nữ nhân này chính là trốn ở trong giếng, nói không chừng là ở trong giếng rồi.

Lúc cứu Uyển Nhi nàng cẩn thận để ý mép bên miệng giếng, một bên là vết nứt thô ráp mà một bên gần đó lại bị mài mòn đến bóng loáng, đó là thường xuyên có người không ngừng chạm đến mới xuất hiện tình huống như vậy. Nói cách khác, nữ nhân này ở đáy giếng.

“A Trúc, chúng ta đừng vào trong phòng, đến bên miệng giếng kia đi.”

Dịch Cận Ninh quay đầu lại nói với A Trúc một tiếng, đoạn ngoặt về phía ngã rẽ bên phải, cho dù trong giếng cho không có ai ở nhưng vẫn có điều kỳ lạ, đi nhìn một cái nhất định không sai được.

Tiểu Đào, Nô Nhi theo sát A Trúc và Dịch Cận Ninh đi về phía trước, đương cảnh tắt lửa tối đèn, chẳng may gặp phải thứ gì đó chẳng phải toi đời à, các nàng không muốn anh niên tảo thế đâu *!

*Anh niên tảo thế” Anh niên là tuổi mang theo tư thế oai hùng tỏa sáng, chỉ thanh niên thời kỳ tráng niên. Anh niên tảo thế là chỉ phải chết tại tuổi tráng niên.

Đi không bao lâu thì dưới ánh đèn có thể bóng thoáng thấy chiếc giếng cách đó không. Một mình Dịch Cận Ninh tiến lên, giơ một chiếc đèn về phía miệng giếng nhìn một chút, quả nhiên bên trong có ánh sáng.

“A Trúc, có thể mang ta xuống dưới đó không?”

Dịch Cận Ninh đưa đèn lồng cho Tiểu Đào: “Hai người các người về trước đi, chỗ ta có A Trúc là được rồi!”

“Tiểu thư, hai người phải cẩn thận đấy!” Tiểu Đào kéo Nô Nhi cẩn thận bước từng bước về Trúc Uyển.

Dịch Cận Ninh nhìn A Trúc một cái, A Trúc ôm eo Dịch Cận Ninh: “Đắc tội, chủ tử!”

Khẽ nhảy một cái, thả người xuống dưới. Dịch Cận Ninh chỉ cảm thấy bên tai là tiếng gió vù vù thổi qua, nàng ôm chặt eo A Trúc theo bản năng. Không biết qua bao lâu, A Trúc mang theo nàng tới đáy giếng, chột nàng mở to mắt.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của nàng, dưới đáy giếng đèn dầu sáng rực, nơi này không chỉ có thể có người ở mà còn là có thể ở đến vài người.

“Người là?”

Một bà lão ăn vận bình thường đi tới, dáng dấp ước chừng bốn mươi tuổi. Cước bộ bà ta nhanh như gió, đứng cũng thẳng lưng, trên khuôn mặt già nua hiện đầy nếp nhăn đầy vẻ lạnh nhạt, không nhìn ra vui giận.

Bà ta nâng tay lên, lau vào chiếc tạp dề mang bên hông, động tác này lơ đãn nhưng Dịch Cận Ninh chỉ liếc mắt một cái đã phát hiện vết máu trên tay bà ta.

Là người luyện võ, quả nhiên đáy giếng này có bí mật.

“Xem ra vị đại thẩm này biết mục đích chúng ta đến đây rồi!” Dịch Cận Ninh thong dong nói: “Ta muốn gặp người mà vừa rồi bà cứu trở về!”

Có thể phụ nhân này nghe theo sai bảo của ai đó, bà ta quan sát Dịch Cận Ninh mấy lần, đoạn nói: “Mời đi theo ta!”

Theo người nọ vào mật đạo, chỉ thấy mật đạo này rộng rãi thông suốt, chiều rộng có thể chứa dăm ba người, độ cao vừa đủ cho một người đứng dễ dàng, người hơi cao một chút thì phải khom người. Trong lòng Dịch Cận Ninh kinh hãi, chẳng lẽ đường hầm này có từ lâu rồi?

Đi một lúc liền ra khỏi mật đạo, người nọ đẩy tấm gỗ dày trên đỉnh đầu ra, dẫn hai người ra ngoài, bên ngoài lại là quang cảnh khác.

Dịch Cận Ninh nhìn chung quanh một hồi, sau khi cùng A Trúc liếc mắt nhìn nhau, nàng hít một hơi suy tư. Nhìn bối cảnh và trang trí chung quanh thì nơi này là lãnh cung của Hoàng cung, xem ra người nọ không còn nghi ngờ gì chính là Huyền phi.

Lại đi theo người nọ một hồi.

“Đến rồi!”

Người nọ chỉ vào một cửa cung tróc sơn, trên cửa dán hai môn thần hung thần ác sát nhìn người trước mắt, trong đó một cái bị nứt một góc.

“Vào cửa thứ nhất, bọn họ ở gian nhà giữa.” Phụ nhân chấp tay nói: “Ta chỉ đưa đến nơi này, xin cáo từ!”

Vào đại môn, Dịch Cận Ninh thoáng nhìn khắp nơi, trong lòng run lên, nơi này thế nhưng lại giống hệt điện Thừa Ân.

A Trúc cũng nhìn ra sự bất thường: “Chủ tử, chúng ta đến đúng nơi rồi!”

Cánh cửa đầu tiên, gian nhà giữa, không sai, là nơi này! Hai người nhìn nhau một cái, cùng nhau bước về phía căn phòng ở ngay trước mắt.

Trong phòng im ắng, Dịch Cận Ninh có thể nghe rõ tiếng thở dốc và tiếng kêu rên từ trong phòng.

“A Trúc, cho dù gặp được bất cứ thứ gì người đều phải kìm chế!” Dịch Cận Ninh có dự cảm Mạc Liễm Sâm đang ở bên trong, hơn nữa còn là đáng vẻ khó coi.

Không phải nàng bảo A Trúc kìm chế mà là nàng đang nói với bản thân đầu nhìn thấy bất cứ thứ gì đều không được kinh ngạc, cũng không được kinh hoảng, lại càng không được tức giận. Bởi vì trong thanh âm, ngoại trừ nam nhân còn có... tiếng thở gấp của nữ tử. Nàng sợ hãi, nếu Mạc Liễm Sâm có lỗi với nàng, nàng nên làm thế nào mới tốt?

Bước tới vài bước bỗng nhiên Dịch Cận Ninh dừng lại. Thanh âm bên trong ngày càng lớn, thanh âm khó nghe này ngày càng gần, hô hấp nàng bắt đầu dồn dập, tay không tự giác siết chặt khăn.

“A Trúc, người vào đi! Ta... Ta ở ngoài là được rồi!”

Nàng thật sự sợ, nàng chùn bước. Nhưng rõ ràng trong lòng lo lắng chiếm càng nhiều, nếu Mạc Liễm Sâm ở đây thật...

Nàng cũng không trách hấn, nam nhân nào mà không tam thê tứ thiếp? Nếu chàng có thị thiếp cũng là chuyện thường tình, nàng tự an ủi bản thân. Cố lấy dũng khí, nàng nâng bước toan đi vào thì một thanh âm kỳ quái truyền ra.

“A!” Là tiếng kêu đau đớn của Mạc Liễm Sâm!

Dịch Cận Ninh như cơn mây, ngực như có vô số bả đao đâm vào, nàng sắp không thở nổi nữa.

A Sâm, đừng gặp chuyện gì! Nàng không do dự nữa, vén màn che vừa dày vừa nặng lên thế nhưng tất cả bên trong lại khiến nàng sợ ngây người.

Nàng đứng chờ ra đó, không nhúc nhích chờ đợi. Nàng nhìn thấy gì? Mạc Liễm Sâm lại có thể...

Lại có thể quán quýt cùng một cô gái! Không phải hẳn xảy ra chuyện sao? Không phải hẳn bị thương sắp chết sao? Như thế nào...

“Mạc Liễm Sâm!”

Nàng bùng lửa giận, trong mắt tràn ngập lửa giận nhìn Mạc Liễm Sâm ôm một cô gái mặc cái yếm màu hồng nhạt trong lòng.

Đã không có chuyện gì thì vì sao không trở lại, vì sao ở đây lêu lổng với người khác?

Trong lòng nàng đau xót, ôm chặt ngực, khom người ngồi xổm xuống. A Trúc cũng tròn mắt, sao chủ tử lại như vậy?

Hắn cảnh giác nhìn Mạc Liễm Sâm vài lần, phát hiện trong mắt hắn không hề có tiêu cự, giống như bị mù.

Mạc Liễm Sâm không để ý đến Dịch Cận Ninh thét lên, hắn vẫn trầm mê ôm lấy nhân trong ngực, chơi đùa uống rượu cùng nàng ta, chơi đoán số chọc cười với nàng ta.

“A ha nàng lại thua rồi!” Mạc Liễm Sâm cười tà mị, mắt cũng không thèm chớp lấy một cái nhìn chòng chọc vào bộ ngực của cô gái xinh đẹp: “Đều đã coi rồi, vậy nàng...”

“Đuờ rồi!” Hắn lại có thể không để ý tới mình, hắn là phu quân của nàng đấy, sao hắn có thể như vậy chứ?

Dịch Cận Ninh nghe tiếng cười chồm chín ngọt thuần mà không kìm chế được nữa, nàng đứng phắt dậy, một tay lôi cô gái kia từ trong ngực hắn ra, sức lực lớn đến mức nàng ta hơi nghẹo đầu về phía sau, đầu đụng vào góc bàn.

Bốp! Nàng ta đập đầu vào góc bàn, khẽ kêu lên một tiếng rồi tắt thở.

“A!” mấy nữ nhân còn lại thét lên một tiếng, rồi rít bịt miệng, trốn ở một góc, vô cùng hoảng sợ nhìn Dịch Cận Ninh là đầu sỏ gây ra, trong miệng không ngừng kêu: “Người giết nàng, người giết nàng!”

Mạc Liễm Sâm lập tức ngu ra, sững sờ tại chỗ, hình như không rõ tình hình. Ánh mắt không có tiêu cự “nhìn về phía” Dịch Cận Ninh: “Người giết nàng ấy thật rồi?”

Chính Dịch Cận Ninh cũng thật sững sờ, nàng nhìn hai tay của mình, không ngờ mình kéo nhẹ một cái thôi mà nữ nhân kia lại bị đụng chết.

Một giây công lực quả nhiên không thể khinh thường!

“Chủ tử, có gì đó không hợp lý!” A Trúc vội vàng tiến lên trước nhắc nhở Dịch Cận Ninh: “Hắn không phải Mạc công tử!”

Đúng vậy! Dịch Cận Ninh nhìn một cái, phục hồi tinh thần, Mạc Liễm Sâm không bị mù thật, cũng không phải ngu thật. Mà rõ ràng người trước mắt không nhìn thấy, nghi ngờ trong lòng nàng càng tăng lên, đây là một âm mưu!

Nàng âm thầm hỏi lỗi, bản thân thật đúng là bị loạn đến váng đầu, đến khoảng cách rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra, xem chút nữa thì nổi điên rồi. Rốt cuộc người cứu A Sâm là thần thánh phương nào?

Dịch Cận Ninh tạm thời nuốt nghi hoặc vào trong lòng, nhủ thầm. Mặc kệ người là ai, nếu đã muốn chơi, vậy thì chơi đủ với người!

Nàng giả vờ đáng thương, xoa khoé mắt không hề có giọt nước nào, nói với “Mạc Liễm Sâm”: “Sao chàng có thể làm như vậy với thiếp? Đêm động phòng hoa chúc rõ ràng chàng nói với thiếp, đời này kiếp này chỉ yêu một mình thiếp!”

Ví như Mạc Liễm Sâm là một kẻ ngu nghe được lời này nhất định sẽ trả lời ngoài dự đoán của mọi người. Nhưng “Mạc Liễm Sâm này” lại đầu óc minh mẫn: “Ta nói lời này lúc nào, đó là lời nói lúc say rượu thôi, không thể tưởng thật!”

“Người... Người không phải Thanh Vương!” Dịch Cận Ninh chỉ vào hắn quát to: “Rốt cuộc người là ai, hà tất phải giả mạo tướng công ta?”

“Ta... Ta chính là Thanh Vương!”

Hình như người nọ vẫn chưa hiểu ra lời này của Dịch Cận Ninh có ý gì, từ sau tấm bình phong thủy mặc vẽ non nước cá hoa có một người xinh đẹp đi ra.

Chỉ thấy người nọ ăn vận một thân một thân sắc sỡ, đồ trang sức cũng lung tung lộn xộn, trên mặt không hề trang điểm. Trên gương mặt là mắt ngọc mảy mai, hơi nhắm lại mảy như viền son, ánh mắt mị hoặc khiến người vừa nhìn lập tức say mê. Nếu bỏ qua quần áo của bà ta thì tuyệt đối có thể cho người

khác cảm giác người này là tiên tử trên trời, yêu hồ trong tranh.

Bà ta vỗ tay, môi son khẽ mở: “Chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Dịch Cẩm Ninh cũng cười cười, phúc thân: “Gặp qua Huyền phi nương nương!”

“Hả?” Huyền phi khẽ cười: “Ngươi biết ta ư?”

“May mắn biết được một ít chuyện của nương nương thôi!” Trong đôi đồng tử y hệt nước trong của Dịch Cẩm Ninh là một mảnh trong sạch. Vị Huyền phi này không có ác ý, từ ánh mắt của bà ta và một lần bà ta gặp Mạc Liễm Sâm là có thể thấy được, nàng biết bà ta cũng thiên vị mình.

“Ngươi rất thông minh!” Huyền phi khoát tay để “Mạc Liễm Sâm” kia lui xuống, vài cô gái điếm lệ cũng nhân tiện khiêng cô gái đã chết kia đi, hành động sạch sẽ lưu loát, hoàn toàn không thấy được đáng sợ hãi lúc nàng vừa đẩy ngã nữ nhân kia.

“A Sâm là gì của ngài, hoặc nói... Ngài và A Sâm có quan hệ như thế nào?”

Tuy Dịch Cẩm Ninh tin tưởng nữ nhân trước mắt không có ác ý nhưng nữ nhân này có chút bài xích nàng, nàng vẫn nhìn ra được. Nhất định Mạc Liễm Sâm có quan hệ không nhỏ với bà ta, nếu không bà ta cũng sẽ không cứu hấn.

“Ta thích nói chuyện với người thông minh!” Huyền phi cười cười, hạ nhân nhanh chóng bưng nước trà lên, bà ta bảo Dịch Cẩm Ninh ngồi xuống: “Ngươi là cô gái ta thấy có thể xứng với A Sâm nhất!”

Xứng hay không xứng cũng chẳng phải do bà ta quyết định, trong lòng Dịch Cẩm Ninh không vui.

“Nhưng ta cũng không thừa nhận ngươi có thể đảm nhận vị trí Thanh Vương phi này!” Huyền phi nhẹ nhàng mở nắp chén trà, gạt nước trà nổi lên phía trên, nhìn lá trà này vậy, lúc người ta muốn uống nó càng muốn chần trong này gây trở ngại, như thế nào cũng khiến người ta phải gạt nó đi, nó mới ngoan ngoãn nằm ngoan một bên!”

Dịch Cẩm Ninh cũng nâng chén trà lên nhấp một ngụm, nuốt luôn cả lá trà ở phía trên mặt nước, nàng nhắm nháp vài cái rồi nuốt xuống.

Nàng cười cười: “Ngăn cản, thì ăn thôi!”

“Giỏi! Quả nhiên là cô gái A Sâm coi trọng, có một phong vị khác biệt!”

Huyền phi cười to, nói tiếp: “Ta là di ruột của A Sâm, mẹ của hấn là thân muội của ta, muội muội nhỏ nhất! Bây giờ ngươi đã biết ta là người nào đã cứu hấn chưa?”

Nhìn Huyền phi cũng không lớn tuổi, đại khái hơn bốn mươi, xem ra bà ta vì tra nguyên nhân mẫu phi Mạc Liễm Sâm chết nên vào cung. Năm đó lúc Đường kim Hoàng thượng vẫn còn là Thái tử, Lạc phi gả cho hấn, tính toán thời gian Huyền phi vào cung muộn hơn Lạc phi.

Nếu sau khi trận lửa lớn thiêu chết Lạc phi bà ta mới vào cung, cái gì mà sau khi gả cho tiên đế mang thai long chủng rồi sau đó lại sinh non, hết thấy đều có thể là Huyền phi tự biên tự diễn nhằm nói dối. Bà ta ẩn núp trong lãnh cung nhiều năm như vậy là có mục đích gì? Giả ngây giả dại lại vì cái gì, tất cả những chuyện này về tình đều có thể tha thứ, nói không chừng Mạc Liễm Sâm giả ngọc cũng là bà ta dóc lòng sắp xếp.

Dịch Cẩm Ninh nheo mắt, sinh tồn tại hậu cung không phải đáng sợ bình thường, mỗi người đều thâm tàng bất lộ, người người đều có một mặt không thể cho ai biết, như Huyền phi, lại như Mạc Liễm Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Vạch trần sự thật

Huyền phi đứng đây, nói với vị ma ma lão luyện ở sau, sau khi rời tai một hồi đoạn quay ra nói với Dịch Cẩm Ninh: “Ngươi đi theo ta đi, nơi này là lãnh cung, không dễ có người vào nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Vị ma ma lão luyện kia ra cửa, canh chừng bên ngoài.

Dịch Cẩm Ninh đi theo Huyền phi vào một gian phòng ngủ trong lãnh cung, Huyền phi dừng lại bên một chiếc bàn nhỏ một lúc, xoay chiếc bình hoa lớn nhất bên cạnh.

Rầm rầm một tiếng, bức tường trước mặt Dịch Cẩm Ninh chậm rãi mở ra một khe nhỏ, sau đó khe nhỏ từ từ trở thành khe lớn, thành một thông đạo có thể chứa một người ra vào.

Huyền phi liếc Dịch Cận Ninh: “Đi thôi, hẩn ở bên trong!”

Dịch Cận Ninh không nghi ngờ, trực tiếp xoay người đi vào.

Vào trông đạo, bên trong lại là quang cảnh khác. Dịch Cận Ninh mở to hai mắt nhìn, nơi này lại là một phòng rộng rãi sáng ngời. Trong phòng được che kín bằng màn che màu vàng nhạt, nàng hơi dừng lại cẩn thận thoáng nhìn xung quanh, nơi này kín đáo tuyệt không có khả năng bị phát hiện, chẳng trách Huyền phi có thể trong chốn cung đình ngời lửa ta gạt này sống sót lâu như vậy.

Bên tay trái là một chiếc bình phong, bảy chiếc đuôi cá chếp vảy mực rất sống động, tựa như không cẩn thận sẽ nhảy ra khỏi bình phong, rơi xuống cười.

Dịch Cận Ninh nuốt một ngụm nước miếng, hẩn Mạc Liễm Sâm ở trong, chàng vẫn khoẻ chứ?

Vòng qua bình phong, hai ba bước đi vào, trên giường lớn treo màn che bách điệp phi phượng cũng màu vàng nhạt dát vàng, một nam tử tuấn mỹ khép chặt hai mắt, trên khuôn mặt tái nhợt có dấu vết bị cửa qua, đôi môi khô nứt hơi vênh lên, hàng mi dày đậm uốn cong giật lên từng hồi, xem ra có dấu hiệu sắp tỉnh dậy.

“A Sâm!”

Dịch Cận Ninh khẽ khàng đi qua, cầm tay hẩn đặt lên mặt mình, dịu dàng ma xát. Nam tử nàng yêu bằng cả sinh mệnh này, thẳng đến một khắc khiến nàng gần như điên cuồng nàng mới hiểu thì ra bản thân nàng cũng sợ hãi mất đi, sợ hãi cô độc.

Tựa như nghe được giọng nói của Dịch Cận Ninh, hoặc cảm nhận được sự tồn tại của nàng, đôi mày nhíu chặt của Mạc Liễm Sâm nhẹ nhàng dần ra, hàng mi cuốn kiêu run rẩy mấy cái, bỗng chốc mở mắt ra. Phút chốc cặp mắt hoa đào mê ly nhìn về phía Dịch Cận Ninh, lúc này nàng bỗng cảm thấy hẩn và Huyền phi đều có một vẻ khiến người ta kinh ngạc, tựa như ánh mắt này, lúc lơ đãng như gây ảo giác cho người nhìn, lúc này hai cặp mắt giống nhau như đúc.

“Ninh Ninh!”

Trên giường người ấy nhẹ nhàng cười, khuynh thành mị hoặc, hai lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện, gần như cuốn Dịch Cận Ninh vào đầm nước sâu thăm thẳm không dễ dàng nhận ra.

Hẩn nhẹ ôm Dịch Cận Ninh vào lòng, trong giọng nói ngập tràn vui sướng khi gặp lại: “Ta cho rằng sẽ không được gặp lại nàng nữa!”

Vùi mình trong vòng tay ấm áp của hẩn, Dịch Cận Ninh chưa bao giờ thấy nội tâm kiên định như bây giờ, một đời này, thậm chí kiếp trước cũng chưa từng.

“Ừ, nhìn thấy chàng thật tốt!” Nàng ôm lại hẩn: “Đừng nói mấy lời không may, chúng ta đều phải sống sót vì nhau, bất cứ lúc nào, bất kì chỗ nào!”

“Khụ khụ...”

E bị thương quá nặng, Mạc Liễm Sâm ho hai tiếng, Dịch Cận Ninh nhủ mảy: “Có phải thiếp ôm chặt quá không?”

Nhìn lậu canh* ngoài lưa mỏng, đã giờ dần rồi.

*Lậu canh: vật đo thời gian ở cổ đại, cái này bạn nào hay đọc tr cổ đại thì biết.

“Trời sắp sáng rồi, chúng ta nhanh về đi!”

Mạc Liễm Sâm không trả lời nàng, hẩn để lộ nhiều khiến Mạc Dật Hiền chú ý. “Quý kiến sâu” có thể tra ra được phân đàn Sát Minh cũng không phải ngẫu nhiên, tối hôm qua hẩn đã suy nghĩ sâu xa thật lâu mới biết được bản thân có một đoạn thời gian liên hệ hơi nhiều với Sát Minh. Huyền Vương và thái tử tranh giành kịch liệt, hẩn đoạn thời gian này hẩn nên giấu tài mới đúng.

Thầm than một tiếng, Mạc Liễm Sâm chống người đứng lên: “Chúng ta trở về đi, nơi này không nên ở lâu!”

“Được!”

Dịch Cận Ninh nâng hẩn ra cửa mật thất, quay trở lại lãnh cung.

Mạc Liễm Sâm thăm thì với Huyền phi một bận, Huyền phi chăm chú nhìn hẩn hồi lâu mới nói: “Cũng được, ta không có chấp giữ các người lại nữa, Phá Lăng, đưa họ trở về đi!”

Nữ tử giới giang phía sau Huyền phi nghe được chủ tử sai bảo, đáp một tiếng rồi lập tức dẫn vợ chồng Dịch Cận Ninh dọc theo đường cũ trở về viện hoang tại Tượng phủ.

Lúc trở lại Trúc Uyển đã là giờ mảo, trời tờ mờ sáng. Tiểu Đào và Nô Nhi sốt ruột chờ ngoài cửa.

“Tiểu thư, cuối cùng mọi người đã trở lại!”

Tiểu Đào thấy Dịch Cẩn Ninh đỡ Mạc Liễm Sâm bèn chạy nhanh tới giúp đỡ Mạc Liễm Sâm vào phòng. Nô Nhi đi bưng nước ấm đến, Dịch Cẩn Ninh giúp hẩn lau người. Nhìn miệng vết thương dao kiếm to nhỏ trên người Mạc Liễm Sâm, bất tri bất giác liền rơi nước mắt.

“Không có việc gì, ta đã quen rồi!”

Mạc Liễm Sâm xoa đầu nàng an ủi, ôm nàng vào lòng.

Nô Nhi và A Trúc tiến vào, A Trúc thấy cũng xót xa không thôi. Ngoại trừ lần trước Mạc Liễm Sâm bị ám sát ở ngoài ra thì chưa từng bị thương nghiêm trọng như vậy, có thể khiến hẩn hôn mê cũng không có một lần. Bây giờ lại vì Dịch Cẩn Ninh mà phá lệ liên hệ với sát minh, còn bị phát hiện phân đàn.

Nô Nhi đứng cạnh nhìn hai người hạnh phúc ôm nhau, muốn nói lại không thể nào chen vào. Tiểu Đào nhìn ra, kéo nàng qua một bên: “Muội có việc gì à?”

“Vâng!” Nô Nhi thấp giọng nói: “Là tiểu thư Uyển Nhi xảy ra chuyện, trên cánh tay bị rạch một đường thật dài, đại phu nói mất máu quá nhiều, đe dọa đến tính mạng!”

Tuy Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm đang ôm nhau, đắm chìm trong niềm hân hoan mất rồi lại được nhưng vẫn nghe được đoạn đối thoại của Tiểu Đào và Nô Nhi.

“Nô Nhi, chuyện ngươi nói là sự thật?”

Nàng buông Mạc Liễm Sâm ra, đỡ hẩn nằm xuống, dịu dàng nói: “Chàng nghỉ ngơi trước đi, Tướng phủ có chút chuyện thiếp cần xử lý.”

“Ninh Ninh, đợi lát nữa đi!” Mạc Liễm Sâm chống người dậy: “Nếu có gì không thể giải quyết, đừng quên còn có ta!”

“Tiểu Đào, ngươi chăm sóc cô gia!”

Dịch Cẩn Ninh lên tiếng, dặn dò Tiểu Đào sau đó dẫn A Trúc và Nô Nhi đến viện Uyển Nhi.

Trong viện Uyển Nhi tràn đầy tiếng khóc, đều là vài hạ nhân nha hoàn. Dịch Cẩn Ninh nghe mà phiền lòng, nàng một cước sải vào cổng viện, đẩy gã sai vặt đang giữ cửa ra.

“Uyển Nhi, muội làm sao rồi?”

Nhìn Uyển Nhi nằm trên giường không có huyết sắc, trong lòng Dịch Cẩn Ninh đau đớn vạn phần, nàng thâm hồi hận, hôm qua thật không nên để mình nàng về viện.

Dịch Trường Hoa vẫn chưa vào buổi triều sớm, hôm nay trời chưa sáng đã nghe tiếng thét chói tai từ trong viện Uyển Nhi, sợ đến mức Lục di nương giúp ông cài cúc áo cũng run rẩy mấy hồi.

Lúc chạy tới mới phát hiện cánh tay Uyển Nhi bị rạch, cả một cánh tay bị rạch một đường thật dài, gần như mất máu mà chết. Ông cũng bị dọa sợ, là ai vô duyên vô cớ đối xử với một đứa bé như vậy?

Lúc này Dịch lão phu nhân cũng chống gậy được Lương ma ma đỡ, tập tễnh bước tới, Uyển Nhi bị hại nhiều lần bà cũng đau lòng. Đây là nghiệt gì chứ, đứa bé của Tướng phủ từng đưa từng đưa đi trước người tóc bạc là bà, một lão bà như bà sao chịu nổi đã kích như vậy chứ. Chưa vào đến nơi, nhìn sắc mặt trắng bệch của Dịch Cẩn Uyển, bà ngất đi.

“Lão phu nhân!”

Lương ma ma kinh hãi, kêu một tiếng, đỡ lão phu nhân đã bất tỉnh nhân sự.

Dịch Trường Hoa nghe thấy tiếng kêu to, xoay người lại thì thấy mẫu thân mình đã ngất, tim đập thình thịch: “Mẫu thân, người làm sao vậy? Mau, dìu lão phu nhân đi vào!”

Dịch Cẩn Ninh híp mắt nhìn vợ chồng Dịch Cẩn An tới sau, khá lắm Dịch Cẩn An, dám ở dưới mí mắt nàng làm ra chuyện tổn hại Uyển Nhi.

Buồn bực tích tụ trong lòng ngực bỗng chốc bạo phát ra ngoài, nàng đứng phắt dậy, nhìn Dịch Cẩn An lạnh lùng nói: “Ngươi lại dám!”

Không ai nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Dịch Cẩn Ninh, người một phòng ừ ừ cạc cạc nhìn chăm chăm nàng. Lúc này Dịch Cẩn Ninh không để ý nhiều như vậy, một tia sáng lạnh bắn tới, nàng không nói thêm gì nữa. Nàng quay đầu lại cầm bàn tay nhỏ bé tái nhợt của Uyển Nhi, Dịch Cẩn An không thể để lại.

“Ngươi đã nói, ngươi cũng là con gái của cha, vì sao ngươi lại độc ác như vậy?” Trong mắt Dịch Cẩn Ninh mang theo nước mắt, nhìn đôi môi không chút huyết sắc của Uyển Nhi, tiếp tục nói: “Đầu ngươi không phải thân tử của ta thì có hề gì, dĩ Thư Ưu ngược ngươi mọi cách thì có làm sao, không phải ngươi vẫn sống tốt đó ư?”

Người một phòng càng mở mồm, Dịch Trường Hoa nhìn Dịch Cẩn Ninh đưa lưng về phía mình, dè dặt nói: “Ninh Nhi, con đang nói cái gì vậy?”

Ông không thể tiến vào nội tâm của đứa con gái này, cũng không có cách lý giải lúc này đây nàng đang muốn nói gì. Ông già rồi, cảm thấy đối với chuyện trong nhà lực bất tòng tâm, người con gái này khiến ông rất vô lực, cảm giác rất thất bại. Ông chưa từng có cảm giác thất bại như này, song mỗi lần gặp phải chuyện tình Dịch Cẩn Ninh đều sẽ mất một tác lòng.

“Con đang kể lại một chuyện có thật!”

Dịch Cẩn Ninh đặt tay nhỏ bé của Uyển Nhi vào trong chần, chậm rãi đứng dậy, nói với Dịch Cẩn An: “Tỷ tỷ cảm thấy cứ tiếp tục như vậy nữa có phải cũng không tốt không, nói ra tất cả, thẳng thắn với mọi người cũng đỡ cho người phải chịu thị tâm hoàn hành hạ nữa?”

Không tốt! Dịch Cẩn An lui về phía sau, Thư Ưu từng nói, nếu mình dám nói ra sẽ không cho mình thuốc giả trưng tư cổ nữa. Mặc dù nằm mơ nàng ta cũng muốn tìm lại thân phận của mình, nằm mơ cũng muốn công khai cùng Dịch Trường Hoa vui vẻ chung sống chứ không phải dùng thân phận Dịch Cẩn An.

Mỗi lần dùng thân phận Dịch Cẩn An xuất hiện trước mặt mọi người, không ai không nói đó là tỷ tỷ song sinh của Dịch Cẩn Ninh, không ai không nói đó là một trong song xu Cẩm Thành nhưng không hề ai thấy nổi đau đớn đằng sau sự chói lọi. Nàng ta không muốn những thứ vinh quang giả dối này, nàng chỉ muốn làm chính mình.

Thư Ưu uy hiếp nàng ta, Dịch Cẩn An thực sự không chết. Chỉ cần nàng ta nói ra thân phận của mình sẽ bị hàng ngàn hàng vạn người thoả mạ, bị vô số người Cẩm Thành chán ghét, vứt bỏ, nàng ta là đồ giả mạo, nàng ta chỉ là Dịch Cẩn An giả mạo lấy ánh sáng của người khác mà thôi.

Nàng ta không dám nói cho Dịch Cẩn Ninh, Dịch Cẩn An thật không chết, bởi vì một khi nói ra nàng ta sẽ mất đi tất cả.

“A! Tướng công, đầu thiếp đau quá!”

Dịch Cẩn An ôm đầu, bỗng nhiên ngồi phịch xuống đất.

Mạc Dật Hiền kinh hãi, An Nhi nàng làm sao vậy?

“Xin lỗi, thân thể An Nhi khó chịu, chúng ta về trước!”

Chuyện Dịch Cẩn Uyển ảnh cũng không hiểu là xảy ra chuyện gì, nhưng nếu An Nhi đã trở thành thê tử của hần hần có nghĩa vụ, trách nhiệm che chở nàng ta, ít nhất mặt ngoài phải làm đến mức quan tâm đầy đủ nàng ta.

Hần ôm Dịch Cẩn An trở về Trúc Uyển, lưu lại đám người liên quan trong viện Uyển Nhi.

“Ninh Nhi, những gì con vừa nói, Vi Phụ không rõ lắm!”

Dịch Trường Hoa nghe vậy điếm ra được mùi thuốc súng nồng nặc giữa hai tỷ muội chẳng phải chút xích mích nhỏ đơn giản như vậy, mà là có thiên đại hận thù, điếm này trước kia ông cũng cảm thấy một chút, hiện nay xem ra là thật

“Phụ thân, ngài có từng hoài nghi, Dịch Cẩn An nàng ta.... Không phải tỷ tỷ song sinh của Ninh Nhi, mà tỷ tỷ song sinh của con đã bị nàng ta thay thế rồi?”

Một câu nói của Dịch Cẩn Ninh như sấm nổ rền vang trên đầu của Dịch Trường Hoa, ông không thể tin nhìn con gái mình, sao An Nhi có thể không phải tỷ tỷ song sinh của nàng? Vậy An Nhi thực sự chạy đi đâu rồi? Sao ông lại không biết, An Nhi ở Tướng phủ nhiều năm như vậy, nhất cử nhất động của nàng, một cái nhăn mày, một nụ cười của nàng ông rõ ràng nhất, sao có thể giả vờ? Vả lại, nàng và Ninh Nhi giống nhau đến vậy, đến người làm cha là ông cũng không thể phân biệt tỷ muội hai người!

Ông không tin lắc đầu, nhìn Dịch Cẩn An gần từng chữ: “Ta không tin, nó và ta hợp ý như vậy, so với con còn...”

“Trước phụ thân đừng nói tuyệt đối quá mức!” Dịch Cẩn An ngắt lời: “Phụ thân muốn nói con không thân thiết với ngài? Như vậy phụ thân đã từng thân thiết với con như thế nào? Con là con gái của ngài, sau khi nghe tin tức con gả cho Thanh Vương, kiêu hoa bị cướp, phụ thân có từng phái người đi tìm con không?”

Dịch Trường Hoa nghe con gái từng chữ khoan tìm, trong lòng trăm chiều không có cảm thụ gì, ông chưa từng cẩn thận tiếp xúc với người con gái này nhưng cũng không gây cản trở sự thật nàng là con gái ruột của ông!

Ông ngập ngừng nói: “Ngày ấy kiêu hoa của con bị cướp, trong lòng vi phụ không kiên nhẫn, mờ to mắt nóng trông hồi lâu không thấy con tới, chỉ biết con có thể đã gặp chuyện không may, toan phái người đi tìm thì Thái hậu đã phái gười đi rồi, ta nghĩ...”

“Được rồi, ngài nói vậy thì không tính. Vậy Thanh Vương thì sao, chàng là trượng phu của con gái, là con rể ngài, chàng và con lại mặt đều vì nể mặt con. Nhưng phụ thân ngài đối xử với chàng như nào, mặt lạnh với chàng, ri tai nói lời ác độc với chàng? Ha ha, Quận Vương lại được ngài khom lưng bái kiến, phu quân của con đường đường là con trai ruột của Hoàng thượng, ngự tứ phong thưởng Thanh Vương lại không được ngài coi trọng thì cũng thôi đi, lại còn phải chấp nhận ngài xem thường, chuyện này với con gái có biết bao châm chọc chứ!”

Dịch Cẩn Ninh lên án mạnh mẽ phụ thân của mình, Thừa tướng đại nhân cao cao tại thượng, ngoại trừ Hoàng thượng và lão phu nhân chỉ sợ không ai dám chỉ vào mũi ông răn dạy. Dịch Cẩn Ninh lại là mở tiền lệ rồi. Không trước nàng cũng chưa từng nói ông như vậy, khiến ông phần hận thật lâu.

Dịch Trường Hoa mồ hôi ướt đầm ngồi trên ghế, ánh mắt con gái thật đáng sợ. Nàng ăn sạch mình thì cũng thôi, lại còn nhìn ông bằng ánh mắt của kẻ thù, ông bị hoa mắt sao?

“Con không muốn nhiều lời, tóm lại Dịch Cẩn An là đồ giả mạo là sự thật, nàng ta giết Dịch Cẩn An thật, bị con hạ thị tâm hoàn. Uyển Nhi chính là bị nàng ta làm hại, ngài nhất định phải tin, trước giờ Tý đêm này xem thử có phải nàng ta uống máu lấy được từ trên người Uyển Nhi hay không.”

Dịch Cẩn Ninh không muốn nói nhiều, người phụ thân này từ lúc nàng sống lại tới nay chưa từng coi ông tồn tại. Nàng lạnh lùng xoay người mang theo Nô Nhi và A Trúc rời khỏi viện này, nếu Dịch Cẩn An ư trừ đầy đủ máu tươi, xem ra tạm thời sẽ không tổn thương người khác.

Mặt trời đã lên cao, gà gáy ba tiếng, trời sáng tỏ mặt người.

Tam phòng của chi thứ hai cũng nghe chuyện Uyển Nhi bị cắt tay lấy máu tươi, sợ tới mức ở trong phòng dâng hương bái Phật, trong trong ngoài ngoài đều dùng chậu phụ nước lá quét dọn một lần, vất vả xong xuôi hết mọi bỏ qua. Nếu như bị đại phòng truyền nhiễm cái gì không tốt, bọn họ bị oan mất.

Dịch Trường Hoa nghe Dịch Cẩn Ninh nói một thôi một hồi xong cũng cảm thấy An Nhi quả thật khả nghi, nàng vừa nghe Ninh Nhi nói lập tức đau đầu, chẳng lẽ thật sự đúng như lời Ninh Nhi?

Ông cảm thấy nghi hoặc chờ giờ tý buổi tối đi nghiệm chứng hút máu tươi theo lời Ninh Nhi, ông muốn xem xem có phải Dịch Cẩn An thật sự làm chuyện tổn hại Tướng phủ không. Còn có chuyện giả mạo tý tý kia nữa, có phải Ninh Nhi nói chuyện giật gân, cố ý lấy ra kích thích ông!

Sắc trời nhanh chóng tối sầm, ăn xong cơm chiều, Dịch Cẩn An ngồi trong sân chơi đu dây. Mạc Liễm Sâm khôi phục sức khỏe rất nhanh, tuy miệng vết thương không khép lại nhưng không hề cản trở hẳn làm chuyện nhỏ đu dây cho Dịch Cẩn Ninh. Dịch Cẩn Ninh liên tục từ chối hẳn mới miễn cưỡng buông tha chuyện này.

Hán bảo Dịch Cẩn Ninh nói hai người Nô Nhi và Tiểu Đào đu dây cho nàng Dịch Cẩn Ninh vẫn từ chối, nàng tìm lý do: “Hai người đi luyện công đi, miễn cho đến lúc gặp chuyện không may lại có phiền phức!”

Tiểu Đào và Nô Nhi bị đuổi đi luyện công, A Trúc trên tầng cây theo dõi. Mạc Liễm Sâm ngồi cạnh bàn đá bóc vỏ lạc cho nàng, từng cùi lạc được bóc vỏ xong, toàn bộ đều bỏ vào miệng Dịch Cẩn Ninh.

Nàng ăn đến hớn hờ, Mạc Liễm Sâm cũng hớn hờ. Hai vợ chồng thỉnh thoảng mắng yêu nhau dăm ba câu, A Trúc nghe xong chỉ coi như chim chóc trên cây ca hát, hán ám thị bản thân: Cái gì ta cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nghe thấy!

Sắc trời ngày càng tối, Dịch Cẩn Ninh vẫn không có ý đi ngủ, Mạc Liễm Sâm ôm nàng: “Đi vào ngủ trước một lúc đi, có tin tức ta sẽ gọi nàng!”

Nàng đang chờ tin tức Dịch Trường Hoa phát hiện ra sự thật, nếu Dịch Trường Ho không ra tay, bất kể thế nào nàng cũng sẽ không để Dịch Cẩn An sống qua tối nay.

“Được, có tin tức thì gọi thiếp!” Mạc Liễm Sâm ôm nàng vào phòng.

Ngủ trong chốc lát, Dịch Cẩn Ninh mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng vang, nàng xoay người nhìn Mạc Liễm Sâm cạnh mình một chút, sâu sắc cảm thấy thỏa mãn. Nếu có thể luôn bình thái trôi qua như vậy thì thật tốt biết bao! Đáng tiếc bọn họ đều sống trong nước sôi lửa bỏng, không ai có thể tránh được phiền toái.

Nàng nhẹ chân nhẹ tay xuống giường, từ sau khi hai mạch nhâm đốc được đã thông, nàng không chỉ có thính lực nhanh nhạy không ít. Chỉ cần khinh thân nhảy lên một cái nàng liền lướt qua người Mạc Liễm Sâm ra đến mé ngoài. Nàng lại nhẹ chân nhẹ tay đi giày, toan đứng dậy đi đo xét kết quả thì Mạc Liễm Sâm giữ nàng lại.

“Ninh Ninh, ngủ thêm lát nữa đi! Nên xảy ra thì sẽ xảy ra, nàng sót ruột cũng vô dụng, vả lại nàng ta căn bản không cần nàng ra tay!”

Lời Mạc Liễm Sâm như có ngụ ý, Dịch Cẩn Ninh bị kéo về chui vào ổ chăn, Mạc Liễm Sâm ôm nàng bình yên chìm vào giấc mộng. Chỉ chốc lát sau, ảnh nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của Dịch Cẩn Ninh, đôi mắt hoa đào đẹp mắt bỗng nhiên mở ra, ảnh nhẹ chân nhẹ tay xuống giường.

Ở ngoài đại sảnh vỗ tay vài cái, một nam tử toàn thân hắc y, trên mặt đeo mặt nạ quỳ trước mặt hắn: “Chủ tử!”

“Vị cô nương tại Cúc Uyển cách vách nếu không chết, người lập tức... Cho nàng ta một đao, nhớ kỹ, lưu lại chút dấu vết!”

Người áo đen nghe được mệnh lệnh, soạt một cái lác mình ra ngoài, chỉ chốc lát đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ban đêm, giờ Tý.

Dịch Trường Hoa ngủ không yên, ông luôn nhớ đến lời nói của Dịch Cẩn Ninh, Nếu Dịch Cẩn An không phải con gái ông, vậy có phải nàng ta là do người sau lưng kia phái tới, có phải bỗng nhiên cho ông một đao hoặc làm ra chuyện với ông như Uyển Nhi, trực tiếp hút máu của ông?

Ông càng nghĩ càng sợ hãi, trợn mắt nhìn chòng chòng lậu càng, chờ giờ Tý đến.

Đình một tiếng, lậu càng vừa khéo đến giờ Tý. Ông xoay người xuống giường, Lục di nương sau lưng kéo tay ông: “Lão gia, người làm sao thế?”

“Không có việc gì, ta đi nhà xí!”

Lục di nương ậm ờ một tiếng lại quay lưng về phía ông, tiếp tục ngủ.

Dịch Trường Hoa ra sân lên lút đến Cúc Uyển, ông không làm cho ra nhẽ thì thật sự không có cách đi vào giấc ngủ.

Có lẽ Dịch Cẩm An nghe được tiếng động, nàng ta lặng yên không tiếng động điểm huyết ngủ của Mạc Dật Hiên, phủ thêm áo khoác ra đại sảnh chờ Dịch Trường Hoa đến.

Lúc này e cha đã đến rồi! Nàng ta đoán không sai, Dịch Trường Hoa linh hoạt nhảy vào từ cửa sổ, nhìn thấy Dịch Cẩm An ngồi trong đại sảnh chờ ông thì hơi giật mình, cuối cùng vẫn là nhanh chóng trấn định lại.

“Trong lòng người hân đã có đáp án rồi?”

Dịch Cẩm An không đợi Dịch Trường Hoa mở miệng đã hỏi trước, Dịch Trường Hoa híp mắt, ngồi đối diện nàng ta.

Ông cẩn thận đánh giá Dịch Cẩm An một lúc rồi mới lạnh lùng nói: “Người thật sự không phải con gái của ta sao? Người giả mạo An Nhi rốt cuộc là có ý đồ gì, An Nhi của ta bị người đưa đi đâu rồi?”

Ông nhìn hồi lâu cũng không thể nhìn ra chút sơ hở trên khuôn mặt Dịch Cẩm An, đoạn dứt khoát đứng dậy đi đến trước mặt nàng ta, muốn lột bỏ mặt nạ da người trên mặt nàng ta.

Dịch Cẩm An nâng tay lạnh lùng cản lại, nàng ta cười cười, mỉa hoặc chứng sinh, đôi mắt phượng híp lại, không khác gì biểu cảm lúc này của Dịch Trường Hoa: “Ngài không cần nhìn, khuôn mặt này của ta là thật!”

“thật?”

Khuôn mặt này sao lại là giả được, khuôn mặt tương tự nhau, đến biểu cảm và động tác cũng na ná ông, sao có thể là giả? Dịch Trường Hoa không hiểu!

“Ta quả thật không phải Dịch Cẩm An, Dịch Cẩm An thật sự... đã chết rồi!” Nàng ta hơi dừng lại, nói dối.

Thân thể Dịch Trường Hoa chấn động, An Nhi... Chết rồi?

“Ta không tin, người và Ninh Nhi giống nhau như vậy sao có thể là giả! Có phải nữ nhân kia giờ trò quỷ sau lưng không?”

Ông nghĩ tới nghĩ lui, trừ bỏ chuyện Mộng Nhi ra ông cảm thấy bản thân làm ra chuyện thương thiên hại lý chỉ có chuyện ccam của Nam Lăng quốc. Nhưng ông là bị Hoàng thượng bắt cử (phải ai đi làm việc gì đó), ông có thể tố cáo oan khuất này với ai đây?

Chuyện này đã qua bao nhiêu năm như vậy huống chi người kia đã chết, trận lửa lớn đó sao có thể không thiêu chết nàng ta? Nhưng nếu không phải nàng ta trở về báo thù thì ai ở sau lưng hại ông?

“Ngài tin cũng thế, không tin cũng vậy!” Dịch Cẩm An rót cho ông chén trà, trong mắt đầy thành khẩn: “Ta đều là con gái của ngài!”

Dịch Trường Hoa tiếp nhận: “Ta nên tin ai đây? Ninh Nhi nói người không phải tỷ tỷ song sinh của nàng...”

“Vâng, ta quả thật không phải song sinh tỷ tỷ của nàng, nhưng ta thật sự là con gái ruột của ngài, bằng không thị tâm hoàn đau đớn như vậy sao ta có thể chịu được?”

Dịch Cẩm An lấy từ trong ngực ra một bình nhỏ trong suốt, trong chai này chứa máu tươi nàng ta lấy từ trên người dcu, đỏ chói mắt. Dịch Trường Hoa kinh ngạc nhìn nàng ta mở bình nhỏ kia ra, một ngụm uống hết máu này, cuối cùng không quên liếm vết máu trên môi, nói một câu: “Uống ngon!”

“Người...”

Dịch Trường Hoa sợ tới mức ngã ngồi dưới đất, đó là máu của Uyển Nhi, đó là máu của Uyển Nhi!

“Người thật sự không biết An Nhi, người là ai?” Ông hoảng sợ nhìn Dịch Cẩm An trước mắt cười sinh đẹp, trong lòng không ngừng sợ hãi.

“Con đã nói rồi, con không phải Dịch Cẩm An thật, nhưng con đã trở thành Dịch Cẩm An thật lâu rồi!”

Giọng nàng ta mềm mại, trong trẻo như hoàng anh khóc, Dịch Trường Hoa quả thật nghe mà sợ nổi da gà. Người này quả nhiên như lời Ninh Nhi, là đồ giả mạo!

“An Nhi của ta... An Nhi chạy đi đâu rồi? Người là ai?”

Dịch Trường Hoa không cách nào trấn định lại nữa, đưa con gái đẻ bụng đến ông nhất, kính trọng ông nhất lại không phải là An Nhi? Vậy nàng ta là ai?

“Con là con gái của người! Người xem, máu của Uyển Nhi có thể giải đau đớn của thị tâm hoàn trên người con, chứng minh con thật sự là con gái ruột của người!”

Dịch Cẩn An kéo tay Dịch Trường Hoa trong mắt tràn đầy khẩn thiết.

“Không, không... Người là kẻ giả mạo, người không phải An Nhi...” Hành động lúc này của Dịch Trường Hoa có phần điên rồ, nàng ta là ma đầu khát máu, ông tận mắt chứng kiến nàng ta uống máu Uyển Nhi, Uyển Nhi là con gái của ông!

Ông hốt hoảng chạy ra ngoài, để lại mình Dịch Cẩn An trong đại sảnh ngẩn người. Nàng ta hí hóp mắt, sự thật đã bị vạch trần, vậy nàng ta... Còn muốn lưu lại hay không?

Không đợi nàng ta phục hồi tinh thần, ở phía sau một chiếc phi tiêu vù vù bay đến, đâm trúng gáy nàng ta. Nàng ta giãy dụa vài cái rồi ngã xuống đất, hai mắt mở to, đã chết.

Phi tiêu này, có độc.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Thân phận quỷ dị

Dịch Trường Hoa điên cuồng chạy trở về viện Lục di nương, tinh thần hoảng hốt nằm liệt trên giường. Chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi, An Nhi thật đã chết? Đứa con gái bầu bạn với ông nhiều năm như vậy lại là bị thay thế, nàng ta còn uống máu Uyển Nhi!

“Làm sao vậy?”

Lục di nương lao người tới từ phía sau, ông eo ông, thân thể mềm mại dán vào.

“Không có... Không có việc gì!”

Dịch Trường Hoa xoay người lại, ôm chặt nàng, như muốn từ trên người nàng tìm lại cảm giác an toàn.

Ông suy nghĩ lại quá trình đối thoại vừa rồi với Dịch Cẩn An, phát hiện nàng ta cũng không có hành động bất lương gì với mình thì sợ cái gì cơ chứ? Trước đây ông làm nhiều chuyện xấu vẫn lo lắng người khác trả thù, vẫn muốn né tránh hiện thực, né tránh trách nhiệm sao?

Lục di nương như cảm giác được trong lòng ông sợ hãi, vỗ nhẹ lưng ông, dịu dàng nói: “Lão gia đừng sợ, Như Yên sẽ ở cạnh ngài.”

Nàng không biết Dịch Trường Hoa ra ngoài một bận đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng là người cực kỳ cẩn thận. Lão gia đáng sợ hãi, tuy ông cực lực nhẫn nại, tận lực không để thân thể mình run rẩy nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được trong lòng ông bất an. Nàng là người đã gặp qua nhiều loại người, gặp nhiều nam nhân, hết thấy đều không nói chơi.

Dịch Trường Hoa bình phục lại rung động trong lòng rất nhanh, dưới sự trấn an của Lục di nương ông không còn gì không khoẻ nữa. Cẩn thận nghĩ lại, quả thật Dịch Cẩn An có chỗ không thích hợp, tỷ như trước kia nàng không thích thân cận với ông, hiện tại ngược lại Ninh Nhi không cùng ông thân cận; lại tỷ như trước kia Dịch Cẩn An thích đánh chửi nha hoàn hạ nhân, mà hiện tại lại dịu dàng hơn cả Ninh Nhi.

Là ông chênh mảng, chuyện đứa nhỏ ông chưa bao giờ nghĩ nhiều. Hiện giờ mắt thấy thể thiếp cn cái người người rồi bỏ ông đi, ông hoảng hốt, muốn tìm lại chuets gì đó muốn bù đắp lại chút gì nhưng chẳng có ích gì cả.

Uyển Nhi nàng... Nếu bây giờ không có nhân sâm ngàn năm giữ mạng, e là không chịu được quá ba ngày. Dịch Cẩn An giả này lại có thể đáng sợ như vậy, nàng ta còn dám luôn miệng nói là con gái mình, còn dám nói thẳng bản thân lấy máu Uyển Nhi. Nàng ta... thật sự rất khủng bố, không, là người kia khủng bố, người nọ nuôi Dịch Cẩn An này thành như vậy vì để tra tấn ông thật tốt!

Nhưng có một chút ông không nghĩ thông, Dịch Cẩn An đã có thể uống máu Uyển Nhi ức chế đau đớn thì tâm hoàn mang đến thì phải nói nàng ta thực sự là con gái mình. Nếu như thực sự là con gái của ông, ông há có thể không biết? Trong ấn tượng của ông, những nữ nhân khác chưa từng có qua lại, cho dù có cũng là...

Nghĩ đến đây, bỗng nhiên ông dừng lại, chẳng lẽ là Công chúa A Mục sinh đứa nhỏ cho ông? Trong lòng ông rung động kịch liệt, mặc danh kỳ diệu nói không nên lời, loại cảm giác này khiến ông lúc thì hoan hỉ lúc thì bi thương. Công chúa A Mục lại sinh ra đứa nhỏ, còn mang về cạnh ông, ý đồ tra tấn ông?

Giờ phút này ông coi như hiểu rõ đầu đuôi trong này, nếu thực sự Công chúa A Mục không chết, thì có thể sinh ra đứa bé của ông thật, dùng đứa bé để báo thù ông!

Thở ra một hơi thật dài, Dịch Trường Hoa không hề lo lắng sợ hãi nữa. Nếu Dịch Cẩn An bị thay thế này là con gái của ông thật thì ông có cách đối phó nàng ta, ông nhìn ra được nàng ta cần phụ thân yêu thương.

“Lão gia, ngủ đi, trời còn sớm!” Thân thể Lục di nương mềm mại ôm ông, mơ hồ không rõ nói.

Dịch Trường Hoa nhanh chóng rơi vào mộng đẹp, trong mộng ông thu thập đứa con gái Dịch Cẩm An để bảo, chủ động thú nhận Công chúa A Mục thực thi tất cả kế hoạch với ông.

Đáng tiếc, mộng đẹp vĩnh viễn đều là ngược lại. Lúc này Dịch Cẩm An đang trừng mắt nằm trên sàn nhà lạnh buốt, trên ót cắm một phi tiêu độc, đó là... tiêu độc của “Quý kiến sâu”.

Sau nửa đêm, Dịch Cẩm Ninh vui mừng trong lòng Mạc Liễm Sâm bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong đêm tối đôi mắt sắc bén nhanh chóng chuyển động. Nàng nhẹ nhàng động, Mạc Liễm Sâm nhanh chóng phát hiện ra ý đồ của nàng.

“Đừng nhúc nhích, bằng không tự gánh lấy hậu quả!”

Đôi mày cuốn kiều của Mạc Liễm Sâm rung động, mặt dán trên mặt nàng, lông mi rung động vuốt ve trên mặt nàng khiến nàng cảm thấy ngưa ngứa, rất muốn bật cười.

Nàng đẩy hẳn một cái, đôi bàn tay trắng như phấn nhẹ đâm vào ngực rắn chắc của hắn, oán trách nói: “Đừng làm rộn, ngứa!”

Mạc Liễm Sâm rất tự giác, nàng không đồng ý hắn cũng chỉ ôm nàng ngủ. Nếu nàng không cẩn thận chọc phải hắn, nói không chừng có thể khiến hắn lạnh nhạt.

“Vậy nàng còn muốn đi không?”

Dịch Cẩm Ninh muốn đi xem kết quả mà thôi. Mạc Liễm Sâm há có thể không biết! Hắn nhẹ giọng cười, trong đêm tối khóe môi hiện lên độ cong mỉa mai hoặc tuấn đạt không thấy rõ.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lúc này thì thể Dịch Cẩm An đã cứng ngắt rồi.

Hắn ôm sát Dịch Cẩm Ninh, môi dán trên cổ nàng: “Ngủ, chuyện Dịch Cẩm An mai sẽ rõ ràng thôi!”

Đêm dài đằng đẵng, Dịch Cẩm An bị Mạc Liễm Sâm ôm, đành nén tâm sự xuống bụng.

Nàng chỉ là không muốn để Dịch Cẩm An lại đi hại người mà thôi, cách giải thị tâm hoàn này rất đáng sợ, một khi dính màu người liên... không có cách nào rời khỏi máu tươi. Nàng không muốn hại người, thật sự không muốn.

Mang theo cội lòng đầy tâm sự nằm ngủ trong ngực Mạc Liễm Sâm, trong mộng vẫn không yên ổn, túm chặt quần áo hắn, kêu vài lời nói lung tung, Mạc Liễm Sâm nghe mà cau chặt mày.

Vừa rồi Dịch Cẩm Ninh lại gọi tên người khác, vẫn là nam nhân, mà nam nhân này là... Đúng Mạc Dật Hiên.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Tướng phủ vang lên tiếng thét chói tai kinh thiên động địa khiến sợ quỷ thần.

“A!”

Tiếng thét chói tai này không chỉ đánh thức mọi người đang trong giấc ngủ của Tướng phủ mà còn đánh thức một nhà Trương thị lang cách vách.

Dịch Trường Hoa nhanh chóng báo án, cuối cùng mộng đẹp đêm qua của ông không thể thực hiện rồi. Ông suy sụp tựa vào ghế ngồi, trên mặt là vẻ âm trầm, trong lòng không nói rõ cảm giác gì.

Mạc Dật Hiên đỏ mặt ôm Dịch Cẩm An nằm trên mặt đất, thất thanh khóc rống. Một đại nam nhân mà làm đến mức này cũng đủ cho người ta nhìn anh với cặp mắt khác xưa, lúc này hắn trình diễn tiết mục trượng phu tốt dịu dàng.

Dịch Cẩm An cho hắn chính là một nữ nhân, hắn muốn chính là người khác đối với hắn có vài phần kính trọng. Hắn muốn cho người khác biết, Mạc Dật Hiên hắn không chỉ là Quận Vương phong lưu mà còn là hạt giống si tình.

Tối qua Dịch Cẩm An điểm huyệt hắn, hắn biết, nhưng hắn không hé răng, cho nàng lên lút ra ngoài, đến bắt quả tang, nhưng không ngờ vừa ra đến nơi đã thấy nàng chết trên mặt đất. Hắn nghe được bí mật của Dịch Trường Hoa, cũng biết được một chuyện của Dịch Cẩm An, đang chuẩn bị khảo vấn thật cẩn thận thể từ tâm hồn của mình, không ngờ nàng lại chết đột ngột như vậy, hắn bất ngờ.

Lúc Mạc Liễm Sâm kéo tay Dịch Cẩm Ninh xuất hiện tại Cúc Uyển, trông thấy chính là Mạc Dật Hiên trong dáng vẻ tình thâm ý trọng. Nếu không phải Dịch Cẩm Ninh biết Mạc Dật Hiên là người như thế nào, mềm bị làm cảm động rồi.

“Được rồi, đừng thương tâm!”

Nhìn Mạc Dật Hiên đau lòng như vậy, Dịch Trường Hoa cảm giác vui mừng sâu sắc. Nhưng nghĩ tới Dịch Cẩm An đã chết không phải là An Nhi, trong lòng ông không khỏi khổ sở.

Tối qua căn bản ông không động đến Dịch Cẩn An, rốt cuộc là ai giết nàng ta? Ông lia mắt về phía Dịch Cẩn Ninh, Dịch Cẩn Ninh hung dữ trừng mắt nhìn ông.

Trùng đến mức Dịch Trường Hoa chột dạ, nhìn về mặt Ninh Nhi thì hình như không phải nàng giết.

Dịch lão phu nhân sớm bị bệnh liệt giường, quản sự Chu ma ma lau nước mắt, trấn an Mạc Dật Hiên: “Ồi đứa nhỏ đáng thương, ngài cũng đừng thương tâm. Aizz, đại tiểu thư và ngài thành thân không lâu đã đi rồi, rốt cuộc là ai có tà tâm làm vậy chứ!”

Bà đây là trấn an hay là làm người khác rơi nước mắt hả? Hình Bộ Thượng Thư được Dịch Trường Hoa mời đến, ông dẫn theo mấy tên học sinh đi xem khám nghiệm tử thi, những người đó nghe lời Chu ma ma đều không ngừng xót xa. Song xu Cẩm Thành cứ như vậy mất đi một người, thật khiến người đau lòng.

Chi thứ hai và chi thứ ba tuy thường ngày vẫn cãi nhau với chi thứ nhất nhưng lúc này cũng rơi mấy giọt nước mắt vì Dịch Cẩn An. Dịch Hạo Ngung và Dịch Lam Hân mừng rỡ nhìn Dịch Cẩn An chết không nhắm mắt, sợ hãi ôm chặt lấy nhau.

“Đại nhân!” Người kiểm nghiệm thi thể khám nghiệm tử thi xong, chấp tay với hình bộ đại nhân, sai tiểu đồ bưng một chiếc khay đến cạnh ông: “Vị tiểu thư này bị một chiếc tiêu độc bắn trúng, độc này kiến huyết phong hầu, là một loại kỳ độc Tây Vực hiếm thấy. Theo như thuộc hạ biết, độc này là “Phong hầu” sát thủ giang hồ ‘Quý Kiến Sâu’ thường dùng.”

Hình Bộ Thượng Thư và Dịch Trường Hoa là đồng đài, cũng là bạn tốt nhiều năm, mặt ông trầm xuống liếc Dịch Trường Hoa một cái, cũng thấy ông không có phản ứng gì nhiều lắm. Nếu ông không đoán lầm thì Dịch Cẩn An quả thật chết trong tay “Quý Kiến Sâu” rồi.

Ông chuyển án tử của Dịch Cẩn An qua văn án, sau đó đưa thi thể Dịch Cẩn An về Hình Bộ.

Trước khi đi, ông vỗ vai Dịch Trường Hoa mấy cái: “Huynh đệ, nên bi thương!”

Dịch Trường Hoa vẫn đang trong thương tâm. An Nhi của ông bỗng nhiên bị đổi, lúc này An Nhi giả lại đột ngột chết đi, bỗng chốc ông không biết nên làm như thế nào cho tốt.

“Phụ thân đừng thương tâm, tỷ tỷ trên trời có linh nhất định sẽ không bỏ qua người giết nàng!” Trong mắt Dịch Cẩn Ninh lộ ra ánh sáng hung ác, hung hăng lờm Dịch Trường Hoa.

Nàng đây là xem mình là hung thủ giết người sao? Dịch Trường Hoa kinh ngạc, Dịch Cẩn An chết chẳng lẽ không phải Ninh Nhi ra tay?

Lục di nương đứng cạnh Dịch Trường Hoa, không ngừng khóc thương tâm. Nàng biết lão gia vô cùng thích đứa con gái lớn này, thân thiết với Dịch Cẩn An, bây giờ Dịch Cẩn An đi rồi, trong lòng nàng cũng khổ sở.

Mạc Liễm Sâm đỡ Dịch Cẩn Ninh trở về Trúc Uyển, sai Tiểu Đào và Nô Nhi giữ ngoài cửa.

“Ninh Ninh, Dịch Cẩn An... Nàng ta do ta giết!”

Dịch Cẩn Ninh không hiểu: “Vì sao?”

“Trong người nàng ta có thị tâm hoàn, nếu cứ tiếp tục kéo dài, nàng ta sẽ biến thành cuồng ma khát máu!”

Mạc Liễm Sâm nghiêm túc nhìn nàng, lời này lúc nàng đang ngủ không ngừng lặp lại, trách không được đây là nguyên nhân thực sự nàng luôn lo lắng sau khi Dịch Trường Hoa biết thân thể Dịch Cẩn An sẽ không hạ sát thủ.

Ninh Ninh là một cô nương thiện lương, nếu như nàng đã khiến Dịch Cẩn An nhận được báo ứng sẽ không để nàng ta đi hại người vô tội.

“Ừ, cảm ơn chàng!”

Dịch Cẩn Ninh nhìn đôi mắt hoa đào của Mạc Liễm Sâm thâm tình nói: “Cũng chỉ chàng hiểu thôi!”

Đời này, có chàng, còn có cái gì đáng để thiếp oán hận đây? Nhưng Mạc Dật Hiên cha chết, hẳn tuyệt sẽ không sống lâu được nữa. Chương Giản Giác đã bị phế, Dịch Cẩn An cũng nhận được trừng phạt nên có, tuy không thể tự tay giết chết bọn họ nhưng cũng khiến bọn họ nhận được báo ứng, nàng không còn gì để oán giận nữa. Kế tiếp sẽ đến phiên Mạc Dật Hiên, người này là người Hoàng thất, khó đối phó.

“Ngày mai chúng ta trở về đi, thiếp nghĩ nơi này không cần đến chúng ta!” Dịch Cẩn Ninh vui người vào trong lòng hắn, ôm ấp của hắn khiến nàng thấy uất ức. (Chỗ này đã kiểm tra lại mà vẫn k hiểu sao lại thế)

“Không, chúng ta vẫn chưa thể trở về. Nàng quên rồi à, trong mắt người khác nàng ta là tỷ tỷ sinh đôi của nàng!”

Mạc Liễm Sâm cung chiêu vuốt mũi nàng, Dịch Cẩn Ninh cười khẽ vài tiếng, ôm hắn chặt hơn chút nữa.

“A Sâm, nếu có một ngày chàng phát hiện thì ra thiếp không phải là thiếp, chàng còn yêu thiếp nữa không?”

Dịch Cẩn Ninh cúi đầu nói như đang lẩm bẩm lầu bầu.

“Nàng vĩnh viễn đều à Ninh Ninh của ta! Bất kể nàng biến thành dạng gì, ta đều có thể nhận ra nàng, trong cái nhìn đầu tiên, bởi vì nàng chính là nàng, duy nhất nàng!” Mạc Liễm Sâm hôn nhẹ tóc nàng, dịu dàng nói.

“Được, thiếp cũng vậy. Cho dù chàng biến thành dạng gì thiếp đều sẽ nhận ra chàng ngay cái nhìn đầu tiên.”

Hạnh phúc tại giây phút này khiến Dịch Cận Ninh gần như bất tỉnh nếu là mộng, nàng muốn vĩnh viễn không muốn tỉnh lại. Đây là hy vọng xa vời trong kiếp trước của nàng. Kiếp này, nàng phải nắm chặt, có lẽ hy vọng xa vời sẽ không còn là hy vọng xa vời nữa.

“Phi...” (Mô đặc ai biết tiếng rắn kêu như nào thì nói mình với =))

Bỗng nhiên Dịch Cận Ninh nghe được tiếng động kỳ lạ.

“A Sâm, có nghe thấy cái gì không?”

Nàng kin ngạc ngừng đầu, đã thấy Mạc Liễm Sâm cũng cau chặt mày.

“Nghe, là rắn!”

Mạc Liễm Sâm cảnh giác kéo tay Dịch Cận Ninh, che chở nàng sau người.

Một bóng đen lướt qua cửa sổ A Trúc nhảy từ trên cây xuống. Lúc này Dịch Cận Ninh được Mạc Liễm Sâm bảo vệ, hẳn có thể yên tâm rồi. Bóng đen kia hẳn không nghi ngờ gì là Công chúa A Mộc.

Lần trước sau khi kiệt sức Dịch Cận Ninh bị cướp, Công chúa A Mộc bị thương, hẳn không còn gặp qua bà ta nữa. Hôm nay bất kể ra sao hẳn đều muốn hỏi rõ chuyện năm đó, cha mẹ hẳn bị giết chết, mình bị chọn trúng, đều là Ngân Hà dựng lên, hẳn nhất định phải biết rõ ràng.

Không nghĩ nhiều nữa, hẳn khinh thân nhảy lên, đuổi theo.

Sau khi A Trúc đi không lâu, lại một hắc y nhân xuất hiện cạnh cửa sổ. Dịch Cận Ninh hí mắt, đây mới thực sự là người muốn tìm bọn họ, hoặc nói là, bà ta.... Công chúa A Mộc muốn tìm đến mình.

“A Sâm!” Dịch Cận Ninh cầm tay Mạc Liễm Sâm cùng đuổi theo.

Người áo đen này quả nhiên là Công chúa A Mộc, trên mặt bà ta không đeo mạng che mặt nữa, giữa ban ngày ban mặt để lộ dung nhan xấu xí bị thiếu chảy cang thêm phần quỷ dị.

Bà ta nghiêng người quay về phía hai người đuổi theo, gió khẽ thổi tung làn váy màu đen trên người bà ta.

“Các ngươi đến đây!”

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nghe không rõ vui giận trong lời nói.

“Bà tìm ta có chuyện gì?”

Liếc dung nhan bị phá hủy lộ ra ngoài của bà ta, Dịch Cận Ninh bước ra, ngay sau lưng nàng Mạc Liễm Sâm có phản khẩn trương nhìn nàng. Nàng cười cười ý bảo bản thân không có việc gì.

Nàng cảm thấy Công chúa A Mộc hình như không có ý nhắm vào nàng, cũng không có ý tứ muốn làm thương nàng.

“Ừm!”

Công chúa A Mộc xoay người lại, cả khuôn mặt đối diện với Dịch Cận Ninh. Dịch Cận Ninh lại không sợ hãi tí tẹo nào, khuôn mặt như vậy cũng không đáng sợ. Nàng đã gặp qua khuôn mặt xấu hơn vậy, kiếp trước một tiểu thiếp của Chương Dẫn Giác cũng từng thiêu hủy nửa gương mặt thậm chí còn đáng sợ hơn Công chúa A Mộc, ít nhất nửa gương mặt kia của bà ta không có tí xíu vết thương nào, mơ hồ có thể thấy được trước khi bà ta bị hủy dung là một cô nương mỹ mạo.

Mạc Liễm Sâm cảnh giác đứng cạnh Dịch Cận Ninh, nếu Công chúa A Mộc có hành động gì hẳn có thể tùy thời ra tay.

“Ngươi không cần khẩn trương, ta sẽ không làm Ninh Ninh của ngươi bị thương. Bởi vì nàng chính là...”

Công chúa A Mộc nói tới đây thì dừng lại, hình như nhớ tới gì đó nên không nói thêm gì nữa, lại nói tiếp với Mạc Liễm Sâm: “Tóm lại ta sẽ không làm hại nàng!”

Dịch Cận Ninh nhú mày: “Rốt cuộc bà muốn nói gì?”

Nếu không có chuyện gì thì bà ta lên lút ở cạnh cửa sổ nhà người ta làm gì chứ, còn cố ý dẫn A Trúc đi?

“Ta... Ta chỉ muốn nhìn người một chút!”

Công chúa A Mục nói xong câu đó liền tung mình một cái, biến mất. Lúc bà ta đi lại có vào con rắn nhỏ màu nâu đỏ theo đuôi đi.

“A Sâm, chàng nói xem...” Dịch Cẩn Ninh có cảm giác bất an: “Có phải thiếp và Công chúa A Mục có quan hệ, liên kết đặc biệt gì không?”

Nếu Dịch Cẩn An thực sự là con gái Dịch Trường Hoa, như vậy...

Nàng nhìn nhìn chính mình, lại nhìn Mạc Liễm Sâm.

“Có khả năng thiếp.... chính là... tiểu Công chúa... mà Công chúa A Mục mang theo từ Nam Lăng!”

Nàng chậm rãi nói, sợ không cẩn thận sẽ nói sai, dè dặt nói ra suy nghĩ trong lòng.

Dịch Cẩn An là con gái ruột của Dịch Trường Hoa, mà nàng ta cũng nói Thư Ưu đối xử với nàng ta không tốt, lúc nào cũng đánh chửi, hề không hiểu là quát roi nàng ta, đây không phải là cách làm và thái độ mà Công chúa hoàng thất nên có. Hôm nay bà ta lại chỉ nói cho bản thân, tuyệt sẽ không tổn thương Dịch Cẩn Ninh nàng. Như vậy có khả năng nàng là Tiểu Công chúa mà Công chúa A Mục ôm theo từ Nam Lăng quốc.

Mạc Liễm Sâm cũng mở to hai mắt đánh giá Dịch Cẩn Ninh, không phải hẳn không nghĩ tới khả năng này. Nhưng trí nhớ của Dịch Cẩn Ninh chính là nàng là con gái ruột của Dịch Trường Hoa, chẳng lẽ... dính dáng đến một bí mật khác của Nam Lăng?

“Hoán ước thuật!”

Mạc Liễm Sâm nghĩ sao liền nói vậy, đó là bí thuật lợi hại nhất của Nam Lăng, có thể hoàn toàn đổi trí nhớ của một người này với một người khác, mà lại khiến người ta không phát hiện ra chút nào.

“Hoán ước thuật?”

Dịch Cẩn Ninh vô cùng kinh hãi, chẳng lẽ nói người bị đổi không phải là Dịch Cẩn An, mà là Dịch Cẩn Ninh? Mà nàng... Chính là người bị đổi kia?

Phát hiện này khiến trong lòng Dịch Cẩn Ninh bỗng chốc hỗn loạn. Sẽ không, nàng tuyệt đối sẽ không phải Công chúa Nam Lăng quốc! Nàng suy đi nghĩ lại, đầu lại đau, nàng ôm đầu ngồi xồm xuống.

Mạc Liễm Sâm cuống quýt ôm nàng: “Ninh Ninh, nàng làm sao vậy?”

Đầu Dịch Cẩn Ninh vô cùng đau đớn, đau đến mức thần chí không rõ, thoáng cái ngất đi. Mạc Liễm Sâm rung mình, ôm nàng vội vàng trở về Trúc Uyển.

“Nhanh, bưng chậu nước ấm đến!” Mạc Liễm Sâm trở lại Trúc Uyển lập tức kêu một tiếng với Tiểu Đào, cẩn thận đặt Dịch Cẩn Ninh lên trên giường.

Vừa rồi hẳn bắt mạch cho nàng phát hiện chân khí trong cơ thể nàng hỗn loạn, rất có xu thế tẩu hỏa nhập ma, nếu không nhanh chóng điều tức cho nàng, rất nhanh nàng sẽ không chịu nổi một tầng công lực trong cơ thể tán loạn, kinh mạch đứt đoạn mà chết.

Tiểu Đào sợ tới mức lúc mức nước xém ngã vào trong giếng, tay bưng chậu đồng run run. Tiểu thư, người nhất định không được có chuyện gì! Nàng vừa lau người cho Dịch Cẩn Ninh vừa cầu nguyện cho nàng từ tận đáy lòng: “Người tiểu thư nóng quá, cả người nóng kinh hồn.”

“Làm sao bây giờ?” Tiểu Đào quay đầu nhìn Mạc Liễm Sâm, gần như vừa khóc vừa nói: “Cô gia, cả người tiểu thư nóng quá, ngài nhanh cứu nàng!”

Mạc Liễm Sâm xoay người lên giường, buông màn che: “Người ra ngoài trước đi!”

Mặc kệ, hẳn cần truyền nội lực vào cho Dịch Cẩn Ninh, trước dùng nội lực của mình ổn định luồng chân khí tán loạn này sau đó lại nghĩ cách. Cho dù lúc này vì nàng truyền nội lực vào có khả năng bản thân sẽ lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, nhưng vì Ninh Ninh, đáng giá.

A Trúc đã chạy trở về, lại bị lừa. Hắn không ngừng ảo não, lại đúng lúc ở ngoài cửa nghe được tin tức Dịch Cẩn Ninh hôn mê bất tỉnh, lại bị Tiểu Đào ngăn lại: “Cô gia không cho vào!”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Vì sao hắn đi có một lúc mà Dịch Cẩn Ninh đã xảy ra chuyện rồi? A Trúc cau chặt mày, giọng nói cũng hơi run rẩy. theo Dịch Cẩn Ninh lâu như vậy hắn đã coi nàng như một tồn tại đặc biệt, mà không lại nghe theo mệnh lệnh Mạc Liễm Sâm bảo vệ nàng.

“Không biết, hình như ta nghe tiểu thư nói cái gì mà nàng không phải Công chúa, cái khác ta không biết!” Tiểu Đào sốt ruột muốn khóc.

Công chúa... Công chúa Nam Lăng?

Trong lòng A Trúc cũng là một hồi kinh hoàng, nếu là như vậy, thân phận quý dị của Dịch Cẩn Ninh nhất định sẽ mang đến họa sát thân cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 8: Dao phi bị đánh

Dịch Cận Ninh khép chặt hai mắt, đôi môi đôi tím. Hai tay Mạc Liễm Sâm đặt sau lưng nàng truyền chân khí vào cho nàng, đã một thời gian dài, lúc này đã là mồ hôi đầm đìa.

Một luồng khói trắng bay ra từ trên đầu Dịch Cận Ninh, sắc mặt nàng khi thì đỏ bừng, khi thì đỏ trắng. Không biết qua bao lâu, cuối cùng thể lực Mạc Liễm Sâm không chống đỡ nổi nữa, ngã xuống.

Bọn A Trúc đợi ngoài cửa thực nóng lòng, Tiểu Đào đi tới đi lui, thỉnh thoảng hỏi A Trúc: “Tóm lại là tiểu thư có sao không?”

Nô Nhi cũng không có tâm trạng ăn uống gì, nàng nhìn điểm tâm trên bàn đá, nhất thời cảm thấy điểm tâm này không mỹ vị như trước nữa.

Đương lúc A Trúc bị Tiểu Đào phiền tới mức muốn dứt ra rồi đi, Dịch Cận Ninh lại đi ra. Sắc mặt nàng hồng nhuận, nhìn không ra có gì không khỏe, nhưng Mạc Liễm Sâm lại không ra cùng.

Nô Nhi có chút kỳ quái ồ lên một tiếng: “Cô gia đâu?”

“Tiểu thư, người đã khỏe chưa?”

Tiểu Đào cầm tay Dịch Cận Ninh, nước mắt giàn giụa. Gần nay nàng trở nên thích khóc, Nô Nhi và A Trúc đều nói nàng là đồ mít ướt.

“Ta không sao, A Trúc người đưa Tiểu Đào và Nô Nhi lui xuống trước đi, chúng ta muốn nghỉ ngơi. Có việc ta sẽ gọi!” Dịch Cận Ninh dặn dò đơn giản vài câu rồi đóng cửa lại.

Trong lòng A Trúc nghi hoặc nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, kéo Tiểu Đào rời đi.

Tiểu Đào lau nước mắt, khẽ cười: “Tiểu thư, em không khóc, người đừng đuổi em đi có được không?”

“Tiểu Đào, đừng khóc, nghe lời!” Dịch Cận Ninh ở trong cửa nói với Tiểu Đào vài câu: “Ta chỉ mệt thôi!”

Nàng quả thật mệt mỏi, giống Mạc Liễm Sâm cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Mạc Liễm Sâm vì nàng, còn nàng vì thân thể bản thân.

Công chúa A Mộc đưa ra một tin tức làm nàng chấn kinh, thế cho nên nàng không tiếp nhận được, vô duyên vô cớ khiến chân khí trong cơ thể tán loạn, may mà có Mạc Liễm Sâm bên cạnh kịp thời cứu nàng trở về.

A Sâm, không còn chỉ là phu quân nàng, mà là ân nhân của nàng, người thân của nàng, tất cả của nàng. Nếu nói trên đời này có gì khiến nàng vương bận nhất, bây giờ chỉ có mình Mạc Liễm Sâm.

Nàng nằm lại trên giường, ôm thân thể lạnh như băng của Mạc Liễm Sâm. Mạc Liễm Sâm vì cứu nàng, xem chút nữa không còn cái mạng. May mắn lần trước hắn đã thông hai mạch nhâm đốc cho nàng tiêu hao nhiều công lực, nhất thời không có cách nào phục hồi như cũ, bằng không nàng thật không dám tưởng tượng hắn sẽ kéo dài tới bao giờ.

A Sâm, nếu mất chàng, thiếp nên làm gì bây giờ? Một giọt nước mắt trong suốt từ khoé mắt nàng chảy xuống, nàng ôm chặt eo Mạc Liễm Sâm từ phía sau, ghé đầu tựa vào lưng hắn, dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cho hắn.

Ba ngày sau, án tử của Dịch Cận An tra ra.

Không biết là ai cáo mật nói Dịch Trường Hoa là hung thủ sát hại Dịch Cận An, Dịch Trường Hoa bị mời đi thẩm vấn hai ngày, trải qua nhiều lần nghiệm chứng, Hình Bộ chứng thực đó là bút tích của sát thủ giang hồ “Quý Kiến Sâu” mới thả ông trở về.

Khi Dịch Trường Hoa trở lại Tướng phủ tiêu tụy đi rất nhiều, xem ra Hình Bộ cũng không ngu ngốc lắm.

Ăn xong cơm trưa, người một nhà không có gì hay để nói. Lão phu nhân vì tức giận mà mắc bệnh trên giường, tang sự Dịch Cận An cũng được đưa về Quận Vương phủ tiến hành. Dịch Cận Ninh kéo tay Mạc Liễm Sâm, cẩn thận dắt dìu hắn trở về Hoàng cung. Cũng nhiều ngày như vậy rồi, Thái hậu cũng nhớ.

Trở về cung, sau khi Dịch Cận Ninh nghỉ ngơi một lát, nàng tự mình đến Quận Vương phủ một chuyến, thấp cho Dịch Cận An nén nhang rồi không hề ở lại nơi đó thêm chút nào nữa.

Buổi chiều, Dao phi mang theo một đám người đến tìm Dịch Cận Ninh.

Dịch Cẩn Ninh đang trên giường tập một vài phương pháp thở nạp * đơn giản Mạc Liễm Sâm dạy, hai ngày qua công lực của nàng lại tăng lên một tầng, nàng ngồi trong phòng ngủ điện Thừa Ân cũng có thể nghe thấy nhất thanh nhị sở tiếng bước chân ngoài cửa.

*Thở nạp: Thuộc kỹ xảo và phương pháp luyện khí trong khí công, thở nạp tức hô hấp hô hấp bao gồm ngoại hô hấp và nội hô hấp. Ngoại hô hấp chỉ là chỉ ở trong phổi tiến hành trao đổi không khí bên ngoài cùng máu. (Theo baiken)

Có bốn người đến đây, không phải tiếng bước chân của cung nữ thái giám bình thường.

Nàng soát một cái mở to hai mắt, trong mắt là một mảnh trong trẻo. Chân khí trong cơ thể đã có thể hoạt động tự nhiên rồi, rốt cuộc không cần nội lực của Mạc Liễm Sâm tiếp tục giúp đỡ nữa.

Nàng khẽ nhảy một cái, tay chống mép giường, eo lưu loát xoay người xuống giường. Tiểu Đào và Nô Nhi vội chào đón, đưa nàng khăn lông để rửa mặt.

“Tiểu thư, chúc mừng người, công lực lại tiến thêm một bước!”

Tiểu Đào vui mừng hơn hờ lau mặt cho Dịch Cẩn Ninh, Nô Nhi ngồi một bên ăn lạc.

Hai ngày qua, chuyện Dịch Cẩn An và của nàng, nàng coi như suy nghĩ kỹ càng rồi. Thứ nhất, căn bản không có thuyết đánh tráo, thứ hai chính là nàng mới là người bị đổi,

Ngay từ đầu không thể tiếp nhận, sau này nàng cũng chậm chậm nghĩ thông rồi. Thân phận nàng như nào thì có quan hệ gì, không làm chuyện có lỗi với trời đất, lương tâm là đủ rồi. Quan người kia nói như thế nào, quan người kia làm như thế nào làm gì?

Về phần chân khí trong người nàng, đại khái là Công chúa A Mộc hoặc Nam Lăng đã truyền cho nàng. Đã là tốt thì nàng liền thân nhiên nhận, điều này cũng chẳng có gì không tốt, dù sao nàng cũng không có gì xấu.

Còn về việc trí nhớ, nàng nghĩ. Sau này chậm rãi tìm lại, hiện tại không vội. Nóng nảy cũng vô dụng, bởi vì ... Nàng căn bản không cần.

“A Sâm đâu?”

Dịch Cẩn Ninh rửa sạch mặt, ngồi trước bàn trang điểm để mặt Tiểu Đào và Nô Nhi trang điểm cho nàng.

“Cô gia ở bên ngoài chơi đu dây, ngài ấy nói mỗi ngày tiểu thư đều chơi đu dây vui vẻ như vậy, ngài ấy cũng muốn thể nghiệm cảm giác lay động này một chút.”

Nô Nhi giúp nàng cầm một chiếc trâm cừu vĩ phương khám đá quý màu đen lên, cẩn thận cài lên cho nàng.

Dịch Cẩn Ninh à một tiếng, thuận tay rút ra. Trâm phượng này nhìn như thất vĩ nhưng thực ra có hai sợi lông vũ dính cùng một chỗ, chỉ cần người có lòng hơi gây một cái nó sẽ tự động rời ra, thành trâm cừu vĩ phương. Khá lắm tâm tư thông minh lạnh lợi, trình diễn chuyện hai chết người bức này.

“Loại trâm cài này sau này đừng cài cho ta!”

Nàng hí hửng, nhìn trâm cài tóc tinh xảo trong tay, trong lòng lạnh lẽo. Cái này là ai ở trong bóng tối hại nàng?

Cừu vĩ phượng phục lần thành thân may mà nàng phát hiện sớm, nàng không cho phép sau này xuất hiện tình huống tương tự, cho nên loại trâm cài này sau này nàng không đeo nữa. Tiểu Đào và Nô Nhi đều là người mắt không dài, nếu là sau này lại gặp tình huống như này, chuyện này bảo các nàng làm sao bây giờ?

Nhưng mà nàng không muốn cài lại không được.

Lần trước Dao phi dẫn tới hai phi tần và một phi tử xảo tiểu yên nhiên bước vào phòng nàng.

*Xảo tiểu yên nhiên: Hình dung người phụ nữ xinh đẹp. Tác giả: Từ Hạ, xuất xứ: Thi kinh.

“Thanh Vương phi ngủ trưa nhì, lúc này mới rời giường đi?”

Hoa phi liếc chậu đồng rửa mặt bên cạnh sau đó nhìn Dịch Cẩn Ninh đang trang điểm, trong tiếng nói lạnh lạnh phát ra ngữ điệu kỳ dị.

Rõ ràng là tới thăm hỏi, kỳ thực...

“Thanh Vương phi sẽ không quên đây chứ? Hôm qua Vạn Quý phi mời chúng ta đến điện Triều Dương uống trà kia mà, chúng ta đã hẹn cùng người đi. Nếu chưa rửa mặt chải đầu xong vậy ta chờ người ở đại sảnh!”

Hoa phi lại là một câu kiêu thanh kiêu khí (miêu tả giọng nói nũng nịu) kỳ quái, dứt lời thấy Dịch Cẩn Ninh không có phản ứng gì, đành cười khan ha ha vài tiếng.

Dao phi không nói nhiều như Hoa phi, bà ta đến cạnh Dịch Cẩn Ninh, cầm lược gỗ từ trong tay Tiểu Đào, dịu dàng chải tóc cho nàng.

“Tóc của người thật đẹp, đen nhánh lại dày, ghen tị chết ta!”

Dao phi có lòng chải tóc cho nàng, giọng nói cũng mềm mại, rất ôn hoà tựa hão hữu làm bạn nhiều năm không có gì giấu giếm.

Dịch Cận Ninh nhú mày: “Dao phi nương nương thật làm thiếp thân xấu hổ chết, sao ngài có thể chải đầu giúp thiếp thân chứ? Đây là chuyện hạ nhân làm, Tiểu Đào!”

Tiểu Đào bước lên phía trước: “Tiểu thư!”

“Người tiếp tục chải đầu cho ta, đừng làm bẩn đôi tay quý giá của Dao phi nương nương.” Giọng điệu Dịch Cận Ninh có phần lạnh lạnh, Dao phi này đúng là không có việc gì nên tìm việc.

Tiểu Đào nom chiếc gỗ lược trong tay Dao phi, không biết nên làm thế nào mới phải!

Nàng không dám cướp lược từ trong tay Dao phi, cũng không thể làm trái ý tiểu thư, đành nhìn chiếc lược lo lắng xuống.

“Vẫn là để ta làm đi!” Dao phi cười hề hề nói với Dịch Cận Ninh: “Ta lớn như vậy ngoại trừ chải đầu cho mẫu thân, người vẫn là người đầu tiên đấy! Lại nói người hẳn phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng!”

Dao phi lại có ý đồ quý quái gì? Dịch Cận Ninh không cưỡng cầu nữa: “Được rồi, nếu nương nương muốn chải đầu, chải bên kia đi!”

Nàng thật muốn nhìn xem Dao phi này muốn làm chuyện tốt gì, vừa nghĩ, Dao phi đã thuận thực búi tóc lên cho nàng, còn từ trên mái tóc mình rút ra một cây trâm cài lên đầu nàng.

Bà ta nhú mày: “Trâm cài tóc của người đều không xứng với một mái tóc đẹp mắt như này, nào, thử cây trâm này của ta xem. Người ấy, làm một Vương Phi nên có chút khí thế, thế này mới không mất cấp bậc lễ nghĩa của một Vương Phi, miễn cho người ta nhìn rồi chê cười!”

Dịch Cận Ninh lờm cây trâm này một cái, là trâm phượng bảy đuôi. Khá lắm Dao phi, bà ta đây là ức hiếp nàng không hiểu quy củ hay sao?

Nàng cười khê không cự tuyệt phượng trâm của Dao phi, nhe thế này đến chỗ Vạn Quý phi, nếu như bị Vạn Quý phi nhìn thấy... Đây là muốn trừng trị chết nàng đi?

Được, bà đã muốn diễn trò, ta diễn với bà. Dịch Cận Ninh cau mày, thu lại hàn quang trong mắt.

“Ôi, trâm cài như vậy thiếp thân cũng có một cái, lần trước thành thân còn mang một lần!” Nàng vờ như không biết quy củ trong này, còn không ngừng khen trâm cài như vậy nhiều quý khí.

Dao phi thực cho rằng nàng không hiểu, buông lỏng đề phòng, ra vẻ hào phóng nói: “Nhìn xem, Thanh Vương phi của chúng ta thật xinh đẹp!”

Ôi đáng tiếc hai ngày trước Dịch Cận An chết rồi, một bó hoa tỷ muội xinh đẹp như vậy!

Dịch Cận Ninh vô cùng vui mừng, trên mặt tràn ra ý cười thoả mãn. Nàng soi gương cẩn thận nhìn mấy bận, khen nói: “Tay nghề Dao phi nương nương thật tốt, khéo hơn cả hì nương chải đầu búi tóc rồi.”

“Đúng vậy, tay nghề Dao phi nương nương thật tốt, trâm Phượng xinh đẹp này cài trên đầu Quý phi cũng không thể nhớ được Thanh Vương phi xinh đẹp!”

Lời Vinh phi nghe như lơ đãng nhưng là đang nhắc nhở Dịch Cận Ninh, trâm cài này phi tần tam phẩm trở lên của Hoàng thượng mới được đeo, tuy Dịch Cận Ninh có phẩm cấp nhưng không phải cung phi, không được đeo.

Hoa phi và phi tử theo tới kia lại không chú ý, bản thân chỉ lo thưởng thức bài trí và tranh chữ đủ loại kiêu dáng trong điện Thừa Ân.

Dịch Cận Ninh nghe ra nhắc nhở trong lời Vinh phi, nàng cười mỉm mỉm với bà: “Cảm ơn Vinh phi nương nương ca ngợi, Ninh Nhi nhớ kỹ!”

“Đi thôi!”

Dao phi thấy Dịch Cận Ninh không phát giác chỗ đặc biệt của trâm cài này, hung ác lờm Vinh phi một cái. Vừa rồi Vinh phi như lơ đãng khen kỳ thực là nhắc nhở Dịch Cận Ninh, nữ nhân ăn cây táo rào cây sung này xem xem lát nữa bà ta trừng trị như nào.

Hoa phi buông một bức tranh chữ đang cầm trong tay ra, cũng muốn nhanh chút đến điện Chiêu Dương, cũng không biết Vạn Quý phi tìm các nàng là có chuyện gì. Hôm qua chỉ nghe cung nhân đến mời nói là hôm nay Vạn Quý phi mời mọi người uống trà tán gẫu, nhận biết lẫn nhau, cũng rất tha thiết thì từ.

Bà có chút không chờ đợi được nữa, tối hôm qua Hoàng thượng nghỉ tại điện Lộ Hoa của bà, còn rất tán thưởng thi từ của bà, hôm nay nhất định bà phải học tập mọi người nhiều hơn.

“Đợi chút!” Dịch Cận Ninh đi vài bước bỗng nhiên dừng lại, quay đầu kêu Tiểu Đào lấy ra chiếc trâm phượng bảy đuôi nói: “Dao phi nương nương, ngài vừa mới cho thiếp thân một cây trâm phượng, thiếp thân cũng không có gì tốt tặng ngài, đành có qua có lại đổi cho ngài một cây trâm phượng đi, coi như

lưu làm kỉ niệm, cũng coi là duyên phận hai ta.”

Chiếc trâm phượng bầy đuôi kia nếu không nhìn cẩn thận tuyệt không nhìn ra hai cái đuôi phượng dính vào nhau, trừ phi sau khi dính nước nó mới có thể chủ động tản ra. Đây là ở kiếp trước nàng học được từ những tiểu thiếp tại hậu viện của Chương Dẫn Giác, e là lúc này Dao phi cũng không nhận ra.

Dao phi nhìn trâm phượng bầy đuôi trong tay Tiểu Đào trong lòng tràn đầy coi thường, cuối cùng cười nhận lấy. Dù sao đeo cây trâm này cũng không vướng víu bà ta cái gì, đeo thì đeo.

Ý cười Dịch Cận Ninh càng sâu, nhẹ nhàng giúp bà ta cài vào giữa tóc, lòng ngón tay hữu ý vô ý nhẹ nhàng gậy vào hai chiếc đuôi phượng, lông chim màu xanh ngọc dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ loang loáng, rất có tư thế phong lâm thiên hạ.

“Chờ một chút nào!” Dịch Cận Ninh cười khổ một tiếng: “Gia tỷ vừa qua đời không lâu, Ninh Nhi không thể ăn vận quá điểm lệ, đi vào đôi xiêm y rồi ra ngay. Mong các vị nương nương thứ lỗi!”

Nàng kinh thân phúc thân, nhanh chóng lắc mình vào gian trong, chỉ chốc lát thay đổi một thân cung trang sáng màu.

Dao phi liếc trâm phượng trên đầu nàng, vẫn là chiếc này. Bà ta khẽ cười: “lúc này có thể rồi đi, xem người hại chúng ta khổ sở chờ đợi này!”

“Đúng vậy, nếu như thế này Quý phi tỷ tỷ trách tội, ta không tha cho người!” Hoa phi ở một bên hát đệm.

Cung phi đi theo phẩm cấp nhỏ hơn một ít, cũng theo Hoa phi cười đùa vài câu. Mấy người vừa tán dóc vừa đi, chỉ chốc lát sau đã đến điện Chiêu Dương của Vạn Quý phi.

Ở cửa điện Chiêu Dương, dưới ánh nắng mặt trời chói chang ba chữ to “Điện Chiêu Dương” son son thiếp vàng lóe kim quang, phản phát nói cho người tới chủ nhà bên trong là tôn quý cỡ nào.

Dịch Cận Ninh dừng chân, giương mắt nhìn điện Chiêu Dương xa hoa khí phái, trong lòng trầm vị lẫn lộn. Trong suy nghĩ bỗng nhiên thoáng hiện vài hình ảnh, từng cơn cây ngọn cỏ nơi này đều khiến nàng cảm thấy quen thuộc. Kiếp trước nàng chưa từng tới nơi này, chẳng lẽ trí nhớ trong đầu nàng là trí nhớ chân thực?

Nàng lắc lắc đầu, xua đi trí nhớ quái dị này, chuyên chú nhìn dưới chân, cùng Dao phi vào nội điện điện Chiêu Dương.

Vạn Quý phi một thân cung trang đỏ thắm nửa nằm trên giường, ngồi cạnh bà là một tiểu cô nương bốn, năm tuổi. Chỉ thấy tiểu cô nương này mày rậm mắt to, có vài phần na ná Hoàng thượng, giữa trán lại có mấy phần giống Vạn Quý phi. Nhưng bé gái nhỏ nhỏ này vẫn giống Hoàng thượng nhiều hơn, thoát nhìn rất có khí phách uy nghiêm, Dịch Cận Ninh đoán không nghĩ ngờ gì đó Cửu Công chúa rồi.

“Gặp qua Quý phi tỷ tỷ (nương nương)!”

Mấy người Dịch Cận Ninh tiến vào kiến lễ * Vạn Quý phi, Vạn Quý phi đang khép mắt chớp mắt. Nghe có người gọi mình liền miễn cưỡng nâng tay: “Đứng bên đi!”

*Kiến lễ: phẩm chi hành lễ/tặng quà gặp mặt, trong trường hợp này là hành lễ.

Tiểu Công chúa vòng qua bà muốn bò xuống giường, nói với mấy người Dịch Cận Ninh: “Tôi muốn vậy, lúc này Bồn cung đang muốn ngủ trước một lúc, các người đã vội vàng đến rồi!”

“Đó là do Thanh Vương phi trang điểm ăn mặc đấy!” Phi tần đi theo che khăn nói: “Chúng thiếp thân ấy à, sớm nói lúc này Quý phi tỷ tỷ có thể muốn ngủ trưa, không ngờ thiếp thân đoán trúng!”

“Người ấy, chỉ thích đánh đố đoán mò chuyện này, nếu không thay đổi tập tính e là về sau có chịu!”

Lời Quý phi nương nương mềm nhẹ dịu dàng như nhỏ ra nước nhấn nhai thanh thuận khiến người ta bội lần thấy thoải mái.

“Chúng thiếp thân ra ngoài từ sớm, đều do Thanh Vương phi, còn kì kèo mè nheo chải đầu thay quần áo!” Dao phi nửa oán trách nửa cười đùa nói: “Nhưng mà tóc Thanh Vương phi thật đẹp, thiếp thân ao ước hâm mộ muốn chết!”

Bị Dao phi nói như vậy, lực chú ý lập tức tập trung lên mái đầu Dịch Cận Ninh. Quý phi ôm Tiểu Công chúa đứng dậy, nom một đầu tóc xanh xinh đẹp của Dịch Cận Ninh nói: “Quả nhiên là rất đẹp!”

Dịch Cận Ninh thật thích Tiểu Công chúa của Quý phi nương nương, cặp mắt to tròn của bé rất là đáng yêu, ngập nước nhìn nàng. Hình như là rất thích Dịch Cận Ninh, bé giẫy giụa, giọng nói mềm yếu kêu to: “Con muốn tỷ tỷ xinh đẹp kia ôm ôm!”

“Thiếp thân có thể ôm Công chúa không?”

Đối với trẻ con Dịch Cận Ninh có một loại yêu thích không nói thành lời, có thể kiếp trước vì không có đứa nhỏ nên nàng luôn thích trẻ con. Nhìn thấy tiểu oa nhi đáng yêu liền không kìm được muốn ôm một cái, xoa nắn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà.

Khát vọng mãnh liệt của nàng Vạn Quý phi cũng nhìn trong mắt, theo khát vọng của nàng, Vạn Quý phi biết Dịch Cận Ninh là người yêu trẻ con: “Đương

nhìên có thể!”

Vạn Quý phi ôm đứa nhỏ vào trong lòng Dịch Cận Ninh, do lần đầu tiên ôm đứa bé lớn như vậy, nàng ôm đến tay hơi run.

“Thả lỏng, đứa nhỏ lớn rồi sẽ không dễ om, vẫn là để ta đi!”

Vạn Quý phi tự xưng ta với Dịch Cận Ninh, xem ra là thích nàng. Bà thích người hợp ý với đứa nhỏ của bà, nhìn Tiểu Công chúa của mình ru rú trong lòng Dịch Cận Ninh, cười đến ngọt ngào, Vạn Quý phi có niềm thoả mãn không nói nên lời.

Bà ở trong hậu cung nhiều năm như vậy, nhìn quen đủ loại người, có song gió gì chưa từng gặp qua? Vừa rồi rõ ràng Dao phi nhân cơ hội để bà nhìn cây trâm Phượng trên đầu Dịch Cận Ninh!

Ôm Tiểu Công chúa đưa cho bà vú, Tiểu Công chúa lại sống chết lôi kéo tay Dịch Cận Ninh không buông: “Ta muốn tỷ tỷ xinh đẹp ôm ôm!”

Bà vú ôm đồ bé rời đi, tiếng gọi âm ỉ của Tiểu Công chúa như có như không truyền đến.

“Nó thật thích người!” Vạn Quý phi đi đến trước mặt Dịch Cận Ninh, tay nhẹ nhàng vén một lọn tóc của nàng lên: “quả nhiên là tóc đẹp, đen nhánh lại dày, mang theo hương hoa sắc vị thơm ngát. Bản cung cũng thích hoa sắc vị, hoa sắc vị trong nhu có cương, trong hoa có gai, nó hiểu cách bảo vệ bản thân.”

Vạn Quý phi có ngụ ý, bỗng nhiên ánh mắt nhìn thẳng cây trâm Phượng trên đầu Dịch Cận Ninh, đưa tay lấy xuống.

Lúc Quý phi đưa tay lên mái tóc Dịch Cận Ninh Dao phi không ức chế được nội tâm kích động, bà ta mở to hai mắt, nhìn chăm chăm cây trâm Phượng trong tay Quý phi.

“Ồi!” Dao phi liếc tiểu phi tần theo tới kia một cái, vị phi tử kia lập tức sợ hãi kêu lên, chỉ vào trâm Phượng Vạn Quý phi lấy từ trên đầu Dịch Cận Ninh xuống: “Thanh Vương phi, sao người có thể đeo trâm phượng tám đuôi của phi tần chứ?”

“Chuyện này...” Dịch Cận Ninh toan giải thích lại bị Dao phi xen vào nói: “chẳng lẽ Thanh Vương phi không biết tự mình đeo trang sức cung phi là tội bất kính rất lớn? Và lại người mang lại là trâm phượng tám đuôi mà phi tần tam phẩm mới có thể đeo!”

Cuối cùng đuôi hồ ly của Dao phi cũng lộ ra, thì ra phi tần bà ta mang theo sau chính là có tác dụng này! Dịch Cận Ninh có phần hiểu rõ gât gât đầu, trong lòng âm thầm buồn cười, bà đã tự mình nhắc đến, vậy thì để bà tự ăn quả ác đi.

“Dao phi nương nương, trâm cài này không...”

Dịch Cận Ninh lại toan giải thích, Dao phi lại nhanh chóng ngắt lời nàng: “Loại trâm cài này từng cung đều sẽ phái người chuyên môn tạo ra một chiếc, cây trâm của người làm vượt qua như vậy không sợ phạm vào cung quy bị đánh bằng roi sao?”

“Dao phi nương nương nói vậy, cây trâm cài này của ngài cũng là có người đặc biệt tạo ra sao?” Dao phi đây là tự kéo bản thân vào mà không biết.

Tiểu cung phi kia lắc đầu liên tục, vẫn không rõ ý đồ của Dịch Cận Ninh.

“Trâm cài của Bản cung tuyệt đối dựa theo quy củ, cho dù không hợp với quy củ cũng tuyệt không vượt qua khuôn phạm vào sai lầm. Ai như người cho rằng mình là Thanh Vương phi sẽ không chú ý quy củ, dám cùng ngồi cùng ăn với Quý phi tỷ tỷ, người đây là đang dám chỉ bản thân thích Hoàng thượng sao?”

Bà ta nói một cách tự nhiên, hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng sắp giành được thắng lợi mang đến.

Lúc này nếu không giết chết người cũng phải đánh người cả đời tàn phế! Dao phi đã lâm vào mộng đẹp Dịch Cận Ninh bị Vạn Quý phi tàn nhẫn đánh roi, thì nghe thấy Vạn Quý phi gọi mình.

“Dao phi muội muội!”

Vạn Quý phi lườm bà ta, ánh mắt tàn nhẫn. Cây trâm cài trên tay bà đã cài trở lại lên đầu Dịch Cận Ninh, lại nhìn chòng chọc cây trâm Phượng trên đầu Dao phi.

“Quý phi tỷ tỷ, Thanh Vương phi không biết cấp bậc lễ nghĩa, tự mình đeo trâm phượng tám đuôi của cung phi tam phẩm, đúng là có ý mạo phạm, vẫn xin Quý phi tỷ tỷ đứng đầu lục cung ngăn vạn lần chốn dung túng người không hiểu quy củ bậc này, xử phạt Thanh Vương phi.”

Bà ta đây là xê bò mặt nạ, hoàn toàn đứng đối lập với Dịch Cận Ninh. Sau này muốn Dịch Cận Ninh sẽ không còn cách xuống tay theo thủ đoạn mềm dẻo nữa.

Đứng đầu lục cung vốn là Hoàng hậu, nhưng sau khi Hoàng hậu qua đời Hoàng thượng không lập hậu nữa. Cho nên hậu vị vẫn trống không, do Quý phi tạm thời chấp chương Phượng ấn, thống lĩnh hậu cung.

Vạn Quý phi hừ lạnh một tiếng, nhìn Dịch Cận Ninh dịu dàng nói: “Đúng vậy, người không tuân quy củ như thế, quả thật nên trừng phạt một trận thích đáng, tránh cho về sau cũng bị mất quy củ!”

Dao phi còn tưởng rằng Vạn Quý phi đang nói Dịch Cẩn Ninh trong lòng mừng rỡ. Cũng không ngờ câu nói tiếp theo của Vạn Quý phi đã nhốt Dao phi đang đắc ý vào địa ngục.

“Người đâu, Dao phi không tuân theo quy củ, tự ý đeo trâm Phượng của Hoàng hậu, lớn mật đi quá giới hạn, đúng là bất kính. Kéo xuống đánh ba mươi bản tử, răn đe!”

Lời nói lạnh lùng của Vạn Quý phi thoát ra từ đôi môi mềm mại của bà, từng câu từng chữ kích thích Dao phi.

“Không, thiếp thân làm sai cái gì? Sai là Dịch Cẩn Ninh, vì sao Quý phi tỷ tỷ đánh thiếp thân?”

Dao phi vẫn chưa rõ sự thực, bà ta nhìn về phía phi tử nghe theo sự say khiến của mình đã thấy vị phi tử kia cúi đầu, phủi sạch quan hệ với bản thân.

“Chính người nói không giữ quy củ, tự ý đeo trâm Phượng của Hoàng hậu, người phải bị tội gì? Còn oan uổng? Đánh người đã là nhẹ!”

Vạn Quý phi dùng sức rút cây trâm trên đầu bà ta xuống, ném vào bà ta. “Tự người nhìn xem!”

Cây trâm này vốn là bảy đuôi sao lại biến thành chín đuôi rồi? Dao phi kinh ngạc mở to hai mắt, hung tợn nhìn trừng Dịch Cẩn Ninh: “Người động chân động tay?”

“Dao phi nói gì vậy, trâm cài của ngài thiếp thân ra tay sao được? Không phải tóc của ngài tự bản thân ngài quản lý sao, chẳng lẽ thiếp thân còn ép ngài mang đi mới được?”

Giọng nói mềm dẻo của Dịch Cẩn Ninh truyền vào tai bà ta, bà ta nghe cũng là vô cùng châm chọc. Tốt, tốt, tốt, lại có thể lật ngược ván bài. Là bà ta thất sách, cho rằng Dịch Cẩn Ninh là một cô nương khuê các, chưa từng thấy qua các mặt lớn của xã hội nên không hiểu những quy củ này. Không ngờ chẳng những nàng hiểu được mà còn có thủ đoạn hơn bà ta, là bà ta xem thường Dịch Cẩn Ninh rồi!

Một thái giám nội thị tiến vào kéo Dao phi ra ngoài, bà ta trừng mắt Dịch Cẩn Ninh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Bên ngoài truyền đến tiếng bản tử bình bịch và mấy tiếng kêu đau đớn, trong bụng Dịch Cẩn Ninh thầm đếm số bản tử hạ xuống. Nàng đếm từng tiếng từng tiếng bản tử đánh lên người Dao phi, rất nhanh đếm tới ba mươi liền có người đến: “Nương nương, Dao phi nương nương hôn mê bất tỉnh!”

“Nâng trở về dưỡng thương cho tốt, không có việc gì liên làm mấy chuyện lung tung. Bản cung mệt mỏi, các người đều lui ra đi!”

Vạn Quý phi đưa leng về phía người một phòng, khoát tay sau đó đi vào trong phòng.

Vinh phi cười cười, ánh mắt nhìn Dịch Cẩn Ninh trở nên tha thiết

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 9: Tế tự phong ba

Dịch Cẩn Ninh một thân một mình ngồi trên giường luyện thổ nạp, Mạc Liễm Sâm ngồi ở một bên nhìn. Sau khi nàng vận chuyển nội lực của bản thân một vòng thì nhẹ nhàng thở ra một hơi, mau lẹ xoay người xuống giường, cùng Mạc Liễm Sâm chơi trò mèo vờn chuột trong phòng.

“Ninh Ninh, đề khí, khí vận đan điền, đừng đi nhanh quá!”

Mạc Liễm Sâm đuổi theo nàng, thấy hơi thở nàng có chút không thông thuận vội nhắc nhở. Đây là thú vui trong khuê phòng của hai vợ chồng hắn. Sau khi Dịch Cẩn Ninh luyện thổ nạp liền luyện khinh công, nàng chạy trong phòng, Mạc Liễm Sâm đuổi theo sau nàng, đuổi kịp liền hôn một chút.

Vài lần trước Dịch Cẩn Ninh đều là đại bại, sau khi bị Mạc Liễm Sâm đuổi kịp không thể không cho hắn ăn đậu hũ. Nàng oán hận cắn răng, nhất định phải thắng hắn, nâng khinh công lên một tầng.

Hôm nay nàng có phần ngoài ý muốn phát hiện, bản thân không những khinh công nhẹ hơn rất nhiều, ngay cả đề khí cũng thoải mái hơn không ít. Xem ra một tầng công lực quả thực không thể khinh thường. Theo Mạc Liễm Sâm từng nói nếu siêng năng luyện tập, một thời gian nữa thì những cao thủ tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ khó mà có thể đánh lại nàng.

Mạc Liễm Sâm đuổi theo nàng nhảy lên xà nhà, nàng lập tức đổi hướng phi thân đến trên một cây cột trụ nằm sắp trên đó. Chỉ thấy nàng quay mặt về phía Mạc Liễm Sâm, hai chân vắt trên cây cột, khinh miệt liếc phũ quân mình một cái. Nàng cười tủm tỉm: “Vương Gia, lần này xem chàng đuổi kiểu gì!”

“Được, xem ta đuổi kiểu gì!”

Mạc Liễm Sâm cũng khinh thân nhảy lên, nhảy qua cây cột của Dịch Cận Ninh, Dịch Cận Ninh cũng cười duyên một tiếng, lại xoay người, nằm sấp trên một cây cột khác.

Nàng nhăn mặt với Mạc Liễm Sâm: "Xem đi, chàng không đuổi kịp thiếp rồi!"

Kinh công của nàng tiến bộ thần tốc nhưng vẫn chưa thể sánh được với công lực thâm hậu Mạc Liễm Sâm ngày tích góp đêm một mồi. Và lại thổ thần thánh thủ Điện Cốc há có thể là khoác lác? Hắn chỉ không muốn để nàng mỗi lần đều là tận hứng mà chơi, mất hứng mà kết thúc thôi. Dù sao nhường nàng hẳn cũng không chịu thiệt.

Mạc Liễm Sâm cười gượng ha ha hai tiếng, nhảy xuống khỏi cây cột này, khinh thân nhảy đến trên cây cột của Dịch Cận Ninh, Dịch Cận Ninh lại né người, nhảy một cái đến trên bàn tròn gỗ lim lớn. Nàng nhướn mày nhìn Mạc Liễm Sâm: "Chàng thua!"

Vốn tưởng rằng hắn sẽ kiên trì thêm lát nữa, không ngờ Mạc Liễm Sâm khẽ cười một tiếng, thẹn thùng cúi đầu, nhìn như mất mát lắm: "Nàng thắng rồi!"

Dịch Cận Ninh dương dương tự đắc, ngẩng cái đầu cao ngạo lên, đón nhận kết quả thắng lợi của mình. Lúc trước đã nói, người kia thắng trận có thể hôn người thua trận một chút. Nàng cũng không ngốc như vậy, vừa rồi Mạc Liễm Sâm cúi đầu trong mắt hắn lóe ra sự giáo hoạt cũng không tránh được hai con mắt của nàng.

Nàng ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng tư thế người thắng cao cao tại thượng đứng đó, hai tay chống nạnh.

"Hôm nay thiếp thắng, trừng phạt do thiếp quyết định!" Nàng vươn một ngón tay ngoắc ngoắc với Mạc Liễm Sâm: "Chàng lại đây cho thiếp, thiếp muốn thu chiến lợi phẩm!"

Mạc Liễm Sâm vẫn chưa hiểu trừng phạt nàng nói là cái gì, hờn hờ đi tới, chờ Dịch Cận Ninh "trừng phạt". Hắn nhắm chặt hai mắt, trong bụng kinh hoàng không thôi, Ninh Ninh sẽ hôn hắn nha, hắn thật khẩn trương nha nha nha, đợi lát nữa có nên đáp lại một chút hay không nhỉ? Hắn còn đang đắn đo ý trong lòng, suy nghĩ xem trước nên có phản ứng như nào, sau đó lại tò vò về như nào.

Không ngờ. . .

"A!"

Dịch Cận Ninh bỗng nhiên vuột mũi hắn, đoạn cắn một cái, sau đó nhanh chóng lắc mình rời đi.

Mạc Liễm Sâm nhìn Dịch Cận Ninh đắc ý đứng ở cửa, cười đến một mặt hạnh phúc, lại bĩu môi nói: "Được, nàng đã dám cắn ta vậy xem ta có xử lý nàng không!"

Hắn hờ hờ đuổi theo, dùng bộ pháp Lăng ba vi bộ, đi cực nhanh, rất giống bộ pháp lần trước của ông lão tóc bạc cách vách Tướng phủ.

Bỗng chốc hắn bắt được Dịch Cận Ninh, nhẹ nhàng vuốt chớp mũi nàng một cái, sau đó. . . Chạm lên môi nàng vốn định cắn một cái để phát tiết nhưng thấy chớp mũi nàng thật đáng yêu, không kim được khẽ hôn một cái, vừa hôn đã là không thể vãn hồi.

Nụ hôn của hắn cường ngạnh mà không mất sự dịu dàng, kịch liệt lại triền miên, bàn tay đặt sau ót nàng xiết thật chặt, tựa như muốn nhét nàng vào trong thân thể mình, không bao giờ tách ra nữa.

"A Sâm. . ." Dịch Cận Ninh đỏ mặt hô hấp không thông thốt ra hai chữ này, khuôn mặt nàng đỏ bừng mê người, mềm mại vô lực nằm sấp trong lòng hắn.

"Ừ. . ." Trong lời nói mơ hồ không rõ Mạc Liễm Sâm lại xâm lược thành trì phía sau lớp bảo vệ của nàng lần nữa.

Sự mềm mại và hương thơm của nàng khiến hắn mê muội, chống cự gãy giữa nho nhỏ của nàng và ngậy ngò đáp lại của nàng càng thúc giục nhiệt tình của hắn. Hắn dừng động tác, nhẹ nhàng ôm nàng đặt lên chiếc giường mềm mại, đôi mắt sâu hun hút nhìn Dịch Cận Ninh dưới người, đó là quyến luyến cả đời này của hắn.

"Ninh Ninh, đừng bắt ta chờ đợi nữa. Có được không?"

Hắn gặm nhấm da thịt mềm mại trên cổ nàng, một đường xuống dưới, lưu lại những ấn ký hồng nhạt trên người nàng. Động tác thô bạo lại không mất sự mềm nhẹ khiến Dịch Cận Ninh hút một ngụm khí nhỏ, phản ứng của cơ thể cũng khiến nàng đỏ mặt tai hồng. Thân thể của nàng nói cho nàng biết, nàng cần Mạc Liễm Sâm an ủi, cần được hắn lấp đầy.

Cặp mắt Dịch Cận Ninh đã là mê ly chứa đầy men say, thoát nhìn rất là hưởng thụ. Nàng chưa bao giờ biết thì ra chính mình cũng có phóng túng và khát vọng như vậy, nàng khát vọng được nhiều hơn.

Ngay từ lúc Mạc Liễm Sâm ngủ trên sàn đến sau khi bắt tri bắt giác trèo lên giường nàng, đến bây giờ là tiến công đều dùng chính sách dụ dỗ, nàng không muốn rơi vào tay giặc cũng không được. Khế ước bằng miệng một năm kia. . . E là hôm nay bị phá vỡ rồi.

Quần áo đã bị cởi xuống hết, chỉ để lại chiếc yếm thêu hoa sen màu tím nhạt, nụ sen tịnh đế* sắp nở này bao vây thân hình nho nhỏ nửa hở nửa kín của nàng. Cuối cùng Mạc Liễm Sâm không kìm nén được nữa kéo cái yếm vương bận này ra, bàn tay to xoa nắn một bên trắng nõn mềm mại. Lý trí hoàn toàn chuẩn đi mất rồi, khát vọng đè nén hồi lâu cũng không còn cách nào ức chế nữa.

Màn che hạ xuống, che khuất kiêu diễm bên trong.

Không biết là thời gian quá chậm hay chuyện tốt sẽ không dây dưa nhiều.

Nô Nhi vội vàng xông tới, cắt ngang tin cảm đang trình diễn mãnh liệt.

"Tiểu thư, cô gia. . ."

Hai người đang nhập diễn bỗng chốc bị dội nước lạnh. Mạc Liễm Sâm thò đầu ra ngoài màn thăm dò, biểu cảm âm lãnh khiến Nô Nhi biết không xong.

Phá hỏng chuyện tốt sao?

Nô Nhi lẽ lười, dù sao cũng là vợ chồng, lúc này bị cắt ngang lần sau bù lại là được rồi!

Nàng hoàn toàn là suy nghĩ của một đứa bé, không thể tiếp thu thông khổ khi đột nhiên bị cắt ngang. Mạc Liễm Sâm ẩn nhẫn lâu như vậy, cuối cùng lúc Dịch Cận Ninh buông lỏng phòng bị công kích bất ngờ, không ngờ lại bị một tiểu nha đầu phá hủy, còn đứng lúc hấn vận sức chờ phát động.

"Có chuyện gì?"

*Sen tịnh đế: Là loại sen có hai bông nở trên cùng 1 đế, mang lại may mắn và điềm lành.

Biểu cảm lạnh như băng thật xứng với ánh mắt giết người của hấn, đủ để đông chết tiểu nha đầu Nô Nhi không rành thế sự.

"Nô tỳ... Ha ha, không có việc gì, hai người... Hai người có thể... tiếp tục!"

Hai tay Nô Nhi che mặt, chuẩn bị chạy trốn.

Còn có thể tiếp tục sao? Mạc Liễm Sâm một mặt lửa giận, hận không thể bóp chết Nô Nhi.

Tuy tiện mặc xiêm y, Dịch Cận Ninh cũng thò đầu ra: "Nô Nhi, chờ ta một chút, ta ra ngay!"

Dịch Cận Ninh thật có lỗi thoáng nhìn qua Mạc Liễm Sâm chưa thoả mãn dục vọng, sửa sang lại quần áo xong nàng thân nhiên xuống giường, lưu lại Mạc Liễm Sâm với vẻ mặt buồn khổ thờ ngẩn thân dài.

Vì sao mỗi lần đều như vậy chứ?

Nô Nhi ngẩng thẳng đầu, nom Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh đi ra, ánh mắt ăn thịt người của Mạc Liễm Sâm khiến lòng nàng sợ hãi.

Nàng đáng thương hề hề nói: "Tiểu thư, em không có ý!"

Sao nàng biết được ban ngày ban mặt tiểu thư và cô gia lại làm chuyện như vậy chứ, và lại... Không phải tiểu thư đã nói nàng muốn trừng phạt cô gia ngủ sắn đủ một tháng sao? Hiện giờ xem ra tiểu thư khẩu thị tâm phi rồi!

Nô Nhi ái muội nhìn Dịch Cận Ninh rồi lại cẩn thận nhìn Mạc Liễm Sâm, biểu cảm cái gì cũng không biết làm Dịch Cận Ninh dở khóc dở cười.

"Nói đi, rốt cuộc người có chuyện gì?"

Giọng điệu lạnh như băng của Mạc Liễm Sâm làm Nô Nhi giật mình thon thót, hôm nay tính khí cô gia rất không tốt! Dường như nếu nàng không nói ra sự tình to bằng trời sẽ rút gân lột ra nàng vậy.

"Chuyện này... Nô tỳ không dám nói!" Nô Nhi hơi cúi thấp đầu, không dám nhìn đôi mắt phùng phùng lửa của Mạc Liễm Sâm.

Vừa rồi là nàng sơ suất, nàng hơi đánh cái miệng nho nhỏ của mình, đúng là không nhớ dai, chỗ này là Hoàng cung, cô gia còn là Vương Gia đấy. Lần sau nhất định không được xông loạn phòng ngủ của tiểu thư và cô gia, bằng không nàng đừng hòng có trái ngon để ăn!

"Bảo người nói thì người cứ nói, đừng kì kèo mè nheo!"

Lời nói sòng ngoội của Mạc Liễm Sâm mà sát mạng tai Dịch Cận Ninh, nàng nhăn mày: "Chàng đừng dọa tiểu hài tử, biết chưa?"

Nô Nhi mới có mười ba tuổi, cái gì cũng không hiểu. Cuộc sống trước kia là theo một đám khát cái, bây giờ lại theo Dịch Cận Ninh vào Hoàng cung, rất nhiều quý cunnàng không được học, rất nhiều đạo lí đối nhân xử thế nàng cũng không hiểu. Không phải chỉ là cắt ngang chuyện tốt của hấn thôi sao, không cần phải nói lời cay độc với Nô Nhi đi?

"Chẳng lẽ ta đường đường là một Vương Gia còn không thể nói với một nha hoàn là nàng như vậy sao? Nô Nhi phải không, nếu người không nói ra chuyện quan trọng gì xem ta có trừng phạt người thích đáng hay không?"

Hiện tại ngoại trừ nha hoàn điện Thừa Ân của hấn, thử hỏi có còn nha hoàn không kiêng nể gì như Nô Nhi không, dám nhìn thẳng hấn? Tuy rằng bên

ngoài rất nhiều người đều ước hiếp Vương Gia gốc mù là hán đây.

"Hà..." Dịch Cận Ninh hết chỗ nói, Mạc Liễm Sâm như thế nào dựa vào chuyện này mà giờ tính tình trẻ con với nàng chứ!

Đối với người làm trước giờ hán đều là vẻ mặt tươi cười chào đón, dù hán chỉ là một Vương Gia gốc mù, đều không có nha hoàn chịu qua tức giận của hán, ngoại trừ người muốn ước hiếp hán.

Không khí trong phòng có phần xấu hổ, Dịch Cận Ninh ho hai tiếng, hắng giọng nói: "Nô Nhi người nói đi, chúng ta không trách người!"

Nàng thoáng nhìn Mạc Liễm Sâm vẫn đang giận lẫy: "Vương gia cũng không trách người!"

Thế này Nô Nhi mới nói ra mục đích nàng tới đây: "Là nh này, vừa rồi em nhận được lời của Tần thượng nghị, nói là nửa tháng sau sẽ đến Hoàng miếu tế tự, con cháu Hoàng thất đều phải trình diện. Nghe nói chuyện này đã chuẩn bị từ nửa tháng trước, không cung nào là không được thông tri. Tần thượng nghị bảo điện Thờ Ân chúng ta chuẩn bị sớm, đừng để hôm đi tế tự xảy ra sai sót!"

Thật sự nàng không có ý cắt ngang chuyện tốt của Vương Gia! Tần thượng nghị nói, nếu trong vòng nửa tháng Thanh Vương phi không thể học thứ tự lễ nghi tế tự thì không được ghi tên vào gia phả Hoàng thất. Có thể này nàng mới sốt ruột chạy tới, nhắc nhở tiểu thư đấy chứ!

Ai mà biết được giữa ban ngày ban mặt Vương Gia và tiểu thư không kìm chế được, chuyện này có thể trách nàng sao?

Nô Nhi bĩu môi, đợi Thanh Vương xét đoán. Nếu chuyện này thật sự không phải "chuyện trọng yếu", nàng chính là chết một vạn lần cũng không đủ bồi thường một lần tổn thất của hán.

Nàng lết lút chăm chú nhìn vẻ mặt Mạc Liễm Sâm, phát hiện hán đang chau mày, ra vẻ chuyện này thực sự không phải "chuyện lớn"! Xem ra lần này chết cực kỳ thảm rồi, một trăm lần cũng không đủ hán đánh!

Nô Nhi nhắm mắt cúi đầu, chờ đợi xử phạt sắp đến, ai ngờ chờ được một câu sâu xa của Mạc Liễm Sâm: "Người đi xuống trước đi, nhớ kỹ lần sau đừng xông loạn phòng ngủ của người khác!"

Nô Nhi như trút được gánh nặng, như chạy trốn rời khỏi phòng.

Vương Gia gốc mù bị mọi người khinh thường này đúng là giả dối quá mức, lại có thể lừa người khác lâu như vậy mà chưa bị phát hiện. Nha hoàn hầu môn của tướng phủ liếc mắt một cái là phát hiện hán không mù không gốc, không biết ánh mắt những người kia là như thế nào!

Bên trong hoàn toàn lâm vào yên tĩnh!

Dịch Cận Ninh thật không dám nói chuyện, vừa rồi nàng hiểu lầm ahns, cho rằng Nô Nhi sẽ bị phạt. Không ngờ hán lại rộng lượng như vậy.

Đáng tiếc, trước nay Mạc Liễm Sâm không hề rộng lượng như vậy.

"Vừ rồi... Nô Nhi cắt ngang chúng ta, nàng nói xem... Chúng ta có nên tiếp tục không?" Mạc Liễm Sâm ôm eo nhỏ của Dịch Cận Ninh, tựa đầu trên vai nàng, vẻ mặt ái muội nói.

Dịch Cận Niên kiên trì giao ước bằng miệng: "Không được, chờ một năm."

"Một năm?" Khóa môi Mạc Liễm Sâm hiện ý cười lưu manh: "Phản ứng vừa rồi của nàng... Ờ, thân thể phản ứng với ta, nàng thật thích đụng chạm của ta đúng không? Chẳng lẽ là ta hiểu lầm?"

Vừa rồi... Vừa rồi nàng bị hán làm cho mơ hồ có được hay không! Dịch Cận Ninh muốn giải thích lại biết chuyện này càng giải thích càng hỏng, nàng vẫn là kiên trì nguyên tắc thôi, miễn cho sau này bị ám sè còn không thể trừng phạt hán.

Nàng dẫu môi, đôi môi hồng hồng phớt ánh sáng mê người, Mạc Liễm Sâm nhìn mà không kìm được muốn cắn một cái. Dịch Cận Ninh nhìn thấu ý đồ của hán, vội vàng hán lại: "Ngừng, phải có chừng có mực!"

Lúc trước ản gạt nàng thân phận Thanh Vương còn chưa tính sổ với hán đâu, lúc này con giận cậu nàng còn cha tan, tuyệt không thể để hán chiếm thế thượng phong. Còn có chuyện hán là thủ lĩnh Sát Minh, chuyện này nếu không phải A Trục chủ động khai báo thì không biết hán còn muốn giấu diếm nàng đến khi nào nữa.

Ngẫm lại mà vẫn tức, Dịch Cận Ninh xoay người sang chỗ khác, không để ý tới nam nhân tự cho là đúng này nữa. Cái gì cũng không chia sẻ với nàng, có nước mắt cũng tự mình nuốt, có khổ cũng tự mình gánh. Đã yêu nhau, cần gì khiến bản thân quá mệt mỏi, thêm một người chia sẻ sẽ không được sao?

"A Sâm, sau này... Đừng liều mạng chống đỡ, chàng phải nhớ kỹ, thiếp đã là vợ của chàng!"

Mắt Dịch Cận Ninh ngập nước, nước mắt doanh tròng nhưng thế nào cũng không chịu rơi xuống

Mạc Liễm Sâm từng rất khổ sở, cái gì hán cũng không muốn chia sẻ cùng người khác. Dịch Cận Ninh vì ản khổ sở, vì hán sốt ruột cũng vô dụng.

"Được!"

Vươn tay kéo thê từ đang cố nén lệ về phía mình, Mạc Liễm Sâm một mặt nhu tình lau hết nước mắt trong mắt nàng, đã không chịu rơi lệ vậy thì đừng rơi nữa.

"Ta không thích nhìn thấy nàng khóc!"

Giọng nói như một loại rượu ngon của hấn làm nội tâm trống rỗng của Dịch Cận Ninh bỗng chốc tràn đầy, hấn không hy vọng thấy nàng khóc, vậy nàng sẽ không khóc.

Miền cường tươi cười nhưng cười khó coi hơn cả khóc.

"Xấu muốn chết!" Mạc Liễm Sâm mím môi: "Nụ cười từ nội tâm mới là đẹp nhất!"

Tựa như. . . Một lần tại xích đu ở hậu hoa viên của Tướng phủ, một lần tư cười thật tâm ấy, đời này của hấn cứ như vậy bị kéo vào trong.

"Đừng rồi!" Mạc Liễm Sâm nhìn nàng, dịu dàng nói: "Tề tự kia. . . Rất quan trọng, ngàn vạn đừng để xảy ra sai lầm. Bởi vì. . . Chuyện này liên quan đến chuyện nàng có thể được ghi tên chính thức vào gia phả Hoàng tộc, trở thành con dâu Hoàng gia hay không."

Thành viên chính thức của Hoàng thất chẳng phải chỉ cần thành thân là có thể nhập gia phả, điểm này Dịch Cận Ninh thật sự không biết. Mạc Liễm Sâm chậm rãi nói nghi thức tề tự nên chú ý những gì, những thứ kia nhất định phải kiêng dè những thứ kia có thể không cần để ý.

Hấn nói cực kỳ nghiêm túc, nàng nghe nghiêm cẩn, chớp mắt một cái thời gian cứ thế trôi qua. Mạc Liễm Sâm nói cho Dịch Cận Ninh nghe tròn hai canh giờ, hấn cười tủm tỉm nhìn nàng: "Nhớ kỹ được bao nhiêu rồi?"

"Không nhớ kỹ được bao nhiêu nhưng nên nhớ hấn là nhớ được đi!" Dịch Cận Ninh cười cười: "Được rồi đừng đáng vẻ đại thẩm nữa, làm thiệp cũng không được tự nhiên!"

Thực ra nếu như thực sự chuẩn bị mà nói, một tháng này Dịch Cận Ninh đều phải chịu đựng. Hoàng thất tuyển chọn con dâu đều có yêu cầu nghiêm ngặt, giống Hoàng thượng tuyển chọn phi tần, những chính phi của thành viên Hoàng thất khác đều phải trải qua chọn kỹ lựa khéo, rồi sau đó ở trng cung học tập lễ nghi một đoạn thời gian, lại xem xét hiệu quả. Nếu học không tốt hoặc không làm người ta hài lòng thì trực tiếp huỷ bỏ tư cách. Chẳng qua trình tự Hoàng đế tuyển chọn phi tương đối phức tạp mà thôi.

Mạc Liễm Sâm khe khẽ thở dài, nếu hôm tws tẹ Ninh Ninh biểu hiện hơi sai lầm một chút thôi thì không thể vào gia phả, nếu lúc đó huynh đệ Chương Vũ Thành hoặc Dao phi đứng ra có ý quấy rối, vậy thì. . . Hậu quả thật không chịu nổi.

Hấn không có năng lực biết trước, mà là người Chương gia thật sự quá giáo hoạt. Ninh Ninh phế Chương Dẫn Giác, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ. Hấn tựa như có thể nhìn thấy ngày ấy về mặt vĩnh vào đắc ý của Chương Vũ Thành, lấy lại bình tĩnh, hấn nói với dịch Cận Ninh: "Ninh Ninh, nàng phải có sự chuẩn bị, có thể bọn họ sẽ có hành động!"

Dịch Cận Ninh nhàn nhạt đáp lời, không nói gì nữa.

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua, hôm tề tự Dịch Cận Ninh bị cung nữ gọi dậy sớm.

Sáng sớm vẫn không sao, đáng giận nhất chính là cung trang vừa dậy vừa nặng nề này. Thấy một vị ma ma mang theo một đội cung nữ đi tới, phía sau bê theo mấy cái khay, nàng còn tưởng chỉ là quần áo mình nàng, không ngờ. . .

Dịch Cận Ninh mang theo vẻ mặt đau khổ nhìn Mạc Liễm Sâm đứng cạnh nàng cười ngây ngô, nàng có thể không mặc chúng không?

Mạc Liễm Sâm là một "người mù", sao hấn có thể nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Dịch Cận Ninh đây?

Nhưng vài vị ma ma rửa mặt chải đầu cho nàng nhìn ra sự không vui của nàng, bèn than thở khuyên nhủ: "Thanh Vương phi ngài là thành viên Hoàng thất, điểm lễ nghi cơ bản ấy đã chịu không nổi, về sau còn nhiều lễ nghi rườm rà hơn ngài không chịu được liền kêu mệt mỏi ư? Ngài muốn mặc ít một cái e là khó mà được, chuyện này không hợp quy của đâu!" Đây là lễ tiết cơ bản Vương Phi ngài phải tuân thủ, chúng thuộc hạ làm nô tài còn phải tuân thủ hơn ngài rất nhiều đấy!"

Đã qua buổi trưa, Dịch Cận Ninh ăn cơm trưa qua quýt, kéo tay Mạc Liễm Sâm, đỡ hấn đi lên dần tề cao cao. Đi cùng bọn họ còn có thành viên khác của Hoàng thất, tỷ như thái tử, tỷ như Huyền Vương, Quận Vương, còn có vài vị Hoàng tử trưởng thành chưa được phong vương và vị đại ca Hiếu Thân Vương của Hoàng thượng.

Ở trên tề đài tề bái trời thần mới là chính thức tiến vào tông miếu tề bái tổ tiên, dưới mặt trời chói chang Dịch Cận Ninh đứng dưới ánh nắng gay gắt hồi lâu, thẳng đến từng thành viên Hoàng thất đã bái lạy xong mới đến lượt nàng và Thanh Vương.

"Thanh Vương và Thanh Vương Phi tề bái trời thần. . ."

Cò hòng vịt đực bèn nhón của Lưu công công kêu lên, bởi vì hấn là thái giám nên một đường truyền xuống từ trên đàn tề cao cao. Dịch Cận Ninh đỡ trán, đến lượt ai bái tề cũng phải báo cho bách quan tề bái phía dưới, sao Mạc Liễm Sâm không nói với nàng chứ?

Tề bái trời thần, hết thấy đều thuận lợi, Dịch Cận Ninh kém chút nữa cho rằng huynh đệ Chương Vũ Thành và Dao phi sẽ không làm gì nàng. Nàng còn

nghe ngờ có phải bản thân nghĩ nhiều hay không, hiện tại vết thương của Dao phi đã khá hơn, vừa rồi nhìn động tác bái tể của bà ta rõ ràng là tất cả đã tốt rồi.

Lúc tiến vào tông miếu, Mạc Liễm Sâm vụng trộm lau mồ hôi trên trán cho Dịch Cận Ninh, động tác này đúng lúc bị Quận Vương ở phía sau bắt được.

Mạc Dật Hiền kỳ quái liếc Mạc Liễm Sâm một cái, Dịch Cận Ninh thấy hần liếc qua vội nói với Mạc Liễm Sâm: "Vương Gia ngoan, cảm ơn chàng lau mồ hôi cho thiếp, trở về Vương Phi thân ái sẽ cho chàng ăn kẹo hồ lô!"

Nghe lời này của Dịch Cận Ninh, Mạc Dật Hiền mới buông xuống nghi hoặc trong lòng, vừa rồi là mắt hần vụng về sao? Động tác lau mồ hôi cho Dịch Cận Ninh của Mạc Liễm Sâm tự nhiên như vậy, ánh mắt hần mềm mại ấm áp, ánh mắt này thần thái này, hoàn toàn không như một Vương Gia ngốc mù nên có!

Đại môn tông miếu được đóng lại kêu kết một tiếng, bên trong tối đen như mực. Chỉ chốc lát sau, mấy chục cây đuốc và ngọn đèn dầu sáng lên. Dịch Cận Ninh theo mọi người tiến vào bài vị được đặt chỗ trong cùng, phát hiện bài vị nơi này bày biện hơi kỳ quái.

Không đợi nàng nghĩ nhiều, tiếng thét chói tai của thái giám lại vang lên: "Các cung về các phòng chuẩn bị trước, sau thời gian một chén trà lại về đây tiếp tục đại điển tể tự, chính thức lễ bái tổ tiên!"

Nghe thức tể tự chính thức bắt đầu?

Dịch Cận Ninh còn đang suy ngẫm đây là một loại nghi thức kỳ quái cỡ nào, làm sao có thể có phòng từng người? Căn phòng kia dùng để làm gì?

Mạc Liễm Sâm kéo nàng đi theo một cung nữ về phòng của bọn họ, đó là một gian phòng nhỏ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nữa, bên trong chỉ có một cái giường lớn và một bộ bàn ghế, bên cạnh là một hộc tủ lớn.

Bỗng nhiên cung trang trên người Dịch Cận Ninh nét ra một vết rạn nhỏ, nàng nhú đầu mày, kinh ngạc nhìn về nagun tử lớn ở một bên, lại nhìn phu quân mình.

Trong ngăn tủ có cái gì?

"Chàng nói đúng, bây giờ. . . Bắt đầu!"

Trong một căn phòng khác, Dao phi và huynh đệ Chương Vũ Thành đứng chung một chỗ, thần sắc quái dị.

"Huynh nói xem, nàng ta sẽ thay cung trang trong ngăn tủ chứ, nàng ta phát hiện gì đó trong ngăn tủ thì sao?" Dao phi nhìn về phía nhị huynh Chương Vũ Hùng của mình, vẻ mặt nôn nóng.

Chương Vũ Hùng khoát tay: "Đừng nóng vội, ma ma đưa cung trang là người của ta, bà ấy làm việc ta yên tâm!"

"Cái đó trong ngăn tủ chạy ra sẽ không sợ Hoàng thượng trách tội chứ?"

Chương Vũ Thành cũng thật kinh ngạc, bỏ thứ kia vào ngăn tủ Dịch Cận Ninh, đến nay có thể nhân cơ hội trả thù Dịch Cận Ninh, thứ hai có thể thử nền tảng của Mạc Liễm Sâm. Nhị đệ và Huyền Vương từng nói thương tổn của Mạc Liễm Sâm đã sớm khỏi, nhưng vẫn đang giả ngu giả mù, lừa bịp thế nhân.

"Rốt cuộc là cái gì, có xúc phạm đến Hoàng thượng hoặc người chính chúng ta không? Dao phi tỏ vẻ thật nghi hoặc, lần trước bà ta bị Vạn Quý phi đánh bản tử, trong lòng luôn ghi hận Dịch Cận Ninh.

Hôm nay tể tự, nhận được tin tức huynh đệ mình sẽ đối phó với Dịch Cận Ninh bèn xin Hoàng thượng cho đi cùng. Kỳ thực, thấy địa vị bà ta đứng đầu bốn vị phi tử nhất phẩm quý thực hiện đức? Chớ nói đến tể tự tông miếu, chính là đến vị trí hơi có liên quan cũng không có, nếu không phải Hoàng thượng cung chiều bà ta, tối hôm qua mới đáp ứng thỉnh cầu của bà ta, bà ta cũng không thể đến đây.

Bà ta hơi nhú mày, hôm nay mí mắt giật mạnh, không phải điềm tốt!

"Sẽ không, con hồ lớn trán trắng điều tinh kia trải qua sự huấn luyện của thuần thú sư chuyên môn, hơn nữa xiêm y trên người Dịch Cận Ninh bị hạ vài thứ, con hồ lớn này hẳn sẽ không làm thương những người khác."

Chương Vũ Hùng cũng không xác định lắm, chính là thuần thú sư này nói sẽ không xảy ra chuyện, bây giờ ông ta cũng chỉ có thể đánh cược một lần.

Trong phòng Dịch Cận Ninh, nàng và Mạc Liễm Sâm căng thẳng nhìn ngăn tủ, không động vào nó. Không cần đoán cũng biết trong đó thả mãnh thú gì, bởi vì vừa rồi nó đã gầm lên giận dữ, nghe qua như đã lâu chưa được ăn.

"Làm sao bây giờ?"

Ý Dịch Cận Ninh là nàng muốn chạy ra. Mạc Liễm Sâm tự nhiên hiểu được nhưng xiêm y Ninh Ninh. . .

Hắn cẩn thận nhìn tầng tầng cung trang thập nhị trọng của nàng, mỗi một lớp chỗ khâu đều có sơ hở, không cẩn thận nhìn tuyệt không phát hiện. Còn có màu sắc trên quần áo không thích hợp, hắn cảm lên cẩn thận ngửi, là một loại thuốc dẫn, nếu hắn đoán không lầm chính là thuốc dẫn dẫn con hồ kia nhào

tới.

Mây kiếm thăm thúy của Mạc Liễm Sâm nhướn lên: “Ma ma kia bị thu mua rồi!”

“Chúng ta không thể để con hồ kia bị đói lâu!” Dịch Cẩn Ninh híp mắt, hàn quang hơi lộ ra, đây là dấu hiệu nàng phản kích.

Chỉ thấy nàng thong dong thoát từng tầng cung trang trước mặt Mạc Liễm Sâm, lộ ra chiếc quần lụa Vân Yên mỏng màu tím nhạt bên trong cùng, nàng âm thầm thay cái này lúc lấy có đi nhà xí trước khi đến đây. Người hầu hạ nàng, ngoại trừ Tiểu Đào và Nô Nhi, những người khác nàng một mực không tin.

Mạc Liễm Sâm nhìn Dịch Cẩn Ninh một thân lụa mỏng Vân Yên tím nhạt, sang sảng nở nụ cười. Ninh Ninh của hắn quả nhiên không giống người thường!

“A Trúc!”

Mạc Liễm Sâm kêu to một tiếng, không biết A Trúc xuất hiện từ chỗ nào, cầm trong tay một bộ cung trang. Đây là hần chuẩn bị tốt từ trước cho Dịch Cẩn Ninh, nếu Ninh Ninh không mặc cung trang ra ngoài, chỉ biết sẽ bị bêu danh bất kính tổ tiên, cũng gây bất lợi cho nàng.

Dịch Cẩn Ninh dĩ nhiên hiểu được dụng ý của MẠC LIỄM SÂM, nàng tỏ ý MẠC LIỄM SÂM và A Trúc quay lưng lại, nhanh chóng đổi quần áo, cũng không biết tự bao giờ A Trúc đã biến mất.

“Đi thôi, thời gian không còn nhiều nữa!”

Mạc Liễm Sâm dặn dò một câu, kéo tay Dịch Cẩn Ninh ra cửa.

“Con hồ kia. . .”

“A Trúc sẽ làm tốt tất cả!”

Mạc Liễm Sâm thuận tay từ trên cung trang đã đổi của Dịch Cẩn Ninh lén lút lấy ra một mảnh vải màu sắc không giống lắm đặt vào tay Dịch Cẩn Ninh, cười nói: “Ta biết rõ nàng cần cái này!”

Trừ mỗi người từng phòng, huynh đệ Chương Vũ Thành và Dao phi rất kỳ quái, sao Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh lại không có việc gì? Nhìn lại xiêm y trên người Dịch Cẩn Ninh đã đổi quần áo, vì sao con hồ kia vẫn chưa ra? Chẳng lẽ bọn họ không mở ngăn tủ kia?

Vừa nghĩ tới, trong điện mọi người nghe thấy tiếng gầm giận dữ, không. . . Là tiếng gầm giận dữ của mãnh thú.

“A! Là một con hồ. . .”

Không biết ai hét lên một tiếng.

Thành viên Hoàng thất ngoại trừ hành động của Hoàng thượng còn có uy nghiêm và mấy vị đại nhân đứng cùng Thân Vương ra thì người người đều hét chói tai.

Xông! Một bình hoa cao bằng người trong tông miếu bị vỡ nát.

Grào.

Lại một tiếng hồ kêu, toàn bộ người trong tông miếu sợ đến mức hét chói tai.

Trong lúc nhất thời, âm thanh hỗn loạn, tiếng giẫm đạp và chạm lẫn nhau, âm thanh bài vị rơi xuống đất nổi lên tứ phía.

“Tất cả mọi người dừng sợ, không có gì đáng sợ cả, không có mãnh thú, chỉ là tiếng kêu thôi!”

Tể sư duy trì trật tự là Lễ bộ thượng thư tận lực trấn an, lại không chống lại được mottj tiếng rống lên đáng sợ khiến mọi người rung động.

Sắc mặt Hoàng thượng cũng trắng bệch, trong ngày quan trọng như này là ai quấy rối?

Trên khuôn mặt uy nghiêm của ông là sát ý nồng đậm, xem ra có người muốn Hoàng đế là ông chết rồi!

“Người đâu, mở cửa!”

Mệnh lệnh Hoàng thượng vừa mới phát ra, một đồng người lập tức chen lấn tới cửa, nhưng cả quá nhỏ, người lại quá nhiều, khó mà chen ra được.

Con hồ này quả nhiên được A Trúc thả ra, nó vừa ra lập tức xông về phía Dịch Cẩn Ninh, dọa những người đứng cạnh nàng. Người người thất kinh, sắc mặt trắng bệch.

Dịch Cẩn Ninh vội vàng né tránh, công phu trong nháy mắt, không mấy người thấy rõ động tác của nàng, Quận Vương Mạc Dật Hiền lại thấy rõ ràng

rành mạch.

Chỉ chớp awmts một cái, cũng tại một cái chớp mắt này, Mạc Liễm Sâm đã dán tại cửa. Ninh Ninh đặt miếng vải này trên người thật sự quá mức nguy hiểm. Thấy nàng hiểm hiểm né tránh, gần như theo bản năng muốn chạy qua ôm lấy nàng, nhưng là lý trí dừng lại bước chân. Nhiều người như vậy, nhất là bọn Xương Ấp hầu, hẳn không thể dễ lộ.

“A, hồ thật, mọi người chạy mau!”

Trong nỗi kinh hoàng, không biết ai hét lên một câu.

Cửa lúc này lại càng là chen lấn, Hoàng đế được chúng thân binh bao vây, bảo vệ bên trong. Một đội cấm vệ quan toàn thân võ trang đề phòng, người ngồi cấm vệ kiểm trong tay nhưng không ai dám tiến lên trước. Mãnh hổ đói bụng thực đáng sợ!

Con hổ này nắm đúng vị trí Dịch Cận Ninh đã đến cạnh Dao phi, nhì nàng như muốn tránh con hổ này, thực ra là dùng tốc độ cực nhanh dặt miếng vải trên người Dao phi, sau đó lại nhanh chóng vọt đến bên kia.

Lúc này tất cả mọi người thật hoảng loạn, đều tự vội vàng chạy trốn chết, ai mà quản được thân thủ bộ pháp quý dị của rDịch Cận Ninh chứ? Đến bản thân Dao phi cũng cuống quýt trốn tránh.

Chỉ lát sau, Dịch Cận Ninh trốn tránh một mối, đứng một bên không động đậy nữa, nơi nhiều người cũng là nơi tốt che giấu nàng. Con hổ này đuổi theo mắt thấy sẽ bỏ nhào vào Dịch Cận Ninh. Huỳnh đệ Chương Vũ Thành và Dao phi đều hiện tươi cười đạt được, kế hoạch của bọn họ thành công rồi.

Sau đó, kỳ tích đã xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, con hổ này lại đổi đầu không bỏ nhào qua cản Dịch Cận Ninh, ngược lại chuyển hướng về phía Dao phi đang hà hê tự đắc.

“Không!”

Quý phi được Hoàng thượng cưng chiều bị con hổ theo dõi, hét to một tiếng, hoảng sợ trợn trừng hai mắt.

Huỳnh đệ Chương gia cũng há hốc miệng, trằm miệng một lời kinh hô: “Dao muội!”

“Mẫu phi!”

Huyền Vương vốn thấy Dịch Cận Ninh bị hổ truy đuổi bên ở một bên xem kịch vui, hẳn không rõ kế hoạch hôm nay của các trưởng bối, nghĩ ở một bên chỉ cần phụ hoàng gặp nạn ách lập tức tiếng lên cứu giá. Lại không ngờ thân mẫu phi lại bị quân lấy, lúc này ách hét to một tiếng, phi thân qua.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10: Hổ đói cắn người

Nghìn cân treo sợi tóc, Chương Vũ Hùng thoáng nhìn qua thuần thú sư nguy trang thành thị vệ, dùng ánh mắt ý bảo hán nhanh thức giục con hổ đói này bỏ nhào qua cản Dịch Cận Ninh.

Thuần thú sư nhận được mệnh lệnh, lặng lẽ từ trong tay áo lấy ra một cái chuông nhỏ đồng đưa vài cái. Nhưng chỉ thấy con hổ đói này ngày càng hung mãnh lao về phía Dao phi.

Dao phi sợ tới mức mặt không còn chút máu, đã sớm cứng đờ. Dịch Cận Ninh nhìn động tác của thuần thú sư, chẳng biết tự lúc nào đã đi đến cạnh Mạc Liễm Sâm cười cười, lại che giấu ý cười nơi đáy mắt. Đấu với nàng ư? Dao phi vẫn hơi non!

Nhưng đúng lúc này Huyền Vương đã phi thân qua. Đúng lúc con hổ đói vồ Dao phi, dùng kiếm chặn lại.

Hổ đói thấy không vồ được Dao phi, lại thêm bụng đói kêu vang đâm ra càng thêm hung mãnh, ngược lại đánh về phía Huyền Vương dùng kiếm chắn nó.

“Hoàng nhi...”

Dao phi thấy hổ đói đánh về phía con yêu, suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Hoàng thượng thấy hổ đói phi thân nhảy lên, phóng qua Dao phi đánh về phía Huyền Vương thì trong lòng cũng căng thẳng.

Huyền Vương há là cái bánh bao mềm, mặc con hổ đói này gây thương tích? Hẳn như con cá chép xinh đẹp xoay người, nhẹ phóng qua đầu con hổ đứng ở sau lưng nó.

Dao phi thấy con trai bình yên vô sự, trái tim dần trên cổ họng nhất thời hạ xuống.

Con trai là niềm kiêu ngạo của bà ta, một Tướng quân Uy Chấn của Tây Việt đã mất, hiện nay có một Huyền Vương, những tiểu quốc xung quanh có ai nghe thấy danh hào con trai bà ta mà không sợ tới mức hai chân phát run? Bà ta cũng đang vì sinh được đứa con tốt, tài tài nên mới luôn được thánh sùng không suy, trong hậu cung ngăn đầu trước mặt đám phi tần trẻ tuổi giai lệ và cấp phẩm cấp khá cao.

Chúng cấm vệ quân thấy Huyền Vương cầm bảo kiếm trong tay phấn đấu quên mình đánh hổ, kịch liệt độ sức cùng hổ đói cũng ào ào cầm kiếm tiến lên, bao vây hổ đói.

Người hiền hay bị bắt nạt, người quả nhiên là hung ác hơn mãnh thú!

Hổ đói thấy cấm vệ quân vây quanh, lại gầm lên giận dữ, chỉ trước quầy rạp trên mặt đất chỉ sau đưa về phía sau vận sức chờ phát động, nó nghe rằng công mình chuẩn bị mở ra một cuộc đại chiến với con người.

Quận Vương Mạc Dật Hiền thấy Huyền Vương một mình chém giết cùng hổ đói, cũng cầm kiếm gia nhập hàng ngũ vây công.

Hai người không địch lại nổi hổ đói hung mãnh, trên người bị cào mấy vết, máu tươi đầm đìa. Dao phi đau lòng nhìn con trai mình, muốn tiến lên lại không dám đành nhì huynh trưởng nhà mình xin giúp đỡ, chỉ thấy trong chớp mắt Chương Vũ Hùng đối diện thuận thủ sự.

Lúc này cửa đã mở rộng, rất nhiều người sợ chết đã chạy mất angrj không thấy tung tích từ sớm, còn có một đám người chờ ở bên cạnh xem kịch vui. Hoàng thượng vẫn chưa đi, hổ đói cũng bị bao quanh, cho nên dù trong lòng bọn họ sợ hãi nhưng vẫn lấy thêm can đảm, dùng chân cnah giữ quanh Hoàng thượng. Nếu bất hạnh bị hổ đói làm tổn thương thật thì cũng có công cứu giá, không như những người đi trước, khẳng định ngày sau sẽ bị Hoàng thượng bài xích.

Mạc Liễm Sâm lạnh mắt nhìn động tác của mấy người này, khẽ cười một tiếng, che chở Dịch Cận Ninh, tay cũng nắm thật chặt. Hổ đói này thật sự là quá đói rồi, cũng không biết Chương Vũ Hùng bỏ đói con hổ này bao lâu, ai biết Huyền Vương và Mạc Dật Hiền có thể khống chế nó hay không? Hắn vẫn là cẩn thận bảo vệ Ninh Ninh mới tốt, miễn cho nàng chịu tai vạ, vừa rồi nàng mang miếng vải kia trên người dọa hắn sợ rồi. Thực không nên cho nàng miếng vải này, hắn đúng là lảm chuyện!

Dịch Cận Ninh cảm kích nhìn hắn một cái, lui đến một nơi an toàn, mặc hắn giữ bản thân mình trong phạm vi an toàn. Cách một lúc lâu Huyền Vương và Quận Vương vẫn chưa thể khống chế hổ đói, còn làm cho nó nhảy ra khỏi vòng vây. Trong lòng những người lưu lại nhìn kêu khổ, đúng là hồi hận không nên lưu lại làm đối tượng tấn công của hổ đói. Người người lại chạy tứ tán, ào ào chen lấn về phía cánh cửa.

Người ở đây nhiều lắm, cung thủ không tiện ra tay. Con hổ đói kia đi loạn mấy cái, trần trọc đến bên Hoàng thượng.

"Hộ giá!"

Chân Hoàng thượng không ngừng run lên, giọng nói cũng không còn uy nghiêm ngày trước. Con hổ đói này đến Huyền Vương và Quận Vương cùng ra tay nà chưa thể chân trụ, một đế vương không biết võ công như ông sao có thể thoát khỏi móng vuốt sắc bén của nó.

Mắt thấy con hổ này nhảy qua sự bao vây dày đặc của thị vệ, trực tiếp nhả đến phạm vi an toàn của Hoàng thượng, vươn móng vuốt sắc bén, há chiếc mồm to như cái bồn máu xông về phía Hoàng thượng.

"Người đâu, hộ giá!"

Hoàng thượng cuống quýt trốn tránh, lại bị hai móng vuốt của hổ đói đè lại bả vai, không thể nhúc nhích. Nếu không phải tin nghiêm đế vương không che phép, ông đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Dịch Cận Ninh rũ mi, che đầy ý cười trong mắt. Miếng vải này vừa rồi bị nàng xé thành hai mảnh, một mảnh cho Dao phi, một mảnh khác. . . Tất nhiên là cho Hoàng thượng.

Người Chương gia muốn nàng chết, vậy nàng cần gì phải nhả từ? Rõ ràng làm người tốt đến cùng, giúp Huyền Vương khiến bọn hạ băng hà!

Xoạt!

Hoàng bào màu vàng sáng chói của Hoàng thượng bị cào rách một đường.

"Hoàng thượng. . ." Mọi người hô to!

Phần lớn trung thần là quan văn, lấy đầu ra đỡ khí hộ giá chứ, tất cả đều co đầu rút cổ không dám tiến lên một bước, Hoàng thượng nhign mà tròn lòng phát lạnh. Các đại thần phi tử này ngày thường luôn miệng hô to vạn tuế, người người ân cần a dua không ngừng, hôm nay xem như ông thấy rõ người nào mới thực sự bằng lòng hi sinh vì ông.

Cửa đã mở toang, mọi người chạy tứ tán khắp nơi, vì sao Hoàng thượng không đi? Trong lòng Dịch Cận Ninh hoài nghi đã thấy mạc Liễm Sâm liếc đến một ánh mắt nàng hiểu mà.

Hoàng thượng thân là thiên tử, cho dù muốn giả vờ cũng là giả vờ khí thế uy trấn thiên hạ. Huống chi nơi này là nơi tổ tông của ông hội tụ, tổ tiên đều nhìn vào, chẳng lẽ muốn ông sau khi chết không còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông?

Lúc này huynh đệ Chương Vũ Thành vẫn đang giả vờ, run run lui ở một bên, được cấm vệ quân bảo vệ bên trong, không phải bọn họ có võ công sao! Hoàng thượng đại nạn đến nơi lại không một ai có thể khống chế được con hổ đói này, chẳng lẽ người người đều hi vọng Hoàng thượng sớm ngày châu trời?

Bỗng nhiên Dịch Cận Ninh túm chặt ống tay áo Mạc Liễm Sâm, bây giờ Hoàng thượng vẫn chưa thể chết được!

Không, A Sâm không thể bại lộ.

Nàng hít một hơi suy nghĩ một chút, thấy cung thủ đều đã chuẩn bị tốt, nhanh chóng buông cánh tay đang túm chặt Mạc Liễm Sâm ra, nhanh chóng đến cạnh Hoàng thượng, đẩy mạnh Hoàng thượng một cái, bản thân lại bị vuốt hổ đói cào bị thương hai cánh tay.

A!

Dịch Cận Ninh khẽ rên lên tiếng kêu đau đớn, ôm chặt cánh tay ngã trên mặt đất.

Hồ hấp Mạc Liễm Sâm dừng lại, quên mất bản thân vẫn đang giả ngu giả mù, kêu to một tiếng: "Ninh Ninh!"

Dưới chân nhẹ nhàng, lướt qua đỉnh đầu mọi người đến bên người Dịch Cận Ninh. Hiện trường rất hỗn loạn, không ai thấy rõ hẳn đến cạnh Dịch Cận Ninh như thế nào, cũng không ai nghe thấy hẳn kêu cái gì, ngoại trừ Mạc Dật Hiền luôn luôn chú ý Dịch Cận Ninh.

Hoàng thượng bị đẩy ngã thoát khỏi cái mồm to như bồn máu, sau khi tuyệt xử phùng sinh* ông vui sướng rạo rực khắp toàn thân. Ông cảm kích liếc Dịch Cận Ninh một cái, đã thấy nàng nắm chặt hai mắt, nét mặt thống khổ, hai tay máu tươi chảy dài.

*Tuyệt xử phùng sinh (绝处逢生): Ngay lúc không có biện pháp lại có một con đường sống (Theo baike)

“Có ai không, thái y!”

Grào...

Thái y thấy hổ đói kia sắp nhào qua, không ai dám tiến lên.

Hồ gầm ngay trong gang tấc, Mạc Liễm Sâm không quản nhiều như vậy, ôm Dịch Cận Ninh vào gian phòng vốn để nghỉ ngơi lúc trước. Ở đó A Trúc đã chuẩn bị các loại thuốc trị thương.

Phía sau, hổ đói đánh thẳng tới, tai Mạc Liễm Sâm vừa động, ôm Dịch Cận Ninh tránh về phía bên trái.

Bên trái là chỗ huynh đệ Chương Vũ Thành. Trong mắt Chương Vũ Thành và Chương Vũ Hùng mang theo ánh sáng sắc bén, Mạc Liễm Sâm... Tuyệt đối là giả điên!

Lúc này mọi người cũng chú ý đến hành động của Mạc Liễm Sâm, chuyện này... rất không bình thường, Thanh Vương không ngu ngốc nữa à? Còn nhìn được?

Chính là một thoáng chốc, hổ rống lên một tiếng lại dọa mọi người định thần lại. Hoàng thượng cũng bất chấp, mạng không còn còn quan uy nghiêm để vương làm cái gì?

“Tất cả đều là đồ ăn hại, trăm nuôi không các người! Nếu hôm nay không thể giết chết con hổ đói này thì ở đây làm mồi cho nó đi!”

Hoàng thượng trong cơn giận dữ, quát to một trận với đầu lĩnh cấm vệ quân. Ông phát tay áo lên một cái, mang theo mọi người dẫn đầu rời khỏi đại sảnh tông miếu, vứt lại vấn đề khó khăn cho cấm vệ quân muốn tiến lên nhưng không dám. Chương Vũ Thành vừa thấy Hoàng thượng rời đi, ám kính trên tay động một cái, một chưởng phong lao về phía hổ đói đang giương nanh múa vuốt. Hổ đói bị một chưởng ngoạn độc của ông ta đánh, sức lực giảm đi rất nhiều.

Mọi người tản đi không gian trở nên rộng rãi hơn, chúng cung thủ vây quanh. Hổ đói vẫn chưa đứng lên cúi cùng bị những mũi tên nhọn bắn thành tổ ong vỡ vụn, thống lĩnh cấm vệ quân cắt bỏ đầu hổ đói mang đi cho Hoàng thượng nhìn.

Vài vị thái y theo tới cũng đỡ Huyền Vương và Quận Vương vào căn phòng ban đầu, trị thương cho họ quan trọng hơn.

Trên tay Hoàng thượng bị quấn băng vải, chỉ nhìn thoáng qua liền để thái y tùy thân khám nghiệm đầu hổ này, ông làm Hoàng đế nhiều năm như vậy dĩ nhiên biết con hổ đói này bị hạ thuốc độc, rất có khả năng chính là cố ý đặt ở tông miếu làm ông đột ngột băng hà, soái vị.

Hiện tại Thái tử không tốt, cả ngày chơi bỏ lêu lổng, rất nhiều đại thần đều ào ào đứng thành hàng bên Huyền Vương. Nhưng hiện tại Xương Ấp hầu phu đã phát triển chắc chắn, thế lực của Dao phi ở hậu cung cũng được củng cố. Nếu không phải ông luôn chèn ép Dao phi thăng vị chỉ sợ huynh đệ Chương Vũ Hùng trực tiếp bức vua thoái vị rồi.

Năm nay ông mới bốn mươi lăm tuổi đã có người muốn ông chết, tốt, tốt lắm! Cả con của ông mà cũng nghĩ như vậy, vậy ông còn có gì tốt để nói?

Thái y khiêm nhường từ thì phân công nhau khám nghiệm đầu hổ, phát hiện trong đầu hổ quả nhiên bị bỏ thuốc, hình như là một loại dược vậy chống chế

được tinh thần.

Nam Lăng!

Hoàng thượng đảo mắt lạnh qua bức họa treo trên tường, bức họa này là một nữ tử tuyệt mỹ.

Lạc phi!

Không ai biết Lạc phi chính là công chúa Nam Lăng, ngoại trừ MẠc Thắng Các ông.

Nam Lăng thừa thãi bí được, tinh thông các loại bí thuật, là một uy hiếp lớn với Tây Việt. Năm đó ông dùng hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt xoay vòng Lạc phi, sau đó lại phóng hỏa thiêu chết bà, muốn tiêu hủy hoàn toàn bí thuật Nam Lăng. Không nghĩ tới bà ta còn để lại một cánh tay, lên truyền bí thuật của nữ đế Nam Lăng cho người thừa kế đã tuyển chọn từ trước, thì ra lúc bà gả vào Tây Việt đã sớm có dự đoán trước.

MẠc Thắng Các thờ dài một hơi, nhìn nữ tử trong bức họa, trong mắt bật kín một tầng sương mù. Nữ tử ông vừa sợ lại vừa yêu này, ông không thể có được hoàn toàn, chỉ có thể... hủy diệt. MẠc Liễm Sâm vẫn không biết mẫu phi của ảm chính là phụ hoàng là ông đây thiêu sống.

Ông là Thắng Ca của bà, cũng là kiếp số của bà.

Quay lưng về phía thái y khám nghiệm tử thi, cổ nắn chua sót trong lòng, trong lòng MẠc Thắng Các không có mùi vị gì. Ông là một thế hệ đế vương cũng không thể có được hạnh phúc của người bình thường. Ông chỉ chờ đợi người mình yêu có thể an tâm ở cạnh mình mà thôi, lại không thể, vì sao không thể chứ?

"Hoàng thượng?"

Thái y và người khám nghiệm tử thi thấy bỗng nhiên Hoàng thượng xoay người qua chỗ khác, khỏe mắt như có giọt nước lăn xuống, đều kinh ngạc không thôi. Thiên tử cũng ó chuyện phiền lòng, thiên tử cũng sẽ rơi lệ!

Hoàng thượng quay người lại, bọn họ rất ăn ý cúi đầu, tỏ vẻ không phát hiện gì hết. Giờ phút này giả câm giả điếc mới tốt, uy nghiêm thiên tử bọn họ há có thể khinh phạm?

"Nói!"

Hoàng thượng bước đến long ý, ngồi xuống, có một loại khí thế không gian tự uy, đây là lực uy hiếp tự bản thân đế vương có được, ông cứ như vậy ngồi bên trên cũng có thể ngại uy hiếp chết một đồng người.

Thái y sờ trán không một giọt mồ hôi, khom người nói: "Hoàng thượng, trên móng vuốt sắc bén cào thương người của con hổ đói này cũng sót lại được vật, chúng thần muốn bắt mạch cho Hoàng thượng, tìm tòi nghiên cứu lại!"

Lưng của ông cúi càng thấp, vừa rồi lúc băng bó cho Hoàng thượng ông quá sợ hãi rồi, không chú ý tới miệng vết thương trở nên trắng bệch là do được vật gây ra. Lúc này nhanh chóng rửa sạch cho Hoàng thượng, miễn cho thuốc kia có tác dụng phụ, làm tổn thương long thể không nói, cái đầu của thái y trong trong thái y viện nho nhỏ của ông sẽ phải dọn nhà.

Hoàng thượng ừ một tiếng, vươn cánh tay để thái y xử lý vết thương. Vừa vặn xử lý xong, chỉ thấy hai cảm quân áp một người cũng mặc trang phục y hệt liền.

"Hoàng thượng, người này là gian tế ẩn núp trong cảm vệ quân!" Một Cảm vệ quân trong đó quỳ trên mặt đất cất cao giọng nói: "Có thuộc hạ tuần tra ở ngự hoa viên phát hiện người này đang lén lút thu dọn gói đồ muốn lẫn trốn, bị thuộc hạ bắt được, khảo vấn mới biết được người này chính là thuần thú sư Nam Lăng, con hổ đói chính là hắc ở phía sau thảo túng!"

Thì ra là thế, Nam Lăng quả nhiên thông đồng cùng phản đồ Tây Việt!

"Hung phạm sau màn là ai?"

Hiện tại MẠc Thắng Các nóng lòng muốn biết rốt cuộc là ai ở sau lưng đào góc tường của ông.

"thuộc hạ vô năng, không thể hỏi ra!"

"Kéo xuống, nghiêm hình tra tấn, phải ép hỏi ra hung phạm sau màn!"

Hoàng thượng nhìn chằm chằm thuần thú sư bị đánh chết khiế, thấy cảm hắc đã bị tháo xuống, khỏe miệng tràn ra máu tươi, trên người bị đánh huyết nhục mơ hồ. Giờ phút này quỳ rạp trên đất thờ dõc, ông chán ghét xoay đầu.

"Vâng!"

Cảm vệ quân kéo thuần thú sư ra ngoài, MẠc Thắng Các cũng khoát tay để thái y và người khám nghiệm tử thi lui xuống.

Ông chấp tay nhìn nữ tử cười đến ngọt ngào duyên dáng trong bức tranh kia, một mặt phiền muộn.

Lạc Nhi, A Sâm . . lớn rồi! Lúc trước ta giết nàng . . Có phải là quyết định sai lầm không?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 11: Bị giục sinh con

Mạc Liễm Sâm ôm Dịch Cận Ninh trở về gian phòng lúc trước, A Trúc vội vàng lấy hòm thuốc ra, đây là thuốc hắc đã chuẩn bị tốt từ trước. Mạc Liễm Sâm từng nói, bất cứ lúc nào, ở đâu cũng phải lo trước tránh họa.

“Ninh Ninh, tỉnh!”

Mạc Liễm Sâm vỗ mặt Dịch Cận Ninh, trên người con hồ kia có thuốc mạnh, thái y rửa sạch phải chùng mấy ngày mới có thể thấy hiệu quả, hắc không muốn mạo hiểm để Ninh Ninh chịu khổ. Hơn nữa chỗ Ninh Ninh bị thương là trên cánh tay, đến bả vai, chỗ đó ảh không muốn để người khác thấy, đành phải tự mình bôi thuốc cho nàng.

A Trúc yên lặng biến ảm không tiếng động, để lại mình Mạc Liễm Sâm bôi thuốc cho nàng.

“A Sâm?”

Dịch Cận Ninh mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong đôi mắt phượng mơ màng ản nhẩn đau đớn khô sờ.

“Đừng!”

Mạc Liễm Sâm cởi áo khoác cho nàng, Dịch Cận Ninh nhanh tay bắt lấy tay hắc. Tuy mắt nàng không thể mở to nhưng đầu óc vẫn còn chút ý thức. A Sâm thoát quần áo của nàng, nàng mẫn cảm như vậy há có thể không biết?

“Hả? Ninh Ninh!”

Mạc Liễm Sâm nhú mày, Ninh Ninh đang chối bỏ mình.

Không biết là có ý thức hay vô ý thức, trong lòng Dịch Cận Ninh mơ hồ cảm thấy bản thân không muốn cho người khác chạm vào người mình, nàng thật không rõ bản thân là làm sao nữa, ngày nào đó nửa tháng trước nàng còn có thể chấp nhận, bây giờ lại có thể đến cởi quần áo bôi thuốc cũng không xong.

Chẳng lẽ ảm ảnh tâm lý kiếp trước đang tác quái, khiến hôm nay trong lúc hôn mê có sự cảnh giác?

Nàng buông tay Mạc Liễm Sâm ra: “Không sao, chàng cởi đi!”

Mạc Liễm Sâm thuận lợi cởi áo khoác của nàng ra, sau đó là áo trong, chỉ để lại cái yếm màu tím nhạt thêu uyên ương hí thủy. Hắc nhìn khoảng da thịt mềm mại lộ ra bên ngoài, cúi đầu, vát bỏ chút tạp niệm, chuyên tâm bôi thuốc lên cánh tay cho Dịch Cận Ninh.

Dịch Cận Ninh không bỏ qua vành tai yên lặng hơi phấp hờng của hắc.

Thuốc mỡ lành lạnh bôi lên người, Dịch Cận Ninh hít một hơi, miệng vết thương đau rát! Nàng đúng là tự tìm tội, Hoàng thượng không có người cứu thì liên quan gì tới nàng chứ, bây giờ lại liên lụy đến bản thân rồi.

Chỉ chốc lát sau, Dịch Cận Ninh cảm thấy miệng vết thương không đau như trước nữa, nàng rất tò mò thuốc hay Mạc Liễm Sâm mang đến: “Thuốc này là thánh thủ diệu Cốc cho chàng à?”

Thuốc của thánh thủ Diệu Cốc trên cơ bản đều là kiệt tác của mình ông, ngoại trừ bí phương độc nhất vô nhị phải phối với tâm pháp vô thượng nghiên cứu luyện ra đan dược.

Mạc Liễm Sâm ừ một tiếng: "coi như vậy!"

"Con hồ đối kia sao rồi?"

Nàng muốn hỏi chính là chuyện bên ngoài đã xử lý ra sao rồi?

"Dao phi và mấy phi tử đều bị vuốt hồ làm bị thương, Hoàng thượng bị thương nàng cũng thấy rồi, thật không nên để nàng đi vuốt râu hồ!" Mạc Liễm Sâm nói đoạn lại tự trách: "nếu ta có thể luôn giam cầm nàng bên người thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy rồi!"

Huyền Vương và Quận Vương đều bị thương, thật kỳ quái, không phải mấy người đó đều là cao thủ à? Chẳng lẽ trước mặt Hoàng thượng người người đều muốn giấu kín mũi nhọn?

"Sau này là Chương Vũ Thành ra tay, làm vỡ nội tạng con hổ kia, cung thủ nhất được món hời!"

Trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp của hán trăn đầy giễu cợt, cảm vệ quân của Hoàng đế ngay cả một con hổ đói mà cũng bó tay hết cách, giang sơn này không xảy ra vấn đề chính là việc lạ.

"Hoàng thượng đánh thần thú sư kia chết khiếp, cũng không thấy người đó khai cung, rốt cuộc là một hán tử. . ."

Mạc Liễm Sâm cứ thế tự nói, Dịch Cận Ninh nghe, thời gian trôi qua nhanh.

"Đỡ chưa?" Động tác mềm nhẹ của Mạc Liễm Sâm khiến Dịch Cận Ninh quên đi đau đớn, thoải mái không muốn để hán dừng lại động tác bồi thuốc nhanh như vậy.

"Đỡ rồi!"

Mạc Liễm Sâm khẽ cười, tất cả trên khuôn mặt tuần tú đều là ý cười. Ninh Ninh không cự tuyệt hán, cũng không bài xích hán nữa rồi.

Chuyện bên ngoài cũng xử lý xong, Hoàng thượng cũng triệu tập mọi người trở về tiếp tục tế tự, chỉ là thấy rất nhiều trình tự Dịch Cận Ninh cũng nhẹ nhõm hơn không ít.

Trở lại điện Thừa Ân, Thái hậu phái người qua đây an ủi một chút, tặng ít thuốc bổ.

Dịch Cận Ninh tu dưỡng trong điện Thừa Ân nửa tháng, nhanh chóng khôi phục như cũ. Hôm nay, Dương ma ma tại cung Từ Ninh tới truyền lời, bảo Mạc Liễm Sâm đi qua một chuyến.

Mạc Liễm Sâm bị kêu qua, tuy Thái hậu không đến tông miếu nhưng cũng biết được tin tức Mạc Liễm Sâm khôi phục như trước. Bà lo lắng sau khi hán biết sự thật ban đầu sẽ trách cứ Hoàng tổ mẫu là bà, bởi vì bà mới là hung thủ hại chết mẫu phi hán! Tích tụ trong lòng nửa tháng, abf vẫn quyết định nói rõ ràng với hán mới tốt.

Thân thể Dịch Cận Ninh cũng không kém lắm, lại là bị thương cánh tay, nên nàng cũng đi theo đến cung Từ Ninh của Thái hậu. Nửa tháng này nàng gần như mỗi ngày nằm trên giường, người cũng sắp nổi mốc đến nơi rồi.

Thời gian này mỗi ngày Nô Nhi đều chạy ra ngoài, trong tay người nào có thẻ bài của phủ Thanh vương đều có thể ra vào cửa cung tùy ý. Hiện tại tiểu binh ở cửa thành nhìn thấy Nô Nhi ra ngoài đều không cần xem thẻ bài, cứ thế cho Nô Nhi ra ngoài. Nô Nhi cũng là một cô nương hào phóng, ngoài thành có đồ ăn ngon đồ chơi hay đều mua cho đại ca thủ thành, mỗi người một ít, đồ những tiểu binh này mặt mày hớn hở.

Tiểu Đào đợi cạnh Dịch Cận Ninh trông miệng vết thương của Dịch Cận Ninh mỗi ngày lại chuyển biến tốt đẹp, trong lòng kiên định không ít. Nàng giúp tiểu thư rửa mặt chải đầu một hồi rồi theo ra ngoài.

Trên đường đi nàng hơi căng thẳng, mắt A Sâm tốt lắm, đầu óc cũng linh hoạt, không biết sau khi Thái hậu biết rõ sẽ có phản ứng ra sao. Nếu bà biết A Sâm một mực giả ngu giả mù, có thể tức giận hay không?

Tay không tự giác nắm chặt tay Mạc Liễm Sâm, hán nắm lại tay nàng dịu dàng nói: "Ninh Ninh đừng lo lắng, Thái hậu là một bà nội tốt!"

Đến cung Từ Ninh, Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm đều quỳ gần Thái hậu.

"Thỉnh an Hoàng tổ mẫu!"

"Đứng lên đi!" Thái hậu nâng đôi tay đeo chỉ giáp* (có ảnh) đòi mời khảm châu báu hoa điệp, nhẹ nhàng chỉ chỗ ngồi bên cạnh: "Ngồi đi!"

Sau khi Mạc Liễm Sâm đỡ Dịch Cận Ninh ngồi xuống, bản thân lại quỳ xuống.

"Hoàng tổ mẫu, cháu trai bất hiếu!"

"Con đứng lên trước đi!" Thái hậu đứng dậy đỡ tay hán: "Thanh Nhi luôn luôn giả ngu giả mù, không hỏi việc triều đình, nhưng lại là lựa chọn thông minh! Chỉ trách ai gia hồ đồ, đến đạo lý dễ hiểu như vậy cũng nhìn không ra."

"Aizz! Ai gia biết con có nỗi khổ, mẫu phi của con. . . Là ai gia có lỗi với nàng! Năm đó nếu không phải ai gia cho nàng vào cung. . ."

"Đừng nói nữa, Hoàng tổ mẫu!"

Mạc Liễm Sâm không muốn nhắc lại chuyện quá khứ, mẫu phi qua đời nhiều năm, hán sớm thành thói quen rồi. Cui h. . . Hán abát hiếu là được, thời gian xoa dịu nội tâm bị thương của hán. Đây cũng là chuyện của mười năm trước, cần gì phải nhắc lại, khiến người rơi nước mắt?

"Được, gia gia không nói nữa!" Thái hậu thấy hán sắp rơi lệ vội ngừng đề tài này lại.

Thái hậu bụng dạ nhân từ, không đành lòng nhìn Mạc Liễm Sâm lại bị tổn thương. Tùy ý Huyền Vương ở trên triều hô mưa gọi gió, đến thái tử cũng phải bận tâm hấn ba phần, chẳng lẽ sẽ không lo lắng một ngày nào đó Tây Việt vị loạn thần tặc tử có tặc tâm đi quá giới hạn?

Trong lòng Dịch Cận Ninh nghi hoặc, chau mày liền bị Thái hậu nhìn thấu ngờ vực trong lòng.

“Huyền Vương là một hạt mầm tốt, đáng tiếc. . . Xương Ấp hầu thực sự quá càn rỡ rồi. Dao phi là đồ ngu xuẩn, chỉ nghĩ đến huynh đệ nhà mình, cũng không thấy được Hoàng thượng sủng ái nàng, thật là tức chết ai gia! Yên tâm, Hoàng thượng còn trẻ, hấn là con trai ai gia, ai gia biết bản lĩnh của hấn. Choe mèo hành động sau lưng, trong lòng chúng ta đều đã biết!”

Thái hậu nói tới đây, nhìn lướt qua Mạc Liễm Sâm, Dịch Cận Ninh tinh mắt bắt giữ được một tia chờ mong trong mắt bà.

“Được rồi, đừng bàn chuyện không thoải mái này, chúng ta là người hậu cung, không được tham gia vào chính sự! “

Tâm tình Thái hậu thật tốt, biết rõ Mạc Liễm Sâm không ghi hận bản thân, tảng đá to trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống. Đến Dương ma ma cạnh bà cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Thái hậu cũng hiểu rồi, bà đã nói sớm, Thanh Vương là người hiểu chuyện, sẽ không trách Thái hậu!

“Thái hậu. . .”

Dịch Cận Ninh vừa gọi một tiếng đã thấy Thái hậu nhìn nàng một cái, nàng vội sửa miệng: “Hoàng tổ mẫu!”

Thái hậu cười hề hề kéo tay nàng, vẽ mặt ái muội: “Ngoan, Ninh Nhi và Thanh Nhi thành thân lâu như vậy, hấn đã xong chuyện tốt này?”

Lời nói của Thái hậu làm Dịch Cận Ninh lung túng, ngượng ngùng cúi đầu.

“Đứa nhỏ này. . .” Dịch Cận Ninh vừa vào cửa, Thái hậu trực giác nàng và Thanh Nhi hẳn là vợ chồng ân ái mới đúng, sao lâu như vậy vẫn chưa viên phòng?

Ánh mắt oán trách của Thái hậu lướt qua, Mạc Liễm Sâm cũng bị bà nhìn có chút ngượng ngùng, hấn đều giả vờ làm Vương Gia ngốc mù, há có thể không roc ám chỉ của Thái hậu?

Thái hậu bắt hấn ngày đêm thu phục Ninh Ninh, để cho bà ôm chát trai!

Dịch Cận Ninh thấy ánh mắt Thái hậu nhìn đắm đắm vào bụng mình, trên mặt càng đỏ bừng. Nàng xoắn khăn, trong lòng không ngừng thấp thỏm, nếu Thái hậu bắt nàng sinh một đứa bé thì làm sao bây giờ?

Quả nhiên là tốt thì không linh, hỏng thì lại linh lắm, sau khi Thái hậu cười tủm tỉm đánh giá bụng nàng một hồi lại nhìn mông và người nàng không ngừng khen: “Là đứa bé dễ sinh!”

“Như thế nào, chuẩn bị tốt chưa, bao giờ cho ai gia một đứa chất trai?” Thái hậu bĩu môi, kéo tay Dịch Cận Ninh, hơi bất mãn nói: “Con và Thanh Nhi đã thanh thân lâu nh vậy cũng không thấy chút tin tức nào, các con thật làm ai gia sốt ruột!”

Chúa trai của Thái hậu cũng không phải không sinh chất trai cho bà, còn có vài người cùng sinh nữa kia! Dịch Cận Ninh bĩu môi, cái gì gọi là không có chút tin tức hả? Là nói nàng và Thanh Vương không truyền ra tin tốt, hay là chuyện không viên phòng?

“Khụ khụ. . .”

Thái hậu thấy Dịch Cận Ninh đỏ mặt không nói chuyện, cho rằng nàng ngẫm đồng ý lời nói của mình, vui vẻ kéo tay nàng thảo luận vấn đề giới tính đứa nhỏ sau này.

“Ninh Nhi con nói xem, con và Thanh Nhi nêu sinh một bé gái thì thật tốt, lớn lên vừa giống Thanh Nhi vừa giống con, khuynh quốc khuynh thành, hạ bậc mẫu phi của Thanh Nhi xuống. . .”

Mạc Liễm Sâm toét miệng nghe Thái hậu lải nhải, không hề nói chen vào, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Dịch Cận Ninh mà trong lòng trộm vui vẻ. Nếu Thái hậu có thể thuyết phục Ninh Ninh sinh một đứa bé cho hấn, vậy kỳ hạn một năm nàng rồi chẳng phải là có thể kết thúc sớm rồi!

“À, sinh bé gái thôi cũng không đủ! Nuế sưa này Thanh Nhi không có người thừa kế thì không ổn, tuy ai gia không quan tâm con trai hai con gái nhưng chúng ta là huyết thống Hoàng thất, phải lưu lại huyết mạch cho Thanh Nhi. . .”

Thái hậu nói một hồi lớn, Dịch Cận Ninh nghe mà đầu óc choáng váng, nói đi nói lại vẫn là muốn nàng sinh nhiều con mà thôi. Nàng cúi đầu, mặt như sắp vui xuống đất, Thái hậu vẫn không buông tha nàng. Hu hu biết trước đã không tới.

“Hoàng tổ mẫu, khụ khụ. . .”

Mạc Liễm Sâm thấy Thái hậu vẫn đang có xu thế tiếp tục nói, vội vàng tỏ ý bà dừng lại. Nếu thực nói tiếp như vậy đừng nói sinh đứa nhỏ, đến chạm vào nàng cũng không được nữa kia. Nhìn xem, trời sắp nhá nhem rồi!

“Được rồi, có thể nói ai gia đã nói rồi!”

Trước khi đi, Thái hậu lại không ngừng ám chỉ nàng muốn sinh cho bà một chất trai, tốt nhất đêm nay lập tức bắt đầu kế hoạch tạo người.

Mạc Liễm Sâm cúi đầu, phát ra muội chuỗi tiếng cười như rượu nguyên chất say lòng người, Dịch Cận Ninh nghe mà trong lòng rung động.

Tối nay. . . Nàng có nên tuân thủ một chút không?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12: Cuối cùng cũng động phòng

Trở lại điện Thừa Ân, khuôn mặt hồng hồng của Dịch Cận Ninh vẫn mang theo thẹn thùng nhàn nhạt. Mạc Liễm Sâm kéo tay nàng, bàn tay hần bao bọc bàn tay nhỏ bé mịn màng của nàng trong sự dịu dàng.

“Ninh Ninh, tối nay... chúng ta...”

Mạc Liễm Sâm không nói tiếp câu sau, ám hiệu rõ ràng như vậy bảo hần sao có thể nói với tiểu cô nương Ninh Ninh chưa lối sự đời này chứ.

Thức giục và nhắc nhở ái muội của Thái hậu khiến nàng vô cùng xấu hổ, hần còn nói trực tiếp như vậy nữa. Dịch Cận Ninh có phải sẽ lập tức nhảy dựng lên cho hần ngủ sán lần nữa không?

Trong lòng hần đủ loại rối rắm, ngập ngừng chờ Dịch Cận Ninh chủ động. Nhưng hình như Dịch Cận Ninh vẫn chưa phục hồi lại tinh thần từ trong những lời lái nhai của thái hậu, thật vất vả mới hoàn hồn thì Tiểu Đào bụng bữa tối tiến vào.

Tiểu Đào đi theo Dịch Cận Ninh đến cung Từ Ninh, lời của Thái hậu nàng đều nghe thấy, tiểu thư và Vương Gia vẫn chưa viên phòng, trách không được hôm đó Nô Nhi bị răn dạy xong thì thông suốt, không dám lại tự ý xông vào phòng tiểu thư.

“Ăn com trước đi!”

Tiểu Đào sai người lấy thức ăn từ trong hộp đựng ra, dọn xong bát đĩa hờ chủ nhân dùng bữa.

Bữa com này ăn có chút không biết ngon là gì, Dịch Cận Ninh nhắm nuốt một viên hải sản, ngày thường ăn cảm thấy sáng khoái thon nhảnh đêm nay lại hoàn toàn không có vị này.

Mạc Liễm Sâm ân cần gấp thức ăn cho nàng, nhìn nàng ăn xong mới ăn. Đêm nay nhất định hần phải thu phục Ninh Ninh, bằng không làm sao còn có thể lẫn lộn trong Sát Minh nữa?

Bây giờ đến A Trúc cũng khinh thường hần, Tiểu Đào còn chưa gả cho hần nhưng đã thành người của hần rồi, Dịch Cận Ninh gả cho mình hơn một tháng, đến chạm vào cũng không thể chạm, ngẫu nhiên đụng lúc nàng lơ đãng mới ăn được chút đậu hũ.

Dường như Dịch Cận Ninh cũng nhớ tới chuyện này, nàng chậm rãi nuốt đồ ăn trong miệng, nói với Tiểu Đào: “Tiểu Đào, có phải ta không đủ tư cách làm chủ nhân của người không?”

“Hả?”

Tiểu Đào không rõ nguyên do, đang yên đang lành sao tự nhiên nói mấy lời chẳng hiểu ra sao này?

“Chính là...” Dịch Cận Ninh lại đỏ mặt: “Chuyện của người và A Trúc, xem ta đều bận rộn đầu óc mê muội, quên hết chính sự của hai người các người!”

Hôm qua nàng mới nghe nói chuyện Tiểu Đào và A Trúc, ngay từ đầu nàng còn cứng đầu cứng cổ không rõ một mặt nàng dâu nhỏ của Tiểu Đào là như thế nào, hôm nay trở về từ chỗ Thái hậu nàng mới hiểu rõ hết thấy, mọi người nói sau khi nữ tử từ nệm thử mây mưa đều có thêm vài phần diễm lệ.

Nhìn mặt mày Tiểu Đào mang theo ân tình, dáng vẻ phong tư trác tuyệt thẹn thùng, chỉ biết A Trúc đã ăn nàng hoàn toàn rồi. Ôi cha, nói cũng không đúng, phỏng chừng là Tiểu Đào lừa cộc gỗ A Trúc kia vào tay cũng không biết chừng ấy chứ! Trong bụng Dịch Cận Ninh tự suy đoán.

“Tiểu thư, người lại trêu ghẹo người ta rồi!” Tiểu Đào dậm chân, trên mặt hiện lên đỏ ửng khả nghi.

Dịch Cận Ninh khụ khụ hai tiếng nói: “Ta nói nghiêm túc đấy! A Trúc!”

A Trúc lắc mình đi vào: “Chủ nhân!”

Ồ ngoài hần đã nghe thấy, chủ nhân đây là chủ hôn cho hần và Tiểu Đào sao?

“Ta nghĩ...” Dịch Cận Ninh nhìn ánh sáng hưng phấn trong mắt A Trúc: “Ta muốn giữ Tiểu Đào lại cạnh mình, tự nhiên không muốn nàng lập gia đình, làm sao bây giờ? Nếu không người đi tìm người khác đi!”

Nàng chỉ là muốn xác định một việc mà thôi, không ai thấy được giao hoạt chợt lóe lên trong mắt nàng.

“Hà?” Tiểu Đào nghe xong trong nội tâm rung mình, bất khả tư nghị ngẩng đầu: “Tiểu thư, người nói cái gì vậy?”

“Ta chính là muốn nói, A Trúc không thích hợp với người! Tiểu Đào, người xem này, A Trúc là đồ cọc gỗ, không hiểu phong tình, lại không có dáng vẻ xinh đẹp như A Sâm, người...”

“Chủ nhân, Tiểu Đào đã là người của thuộc hạ rồi!”

A Trúc hợp thời ngắt lời nói kế tiếp của Dịch Cận Ninh, đôi mắt đen nhánh của nàng bỗng sáng ngời, dùng ánh mắt ái muội lướt qua Tiểu Đào, Tiểu Đào hoảng loạn lập tức nhận tội.

“Tiểu thư, tối hôm ấy, A Trúc... em... Chúng em kim lòng chẳng đáng!” Nàng nói xong đột nhiên kéo tay A Trúc cùng quỳ trên đất: “Tiểu thư xin người thành toàn cho chúng em, em và A Trúc thật lòng yêu nhau, xin người! Không phải người từng đồng ý với em, chọn cho em một hôn phu sao? Lúc này tự em tìm được, người nên vui vẻ mới đúng chứ!”

“Được rồi, kích thích các người quá!” Dịch Cận Ninh thu lại nước mắt ở khóe mắt, khịt mũi: “Đừng quỳ mãi thế, người cũng biết bản tiểu thư ghét nhất như vậy. Còn không nhanh đứng lên, cẩn thận ta đổi ý...”

Tiểu Đào hớn hở ra mặt, kéo A Trúc đứng lên: “Cọc gỗ, tiểu thư đồng ý rồi!”

Nàng lôi kéo A Trúc nhảy lên, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của chủ nhân chân chính là Mạc Liễm Sâm

“Khụ khụ...”

Mạc Liễm Sâm lên tiếng tỏ ý: Hai người các người thật quá đáng, bắt nạt chủ nhân còn chưa có tin tức động phòng là ta đây!

“Ta đâu có đồng ý người gả cho hắn!” Dịch Cận Ninh ra vẻ cao thâm “Hắn có tư cách này hay không, còn phải xem biểu hiện sau này!”

Về mặt A Trúc đau khổ, nhưng cảm xúc không sa sút nữa, thậm chí còn phần khởi hăng hái hơn Mạc Liễm Sâm

“Chủ nhân, nhất định thuộc hạ sẽ biểu hiện thật tốt, đối xử với Tiểu Đào thật tốt, bảo vệ người thật tốt...”

“Khụ khụ...”

Mạc Liễm Sâm lại ho khan mấy tiếng, A Trúc đáng chết có phải đang muốn ăn đòn không thể! Biểu hiện hớn hở như thế làm cái gì, khoe khoang à?

A Trúc lắc lắc đầu, nhìn Mạc Liễm Sâm một mắt sầu khổ, bi ai cho hắn một lúc. Cười trả hắn ánh mắt cổ lên, chủ nhân, đêm nay đừng bỏ lỡ, tự ngài thu phục!

“Hôn sự của Tiểu Đào...”

A Trúc kéo dài lỗ tai, Dịch Cận Ninh thì dừng lại.

“A Trúc người trước đừng kích động!”

Mạc Liễm Sâm cũng không quên đá kích hắn: “Đúng vậy, Tiểu Đào là cô nương tốt, không thể hời cho tên thị vệ hai bàn tay trắng người được!”

Thuộc hạ làm thị vệ còn không phải vì ngài sao? A Trúc lườm trắng mắt Mạc Liễm Sâm, ánh mắt khẩn cầu nhìn Dịch Cận Ninh: “Chủ nhân, Tiểu Đào cũng không thể để nàng gả cho người khác!”

Hiện tại Tiểu Đào đã biết tiểu thư trêu ghẹo bọn họ, nàng như vậy sẽ không phải vì giảm bớt xấu hổ giữa mình và Vương Gia đấy chứ?

“Em không để ý đến mọi người nữa!” Tiểu Đào nhanh chân chạy ra ngoài, tiểu thư căn bản chính là mượn cơ hội phạt nàng, nhằm báo thù cũ lúc trước nàng và Nô Phi trêu ghẹo tiểu thư.

A Trúc thấy Tiểu Đào chạy đi cũng đuổi theo, để lại không gian cho Mạc Liễm Sâm. Vừa ra đến trước cửa, A Trúc cho Mạc Liễm Sâm ánh mắt chúc ngài may mắn.

Thằng nhãi này! Mạc Liễm Sâm cười khê.

Lại ăn một bận, Dịch Cận Ninh ăn tương đối tự nhiên rồi.

Không bao lâu đồ ăn đã ăn một nửa. Dịch Cận Ninh ăn được lưng bụng rồi lau miệng không ăn cơm nữa. Mạc Liễm Sâm cau mày gấp đồ ăn cho nàng: “Không ăn nhiều thì không ổn đâu, đêm nay còn phải vận động đấy!”

Hắn và Dịch Cẩn Ninh ngồi rất gần nhau, tựa vào bên tay trái nàng thỏ thẻ, giọng điệu ái muội này nhẹ nhàng phát qua cổ Dịch Cẩn Ninh, rơi vào tai trái của nàng.

“Khụ khụ...”

Sao hôm nay toàn nghe thấy tiếng ho khan!

Dịch Cẩn Ninh kinh ngạc nhìn về nơi phát ra tiếng ho, Nô Nhi đang đứng ở cửa, hai tay che mặt.

“Cái gì em cũng không thấy, hai người tiếp tục! Lời của Hoàng thượng em cũng không nghe thấy, không phải em tới gọi Vương Gia, em đi đây!” Nàng nhắm mắt lại, lén sờ cửa muốn đi, lại bị Mạc Liễm Sâm gọi lại.

“Đợi chút!”

Nô Nhi bị hắn kêu như vậy, bước chân dừng lại. Trong lòng kêu rên, xong rồi, lại cắt ngang chuyện tốt của Vương Gia rồi!

“Nô tỳ nói, nô tỳ đầu hàng!” Nô Nhi từ từ nhắm hai mắt xoay người lại, vụng trộm hé một mắt, thấy hai người đều mặc quần áo nghiêm chỉnh mới mở ra.

“Vương Gia, Hoàng thượng gọi ngài qua đó!”

Phụ hoàng gọi? Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm liếc nhau, bảo tập nổi lên hơn nửa tháng đến rồi?

Từ lúc tế tự tông miếu nửa tháng trước Hoàng thượng chỉ biết chuyện hán khôi phục, hôm nay mới để ý đến điện Thừa Ân không người hỏi thăm này của hắn, xem ra không có chuyện gì tốt!

“Ninh Ninh, chờ ta trở lại!” Mạc Liễm Sâm đứng dậy, hôn lên trán nàng: “Đêm nay đừng ngủ sớm quá!”

“...”

Dịch Cẩn Ninh nhìn hắn mang theo nụ cười thoả mãn rời khỏi điện Thừa Ân, trong lòng nàng bất an. Trễ như vậy Hoàng thượng còn triệu kiến hắn, sẽ không vì Mạc Liễm Sâm tham gia chuyện triều đình chứ? Nếu Hoàng thượng có ý để A Sâm cuốn vào tranh giành triều đình, cuộc sống an ổn mà nàng chờ đợi sẽ không còn nữa, còn chẳng bằng Mạc Liễm Sâm ngột thật.

“Nô Nhi, người nói xem Hoàng thượng sẽ nói gì với chàng?”

Dịch Cẩn Ninh như làm bầm lâu bầu, từng câu từng câu nói với tiểu nha đầu Nô Nhi cái gì cũng không hiểu, cũng là trong lòng khẩn trương tự hỏi.

Cách khoảng một canh giờ Mạc Liễm Sâm mới trở lại. Dịch Cẩn Ninh ngồi trên mép giường chờ hắn: “Hoàng thượng nói như thế nào?”

“Ngài bảo ta ngày mai bắt đầu vào triều!” Trong đôi mắt đào hoa xinh đẹp của Mạc Liễm Sâm là ba quang trọng vất: “Ta sẽ không đi!”

Trong lòng Dịch Cẩn Ninh có tảng đá nặng, nếu Mạc Liễm Sâm di thật, vậy hắn và Huyền Vương, không, Quận Vương Mạc Dật Hiền bước vào giao phong chính diện rồi.

“Đêm nay là của chúng ta, đừng để ý thế tục... Ừm, Hoàng tổ mẫu nói bà muốn ôm chặt trai, nàng và ta!”

Mạc Liễm Sâm kéo Dịch Cẩn Ninh vào trong lòng, thổi gió bên tai nàng làm cổ nàng ngửa ngửa, muốn bật cười.

“Ngửa...”

Tay Dịch Cẩn Ninh nắm vào mấy lần, bữu môi nói: “Thiếp nói rồi...”

Lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị chặn lại.

“Ừm...”

Dịch Cẩn Ninh mở to hai mắt nhìn, cảm nhận được nụ hôn dày đặc của hắn dừng trên người mình, sau đó là một trận cuồng phong quét lá như tàn sát bừa bãi.

Rèm hạ xuống che khuất một phòng kiêu diễm.

Ngày hôm qua tỉnh lại Mạc Liễm Sâm nhìn Dịch Cẩn Ninh đang ngủ cạnh mình, cười đến một mặt ngọt ngào. Đây mới là đáng vẻ mà một thẳng nhãi tân hôn nên có!

Hắn có chút thở than, tối hôm qua quá dùng sức, đè nén lâu như vậy cuối cùng cũng đạt được ước muốn, hắn có thỏa mãn không nói thành lời. Ninh Ninh tốt đẹp như vậy, khiến hắn muốn ngừng mà không được, tối hôm qua luôn kêu đau xót hắn mới ngừng lại được. Mỹ nhân trước mắt bị hắn ép buộc có bao nhiêu mệt mỏi hắn biết rõ, để nàng ngủ nhiều một chút cũng tốt!

Hai tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, dung nhan ngủ say của nàng rất yên tĩnh ngọt ngào, an tường khiến hắn không đành lòng phá hỏng. Hàng mi cong cong khẽ run rẩy, bàn tay đang xoa má nàng co lại, rút về ổ chăn, nhanh chóng nhắm nghiền mắt giả vờ ngủ.

Dịch Cận Ninh ưm một tiếng mở mắt, nhìn nam tử tuấn mỹ bên cạnh. Đây là trưởng phu của nàng, cuối cùng tối qua bọn họ cũng viên phòng, trong lòng nàng có cảm khái không nói nên lời.

“Nàng tỉnh rồi, không ngủ nhiều thêm một lúc!” Đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Mạc Liễm Sâm nhìn Dịch Cận Ninh, duỗi cánh tay dài ra kéo Dịch Cận Ninh đã ngồi dậy xuống, kéo chăn găm đắp cho hai người.

“Đừng làm rộn.”

Trong chăn găm, Mạc Liễm Sâm giờ trò với nàng, rất có xu hướng một lần nữa. Dịch Cận Ninh cuống quýt kéo hai tay không an phận của hắn ra, giọng nói có chút không vui. Tối qua bị hắn ép buộc chỉ còn nửa cái mạng, bây giờ lại muốn?

“Ninh Ninh, nàng vẫn là ngoan ngoãn nghe ta đừng nhúc nhích, bằng không chọc giận, ta không chịu trách nhiệm...”

Hơi thở thơm ngát của nam tử phả trên mặt nàng, lời nói mềm nhũn mang theo lười biếng vừa tỉnh ngủ, nghe qua lại là một hồi hưởng thụ.

Trong chăn hai người cãi nhau âm ỉ một bận, Dịch Cận Ninh liền âm ỉ muốn rời giường, còn phải đi thỉnh an Thái hậu đấy! Hôm qua Thái hậu lên lút bảo nàng hôm nay tối, nói có chuyện muốn nói với nàng, cũng không biết là chuyện gì!

Tiểu Đào và Nô Nhi bụng nước tới, rửa mặt cho Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm, lúc Tiểu Đào thu dọn chăn phát hiện lạc hồng trên giường, không kìm được che miệng cười trộm. Tiểu thư và Vương Gia cuối cùng cũng chuyện tốt thành đôi, cô gia nhìn được đây chứ, đã thành thân hơn một tháng mới cùng tiểu thư thành chuyện tốt, còn cộc gỗ hơn cả cộc gỗ A Trúc nữa!

Đến cung Từ Ninh, Thái hậu nhìn chằm chằm Dịch Cận Ninh, cười đến một mặt quái dị.

Dịch Cận Ninh ngồi đối diện bà, trong tay vung vẩy cái khăn, một mặt mắt tự nhiên. Gọi nàng đến rồi bảo nàng ngồi đây để bà xem, Thái hậu đây là đang nghiệm thu kết quả sao?

Nàng buồn bực phun ra một ngụm trọc khí, có nhàm chán như vậy không thể?

Thái hậu nhìn nàng một lúc lâu mới thu lại ánh mắt quan sát: “Nào, Dương ma ma, bụng đồ ai gia đã chuẩn bị tốt tới đây!”

Dặn dò Dương ma ma bụng đồ đến, Thái hậu vẫn cười tùm tùm nhìn nàng: “Đây là ai gia chuẩn bị cho con và Thanh Nhi, hai đứa đều phải uống, sau này mỗi ngày uống một lần!”

“Đây là cái gì ạ?” Dịch Cận Ninh có thể đoán được ngày sau hai vợ chồng họ bị Thái hậu ép khổ gấp đôi rồi.

“Canh táo đỏ cầu kỳ*, lòng heo, bỏ thêm nữ nhi hồng thượng đẳng, chưng vài canh giờ, thích hợp nhất để cô gái như con bồi dưỡng.” (Cầu kỳ: một vị thuốc đông y)

Thái hậu vừa nói vừa nhìn chằm chằm bụng nàng, như muốn từ bụng nàng lôi ra một đứa bé.

Dịch Cận Ninh coi như hiểu rõ, Thái hậu nói muốn nói cho nàng một bí mật chính là bí phương để nàng sinh con, để nàng và Mạc Liễm Sâm sớm ngày sinh một đứa bé!

“Uống nhanh đi, đừng thất thần!” Thái hậu tự mình múc một chén canh bụng đến trước mặt Dịch Cận Ninh.

Dịch Cận Ninh từ từ nhắm hai mắt, bịt mũi hít mạnh gần như uống hết nồi canh lòng heo này, còn không lãng phí lòng heo, nàng ăn đến no bụng như hoài thai ba tháng vậy.

“Ninh Nhi cáo lui.”

Nàng thật sự không ăn nổi nữa Thái hậu mới tha cho nàng, cuối cùng còn bảo nàng mang về một nồi. Nàng hoài nghi đây là cho bản thân mình, về mặt đau khổ nhìn Thái hậu.

“Đây là cho Thanh Nhi, con nhất định phải nhìn nó ăn hết mới được!” Thái hậu giải thích.

Thái hậu ngăn cản vạ dận, bảo Dịch Cận Ninh ngày mai lại đúng giờ đến ăn canh.

Dịch Cận Ninh như chạy trốn rời khỏi cung Từ Ninh, Thái hậu nổi lên nhiệt tình sao còn dong dài hơn cả mấy bà mối kia thế?

Trên đường trở lại điện Thừa Ân, Dịch Cận Ninh gặp một người không thể tưởng tượng được.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Hoảng sợ đụng phải Dung phi

Dịch Cẩn Dung!

Nàng một thân cung trang cao quý hoa lệ, khoác một chiếc áo choàng lông cáo đỏ thẫm kéo đất, trên đầu là một bộ trâm phượng chín đuôi hoàng kim khảm trân châu mạ vàng, trước trán rủ xuống một chiếc trâm phượng hoàng giương cánh trong miệng ngậm kim châu, vừa khéo làm đẹp hoa cài đầu ba cánh đỏ bùng, tăng thêm chút yêu mị cho nàng.

Lúc này nàng đang được các thị nữ vây quanh, thái giám đi sau giờ hoa cái (mùi xe của vua thời xưa) che nắng cho nàng, vội vàng đi đến. Đường như không thấy Dịch Cẩn Ninh, cứ thế đi lướt qua nàng.

Dịch Cẩn Ninh ngậy ngậy cả người, có phải nàng bị hoa mắt không, đó là Dịch Cẩn Dung thật ư? Là tam muội muội xảo quyết ương ngạnh, hành vi quái đản?

Tiểu Đào cũng tròn mắt: “Tiểu thư, người kia... Hẳn không phải tam tiểu thư đấy chứ?”

“Chúng ta về trước!”

Dịch Cẩn Ninh nhận nhặt một câu, không để ý tới nữa, đi về phía ngược lại với Dịch Cẩn Dung.

Ví như người kia thực sự là Dịch Cẩn Dung, vậy thì một thân trang điểm vừa rồi hẳn đã thành cung phi hoặc phi tử của Hoàng tử, thân vương. Bằng không nàng tuyệt không có khả năng gặp dịch Cẩn Dung ở trong cung, còn là dưới tình huống vừa rồi.

Trở lại điện Thừa Ân, Mạc Liễm Sâm không có nhà.

A Trúc bước vào: “Hoàng thượng tìm hân, hân ở ngự thư phòng!”

Dịch Cẩn Ninh đặt nồi canh vào trong phòng, sửa lại tóc tai một chút rồi ra ngoài: “Nô Nhi, người sai hạ nhân cầm cái nồi này đi hâm nóng lại đi, Vương Gia trở về sẽ dùng.”

Dặn dò Nô Nhi xong Dịch Cẩn Ninh lập tức dẫn Tiểu Đào và A Trúc đến ngự thư phòng. Mạc Liễm Sâm đoán không sai, Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho hân, quả thực phải cuốn vào phân tranh triều đình rồi.

Đến trước cửa ngự thư phòng, hai thị vệ giữ cửa ngăn nàng lại, thái độ ngạo mạn cực kỳ vô lễ.

“Thanh Vương phi, ngài không thể vào trong được!”

“To gan, đã biết là Thanh Vương phi, có sao còn chặn đường?”

Tiểu Đào đứng ra, hùng hổ nhìn hai tên chặn đường, rõ ràng là khinh thường Thanh Vương phi!

“Tiểu Đào, đừng nhiều chuyện!” Dịch Cẩn Ninh răn dạy nàng.

“Hoàng thượng dặn dò, trong ngự thư phòng đang bàn chuyện quân cơ quan trọng, bất kể là ai cũng không thể đi vào!”

Hai tên thị vệ cũng chỉ là chấp hành mệnh lệnh Hoàng thượng thôi, Dịch Cẩn Ninh không trách họ.

“Ta đến tìm Thanh Vương, không có ý quấy rầy!”

Dịch Cẩn Ninh kiên trì, đôi mắt phượng hơi nhú lại, có phần sắc bén nhìn hai tên thị vệ kia.

Đều nói chó ngoan không cắn đường, hai tên thị vệ này là quá mức hoàn thành trách nhiệm hay là khinh thường Thanh Vương phi nàng, hoặc nói khinh thường Thanh Vương, chuyện này còn phải tìm hiểu thêm.

Trải qua chuyện Mạc Liễm Sâm là Vương Gia ngốc mù, không có vài người tôn trọng hân. Hiện giờ hân vừa vận tốt hơn, đến hạ nhân cũng không cho hân vài phần sắc mặt.

“Thanh Vương đã tốt hơn rồi, các người khỏi phải dùng ánh mắt trong quá khứ nhìn chàng, hiện giờ chàng đang ở bên trong thương nghị quốc gia đại sự cùng Hoàng thượng không tin các người có thể vào xem!”

Ý ngoài lời của nàng là hiện tại Thanh Vương không ngốc cũng không mù, đám thị vệ các người vẫn như trước mắt chó nhìn người thấp thì đừng trách nàng vô tình.

Hai tên thị vệ xem như thức thời, nghe Dịch Cận Ninh nói vậy lập tức buông thái độ nhận lỗi: “Thực xin lỗi Thanh Vương phi, không phải chúng thuộc hạ không cho vào, thật sự là Hoàng thượng có dặn dò qua...”

Mạc Liễm Sâm và Hoàng thượng đang nói chuyện với nhau ở bên trong, nghe bên ngoài có tiếng Dịch Cận Ninh, hần đứng dậy hành lễ với Hoàng thượng: “Phụ hoàng, nhi thần ra ngoài xem sao!”

“Không cần!” Hoàng thượng ngồi ngay ngắn trên ghế rồng, bàn tay to vung lên, công công bên người ông lập tức hiểu ý, ra khỏi ngự thư phòng mời Dịch Cận Ninh vào.

“Ninh Ninh!”

Mạc Liễm Sâm đi qua nắm tay nàng: “Sao nàng lại đến đây!”

“Thiếp mới từ bên Hoàng tổ mẫu bên kia tới đây, tìm chàng!” Dịch Cận Ninh ghé vào tai hần, nói thầm: “Thái hậu bảo chàng ăn canh!”

“Hả?”

Mạc Liễm Sâm nhú mày, không cần nói cũng biết Thái hậu sẽ cho hần uống loại canh gì.

Đi đến trước mặt thánh thượng, Dịch Cận Ninh nhẹ nhàng hạ bái: “Con dâu tham kiến phụ hoàng, thỉnh an phụ hoàng!”

Trên khuôn mặt uy nghiêm của Hoàng thượng đều là ý cười, ông vui mừng hi hã nhìn Dịch Cận Ninh: “Con nói xem, nếu để A Sâm làm thái tử thì như thế nào?”

Ông tin tưởng vừa rồi Mạc Liễm Sâm luôn không đồng ý ông là vì con dâu mới vào cửa không bao lâu này, thân thể A Sâm không tốt, ánh mắt lại bị mù một lần, máu bầm trong não không biết đã tan từ bao giờ. Nói không chừng bệnh A Sâm đã tốt lên nhanh như vậy đều là nhờ công lao của người con dâu Dịch Cận Ninh này.

Dịch Cận Ninh cau mày, nghiêm cần đánh giá vị phụ hoàng luôn cao cao tại thượng này, ông sống cũng rất mệt. Vì giang sơn và Nam Lăng tranh chấp nhiều năm, Lạc phi yêu nhất cũng chị Nam Lăng hại chết, ông có thể chống đỡ đến bây giờ đã là không dễ.

Nhưng mà Hoàng đế nghĩ đến vô tình, đế vương bị ai cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi: Không thể có được chân tình!

“A Sâm là con trai của ngài, ngài đã không thể nói đã động được chàng, để một nữ nhân hậu cung như con làm há chẳng phải càng không nắm chắc ư?”

Dịch Cận Ninh không trực tiếp cự tuyệt Mạc Thắc Các, nàng đang đánh cược, trong lòng Hoàng thượng có một cái cân, cân nhắc ái tử có thể đảm đương nổi cái cân lớn này hay không. Mạc Liễm Sâm là con trai của ông và Lạc phi, lúc Mạc Liễm Sâm mù quáng ngốc nghếch, nàng cũng không tin Hoàng thượng chưa từng sau lưng yên lặng giúp đỡ hần.

Mạc Liễm Sâm có thực lực, trong lòng Dịch Cận Ninh rất rõ ràng, nhưng triều đình không hợp với hần, cũng không hợp với nàng. Bọn họ đều là người hướng đến tự do, ai cũng không muốn bị trói buộc tay chân.

“Sao?” Mạc Thắc Các nhìn Mạc Liễm Sâm đầy mặt dịu dàng đang nhìn Dịch Cận Ninh, cười đến rất đắc ý: “Nhìn xem này, nàng đã nói không can thiệp, con không phải làm Thái tử, sao khổ được chứ!”

Sau khi Lạc phi chết, ông vẫn không chú ý đến quá nhiều đến người con trai này của mình, trong cung tranh đấu hiểm ác, ông tình nguyện hần trải qua cuộc sống bình bình đạm đạm. Ai ngờ hần thế nhưng sau một đêm lại tốt hơn, còn là bất ngờ cho ông một kinh hi. Người con trai này không đơn giản, công lực bí hiểm, nói không chừng mù quáng ngốc nghếch trước kia của hần đều là giả vờ.

Hiện nay thế cục triều đình quỹ dị, Xương Ấp hầu cầm chặt hơn phân nửa triều đình chính, Chân long Thiên tử ông sắp bị hần làm lu mờ rồi. Nếu để Huyền Vương đoạt vị Thái tử, Tây Việt càng nguy khốn. Việc lớn cấp bách, chỉ có để A Sâm đi lên ngôi vị Thái tử mới làm thế cục ổn định.

“Nhi thần...”

Mạc Liễm Sâm chau mày, toan phản bác thì nghe thấy tiếng kêu to quỵến rừ yếu mềm tận xương: “Hoàng thượng, thiếp thân mang điểm tâm đến cho ngài!”

Hoàng thượng cười hề hề kéo nàng vào trong lòng, bàn tay to không an phận sờ lên vòng eo mảnh khảnh: “Hôm nay ái phi lại mang đồ ăn ngon gì đến cho trẫm vậy?”

Dịch Cận Ninh xoay người, trong lòng bỗng chốc cả kinh.

Ái phi? Thực sự là Dịch Cận Dung ư?

Hoàng thượng thấy Dịch Cận Ninh kinh ngạc, hỏi: “Đây là phi tử trẫm mới nạp, Dung phi! Chẳng lẽ các người đã gặp qua sao?”

“Không có!” Dịch Cận Ninh thu lại nghi hoặc trong lòng, người trước mắt quả thực không nghi ngờ gì là Dịch Cận Dung rồi.

Nàng biến mất lâu như vậy, không ngờ lại trà trộn vào cung làm sủng phi của Hoàng thượng! Ngự thư phòng này là yếu địa quân cơ, đến Thanh Vương phi nàng muốn vào cũng bị ngăn lại, Dung phi Dịch Cẩn Dung này thế mà lại có thể dễ dàng đi vào.

Nàng không đơn giản!

Mạc Liễm Sâm cũng nhăn mày, Dung phi trước mắt... Hắn từng gặp qua, là tam cô nương Tướng phủ Dịch Cẩn Dung, sau khi gả vào phủ Tướng quân Uy Chấn bị hưu thì biến mất không dấu vết.

Hoàng thượng không thể thuyết phục Mạc Liễm Sâm, theo như ông xem xét thái độ Mạc Liễm Sâm thì biết, ông sẽ không miễn cưỡng người khác.

“Đã lâu không gặp, nhị tỷ tỷ!”

Dịch Cẩn Dung chủ động chào hỏi, thái độ vui vẻ về gì hà này dường như vô cùng thân thiết với Dịch Cẩn Ninh.

Nàng rời khỏi vòm ngực Hoàng thượng Mạc Thắng Các, kéo hai tay Dịch Cẩn Ninh, cười đến tự nhiên.

“Nhị tỷ tỷ đây là như thế nào vậy, không biết tiểu muội ư?”

Nàng một mình xướng một vai kịch, Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh cảm khẩu không nói, Hoàng thượng cũng tương đối có thâm ý nhìn đôi vợ chồng yên lặng cúi đầu này.

“A, đứng rồi!” Dịch Cẩn Dung như nhớ ra điều gì, như hiến vật quý mở hộp điểm tâm ra: “Hoàng thượng, mau nếm thử đi, đây là điểm tâm mới thiếp thân tự làm, lấy tên là bánh ngọt Tường Dung! Hôm qua thiếp thân mình tư khô tường một đêm mới nghĩ ra dùng cánh hoa phù dung làm điểm tâm, cảm giác tình nhân ngọt ngào này cuối cùng thiếp thân cũng nghĩ ra rồi. Hoàng thượng ngài xem, thiếp thân giỏi như vậy thì được thưởng gì?”

Đôi mắt to của Dịch Cẩn Dung lóe sáng, trong đôi mắt sáng lấp lánh như có một tầng hơi nước che phủ, không nhìn rõ lạnh bạc nơi đáy mắt.

Hoàng thượng cầm một miếng bánh ngọt Tường Dung lên, cắn một miếng.

“Ừm, không tệ, ngon hơn hôm qua nhiều, có hương vị tình nhân!” Hoàng thượng đưa miếng bánh ngọt Tường Dung đã ăn một miếng kia đến trước mặt Dịch Cẩn Dung, cười đến ám muội: “Ái phi cũng nếm đi, cùng trầm nhấm nháp mới có thể càng thêm hiểu hương vị tình nhân trong này!”

Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm đứng một bên nhìn Hoàng thượng và Dịch Cẩn Dung chàng chàng thiếp thiếp cũng không để ý, bọn họ liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được hai chữ “hôn quân”.

Lúc trước Đông Tường quốc thua trong tay tổ tiên Tây Việt, bởi vì nữ sắc làm nước*. Nếu không phải Hoàng đế Đông Tường quốc ham hưởng lạc, tận tình thanh sắc thì đã chẳng đến nỗi chấp tay dâng trọn Đông Tường quốc cho Tây Việt để Tây Việt chiếm hồi một phương. Hiện nay Mạc Thắng Các như này là dấn vào vết xe đổ của Đông Tường quốc, hay là thủ đoạn đối phó Xương Ấp hầu tận lực tiếp cận Dịch Cẩn Dung?

“Dung phi!” Tuy Mạc Liễm Sâm không thích phụ hoàng mình, nhưng không muốn để Tây Việt thua trên tay phụ hoàng. Đôi mắt sắc bén của hắn chợt lóe, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhất thời dề dề sát khí, Dịch Cẩn Dung sợ tới mức run tay, điểm tâm trên tay rơi xuống long bào mình hoàng của Hoàng thượng, dính một vết bẩn nhột nhột.

“Con làm cái gì vậy, dọa phải Dung phi rồi!”

Hoàng thượng không vui trừng con trai mình, bất chấp long bào trên người đã bẩn, dịu dàng an ủi Dịch Cẩn Dung: “Ái phi đừng sợ, nào, chúng ta tiếp tục ăn điểm tâm!”

“Hu hu, Hoàng thượng, nếu Thanh Vương không thích thiếp thân, thiếp thân vẫn là ra ngoài thôi!”

Dịch Cẩn Dung giả vờ phải đi lại bị Hoàng thượng giữ chặt.

“Chớ đi, nói chuyện ở đây nàng nghe một chút cũng không sao!”

“Nhàm chán!”

Mạc Liễm Sâm kéo tay Dịch Cẩn Ninh nhanh chóng đi về phía cửa, hắn không muốn gây người một khắc nào ở chỗ này.

“Đứng lại!”

Biểu cảm lạnh như băng của Hoàng thượng làm cả người nội thị sau người ông run lên, đây chính là dấu hiệu trước khi Hoàng thượng nổi giận. Xong rồi. Thanh Vương đây là rút râu hùm đấy!

“Trẫm có nói cho con đi sao?”

Hoàng đế thịnh nộ cầm nghiên mực trên long án lên, dùng sức ném về phía hai người ở cửa. Mạc Liễm Sâm nhìn lại, trong lòng nhảy dựng, nghiên mực này vừa khéo ném về phía Dịch Cẩn Ninh, hắn vung tay lên, nghiên mực bốp một tiếng đập vào tay hắn.

“Ui cha!”

“A Sâm!” Dịch Cẩn Ninh đau lòng cầm tay hắn: “Chàng sao rồi?”

“Không có việc gì!”

Hắn nhếch mày kiểng, đẩy Dịch Cẩn Ninh đang quan tâm hắn ra, đi đến trước mặt Hoàng thượng, từng bước từng bước, mỗi bước đều nện xuống thật mạnh, như đang đập trên trái tim Mạc Thăng Các.

Da đầu Hoàng thượng hơi run lên, những năm gần đây bản thân ông không quan tâm đến hắn, hôm nay thấy hắn khỏe lại, ngay từ đầu lại bỗng chốc yêu cầu hắn như thế, hắn tự nhiên là không đồng ý. Nếu Lạc phi còn sống, cũng nhất định không để A Sâm cuốn vào phân tranh.

“Hoàng thượng!” Dịch Cẩn Dung nhẹ giọng gọi một tiếng, đánh vỡ hiện trường trầm mặc.

“Có chuyện gì?” Giọng điệu Hoàng thượng lạnh như băng, Dung phi mím chút bị trông mắt lạnh như băng của ông đông lại, nhưng rất nhanh lại thoải mái, Hoàng thượng không nhằm vào nàng!

Đối mặt với chiến hỏa không tiếng động này, Dịch Cẩn Dung ra vẻ thoải mái, trêu ghẹo nói: “Cha con hai người ấy, có chuyện gì mà không thể tâm sự, như thế nào lại phải bẽ tắc như thế này!”

“Bất kể con có nhận hay không, trăm điều giúp con làm chủ rồi! Thân là Hoàng đế, con là con trai của trăm, muốn con làm cái gì con phải làm cái đó, đây là thánh chỉ!”

Hoàng thượng thấy Mạc Liễm Sâm kéo tay Dịch Cẩn Dung đi, không kìm được thốt ra một câu, bước chân Mạc Liễm Sâm hơi dừng lại, không để ý đến Hoàng đế phía sau đang dựng râu trừng mắt.

“Hoàng thượng, muốn thay đổi lập Thái tử sao?” Dịch Cẩn Dung dụ ngoạn ghé vào trong lòng Hoàng thượng, làm như chia sẻ ưu sầu với ông: “Ôi, một ngày nào đó Thanh Vương sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của Hoàng thượng thôi!”

Hoàng thượng ôm nàng, ánh mắt sâu xa nhìn cửa, giả dối trong mắt chợt lóe lên.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 14: Kẻ điên quấy rối

Từ ngự thư phòng ra ngoài, Dịch Cẩn Dung vội vã đi về phía khu vườn vắng vẻ. Nàng nhìn xung quanh một chút, xác định không có ai mới học theo tiếng mèo kêu mấy tiếng.

Một người ăn bận dáng vẻ cung nữ xuất hiện, Dịch Cẩn Dung rí tai với nàng một hồi, không biết nàng nói gì chỉ thấy cung nữ cười thoả mãn, vỗ vai nàng rồi đi về.

Lúc này, không biết Huyền phi xông từ đâu ra, điên điên khùng khùng đập loạn khắp nơi, không cẩn thận đụng vào cung nữ vừa thì thầm với Dịch Cẩn Dung.

Cung nữ kia là người sáng suốt vừa thấy đã biết là không ổn, nàng chợt loé lên tránh thoát Huyền phi “chẳng may” và phải, cảnh giác nhìn Huyền phi.

“Ha ha... Ta là Hoàng hậu, ta là Hoàng hậu... Ta sinh Thái tử cho Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng đồng ý với ta, ta là Hoàng hậu...”

Huyền phi tùy tiện giữ chặt người nào là lại nói câu “ta là Hoàng hậu”, mọi người sợ đến mức ào ào chạy tứ tán khắp nơi, bà điên này lại đến dọa người rồi.

Cung nữ kia thấy là người điên liền thở phào nhẹ nhõm, tay đang chầm chậm dần nói lỏng ra. Nàng toan nhấc chân đi lại bị Huyền phi giữ chặt.

“Nô tài to gan, vì sao nhìn thấy Bản cung lại không quỳ xuống?”

Huyền phi toàn thân màu mè rực rỡ, trên mặt tô vẽ các loại son, môi cũng tô đỏ bừng, thoạt nhìn chính là dáng vẻ của quý. Từ tận đáy lòng cung nữ này ghét bỏ xì một tiếng khinh miệt thì thấy Dịch Cẩn Dung liếc đến một ánh mắt nhẵn nhụi.

Đã có thể nhẵn nhụi rồi, vậy thì quý đi. Cung nữ này chậm rãi quỳ xuống, giống hệt các cung nữ thái giám khác, cúi đầu xuống.

Nhưng Huyền hi lại không muốn cứ như thế buông tha nàng, bà túm cung nữ kia lên: “Vì sao vừa rồi người nhìn thấy Bản cung lại không quỳ, có phải

xem thường Bản cung không?”

Bốp!

Một cái tát vang dội đánh vào khuôn mặt cung nữ kia, Huyền phi trừng to mắt nhìn cung nữ cũng đang trợn mắt kia: “Nhìn cái gì mà nhìn, bản cung đánh ngươi, ngươi không phục phải không?”

Nói đoạn lại vung tay lên.

“Nương nương bớt giận!” Dịch Cận Dung thấy vậy, chạy nhanh đến giải hòa: “Nương nương chấp nhật với hạ nhân làm chi?”

Huyền phi nghe nàng nói lập tức hạ bàn tay đã vung lên, nét mặt hiện ý cười như ma như quỷ.

“Ngươi nói xem vì sao bản cung không thể đánh nàng, chẳng lẽ ngươi cũng muốn ngỗ nghịch bản cung ư?”

Dịch Cận Dung ngăn ra, vừa rồi nàng thấy trong đôi mắt điên phi này chợt lóe tinh quang, có phải nhìn lầm không? Nàng cẩn thận nhìn lại lại thấy trên khuôn mặt mờ mịt của Huyền phi cái gì cũng không có, chỉ có vô tri điên cuồng.

“Nương nương ngài đại nhân đại lượng, tin rằng sẽ không làm khó dễ nàng, như vậy sẽ tổn hại đến uy nghiêm của Hoàng hậu ngài, ngài nói có đúng không?”

Dịch Cận Dung cũng thức thời quỳ xuống, lúc này không có ai đến đây, mà sau Huyền phi lại là hai ma ma trung thành to khỏe, nếu lúc này nàng bị trừng trị đến chết cũng không ai biết đến.

Nàng đương nghĩ ngợi, Huyền phi dùng sức đẩy nàng, kéo cung nữ kia lên, tát một cái thật mạnh, nói với hai ma ma phía sau: “Dám bắt kính với bản cung ư, mang về dạy dỗ cho tốt!”

“Dung phi cứu nô tì, Dung phi nương nương cứu nô tì...”

Cung nữ này bị kèm kẹp, trong lòng Dịch Cận Dung khẽ run, hai vị ma ma này có võ công!

“Sao hả? Đồ hồ ly tinh đừng ngươi đừng tưởng câu dẫn được Hoàng thượng thi giỏi lắm, bản cung là Hoàng hậu! Dù ngươi lại được yêu thương vẫn phải nghe lời bản cung đây!”

Huyền phi hừ lạnh một tiếng lời cung nữ kia rồi đi. Cung nữ kia giãy giụa mấy cái vẫn không thoát được, đành không phản đối nữa, quay đầu liếc Dịch Cận Dung một cái để nàng đưa tin tức ra ngoài rồi theo hai ma ma rồi đi.

Dịch Cận Dung nhìn điên phi càng lúc càng xa, cảm thấy bản thân có chút không đúng. Nàng tiến cung vì người khác, hầu hạ Hoàng thượng tuổi đáng cha mình, tuy có cảm y ngọc thực nhưng là không thoải mái vui vẻ như hồi còn ở Tử cung phủ.

Ngày ấy sau khi nàng bị nữ nhân áo đen kia mang đi, lại bị đưa đến một phùng ca múa, bị Xuong Ấp hầy nhìn trúng mua về sắp đặt vào làm cơ sở ngầm của Hoàng đế, thời thời khắc khắc báo cáo động thái của Hoàng thượng.

Nàng vừa nghe tin Hoàng thượng muốn thay đổi lập Thái tử, lập tức gọi người đến truyền tin tức này ra ngoài, lại bị Huyền phi điên phá hoại, nếu Xuong Ấp hầy không có được thứ mình muốn không biết sẽ làm gì nàng nữa. Lúc này trong tim nàng có nỗi chua xót không nói thành lời, vì có gì vận mệnh của mình đều kém như vậy, vận mệnh người khác lại tốt đến thế.

Vốn tưởng rằng Dịch Cận Ninh gả cho một Vương Gia gốc mù, lại không ngờ Vương Gia này tự nhiên tốt hơn, phu quân tuần tú như vậy sao nàng không thể gặp được? Nàng ghen tị với Dịch Cận Ninh, nàng không chiếm được, người khác cũng đừng hòng có. Thu lại nỗi xót xa, nàng lau nước mắt, đặt vận mệnh mờ mịt sang một bên, dù sao tiếp theo là số kiếp gì nàng đã sớm không để bụng nữa rồi, người chỉ là muốn sống tốt hơn một chút mà thôi.

Huyền phi bắt cung nữ kia vào lãnh cung của mình, hai ma ma dùng sức ném nàng xuống đất, khóa trái cửa, xoắn tay áo cười tủm tỉm nhìn cung nữ quỳ rạp trên đất.

“Nhìn phục sắc của ngươi hẳn là cung nữ tam đẳng bên điện Chiêu Dương nhỉ! Ừm, quần áo này là trộm được hay ban thưởng?”

Huyền phi ngồi xồm xuống, hoàn toàn không còn dáng vẻ khốc lóc om sòm vừa rồi, cung nữ này tim đập thành thịch.

“Chớ có nói với ta ngươi là cung nữ trong cung, nói cho ngươi biết nhé, mỗi một cung nữ trong Hoàng cung này Bản cung đều nhất thanh nhị sở, đến các nàng là người ở đầu, trong nhà có bao nhiêu người cũng không trốn thoát được mắt thần của ta. Ngươi...” Huyền phi cười gượng hai tiếng: “Bản cung chưa từng gặp qua, cung nữ mới được tuyển chọn còn chưa được phân phối chính thức đều được huấn luyện tại Lâm Nhã các!”

Thấy nàng muốn cãi lại, Huyền phi mở đầu cắt ngang, không cho nàng cơ hội cãi lại.

Cung nữ này đứng phắt dậy: “Ngươi không điên!”

Không phải dùng câu hỏi, hiện tại nàng có thể hoàn toàn khẳng định Huyền phi này vốn đang giả điên, mà vừa rồi mình và Dịch Cận Dung trao đổi có phải bị bà ta bắt gặp không?

“Người cảm thấy kẻ điên quấy rối âm mưu của các người, các người còn có hội sống không? Đáng tiếc, ta thực sự không phải kẻ điên, song hiện tại cũng chẳng khác gì kẻ điên cả!”

Huyền phi đứng lên, cùng ma ma phía sau liếc nhau một cái, một ma ma trong đó đi ra ngoài, lại đóng cửa lại.

“Dung phi là thân muội của Thanh Vương phi, chút chuyện này trong lòng mọi người biết rõ! Hoàng thượng biết rành rành nhưng cái gì cũng không nói, còn cố ý đề cập trước mặt nàng ta chuyện muốn lập Thanh Vương làm Thái tử. Người cảm thấy có hợp lý không?”

Cung nữ ngẩng đầu lên, cười lạnh nói: “Đừng nghĩ có thể khiến ta bỏ qua cho việc đưa tin tức này ra ngoài, suy nghĩ này của người thật ngu xuẩn!”

“Hả, ngu xuẩn như thế nào?”

Huyền phi hứng thú, ngồi một bên, cũng tò ý bảo cung nữ ngồi xuống: “Ta cảm thấy thật hứng thú với người! Tên gì?”

Nếu có thể thu người này làm của mình thì quá tốt.

“Vô Sương! Sương trong sương tuyết!” Nàng chọn một chỗ cách xa Huyền phi ngồi xuống: “Hoàng thượng mặc sức thanh sắc đã lâu, tất cả mọi người đều biết, Tây Việt chúng ta có thể bảo trì cường thịnh dưới sự thống trị của ông ta chẳng phải bởi công lao của ông ta mà là dưới sự chống đỡ của cơ nghiệp do tiên hoàng gây dựng. Hiện thời Thái tử yếu đuối vô năng, Xương Ấp hầu sau lưng Huyền Vương lại phủ thị đam đam*, những Hoàng tử khác càng khỏi bàn đến, ông ta chỉ có thể đặt vật quý này trên người Thanh Vương thôi.”

*Phủ thị đam đam (俯视耽耽): mắt nhìn chăm chăm.

Đôi mắt to trong tròng của nàng nhìn về phía Huyền phi: “Nếu ta không đoán sai thì bà hận ông ta. Đúng không?”

Vô Sương có thể nhìn ra vị sủng phi này của tiên đế hận Hoàng thượng, từ trong ánh mắt bà nàng có thể nhận thấy hận ý, là oán khí tích lũy nhiều năm. Có thể ma luyện ngay tại thâm cung, cũng có thể là hận không thể trường tồn tích tụ cùng vinh hoa phú quý, nàng ẩn nấu trong cung mười mấy năm đã sớm nhìn đủ các loại lục đục với nhau và bất đắc dĩ dần bị mài mòn góc cạnh.

“Xương Ấp hầu cho người lợi ích gì?” Huyền phi cũng có thể nhìn thấu nỗi khổ trong lòng nàng, bà đã để ý cô gái này từ lâu, luôn âm thầm giúp Chương Vũ Thành thu thập tin tức hậu cung.

“Ông ta không cho ta lợi ích gì cả, mà là nắm được người nhà của ta, hạ độc ta, ta không thể không nghe lệnh ông ta!” Vô Sương một mặt bất đắc dĩ, nàng ở trong thâm cung này hao phí thanh xuân đã không thể lấy trở lại, sao nàng có thể không muốn thoát khỏi khống chế của người khác chứ?

Huyền phi uống một ngụm trà do ma ma rót, đứng dậy tiễn khách: “Người tin cũng được mà không tin cũng chẳng sao, Hoàng thượng đang gài bẫy các người mà thôi.”

“Vi sao bà phải giúp ta, không, giúp Xương Ấp hầu?” Vô Sương kích động đứng dậy làm đổ nước trà ma ma vừa rót cho nàng. Nước trà nóng có thể làm bỏng da người khác.

Nàng phe phẩy bàn tay bị bỏng, vẻ mặt hơi mất tự nhiên. Nàng vốn không tính toán sẽ tiếp tục giúp Xương Ấp hầu, Dịch Cận Dung truyền tin, nàng đưa qua cũng sẽ chỉ là tin tức đã bị thay đổi. Lúc này, phi tử tiên đế vẫn nấu kín trong thâm cung nội viện lại giúp Xương Ấp hầu?

“Không, ta chẳng giúp ai hết!” Huyền phi lười biếng nói: “Ta chỉ nói cho người một sự thật thôi!”

Bà thấy nguyện vọng vương triều Tây Việt sắp diệt vong cũng sắp thực hiện rồi, nhanh thôi.

Tiểu muội, ta đã báo đại cừu của muội, muội ở bên kia có thấy không? Mạc Thắng Các sắp ngã ngựa rồi, đế quốc hấn tấn khổ khổ duy trì sẽ bị đánh gục nhanh thôi, muội cứ xem đi!

Huyền phi xoay người lại, ý cười nhẹ nhàng nhìn cung nữ tên Vô Sương này: “Người đã bị Bản cung bắt được thì sẽ chịu vài vết thương nhỏ!”

Lúc này ma ma sau bà vừa vịn tiến vào, trong tay cầm một cái roi.

“Nương nương, đã lấy roi rồi!” Bà cung kính đưa roi tới trước mặt Huyền phi.

Huyền phi khoát tay: “Không cần, nàng là người đáng thương!”

“Không!” Vô Sương đứng lên, cướp lấy roi trong tay ma ma đưa đến trước mặt Huyền phi, trong mắt tràn đầy quật cường: “Bà không đánh ta mới là hại ta!”

Sắc bén lướt qua đáy mắt Huyền phi, đoạn bà túm cây roi trong tay nàng, khước mũi khẽ nhếch.

“Tốt, là người có cốt khí!”

Dịch Cận Ninh vừa trở lại điện Thừa Ân, Nô Nhi lập tức tới báo cho nàng biết Dịch Cận Dung quả nhiên đến một nơi hẻo lánh, truyền tin tức Hoàng

thượng muốn lập Thanh Vương làm Thái tử ra ngoài, nhưng người truyền tin kia lại bị Huyền phi bắt giữ, lúc này Dịch Cận Dung đang sốt ruột.

“Chàng nói xem nàng có phải cơ sở ngầm Chương Vũ Thành sắp xếp cạnh Hoàng thượng không?” Dịch Cận Ninh ngẩng đầu nhìn Mạc Liễm Sâm đang xoa bóp bả vai cho mình, hình như xuyên qua đôi mắt hoa đào xinh đẹp của hắn có thể thấy được tương lai trên triều trực tiếp đối mặt huynh đệ Chương Vũ Thành và Mạc Dật Hiền.

Tay Mạc Liễm Sâm đang đầm lưng cho nàng dừng lại, hay tay đặt trên bả vai thon gầy của nàng, trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt: “Hình như nàng béo lên thì phải!”

Dịch Cận Ninh trề cái miệng nhỏ nhắn, chống nạnh, hùng hùng hổ hổ trừng hắn: “Chàng giỏi lắm Mạc Liễm Sâm, bắt nạt thiếp đúng không? Nếu ghét bỏ thiếp thì cứ nói thẳng ra!”

“Ha ha, ta nào dám ghét bỏ Ninh Ninh chứ, yêu thương nàng còn không kịp nữa là. Ta chỉ là tự mình cảm thấy rất tốt, nuôi nàng béo tròn mập mạp, cảm giác lúc sờ vào cũng thoải mái...”

Mạc Liễm Sâm tự mình say mê cùng ảo tưởng, không phát hiện lửa giận đang dấy lên trong mắt Dịch Cận Ninh.

Bên tai truyền đến một trận sư tử hồng, chấn động hắn mém ngã sắp xuống.

“Mạc! Liễm! Sâm!”

“Được được được, ta đầu hàng, ta sai rồi, nên bị phạt...” Mạc Liễm Sâm vội vàng giơ tay đầu hàng, ngoan ngoãn nhận sai, hai tay nắm tai mình, ngồi xồm trước đầu gối nàng, biểu cảm lo lắng hãi hùng, đưa đến Dịch Cận Ninh bật cười.

Vợ chồng hai người lại như ngày thương ở trong phòng luyện kình công, chơi trò chơi đuổi bắt, ồn ào một hồi Dịch Cận Ninh mệt mỏi, Mạc Liễm Sâm không trêu nàng nữa. Hai người nằm trên chăn gấm, mơ hồ cảm thấy thời gian trôi thực nhanh, nhớ ngày bọn họ mới quen kia Dịch Cận Ninh còn tưởng hắn là kẻ trộm, bây giờ đã thành Thanh Vương phi của hắn rồi.

“Đúng rồi, Ninh Ninh...” Mạc Liễm Sâm nghiêng đầu về bên này, nhìn một vùng trong suốt trong mắt Dịch Cận Ninh: “Huyền phi kia... Lần trước là lần đầu tiên ta thấy bà ấy!”

“Thiếp biết!” Dịch Cận Ninh cũng nhìn hắn: “Bà ấy âm thầm bảo vệ chàng, bằng không chàng cho rằng dưới tình trạng bản thân vờ ngốc vẫn có thể sống thoải mái như thế chắc?”

Huyền phi luôn âm thầm bảo vệ Mạc Liễm Sâm, gã Hoàng đế này... Có lẽ một chút cũng không nói đùa A Sâm. Có lẽ thấy Tây Việt quốc sắp đại loạn, mà lúc này A Sâm vừa khéo khôi phục như trước, thông minh của hắn được công nhận từ nhỏ. Lúc này Hoàng thượng mới bắt đầu chuyển ánh mắt về phía hôn phu của nàng, ném cục diện rối rắm này cho hắn gánh vác, thật đúng là phụ thân không có lương tâm.

“Bà ấy bắt cái cọc ngầm kia, kế hoạch của phụ hoàng có phải bại lộ rồi không?” Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm đều nhìn ra Hoàng thượng đang diễn trò, chính là không biết Dung phi nương nương Dịch Cận Dung này có thể phát hiện hay không.

Đối với hiểu biết của nàng về tam muội muội kia, suy nghĩ vô cùng đơn giản vội vàng lập công, xem ra truyền tin tức này ra ngoài một chữ cũng không bỏ.

Huyền phi giả điên quỷ rối có lẽ sẽ làm loạn mưu kế của Hoàng thượng.

“Chúng ta... Mặc kệ bọn họ!” Mạc Liễm Sâm cọ mặt vào cổ nàng, hơi thở nóng rực phả lên da thịt mềm mại.

Dịch Cận Ninh neho mắt theo thói quen, đôi mắt như đầm nước sâu thăm nhìn hắn đắm đắm. Mạc Liễm Sâm ôm nàng vào lòng, trong đôi mắt thâm tình lóe ra ánh lửa.

“Ninh Ninh, ta muốn...”

“Ừm...” Dịch Cận Ninh thẹn thùng vùi mặt vào ngực hắn.

Rèm gấm hạ xuống che khuất cảnh xuân trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Dẫn theo vợ vào triều

Lại là một ngày thời tiết sáng sủa, Dịch Cận Ninh dậy thật sớm, ngồi trong sân chơi đu dây. Nô Nhi ở một bên ăn điểm tâm, Tiểu Đào và A Trúc ở trên

cây liếc mắt đưa tình/

Mạc Liễm Sâm vui mình trong thư phòng, không biết đang làm gì.

Dịch Cận Ninh rất hiếu kỳ, mấy nay A Sâm bắt động thanh sắc làm ồ trong thư phòng, không biết có một không. Nàng biết, hẳn là không muốn để nàng biết nhiều, miễn cho sau này kéo theo nhiều rắc rối. Hôm nay bỗng nhiên nàng tâm huyết dâng trào, muốn vụng trộm đến thư phòng dò xét kết quả.

“A Trúc!”

Dịch Cận Ninh thấy A Trúc tự nhiên nhảy xuống chặn đường mình thì hơi nổi cáu.

A Trúc xin lỗi, nói: “Thực xin lỗi chủ tử, nhiệm vụ của thuộc hạ chính là bảo vệ ngài, Vương Gia nói không thể cho ngài biết nhiều, thuộc hạ không thể để ngài vượt qua vào trong đó.”

“Im miệng, nguoi cũng nói ta là chủ tử của nguoi, xem ra nguoi vốn là giám thị ta!”

Dịch Cận Ninh coi như hiểu rõ, trước đây không lâu A Sâm đưa A Trúc đến cạnh nàng là để giám thị nhất cử nhất động của nàng, rồi báo cáo với hắn, nàng u mê mới cho rằng đó thuần túy chỉ là quan tâm.

Nhưng bây giờ đã gả cho chàng, chàng còn che che lấp lấp với mình, giống vợ chồng cái nôi gì nữa? Còn nói chia sẻ với nhau, chia sẻ cái quý! Trong lòng Dịch Cận Ninh không thoải mái, mượn A Trúc xả giận.

Tiểu Đào ở trên cây nghe mà hết hồn, nàng nhảy xuống, kinh công đã tiến bộ không ít.

“Chủ tử, đừng nói nghiêm trọng như thế!” Nàng kêu oan cho A Trúc, A Trúc là người như thế nào nàng hiểu rõ nhất, tiểu thư lại nói hẳn giám thị nàng, chuyện này không công bằng với A Trúc.

“Được rồi, đã không phải thì tránh ra cho ta!” Dịch Cận Ninh liên tục nhìn chằm chằm A Trúc, nhìn đến mức hắn ngượng ngùng nhường đường.

“Được rồi, khi Vương Gia trách tội thuộc hạ ngài nên đỡ lời cho thuộc hạ!” A Trúc đáng thương tội nghiệp nhìn Dịch Cận Ninh, sau khi được Dịch Cận Ninh trả lời thuyết phục mới hớn hờ đi trước dẫn đường.

Sớm đã muốn để Dịch Cận Ninh đến thư phòng xem rốt cuộc chủ tử đang làm gì, nhưng chủ tử luôn không cho phép hắn, không, là không để Dịch Cận Ninh đi qua. Người bị kẹp ở giữa như hắn thật khó xử, vẫn là Tiểu Đào tốt!

Trong thư phòng im ắng, Dịch Cận Ninh vụng trộm tiến vào, A Trúc và Tiểu Đào cũng theo đuôi.

Khụ khụ...

Dịch Cận Ninh nhìn Mạc Liễm Sâm đang vui đầu viết chữ vẽ tranh, trái tim khẽ nảy lên, Mạc Liễm Sâm nghiêm cẩn như vậy vẫn là lần đầu nàng nhìn thấy. Vốn không muốn quấy rầy hình ảnh hài hòa này nhưng lại bị tiếng ho khan của A Trúc phá vỡ.

Mạc Liễm Sâm ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hoa đào tràn ngập ý cười: “Ninh Ninh, nàng đến rồi!”

A Trúc không đáng tin, hắn đã biết từ trước. Mị lực của Dịch Cận Ninh, đến phu quân nàng là hắn đây còn không chống đỡ được chứ nói chi tiểu lâu la A Trúc bị Tiểu Đào ăn sạch sẽ. Bởi vậy lúc Dịch Cận Ninh nhẹ chân nhẹ tay vào cửa hắn đã giấu hết những thứ cần giấu đi rồi, vội vàng chuyển tâm vui đầu.

“Ừm, đến xem chàng đang bận rộn cái chi!”

“Chi đơn giản là chút việc vặt phụ hoàng giao cho thôi, án tử phức tạp và vấn đề thu thuế các vùng.” Mạc Liễm Sâm trả lời qua loa, nói cũng là tình hình thực tế.

Trên bàn còn bày biện một văn án, Dịch Cận Ninh chỉ nhìn một cái rồi không có lòng dạ nào nữa, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại tại một bức tranh.

Nàng cầm lên xem: “Một bức tranh thật khá. Song đáng tiếc, cô gái xinh đẹp này lại chỉ nhìn thấy bóng lưng và sườn mặt, sắc mặt còn là màu xanh! Chân mèo này... Đây là móng vuốt mà, sao giống tay người vậy?”

Mạc Liễm Sâm thấy nàng nghi hoặc, nhẹ giọng cười một tiếng: “Chân đó... Bôn vương là người mù, nhắm mắt lại vẽ đấy!”

“Người mù?”

Dịch Cận Ninh cầm bức tranh kia lên, cuộn lại, gõ vào đầu hắn.

“Tran này ta vẽ lúc còn là người mù, nếu bị người khác nhìn ra chẳng hải hồng bát sao?”

“...”

Dịch Cận Ninh lại mở bức tranh ra, chuyển bức tranh đến cạnh hán, vẻ mặt không vui: “Cái này thì sao, vuốt mèo? Chẳng vẽ chân một con mèo đáng yêu thành như này?”

“Đây là... Ta là kẻ ngốc mà, đương nhiên là phải vẽ thành như vậy rồi!”

Mạc Liễm Sâm vờ vô tội, bức tranh này là lúc hán nhảm chán, nhớ đến Dịch Cận Ninh sẽ vẽ ra, lại bởi lúc vẽ cả đầu đều là nàng nên tạm thời giữ lại. Nếu là trước kia hán đều vẽ một bức đốt một bức, không giữ lại cái nào.

A Trúc dĩ nhiên hiểu được suy nghĩ của chủ tử, hán cẩn thận ho khan mấy tiếng, tè mi lộng nhãn tán tỉnh với Tiểu Đào.

Bức tranh kia... Khuôn mặt màu xanh hán là biểu cảm của Vương Phi khi nổi cáu nhĩ. Vương Gia từng nói lúc nàng tức giận mặt đều giận tái đi, nhìn rất đẹp mắt. Còn có vuốt mèo này... Hán là tay Vương Phi rồi, Vương Gia cũng từng nói với hán, vuốt mèo của Vương Phi rất lợi hại, giống vuốt mèo, muốn giúp nàng sửa tất xấu bất người.

“A Sâm!”

Bỗng nhiên Dịch Cận Ninh thu lại tâm tư vui đùa, đặt bức tranh nguyên vẹn về chỗ cũ. Hôm nay nàng đến không phải để liếc mắt đưa tình với hán, nàng tới đây là muốn biết hán đang làm những gì chứ không phải xem mấy thứ vô vị này.

Đừng tưởng nét mặt kia của A Trúc nàng không nhìn ra, bóng lưng trong bức tranh kia rất giống nàng, nhất định là nàng rồi. Tình ý của A Sâm đối với nàng, từ trước khi gả cho hán nàng có thể cảm nhận đầy đủ.

“Sao?” Mạc Liễm Sâm buông bút, ôm nàng ngồi xuống chân mình: “Có chuyện gì?”

Hôm nay Dịch Cận Ninh có tâm sự, nàng cau chặt mày khiến hán thật không thoải mái. Hán duỗi tay, cẩn thận vuốt thẳng giúp nàng.

“Ta thích nhìn thấy nàng vui vẻ!”

Dịch Cận Ninh bắt lấy bàn tay của hán, nắm trong lòng bàn tay mình, nếu xem nhẹ lo lắng trong mắt nàng, Mạc Liễm Sâm sẽ cho rằng Dịch Cận Ninh muốn ở trong thư phòng cùng hán mây mưa hoan lạc.

“Thiếp cũng muốn trông thấy chàng vui vẻ!” Từng cảm xúc Mạc Liễm Sâm giấu nơi đáy mắt nàng vừa vào đã thấy, đó là biểu cảm khi hán gặp chuyện phiền lòng.

Họ hiểu biết nhau, đều muốn cả hai đều thư thái vui vẻ. Nhưng dùng sai phương pháp rồi, những lời vô nghĩa trong mộng Dịch Cận Ninh thường xuyên lơ đãng khiến Mạc Liễm Sâm hoài nghi mị lực của mình không đủ, Dịch Cận Ninh đang ngủ vẫn gọi tên Quận Vương Mạc Dật Hiến.

Mà Dịch Cận Ninh... lại muốn biết Mạc Liễm Sâm gạt mình làm chuyện gì, nàng chỉ biết hán là thủ lĩnh của Sát Minh, nhưng không biết đó là nhiệm vụ biết bao nguy hiểm, đến cùng phải gánh vác bao nhiêu phiền lưu.

A Trúc cũng không nói cho nàng biết, tức giận với hán hán cũng không nói, Mạc Liễm Sâm lại càng không cho nàng vào thư phòng. Hôm nay nàng đến là muốn thẳng thắn thành khẩn nói ra những sự việc trong lòng của nhau.

“Được, thiếp nói cho chàng biết!”

Dịch Cận Ninh rạch bí mật trong lòng ra thành một vết thương, vạch trần sự thật khiến người khác không thể tiếp thu đã theo nàng một năm mới có thể nói ra.

Nàng là một hồn quỷ hoặc nói nàng là một du hồn chết không rõ mục đích, trở lại nơi đây tìm người báo thù. Mà kẻ thù của nàng, chính là người nàng vẫn luôn miệt thị gọi tên. Chương Dân Giác đã phế, hiện tại cũng chỉ còn Mạc Dật Hiến thôi.

Đây là nguyên nhân thực sự vì sao nàng lại kêu tên nam nhân khác trong mộng, đó là vô ý thức, là thống khổ sâu nhất tận đáy lòng và sắc bén quyết tuyệt đang hò hét.

Mạc Liễm Sâm luôn truy hỏi tại sao trong mộng nàng lại nhớ kỹ tên của nam nhân khác, đây là đáp án của nàng. Mạc Liễm Sâm nghe xong, hô hấp có chút nặng nề, Ninh Ninh là một oan hồn ư? Nhưng hiện tại nàng là một con người sinh động!

Hán ôm chặt nàng, sợ hãi không lưu ý đến cô hồn này sẽ trốn ngay lập tức: “Ninh Ninh, cho dù nàng là loại người nào, ta đều không để ý. Ta nói rồi, nàng là chính nàng, khiến ta đắm chìm trong nàng thật sâu!”

Ta sẽ giúp nàng báo thù, Mạc Dật Hiến. Hán đáng chết, hán tổn thương nàng vậy tuyệt sống không quá năm nay. Mạc Liễm Sâm ghi nhớ lời nói của Dịch Cận Ninh vào tận đáy lòng, giấu bí mật của nàng ở tận góc xó nơi người khác không thể chạm đến.

“Bây giờ chàng có thể nói với thiếp, chàng đang bận gì chưa?”

Giữa bọn họ thực sự trao đổi quá ít, hán chưa bao giờ nhắc đến nguy hiểm với nàng, hán chỉ muốn một mình gánh vác. Nhưng Dịch Cận Ninh muốn không phải hán che chở như vậy, nàng muốn chia sẻ cùng hán, cùng nhau đối mặt, ít nhất có thể biết được suy nghĩ trong lòng và bất an, khổ sở của hán.

“Được, ta cũng nói cho nàng!”

Mạc Liễm Sâm nói cho nàng bản thân lập nên Sát Minh như thế nào, lại trải qua đau khổ và trưởng thành như thế nào mới đạt được thành tựu ngày hôm nay. Nhiệm vụ của hắn là hàng tháng giúp người giết người, giết một người đáng chết.

Còn có thu nhập của các phân địa của Sát Minh, và thu thập tình báo. Chuyện Dịch Cận An và Công chúa A Mục chính là vận dụng lực lượng của Sát Minh để thu thập.

Dịch Cận Ninh nghe mà hứng thù dạt dào, không ngờ chuyện xưa của Mạc Liễm Sâm lại thú vị như vậy. Khi nghe hắn nhiều lần xem chút nữa chết trong tay kẻ địch, tim nàng xoắn chặt lại, nàng nghĩ đây là vớ vẩn và lo lắng đi.

Khoé môi nàng hiện ý cười mờ nhạt, đây là họ đang thực sự thổ lộ tình cảm ra với nhau.

“A Sâm, thiếp nói rồi, vớ vẩn chúng ta cùng nhau chia sẻ, có đau khổ chúng ta cùng gánh vác. Cho nên đừng nghĩ bỏ rơi thiếp!”

Chẳng biết từ lúc nào Tiểu Đào và A Trúc đã rời khỏi thư phòng, để lại không gian cho hai người trao đổi tình thâm.

“A Sâm, chuyện phụ hoàng nói... Chẳng suy xét như nào?” Dịch Cận Ninh tựa vào người hắn, không có ái muội mập mờ, chỉ có ấm áp.

“Ông ấy bảo ta nhập chủ triều đình, không cho làm Vương Gia nhân tàn!”

Nét mặt Mạc Liễm Sâm đầy đau khổ, như thật ghét việc lên triều làm việc.

“Chuyện này thì có khó gì? Tóm lại không để chàng làm Thái tử là được rồi!”

Dịch Cận Ninh thở dài nhẹ nhõm một hơi, như vậy chung quy vẫn tốt hơn Mạc Liễm Sâm chính thức bị cuốn vào tranh đấu đến chết, ít nhất uy hiếp không lớn.

“Có chút khó xử...”

Mạc Liễm Sâm cọ mặt vào ngực nàng, ậm ờ không rõ nói.

“Khó... xử gì?”

Dịch Cận Ninh rõ ràng cảm nhận được thân thể mình biến hóa, người nàng chậm rãi bùng lên ngọn lửa nóng, nói chuyện cũng đứt quãng, mơ hồ không rõ giống Mạc Liễm Sâm.

Nàng đẩy cái đầu đang chà xát lung tung trước ngực mình, người này là đang đánh lửa! Miệng không tự giác ngậm nga một tiếng, nàng không nói gì chờ câu sau của Mạc Liễm Sâm.

“Ừm...” Hắn cắt vành tai nàng, làm thân thể nàng chấn động run rẩy, đoạn cười đắc ý: “Ta không muốn sáng sớm vào triều... Cứ như vậy đi... Đơn giản!”

Dịch Cận Ninh phát hiện mình bị điên rồi mới có thể trong thư phòng làm loạn với hắn, trước kia nàng không như này, sao gặp phải chuyện của hắn lại hoàn toàn đánh mất chính mình, như thay đổi thành người khác vậy?

Nhưng nàng thích Mạc Liễm Sâm như vậy, không hề giấu diếm, muốn gì là thẳng thắn. Ví như hiện tại... Hắn và nàng đều đòi hỏi lẫn nhau, vậy thì... đừng chờ nữa.

Tiểu Đào và A Trúc đứng ngoài cửa, đuổi hết thị vệ đi, ngồi trên tàng cây bảo vệ hai người trong phòng.

“A Trúc, chàng cũng sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi, đúng không?”

Tiểu Đào ngồi trên cành cây lắc lư hai chân, trong đôi mắt to trong suốt đều là ý cười chân thành. Nàng tin rằng cộc gỗ A Trúc này sẽ đối xử với mình tốt như Vương Gia đối với tiểu thư vậy, tuy... chấn ngọc ngêch sẽ không biểu đạt ra ngoài!

“Đúng vậy, ta vĩnh viễn sẽ không thay lòng đổi dạ với Tiểu Đào, mãi đến khi sông cạn đá mòn!” Hắn ôm nàng, đặt nụ hôn sâu vào tóc nàng.

Tiểu Đào hạnh phúc ôm eo hắn, cúi đầu nhìn dưới chân mình là một đôi giày thêu sen tĩnh để nở rộ, gần bó kề cận sát nhau, tâm sự với nhau. Nàng cảm ơn tiểu thư đã cho nàng một nơi quy túc tốt như này!

Nhập chủ triều đình, vận mệnh chủ tử sẽ bị thay đổi ư?

A Trúc ôm Tiểu Đào, cũng nhìn đóa sen tĩnh để trên giày nàng, nghĩ lại là tương lai của Mạc Liễm Sâm. Hoàng thượng đã hạ lệnh bắt hắn ngày mai bắt đầu vào triều, hắn... có thể quen được không?

Nhắc tôi trên đời làm gì có ai cổ quái hơn Thanh Vương? Không ai đoán được, trong lòng Dịch Cận Ninh hơi hơi đắc ý.

Hôm qua Mạc Liễm Sâm nói với nàng hắn không muốn vào triều, trừ khi nàng đi cùng hắn.

Nom đại thần người người trên triều mở to hai mắt nhìn chăm chăm mình, Dịch Cận Ninh hơi ngượng ngùng cúi đầu, nàng kéo tay áo Mạc Liễm Sâm: “Chàng để thiếp tới đây dọa người đấy à?”

“Phụ hoàng đã chuẩn, chỉ cần nàng không nói chuyện!”

Mạc Liễm Sâm chớp đôi mắt hoa đào xinh đẹp mấy cái, Dịch Cận Ninh chỉ biết hắn sẽ không đáp ứng Hoàng đế vào triều dễ dàng như vậy. Chiếu theo cá tính của hắn, trừ khi trời sập bằng không không ai có thể đả động hắn, trừ nàng.

“Thiếp không đi! Người ta là con gái, tự nhiên an phận đợi ở hậu cung, hạ triều với chàng, nào có đạo lý theo vào triều chứ?”

Trước khi vào triều Dịch Cận Ninh nhớ lúc ở trên giường bán thân đã nói vậy với hắn.

Mà câu trả lời của hắn là tiếp tục vui đầu ngày to, mãi đến khi Hoàng thượng sai người đến gọi Mạc Liễm Sâm vào triều, còn nhân tiện bảo Mạc Liễm Sâm mang nàng theo.

Chuyện này rõ là... Xưa nay chưa từng có!

Đi trên đường lớn dẫn đến đại điện, Dịch Cận Ninh không thể nghỉ ngơi mị lực tỏa ra tứ phía. Từ sau thưởng hà yến nàng đã bị vô số nam nhân coi là đối tượng kết hôn lý tưởng, không ngờ một đóa hoa tươi lại có thể cấm trên bãi phân trâu Thanh Vương đàn độn này.

Hiện tại Mạc Liễm Sâm đã khôi phục thông minh tài trí khi xưa, ánh mắt cũng có thể nhìn mọi thứ, nói không chừng còn có thể làm Thái tử, tương lai Dịch Cận Ninh có thể là mẫu nghi thiên hạ.

Các đại thần trong triều không khỏi xuýt xoa một hồi, nghĩ vẫn là Thái hậu tinh mắt, liếc mắt một cái đã nhìn chuẩn Dịch Cận Ninh ngồi ở vị trí Thanh Vương phi, tương lai tiền đồ của nàng nhất định vô bờ bến.

Hiện tại bọn họ chỉ còn chờ xem kịch vui, để xem Huyền Vương và Thanh Vương ai có thể tốt hơn, bọn họ cũng có thể xếp hàng ngay ngắn lần nữa. Chỉ có điều, vị Thanh Vương phi này chẳng phải nên ở hậu cung chờ Thanh Vương trở về à, sao lại theo Thanh Vương cùng vào triều?

Các đại thần nghi hoặc khó hiểu, Quận Vương và Huyền Vương đều trầm mặt xuống, vô cùng không vui nhìn Dịch Cận Ninh kéo Thanh Vương vào điện. Bọn họ đứng chung một chỗ hài hòa tự nhiên biết nhường nào, phảng phất như chính là trời sinh một đôi, bọn họ nhìn mà đỏ mắt ghen tị. Nhất là Quận Vương, trong mắt hắn gần như phun ra lửa, Dịch Cận Ninh lại gả cho Thanh Vương không tốn hao chút lông tóc nào, tỷ phu hắn còn có đất diễn thừa dịp lục đục mà xen vào nữa sao?

Dịch Trường Hoa híp mắt nhìn nhị nữ nhi của mình, đã hơn một tháng ông không thấy nàng, hình như béo lên không ít, thân mình thoát nhìn không gây yếu nữa rồi.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Cỏ hòng vẹt đực của thái giám tổng quản Dương công công kéo lại suy nghĩ của chúng đại thần đang thất thần, cũng kéo dịch Cận Ninh là công chúng để mọi người nói chuyện riêng về thực tại. Nàng không nhìn lầm, ánh mắt của đại thần chung quanh và Đế vương cao cao tại thượng không gian tự uy phía trên đều nói cho nàng biết nàng bị Mạc Liễm Sâm kéo lên triều.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Chúng đại thần nhất tề quỳ xuống, núi thờ hô vạn tuế. Dịch Cận Ninh ngốc hề hề đứng ngây ra đó, Mạc Liễm Sâm đứng với nàng.

Yên lặng, trên đại điện yên lặng đến mức tiếng một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, Dịch Cận Ninh Ninh nghe rõ tiếng hít thở nặng nề và cúi đầu nghị luận của mỗi một vị đại thần.

“Thanh Vương phi này sao lại như thế hả, tới đây thì cũng thôi đi, nhìn thấy Hoàng thượng lại còn không thêm quỳ?”

“Thanh Vương cũng quá to gan rồi, tuy là con trai của Hoàng thượng, không thấy Huyền Vương và các Hoàng tử khác đều quỳ xuống sao?”

“Thanh Vương không phải vừa tỉnh lại, không hiểu quy củ đấy chứ?”

“Cô gái không quy củ như thế mà lại có thể làm Thanh Vương phi, nếu là ta, ta trực tiếp bỏ nàng...”

“...”

Dịch Trường Hoa cũng là một mặt lo lắng nhìn nàng, đứa nhỏ này, trước mặt thiên tử sao lại chết não như vậy? Chẳng lẽ nàng không biết đây là phạm vào tội lớn bất kính sao?

Khụ khụ...

Dưới sự nhắc nhở của tiếng ho khan nghiêm túc, những tiếng nghị luận dần yên tĩnh trở lại.

“Chúng ái khanh bình thân!”

Giọng nói Hoàng thượng uy nghiêm truyền đến, chúng đại thần đồng loạt đứng dậy, phui bụi trên người, vỗ thẳng nếp nhăn, đứng thẳng vào chỗ.

“Các vị ái khanh, có việc mời tâu, không có bất triêu!”

Dương công công bèn nhón kêu to, Hoàng thượng hí mắt nhìn hai người vẫn đứng bên dưới. Bởi vì hai người này đứng giữa đại điện chứ không giống những đại thần khác tách ra đứng vững hai bên.

“Thấy trăm vì sao không quỳ?”

Giọng điệu Mặc Liễm Sâm cũng lạnh như băng, cũng không phải hẳn muốn tới gặp ông, dựa vào cái gì mà muốn hẳn quỳ?

“Thực là chân long thiên tử, cho dù ngươi là con trai của trăm cũng phải quỳ lạy, đây là lễ nghi cơ bản! Ngươi xem các hoàng huynh và chúng đại thần, nào có ai giống ngươi không tuân theo quy củ?”

Hoàng thượng giận dữ, ánh mắt sắc bén đảo qua hạ đường, chúng thần đang xem kịch vui, thấy ánh mắt Hoàng đế lướt tới lập tức cúi đầu nhìn mũi giày.

“Còn ngươi, Thanh Vương phi! Ngươi tên Dịch Cận Ninh đúng không? Nhị nữ của Dịch Tướng, trăm nhớ là trăm ban hôn cho ngươi và Thanh Vương!”

Dịch Trường Hoa trừng Dịch Cận Ninh, ông một mặt lo lắng Hoàng thượng vì nàng mà giận chó đánh mèo lên mình, một mặt lại muốn đng ra cầu tình cho nàng, trong lòng mâu thuẫn giãy giụa, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Dịch Cận Ninh vẫn đứng thẳng tắp, nàng xuất giá tòng phu, phu quân chưa quỳ, sao nàng phải quỳ?

Nhẹ giọng cười, khoe môi tràn ra chút ý cười xinh đẹp để lộ ra lúm đồng tiền nhỏ nhỏ say lòng người. Chúng thần không khỏi hít một ngụm khí lạnh, Thanh vương phi này quả nhiên có Abrams lĩnh mị hoặc chúng sinh, nụ cười này của nàng có thể khuynh quốc! May mà không gả cho Hoàng thượng, bằng không ắt hồng nhan họa thủy!

Bọn họ đoán không sai, Dịch Cận Ninh quả thật đúng là hồng nhan họa thủy, nụ cười nhạt của nàng dĩ nhiên vào lúc bắt đầu đã quyết định nàng là hồng nhan họa thủy. Tương lai không lâu nữa Tây Việt quốc diệt vong, cũng bởi nàng mà diệt vong nhanh hơn. Quận Vương và Thanh Vương tranh giành, chuyện cũ của Nam Lăng quốc, cùng nhau đẩy Tây Việt quốc lên đỉnh điểm lật đổ.

“Thưa Hoàng thượng, con dâu Dịch Cận Ninh, là nhị tiểu thư của Dịch Thừa tướng. Con dâu cũng chưa từng quên, là một tồ thánh chỉ của Hoàng thượng đã gả con dâu cho Thanh Vương người người khinh thường tránh né không kịp, con dâu đa tạ phụ hoàng thành toàn!”

Trong đôi mắt thâm u của Dịch Cận Ninh không nhìn rõ hi vọng ái ái, nàng chỉ bình thản đối diện Đế vương cao cao tại thượng.

“Nói như vậy thì Thanh Vương phi đang trách trăm hạ thánh chỉ cho ngươi sao?”

Trong biểu cảm uy nghiêm của Hoàng thượng xuất hiện thêm thần sắc xấu hổ, lúc trước là Thái hậu luôn yêu cầu ông tâu hôn cho nhị tiểu thư Tướng phủ, bằng không nữ tử khuê các như Dịch Cận Ninh há có thể gả cho đồ ngốc Thanh Vương sao?

Nhưng ông nhanh chóng lờn lẹo đổi chủ đề, thân là Đế vương, Dịch Cận Ninh chỉ là một nữ tử, dựa vào cái gì mà chống đối lại ông, dựa vào cái gì mà dám thách thức chỉ ra điều sai trái của ông?

“Song phụ hoàng làm quân vương một nước, chẳng lẽ không thể đặc xá phu quân Ninh Nhi quỳ lạy? Chẳng vừa mới tinh tảo lại, rất nhiều quy củ đều không hiểu, cũng không có người nói với chàng!” Nói đoạn nàng nhìn lướt qua các đại thần đang xem trò vui xung quanh.

Các đại thần vốn đang bàng quan, có kịch vui liền thăng, nếu Thanh Vương đã tinh tảo lại, vậy thì cũng là lúc bọn họ xếp hàng lại rồi. Bọn họ tự nhiên sẽ suy nghĩ cẩn thận để sau này gót chân mới có thể tiếp tục đứng vững.

Nàng hí mắt, nói tiếp: “Phụ hoàng là Đế vương của một quốc gia, ắt có khí độ của Đế vương một nước. Ninh Nhi tin rằng phụ hoàng không nhưng là một minh quân, mà còn là một người cha tốt, có độ lượng.”

Nàng không sai liền chẳng sợ, nàng can đảm cũng không sao, nếu Hoàng thượng dựa vào một chuyện nhỏ nhặt này khó xử nàng, vậy thì không có sự độ lượng khoan dung nữa. Hơn nữa bị chụp cái nón minh quân lớn như vậy, hẳn ông sẽ dựa trên vấn đề không quỳ xuống mà không buông tha cho nàng.

Quả nhiên Hoàng đế không tiếp tục đề tài này nữa, đôi mắt rỗng lướt qua các đại thần xung quanh.

“Nhìn xem, đây là con gái thân sinh của Dịch Tướng, có đảm lược, có quyết đoán, trăm chọn phi cho Thanh Vương thật không lầm!”

Ông vợ chỗ tốt trong chuyện chọn phi cho Thanh Vương vào người, ý đồ che giấu vừa rồi bị nàng nói cho xấu hổ.

Chúng thần cũng phụ họa theo đuôi, ào ào quỳ xuống đất, nín thở hô vạn tuế, hô to Hoàng thượng anh minh.

Dịch Trường Hoa quỳ trên mặt đất, ánh mắt luôn dính trên người Dịch Cận Ninh. Ông phát hiện người con gái này khác xưa, hoàn toàn không dịu dàng mềm mại như trước, những thứ đó như đã bị gột rửa, chỉ còn lại sắc bén và quyết đoán. Người con gái tốt như vậy, đây mới là đứa con gái mà Dịch

Trường Hoa ông thương yêu. Hai tay ông chống trên đất, che giấu vui sướng trong lòng nơi đáy mắt.

“Có việc thì tấu lên, không chuyện gì thì bãi triều!”

Giọng nói chói tai của Dương công công lại vang lên, chúng thần nhỏ giọng nghị luận một lúc.

Công bộ thượng thư đứng dậy, ông đưa hốt bản* cầm trong tay qua đỉnh đầu, khom mình nói: “Khải tấu Hoàng thượng, thần có việc muốn tấu!”

*Hốt bản: Thẻ bằng ngà, bằng ngọc hoặc bằng tre của quan lại khi vào chầu, dùng để ghi việc thời xưa. (Theo Lạc Việt)

“Nói đi!” Dương công công háng giọng, nói.

Dịch Cận Ninh chớp mắt, nhìn trên đài dưới đài hồ động, cảm thấy rất thú vị, đây chính là vào triều à? Mỗi ngày phụ thân đều rời giường sớm tới đây, chỉ là để nói chuyện với Hoàng đế như vậy thôi sao?

Dư quang nơi khoe mắt nàng vô ý liếc về phía Dịch Trường Hoa, Dịch Trường Hoa cũng nhận ra ánh mắt nàng, ông tràn đầy thâm ý nhìn nàng một cái rồi lại dời ánh mắt về phía hốt bản trong tay mình, chuyên tâm nghe Công bộ thượng thư tấu.

Chỉ nghe Công bộ thượng thư cúi đầu, khom lưng, cười nói: “Hoàng thượng, phía Nam lũ lụt, sắp tới Công bộ cần rất nhiều ngân lượng.. Phí dụng tu sửa đê đập này, đã hai tháng không cho phép rồi!”

“Hả?” Hoàng thượng nhướn mày: “Hộ bộ thượng thư đâu?”

“Cựu thần ở đây!” Hộ bộ thượng thư run run rẩy rẩy bước ra khỏi hàng, nâng hốt bản lên, vẻ mặt đau khổ, nói: “Hoàng thượng, Hộ bộ... Thực ra, bạc dự trữ không nhiều lắm, quốc khố trong hai năm qua, vì mấy năm nay lũ lụt liên miên và hạn hán cùng đến, dân chúng lâm than nên thu vò không lạc quan lắm! Cựu thần cũng không có cách!”

Dịch Cận Ninh trông Hoàng thượng nén giận, quét thẳng ánh sáng lạnh đến, nàng lảng tránh để Hoàng thượng có thể trực tiếp lướt đến Hộ bộ thượng thư. Mạc Liễm Sâm khẽ cười mấy tiếng, kéo nàng lại một chỗ, tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng, khoảng cách hai người đứng không xa không gần, vừa vặn không để người khác cảm thấy đột ngột, cũng sẽ không xa lạ với hân quá nhiều.

“Giữa trưa muốn ăn gì? Trở về thiếp làm cho chàng!” Dịch Cận Ninh nhỏ giọng thì thầm với hân.

Mạc Liễm Sâm xoa tóc nàng: “Hiện tại không vội, trở về lại làm cho ta!”

Sau đó, Hoàng thượng và các đại thần thảo luận những gì, Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm đều không lắng nghe, đơn giản chỉ là chút việc vụn vặt.

Hai người đang ở nơi riêng tư trò chuyện xem trưa nay sẽ ăn món gì, giọng nói uy nghiêm của Hoàng thượng từ trên truyền đến.

“Thanh Vương, ngươi cảm thấy chuyện này như thế nào?”

Mạc Liễm Sâm ngẩng đầu, một mặt không hiểu: “Gì cơ?”

“Ngươi...” Hoàng thượng kìm nén lửa giận, hỏi lần nữa: “Ngươi cảm thấy chuyện tu sửa đê đập ở phía Nam này như thế nào? Hiện nay quốc khố không chịu nổi gánh nặng, số vào chẳng bằng số ra, Hộ bộ nhất tề cũng không kiếm ra nhiều bạc như vậy, Công bộ đề nghị đình chỉ tu kiến. Về việc này ngươi làm như thế nào?”

“Đã muốn đình chỉ tu sửa thì đình chỉ thôi!”

Mạc Liễm Sâm không hề gì nói, chuyện này liên quan đến vấn đề trưng thu thuế, và lại những năm gần đây Hộ bộ đã bị Huyền Vương nắm chắc trong tay, hân căn bản không thể nói ra!

“Không được, đê đập này đã sửa xong hơn phân nửa, nếu vì thế mà dừng lại, không chỉ lãng phí bạc quốc khố đã bỏ ra lúc trước, còn không có lợi đối với việc khống chế hồng thủy, sẽ tạo thành dân chúng trôi dạt khắp nơi. Lại càng không có lợi cho quốc khố thu vào, tuần hoàn ác tính như vậy đây là khó khăn lớn của quốc khố!”

Một ông lão hoa râu ở phía sau gờ hốt bản, quỳ trên đất, đầu đập vang vang.

Dịch Cận Ninh híp mắt, gật đầu khen ngợi hiếm có một vị quan tốt, biết được suy nghĩ chodân chúng, còn có ánh mắt nhìn sâu trông rộng.

“Được rồi!” Hoàng thượng vỗ long ý: “Hộ bộ, ngay trong ngày hôm nay, trưng thu tiền bạc bắt tay xây dựng đê đập, hạn cho ngươi trong vòng nửa tháng làm tốt chuyện này!”

Huyền Vương và Mạc Dật Hiên bỗng nhiên quay đầu thoáng nhìn Hộ bộ thượng thư, sau đó nhanh chóng nhìn qua chỗ khác. Từ góc độ của Dịch Cận Ninh, vừa khéo nhìn thấy ánh mắt xin giúp đỡ của Hộ bộ thượng thư với Mạc Dật Hiên.

Quả nhiên có nội tình!

Bên trên Hoàng thượng còn chưa tuyên bố xong, ông trừng Công bộ thượng thư một cái, tràn đầy thất vọng nói với chúng thần: “Việc của Hộ bộ tạm thời chấm dứt, hiện tại chọn một khâm sai đến phía Nam giám sát tu kiến đề đập, ái khanh có đề cử ai không?”

Bên dưới lại vang lên tiếng nghị luận, Hoàng thượng lua mắt khắp nơi, cuối cùng dừng trên người Mạc Liễm Sâm. Lúc này ông chỉ có thể tin tưởng Mạc Liễm Sâm. Hộ bộ xảy ra vấn đề, hiện tại quốc khố đã sớm trống rỗng, sao ông có thể không rõ ràng! Chỉ là Xương Ấp hầu đã nắm chắc toàn bộ mạch máu triều đình, ông chỉ có thể tạm thời không biết chuyện.

Nếu lần này Thanh Vương đi có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, không những tích lũy được nhân khí, càng cho hần sau này thượng vị có thể lôi kéo được những người chân không đứng vững này. Hiện nay thế cục đang thay đổi, đang vận vẹo về phía ông, Thanh Vương khôi phục là một thời cơ tốt!

“Bẩm Hoàng thượng, thần tiến cử Huyền Vương!”

Một ông lão ủng hộ Huyền Vương đứng ra, sau ông ta lại có vài người nữa đi ra, cũng phụ họa Huyền Vương đi là thích hợp nhất.

“Thần tiến cử Thanh Vương!”

Một giọng nam trung sáng sủa từ sau lưng Dịch Cận Ninh, đó là giọng Dịch Trường Hoa, không phải ông đứng bên phe Huyền Vương sao?

Mạc Liễm Sâm cũng cau mày, vị nhạc phụ đại nhân này bị ám đầu à?

“Thần đề nghị đề Thái tử đi giám sát, thứ nhất Thái tử đại biểu cho Hoàng thượng, biểu hiện cho tri âm yêu dân nhân từ của Hoàng thượng, thứ hai Thái tử cũng là Thái tử, nên vì dân chúng cố gắng một phần trách nhiệm.”

Người này đứng bên phe Thái tử, ngoài là Thái phó* ra còn là tử trung của Thái tử. Người nói chuyện đích thị Thái phó đại nhân, chòm râu hoa râm của ông run lên khi nói chuyện, Dịch Cận Ninh nhìn mà thấy vô cùng dễ thương.

*Thái Phó: Một chức quan thuộc hàng tam công, dưới Thái sư và trên Thái bảo. (Theo Lạc Việt)

Trên triều nghị luận ồn ào, nhất thời không nói được chính xác ai thích hợp nhất. Hoàng thượng cân nhắc, cảm thấy bản thân lên tiếng đề Mạc Liễm Sâm làm khâm sai thì không tốt lắm, bèn quyết định ra một đề thi quyết định lần này đi giám sát khởi công xây dựng công trình thủy lợi. Nếu lần này có thể sửa chữa tốt đề đập, đâu chỉ là một công lớn?

Hoàng thượng sai người viết đề thi trên hoàng nguyên, đề thi có ba câu, Thanh Vương, Huyền Vương và Thái tử mỗi người một câu. Hoàng thượng cho ba người trước buổi lâm triều ngày mai đưa ra câu trả lời chắc chắn, sau đó tuyên bố bãi triều.

Trong tay Dịch Cận Ninh cầm đề thi của Mạc Liễm Sâm, vốn nàng không có ý mở ra xem. Mạc Liễm Sâm ôm eo thon của nàng, nhìn thê tử đang nhú mày, cười đến tà mị.

“Như thế nào, không muốn mở ra xem một chút ư?”

Hắn cầm đề thi, nhét vào trong ngực. Thật ra thì hắn cũng không muốn xem. Khâm sai kia không phải thứ hắn có thể mơ tưởng. Thế lực Huyền Vương quá mức quý dị, hắn hoài nghi “Quý kiến sâu” kia chính là người của Huyền Vương.

“Chàng cũng không quyết định sao?” Dịch Cận Ninh cười cười, khoác tay hắn bước nhanh về phía trước. Bỗng nhiên sau lưng có một tiếng kêu, gọi nàng lại.

“Ninh Nhi, chờ chút!”

Dịch Trường Hoa!

Về mặt nàng căng lên, Dịch Trường Hoa tìm nàng tuyệt không có chuyện tốt.

“Ninh Nhi, đợi vì phụ một chút!”

Dịch Trường Hoa thấy nàng không dừng lại đành hét to lên. Có thể tiếng hơi to nên dẫn tới ánh mắt chăm chú của các đại thần khác. Dịch Trường Hoa áy náy cúi thấp đầu, đuổi theo Dịch Cận Ninh.

“Có chuyện gì?”

Cuối cùng Dịch Cận Ninh không đi nữa, mà quay lại trừng mắt, liếc phụ thân mình một cái, không có xưng hô, giọng điệu hơi mất kiên nhẫn.

“Ta là có chuyện muốn nói với con, con xem có thể không...”

Ông thoáng nhìn qua Mạc Liễm Sâm đứng cạnh Dịch Cận Ninh, ngược lại nói với hắn: “Thanh Vương, trước kia ta có mắt như mù, ta xin lỗi ngài. Ngài có thể xem thể diện ta là phụ thân Ninh Nhi, đề ta nói với Ninh Nhi đôi ba câu được không?”

Mạc Liễm Sâm nhận được Dịch Cận Ninh đồng ý, đáp ứng thỉnh cầu của Dịch Trường Hoa: “Thời gian một chén trà nhỏ!”

“Chuyện này... Được!”

Dịch Trường Hoa thoáng suy tư, kéo Dịch Cận Ninh muốn đi lại bị Mạc Liễm Sâm ngăn lại.

“Ninh Ninh, ta ở cửa Bắc chờ nàng!” Mặc Liễm Sâm liếc cũng không thèm liếc Dịch Trường Hoa lấy một cái, điệu bộ này của nhạc phụ đại nhân, vốn không coi Ninh Nhi là ocn gái mà đối xử, càng không để người con rể mù quáng ngu ngốc là hắn đây vào mắt. Trước kia là ông không coi trọng người khác, bây giờ cũng đừng trách người ta không muốn gặp ông.

“Được!”

Đề lại nụ cười yên tâm cho Mạc Liễm Sâm, Dịch Cẩm Ninh đi theo Dịch Trường Hoa đến thành lâu trên cửa Nam.

Gió khẽ thổi vén lên mái tóc của Dịch Cẩm Ninh, một lọn tóc che khuất đôi con mắt của nàng, lướt qua đôi môi đỏ thắm, rơi trên cằm cổ tuyết trắng.

Nàng đưa tay vén sợi tóc ra sau tai.

“Nói đi, tìm con có chuyện gì?”

Dịch Trường Hoa nhìn con gái đưa lưng về phía mình, trong lòng vô hạn chua xót. Ông nghẹn ngào không nói ra lời, lúc này chỉ cần có thể nhìn nàng kỹ càng ông đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Không nói thì con đi, không có thì giờ ở đây hóng gió với ngài!”

“Ta..”

Dịch Trường Hoa muốn nói lại thôi, Dịch Cẩn Ninh giận đến muốn đánh ông một trận. Nàng nắm tay lại, xoay người như muốn đi lại bị Dịch Trường Hoa phía sau gọi lại.

“Ninh Ninh!” Ông đi tới, đối mặt với nàng: “Tỷ tỷ của con... Dịch Cận An, Dịch Cận An giả kia, không phải ta giết!”

Ông ấy cho rằng mình giận ông ấy vì chuyện Dịch Cận An sao?

Dịch Cận Ninh liếc ông một cái: “Con không trách ngài, đó là nàng ta đáng đời!”

Không phải đã tra ra Dịch Cẩn An chết trong tay “Quý kiến sâu” sao? Và lại, nàng ta vốn không phải do “Quý kiến sâu” giết!

“Còn có... Trước kia ta có lỗi với con, ta nhận lỗi!”

Dịch Trường Hoa hạ thấp gương mặt già nua, xin lỗi tiểu bối là Dịch Cẩm Ninh đã là không dễ, ông còn là phụ thân thân sinh của nàng, khúm núm như vậy đã vượt quá cực hạn của ông rồi.

Nếu không phải vừa rồi Hoàng thượng bảo ông thuyết phục Dịch Cẩm Ninh, bảo Mạc Liễm Sâm nhận chuyện khâm sai đến phía Nam, ông cũng không đến mức mất dày cầu con gái thân sinh của mình tha thứ cho mình.

“Nói đi, ý đồ của ngài!”

Phụ thân chính là chó săn của Hoàng đế, chung thân phục vụ vì Hoàng thượng nhiều năm, dốc sức làm nửa đời người, lại rơi vào kết cục như vậy đã rất đáng buồn rồi.

Tự dấy lòng Dịch Cẩn Ninh đón nhận sự thật bản thân không phải con gái thân sinh của Dịch Trường Hoa nên đối với các loại hành động việc làm của người phụ thân này, nàng có thể không để ý liền không để ý. Hôm nay có lẽ ông thực sự có chuyện cầu xin mình mới có thể không để ý Thanh Vương ở đây, muốn nói riêng với mình mấy câu.

“Chuyện này... Được rồi, ta liền nói thẳng!”

Dịch Trường Hoa cũng không làm kiêu, nếu Dịch Cẩm Ninh đã nhìn ra ông còn có lời phải nói, vậy thì ông nói thôi.

“Hoàng thượng muốn con thuyết phục Thanh Vương đến phía Nam!”

Chỉ biết chó săn của Hoàng đế sẽ nói ra loại lời này, chẳng lẽ ông không rõ Hiện tại Hiên Vương và Thái tử đang tranh giành kịch liệt sao? Ông đây là muốn Mạc Liễm Sâm đi chịu chết hay Mạc Liễm Sâm lợi dụng nước đục này có ý nghĩa gì đó với nhạc phụ đại nhân là ông?

“Phu thân...” Dịch Cẩm Ninh đưa leng về phía ông, nhìn dưới thành lâu là Hà Sơn vô cùng đẹp, đồi núi xa xa nhấp nhô nhấp nhô đều ở đáy mắt nàng.

“Con nghĩ đây là lần cuối con gọi ngài rồi!” Nàng xoay người lại, đối mặt với ông: “Nếu như con nói Thanh Vương đến phía Nam, liền coi như trả hết ơn nuôi dưỡng mười mấy năm của ngài với con, từ đây chúng ta không có quan hệ gì nữa!”

Từ đây không có quan hệ gì nữa!

Dịch Trường Hoa sao biết biết đưa con gái này tâm cao ngút ngàn, nàng nhất định rời bản thân đi, ông sai lầm rồi.

“Được!”

Nếu nhất định thoát khỏi quan hệ, như vậy có thể giúp Hoàng thượng thì có sao đâu?

“Được, chung ta... Vô tay thế nguyên!”

Hai bàn tay chạm vào nhau, một già nua, một nhỏ nhắn, đây là biệt ly nặng trĩu.

Dịch Cẩm Ninh đã biết bản thân không phải con gái Tướng phủ, vậy thì sáng nay thoát khỏi quan hệ với ông, miễn cho sau này Tướng phủ bị liên lụy. Mặc dù nàng vô tình với Tướng phủ nhưng tốt xấu gì Tướng phủ dưỡng dục này nhiều năm như vậy, phần ân tình này coi như nàng thuyết phục Mạc Liễm Sâm đi phía Nam là hoàn thành rồi!

Dịch Trường Hoa mắt thấy con gái mình đi xa, ông xoa bàn tay phải vừa vỗ tay với nàng ra, hừ nằm trong không trung, nhưng cái gì cũng không bắt được. Ông túm ngực mình, khó chịu ngồi xổm xuống.

Ninh Nhi, nãy lần này phụ thân không thể gặp con, coi như phụ thân ta đây đã chết rồi!

Mưa bão triều đình sắp đến, ông có thể làm, chỉ có nhiều như thế.

Đến cửa Bắc, Mạc Liễm Sâm đón chào: “Như thế nào, lão già kia đánh nàng sao?”

Mạc Liễm Sâm nhìn ánh mắt hồng hồng của nàng, nói đùa nhưng một chút nàng cũng không cười.

“Không buồn cười!”

Dịch Cẩm Ninh mím môi, giận sôi máu nói.

“Được được, Ninh Ninh nói không buồn cười thì không buồn cười, chuyện này quả thực không buồn cười. Ta còn cho rằng ông ấy thực sự bắt nạt nàng thật!”

Mạc Liễm Sâm giờ tay đầu hàng, ôm Dịch Cẩm Ninh chạy về phía trước, cảm giác đón gió bên chạy làm nàng tạm thời quên đi không vui chuyện đoạn tuyệt quan hệ cha và con gái vừa rồi. Nàng giang hai tay, cùng phóng túng theo Mạc Liễm Sâm.

Trở lại điện Thừa Ân, Tiểu Đào và Nô Nhi đón chào.

“Tiểu thư, người về rồi!”

Sáng sớm nghe nói tiểu thư và Vương Gia lên triều đình lâm triều, Tiểu Đào sợ đến mất hết ba hồn bảy vía. A Trúc cũng không đi theo, không biết cô gia có thể bình an mang tiểu thư về hay không. Nàng nghe nói vào triều đều là nam nhân, tiểu thư là một cô nương gia, chạy đến đó chẳng phải làm người ta chê cười sao?

“Không có chuyện gì, thật ra thì vào triều cũng thú vị lắm!”

Cuối cùng nàng cũng thấy được vào triều là cái dạng gì, sáng nay vị công công kia đến điện Thừa Ân cũng dọa nàng giật mình. Nói cái gì cùng Thanh Vương lên điện lâm triều chứ, nàng còn tưởng tới qua Mạc Liễm Sâm nói đùa, không ngờ là thật.

Tối qua lúc Mạc Liễm Sâm ôm nàng đã nói, nàng lên triều hán mới đi, nàng không đi hán liền vui trong chốn. Qua giờ Mẹo, Hoàng thượng cũng sợ hán không vào triều thật, quả thực sai người đến thúc giục, xem ra Hoàng thượng thật sự muốn cuốn Mạc Liễm Sâm vào rồi!

“Lấy ra đây!”

Dịch Cẩm Ninh xoa bàn tay nhỏ bé, trắng nõn sáng ngời ra trước mặt Mạc Liễm Sâm.

“Cái gì?”

“Đề thi kia kia!”

Dịch Cẩm Ninh một mặt chàng là đồ ngọc, nàng tròn mắt nhìn Mạc Liễm Sâm, sau đó tự mình lấy tấm hoàng quyền từ trong ngực hán ra.

Hoàng quyền mở ra, đề mục bên trong hiển hiện trước mặt nàng. Dịch Cẩm Ninh nhìn, khẽ cười một tiếng, quả nhiên nàng đoán không lầm, Hoàng thượng muốn kiểm tra hán là phương án sách lược làm như thế nào để khống chế thủy tai phương Nam.

Câu này không khó để trả lời, cái khó ở đây là làm như nào để biến thành hành động. Trong cuốn nói, muốn tại thời điểm quốc khó trống rỗng dùng biện pháp đơn giản nhất khống chế ổn thỏa các loại vấn đề do nạn lụt mang đến, nếu để nàng giải quyết vấn đề khó khăn này, trước nàng chỉ có thể nhận làm yên lòng dân chúng.

Mạc Liễm Sâm cũng liếc qua đề thi một cái, rồi không có phản ứng gì nữa, đây là một vấn đề vô cùng bình thường cũng là vấn đề cần giải quyết trước mắt. Hắn đoán đề thi của hai người kia cũng như hắn, vậy thì không thể chiếu theo lẽ thường để giải đáp vấn đề này. Chỉ có điều, hắn có muốn trả lời hay không, còn phải nói sau!

Dịch Cận Ninh nhìn ra suy nghĩ của hắn, dịu dàng nói: “A Sâm, đây là chuyện liên quan đến trăm họ, tuy chàng không muốn làm, nhưng làm việc vì dân vì chúng cũng không đi ngược lại mục đích của chúng ta!”

“Nàng muốn nói gì? Có phải Dịch Trường Hoa bảo nàng thuyết phục ta đi phía Nam?”

Mạc Liễm Sâm có thể đoán đại khái một chút, tìm riêng Ninh Ninh, ngoại trừ chuyện riêng trong nhà ra thì chính là chuyện của Hoàng thượng, mà hiện tại chẳng phải Hoàng thượng đang nhưc đầu chuyện lũ lụt phương Nam đó sao?

Hắn cười nhẹ một tiếng: “Ninh Ninh, muốn ta đi sao?”

“Không, thiếp không muốn chàng đi, nhưng chàng có thể đi vì thiếp không?”

“Nàng nói khiến ta hồ đồ mất rồi, cái gì mà nàng không muốn ta đi nhưng lại nói muốn ta đi vì nàng?”

Mạc Liễm Sâm nhú mày, đôi mắt hoa đào xinh đẹp bịt kín một tầng sương mù, đó là ánh mắt mất khi hắn tức giận mới có. Khi hắn tức giận sẽ tự rút bản thân mình vào thế giới người khác không nhìn thấy được, trong mắt đều là mê mông, làm người ta không thấy rõ nội tâm của hắn, nhìn không tới thống khổ và vui vẻ của hắn.

“Chàng đừng như vậy!” Giọng Dịch Cận Ninh hơi nghẹn ngào: “Tốt xấu gì ông ầu cũng dưỡng dục thiếp nhiều năm, hiện tại thiếp đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông ấy rồi... A Sâm, chỉ lần này thôi được không, lần sau thiếp sẽ không can thiệp bất cứ quyết định nào của chàng nữa!”

Đoạn tuyệt quan hệ cha và con gái? Mạc Liễm Sâm bắt được một tầng ý nghĩa khác trong lời nói của nàng, kinh dị nhìn nàng: “Nàng nói... Nàng và ông ấy đoạn tuyệt quan hệ cha con rồi?”

“Đúng vậy! Như thế nào?”

Thấy Mạc Liễm Sâm nhú mày, bỗng nhiên Dịch Cận Ninh cảm thấy có phải bản thân làm sai chuyện gì hay không.

“Ninh Ninh...” Mạc Liễm Sâm cầm tay nàng, nghiêm túc nói: “Dịch Trường Hoa ông ấy, khả năng đã xảy ra chuyện!”

“Không thể nào, ông ấy yêu bản thân như vậy, sao có thể vì thiếp...”

Bỗng nhiên Dịch Cận Ninh nhớ đến biểu cảm kiên quyết và bất đắc dĩ của Dịch Trường Hoa lúc ông vỗ tay thề nguyện với nàng.

“Ông ấy...”

Nếu Dịch Trường Hoa đã xảy ra chuyện, nàng có muốn trở về cứu ông ấy không?

“Ông ấy có Hoàng thượng bảo vệ, tạm thời không có nguy hiểm. Nếu ta đến phương Nam thật, vậy thì bọn Chương Vũ Thành có khả năng sẽ hành động, mà Hoàng thượng có thể đã sắp xếp rồi. Ta đoán chừng... Trên đường ta đến phương Nam bọn họ sẽ động thủ, hoặc giết ta, hoặc là... bức vua thoái vị!”

“Vậy chàng... còn đi nữa không?” Dịch Cận Ninh hơi lo lắng, tuy võ công Mạc Liễm Sâm cao cường cũng là song quyền nan địch tứ thủ*, khả năng bọn chúng sẽ có mai phục.

*Song quyền nan địch tứ thủ: Một người đánh không lại đông người. Xuất xứ từ “Tùy Đường diễn nghĩa” hồi thứ 23 của Chử Nhân Hoạch đời Thanh.

Nàng không dám nghĩ tiếp, lần trước toàn thân Mạc Liễm Sâm đều là máu được Huyền phi cứu đi đã khiến nàng hoang mang lo sợ, nếu Mạc Liễm Sâm lại xảy ra chuyện, nàng nên thế nào?

“Ta đi... Nhưng mà nàng đi với ta!”

Mạc Liễm Sâm cầm bàn tay mềm mại của nàng, một mặt thâm tình, lại có chút ương ngạnh nói: “Ta ở đâu nàng ở đó, không cho nàng rời khỏi ta nửa bước!”

“Được, thiếp luôn ở cùng chàng, chàng đến đâu thiếp đến đó!”

Nàng xoay tay nắm lấy bàn tay to của hắn, trong mắt chỉ có đôi phương. Về phần Dịch Trường Hoa... Đó là chuyện về sau, bọn Mạc Dật Hiên có thành công lại không lại là chuyện tiếp theo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 16: Tiểu Đào thành thân

Hôm sau vào triều, Huyền Vương và Quận Vương đều đã chuẩn bị tốt câu trả lời, ấy thế mà Mạc Liễm Sâm vẫn còn rúc trong chăn chờ công công đến gọi hẳn rồi giường.

Chẳng trách hẳn được, hôm qua xem chút nữa Hoàng thượng tóm điểm yếu không quỳ của bọn họ tội Ninh Ninh, hôm nay nếu phụ hoàng không đến gọi hẳn rồi giường, nói gì đi chẳng nữa hẳn cũng sẽ không vào triều sớm.

Dịch Cận Ninh ngồi trước bàn trang điểm, qua gương đồng nhìn Mạc Liễm Sâm chớp mắt trong ổ chăn, quả thực có chút buồn cười.

Dáng vẻ giận dỗi của hẳn hiển nhiên giống như đứa nhỏ chưa lớn. Không phải hôm qua Hoàng thượng không trách tội bọn họ sao, nàng không tức giận, hẳn nhiệt tình cái gì?

“Vương Gia, giờ Mẹo đã qua, chàng đây là muốn ngủ nướng hay là làm sao?”

Dịch Cận Ninh giờ bút trong tay lên vẽ mi, vẽ được một nửa nàng xoay người lại nhìn phu quân mình. Nàng đã hiểu hẳn đang rầy rà cái gì rồi, Hoàng thượng có thể để nàng vào triều đã là phá lệ một lần. Nếu nàng đi lần thứ hai thì có vẻ nàng rất không hiểu chuyện.

“Công công sẽ đến!” Mạc Liễm Sâm đáp lại một câu, ngồi dậy nhìn về thê tử mình.

Viễn Sơn như đại, da như mỡ đông, nửa mái tóc nối lỏng rơi trên vai, còn có mấy lọn tinh nghịch rũ xuống xương quai xanh tuyết trắng của nàng, cũng có một loại ma lực hấp dẫn người.

Mạc Liễm Sâm nhảy xuống giường, đến giày cũng chưa kịp mang đã chạy đến.

Dịch Cận Ninh vội vươn tay chặn trước ngực: “Chàng đừng có mà xằng bậy, hiện tại tất cả mọi người đều đã rời giường rồi.”

Tối qua nàng lại bị giày vò một trận, bây giờ eo vẫn ần ần đau xót, quỳ thêm ăn này sẽ không muốn lần nữa đấy chứ?

Nàng cảnh giác giờ hai tay lên, vô cùng nhiệt tình phòng bị, đôi mắt to linh động chớp cũng không thêm chớp, cứ thế trừng hẳn.

“Đừng nghĩ lung tung, ta chỉ muốn... Giúp nàng vẽ mi thôi!”

Trộm nghĩ giúp nàng vẽ mi mà thôi!

Đây là một chuyện hẳn đã muốn làm từ trước, thật lâu, thật lâu trước kia đã muốn.

Bọn họ trở thành vợ chồng, xem ra thật đúng là trời đã định trước. Duyên phận thật diệu kỳ làm sao, nếu không phải Thái hậu nhắc tới muốn Dịch Cận Ninh làm Vương Phi của hẳn, hẳn sẽ không tự chạy đến Tướng phủ quan sát. Nếu không phải Dịch Cận Ninh mạo danh kỳ diệu biến thành một luồng u hồn, nàng cũng không có khả năng sẽ gặp hẳn.

“Ừm!” Dịch cận Ninh buông đề phòng, đưa bút vẽ mi cho hẳn, nhẹ giọng đáp: “Lông mày của thiếp không nhạt lắm, vẽ thêm một chút là đẹp rồi.”

Bên trong tình nồng ý đậm, người hữu tình vành tai tóc mai chạm nhau, một người nín thở ngưng thanh cầm bút vẽ mi, một người sóng mắt lưu chuyển cười yếu ớt xinh đẹp. Chưa từng nhiều lời, ước hẹn bạc đầu đã được giải thích qua động tác dịu dàng mà ngốc nghếch vẽ mi cho nàng của hẳn rồi.

Mi vẽ không đẹp lắm, hơi cao so với bên trái nàng vẽ nhưng nàng vẫn hi hỏ cho hẳn một nụ hôn thâm tình.

“Đẹp lắm, thiếp rất thích.” Nàng ôm thắt lưng tinh trắng của hẳn, lời nói nhỏ nhẹ lướt qua tai hẳn: “A Sâm, thiếp muốn mỗi ngày chàng đều vẽ mi cho thiếp!”

“Được!”

Khoe môi cong lên chút ý cười lười biếng, lời thề cứ thế dễ dàng giắt bên môi. Hẳn là người hết lòng tuân thủ lời hứa, tựa như lác tay tương tư hẳn đưa nàng, cuộc đời này tất không phụ!

Ngoài cửa, Tiểu Đào và Nô Nhi gọi nhỏ: “Tiểu thư, cô gia, Hoàng thượng phái Lưu công công đến!”

Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm liếc nhau, hai người nhìn nhau cười.

Quả nhiên bị chàng đoán trúng! Dịch Cận Ninh cảm thấy phu quân mình có mạo danh kỳ diệu, bản thân muốn vào triều còn phải bắt người ta đến gọi mình. Hẳn đây là tức giận Hoàng thượng hay cảm thấy chơi vui, chỉ mình hẳn biết.

“Vào đi!”

Giọng nói Mạc Liễm Sâm trầm thấp thuần thục mang theo lười biếng lúc mới tỉnh ngủ.

Cửa bị đẩy ra, Lưu công công xông vào vội vàng nói: “Ôi chao tiểu tử tông của nô tài ơi, Hoàng thượng còn đang chờ ngài đấy, ngài mau thay quần áo rồi tiến cung lâm triều cùng nô tài đi!”

Mạc Liễm Sâm nhú lại mày đẹp, tiếp tục bất động trước bàn trang điểm, ánh mắt lại qua gương nhìn phản ứng của công công: “Ninh Ninh không đi, Bôn vương cũng không đi!”

“Được rồi, Hoàng thượng cũng nói về sau Thanh Vương phi đều có thể theo ngài vào triều. Nhưng mà...” Lưu công công lườm Dịch Cận Ninh đang được Nô Nhi và Tiểu Đào hầu hạ rửa mặt: “Nàng phải lạy Thiên tử, và không được nói chuyện.”

“Bôn vương vẫn là đừng đi thôi!” Mạc Liễm Sâm làm như đang tự hỏi, xoay người lại, cau chặt mày nhìn Lưu công công đang chân tay luống cuống.

Hắn nhất định phải mang Ninh Ninh theo bên người, một khắc thôi hắn cũng không muốn chia lìa với nàng, hơn nữa... Mạc Dật Hiến kia còn như hổ rình mồi với Ninh Ninh của hắn, hắn muốn khoe khoang trước mặt hắn, tức chết hắn đi!

Hắn thừa nhận bản thân keo kiệt, Ninh Ninh chỉ có thể là của hắn, cho người khác nhìn đã là cho bọn họ được lợi. Chẳng qua con hổ đói Mạc Dật Hiến ả núp trong bóng tối kia làm hắn không thể không giữ vững tinh thần, còn có thể lực sau lưng Huyền Vương, nhất là “Quý Kiến Sầu”. Hắn mơ hồ cảm giác những vật chần trong chuyện này sắp bị phá vỡ, hết thảy sắp tra ra manh mối rồi.

“Vậy... Như vậy thì tùy ngài đi, tóm lại hôm nay lão nô là chuyển lời, lão nô chờ ngài ở đại sảnh!”

Lưu công công vung phát trần, khom lưng xoay người, ra cửa chờ.

Cuối cùng Dịch Cận Ninh vẫn theo Mạc Liễm Sâm lên triều.

Trên đại điện, Hoàng thượng trừng đôi mắt rỗng, Lưu công công lui ở một bên. Không phải ông không nói rõ ràng, thật sự là Thanh Vương không đồng ý, ông mới không thể không lờ Hoàng thượng ra, nói đây là Hoàng thượng đồng ý.

Vợ chồng hai người vẫn không quỳ lạy, đứng im.

Hôm nay ánh mắt Dịch Trường Hoa nhìn Dịch Cận Ninh có chút ôn hòa, nhưng Quận Vương Mạc Dật Hiến lại có chút không vui. Hắn trừng bàn tay trắng nõn của Dịch Cận Ninh đang khoắc khuỷu tay Mạc Liễm Sâm, hận không thể khuỷu tay đó là của hắn.

“Ái khanh có chuyện gì muốn nói không?”

Hoàng thượng nhìn Hộ bộ thượng thư và Thái Phó đại nhân dưới đường như muốn nói lại thôi, mày thoáng giãn ra.

Lão thái phó vuốt chòm râu, nâng hót bàn quá đỉnh đầu, bước ra khỏi hàng.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Thanh Vương phi là phụ nhân, chiếu theo luật không nên xuất hiện trong triều đình, và lại thấy Thiên tử không quỳ bái thật đúng là vô lễ. Hôm qua nàng không biết chuyện Hoàng thượng có thể tha thứ, hôm nay giẫm lên vết xe đổ chính là rất bất kính với Hoàng thượng. Cứ tiếp tục như vậy uy nghiêm luật pháp Tây Việt ta còn đâu nữa, Long uy của Hoàng thượng há có thể tồn tại?”

Giọng lão thái phó lạnh lạnh và người xoay người đứng ở đằng kia thật sự không hòa hợp, Dịch Cận Ninh hơi thẳng vai, cảm thấy không thú vị.

Người già đi đều hồ đồ, nàng đứng ở đây cản trở ông ấy chuyện gì hả? Hoàng thượng còn chưa nói gì đâu, một Thái phó ông chen miệng làm cái gì?

Không phải nàng cố ý muốn nói, chỉ là ông già râu bạc này rất không có ánh mắt, lại cứ muốn nàng không thể không đứng ra biện giải cho mình.

Dịch Cận Ninh nhẹ nhàng buông cánh tay đang khoắc tay Mạc Liễm Sâm, bàn tay trắng nõn lơ đãng vờ tóc rơi bên tai, chỉ là một động tác lơ đãng này lại không biết đưa tới bao nhiêu tiếng hít khí.

Hàng mày như ngọn núi của nàng nhú lại, đôi mắt đẹp như trêu lên, trong đôi mắt trong suốt là sóng nước mênh mông, khóe mắt tinh tế cong cong thoáng hiện miễn cưỡng ừ ừ.

“Vị này là...” Nàng quay đầu nhìn phu quân mình.

“Thái phó đại nhân!”

“À, Thái phó đại nhân hữu lễ!” Dịch Cận Ninh nhẹ nhàng phúc thân, chào lão thái phó, biến thành nàng vô cùng xấu hổ. Nàng chưa hành lễ cho Hoàng thượng chân long thiên tử, lại phúc thân cho ông người làm khó nàng, không biết Hoàng thượng có giận lây sang ông hay không.

Thái phó cẩn thận giương mắt nhìn thiên tử cao cao tại thượng, Thiên tử uy nghiêm ngồi, biểu cảm trên mặt trước sau như một. Nhìn không ra tức giận, ông đánh bạo khoát tay với Dịch Cận Ninh: “Thôi thôi, lễ này của Thanh Vương phi lão hủ không nhận nổi!”

“Xin hỏi thái phó đại nhân, có phải bản phi đắc tội ngài hay không?”

Dịch Cận Ninh cau mày, một mặt không hiểu nhìn Thái Phó đại nhân.

“Không... Không có!” Lão thái phó không biết lát nữa nàng sẽ nói cái gì, vội lau mồ hôi làm rõ: “Thanh Vương phi không có chỗ nào đắc tội lão hủ cả! Chỉ là Thiên tử ở trên đại đường, Thanh Vương phi lại làm như không thấy, chuyện này không tuân theo lễ thường rồi. Lão hủ chỉ là ăn ngay nói thật, không có ý nắm vào.”

Ông chỉ tuy tiện liếc qua đã thấy lãnh ý nồng đậm trong mắt vị Thanh Vương phi này, thoáng chốc ông như bị đông cứng lại. Muốn nói Thanh Vương phi vài câu lại bị ánh mắt tràn ngập lãnh ý kia làm ông nuốt lời sắp ra khỏi miệng xuống bụng.

“Ài!” Dịch Cận Ninh thán một tiếng, xoay người nhìn đế Vương trên long toạ, dịu dàng nói: “Phụ hoàng, lúc chúng ta mới đến, Lưu công công đã nói Hoàng thượng miễn ta và Thanh Vương quý lạ. Người nói đúng không, Lưu công công?”

Ánh mắt nghiêm khắc của Hoàng thượng lướt qua Lưu công công đứng bên tay trái mình, Lưu công công sợ tới mức hơi run rẩy, phát trần trong tay suýt rơi xuống đất.

“Hà? Nô tài...” Không có nói mà! Lưu công công cuống quýt vội quỳ xuống dập đầu: “Hoàng thượng, nô tài chỉ là thuật lại lời của Hoàng thượng, cũng không có...”

Dương công công đứng bên kia khinh miệt, liếc Lưu công công đang quỳ trên đất một cái, xem đi, đấu với ta sao, người còn non lắm!

Lưu công công vốn là nội thị hầu hạ bên người Hoàng thượng, lúc Hoàng thượng còn là Thái tử luôn đi theo ông, cũng có thể nói là trung thành và tận tâm, sau này lại vì già trẻ trong nhà bị Xương Ấp hầu nắm trong tay, không thể không nghe lệnh ông ta.

Có một lần Lưu công công hạ thuốc trong rượu của Hoàng thượng bị Dương công công nhìn thấy, một câu ông cũng không nói, chỉ lên nhắc nhở Hoàng thượng. Mạc Thắng Các vì dò hỏi nội tình Xương Ấp hầu, giả vờ không biết chuyện, luôn giữ Lưu công công ở bên người.

Cho nên mới có hai vị công công Lưu, Dương cùng hầu hạ trước mặt Hoàng thượng, một trái một phải. Bên ngoài đều là người thân nhất cạnh Hoàng thượng, kỳ thực mạch nước ngầm giữa ba người đã bắt đầu khởi động không ai nhìn thấy.

Dịch Cận Ninh chỉ híp mắt, tựa hồ nhìn ra khó hiểu giữa ba người, trong lòng nảy ra một phỏng đoán.

“Lưu công công, không phải ngài vừa mới nói Hoàng thượng đã đồng ý đó ư?”

Dịch Cận Ninh vô tội nháy mắt to, vẻ mặt thoát nhìn có chút oan ức. Mạc Liễm Sâm sau lưng nàng cười đến quý dị, Ninh Ninh rất giáo hoạt, học hán từ khi nào vậy?

“Được rồi!” Hoàng thượng rống to một tiếng, mặt rỗng giận dữ: “Đủ rồi, là trẫm cho phép, vậy thì không cần quỳ nữa! Người cũng đứng lên đi!” Câu nói cuối cùng này là nói với Lưu công công quỳ dưới đất.

Ông liếc Dương công công bên phải mình một cái, Dương công công gật gật đầu. Ông lại liếc Dịch Trường Hoa dưới đường một cái, Dịch Trường Hoa cũng không dấu vết vuốt cằm.

“Trẫm tuyên bố mấy ngày tới Thanh Vương và Thanh Vương phi vào triều đều có đặc quyền không quỳ bái, nếu như không đặc biệt cần, Thanh Vương phi không được tham gia chính sự, chỉ cho phép dự thính, không được nói chuyện. Khâm thủ!”

Hoàng thượng mang theo ánh mắt mong chờ nhìn Thanh Vương con trai mình, dùng ánh mắt hỏi hán bấy giờ người đã vừa lòng chưa?

“Nhi thần tạ chủ long ân!”

Mạc Liễm Sâm kéo Dịch Cận Ninh khom lưng tạ ơn Hoàng thượng, làm một đám cựu thần giận đến rầu rầu tròn mắt, nhưng bọn họ không có cách ngăn cản hành vi hoang đường này. Mức độ khoan dung Hoàng thượng đối với Thanh Vương không phải cao bình thường đâu, đến lễ quỳ lạy cũng miễn, vậy sau này chẳng phải nghịch thiên ư?

Hoàng thượng Mạc Thắng Các trầm mặt, có phần nhức đầu vỡ trán. Lưu công công tinh mắt thấy Hoàng thượng không khoé lập tức đến xoa mi tâm giúp ông.

Ông phát tay, Lưu công công sợ tới mức run run, ngón tay đè trên mi tâm Hoàng đế suýt thì chọc vào mắt ông.

“Hoàng thượng tha mạng!” Chân Lưu công công mềm nhũn, lại quỳ xuống, quỳ rạp trên đất không dám nhúc nhích. Ông vừa làm cái gì thế này, suýt chút nữa chọc mù mắt Hoàng thượng rồi.

“Không phải lỗi của người, lui xuống đi!”

Mạc Thắng Các nhíu mày, khoát tay với Lưu công công. Lưu công công nom nớp lo sợ lui ra khỏi đại điện, ra ngoài từ hậu đường.

“Bắt đầu đi!” Hoàng thượng nhìn mấy người con trai trong điện: “Thái tử bắt đầu trước đi!”

Hôm qua ông sắp xếp ba đề thi thật ra thì chỉ có một cái, đề thi của mỗi người là giống nhau.

“Phụ hoàng!” Thái tử bước ra khỏi hàng, đứng ở phía trước, chấp tay: “Nhi thần cho rằng muốn xử lý tốt vấn đề lũ lụt phương Nam hẳn bắt đầu từ việc sửa chữa đập nước. Thứ nhất thi công đập nước lớn có thể phòng ngừa lũ lụt, ngăn trở các đợt lũ sau; thứ hai, tu kiến đập lớn có thể chứa nước, lúc khô cạn là lúc thủy năng có tác dụng dẫn nước tưới ruộng, dân chúng gạt hái quan trọng là tưới nước; thứ ba...”

Hắn bày ra một đồng ưu việt lớn của việc xây dựng đập nước, cũng là có thể chỉ ra xử lý mấu chốt của vấn đề, chỉ nói cần phải xây đập lớn.

“Ừm, xây đập lớn quả thật là biện pháp hàng đầu giải quyết vấn đề trong này, nhưng Thái tử có còn cách giải quyết nào tốt hơn không?”

Thái tử lắc đầu, liếc Thái phó một cái sau đó nhìn mũi giày mình, không lên tiếng nữa. Hoàng thượng coi như hết đòi hỏi với Thái tử do tiền hoàng hậu sở sinh, vẫy tay cho hắn lui ra.

“Huyền Vương và Thanh Vương ai đáp trước?”

Hoàng thượng nhìn hai người con trai xuất sắc nhất của mình, Huyền Vương đã sớm có thanh danh bên ngoài, Thanh Vương... Nếu không phải hồi nhỏ trận lửa lớn kia cướp đi trí nhớ và hai mắt của hắn, hắn cũng không đến mức vô dụng hơn mười năm.

“Phụ hoàng!” Huyền Vương ngó Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh cạnh hắn, chậm rãi mở miệng.

“Nhi thần cho rằng, giải quyết lũ lụt phương Nam, mấu chốt là phải tìm ra nơi có vấn đề trước. Ngoại trừ vấn đề thời tiết mà Thái tử nói làm cho lũ lụt ra, dân chúng không hiểu phòng vệ, còn có sau khi lũ lụt qua đi, bỏ tức* không đầy đủ.”

*Bỏ tức: Dùng các biện pháp để uốn nắn, sửa chữa, xoay chuyển tình hình bất lợi; nghĩ cách để khuyết điểm không gây ra ảnh hưởng. (Theo Lạc Việt)

Hắn nghiêm cẩn nhìn phụ hoàng cao cao tại thượng, vị trí này, hắn nhất định sẽ ngồi lên, nhanh thôi!

“Không đủ như thế nào? Chẳng lẽ trăm phái người đi xây dựng đập lớn vẫn chưa đủ để thấy thành tâm của trăm, chưa đủ nhân từ với dân chúng sao?”

Hoàng thượng thờ phỉ phỉ nhìn Huyền Vương, chờ câu tiếp theo của hắn.

Huyền Vương khe khẽ cười, khuôn mặt tuấn tú có vài phần tương tự Mạc Liễm Sâm hiện ra độ cong mỉa mai, Dịch Cận Ninh kinh ngạc nhìn Mạc Liễm Sâm. Người này... Đáng vẻ tên Huyền Vương này cười rõ lên thật sự giống hết A Sâm!

“Không, phụ hoàng vận chuyển lương thực và tiền bạc cho dân chúng giúp nạn thiên tai, lại vì bọn họ xây dựng đập nước lớn chứa nước phòng thủy đã là tốt hơn bất cứ người nào rồi. Song dân chúng sợ đi không thể ẩn náu dưới nền chính trị nhân từ của phụ hoàng, thậm chí còn gặp phải lũ lụt lần nữa là bởi họ không có được sự trợ giúp chân chính.”

“Như thế nào?”

Hoàng thượng nổi lên hứng thú, Huyền Vương nói có lý, hắn đưa ra cái nhìn tương đối toàn diện, phân tích ra dân chúng phương Nam nhận được không ít ân huệ nhưng vẫn lũ lụt nghiêm trọng. Hoàng thượng cũng nghĩ không ra mấu chốt trong đó, ông muốn nghe thử xem Huyền Vương sẽ nói như thế nào.

“Phụ hoàng! Tính mạng thân gia dân chúng đều đặt trên ruộng tốt, nhưng ruộng tốt bị ngập nước, cho dù phụ hoàng phát nhiều lương thực và tiền bạc đi trợ giúp đi nữa cũng chỉ giảm bớt nhất thời, không cứu được một đời! Cho nên nhi thần cho rằng cho họ con cá không bằng đưa họ chiếc cần câu, nên để cho dân chúng tự mình khai hoang mở ruộng mới đúng, mở ra một vùng đất mới, sản lượng lương thực tự nhiên cũng tăng lên.”

Trong mắt Hoàng thượng rõ ràng có ý tán thưởng, ông vuốt cằm râu ngắn ngủn: “Được, đề nghị này của hoàng nhi không tệ! Chỉ có điều... khai khẩn ruộng mới ở đâu thì thích hợp? Nếu trăm nhớ không lầm thì phần lớn ruộng tốt phương Nam đều đã bị khai khẩn hết, nếu dân chúng muốn khai khẩn một vùng đất mới cũng chỉ có thể làm lại từ đầu, trước mở đường núi, làm đất đai trở nên phì nhiêu màu mỡ, phải qua nhiều năm mới có thể có tác dụng!”

Chuyện khai hoang đất mới ông cũng từng lo lắng qua, chỉ là chuyện này cần thời gian, mấu chốt chính là bây giờ dân chúng không giải quyết xong vấn đề ẩn náu, còn hơi sức mà đi khai khẩn sao?

Nhưng đây là một kiến nghị tốt, Hoàng thượng không nói nhiều mà chỉ sai người nhớ kỹ vấn đề này trước, chờ giải quyết được vấn đề thực sự rồi lại nói tiếp.

Huyền Vương tức giận lui ra, hắn như xem kịch vui nhìn Mạc Liễm Sâm, nghĩ bản thân đã không đưa ra được kiến nghị tốt, đồ ngu Mạc Liễm Sâm mới khôi phục không lâu này cũng chả có gì đáng nói, dưới sự cân nhắc liên tục phụ hoàng cũng không có cách, đề nghị của hắn đã là đáp án tốt nhất rồi. Chúc khâm sai phương Nam sẽ rơi vào trong tay hắn thôi.

Nếu ngay cả hắn cũng không thể trả lời tốt vấn đề của phụ hoàng, vậy Mạc Liễm Sâm càng không có năng lực kia. Nói không chừng đến một câu nói cũng không nói thành lời, nhưng nghe nói Dịch Cận Ninh cạnh hắn cũng là một bụng tài hoa từ nhỏ, không biết một cô gái khuê các như nàng sẽ có đề nghị tốt gì.

Liên tính Dịch Cận Ninh thật sự có thể đưa ra đề nghị hay cho Mạc Liễm Sâm hắn cũng không cần lo lắng, phương Nam đều là người của hắn. Mạc Liễm Sâm đi phương Nam tuyệt sẽ không thuận lợi, và lại... Xương Ấp hầu và Mạc Dật Hiền đã lót đường cho hắn xong xuôi rồi, hắn sắp quần lâm

thiên hạ rồi. Phế vật thái tử kia, nhất định phải chết.

Hắn giấu ánh sáng trong mắt, cho Mạc Liễm Sâm một ánh mắt soi mói và răn dạy.

Hoàng thượng cũng cho hắn một ánh mắt mong mỏi, ông coi trọng người con trai này, con của ông và Lạc phi tuyệt sẽ không vô vi* như về bề ngoài.

*Vô vi (无为): Tuỳ theo tự nhiên, không có chí tiến thủ.

“Khụ khụ...”

Mạc Liễm Sâm lên tiếng, khắp nơi yên tĩnh trở lại, chờ hắn nói ra đáp án kinh người.

Dịch Cận Ninh túm chặt tay áo hắn, nhìn Mạc Liễm Sâm rất không tình nguyện trả lời, một mặt bình tĩnh. A Sâm đây là đang giả vờ, chàng lại đang giả vờ u mê rồi!

“Ta...”

Mạc Liễm Sâm nghẹn nửa ngày, chỉ nghẹn ra được một chữ ta. Một vài đại thần bắt đầu rối loạn, nhỏ giọng nghị luận, một số đại thần lập trường không ổn định vốn định đứng về bên Mạc Liễm Sâm đã bắt đầu lung lay. Thanh Vương này quả thật ngu dại như trong lời đồn sao?

“Chàng không muốn nói chuyện thì đừng nói, thiếp nói!”

Đôi mắt trong trẻo của Dịch Cận Ninh nhìn phu quân mình, Thanh Vương vốn không muốn để lộ nhiều, lúc này Xương Ấp hầu đang nhìn hắn! Vì nàng đồng ý Dịch Trường Hoa đi phương Nam đã vượt khỏi ranh giới cuối cùng của hắn, nàng không muốn khó xử hắn!

Hằng giọng một cái, giọng nói thanh nhuận ngọt ngào rót vào trong tai mỗi một người ở đây.

“Phụ hoàng, Vương Gia chàng... Chàng nói không muốn nói chuyện!”

Hả? Khắp nơi lại nổi lên nghị luận, những tiếng ồn ào ồ ồ hướng về phía Dịch Cận Ninh. Nàng không vui cau mày, liếc mắt, trừng phu quân mình một cái rồi tiếp tục ngẩng đầu nhìn Mạc Thắng Các trên ngai vàng.

“Phụ hoàng, phu quân nói... Con là nương tử của chàng, câu trả lời của chàng để con công bố. Có được không?”

Nàng nói dè dặt cẩn trọng, nếu một chữ không tốt thật sự chọc giận thiên tử, nàng cũng chẳng được lợi gì.

“Chuẩn!”

Hoàng thượng tiếc rẻ, chỉ có một chữ, ông thật muốn xem xem con dâu Dịch Cận Ninh này đến cùng thì có chỗ nào hơn người, Dịch Trường Hoa dạy dỗ con gái có gì khác biệt. Hoàng thượng liếc Dịch Trường Hoa một cái, chỉ thấy ông cúi đầu không nói chuyện, không thấy rõ vẻ mặt của ông.

Hoàng thượng có phần không vui, mấy ngày nay Dịch Trường Hoa luôn mất hồn mất vía, chứ không phải không nỡ con gái mình xuất đầu lộ diện đấy chứ? Nhưng đây là tự nàng muốn tới, không ai ép nàng, ông chỉ truy cứu nàng đắc tội không quý thì thôi, Dịch Trường Hoa còn tức giận cái rắm à?

“Vậy... Ninh Nhi nói!”

“Nói đi!”

Hoàng thượng chờ không kịp nữa rồi, lũ lụt phương Nam sắp đến, dân chúng lầm than. Công bộ và Bộ hộ cùng các đại thần có liên quan luôn phiên ông chuyện này, ông thực đau đầu.

“Đầu tiên con hỏi Hoàng thượng một câu, trước mắt dân chúng cần nhất là cái gì?”

Hoàng thượng nghi hoặc nhìn nàng: “Đương nhiên là khiến lũ lụt nhanh chóng qua đi, khôi phục sản xuất lao động lúc trước rồi!”

“Không!”

Dịch Cận Ninh hơi nhích lên phía trước, nhìn thẳng Hoàng thượng, tuy đầu nàng ngẩng lên nhưng làm cho người ta có cảm giác không được khinh thường, nàng đây là tư thế phượng lâm thiên hạ!

Trong lòng các triều thần không khỏi có phần cảm khái, Lạc phi năm đó cùng lắm cũng chỉ như này!

Dịch Cận Ninh gần từng chữ: “Không! Hiện tại dân chúng cần nhất là ấm no, là ba bữa một đêm! Đây là điều họ muốn nhất, trước kia là vậy, hiện tại là vậy, sau này cũng là vậy!”

“Nhưng quan viên phụ trách vận chuyển lương thực và quan địa phương lại cấu kết với nhau, thậm chí trước tai họa như vậy cũng không quên cắt xén lương thực của dân chúng, Hoàng thượng, con chỉ muốn hỏi, ngài hiểu được khó khăn của dân gian sao?”

Dịch Cẩn Ninh có chút nhớ nhung, khóc nức nở, kiếp trước nàng đến thôn trang ở nông thôn một lần, nơi đó tham quan ô lại hoành hành, dân chúng không ngừng kêu khổ, nhưng không ai giải quyết cho họ. Bọn họ lao động cực khổ, còn phải nộp lương thực và tiền bạc lên trên, có vài dân chúng ngay cả lương thực dủ trữ cũng không có.

Đây thật sự là “cửa son rượu thịt thối, đường có xương chết cứng”*!

*Xuất sứ từ “Tự kinh phó Phụng Tiên huyện vịnh hoài ngũ bách tự” của Đỗ Phủ thời Đường. Có nghĩa gia đình phú quý nhiều rượu thịt đến ăn không hết mà hôi thối, người nghèo lại đói lạnh chết ở đầu đường. Hình dung hiện tượng xã hội giàu nghèo xa cách. (Theo baike)

Lúc đó nàng tức giận nhưng không có cách nào làm chút việc cho dân chúng, trở về nhà muốn cha chồng giúp đỡ phản ánh lại chuyện này với Hoàng thượng lại bị mẹ chồng coi thường và Chương Dẫn Giác phỉ nhổ. Nói đó là chuyện người khác, quan nhiều như vậy làm gì?

“Hoàng thượng cao cao tại thượng, mỗi ngày cầm ngọc thực, Hoàng thượng... không biết!”

Nàng tiếp tục nói, thần sắc bi thương khiến mỗi một người ở đây đều muốn ôm nàng vào ngực thương yêu. Nhưng giai nhân có chủ, Mạc Liễm Sâm nhẹ ôm nàng vào lòng, dịu dàng nói: “Ninh Ninh, ta ở đây!”

“Vâng, thiếp biết!” Dịch Cẩn Ninh thu lại cảm xúc, lúc này nàng hơi kích động.

Hoàng thượng không thể tưởng tượng nổi nhìn Dịch Cẩn Ninh đứng giữa đại điện, đứa bé này... Nàng cũng hiểu được nỗi khổ dân gian sao? Nàng đây là đã trải qua cuộc sống đau khổ hay bị ngược đãi?

Ánh mắt sắc bén lướt về phía Dịch Trường Hoa cũng đang mờ to mắt, vẻ mặt mê man nhìn con gái mình, Dịch Trường Hoa cảm nhận được ánh mắt Hoàng thượng, lập tức cúi đầu.

“Bối vậy...”

Dịch Cẩn Ninh khịt mũi, sao nàng lại khóc? Trong lòng không khỏi bị bản thân diễn trò làm cảm động lây.

Không sai, vừa rồi nàng chỉ đang diễn trò, một mình tự biên tự diễn, để người ta cảm thấy nàng là người từng chịu qua những ngày cực khổ không có cơm ăn không có nơi về này. Chiều này của nàng tên là “gọi lên sự đồng tình của người khác”, chỉ cần thay Hoàng thượng vào vị trí này sẽ cảm thấy nàng nói rất có đạo lý, huống chi nàng nói chính là sự thật.

“Chỉ cần có thể phái một người chấn chỉnh lại một vài quan lại địa phương, chọn lại một vài người tận trung vì Hoàng thượng, vì dân chúng hoàn thành trách nhiệm của một quan viên tốt chính là giải quyết mấu chốt của vấn đề này, đương nhiên, chính yếu hiện nay là trấn an dân chúng trời giạt khắp nơi, đưa tiền gom góp được nhanh chóng vận chuyển đến nơi tai họa, giải quyết vấn đề chi cần ăn no bụng của họ, ai còn rảnh rỗi không việc làm muốn gặp Hoàng thượng, còn ai không có chuyện muốn làm phản nữa?”

Nàng vừa nói đã nhắc đến vấn đề làm Hoàng đế nhức đầu, hôm nay liên tục đăng báo nói ở khu tai nạn đã có vài vụ tào phàn, thậm chí có người viết trên quần áo những lời như “cầu Hoàng đế không chết từ tê được”.

Hoàng thượng nhìn Dịch Cẩn Ninh khen ngợi rồi lại nhìn Mạc Liễm Sâm, ai nói cũng không quan trọng, quan trọng là vừa rồi Thanh Vương phi nói nàng thay Mạc Liễm Sâm nói chuyện, vậy ông coi như là Mạc Liễm Sâm nói là được rồi.

“Tốt lắm, câu trả lời cao thấp đã thấy rõ ràng!” Hoàng thượng cao giọng tuyên bố câu trả lời của ba người: “Đáp án của Thái tử quá mức không rõ ràng, không thể thực sự quan tâm dân chúng, và lại áp dụng xây dựng đập lớn cũng không tính là đề nghị tốt. Đề nghị của Huyền Vương cần chờ thương nghị, chờ lũ lụt này qua đi, Huyền Vương đảm đương chủ soái khai hoang, dẫn dắt dân chúng phương Nam xây dựng lại gia viên. Thanh Vương...”

Hoàng thượng dừng một chút: “Đề nghị của Thanh Vương phi là đề nghị của Thanh Vương, đề nghị này rất tốt, ai cũng không thể không có cơm ăn, ai cũng vì đói bụng mà hăm hở phản kháng, cho nên... Lần này chức khâm sai đến phương Nam cứ như vậy quyết định. Lập tức hạ chỉ, ban Thanh Vương thanh thượng phương bảo kiếm này, thay mặt trấn tuần tra phương Nam, giám sát xây dựng đề đập, nửa tháng sau lên đường!”

Mạc Liễm Sâm vẫn còn thần thờ bởi cảm xúc kích động vừa rồi của Dịch Cẩn Ninh, nàng thực sự từng ở nông thôn sao? Thật sự từng bởi đói bụng ăn quàng mà hăm hở đấu tranh? Hoặc giả... Nàng chỉ thấy loại tình huống này?

Hắn nhú mày, lòng mi cuốn kiêu che khuất tìm tòi trong mắt hắn, tay không tự giác nắm chặt nữ tử bên người. Nữ tử này nói... nàng là một u hồn, hắn thực sự sợ bỗng nhiên một ngày nào đó nàng sẽ phiêu đảng bay đi, cứ thế rời hắn đi.

“Ninh Ninh, bất cứ lúc nào cũng đừng rời khỏi ta!” Hắn nhỏ giọng nói.

“Hả?”

Dịch Cẩn Ninh không nghe rõ hắn nói gì, chỉ nghe được hắn nói hai chữ rồi đi.

Hạ triều, có vài đại thần đi lên chúc mừng Thanh Vương lấy được vị trí đầu. Lần này Thanh Vương đến phương Nam có thể xử lý chuyện lũ lụt thỏa đáng, nở mày nở mặt trở về, đến lúc đó vị trí Thái tử trừ hắn ra không thể là ai khác nữa rồi!

Trong những người này đã có người bút đầu nghiêng về phía hắn, nói những lời vô cùng khen ngợi. Bọn họ dương dương tự đắc, may mà bản thân xếp

hàng trẻ, dường như Thanh Vương đi chuyến này sẽ đại hoạch toàn thắng*, khải hoàn mà về, trên mặt mọi người đều là biểu cảm bản thân mình cũng được thom lây.

*Đại hoạch toàn thắng: Thành ngữ Hán ngữ, chỉ chiến thắng đối phương, nhận được toàn bộ thắng lợi. Theo baikenet.com

Mạc Liễm Sâm không thèm đếm xỉa đến họ, kéo Dịch Cận Ninh đi nhanh, hán muốn nhanh chóng trở về để hỏi cho ra nhẽ, Dịch Cận Ninh thua sự kiện kia rốt cuộc có mấy phần là giả mấy phần là thực. Bằng không vì sao khi nàng nói lại rồi lại xót xa, trong giây phút đó tim hán bị níu chặt lại, nàng không biết sao?

Trở lại điện Thừa Ân, chưa đợi Dịch Cận Ninh hồi phục lại, đôi môi nóng bỏng của Mạc Liễm Sâm đã đưa qua.

Nụ hôn của hán dày đặc dịu dàng mà lại triển miên làm Dịch Cận Ninh thả lỏng.

Trên giường, dưới chân gấm là cơ thể lỏa lồ của Dịch Cận Ninh, nàng chủ động vươn tay ôm thắt lưng hán, đưa thân mình gần sát vào hán.

Từ lúc trở về A Sâm luôn nhũn nhẽm, không vui của hán chính là phiền não của nàng, sao nàng có thể không biết ưu thương của hán hôm nay? Hoặc thực sự là cảm giác lưu luyến trong lòng giữa vợ chồng đi!

“A Sâm, làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là mệt mỏi thôi!” Hán ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, trong đầu đều là trấn tĩnh.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp lại có thần, Dịch Cận Ninh và hán nhìn nhau cười, chủ động nhận tội: “Đó là trong kiếp trước, phu nhân Xương Ấp hầu thấy thiếp không sinh được con, liền đuổi thiếp đến nông thôn ở gần một năm. Khi đó thiếp vừa mười bảy tuổi, lập gia đình với Chương Dẫn Giác đã hơn một năm..”

Trong mắt Mạc Liễm Sâm chứa đầy nước mắt, trước mặt Dịch Cận Ninh hán có thể yếu ớt, có thể phóng túng. Dịch Cận Ninh từng nói hán và nàng là một chỉnh thể, ai cũng không có cách tách hai người họ ra.

Hán chưa bao giờ biết Dịch Cận Ninh lại có thể sinh hoạt ở quê suốt cả một năm trời, không những bị hạ nhân ức hiếp, còn bị lưu manh địa phương đùa giỡn. Nếu không bởi nàng là con dâu Xương Ấp hầu, đến tham quan địa phương cũng dám chiếm lấy cơ thể nàng rồi.

Dịch Cận Ninh vươn bàn tay trắng nõn, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt Mạc Liễm Sâm: “A Sâm chớ khóc, thiếp đều chịu qua rồi, không có việc gì!”

“Ninh Ninh...”

Mạc Liễm Sâm ôm nàng càng chặt hơn, sợ vừa buông tay nàng lập tức trốn, không bao giờ trở về nữa.

Trong phòng hai vợ chồng tình thâm ôm nhau khóc, ngoài phòng A Trúc và Tiểu Đào ngồi trên cành cây nhìn phong cảnh nơi xa ngẩn người.

Bỗng nhiên A Trúc nói với Tiểu Đào: “Ngày mai ta đi nói với chủ tử, để nàng nhanh chóng gả cho ta!”

“Gì cơ?” Tiểu Đào hoảng hốt: “Sao lại gấp như vậy?”

A Trúc ôm nàng: “Ta cũng lo lắng nàng sẽ đột nhiên trốn mất, cuối cùng không tìm lại được!”

“Đừng đùa, tiểu thư và cô gái đang ưu thương, chàng rộng cái gì!”

Tiểu Đào lắc chân, đưa một chiếc lá cây vào trong miệng thổi.

Những lúc tâm tình nàng không tốt đều thổi một khúc, đó là mẫu thân nàng dạy nàng. Mẫu thân nói nếu trong lòng con có chuyện gì không thoải mái thì phát tiết ra, thổi một khúc chính là cách phát tiết tốt nhất.

Hôm nay nàng cũng ưu thương, tự nhiên ưu thương không nói thành lời. Tiểu thư và cô gia ở trong phòng cứ vui vẻ làm chút chuyện tốt là được rồi, làm chi nói mấy chuyện thương tâm khổ sở, làm nàng cũng ưu sầu theo!

Cửa kết một tiếng mở ra, Dịch Cận Ninh ngẩng đầu lên liền thấy Tiểu Đào và A Trúc ngồi trên cây trong viện lác lác, hôm nay không thấy Nô Nhi ăn vặt, không biết bị Tiểu Đào sai đi đâu làm việc rồi.

“Tiểu Đào, A Trúc, các người vào đây!”

Dịch Cận Ninh dặn dò một tiếng, A Trúc mang theo Tiểu Đào phi thân xuống, nhanh chóng theo chủ tử vào phòng.

Dịch Cận Ninh vừa nghe được lời A Trúc nói với Tiểu Đào, nàng cũng muốn để Tiểu Đào nhanh chóng thành hôn với A Trúc, đỡ cho nàng một mối tâm sự.

Nàng nhìn Tiểu Đào và A Trúc chằm chằm một lúc lâu mới cất lời: “Hai người các người... chọn ngày đi!”

“Hả?”

Tiểu Đào mở to hai mắt, tiểu thư đang nói gì thế, chọn ngày cái gì?

Mạc Liễm Sâm đi từ buồng trong ra, hần nâng rèm thủy tinh ngọc thạch lên, trong đôi mắt hoa đào yêu mị là ý cười trêu tức.

“A Trúc, thẳng nhãi nhà người cuối cùng cũng mờ trắng tỏ rồi, còn không mau cảm ơn Ninh Ninh!”

A Trúc ngẩn ra, vừa rồi hần cố ý nói to tiếng, không ngờ quả nhiên Dịch Cận Ninh nghe được đối thoại giữa hần và Tiểu Đào. Là một chủ tử cẩn thận, tốt bụng, hần không theo sai người.

Lúc trước Mạc Liễm Sâm để hần đi theo Dịch Cận Ninh, hần sống chết không đồng ý, bây giờ hần vô cùng bằng lòng khẳng khẳng một mực theo nàng, chẳng sợ nàng muốn đuổi hần đi hần cũng sẽ không còn một sẽ nghĩ muốn rời nàng đi.

“A Trúc!”

Tiểu Đào ngẩng ra một lát liền phục hồi tinh thần, đã thấy A Trúc thần thờ đứng đó không nhúc nhích. Chẳng không đồng ý cười mình sao, vậy vừa rồi cầu hôn là xảy ra chuyện gì?

“Hả!” A Trúc bị Tiểu Đào đẩy, đứng không vững liền hơi lảo đảo, Tiểu Đào nhanh chóng đỡ lấy, bĩu môi nói: “Nhìn chàng xem, đứng cũng không vững, chàng đây là thực sự vui mừng hay không đồng ý cưới ta?”

“Ta dĩ nhiên là thật sự vui về rồi!” A Trúc vội kéo Tiểu Đào quỳ gối trước mặt Dịch Cận Ninh: “Cảm ơn chủ tử thành toàn!”

“Được rồi, đứng lên đi. Như vậy đi, mai ta chuẩn bị ít đồ cưới vì Tiểu Đào, người cũng chuẩn bị tốt một chút, ba ngày sau các người sẽ thành thân!”

Dịch Cận Ninh nói đơn giản một chút thành thân phải chuẩn bị những gì, A Trúc cứng đầu cứng cổ này lại có thể luôn cười ngây ngô, cứ như không nghe vào gì cả. Tiểu Đào lắc đầu, A Trúc ngốc này đúng là một cái cọc gỗ!

A Trúc như nghe lọt những gì Dịch cận Ninh dặn dò, gật đầu, bỗng nhiên ôm lấy Tiểu Đào, ôm nàng xoay vòng vòng.

“Tiểu Đào, làm sao bây giờ, ta rất phấn khởi! Hạnh phúc tới quá nhanh, ta muốn điên mất rồi!”

Tiểu Đào cười khanh khách, nàng cảm kích liếc Dịch Cận Ninh một cái, oán trách véo tay A Trúc một cái “Vậy thì cho chàng trở lại hiện thực! Bây giờ lão nương không muốn gả nữa!”

“Không được, chủ tử đã hứa gả nàng cho ta rồi, sau này nàng sẽ là của ta, đòi đòi kiề kiề[s chúng ta đều phải móc vào nhau!”

A Trúc kích động xoay vòng càng hơn hờ, Tiểu Đào bị xoay có chút chóng mặt, nhưng cũng cười đến một mặt hạnh phúc.

“Ai nói A Trúc là cái cọc gỗ chứ, nhìn xem, những lời này càng khiến người ta rung động hơn thề non hẹn biển!”

Dịch Cận Ninh kéo tay Mạc Liễm Sâm, vui đùa trên bờ vai ảns, nhìn A Trúc càng không ngừng xoay vòng.

“Sao, hâm mộ à?” Mạc Liễm Sâm thấy đáng vẻ nàng đầy mặt hâm mộ, trêu ghẹo nói: “Nếu không ta cũng ôm nàng, xoay hai vòng choáng váng hạnh phúc xem có cảm giác gì nhé?”

Chàng đây là... giun đũa sao! Đến nàng nghĩ gì Mạc Liễm Sâm cũng biết hết?

Dịch Cận Ninh kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng đã bị ôm lấy, chỉ nghe hần nói: “a Trúc, xem ai xoay nhanh hơn!”

“A!” Dịch Cận ninh chóng mặt, đầu nổ bùm bùm choáng váng.

Hạnh phúc tới quá nhanh, thì ra là cảm giác như vậy ư?

Hai ngày sau, Tiểu Đào mặc vào tân giá y.

Nàng ngồi trước gương đồng để mặc Dịch Cận Ninh trang điểm cho nàng. Dịch Cận Ninh từng nói chờ đến ngày nàng xuất giá, muốn đích thân mặc giá y cho nàng, muốn tự mình chải đầu cho nàng. Lúc trước nàng nghe xong cảm động đến rồi tỉnh rồi mù, không ngờ tiểu thư vẫn nhớ rõ lời nói lúc trước. Lúc này nàng đã khóc mấy bận, son phấn trên mặt bị trôi hết, Dịch Cận Ninh cũng không để ý lắm, lại giúp nàng trang điểm lần nữa.

“Đồ ngốc, tân nương mà khóc cái gì hả, cẩn thận điểm xấu!”

Nàng nhớ lúc trước khi tiểu thư xuất giá, mình cũng nói với nàng những lời này.

Nô Nhi đầy miệng đều là điểm tâm, nàng hàm hồ không rõ nói lời chúc phúc Tiểu Đào, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, cuối cùng Tiểu Đào cũng nghe rõ một câu: “Tiểu Đào tỷ, chúc tỷ và A Trúc ca ca bách đầu giai lão, sớm sinh quý tử!”

“Được, bạch đầu giai lão, sớm sinh quý tử!”

Tiểu Đào then thùng nghe Dịch Cận Ninh nói như chế giễu, tay không tự giác xoa bụng, nơi đó... đã mang thai một sinh mệnh nhỏ.

A Trúc, chàng sắp làm cha rồi!

Dịch Cận Ninh giật mình nhìn động tác mang theo tình mẹ chới lóa của Tiểu Đào: “Tiểu Đào, ngại...”

“Tiểu Đào tỷ, tỷ...”

Nô Nhi cũng giật mình không thôi, giúp trang điểm còn có đại cung nữ Liên Nhi của Mạc Liễm Sâm, nàng vẫn chỉ yên lặng giúp Tiểu Đào sửa sang lại trang điểm, tỉ mỉ vẽ lông mày cho nàng. Tiểu Đào đối với mỗi người trong cung đều tốt, Liên Nhi cũng thật tâm chúc phúc cho nàng.

“Ừm, ta có, đã hơn một tháng rồi!”

Tiểu Đào cúi đầu, giọng nói ngọt ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng mang theo ánh sáng của người làm mẹ.

“Thật sao!” Dịch Cận Ninh giữ tay nàng: “A Trúc có biết không?”

“Chàng vẫn chưa biết!”

Tiểu Đào bĩu môi: “Đồ cọc gỗ kia đúng là cọc gỗ, em ám chỉ chàng nhiều lần chàng vẫn chả có phản ứng gì cả!”

Cọc gỗ à cọc gỗ, chàng phải làm cha rồi!

Tiểu Đào nghĩ ngợi, lại là vẻ mặt hạnh phúc. Tuy A Trúc không biết tin tức nàng mang thai nhưng ít nhất hẳn đề cập đến chuyện thành thân, bằng không cái bụng này của nàng sao giấu giếm nổi trong cung?

“Đúng là đồ cọc gỗ!” Nô Nhi giúp Tiểu Đào kết lại một câu.

Tiểu Đào tỷ mang thai lâu như vậy mà A Trúc ca ca đến một chút cũng không biết chuyện, còn chạy theo cô gia cả ngày, cung không biết làm cái gì.

Dịch Cận Ninh nhưng lại biết một chút, hẳn là Sát Minh bên kia lại có nhiệm vụ, giết người thôi!

Trước kia nàng nghe được còn có thể hơi chán kinh, bây giờ Mạc Liễm Sâm chủ động nói với nàng, còn có gì mà để ý nữa? Chỉ cần bọn họ ở bên ngoài bình an là tốt rồi.

“Đúng rồi, Tiểu Đào!”

Bỗng nhiên, Dịch Cận Ninh nhớ tới một chuyện, nàng ghé sát vào tai Tiểu Đào, nhỏ giọng nói cho nàng nên làm như thế nào, Tiểu Đào nghe được mà một mặt then thùng, hèn không thể lập tức biến mất ở trước mặt mọi người mới tốt.

“Tiểu thư!”

Tiểu Đào dậm chân một cái, chuyện này nàng tự nhiên biết được, lúc trước ở Tướng phủ một vị ma ma đã dạy nàng. Không phải mang thai không thể động phòng sao, A Trúc hẳn sẽ hiểu và thông cảm!

“Nhưng mà A Trúc không biết, ta nhắc nhở người thôi!” Dịch Cận Ninh cười đến đắc ý, lúc trước nàng chưa gả cho Mạc Liễm Sâm, Tiểu Đào luôn trêu ghẹo nàng, còn lấy lấy tay tương tư của nàng ra trêu đùa, cuối cùng hôm nay cũng báo được thù rồi.

“Đừng vậy! Tiểu Đào tỷ, A Trúc ca ca là tên ngốc hẳn không biết, tỷ nhất định phải bảo huynh ấy nhận nhận đấy! Ha ha ha!”

Nô Nhi cười ha ha, thê tử tân hôn dưới người, lại không thể chăm sóc, A Trúc sẽ có biểu cảm gì đây?

Dịch Cận Ninh cũng thật muốn biết: “Áy, Nô Nhi, tối nay chúng ta nháo động phòng, xem A Trúc ngốc kia có biết không!”

Mấy người vừa nói nói cười cười vừa trang điểm cho Tiểu Đào trở nên xinh đẹp, Dịch Cận Ninh và Nô Nhi mỗi người một bên đỡ Tiểu Đào ra khỏi phòng. Tân nương từ một thân hi phục đồ thẩm, chú rề tuấn tú cao ngất đứng đằng kia nghênh đón tân nương của hắn, không kiệu hoa, không lời của mới mai*, không cha mẹ, chỉ có mấy người và một dải hồng lẵng.

*Lời của mới mai: Hôn nhân cổ đại chú ý đến “lệnh của cha mẹ, lời của mới mai”. Dưới ảnh hưởng của lễ giáo phong kiến và chế độ cấp bậc thâm nghiêm, loại chế độ hôn nhân này cũng có tính tồn tại hợp lý nhưng không tôn trọng ý nguyện của đương sự, cũng gây ra không ít bi kịch tình yêu. (Theo baike)

Nhưng A Trúc không cần, Tiểu Đào cũng không hề để ý, nàng từ nhỏ đã không có nhà.

Tiểu thư chính là người nhà của nàng, về sau... A Trúc cũng là người nhà của nàng rồi! Nghĩ đến đây nàng liền lệ nóng doanh tròn, may mà có khăn voan che, bằng không tiểu thư lại chê nàng mít ướt!

Tam bái xong, A Trúc nắm một đầu khác của hồng lãng đưa Tiểu Đào vào động phòng.

Dịch Cẩn Ninh ôm Mạc Liễm Sâm: “Chàng nói, sau này chúng ta cũng hạnh phúc như vậy sao?”

“Sẽ!”

Ánh mắt Mạc Liễm Sâm xa xăm, nền đỏ lay động, hi đường đỏ bừng hòa hợp tình cảm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 17: Chuẩn bị xuôi Nam

Nửa tháng nhanh chóng trôi qua, cuối cùng Hộ bộ cũng kiểm ra được chút bạc. Hoàng thượng tán thưởng nhìn Hộ bộ thượng thư, nhìn đến nỗi ông xấu hổ chôn đầu xuống, về chút bạc này có một nửa là lấy từ bổng lộc của ông, một nửa kia là đám Huyền Vương giúp đỡ.

Ông là người của Huyền Vương, khi ông gặp khó khăn Huyền Vương tự nhiên sẽ không nhắm mắt làm ngơ. Ra tay giúp đỡ là vốn nên, huống chi quốc khố hết bạc chính là bị Huyền Vương bòn rút.

Ông suy đi nghĩ lại, lại ngẩng đầu liếc Xương Ấp hầu một cái thì thấy Xương Ấp hầu liếc mắt qua một bên, nhìn về nơi khác.

Dịch Cẩn Ninh vẫn theo cạnh Mạc Liễm Sâm, chẳng qua rất ít nói chuyện, thậm chí có thể nói là nửa tháng tới nay trên triều căn bản nàng chưa từng nói một câu. Đến Mạc Liễm Sâm còn chẳng nói gì, thì nàng nên nói gì chứ?

May mà thời hạn nửa tháng đã đến, bằng không mỗi ngày nàng đứng đây những đại thần liên quan kẻ tai nói nhỏ cái nhau, nếu không thì là nhìn Hoàng thượng phát uy, nàng đã có chút nhàm chán rồi.

Hôm nay Hoàng thượng cũng nên tuyên bố đề Mạc Liễm Sâm lên đường đi!

“Chúng ái khanh, kỳ hạn nửa tháng đã đến, ngày Thanh Vương thay mặt trăm đi tuần tra chuyện tình phương Nam sẽ bắt đầu chuẩn bị. Các người còn có ý kiến gì không?”

“Không có!”

“Thần không có dị nghị gì!”

Đến thánh chỉ Hoàng thượng cũng đã hạ rồi, thượng phương bảo kiếm cũng đã đưa ra, bây giờ mới hỏi còn có dị nghị gì không thì có ý nghĩa gì cơ chứ?

Trong lòng chúng đại thần không khỏi có chút không dễ chịu, nhưng đều kìm nén không dám nói ra.

“Nếu không có việc gì, vậy thì bãi triều.”

Hoàng thượng vung tay áo, cất bước rời đi.

Dương công công đứng trước ghế rồng cao giọng hô: “Bãi triều, Hoàng thượng khởi giá hồi cung!”

Thời gian nửa tháng nhàm chán như này làm Dịch Cẩn Ninh ngột ngạt, Mạc Liễm Sâm cũng hơi thẹn thùng. Ngay từ đầu hẳn chỉ cảm thấy hân hạnh nàng tham dự chuyện triều đình, tiện thể cho nàng biết bản thân ở trong triều làm những gì, không nghĩ tới nàng sẽ chóng mặt mệt mỏi như vậy. Nhưng mà nói thật ra thì hẳn cũng mệt mỏi.

Trở lại điện Thừa Ân, Tiểu Đào và Nô Nhi cùng nhau xông ra.

Tiểu Đào mang thai, thân thể bắt đầu phồng lên, Nô Nhi cả lợ phát phờ cũng biết thương xót Tiểu Đào tý, không còn mỗi ngày không thấy tung tích đâu nữa, mỗi ngày đều lượn quanh bên người Dịch Cẩn Ninh và Tiểu Đào.

Dịch Cẩn Ninh nhìn Tiểu Đào yên tĩnh ngồi một bên thêu hoa, vừa ngưỡng mộ vừa vui mừng. Cũng may Tiểu Đào không có kết cục chẳng lành như kiếp trước, cuối cùng nàng cũng có được một nỗi tâm sự.

“Đang thêu gì vậy?” Dịch Cẩn Ninh bày tỏ tò mò đối với việc mỗi ngày Tiểu Đào thêu vài thứ gì đó, nàng không ngại phiền thêu thì có ích gì chứ?

“Mau nhìn, có giống A Trúc không?”

Tiểu Đào giờ bản thân lên, đưa tới trước mặt Dịch Cận Ninh. Trên cảm bào màu nâu nhạt làm chủ đạo có một hình giống hệt hình người trông rất sống động đứng trên đầu tường cạnh một cái cây lớn khác.

Dịch Cận Ninh nhận ra, đó là A Trúc. Lần đầu tiên gặp A Trúc chính là ở trên đầu tường cạnh một cái cây lớn, lúc đó A Trúc phi thân xuống quỳ trước mặt nàng gọi nàng là chủ tử thực đúng là dọa nàng nhảy dựng.

“Tiểu Đào, ngươi vẫn nhớ rõ nhỉ!”

Dịch Cận Ninh khẽ cười, nom Tiểu Đào hạnh phúc vuốt ve cái bụng đã hơi lộ ra, nàng cũng không tự giác nhú mày.

Đã lâu như vậy mà bản thân và A Sâm vẫn không có tin tức gì, sẽ không giống kiếp trước là số mệnh không con đày chứ? Trong lòng Dịch Cận Ninh hơi đau khổ, chuyện này đúng thật là khó nói, nếu nàng không thể sinh một đứa bé cho Mạc Liễm Sâm, vậy không biết Thái hậu sẽ nói nàng như nào!

Mấy ngày nay, mỗi ngày nàng đều uống món canh quai lả do Thái hậu ninh, hàng ngày Mạc Liễm Sâm cũng ăn đồ ăn bổ dưỡng Thái hậu hầm, nhưng lâu vậy mà hai người vẫn không có tin tức. Nàng bắt đầu sốt ruột rồi!

“Tiểu thư, người chớ sốt ruột, chúng quy sẽ có đứa nhỏ thôi!” Tiểu Đào biết Dịch Cận Ninh đang lo lắng chuyện gì, vội buông kim chỉ trong tay an ủi: “Nếu không chúng ta tìm một lang trung đến xem nhé?”

Nàng nghi ngờ thân thể tiểu thư xảy ra vấn đề thật, bằng không vì có gì lâu như vậy mà không thấy bụng có tin tức gì?

“Ừ, sáng mai chúng ta sẽ xuôi Nam rồi, Nô Nhi bây giờ ngươi đi mời đại phu đến đi, lén lút thôi!”

Dịch Cận Ninh dặn dò Nô Nhi một tiếng, Nô Nhi nghe lời treo tường ra ngoài, Dịch Cận Ninh bĩu môi: “Ta cũng đâu có nói ngươi đừng đi bằng cửa chính chứ!”

Lời này chọc cười Tiểu Đào: “Tiểu thư, người muốn nàng lén lút chẳng phải bảo nàng đừng ra ngoài bằng cổng chính đó ư?”

“À ừ...Hình như cũng đúng nhỉ!”

Gần đây Dịch Cận Ninh làm gì cũng đều lộn xộn, có khi chính mình làm gì cũng không rõ lắm, Tiểu Đào nghi ngờ có phải tiểu thư có cử chỉ điên khùng hay không.

Nàng sờ trán Dịch Cận Ninh: “Không có sốt mà!”

“Đừng có mà ồn ào, nói không chừng tại ta suy nghĩ nhiều quá!” Dịch Cận Ninh đẩy tay nàng ra, đỡ nàng ngồi xuống: “Ngươi ấy, sắp làm nương rồi còn để người ta không bớt lo, chẳng biết chăm sóc tốt cho mình gì cả. Nếu ngươi mệt mỏi quá mức, xem A Trúc phạt ngươi như thế nào!”

A Trúc ở ngoài nghe thấy Dịch Cận Ninh nói Tiểu Đào mệt mỏi quá độ, liền vọt vào, lo lắng đầy mặt: “Tiểu Đào sao rồi?”

Phụt! Ha ha ha!

Dịch Cận Ninh thất thanh cười to, A Trúc là người thương vợ, chút xíu mệt mỏi thôi cũng không để Tiểu Đào chịu. Nàng vội vàng mĩa mai: “Tiểu Đào của ngươi ấy hả, bây giờ nàng là phụ nữ có thai, ngươi còn để nàng mệt nhọc như vậy, coi chừng nàng không chịu được mệt mỏi mà suy sụp, lúc ấy ngươi ở đó mà khóc!”

Đến giờ cơm trưa, ln bụng cơm vào: “Ăn cơm thôi, vg nói ngài ấy bận một lát, trễ chút mới qua!”

Dịch Cận Ninh ăn cơm, ngồi chờ Nô Nhi trở về. Nhu cầu cấp bách hiện tại của nàng là biết bản thân có phải xảy ra vấn đề gì hay không, nếu xảy ra vấn đề thật, nàng nên ăn nói như nào với Thái hậu đây, còn có A Sâm...

Lại đợi một canh giờ, Nô Nhi mới lén lút dẫn đại phu vào từ cửa sau.

“Tiểu thư, em mời được vị đại phu này, ông ấy là đại phu có danh vọng nhất Cẩm Thành!” Nô Nhi hớn hờ kéo đại phu đến trước mặt Dịch Cận Ninh: “Ông nhanh xem xét cho tiểu thư nhà ta đi, xem thân thể nàng có vấn đề gì không?”

“Đừng nóng vội!” Lão đại phu vuốt chòm râu: “Theo lão phu xem thì vị phu nhân này sắc mặt hồng nhuận, hấp huyết thông thuận nên xương cốt tốt, không có vấn đề gì. Nhưng phải bắt mạch trước đã!”

Một tay lão đại phu vuốt râu, một tay tìm tòi mạch Dịch Cận Ninh, hồi lâu sau mới cười hề hề nói: “Vị phu nhân này, ngài đừng lo lắng, thân thể ngài vô cùng khỏe mạnh, mang thai đứa nhỏ tuyệt không có vấn đề! Song hình như ngài từng bị tổn thương, không nên ăn đồ lạnh, phải chú ý giữ ấm, chuyện phòng the cũng đừng nóng vội...”

Lão đại phi nhìn gương mặt Dịch Cận Ninh đỏ lên, vội dừng lại, hình như ông đã quên đây là một nữ tử, tất nhiên phải khó hiểu một chút, không nên nói trắng ra như vậy!

“Không có chuyện gì, ta hiểu rồi!” Dịch Cận Ninh liếc Nô Nhi một cái, Nô Nhi đưa cho lão đại phu một túi bạc: “Đa tạ đại phu! Chút tiền ấy coi như là chân phí cho đại phu, Nô Nhi, đưa đại phu ra ngoài đi!”

Lão đại phu này cũng là người hiểu đạo lý, ông nghĩ mới vừa rồi vào cung thì tỷ nữ này dắt ông vào từ cửa sau, xem ra là sợ để lộ tiếng gió đi. Ông không khách khí nhận lấy thù lao, đi theo Nô Nhi trở lại đường cũ ra cung.

“Không có chuyện gì rồi, đã nói tiểu thư lo lắng vợ vẫn mà!”

Tiểu Đào vui tươi hơn hờ kéo tay Dịch Cận Ninh, cười đến hi hắt, còn hát lên bài ca dao thường ngày nàng hay hát.

A Trúc ở một bên nhếch môi cười, kinh thân nhảy lên, biến mất. Tiểu Đào biết, A Trúc nhất định là ở trên một cái cây hoặc nóc nhà nào đó để ý các nàng, hoặc nói quản mẹ con các nàng.

Chẳng được bao lâu, Mạc Liễm Sâm trở lại, Tiểu Đào biết điều tặng lại không gian cho hai người bọn họ, ra ngoài tìm A Trúc.

Mạc Liễm Sâm ôm Dịch Cận Ninh, đặt nàng trên giường, khê hôn thê tử của mình.

“Ninh Ninh, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát!”

“Vâng, đã biết!” Nàng mơ hồ không rõ nói.

Ngày mai sẽ đi phương Nam, Tiểu Đào và Nô Nhi nàng nhất định mang theo, A Trúc tự nhiên cũng đi theo nhĩ. Chỉ là Dịch Trường Hoa bọn họ...

Dịch Cận Ninh khê thở dài, Mạc Liễm Sâm tựa đầu vào ngực nàng, cọ rỗi lại cọ: “Làm sao vậy?”

“Thiếp đang lo lắng Dịch Trường Hoa, đầu óc của ông ấy không biết suy nghĩ cho bản thân, chỉ biết tử trung với Hoàng đế.”

Nàng không nói là nàng còn lo lắng cho lớn nhỏ trong Tướng phủ nữa. Kiếp trước là Tướng phủ có lỗi với nàng, nhưng nàng không có thời gian và tâm tình lại oán hận Tướng phủ, con người luôn nhìn về phía trước, nàng sẽ không sống chết níu chặt vào kiếp trước Tướng phủ đã lạnh nhạt với mình và độc ác với bản thân, như vậy càng không đáng giá!

“Yên tâm, ta đã sắp xếp xong người bảo vệ người trong Tướng phủ rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đêm nay một nhóm người lớn của Tướng phủ có thể bình an rời đi, đến một nơi an toàn nhất.”

Mạc Liễm Sâm cân nhắc vấn đề nhất luôn đặt Dịch Cận Ninh ở vị trí đầu tiên, miễn là nàng muốn, cho dù là sao trên trời hấn cũng hái xuống cho nàng.

“Chuyện đó... A Sâm, cảm ơn chàng!”

Vận dụng khả năng của Sát Minh làm thành chuyện này rất có khả năng bại lộ thân phận Mạc Liễm Sâm, cũng như lần trước ở tông miếu cứu nàng bị hổ đói làm bị thương, liều lĩnh để lộ sự thật bản thân không ngu không mù, làm cho bây giờ phải xuôi Nam.

“Nàng là Vương Phi của ta, thê tử của ta, ta há có thể không để ý nàng? Về sau đừng nói cảm ơn ta nữa, nàng cũng biết ta không muốn mấy câu cảm ơn này của nàng!”

Tự sâu thăm trong đôi mắt hấn đều là chân thành, Dịch Cận Ninh là trời là đất của hấn, chính là mệnh của hấn, dẫu có muốn hấn trả giá sinh mệnh hấn cũng không hối tiếc, và lại chỉ giúp Dịch Trường Hoa một chút thôi. Cũng coi như giúp Ninh Ninh trả hết ơn đường dục mười sáu năm.

“Đúng rồi, bây giờ Tiểu Đào đang mang thai, thiếp mang nàng theo người không tiện, A Trúc cũng không thể thời thời khắc khắc chăm sóc bên nàng, chàng có thể giúp thiếp tìm một chỗ để nàng an tâm dưỡng thai không?”

Chuyện Tiểu Đào nàng rất lo lắng, xuôi Nam đường xá xa xôi, hơn nữa bên đó lũ lụt liên miên, nạn dân thành đàn, sợ hãi một chút thôi nàng cũng không thể ăn nói với A Trúc. Tốt nhất là đưa nàng đến một nơi an toàn, để A Trúc chăm sóc nàng là được.

Nô Nhi muốn theo nàng đến phương Nam, nàng muốn tìm ca ca của nàng. Tiểu ca ca cao gầy của nàng cũng không biết có tìm được thân muội không, có phải gặp họa trong lũ lụt không?

Dịch Cận Ninh đau đầu kịch liệt, càng lo lắng càng dễ đau đầu. Nàng vốn không đau đầu, lại bởi mấy ngày này thời tiết nóng lên vận hạn ngoảnh lại lại hơi đau đầu, Mạc Liễm Sâm có lòng dịu dàng xoa bóp cho nàng một lúc lâu mới ổn định lại. (Thực ra thì chỗ đó không có chủ ngữ nhưng vì trong câu có “giữ” nên mình tự ý thêm vào =.=)

“Chuyện Tiểu Đào ta đã bảo A Trúc đi chuẩn bị rồi, A Trúc là phu quân của nàng ấy, nhất định hấn có thể làm tốt.”

Mạc Liễm Sâm giúp nàng xoa bóp một hồi rồi ôm nàng đi vào giấc ngủ, đã mệt mỏi quá độ nhiều ngày, nên nghỉ ngơi cho khỏe, nghỉ ngơi dưỡng sức vì chuyện ngày mai.

Ngày mai, sẽ là một ngày rối loạn.

Đêm mai, sẽ là một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, Thái hậu phái người tới tặng đồ cho Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh. Dương ma ma trực tiếp gọi người qua,

vừa hay Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh cũng muốn bái biệt Thái hậu lão nhân gia người, tiện thể nhấn nhủ một chuyện.

Thái hậu nhìn chòng chọc bụng Dịch Cẩn Ninh, vẻ mặt có phần không vui. Đã hơn một tháng mà vẫn không thấy bụng Ninh nhi có tin tức, làm lão thái bà là bà trừng đến nóng lòng. Không phải lão thái y kia nói phương thuốc này có hiệu quả sao, soa ăn lâu như vậy mà vẫn không thấy hiệu quả đâu hết? Nhất định là Ninh nhi và Thanh nhi không đủ nỗ lực, bà trừng Mạc Liễm Sâm, hận hấn không cố gắng sinh một chất trai cho bà.

Dịch Cẩn Ninh xấu hổ cười gượng hai tiếng, bế tắc nghe nhìn, tỏ vẻ nàng không biết, cái gì nàng cũng không biết!

Mạc Liễm Sâm buồn cười lại hiếu kỳ, rõ cuộc trong đầu Thái hậu nhét vào mấy thứ lung tung gì vậy? Đứa nhỏ là bà nói sinh là sinh được sao?

Nhưng Thái hậu lại không buông tha cho nàng, túm nàng lại hỏi, còn hỏi thăm tin tức khuê phòng chi nhạc của nàng và Mạc Liễm Sâm. Đây là chuyện gì vậy, trong lòng Dịch Cẩn Ninh thầm kêu khô, gặp phải hoàng tổ mẫu hâm hấp như Thái hậu, mỗi ngày nhìn chăm chăm nàng uống canh thuốc khó ăn thì cũng thôi đi, lại còn hỏi chuyện phòng the của nàng, bảo một nữ tử da mặt mỏng như nàng trả lời thế nào bây giờ?

Mạc Liễm Sâm cứu nàng ra khỏi móng vuốt của Thái hậu, cam đoan nói: “Hoàng tổ mẫu, chờ xuôi Nam trở về, Ninh nhi nhất định sẽ sinh một đứa bé mập mạp cho người. Đảm bảo người vừa lòng, tuyệt đối là một đích tôn!”

“Được rồi, Thanh nhi cũng cam đoan rồi, tạm thời ai gia buông tha cho con!”

Thái hậu buông tay Dịch Cẩn Ninh, gọi người bưng canh thuốc lên, nặng nề thở dài: “Ăn lần cuối đi, sau này các con ở phương Nam, ai gia không quản các con được nữa!”

Thái hậu nói xong lại hơi nghẹn ngào, bà và Mạc Liễm Sâm ở chung với nhau một thời gian dài, cũng không rõ là bản thân làm bạn với Mạc Liễm Sâm hay Mạc Liễm Sâm làm bạn với mình. Lúc này bỗng nhiên Thanh nhi phải rời khỏi mình, nhất thời trong lòng bà vô cùng buồn bã.

“Thái hậu đừng đau lòng, cũng không phải vĩnh viễn không trở lại, người lo lắng cái gì chứ?”

Dương ma ma vừa an ủi bà, vừa không quên đốc thúc Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm ăn canh thuốc.

Dịch Cẩn Ninh uống canh thuốc mỹ vị trong veo, nhất thời trong lòng cũng là cảm giác chất chùng. Thái hậu đối với nàng và Mạc Liễm Sâm như vậy, là phúc khí nàng hy vọng xa vời cả đời cũng không được, nàng thực hận không thể lập tức sinh ra một chất trai trắng trẻo mập mạp cho bà.

Từ cung Từ Ninh đi ra, Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm đều trầm mặc không nói, không khí này có chút quỷ dị. Bỗng nhiên sau lưng có một trận gió lướt qua, Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm đều bắt đầu cảnh giác.

Có người! Vô công còn không phải cao bình thường!

Một bóng đen lướt qua, trong đầu Dịch Cẩn Ninh lập tức hiện ra bóng dáng công chúa A Mục.

Mạc Liễm Sâm kéo Dịch Cẩn Ninh đuổi theo, chỉ một lát liền ở một chỗ rẽ hẻo lánh không thấy bóng dáng màu đen kia nữa.

“Vị cao nhân kia vì sao không hiện thân gặp mặt?”

Dịch Cẩn Ninh cao giọng, tiếng vang vọng trong vắt chu du từng ngõ ngách hẻo lánh, Mạc Liễm Sâm nghe mà không hiểu vì sao trong lòng thoải mái. Giọng Ninh nhi sao cứ là lạ?

Hắn cau mày, bỗng nhiên sau lưng lại có một trận gió lướt qua, không bao lâu trước mắt hiện ra một nữ nhân áo đen.

“Đã lâu không gặp!”

“Quả nhiên là bà!”

Dịch Cẩn Ninh híp mắt, cẩn thận đảo qua khắp nơi.

“Yên tâm, ở đây không có ai đến đâu!” Lúc Công chúa a Mục nói chuyện, lụa đen trên mặt bà rung lên, trong đôi mắt xinh đẹp của bà mang theo sức quyến rũ: “Hắn con đã tự đoán ra được thân phận của mình rồi?”

Giọng của bà cũng như đôi mắt, tràn ngập mỉa mai, không cẩn thận sẽ bị rơi vào, dây dưa trong đó không ra được.

“Ninh Ninh, đừng nghe, mau che tai lại. Đây là một trong những bí thuật của Nam Lăng, huyền âm!”

Mạc Liễm Sâm vội vàng che hai tai Dịch Cẩn Ninh lại, bản thân nhưng lại đầy mắt đề phòng nhìn Công chúa A Mục.

“Bà muốn như thế nào?”

“Ta muốn thế nào?” Công chúa A Mục nhẹ giọng cười: “Ta muốn đưa nàng về Nam Lăng kế thừa đại thống!”

Công chúa A Mục đối lại về giọng bình thường, Mạc Liễm Sâm cũng buông tai Dịch Cẩn Ninh ra, hắn ôm chặt eo nàng: “Ninh Ninh, đừng lo lắng, ta ở

đây!”

“Vâng, thiếp không lo lắng!” Dịch Cẩn Ninh khẽ đẩy tay hân ra, rời khỏi vòng bảo vệ của hân, đứng trước mặt Công chúa A Mục.

“Bà muốn ta trở về chịu chết hay trực tiếp làm người chịu tội thay?”

Đôi mắt đẹp của nàng sáng ngời, sâu thẳm nhìn Công chúa A Mục, muốn từ trong mắt bà nhìn ra chút dấu vết. Nhưng cái gì nàng cũng không nhìn ra, mục đích Công chúa A Mục đến quá rõ ràng, nàng không muốn làm Đế vương tượng gỗ.

Suốt một tháng qua, trong đầu nàng đã lục tục nhớ lại vài chuyện hồi nhỏ. Nàng quả thực không phải con gái ruột của Dịch Trường Hoa, mà là một bé gái bên cạnh Công chúa A Mục, nói cách khác nàng có thể là Tiểu Công chúa bị Công chúa A Mục mang theo từ Nam Lăng rồi đi.

“Không phải, con hân biết hiện tại Nam Lăng cần con!”

Nam Lăng nội loạn không ngừng, nam nhân kế thừa đã được chọn lựa, nếu Dịch Cẩn Ninh không quay về Nam Lăng rất có thể Hoàng tử sẽ vào chỗ. Về sau Nam Lăng không còn là quốc gia nữ tôn nữa, địa vị nữ nhân các nàng sẽ quay trở lại như trước, bà không cam lòng Nam Lăng bị đánh trở lại đáng về lúc trước, tình nguyện mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng đưa Tiểu Công chúa trở về.

Dịch Cẩn Ninh nhìn một bông hoa đại nhỏ cách đó không xa, đi vài bước sau đó ngoái đầu nhìn lại, nàng cười, rồi lại tiếp tục đi qua. Nàng hái mấy bông hoa đại nhỏ này xuống, giọng điệu sống sượng, quyết ý đã ra: “Ta không cần Nam Lăng!”

Nam Lăng chưa từng nuôi nấng nàng, nàng không có chút tình cảm nào với Nam Lăng, đã vậy thì sao nàng phải trở về? Là Nam Lăng từ bỏ nàng trước, bây giờ lại vội vàng tìm nàng trở về thu dọn cục diện rồi ư?

Mạc Liễm Sâm đi qua, lấy những bông hoa đại trong tay nàng cài lên mái tóc nàng.

“Rất đẹp!”

Công chúa A Mục đã lờ mờ hiểu ra, Dịch Cẩn Ninh cần không phải Nam Lăng, mà là một tấm chân tình không trói buộc, không ước thúc*. Bà không hiểu, trở lại Nam Lăng cũng có thể ở cùng Mạc Liễm Sâm, Dịch Cẩn Ninh không cần ngôi vị Hoàng đế, vậy chứ ở Tây Việt quốc này làm Vương phi thì có gì tốt?

Hơn nữa, chẳng lẽ nàng không biết... Tây Việt sắp gặp nạn hay sao? Thời cuộc lúc này mặc ai cũng sẽ lựa chọn đứng chung với Công chúa A Mục bà, trọng trường Nam Lăng quyền to, tương lai thống nhất thiên hạ.

Nữ nhân các nàng tôn quý xiết bao, không thua kém nam nhân chút nào, vì sao Dịch Cẩn Ninh lại một mực cam tâm làm tở trong lòng nam nhân, ham vui về nhất thời?

Không phải bà không hiểu, mà là phủ nhận trái tim mình, phủ bụi tình cảm của mình. Từ lúc Dịch Trường Hoa nhốt bà trong phòng, dùng một trận lửa lớn thiêu chết bà, bà đã không còn tình yêu nữa. Cũng là từ khi đó bà mới quyết định tìm lại địa vị nữ nhân trong nam nhân, không tiếp tục dựa vào nam nhân nữa. Bà muốn nữ tôn, bà muốn mạnh mẽ hơn khôi phục lại Nam Lăng.

“Công chúa A Mục, xin bà nói cho ta biết...”

Về mặt Dịch Cẩn Ninh đều là chân thành, nàng chính là muốn biết một chuyện.

“Dịch Cẩn Ninh, tên thật của con là Mộ Hoa, là con gái của thân tỷ ta, ta muốn nói cho con, bất cứ lúc nào chỗ nào, ta đều sẽ chờ con hồi tâm chuyển ý, Nam Lăng chờ con!”

Mộ Hoa, là tên thật của nàng! Cuối cùng nàng cũng biết tên mình, nhưng trong lòng lại mãi không thể vui vẻ nổi.

“Bà có thể nói cho ta biết...” Nàng dừng một lúc, tìm lại giọng nói của mình: “Tướng mạo vốn có của ta không?”

Đây là chuyện nàng luôn muốn biết, kể kể thừa Nam Lăng là người trong Hoàng thất. Nếu Công chúa A Mục đã tìm được nàng, vậy đã nói lên không biết... Khuôn mặt nàng có thể khôi phục lại đáng về vốn có hay không?

Nàng nhớ trong một quyển ghi chú của Nam Lăng có đề cập tới thuật dịch dung của Nam Lăng chỉ có người đứng đầu có thể giải trừ, bằng không bí thuật này sẽ đeo theo người bị hại cả đời.

“Có thể!” Giọng Công chúa A Mục mơ hồ truyền đến: “Chỉ cần con trở thành Nữ hoàng Nam Lăng, con có thể nhìn thấy tướng mạo sẵn có của mình!”

Thật sự có thể sao? Dịch Cẩn Ninh không khỏi hơi kích động, nàng túm tay Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, chàng nghe thấy không, thiếp có thể khôi phục diện mạo như cũ, chàng... thích đáng về hiện tại của thiếp không? Nếu không thích, thiếp...”

Mạc Liễm Sâm vươn tay che lại bờ môi nàng: “Hừ nào, đừng nói những thứ đó, nàng nghe này... Nghe tiếng trái tim ta đập đi, nó chỉ nhảy lên vì mình nàng. Là nàng, là chính nàng chứ không phải diện mạo của nàng!”

Công chúa A Mục nhìn hai người thật lòng ôm nhau, cảm thấy bản thân rất ảm ức, bà vốn yên lặng tránh ra, nhưng lại nghe thấy tiếng la của Dịch Cẩn

Ninh.

“Đợi một chút, Công chúa A Mộc!”

Công chúa A Mộc dừng bước chân nhưng không quay đầu, bà đang chờ Dịch Cẩn Ninh cho mình một kinh hi. Dịch Cẩn Ninh là người mạnh mẽ, nhất định nàng sẽ không cam nguyện nhìn về mặt người khác trôi qua cả đời. Coi như nàng bằng lòng, A Mộc cũng sẽ không để nàng như nguyện, bởi vì người kia... vẫn chưa chết.

“Nói đi!” Rốt cuộc bà cũng quay đầu lại: “Ta nghe!”

Dịch Cẩn Ninh không ngờ Công chúa A Mộc lại có thái độ như vậy, mình không để ý đến cầu xin của bà mà bà vẫn có thể tâm bình khí hòa nói chuyện với nàng như bây giờ.

“Ta chỉ muốn biết, hình dáng của ta vốn là thế nào!”

Lúc này đôi mắt phượng mỹ lệ của Dịch Cẩn Ninh như một con phượng hoàng đang giương cao đôi cánh, khí chất vương giả tự nhiên thiên thành vô hình bên trong đang hiển hiện ra.

Trong giây lát Công chúa A Mộc ngây ngẩn cả người, rồi lại nhanh chóng phục hồi tinh thần.

“Con muốn biết?”

Dịch Cẩn Ninh hồi hộp nắm chặt tay Mạc Liễm Sâm, Mạc Liễm Sâm trả lại nàng nụ cười ấm áp, trở tay nắm bàn tay mềm mại của nàng.

“Muốn!”

Chưa có lúc nào nàng muốn biết khuôn mặt thật của mình như bây giờ, lúc này bỗng nhiên cảm thấy đang vọng song xu Cẩm Thành của mình chỉ là cái vẻ hào nhoáng bề ngoài, nàng chân chính vẫn không xác định được là nữ tử như thế nào. Nói không chừng dung sắc bình thường không gì đặc biệt, nói không chừng còn vô cùng xấu xí, có thể sánh với Vô Diệm.

“Nếu đã muốn biết, vậy thì...” Công chúa A Mộc nhìn Mạc Liễm Sâm, khẽ cười, nói: “Giờ này ngày mai ngươi chờ ở đây được không?”

Bà rất rõ sáng sớm ngày mai bọn họ sẽ lên đường xuôi Nam. Nhất định Dịch Cẩn Ninh sẽ đi theo Mạc Liễm Sâm, cũng như nàng theo hấn vào triều sớm, bọn họ như hình với bóng làm bà ghen tị, làm bà phát cuồng, nhưng bọn họ yêu nhau cũng đành chịu, bà không thể chia rẽ bọn họ, bởi vì Dịch Cẩn Ninh sẽ trở thành Vương của bà.

Dịch Cẩn Ninh nhìn Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, thiệp muốn...”

“Nàng muốn ở lại?”

Đáy mắt Mạc Liễm Sâm lộ ra sự thất vọng, nếu Ninh Ninh không đi, một mình hấn đi còn có ý nghĩa gì cơ chứ?

Nào biết Dịch Cẩn Ninh lại nói: “Thiếp đi với chàng, nhưng chúng ta có thể đi muộn một chút không?”

Lúc này đã qua giờ Mùi, nếu ngày mai giờ này chờ Công chúa A Mộc ở đây, có thể đoàn xe xuôi Nam có lẽ đã xuất phát được một thời gian dài.

Mạc Liễm Sâm hiểu rõ ý nàng nhưng vẫn cúi đầu không nói. Hấn nghĩ có thể trên đường đuổi kịp hay không, tiện thể thử xem khinh công Ninh Ninh tiến bộ đến đâu.

“Được!” Do dự chừng một phút đồng hồ, rốt cuộc Dịch Cẩn Ninh vui sướng nghe được tin tức mình muốn nghe. Có lẽ Mạc Liễm Sâm cũng muốn biết nàng lớn lên trông thực sự như thế nào đi!

Công chúa A Mộc thu lại ghen tị trong mắt, hừ lạnh một cái rồi nhảy lên, nhanh chóng biến mất. Tại Dịch Cẩn Ninh vừa động, hành tung Công chúa A Mộc lại có thể là hướng chính Nam, viện Dịch Trường Hoa.

Không phải bà ấy muộn động thủ với Dịch Trường Hoa ngay lúc này đấy chứ? Trong lòng Dịch Cẩn Ninh chuông báo động mãnh liệt, vô ý thức nhìn Mạc Liễm Sâm bên cạnh, lúc này nàng lại lộ ra ánh mắt lo lắng.

Mạc Liễm Sâm khẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng: “Đừng lo lắng, nếu Công chúa A Mộc muốn giết ông ấy thì đã giết từ lâu rồi, cần gì chờ tới bây giờ?”

Vừa nghe hấn nói vậy, Dịch Cẩn Ninh buông vương mắt trong lòng xuống, không rời rắm chuyện Dịch Trường Hoa nữa. Tính trái oan nghiệt là ông gây ra, không oán người khác được, Công chúa A Mộc có thể để ông ấy sống đến bây giờ đã là kỳ tích rồi, cho dù nàng muốn cứu ông ấy cũng không thể thời thời khắc khắc ở cạnh ông.. Cứu được nhất thời chứ đâu cứu được cả đời!

“Đi thôi, chúng ta có thể làm gì cho ông ấy đều đã làm cả rồi!”

Mạc Liễm Sâm đỡ Dịch Cẩn Ninh trở lại điện Thừa Ân, Tiểu Đào chào đón, nàng đỡ cái bụng đã hơi gồ lên, kéo tay Dịch Cẩn Ninh khóc kể: “Tiểu thư, Tiểu Đào muốn đi phương Nam với người, em không muốn tách ra với người!”

A Trúc vừa nói cho nàng biết tiểu thư tìm cho nàng một nơi an toàn để bọn họ ở đó an tâm dưỡng thai. Tiểu Đào là phụ nữ có thai còn phải bốn ba một nhọc, hẳn thật sự là không yên lòng bèn đồng ý với chủ từ.

“A Trúc, hu hu... Chàng nói chuyện đi, không phải chàng muốn lúc nào cũng ở cạnh tiểu thư bảo vệ người sao? Nếu chàng rời khỏi tiểu thư thì ai bảo vệ nàng?”

Tiểu Đào tức nộ, sống chết đánh đấm lồng ngực cường tráng của A Trúc. A Trúc bị đánh cũng không có cách nào, đành xốc nàng lên, khiêng trên vai, đánh cái mông nhỏ của nàng, người lớn không bước ra ngoài cửa. Nếu cứ làm âm ỉ như này thì sao có thể an tâm dưỡng thai được?

Dịch Cận Ninh nhìn Tiểu Đào trên vai A Trúc đấm đá loạn xạ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngày hôm sau, dùng xong điểm tâm, đội ngũ khâm sai đã chuẩn bị xuất phát xong xuôi.

Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm ngồi trên cùng một chiếc xe ngựa, trên xe đầy đủ mọi thứ, Nô Nhi ngồi bên ngoài với phu xe, giúp đánh xe.

Lấy tốc độ này tin rằng không đến thời gian nửa tháng đã có thể đến nơi gặp nạn ở phương Nam. Đến một trạm dịch, Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm không xuống xe nghỉ ngơi mà đi thẳng qua, đến một khách điểm nghỉ trọ.

Nhân số đội ngũ không nhiều, ngoại trừ hai trăm quân áp tải lương thảo ra chỉ còn lại mười mấy cao thủ chọn lọc ra từ cấm vệ quân, mỗi người bọn họ võ công cao cường, một người có thể địch lại mười người.

Tiểu nhị hớn hờ chạy đến nghênh đón khách, nhìn tư thái là đủ biết thế lực một phương, không thể đắc tội. Trên vai hắn quàng một khăn lông màu trắng, khuôn mặt tươi cười niềm nở, miệng ngoác cả ra, khom mình tiếp đón đội người ngựa này.

Ăn cơm xong Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm lên phòng khách nghỉ ngơi, sáng mai còn phải tiếp tục nhanh chóng lên đường.

Đêm khuya yên tĩnh, tại tầng thứ hai của khách điểm có hai hắc y nhân nhảy ra, chỉ thấy bọn họ khinh thân nhảy lên một cái đã nhảy xuống khỏi khách sạn. Trong đêm đen không thấy gì hết, Mạc Liễm Sâm lấy một cây đuốc từ trong ngực ra đốt lên.

“Ninh Ninh, nàng chắc chắn Công chúa A Mộc đồng ý đêm nay gặp mặt chứ?”

Dịch Cận Ninh ngẩng đầu cười, lộ ra hai cái răng nanh.

Công chúa A Mộc đồng ý sẽ đợi nàng tại chỗ đó, nhưng buổi tối Dịch Cận Ninh lại đi tìm bà để sửa lại thời gian. Bởi vì nàng tính toán, cảm thấy nếu ban ngày ban mặt tự nhiên nửa đường rồi đi nhất định sẽ làm người khác chú ý, đành phải chờ đến buổi tối. Buổi tối vừa hay bọn họ đến khách điểm, Oánh Phúc này, bằng khinh công của bọn họ, trong hai canh giờ hẳn có thể chạy gấp trở về.

“Không sai, A Sâm, thiếp rất không tự tin, thiếp vẫn cho rằng bản thân sẽ không để ý dụng mạo của mình, nhưng không ngờ thiếp không chống lại được nội tâm giãy vò. Trước kia thiếp cứ nghĩ dca mới là người đáng thương nhất, mang ánh sáng huy hoàng và dụng mạo người khác sống qua ngày. Bây giờ nghĩ lại mới thấy buồn cười là thiếp mới là người kia, ngay cả dụng mạo của mình bị người khác thay đổi, ấy thế mà còn cười nhạo người khác, thiếp thật khờ...”

Mạc Liễm Sâm ôm nàng vào lòng, thì thầm: “Đều đã qua rồi, nàng luôn luôn ở trong tim ta, dẫu cho nàng lớn lên trông như thế nào đều sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta!”

Bỗng nhiên hắn giật giật tai, có người đuổi theo?

“Đi nhanh, phía sau có người, chúng ta đừng quay đầu, cứ chạy về phía trước là được.”

Mạc Liễm Sâm kéo khăn che mặt lại, cũng giúp Dịch Cận Ninh che luôn, hai người vận khí chạy về phía trước.

Rất nhanh sau đó hai người đến một khu rừng, trong đêm tối tiếng sói tru làm người ta dựng cả tóc gáy, Dịch Cận Ninh bị dọa sợ đến nỗi ngã xuống đất, Mạc Liễm Sâm nhanh tay đỡ nàng.

“Làm sao thế, sợ à?”

Dịch Cận Ninh sợ, nơi này núi rừng hoang vắng, sao Công chúa A Mộc lại hẹn gặp nhau ở đây chứ? Đúng là một nữ nhân quái dị, chẳng trách Dịch Trường Hoa bỏ bà, có lẽ là không chịu nổi tính tình kỳ quái này của bà.

Hôm qua các nàng đã bàn bạc xong, muốn gặp nhau ở Hoàng cung, không ngờ nàng nói với bà hẹn lại thời gian gặp mặt, bà lại bảo Dịch Cận Ninh tới đây gặp, còn nói cái gì mà người làm kín kẻ mới không bị phát hiện.

“Cái gì? Công chúa A Mộc lại bảo mình nàng tới nơi như này?”

Mạc Liễm Sâm nhìn xung quanh tối đen như mực, mọi nơi còn như có mấy cục mắt sói xanh lè nhìn qua nhìn lại. A Mộc muốn Dịch Cận Ninh bị xé thành mảnh nhỏ sao?

Những thứ này... Lại là bầy sói thật!

Bị lừa rồi, Công chúa A Mộc không tới!

Mạc Liễm Sâm phản ứng kịp, kéo tay Dịch Cận Ninh co căng chạy, hấn dùng hết sức đề kháng, tốc độ nhanh đến dọa người, đến Dịch Cận Ninh là người bên gối cũng bị dọa. Đây là tốc độ khinh công gì vậy?

người có được sáu mươi năm công lực như nàng đây cũng không có cách đạt được tốc độ nhanh như này đâu! Động tác dưới chân không hề ngừng lại, phía sau bầy sói gào thét càng ngày càng gần, bỗng nhiên Dịch Cận Ninh có cảm xúc hưng phấn. Cuộc sống như này rất kích thích, nghĩ vậy tốc độ của nàng cũng chậm lại, vốn đã không theo kịp bộ pháp của Mạc Liễm Sâm, bây giờ lại càng cách xa hăng một đoạn lớn.

Mạc Liễm Sâm ngừng một lúc đợi Dịch Cận Ninh đuổi theo, kéo nàng qua ôm vào lòng, lại đề kháng lên trước. Cây cối dưới chân vượt qua vùn vụt, có vài cành còn lướt qua mặt nàng. Nàng nhanh chóng nhắm mắt, cái gì cũng không muốn nghĩ, trực tiếp rúc trong lòng hấn ngủ.

Bầy sói ngày càng xa, xem ra là không đuổi kịp rồi. Chỉ chốc lát sau quả nhiên không nghe thấy tiếng tru làm người ta giận sôi máu lên nữa, Mạc Liễm Sâm nhẹ nhàng để Dịch Cận Ninh xuống, lại thấy nàng đang ngủ say ngọt.

Như vậy mà cũng ngủ được sao? Mạc Liễm Sâm cười nhẹ, ôm nàng vào lòng, toan đưa nàng về khách điểm thì nghe thấy tiếng Công chúa A Mộc gọi hấn ở phía sau.

“Mạc Liễm Sâm!”

Công chúa A Mộc vịn năm không đổi một thân hắc y với lụa đen trên mặt. Khóe mắt bà mang theo ý cười, đang xem kịch vui nhìn chăm chăm Dịch Cận Ninh đang ngủ say trong lòng Mạc Liễm Sâm.

“Sao hà, ngươi không muốn bức tranh của nàng sao?”

Trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp của Mạc Liễm Sâm chợt lóe ánh sáng lạnh, Công chúa A Mộc thu lại ý cười, dừng một chút: “Thôi, ngươi đã không muốn thì ta làm người vô vị vậy, tự chuốc lấy mặt lạnh!”

“Đợi một chút!”

Bà toan xoay người thì Mạc Liễm Sâm gọi lại.

Khóe môi bà lại hiện ý cười nhẹ, Mạc Liễm Sâm không thấy rõ vẻ mặt của bà nhưng có thể dễ dàng từ đuôi lông mày nắm bắt được cảm xúc kích động lúc này của bà.

Bà ta kích động cái gì cơ chứ? Lông mày Mạc Liễm Sâm giật giật nhỏ đến mức không thể nhận ra, cảnh giác nhìn xung quang Công chúa A Mộc. Không phải lúc này bà ta muốn nhân cơ hội đưa Ninh Ninh đi lấy đấy chứ?

“Yên tâm, nàng không muốn về thì ta miễn cưỡng cũng không được! Ta muốn, không phải trở về làm một con rối gỗ mà là vương giả thực sự!”

Giọng nói Công chúa A Mộc mơ hồ mang theo mỉa mai hoặc như sứ giả U Minh trở về từ địa ngục, chuyên câu tâm phách con người, làm người ta không bao giờ muốn quay trở lại hiện thực nữa.

Kỳ thực Dịch Cận Ninh đã tỉnh trước khi Công chúa A Mộc đến, nàng chỉ là ham muốn Mạc Liễm Sâm ôm ấp nên không muốn tỉnh lại thôi.

“Rốt cuộc bà muốn làm gì?”

Mạc Liễm Sâm không đoán được ý đồ của bà, trong lòng Ninh Ninh nghĩ như thế nào nhất thời hấn cũng khó mà đoán được. Lúc này Nam Lăng bùng nổ nội loạn, Ninh Ninh là người thích yên tĩnh, nơi có nhiều giáo điều trói buộc như vậy nàng dĩ nhiên không muốn trở về. Hướng chỉ là làm một Nữ hoàng, Ninh Ninh đến Vương Phi còn không đồng ý làm thì lại càng miễn đến việc làm Hoàng đế cao cao tại thượng, bản tính của Công chúa A Mộc kêu cũng to quá rồi.

“Ta muốn làm gì ư?” Công chúa A Mộc cười khê: “Từ cái giây phút nàng sinh ra ấy đã định nàng không tầm thường, sứ mệnh của nàng không ai có thể thay nàng hoàn thành. Đây là số mệnh của nàng, đã sớm được quyết định, tựa như duyên phận của các ngươi vậy!”

Mạc Liễm Sâm mới mặc kệ duyên phận sứ mệnh cái gì, hấn chỉ muốn Dịch Cận Ninh khoẻ mạnh ở cạnh hấn, không có nguy hiểm và phiền não gì cả, nếu có thì phải là hạnh phúc lớn nhất của nàng.

“Ừm...”

Dịch Cận Ninh nằm trong khuỷu tay Mạc Liễm Sâm khẽ động đây, mở đôi mắt mỹ lệ ra.

“Làm sao vậy?”

Nàng làm bộ như vừa tỉnh ngủ, dụi mắt, nhìn Công chúa A Mộc đứng ở một bên.

“Bà đã đến rồi!”

Như gặp được tỷ muội tốt, nàng từ trong lòng Mạc Liễm Sâm xuống dưới, bước từng bước tao nhã về phía Công chúa A Mục. Công chúa A Mục có chút khó hiểu nhìn nha đầu kia, không phải bị kích thích đấy chứ?

“Đến đây!” Bà cười cười, từ trong tay áo rút ra cuộn giấy vẽ: “Đây là thứ ngươi muốn!”

Không biết vì sao trước mặt Dịch Cận Ninh, uy nghiêm của bà, khí thế của bà đều không phát ra được. Nghi hoặc đây là do khí thế để vương trên người Dịch Cận Ninh chèn ép bà lại?

Dịch Cận Ninh nhất định phải trở về Nam Lăng, nhưng không phải lúc này. Nếu bây giờ trở về, đừng nói đến trọng chinh triều cương, đến giữ được cái mạng đã là vấn đề, sao bà nỡ để Dịch Cận Ninh trở về mạo hiểm. Bà chính là muốn lúc này để ý thức của nàng trở về, ý niệm Nam Lăng là nhà nàng, vậy là đủ rồi.

Dạy dỗ tư tưởng Nam Lăng cho nàng, không ngừng nhắc nhở nàng nàng là người Nam Lăng, có liên hệ mật thiết với Nam Lăng, càng không ngừng dính dáng đến Hoàng thất Nam Lăng. Cuối cùng ngay lúc Dịch Cận Ninh trở lại Nam Lăng mới có thể dùng hết sức lực bảo vệ con dân Nam Lăng.

Nhiệm vụ hôm nay của bà đã hoàn thành, cũng thấy được ám hiệu hiện trạng Dịch Cận Ninh sợ hãi bầy sói. Nếu lớn lên ở Nam Lăng sẽ không sợ bầy sói bởi bí thuật Nam Lăng còn có một bộ chuyên triệu hồi bầy sói. Đến lúc đó Dịch Cận Ninh trở lại Nam Lăng làm Nữ hoàng sẽ tự động kế thừa sở hữu bí thuật Nam Lăng.

Công chúa A Mục lại liếc Mạc Liễm Sâm một cái, ái tử của Lạc phi Tây Việt cũng có được huyết thống của Nam Lăng, cho nên vừa rồi bầy sói mới buông tha truy đuổi hai người. Nếu Lạc phi còn sống, Mạc Liễm Sâm tuyệt không phải cái dạng như hiện nay, mà là càng có tao nhã, mị lực tỏa ra bốn phía, bởi vì đó mới là con trai của Lạc phi.

“Ta đi trước, ngươi... từ từ xem! Có việc có thể đến khách điểm Nhậm Hà ở phương Nam tìm ta!”

Công chúa A Mục nói xong liền nhảy lên, nhanh chóng không thấy tung tích đâu nữa. Trong lòng Dịch Cận Ninh không ngừng tán thưởng, khinh công thật là lợi hại. Nhưng không tốt bằng A Sâm nhà nàng được, vừa rồi nàng trong lòng hẳn thoải mái ngủ, có thể thấy được công lực của hắn đã đạt đến cảnh giới nào rồi!

“A Sâm, chúng ta trở về đi, trời sắp sáng rồi!”

Mạc Liễm Sâm vẫn đang trầm tư thì Dịch Cận Ninh kéo hắn trở về hiện thực, hắn nhìn hừng đông phía chân trời, kéo tay Dịch Cận Ninh lặng yên trở về khách điểm. Chỉ ngủ một lát trời đã sáng tỏ, Nô Nhi bung nước rửa mặt tối, nhìn Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm cười hề hề.

“Tối hôm qua hai người cũng ra sức quá rồi, chẳng lẽ cả tôi không ngủ sao?”

Nô Nhi bung nước đến trên cái giá, đưa tới một cái gương cho Dịch Cận Ninh, Dịch Cận Ninh lập tức sợ hãi hét một tiếng, đuổi theo Nô Nhi khắp phòng.

“Nô Nhi ngươi giỏi, lá gan càng ngày càng lớn rồi, lại dám ngang nhiên chế nhạo chủ tử. Xem ta không buông tha ngươi, đừng chạy!”

Mạc Liễm Sâm rửa sạch mặt, nhìn chủ tử hai người đùa giỡn, hô ta kêu các nàng xuống lầu ăn điểm tâm.

“Được rồi, ăn điểm tâm đi!”

Nô Nhi lè lưỡi, chạy nhanh xuống lầu, không quản Dịch Cận Ninh ở sau lưng nổi trận lôi đình như thế nào.

Dịch Cận Ninh miễn cưỡng đi xuống theo, Mạc Liễm Sâm đã ngồi ở trên ghế chờ nàng rồi.

“A Sâm!” Dịch Cận Ninh khoan khoái gọi một tiếng, tiếng gọi tươi ngọt này làm người ta thư sướng như nghe nhạc tiên. Nàng hoàn toàn không chú ý tới không khí quỷ dị trong khách điểm.

Cùng ăn cơm trong khách điểm còn có mấy bàn khác, các thực khách nhìn nữ tử chậm rãi từ trên lầu đi xuống, chỉ thoáng nhìn chính là kinh hoàng. Mất sớm không còn là của mình, thân thể đều không tự giác đứng lên, như cảm thấy kính nể nàng. Một cô gái tốt đẹp như vậy, dù là tiên trên trời cũng không bì nổi nửa phần tốt đẹp của nàng!

Khụ khụ...

Mạc Liễm Sâm liên tục ho khan cắt đứt các thực khách đang hoảng thần, hắn đi nhanh qua, bàn tay to ôm trọn eo thon của nàng, lại nhẹ thả người rời khỏi khách điểm. Lúc này các thực khách dĩ nhiên biến thành quần chúng, bọn họ tựa hồ hiểu được người nàng vừa kêu to là nam nhân vừa dẫn nàng đi.

Các thực khách ồn ào tỏ vẻ đáng tiếc, nữ tử xinh đẹp như vậy lại là hoa đã có chủ, mọi người cảm thán một tiếng lại tiếp tục ăn.

Mạc Liễm Sâm mang theo Dịch Cận Ninh rời khỏi khách sạn, đi về phía ngoại ô. Hôm qua lúc về trễ hắn phát hiện một nơi, buổi tối có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của nước, hắn đoán nhất định là một cái hồ cực đẹp. Hôm nay đợi Dịch Cận Ninh tới xem, quả nhiên là một hồ cá thiên nhiên, bên hồ còn có cây liễu. Gió nhẹ phát qua, mặt hồ nổi lên những gợn sóng, Dịch Cận Ninh nhìn mà quên mất phiền não cả đêm không ngủ tới qua.

“Như thế nào, nơi này cũng không tệ lắm đúng không, tối qua ta phát hiện ra đấy!” Mạc Liễm Sâm nhìn Dịch Cẩn Ninh đang say mê nhắm chặt hai mắt, mặt dày tranh công: “Nàng thường ta như thế nào?”

Dịch Cẩn Ninh nhéo tai hắn: “Thường chàng một cái nhéo tai!”

“Ui cha!” Mạc Liễm Sâm cười vô lại, thừa dịp nàng không chú ý cắn tai nàng một cái: “Được, tai không tệ!”

Bùm! Khuôn mặt Dịch Cẩn Ninh đỏ bừng, không ngừng đẩy hắn: “Đừng ồn ào, có người nhìn!”

Đôi nam nữ cách đó không xa quả thật nhìn qua, bọn họ thấy giữa ban ngày ban mặt Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh có cử chỉ thân mật như vật liền chủ động đi xa.

Phi lễ chó nhìn nha nha nha nha!

Qua hơn mười ngày, đại đội khâm sai rốt cuộc cũng chậm rãi đến khu tai nạn phương Nam.

Dịch Cẩn Ninh vén rèm xe ngựa lên, đến chỗ nào là tiếng kêu than chỗ đó dậy khắp trời đất, dân chúng lầm than. Nhà ở bị sụp, có nơi còn bị đốt, có thân dân dùng vạc to đặt trong phòng hứng nước, giọt nước rơi xuống tí tách rơi vào trong vạc lớn, không bao lâu đã đầy ự.

Nàng nhìn liền nhớ tới kiếp trước nông thôn nàng đến, như trở lại những ngày đào rau ăn rễ cây trong kiếp trước. Nàng khịt mũi, không muốn tiếp tục nhớ lại những chuyện trong kiếp trước nữa.

Mạc Liễm Sâm nhìn đôi mắt đo đỏ của nàng liền biết nàng xúc cảnh sinh tình, đành an ủi: “Tất cả sẽ khá hơn!”

Vừa nghĩ đợi lát nữa tới trạm dịch nên sắp xếp thế nào, ngoài xe ngựa lại nhao nhao ầm ĩ cả lên.

Dịch Cẩn Ninh nhướn mày, nguy rồi, gặp chuyện rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 18: Rất được lòng dân

“Chuyện gì mà ồn ào vậy?” Trong xe ngựa Mạc Liễm Sâm cau mày cất cao giọng.

Cầm vệ quân đã bao bọc xe ngựa thành một đoàn, phu xe trả lời: “Thưa Vương Gia, là một đám dân chạy nạn, họ muốn cướp lương thực.”

Trong xe Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm hơi sững sốt, tuy đã sớm nghĩ đến khả năng sẽ xuất hiện dân chạy nạn cướp bóc lương thực nhưng không ngờ lại đến nhanh nh vậy. Cũng may chút nữa mới có thể chờ lương thực đến đây, bằng không phỏng chừng sớm trở thành trống rỗng rồi.

Nàng vén rèm xe, nhìn dân chúng chạy nạn mang theo vẻ mặt đau thương.

“Các hương thân, ta là Thanh Vương phi, trong xe là Thanh Vương phu quân ta. Chúng ta được triều đình phái đến phát lương thực cho mọi người, mong mọi người trước đừng nóng vội, nhẫn nại một lúc nữa, xếp thành hàng trước cửa, chờ lương thực cứu viện của chúng ta đến nơi. Có được không?”

Giọng điệu của nàng rất mềm mại, tron nhắn, như một làn gió nhẹ phất qua trong lòng đám dân chạy nạn, lại như nước cam ngọt lành làm dịu đất đai đã khô cằn từ lâu thấm vào lòng những người dân chạy nạn này. Bọn họ đều nín thở trầm ngâm, yên lặng nghe Dịch Cẩn Ninh nói chuyện, thật giống như giây phút này sau khi nghe được lời nói của nàng thì bản thân không còn đói bụng như thế nữa.

“Các hương thân, chúng ta cần đoàn kết, xây dựng lại quê hương, đuổi thú dữ lũ lượt ra khỏi phương Nam, trở lại những ngày ung dung tự tại, vui vẻ sung sướng trước kia.”

Dịch Cẩn Ninh tiếp tục nói, trong đôi mắt phượng mỹ lệ tràn đầy bi thương và phấn chấn. Lúc này nàng một thân trắng thuần, tóc trên đầu cũng chỉ búi tùy tiện, cài nghiêng một trâm cài ngọc bích, như một tiên nữ trên trời hạ phàm.

Các hương thân thực sự là đã đói quá lâu, họ liếm đôi môi khô khốc, trên tay cầm một chiếc chén sứ, chờ đợi trời xanh cứu viện, không ngờ chờ được thần tiên trên trời.

“Tiên nữ Vương Phi cứu lấy chúng ta với, cứu lấy chúng ta với...”

Không biết vì sao tự nhiên nhóm chạy nạn như chịu một tác động, tập thể quỳ xuống, cầu xin vị cô nương tiên nữ Thanh Vương phi này cứu bọn họ.

“Thanh Vương phi, xin ngài nghe đôi lời của chúng ta.”

Người dẫn đầu dân chạy nạn cả người đen nhẻm, tóc đã hơi bạc, xem ra đã quá tuổi tứ tuần. Trên mặt ông lại tràn ngập cương nghị lẫn kiên cường, đói khát không đánh đến ông, cực khổ không đánh đến ông, nhưng vô tình ông lại bị quan địa phương ác độc bóc lột, bọn họ chịu đủ rồi. Ông nuốt nước miếng, liều mạng thôi, dù sao đói chết là chết, bị đánh chết cũng là chết, chỉ bằng liều cái mạng già này đánh cược một lần.

“Ngài là người tốt, nhưng quan phủ nha dịch nơi này không có lấy một ai tốt cả. Thoạt đầu nơi này chúng ta tuy cảnh ngộ hồng hoang, nhưng vẫn có chút bản lĩnh sinh tồn, chúng ta có đôi tay, chỉ cần chịu khó một tí là có thể bù lại tổn thất. Nhưng... Aizz, những người cao cao tại thượng như các ngài khó mà cảm nhận được cực khổ của dân chúng chúng ta.”

“Vị tiền sinh này, sao lại nói thế?” Dịch Cẩm Ninh đại khái có thể đoán được tiếp theo ông ta sẽ nói gì, trong đôi mắt trong trẻo của nàng đều là sự chân thành, không hề để ý cả người dân chạy nạn đầy mùi tanh tươi, một thân dơ bẩn chen đến trước mặt nàng. Mạc Liễm Sâm chui ra ôm lấy nàng, cung chiêu không cần nói cũng biết.

Đám dân chạy nạn lại thấy một người từ trong xe ngựa chui ra, chỉ thấy toàn thân người nọ là cẩm bào Lư Vân màu xanh, trên đầu là một chiếc trâm ngọc xuyên qua tóc đen thật dài được búi gọn lên. Mặt mũi như ngọc, da như mỡ đông, nhất là đôi mắt hoa đào kia vô cùng bắt mắt, rồi lại chứa đầy một thứ không giống phong hoa, xúng vói đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, giống như... chứa đựng bên trong không những là tràn ngập nhu tình che chở cô gái bên cạnh, còn có... Sự tàn nhẫn xen lẫn ngoan tuyệt.

Người đi đầu nuốt một ngụm nước bọt, hình như đang lo lắng Thanh Vương không phải người tốt, hơi khiếp sợ lùi lại một bước nhỏ về phía sau. Khí tràng* của Thanh Vương quả thực quá mức lớn mạnh, những dân chạy nạn này cũng từng trải sự đời, có lẽ là vẫn chưa tỉnh hồn lại từ trong sự áp bức của dân địa phương.

*Khí tràng (气场): Miêu tả năng lượng vô hình do con người phát ra, là người có thể nắm chắc được quy luật tự nhiên bao nhiêu. Người càng thuận theo tự nhiên khí tràng, càng lớn càng rồi bỏ quy luật tự nhiên khí tràng càng nhỏ. (Theo baike)

“Vị này là... là Thanh Vương đúng không?” Người đi đầu quỳ xuống: “Bái kiến Thanh Vương gia và Thanh Vương phi!”

Một đám dân chạy nạn đi theo phía sau cũng ào ào quỳ xuống, người người đựng đầu vang lên thành tiếng, cứ như đựng thiếu một cái sẽ không nằm được thời cơ tốt như này, không được chia lương thực.

“Được rồi, các hương thân!”

Thanh Vương giơ tay lên, ngừng lại lễ bái không ngừng nghỉ này. Cứ cúi lạy như vậy thì khi nào mới có thể bắt đầu phân chia lương thực đây?

“Vừa rồi các người nói chúng ta là những người cao cao tại thượng há có thể cảm nhận được cực khổ của dân chúng các người, lời này là từ đâu mà nói vậy? Nếu không thể biết khó khăn của dân chúng, chúng ta sẽ không tự mình giám sát phát lương. Còn có...”

Mạc Liễm Sâm dừng một chút, chờ toàn thể dân chạy nạn yên tĩnh trở lại rồi mới gần từng chữ: “Quan lại địa phương chính lý không nghiêm, đều là lỗi của triều đình, lần này chúng ta đến là muốn cứu vớt các hương thân, trả lại mọi người sự công bằng. Đạp lớn Tàn Giang này sẽ nhanh chóng bắt đầu tu kiến lần nữa, sau này sẽ không lại để các hương thân chịu tai ương thủy hồng nữa.

“Ồi chào...” Thôn dân đi đầu thở một hơi dài thườn thượt, biểu cảm trong ngôn ngữ tràn ngập bất đắc dĩ: “Vương gia, Vương phi, các ngài là người tốt, nhưng mà các ngài... có phải cũng muốn chúng ta đi làm lao công nhưng không trả tiền công không? Đạp lớn này đã tu kiến nhiều năm, luôn sửa rồi ngừng, ngừng rồi lại sửa, triều đình lại không phái một người nào đến thực sự tu kiến nó thật hoàn hảo, mỗi lần đến mùa lũ lụt, thôn dân chúng ta còn có phần đông trốn đi đều bị quan phủ bắt trở về nhốt vào đại lao. Chúng ta thực sự không có cách nào cả... Cho nên mới nghĩ đến làm phản triều đình, chúng ta không đòi hỏi chi nhiều, chỉ cầu ba bữa một đêm mà thôi.”

Người đi đầu mức nở, sau đó thành khóc không thành tiếng: “Người nhà của chúng ta đều đã chết, không phải đói chết mà là bị bắt đi làm nô dịch mà chết...”

“Đúng vậy, người nhà chúng ta cũng chết...”

“Đúng rồi, đánh quan phủ, lật đổ bạo quân...”

“Còn gia viên của ta, cho ta hạnh phúc...”

Bỗng nhiên một nhóm dân chạy nạn trở nên phấn khích, không ngừng hăng chí, hô hào gào thét muốn lật đổ triều đình, đuổi bạo quân và tham quan ra khỏi triều đình.

Cầm về quân và vài quan vận lương bắt đầu ngăn cản dân chạy nạn tiến lên, muốn dùng vũ lực cố gắng ngăn chặn nhóm dân chạy nạn kích động. Một quan binh không biết có phải xuất phát từ thói quen hay không, vung roi của mình đánh vào người một dân chạy nạn.

Dịch Cẩm Ninh không ngờ được phản ứng của đám dân chạy nạn sẽ kịch liệt như vậy, quả thật là bị áp bức quá lâu, tích tụ càng thêm sâu, người nhà đều đã mất, bản thân mình lại không được ấm no, còn chẳng tha liều lĩnh đánh cược.

Nàng khe khẽ thở dài, liếc Mạc Liễm Sâm một cái, nhìn đi, đây chính là cục diện chính trị của Tây Việt!

Mạc Liễm Sâm nắm chặt tay nàng, nhét bàn tay hơi lạnh của nàng trong vạt áo mình để sưởi ấm.

Hắn chấn chỉnh lại tinh thần, lúc sau hét to một tiếng: “Đủ rồi!”

Đám dân chạy nạn nghe tiếng rống này của hắn lập tức ngừng cả hít thở, không ai dám nhúc nhích nữa, mở to hai mắt nhìn xe ngựa bên này. Người phía sau không nhìn rõ lắm Thanh Vương và Thanh Vương phi, có vài người nhảy lên muốn nhìn xem tiếp theo đây hai vợ chồng Thanh Vương này sẽ nói như nào, muốn trấn an họ ra sao.

Ánh mắt sắc bén của Mạc Liễm Sâm quét qua quan binh tự chủ trương vùng roi tứ phía và các cấm vệ quân đã rút bội kiếm chuẩn bị ra tay với các dân chạy nạn: “Các người đang làm gì thế hả? Bọn họ có lỗi sao?”

“Nhưng Vương gia... Bọn họ là bạo dân, ngài xem... nếu không ngăn cản bọn họ, cứ thế này lương thực được đưa tới nhất định sẽ bị cướp hết...”

Tên quan binh kia bị ánh mắt của Mạc Liễm Sâm lướt qua, sợ đến mức chưa nói dứt lời đã dừng lại, cảm thanh lui qua một bên.

“Vương gia...”

Cấm vệ quân cũng bị ánh mắt tràn ngập khí lạnh của Mạc Liễm Sâm trừng cho sợ đến run run, tay cầm kiếm không tự giác buông thõng xuống.

“Được rồi, dân chạy nạn đều đói bụng, chúng ta tới để cứu tế mọi người, cho dù lương thực bị cướp sạch cũng là do bọn họ nên như vậy!”

Mạc Liễm Sâm chỉ nói dăm ba câu đã làm cho tên cầm đầu cấm vệ quân á khẩu không trả lời được. Không sao, lương thực này vốn là cho dân chạy nạn, cho dù bị đoạt thì cũng là của bọn họ, hắn hà tất lo lắng? Cát bội kiếm, cấm vệ quân và quan binh đều chủ động tránh ra, không ngăn cản phản ứng kịch liệt của dân chúng nữa. Vậy mà lúc này hình như dân chúng cũng ý thức được Thanh Vương và Thanh Vương phi này chính là đang giải quyết khó khăn cho họ, lập tức họ rối rít quý xuống, dập đầu hô “người tốt cứu mạng”!

“Được rồi, trước hết xin mọi người nghe đôi lời của Bỏn vương!”

Bỗng nhiên Mạc Liễm Sâm sửa lại tự xưng, giọng điệu có chút không vui, nhưng vẫn mang theo hoà bình nhàn nhạt.

“Nỗi khổ của các người chúng ta đều biết đến, nếu có oan tình gì muốn nói, chờ lát nữa phát lương thực rồi lại nói có được không?”

Mạc Liễm Sâm phát hiện bản thân dần bị Dịch Cận Ninh cảm nhiễm, nói chuyện với đám dân chạy nạn này cũng nhu hoà một cách kỳ quái. Hắn hơi kinh ngạc, thấy Dịch Cận Ninh cười tủm tỉm không lên tiếng nhìn mình, tự sâu tận đáy lòng bỗng nhiên được lấp đầy, cuộc đời này hắn chỉ nguyện có nụ cười giản dị này của Ninh Ninh mà thôi.

“Cảm ơn tiên nữ Vương phi, cảm ơn Vương Gia!”

Dân chạy nạn lễ bái, cảm ơn đôi vợ chồng tốt bụng. Bồi lễ quan lại do triều đình phái đến trước kia cũng nói muốn cứu tế dân chạy nạn nhưng không nhẫn nại nghe bọn họ tố khổ giống đôi vợ chồng này, cũng không thấy phân phát lương thực thực sự, mà độc chiếm lấy lương thực, chỉ phân chia cho bọn họ một ít cháo trắng thối nát. Cháo này loãng đến mức có thấy thấy bóng dáng của chính mình, so ra cát đá còn nhiều hơn gạo, bọn họ không có cách nào tin tưởng triều đình nữa rồi.

Lễ bái đủ, dân chạy nạn chủ động tản dần ra, đều đi về phía cổng thành. Vừa rồi Thanh Vương phi và Thanh vương nói chỉ cần xếp hàng ở cửa thành là có thể nhận lương thực. Đã có đồ ăn thì có gì không lấp đầy cái bụng rỗng trước chứ?

Hi vọng lúc này triều đình có thể phái vị quan tốt đến giúp đỡ bọn họ.

Xe ngựa chậm rãi chạy về phía phủ đệ.

Lúc này Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh không muốn buông tha cơ hội tốt từng trị đám tham quan ô lại lần này, với lại... Đây còn là những quan viên có quan hệ chặt chẽ với Quân Vương Mạc Dật Hiến.

Nhưng lần này bọn họ muốn đi qua cổng thành trước, ở lại đằng đó một lát, sắp xếp xong chuyện phái lương mới có thể vui vẻ đả kích mấy tên không biết tốt xấu kia.

Đến nơi phân chia lương thực, các dân chúng không chờ bọn quan binh dẫn dò đã tự động lập đội, xếp thành hai nhóm, người người nôn nóng lại trông mong ngóng chờ, ào ào xoay cổ về phía cổng thành bên này.

Mạc Liễm Sâm đỡ Dịch Cận Ninh xuống xe ngựa, dắt dưới chân vẫn ướt sũng. Mặt đường nơi này vốn là thủy nê (xi măng), trải qua hồng thủy cần quét đã biến thành đường bùn nhão rồi. Quan phủ không thấy phía trên đưa bạc xuống nên cũng cứ phơi như vậy, mãi đến khi đường ở cổng thành trở nên hoàn toàn thay đổi, mặt đất gỗ ghề, xe ngựa rất khó đi.

Mạc Liễm Sâm nghe quan binh dẫn đường nói chuyện này nên mới cùng Dịch Cận Ninh xuống xe, tự đi bộ đến.

“Ui cha...”

Bỗng nhiên Dịch Cận Ninh trọng tâm không vững, giẫm phải một hố nhỏ không sâu, giày bị mắc vào trong hố, không rút ra được. Nàng cau mày, rom

róm nom Mạc Liễm Sâm.

“A Sâm, hình như thiệp bị trọc chân rồi!”

“Làm sao vậy, để ta xem!”

Mạc Liễm Sâm cúi mình, cẩn thận rút chân nàng từ trong hổ ra, một phát ôm nàng lên, đặt lên một băng ghế dài đã được dọn dẹp từ trước.

“Ta xoa giúp nàng!” Hắn tháo chiếc giấy ướt sũng, nhìn mắt cá chân sưng đỏ của Dịch Cận Ninh, thì thào.

“Vâng...”

Dịch Cận Ninh thấy ánh mắt hâm mộ của dân chúng lướt qua đây, nàng thẹn thùng cúi đầu, nhìn Mạc Liễm Sâm trầm mặc xoa chân cho mình.

“Thanh Vương phi thật đúng là hạnh phúc, gặp được phu quân tốt như vậy!”

Một phụ nhân luống tuổi bọc cái khăn vải hoa nhỏ trên đầu, trong tay dắt một bé gái ba bốn tuổi tràn đầy hâm mộ nói. Bé gái này mở to đôi mắt sáng ngời tò mò đánh giá Dịch Cận Ninh.

“Tỷ tỷ thật đẹp!” Lời ca ngợi phát ra từ nội tâm làm Dịch Cận Ninh cúi đầu cười.

Nhưng một câu nói kinh người sau đó của bé gái làm nàng sợ tới mức xém ngã từ trên băng ghế xuống.

“Tỷ tỷ này thật tốt, tỷ đang giúp muội muội xoa chân sao? Ha ha, tỷ tỷ của muội cũng từng giúp muội xoa chân, nhưng mà...hu hu...tỷ ấy chết đói rồi!”

Từng hạt kim châu trong mắt bé gái không ngừng lăn ra ngoài, Dịch Cận Ninh nhìn mà quên hết những lời vừa rồi của bé, thậm chí muốn ôm bé gái đáng thương này vào lòng mà thương tiếc.

Mạc Liễm Sâm nghe được lời của bé gái tay cũng hơi dừng lại, nhưng rồi nhanh chóng có phản ứng lại. Bé gái nhìn thấy những người xinh đẹp liền gọi tỷ tỷ, cũng không trách bé được, thật sự là diện mạo Mạc Liễm Sâm thiên về mềm mại đáng yêu, bé gái ba bốn tuổi sao có thể phân biệt được hân là nam hay nữ?

“Được rồi!”

Mạc Liễm Sâm buông chân Dịch Cận Ninh ra, gọi người thay cho nàng một đôi giày sạch sẽ, tự tay đi vào cho nàng. Hắn đứng dậy, vuốt đầu bé gái kia: “Tiểu muội muội, ta là ca ca, không phải tỷ tỷ, không nên nhìn nhầm người!”

Đây là Mạc Liễm Sâm ư? Dịch Cận Ninh há hốc miệng!

Chẳng phải Mạc Liễm Sâm nên dùng ngữ điệu nghiêm túc và ánh mắt lạnh như băng, dữ tợn trừng mắt lại sao? Chuyện này...này...rất không giống tác phong của chàng!

Nhìn dân chúng phía sau đều là rối rít hâm mộ Dịch Cận Ninh gả cho một phu quân tốt, đồng thời trong lòng càng thêm chờ mong. Đối xử với thê tử có thể như vậy, vậy...đối với dân chạy nạn bọn hắn sẽ vô cùng dụng tâm đi?

Dân chạy nạn lại không ngờ đến Mạc Liễm Sâm chỉ biết dịu dàng với mỗi mình Dịch Cận Ninh, bởi vừa rồi thái độ của Dịch Cận Ninh với bé gái này làm hắn có chút ăn giấm, bỗng nhiên trong lúc đó hắn cảm thấy Dịch Cận Ninh như đang ám chỉ với hắn điều gì đó, ví như...muốn một đứa bé, ừm, một bé gái!

Hắn cúi đầu, suy nghĩ xem đêm nay nên dùng tư thế nào mới dễ thụ thai. Dịch Cận Ninh lại không nghĩ tới lúc này hắn lại liên hệ đến chuyện sinh con. Liên tưởng cũng thật quá...phong phú rồi.

Lộc cộc, lộc cộc...

Rất cuộc đoàn xe vận lương cũng chậm chạp đến nơi, đám quan binh không lạnh lẽo chuyển lương thực được, đường này thật đúng là rất khó đi. Mạc Liễm Sâm cúi đầu nhìn một cái hố nhỏ trong số đó, mày cau lại. Đám tham quan vô lại này chỉ biết tự mình hưởng phúc, chưa bao giờ lo lắng cho dân chúng, để lại còn có tác dụng gì!

“Đến đây, đến đây...”

Dân chạy nạn xôn xao, khát vọng trong mắt càng thêm nồng nhiệt, nhưng vẫn ngay ngắn trật tự xếp hàng. Bọn họ tin chắc Thanh Vương và Thanh Vương phi có thể giải quyết cho họ, nếu đã tin thì tin đến cùng đi!

“Được rồi, mọi người xếp thành hàng, bắt đầu nhận lương thực!”

Quan binh chia lương thực hét to: “Tất cả đừng nóng vội, mỗi người đều có phần!”

Dịch Cận Ninh nghĩ ngày đầu tiên phân chia lương thực hẳn là lấy thực phẩm chín là chủ yếu. cho nên trước khi tới khu tai nạn, nàng đều đã chuẩn bị, để

quan bình muối thịt dễ ăn, bảo quản thật tốt, cũng có thể ăn ngay.

Hôm nay là ngày phân chia lương thực đầu tiên, nàng muốn chắc chắn cái bụng của đám dân chạy nạn được giải quyết trước.

Nhóm dân chạy nạn được phân phát thịt khô lập tức hớn hờ chạy đi, ngồi ở một bên ăn ngấu nghiến. Dân chạy nạn vẫn chưa được chia thịt khô nhìn nuốt nước miếng, hi vọng trong lòng càng thêm rõ ràng, Thanh Vương và Thanh Vương phi đến đây, bọn họ có hy vọng rồi. Ông trời có mắt, rốt cuộc cũng để bọn họ gặp được người tốt.

Dịch Cận Ninh nhìn các dân chúng đang cảm động lệ nóng quanh tròng, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống, Mạc Liễm Sâm nhanh chóng lau cho nàng.

“Nàng cứ đa sầu đa cảm như vậy, cẩn thận sau này con chúng ta cũng mít ướt giống nàng, phiền chết ta!”

“Chàng ghét thiếp rồi chứ gì?” Dịch Cận Ninh bĩu môi, giả vờ tức giận không để ý hấn nữa: “Chàng nếu ghét ta rồi thì tìm người khác đi, thiếp đi là được chứ gì!”

“Đừng giận, ta đùa thôi được chưa? Nàng thích khóc cũng tốt, cười đáng yêu cũng được, ta đều thích. Sau này nếu con chúng ta là một mít ướt thật, ta đổ dành nó có được không!”

Mạc Liễm Sâm kéo nàng vào trong vòng sắt của mình, giam cầm thật chặt, cũng là ám áp vây quanh nàng. Tuy đang ở nơi tai nạn nhưng Dịch Cận Ninh lại cảm thấy đây là thiên thượng nhân gian.

“Nhưng ta vẫn không hy vọng nhìn thấy nàng khóc, Ninh Ninh, nàng có biết chăng? Đáng vẻ nàng cười rộ lên là đẹp nhất!”

Trước giờ MẠC LIỄM SÂM chưa từng thiếu lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển hấn đã sớm nói mòn miệng, Dịch Cận Ninh cũng nghe đến tai có vết chai. Nhưng cảnh tượng như này nói những lời nói đó thật sự quá mức làm người ta cảm động, không thể không rơi xuống vài hạt kim châu.

“Được rồi, đừng khóc!” Mạc Liễm Sâm ôm nàng vào lòng, vuốt và lẩm mẩm ngừng nước mắt, hấn cũng không muốn lại để nàng vỡ òa.

“Đây còn không phải bị chàng làm cảm động sao, ai bảo chàng nói mấy lời kích thích như vậy chứ, thiếp bị chàng cảm động sắp hạnh phúc chết rồi!” Đôi bàn tay trắng như phấn của nàng đâm lên khuôn ngực cường tráng của hấn, ngọt ngào ù trong lòng hấn.

A Sâm, gặp gỡ chàng là ta đã tu phúc phận mấy đời, có chàng... thật tốt!

Ngày phân phát lương thực đầu tiên cứ thế trôi qua, dân chúng đều mang ơn vợ chồng Thanh Vương và Thanh Vương phi.

Sau đó chính là lúc chấn chỉnh đám quan lại, các dân chúng vẫn chưa phát tiết hết tức giận, tuy bọn họ đã lấp đầy bụng nhưng phần nộ trong lòng vẫn cất tia. Nếu không kịp thời xử tử đám tham quan ô lại, tay sai tham thần kia, bọn họ ắt sẽ lại phản kháng.

Dịch Cận Ninh nheo mắt, nhìn MẠC LIỄM SÂM bên cạnh, Huyền Vương là cái đinh, à không, phải nói chính xác là Xương Ấp Hầu được xếp vào cái đinh ở phương Nam sớm hay muộn đều phải nhổ.

Quyết đoán chấn chỉnh sắp diễn ra, gió tanh mưa máu sẽ đến trong giây lát.

Đến phủ đệ Tri Châu, vừa vào cửa Dịch Cận Ninh đã nhũn mảy. Bên ngoài dân chúng xan phong lộ túc*, Tri Châu đại nhân ông ta lại ở trong này sung sướng, tự tại, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tây Việt cách mắt nước không còn xa nữa rồi.

*Xan phong lộ túc (餐风露宿): Ăn cơm trong gió, ngủ ngoài trời, hình dung đường đi hoặc công tác vất vả, xuất xứ từ “tương chí quân tiên ký tri thích viễn tam do tử” của Tô Thử đời Tống.

Chu ôn từ nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt, khó khăn của dân chúng nghĩ cũng đủ biết.

Hấn nắm tay Dịch Cận Ninh thật chặt, sải bước nhanh về phía trước.

Trong đại sảnh trang hoàng không thể sánh với điện Thừa Ân của hấn, bày biện các loại ngọc khí bình hoa cũng đều là trân phẩm có tiếng, đây chính là sự chênh lệch giữa quan lại và dân chúng, đây chính là nguyên nhân thực sự Tây Việt đến nay vẫn không thể phú cường nổi.

Trong đại sảnh chính tri phủ đại nhân đang nằm nghe hí, lúc đầu nghe Hoàng thượng phái khâm sai tới là Thanh Vương hấn vẫn không tin tưởng cho lắm. Thanh Vương là Vương Gia ngọc nữ, sao có thể gánh nổi đại nhậm khâm sai?

Lúc này vừa trông thấy lá gan của tri phủ đại nhân bị dọa gần như vỡ cả ra. Nam tử tuấn tú này... trong mắt lộ ra ánh sáng sắc bén, mặt mang sát khí chính là Thanh Vương ư?

Mà Dịch Cận Ninh ở một bên lại khe khẽ cười theo sát MẠC LIỄM SÂM, tình bơ liếc tri phi đang nửa nằm trên sập.

Cả cơ đang diễn tấu nhảy múa bỗng chốc dừng lại động tác. Đây là... Hai người như tiên giáng trần nhanh nhẹn bước vào đại sảnh, hô hấp bọn họ lập tức ngừng lại, quên mất động tác kế tiếp của mình.

Tri phủ Tiết Thanh Minh đương nhét một quả nho vào miệng, trông thấy người tiến vào nhất thời quên cả phản ứng, trái cây nhét vào trong miệng cũng quên nhấm nuốt.

Mạc Liễm Sâm vén áo, kéo Dịch Cận Ninh tiện thể ngồi cạnh chỗ tri phủ đại nhân, khí lạnh trong mắt có thể đông chết người một phòng.

“Còn không đi xuống!”

Tri phủ trừng mắt ca cơ nhạc công kia, trong lòng nổi loạn như sấm. Nếu Thanh Vương nổi trận lôi đình, nhất định ông ta không chịu nổi, cũng không biết đám quan gia chết hết ở xó nào rồi, Thanh Vương đến cũng không báo trước một tiếng.

Đôi mắt ông ta đảo tìm quần gia đã biến mất tung tích từ lâu, muốn chuyển nỗi sợ của mình lên người ông ta nhưng tìm thế nào cũng không ra bóng dáng quần gia.

Thật ra thì ngay từ lúc nghe nói Thanh Vương khôi phục thị lực, đầu óc cũng trở nên nhanh nhạy, quần gia liền ý thức được họa lớn sắp rơi trúng đầu rồi. Ông ta thu dọn đồ đạc, nữ trang, đêm qua đã lên lút lần trốn rồi.

Chỉ có một mình tri phủ ham hưởng lạc vẫn chưa hay biết gì. Không phải quần gia không nhắc nhở để hẩn chuẩn bị trước mà là tri phủ đại nhân tự nhận mình thanh cao, sau lưng lại có chỗ dựa Xương Ấp hầu và Huyền Vương, ở đây kiêu ngạo thành thói, nhất thời không ý thức được Thanh Vương tới đây để diệt trừ đám ô hợp bọn họ.

“Tiết Thanh Minh to gan, có sao thấy Bổng vương lại không quý?”

Chân tri phủ run lên một cái, sợ đến mức lặn xuống giường, quỳ trên đất đập đầu bình bịch.

“Vương... Vương Gia, hạ quan không biết Vương Gia đại giá quang lâm, hạ quan... hạ quan...”

Hắn hạ quan nửa ngày vẫn không nói ra được lí do, hắn không khỏi than thầm bản thân mình bị làm sao thế này, sao vừa thấy ánh mắt Mạc Liễm Sâm mang theo sát khí, lá gan chạy biến mất rồi?

“Hạ quan... Hạ quan không biết Vương Gia... chẳng phải Vương Gia nói ngày mai mới đến sao, sao bây giờ lại đến sớm?” Bổng nhiên hẩn tỉnh táo lại, hẩn lại không làm chuyện gì vượt qua quy củ cả. Chỉ là vừa rồi không kịp phản ứng hành lễ cho hẩn thôi, bổ sung lại là được.

“Bái kiến Vương Gia, Vương Gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế. Gặp qua Thanh Vương phi!”

Suy nghĩ rõ ràng mấu chốt trong này, hẩn lập tức thẳng cái lưng, cung kính hành lễ với Mạc Liễm Sâm cũng hành lễ với Dịch Cận Ninh rồi không có động tác gì nữa, chờ Thanh Vương kêu hẩn đứng lên.

Tốt lắm, quan phủ nơi này coi Thanh Vương hẩn là đồ sẽ lừa gạt, vẫn coi hẩn là Vương Gia mù ngốc trước đây sao? Chiếu theo quy củ, khâm sai thay thế thiên tử tuần tra trước, quan lại địa phương đều phải trăm dặm quỳ lạy đón chào, cũng chuẩn bị tốt cơm chiêu đãi mới phải lễ. Nhưng mà...

Hẩn nhìn lướt qua dáng người mập mạp của tri phủ đại nhân, chán ghét nhìn đăm đăm thịt béo đang rung rung trên cằm hẩn nói: “Những quan viên khác đâu?”

Một người cũng không tới tiếp đón, điều này còn chưa nói rõ sao? Là thật sự không biết đây?

“Hạ quan lập tức phái người đi gọi bọn họ tới đây!”

Đôi mắt nhỏ của Tiết Thanh Minh chen chúc trong một đồng thịt béo lóe sáng, còn là sáng lóe lóe, ngược lại là người biết tính toán.

Không cần!

Mạc Liễm Sâm vung tay: “Người đâu, Tiết Thanh Minh không vương pháp, coi rẻ Hoàng thượng, lấy mũ cánh chuồn của hẩn xuống, nhốt vào đại lao chờ xử lí!”

Không cho Tiết Thanh Minh bất kỳ cơ hội cãi lại nào, không, phải là không cho hẩn bất kì cơ hội phản ứng nào, cấm vệ quân xông vào, lập tức giữ chặt mấy tên gia nô của Tiết Thanh Minh. Vài cấm vệ quân tráng kiện thô lỗ đẩy Tiết Thanh Minh ngã xuống đất, dùng lực một cái, vài người đã kéo tên quan tri phủ xuống.

Suy nghĩ của Tiết Thanh Minh ngày càng mờ mịt, còn chưa kịp kêu tiếng nào đã bị người đứng đầu cấm vệ quân nhét một miếng khăn đen sẫm chằng biết từ đâu ra vào miệng, hai người phía sau toan trói tay hẩn ra sau thì hẩn phản ứng kịp. Thân hình mập mạp lặn một vòng, trong chớp mắt lặn tiếp hai vòng ngay tại chỗ, búi tóc trên đầu rơi tán loạn, hẩn nhe răng trợn mắt, hai mắt trừng trừng.

“Thanh Vương, ngươi muốn làm gì? Ta là tri phủ do Hoàng thượng khâm điểm, ngươi không thể bắt ta!”

Vừa rồi thân mình tròn vo của Tiết Thanh Minh lặn một vòng trên đất, động tác vô cùng liền mạch lưu loát nhưng cũng rất buồn cười, Dịch Cận Ninh ở một bên nhìn mà thầm muốn bật cười.

Nàng che miệng, đứng dậy thật chậm rãi đến cạnh Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, chàng nói xem nếu thành nhãi này lặn vài vòng biểu diễn có phải rất thú vị

không?”

Mạc Liễn Sâm cũng không xem xét lời nói của phi tử, chỉ dịu dàng nhìn Dịch Cận Ninh, chơi đùa lọn tóc rơi xuống của nàng: “Ừm, ta cũng cảm thấy không tệ!”

Tiết Thanh Minh hoàn toàn bị chọc giận, hét lên một tiếng: “A Hô, A Báo... Người tới!”

A Hô và A Báo không biết chui ra từ đâu, nhanh như chớp đến cạnh Tiết Thanh Minh, cung kính nói: “Chủ nhân!”

Ha ha thì ra còn có bảo tiêu hộ tống! Khuôn mặt Dịch Cận Ninh tràn đầy ý cười, xem ra hai tên gia nô này hẳn là lợi thế cuối cùng của Tiết Thanh Minh rồi.

Cắm vệ quân cũng không phải ngồi không, bọn họ là phân đội nhỏ trong đội ngũ có thân thủ tốt nhất của Hoàng cung. Hoàng thượng biết lần này tới phương Nam tất lọt vào sự phản kích của quan lại địa phương cường thế, liền mệnh bọn họ đi theo đội ngũ khâm sai, giúp đỡ Thanh Vương một tay.

Bội kiếm soạn soạn rút ra từ bên hông, bọn họ nhiều người, A Hô và A Báo chỉ có hai người, hẳn có thể đối phó. Mạc Liễn Sâm và Dịch Cận Ninh an tâm ngồi xuống, ả hoa quả hộp thỏi trên bàn, vô cùng hứng thú nhìn người một phòng trình diễn tiết mục đấu pháp.

Tiết Thanh Minh này thoát nhìn là người không biết võ công, nhưng mạc Liễn Sâm và Dịch Cận Ninh nhìn nhầm rồi, đây mới thực sự là cao thủ.

Chỉ thấy hắc đá ngang một cái, đánh rơi bội kiếm trong tay cắm vệ quân, lại một đấm đánh tới, trực tiếp đập nát một con mắt của đầu lĩnh cắm vệ quân.

Bốp một tiếng, mắt trái của cắm vệ quân bị đánh trắng bạch, ngay sau đó máu tươi đỏ rực theo khoeo mắt hắt chảy ra.

Ánh mắt Dịch Cận Ninh hơi bị kích thích, vội vàng làm ỏ trong vòng ôm Mạc Liễn Sâm.

Cắm vệ quân thấy đầu lĩnh của mình bị đánh hỏng mắt liền giận dữ, liền mạng dùng kiếm công kích, mũi kiếm trực chỉ thân hình béo phệ giữa vòng vây của A Hô và A Báo.

Phập, tiếng kiếm đâm vào da thịt.

Cắm vệ quân không ngờ Tiết Thanh Minh và hai hộ vệ của hắn lại có thể đánh như vậy, vài cắm vệ quân đã bị thương nhưng vẫn chưa bắt được ba người này.

Tiết Thanh Minh bị trúng một kiếm, trên cánh tay máu tươi chảy ra liên tục, hắn xé rách một miếng cẩm bào băng vết thương lại, giết đến đỏ mắt nhìn chăm chăm hai vợ chồng ở một bên xem kịch vui.

Hắn nắm chặt nắm đấm, thừa dịp cắm vệ quân chém giết không ngừng, móng hổ vuron hăng đến trước mặt Dịch Cận Ninh.

Gió lạnh thổi tới, Dịch Cận Ninh chỉ cảm thấy hình như trước mặt mình có một lợi kiếm đâm tới, nằng phẫn xạ theo điều kiện qua lấy bầu rượu trên bàn, nội kinh gặp nhau, móng hổ từ bên này mang theo hàn khí bay tới.

Ầm một tiếng!

“A!”

A Hô và A Báo nghe thấy kêu thảm của chủ nhân mình, động tác bị kìm hãm, cắm vệ quân lập tức kiềm chế hai người. Tiết Thanh Minh rũ cánh tay phải, đỏ mắt nhìn Dịch Cận Ninh, trong mắt toàn là khó tin.

“Người... người biết võ công?”

Không phải nói Thanh Vương phi tiểu thư chốn khuê phòng, tài hoa rất cao sao, vì sao...

Trong đầu Tiết Thanh Minh vang lên những tiếng ầm ầm thật lớn, không thể suy nghĩ rõ ràng máu chót trong đó, trừng mắt nhìn Mạc Liễn Sâm không nói nên lời.

Hắn bị đánh bại đành phải ngoan ngoãn bó tay chịu trời.

Một trận vừa rồi của Thanh Vương phi đã phé một cánh tay của hắn.

“Biết!”

Dịch Cận Ninh xảo tiểu thiên hê*, nghiêng đầu nhìn Mạc Liễn Sâm ở một bên, nhìn quả nho trong tay hắn. Mạc Liễn Sâm ngoan ngoãn bóc vỏ quả nho này, đút vào miệng nàng.

*Xảo tiểu thiên hê: Một trong những quan niệm thẩm mỹ thời Kinh thi, ý là cười lên có lúm đồng tiền nhìn rất bắt mắt. Trong đoạn đối thoại của Từ Hạ và Không Từ cũng có câu này.

“Ăn ngon chứ?”

“Ngon!”

“Ngọt không?”

“Ngọt!”

“...”

Tiết Thanh Minh chợt cảm thấy mình gặp phải vô lại, hai người này không thể dùng ngôn ngữ để trao đổi. Hắn thỏa hiệp rũ cái đầu mập mạp xuống.

“Thắng làm vua thua làm giặc, ta thua! Thanh Vương, ta hy vọng ngươi bỏ qua cho người nhà của ta, ta... Nói cho ngươi biết tất cả!”

Trước khi cấm vệ quân áp giải hắn đến đại lao, trong mắt Tiết Thanh Minh lộ ra khẩn cầu. Cả đời này của hắn làm ngoại ứng cho Xương Ấp Hầu và Huyền vương, cướp đoạt vô số mồ hôi nước mắt của nhân dân, giết hại rất nhiều dân chúng, chà đạp vô số cô gái đang hoàng... Chỉ vì, sau lưng có người chống lưng cho hắn.

Từ lúc giúp đỡ Xương Ấp hầu làm việc hắn cũng đã dự liệu được bản thân sẽ có một ngày như hôm nay, chỉ là không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy. Lúc này hắn chỉ hy vọng Thanh Vương vì hắn cung khai mà buông tha cho đứa con gái duy nhất của hắn.

“Phụ thân... Phụ thân, xin các ngài tha cho cha tiểu nữ, ông ấy là bị ép buộc, xin các ngài...”

Con gái Tiết Bảo Nhi của Tiết Thanh Minh chạy từ trong viện đến, kéo quần áo cấm vệ quân khóc lóc cầu xin. Cha nàng là người tốt, ông ấy chỉ là bị Xương Ấp hầu ép buộc làm nhiều chuyện sai trái như vậy mà thôi, ông ấy thực sự biết sai rồi!

Tiết Bảo Nhi vừa quỳ vừa đi đến bên chân Mạc Liễm Sâm “Van xin ngài tha cho cha tiểu nữ, ông ấy thực sự chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý, ông ấy...”

“Đủ rồi, dân chúng nhìn ở trong mắt, chuyện cha ngươi đã làm há có thể nhất nhất nói cho ngươi ư? Phải không, Tiết đại nhân?”

Mạc Liễm Sâm lại bóc vỏ một quả nho cho Dịch Cận Ninh, nhẹ nhàng đút vào miệng nàng, khoe môi cong lên thành ý cười gột rửa nhân tâm, thật đúng là mị hoặc vô cùng.

Dịch Cận Ninh thăm hít một hơi khí lạnh, thẳng nhai này đang dụ dỗ nàng!

Tiết Thanh Minh nhắm hai mắt lại, hắn cũng từng hối hận, nhưng... lúc bấy giờ đã quá muộn!

Cấm vệ quân áp giải hắn đi xuống, Tiết Bảo Nhi yên lặng ngồi dưới đất. Dịch Cận Ninh hơi đắn đo, muốn trấn an nàng một chút lại bị Mạc Liễm Sâm giữ chặt: “Cẩn thận nàng ta trả thù!”

Gọi cho một tâm phúc đến thì thầm, tên tâm phúc này kéo Tiết Bảo Nhi đi xuống, sau đó là một tiếng hét to thê lương, rồi không có động tĩnh gì nữa.

“Chàng làm gì nàng ta vậy?”

Trong đôi mắt phượng của Dịch Cận Ninh có run sợ, chờ Mạc Liễm Sâm cho nàng đáp án.

“Ta nói giết, nàng tin không?” Ý cười bên môi Mạc Liễm Sâm càng đậm.

Thẳng nhai này có quỷ kế, có âm mưu! Từ trong mắt hắn Dịch Cận Ninh rút ra một kết luận, không thể bị lời nói của hắn lừa vào!

“Không tin!”

Mạc Liễm Sâm hạ thuốc Tiết Bảo Nhi cũng giống như kê đơn Chương Dẫn Giác, đó là một loại cỏ...Cỏ vong ưu. Cũng như tên của nó, loại cỏ làm người ta quên hết phiền não.

Dịch Cận Ninh suy nghĩ khả năng này, ý cười trong mắt càng đậm.

“A Sâm, cảm ơn chàng đã cứu nàng ta!”

“Sao? Nàng muốn cảm ơn ta như thế nào?” Nụ cười lưu manh của Mạc Liễm Sâm lộ ra dã tâm của hắn.

Dịch Cận Ninh xấu hổ đập chân hắn: “Đêm nay ta hầu hạ chàng thật chu đáo nhé!”

Thông minh! Mạc Liễm Sâm vuốt mũi nàng, thu hồi sức quyến rũ hắn phát ra.

...

Ngày hôm sau, các quan lại Nam bộ khác nghe nói Tiết Thanh Minh bị cách chức tra xét đều bị dọa vỡ mật, chò ở đại sảnh từ sớm.

Huyện lệnh Chung Sur huyện Thương Ương một mặt sốt ruột, hôm qua hẳn nghe nói Mạc Liễm Sâm mạnh mẽ boong boong. Thanh Vương vừa khôi phục trí óc lại có thù đoạn như thế, có thể thấy được hẳn chẳng phải dạng dễ đối phó gì.

Hắn là huyện quan địa phương nhân nhận hối lộ nhiều nhất, tham ô lợi hại nhất, không biết có phải hắn là mục tiêu kế tiếp của Thanh Vương không.

Những quan viên khác đều là quan lại nhỏ nòi, phương Nam tổng cộng chỉ có một châu phủ, bên dưới vài cái huyện, huyện lớn nhất chính là huyện Thương Ương, bọn họ cùng lắm là nhận hối lộ, tham ít tiền tài mà thôi.

Mấy người trong đại sảnh mắt to trừng mắt nhỏ chờ khám sai thanh Vương đến nhưng qua buổi trưa vẫn chậm rì rì không thấy bóng dáng hắn đâu. Có vài quan viên không nhìn được bụng đã thì thầm kêu loạn, bọn họ tới từ sáng sớm, có vài người còn chưa ăn sáng đã vội vàng chạy đến đây, sợ bỗng nhiên Mạc Liễm Sâm giáng tội lên người mình.

Lại đợi chừng một canh giờ, Chung Sur không chịu được nữa, nổi giận đùng đùng uống một ngụm trà toan nhắc chân chạy lấy người.

“Đây là cái đồ quỷ gì vậy, lão tử ở huyện Thương Ương cũng không có mấy người dám dể lão tử chờ lâu như vậy. Hắn là một tên Vương Gia ngốc mù thì có gì tài giỏi, bắt ta chờ lâu như vậy? Ta đi trước, cùng lắm thì một đầu một mạng!”

Tên hầu bên Mạc Liễm Sâm thấy Chung Sur lúi lúi kéo kéo, các quan huyện khác cũng rào rào đứng dậy phải đi liền bước lên trước ngăn lại. Hắn soát một tiếng rút bội kiếm từ bên hông ra, đặt trên cổ Chung Sur.

Dáng vẻ tên Chung Sur này gầy gò, lại thêm một chòm râu, nếu không nhìn hẳn một thân quan phục, chỉ nhìn gương mặt cũng là một người đẳng hoàng. Nhưng ai biết dưới khuôn mặt đẳng hoàng là tâm địa gian xảo cong queo queo như thế nào?

Chung Sur bị hắn kẻ kiếm lên cổ, lúc này sợ đến mức tiểu trong quần, giờ cao hai tay hét to: “Giết người!”

Phụt!

Dịch Cận Ninh vừa vào cửa đã nghe một lão già cao gầy lại có thể hét lên một câu buồn cười đến thế, tức thời không kìm được phì cười.

Nô Nhi đỡ nàng tiến vào, hôm qua nàng đi qua nơi trước kia ca ca từng ở nhưng không thấy ca ca. Nàng cho là ca ca cứ thế bị chết đuối hoặc hồng thủy cuốn trôi rồi, tâm tình nặng nề ở nơi rách nát đó một ngày, khóc một lúc lâu mới về bên người Dịch Cận Ninh.

Dịch Cận Ninh an ủi nàng một bên, nói cho nàng biết không chừng ca ca đi theo nạn dân khác chạy nạn, để nàng đừng đau lòng khổ sở nữa.

Ngớ ngẩn thật, Nô Nhi cũng mỉm cười. Vị quan này thật đúng là hài hước. Dáng vẻ thì gầy như cần trúc, nói tới nói lui cũng là thô thanh thô khí, đều là dáng vẻ đại lão gia thô lỗ. Lại xứng với một tiếng “lão tử” quái dị của ông ta, quả thực làm người ta bật cười.

“Khụ khụ...”

Thấy mọi người trong sảnh tò mò nhìn chòng chọc tiểu thư, Nô Nhi hơi tức giận ho hai tiếng ý bảo bọn họ chú ý động tác của mình. Bởi vì nàng vừa thấy huyện lệnh sảo trúc nheo mắt lắm abầm cái gì đó với huyện quan không có ý tốt bên cạnh, nói cái gì mà “vưu vật”.

“Các vị phóng khoáng sớm!” Dịch Cận Ninh cười khê được Nô Nhi nâng đi đến ngồi ở vị trí đầu.

Chuyện này... vớ vẩn, đó là vị trí khâm sai ngồi, đến huyện lệnh Thương Ương ông ta cũng không dám trực tiếp ngồi ở vị trí chủ vị, nàng là một phụ nhân lại dám to gan lớn mật như thế, cũng không sợ bị Thanh Vương chém sao?

Thanh Vương... chẳng lẽ nàng là Thanh Vương phi?

Chung Sur phục hồi tinh thần, lập tức quỳ xuống: “Gặp qua Thanh Vương phi!”

Các huyện lệnh khác cũng sững sốt, sau đó kịp phản ứng, có thể ngồi ở vị trí kia chẳng phải là Thanh Vương phi sao? Nghe nói Thanh Vương vô cùng cưng chiều Vương phi này của hắn, quả thực có thể nói là chiều đến lên trời.

Chỉ thấy nàng vô cùng xinh đẹp, toàn thân xiêm y tuyết trắng, đoan trang tú lệ, khoe môi là ý cười nhợt nhạt như có như không, hai lúm đồng tiền nhỏ nhỏ càng vì nàng tăng thêm một phần mỹ hoặc. Vài vị huyện lệnh không khỏi có chút tâm viên ý mã, nữ tử mỹ lệ như vậy Châu phủ bọn họ chưa từng thấy qua, có thể nói cả đời này bọn họ chưa từng thấy qua nữ tử hấp dẫn hơn nàng.

Mạc danh kỳ diệu ngẫm lại bà già mặt vàng và mẫu dạ xoa của mình, sao có thể sánh được chứ, quả thực là một trên trời, một dưới đất. Tên Vương gia đàn Thanh Vương kia sao có thể cưới được mỹ nhân xinh đẹp nhường này chứ? Bọn họ không thể không thừa nhận bản thân là đang ghen đến phát cuồng.

“Nhìn cái gì mà nhìn, còn nhìn... Nhìn nữa liền chọc mù mắt chó của các người!”

Nô Nhi tức giận nhắc mặc ngọc khắc rồng thượng ở trên kệ lên, hung hăng đập xuống.

Chung Sur và các quan viên khác giật giật khòe mắt... Cổ ngọc này có giá trị bao nhiêu tiền hả, cung nữ này rất không hiểu quy củ rồi, dám làm cản trước mặt bọn họ, còn đập mặt ngọc quý giá như vậy.

“Người...” Chung Sur chỉ vào Nô Nhi không nói ra lời bởi ánh mắt sắc bén của Dịch Cận Ninh lướt đến.

“Thanh Vương phi, nàng ta... Nàng ta là một thị nữ, há có thể cho phép nàng ta cản trở như vậy?”

Chung Sur xoay người, khom thắt lưng bắt đầu nói: “Nên dạy dỗ nàng cẩn thận chút mới đúng, ngài đừng để cung nữ bực này trèo lên đầu!”

Đây là... Đây là đám người gì thế?

Dịch Cận Ninh đỡ trán, Nô Nhi hừ miệng, quay đầu không thèm để ý tới mấy tên bát nháo này nữa, thì ra lúc trước chọn lựa quan viên giám khảo khai toàn là mất chó mù. Lại có thể để những món hàng này làm quan.

“Được rồi, hôm nay Vương gia mệt mỏi, không chiêu đãi các vị được! Bản phi tự mình đưa ra suy nghĩ, Vương gia chậm trễ các vị muốn mang một bàn đồ ăn ngon lên cho các vị, tự mình nhận lỗi. Lại không ngờ các người lại ở trong phòng ngang ngược như vậy, thị nữ bản phi tự có bản phi dạy dỗ, đâu ra cửa cho người giương oai!”

Dịch Cận Ninh lạnh lùng xoay người: “A Thảm, phái người coi quan phục trên người mấy kẻ phóng khoáng này xuống, tự mình đến quý phủ bọn họ lấy quan ấn đến đây! Bọn họ đã không cảm kích thì chúng ta đừng nói nhảm nhiều!”

Hôm qua bị Mạc Liễm Sâm ép buộc muốn chết muốn sống, hôm nay còn gặp bọn đáng ghét này nữa, nàng muốn ói com trưa ra rồi.

Xem ra không chỉ là Châu phủ phương Nam, có thể các quan lại địa phương khác cũng là đám ô hợp. Quan lại và thương hộ cấu kết với nhau, bán quan bán tước, loại chuyện tình tổn hại pháp luật và kỷ luật này mà Xương Ấp hầu cũng làm được, thật đúng là coi Hoàng đế Tây Việt chết rồi.

Nàng không còn lòng dạ nào để hao tổn nữa, nói với đám người kia: “Chức quan của các người đã bị bãi nhiệm, đêm qua tấu chương của Thanh Vương tám trăm dặm khẩn cấp đưa về Kinh đô rồi, tin rằng quan viên thay thế các người sẽ nhanh chóng được phê chuẩn.”

Dứt lời, nàng phát tay áo rồi đi.

Cả đại sảnh yên tĩnh như chết, các quan huyện mặt xám như tro tàn. Vốn quan chức này không thuộc về bọn họ, làm hại họ tổn bao nhiêu tiền bạc mới mua được, hôm nay... toàn bộ bị ngâm nước nóng rồi.

Trên đường trở về Dịch Cận Ninh ổn định lại tinh thần, cẩn thận suy xét lời nói tới qua Mạc Liễm Sâm nói với nàng.

Nam bộ đã bị vết sạch, quan viên thực sự ngoài Tiết Thanh Minh đã khuất phục Xương Ấp hầu ra, những người khác đều bị giết hại, không ai sống sót. Xương Ấp hầu muốn làm phản, bức vua thoái vị ở nơi này mấy ngày, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng trước!

Đội chờ ở Nam bộ không tới bốn ngày, dân chúng đều mang ơn Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm, bọn họ không chỉ giúp trừ bỏ những tên quan chó má cậy thế khinh người mà còn thực sự mang đến lương thực và tiền bạc cho dân chúng, để bọn họ trùng kiến gia viên, người người trong lòng đều có cảm kích.

Ngày thứ năm, Mạc Liễm Sâm nhận được tin tức của Sát Minh, ngày mai Xương Ấp hầu sẽ có hành động. Xem ra, hẳn phải tăng tốc độ trở về, chỉ mong phụ hoàng có thể chống đỡ đến khi bọn họ trở về.

Trước khi đi, dân chúng đổ xô đi tiễn, tiễn mãi đến mười dặm ngoại thành vẫn không muốn dừng bước, đều nói muốn tận mắt đưa bọn họ đi rồi mới trở về.

Dịch Cận Ninh nằm trên mền gấm trong xe ngựa, đầu gối lên đùi Mạc Liễm Sâm, trong mắt là ưu thương nhàn nhạt.

“A Sâm, lần này chàng tới Nam Bộ giúp nạn thiên tai rất được lòng dân. Sau này trở lại triều đình chắc chắn sẽ dẫn tới một trận sóng gió khác, chàng đã chuẩn bị tốt chưa?”

Mạc Liễm Sâm nhìn Dịch Cận Ninh, âu yếm nhìn nữ tử, trong mắt tràn ngập nhu tình. Tay hắn thật ấm áp, rất dịu dàng vuốt ve gương mặt nàng.

“Tây Việt có thể chống đỡ được đến lúc chúng ta trở về hay không là một ẩn số, nàng để ý như vậy làm chi? Cứ đi một bước tính một bước!”

Xe ngựa chậm rãi đi, ngày càng xa dân chúng đang vẫy tay phía sau, mãi đến khi không thấy bóng dáng xe ngựa đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thị Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 19: Biến cố trong cung

Khi xe ngựa Dịch Cẩn Ninh còn đang giữa đường chậm rãi đi về phía trước, trong Hoàng cung đã là dấu hiệu giông bão sắp tới, mỗi cung đều nhìn như vô sự, cả vùng hoà bình.

Cung Từ Ninh.

Thái hậu được Dương ma ma nâng đỡ trở về tẩm điện, sau khi Dương hầu hạ bà nằm xuống liền ở một bên đắp chăn cho bà.

“Chao ôi!”

Thái hậu nhẹ nhàng than thở, nhắm hai mắt rồi lại bất giác mở ra.

“Thái hậu làm sao vậy, không ngủ được sao?”

Dương ma ma lấy một bao hương an thần từ ngăn kéo của bàn trang điểm ở phòng bên cạnh, rón rén đốt lên, đặt ở đầu giường Thái hậu.

Khói hương an thần lượn lờ bay lên, trên đỉnh lư hương tạo thành một vòng tròn nho nhỏ, sau đó từng sợi từng sợi tràn ra, gió thổi qua liền tan tác.

Thái hậu khép hờ hai mắt, nhưng vẫn khó mà đi vào giấc ngủ được.

“Tiểu Dương, bà nói xem có phải ai già rồi?”

Hôm nay đã cháy hết vài hộp hương an thần mà bà vẫn không thể ngủ được, Dương ma ma đốt hương an thần cho bà dĩ nhiên cũng không thể giải quyết chuyện lạ là bà mất ngủ. Ờ Bà cảm thấy nếu không phải mình gặp đại hạn* thì là Tây Việt quốc nạn đương đầu rồi.

*Đại hạn (大限): Theo mê tín thì là sắp chết

Mí mắt tự nhiên giàn giụa, bà bỗng thấy hoảng sợ, bỗng chốc ngồi dậy, ôm lấy hai chân cuộn lại của mình, tựa như một tiểu cô nương bất lực làm người ta nảy sinh thương xót.

“Thái hậu, Thái hậu, người làm sao thế?”

Dương ma ma kinh hãi, thất thanh la lên nhưng cử chỉ của Thái hậu lại như điên khùng, núp cả người ở một góc giường, miệng hô những lời bà nghe không rõ.

Tiếng kêu kỳ quái của Dương ma ma dẫn tới một đám cung nữ và thái giám, bọn họ rối rít suy đoán chẳng lẽ Thái hậu bị quỷ nhập vào người rồi?

Mấy ngày trước trong cung có một đám gà vịt lớn chết một cách khó hiểu, tất cả đều là bị bẻ gãy cổ. Ặc?đ Lúc ấy một mình Thái hậu ngồi ở hậu hoa viên phơi nắng, Dương ma ma không ở bên cạnh. Bà nghe thấy tiếng kêu kỳ quái mới lần theo tiếng kêu này tìm đến ngự thiện phòng.

Nào biết tất cả gà vịt trong ngự thiện phòng đều đã chết, có vài con bị chém cổ, mấy con lại bị trực tiếp vụn đứt cổ, bà sợ tới mức liên tục lui về sau, ngã nhào xuống đất. Lại thấy con gà đã chết trên đất tự nhiên nhảy dựng lên, phành phạch mấy cái làm cả người bà dính đầy máu.

Lúc ấy Thái hậu bị dọa đến hôn mê bất tỉnh, mấy ngày liền trong lúc ngủ đều bị một con gà bị chặt đứt cổ làm tỉnh lại. Khi tỉnh lại cả người đầy mồ hôi, đến đêm chần cũng bị mồ hôi làm ướt.

Chuyện không giải thích được này cứ thế xảy ra, mấy ngày sau đó cũng không xảy ra nữa. Nhưng từ ngày đó Thái hậu chưa từng có giấc ngủ an ổn, dầu có bao nhiêu hương an thần cũng không thể khiến bà đi vào giấc ngủ. Thái y luân phiên khám và chữa bệnh nhưng không tìm ra nguyên nhân, chỉ cho là Thái hậu lớn tuổi, mất ngủ là chuyện thường xảy ra, không để trong lòng nữa.

Trong phòng Thái hậu nô tài quỳ đầy đất, đến Hoàng thượng đang nghị sự ở ngự thư phòng cũng bị gọi tới đây.

Hoàng thượng cau mày, ngồi ở mép giường, nắm tay Thái hậu, vẻ mặt lo lắng: “Mẫu hậu, người cảm thấy sao rồi?”

Thái y nói Thái hậu gặp đại hạn, lúc này tâm tình của người làm con trai là ông vô cùng phức tạp. Mấy ngày trước án chặt đầu kia còn chưa tra ra được, Thái hậu tuổi lớn bị giật mình như vậy chính là mười cái mạng cũng không đủ giã vò.

Thái hậu nằm trên giường, chậm chậm mở to hai mắt, trong mắt lại không có tiêu cự nhìn Hoàng đế, hơi thở mong manh: “Hoàng nhi, Thanh Nhi đã về chưa, ai gia... Ai gia sợ không được rồi, muốn... Muốn trước khi ra đi gặp hân một lần.”

“Mẫu hậu, người... Người đừng nói như vậy, người chỉ là bị hoảng sợ thôi, thân thể quá mức mệt nhọc thôi!” Hoàng thượng nắm tay thái hậu thật chặt, hô hấp bị kìm chế, nghẹn ngào khó khăn ai ủi Thái hậu.

Lúc này nhóm Hậu phi của Hoàng đế cũng chạy tới, Vạn Quý phi đứng đầu hậu cung, đáng vẻ muôn vàng đi tới. Bà cũng ngồi cạnh mép giường giống Hoàng thượng, trong mắt có lệ, chờ Thái hậu nhắm nhủ hậu sự.

Dao phi trong nhóm phi tử theo tới sau cũng một mặt bị thương, bà ta, chen đến trước mặt mọi người, thất thanh khóc rống: “Thái hậu, Thái hậu... Người nhất định phải khỏe lên!”

Thái hậu nghe mà phiền lòng, không đồng ý nhìn bà ta, hất mặt nói thẳng: “Phiền, phiền phiền...”

Hoàng thượng bị bà ta làm cho ồn ào vậy cả mặt đều là vạch đen. Thấy Thái hậu không ngừng kêu phiền, con tức vừa lên liền không nhịn được đập Dao phi một cái.

“Hò đồ, Thái hậu cần nghỉ ngơi!”

Dao phi bị đá một cái, đầu tiên là ôm bụng bị đá ngồi trên mặt đất nức nở một lúc lâu. Sao đó bà ta ngẩng đầu lên, dịu dàng bà bị thương giả dối trên mặt bỗng chốc thay thế bằng ngoan tuyệt, bà ta bỗng cười lạnh một tiếng, từ tốn đứng dậy, trong mắt là hận ý lãnh khốc vô tình.

“Hoàng thượng, đủ rồi!”

Bà ta quát một tiếng, đẩy chúng phi tảo ở một bên ngồi xuống.

Hoàng thượng bị sự tương phản trước sau của bà ta làm cho không hiểu ra làm sao, trong đôi mắt lạnh như băng của ông đều là lạnh lẽo, soạt một tiếng đứng dậy, vọt tới trước mặt Dao phi, một phát túm chặt cổ bà ta.

Chúng phi tảo kinh hô một tiếng, che miệng không nói chuyện, không ai cầu tình. Hoàng thượng tức giận, là mấy người có thể động sao? Đến Dao phi ngày thường là phi tử tốt nhất cũng lui ở một bên, mắt lạnh nhìn Hoàng thượng mang theo khuôn mặt dữ tợn bóp chặt cổ Dao phi.

“Ngươi có ý gì?”

“Khụ khụ... Buông ra, Hoàng... thượng, thả... thả thần thiếp ra, thần thiếp... khụ khụ, sai rồi!”

Dao phi kinh hãi, hoảng loạn vuốt bàn tay to đang siết cổ mình. Hôm nay là ngày Hoàng nhi bắt đầu khởi sự*, cướp ngôi bức vua thoái vị lửa sém lòng này, bà ta đã sớm không kìm được tâm trạng kích động. Vừa khéo Thái hậu phát bệnh, Hoàng thượng lại không kìm được nói ra chuyện không nên nói.

*Khởi sự: Phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang.

Trong lòng Dao phi trộm nghĩ Hoàng thượng há có thể không biết. Trong lúc bất tri bất giác Xương Ấp hầu đã điều động thị vệ trong cung, đến cấm vệ quân của Hoàng thượng cũng bị lặng lẽ đổi hết.

Hoàng thượng hoài nghi hôm đó Thái hậu gặp được một mản gà vịt bị chém đứt cổ vốn không phải ngẫu nhiên là có người tận lực làm vậy. Có lẽ chuyện đó là một cảnh báo, hoặc giả đây chính là tín hiệu khởi sự bức vua thoái vị.

Tay Hoàng thượng dần dần buông ra, ông do dự có nên dùng Dao phi làm con tin hay không. Vừa nghĩ đến đây ông lại siết chặt tay, hung ác siết chặt, nhắc cả cổ và bà ta lên quăng qua một bên.

Bịch một tiếng Dao phi bị ném lên một cái ghế khác, ghế dựa này phát ra tiếng động vỡ nát.

“A! Sss...” (Mấy chữ sss là tiếng rên lúc bị đau, trong cv là chữ hí, chả biết để thế nào nên mình để vậy ==))

Dao phi chịu đựng đau đớn đứng dậy, bà ta đỡ cánh tay phải bị trật khớp, cười đến đau thương, bước từng bước một về phía Hoàng thượng.

“Hoàng thượng, thần thiếp chỉ hỏi ngài một câu, có phải ngài chưa từng yêu thần thiếp đúng không?”

Bà ta kéo bước chân nặng nề đi về phía Hoàng thượng, mỗi một bước đều rất nặng, tựa như tảng đá nặng ngàn cân ở trong lòng Mạc Thắng Các. Ngoại trừ Lạc phi ra ông không yêu một người nào cả, sủng ái Dao phi,... Chẳng qua cũng chỉ là một mặt nạ trang của ông.

Nếu không phải trước mặt ông Dao phi để lộ ra nhiều dấu vết ông tuyệt sẽ không nghĩ đến Xương Ấp hầu và con trai mình lại có thể hợp tác cướp ngôi bức vua thoái vị.

“Ngươi thật ngu ngốc, Huyền Vương đã rất ưu tú rồi, ngươi hà tất phải liên hợp với Xương Ấp hầu cướp ngôi bức vua soán vị? Tương lai...” Ông ngồi xuống, muốn bình tĩnh nội tâm bất an.

“Đủ rồi, tương lai ư? Chuyện tương lai ai có thể nói chính xác?” Dao phi kéo thân thể bị thương, cách Hoàng thượng một bước thì dừng lại: “Chẳng phải ngài đã nói Thái tử vị vĩnh viễn là Thái tử sao, vậy còn nói chuyện tương lai cái gì? Liên tính có thể bãi bỏ Thái tử, nhưng Thanh Vương thì sao, hẳn tốt lắm, ngài liền để hẳn vào triều, đến Thanh Vương phi cũng vào triều góp vui? Chuyện này không tính, ngài trăm phương ngàn kế để Thanh Vương đến khu tai họa ở Nam bộ, chuyện này là có ý gì? Đừng nói với thần thiếp chuyện này chỉ vì rèn luyện Thanh Vương!”

Ánh mắt âm lãnh của Dao phi hung ác lướt về một vị phi tử ở đây, bỗng nhiên bà ta chỉ vào Vạn Quý phi nói: “Ngài xem, Vạn Quý phi chính là một bi kịch, cũng giống thần thiếp vậy, không chiếm được tình yêu đích thực của ngài, nhưng vẫn một mực cố chấp yêu ngài!”

Hoàng thượng nhìn Dao phi cách bản thân ngày một gần, nhìn bà ta cười đến quỷ dị, trong lòng thầm kêu không ổn. Nhưng mà Dao phi không giống trong tưởng tượng ông bỏ nhào vào ông, giết chết ông, ông thậm chí phào nhẹ nhõm.

Vạn Quý phi bị điểm danh, ánh mắt lạnh lẽo tràn ngập địch ý nhìn Dao phi: “Dao phi muội muội, chẳng lẽ chúng ta làm phi tử yêu Hoàng thượng không phải nên vậy sao?”

Một câu này của bà liên không nói gì nữa mà là tiếp tục nhìn Thái hậu nằm trên giường.

Thái hậu là người tốt, ở hậu cung chưa từng khắt khe với bà, bây giờ Thái hậu lại thành ra như này, trong lòng bà không ngừng khổ sở, đâu còn tâm tính để ý khúc mắc tình cảm của từng người? Bà chỉ có một đứa con gái là đủ rồi, con gái hạnh phúc vui vẻ là thỏa mãn lớn nhất của bà. Những chuyện khác, bà không hy vọng xa vời, từ khi tiên cung trở đi, bà chưa từng hy vọng xa vời.

“Đúng, người không hy vọng xa vời... Ta nên biết trước người cứ bình bình đạm đạm không hy vọng xa vời như vậy mới là vũ nhục lớn nhất với ta!”

Dao phi lại cuồng loạn gào khóc, bà ta cười lạnh, gần như điên cuồng. Mục đích của hoàng nhi đã bại lộ, Hoàng thượng lại còn giả vờ như không biết, rõ là... làm lòng người lạnh lẽo. Vốn tưởng rằng Hoàng thượng yêu mình, còn có thể để lại cho ông một con đường sống, nhưng mà... Thì ra ông luôn diễn trò với mình.

“Điên rồi, người tới, giam Dao phi lại...”

Lời vừa dứt một đội cấm vệ quân lập tức vọt vào, đầu mâu đồng loạt chỉ về phía Hoàng đế Mạc Thắng Các và các phi tần của ông.

Ầm! Tiếng nổ bên ngoài từng đợt tiếp từng đợt.

Hoàng đế Mạc Thắng Các đứng phất dậy, dưới chân lão đảo, ông vịn vào chiếc bàn tròn lớn bên cạnh.

“A...” Các phi tử sợ hãi hét lên, l*q”đ kinh hoàng muốn chạy trốn lại bị cấm vệ quân xông vào một phát kéo lấy.

“Các người... phân ròi!”

Hoàng thượng kinh hãi, quả nhiên là hôm nay.

Xương Ấp hầu nhanh chóng tiến vào, phất tay áo nhìn Hoàng đế, dùng tư thế người thắng nhìn từ trên cao xuống.

“Hoàng thượng, rốt cuộc ngài cũng tỉnh sai rồi!”

Huynh đệ Chương Vũ Thành và Chương Vũ Hùng đều đến đây, hai huynh đệ một người chỉ huy cấm vệ quân bắt lấy các phi tử của Hoàng thượng, một người nắm lại cánh tay đã trật khớp của Dao Phi.

Dao phi mất lạnh nhìn đám phi tử của Hoàng thượng bị huynh trưởng nhà mình sai người thô bạo trói lại, mang đi, đến Vạn Quý phi cũng không may mắn thoát khỏi.

Hoàng thượng ngã ngồi trên ghế, hai tay nắm chặt, nhìn chòng chọc vào Chương Vũ Thành.

“Đừng nhìn ta như vậy, Hoàng thượng, ngài xem...” Hầm nhận thánh chỉ từ trong tay một vệ cấm quân, phía trên đã viết xong việc thoái vị. Hoàng thượng qua loa liếc mắt một cái, quả nhiên là thánh chỉ cho Huyền Vương tiếp vị.

“Ấn một cái thôi, cái thánh chỉ này liền cười rồi. Hoàng thượng... ngài xem, ngọc tỷ là vì thần tìm hay là Hoàng thượng tự mình tìm thì mới tốt hơn?”

Hoàng thượng không rên một tiếng, ngồi ở đằng kia giương mắt nhìn.

“Người tới, giúp Hoàng thượng tìm ngọc tỷ!”

Thấy Hoàng đế bất động, Chương Vũ Thành rút bội đao của một thị vệ bên cạnh, chém một đao lên bàn tròn gỗ Nam màu đỏ.

Một đội thị vệ lập tức đến ngư thụ phòng và nơi Hoàng thượng hay tới điều tra, chỉ cần tìm được ngọc tỷ này Hoàng đế Tây Việt liền thoái vị.

Rất nhanh có một thị vệ nâng một chiếc khay màu vàng sáng tiến vào, đồ trong chiếc khay bị phủ bởi một mảnh vải lụa cũng màu vàng sáng.

Chương Vũ Thành nhìn màu vàng sáng kia, tay hơi run run, hai tay hẩn dấn chặt lấy miếng vải vàng nâng chắc trọng trượng cho địa vị của một quốc gia.

“A ha ha... đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng ta cũng chờ được. Hoàng thượng, con cháu... của ngài đi!”

Hắn kéo miếng vải màu vàng ra, ngọc tỷ huyết ngọc khắc rồng hiện lên trước mắt mọi người, đáng vẻ Hoàng đế vẫn kiên trì, xơ xác ngồi tại chỗ như đang chờ viện binh đến.

Rầm!

Chương Vũ Hùng một cước đá bay chiếc ghế dựa vương vãi, túm chặt cổ áo Hoàng thượng, cầm tay ông lấy ngọc tỷ. Nhưng tay Hoàng thượng nắm chặt, chết cũng không chịu buông ra.

“Được, Hoàng thượng không thể đóng dấu, vậy thì để vi thần làm thay vậy!”

Chương Vũ Hùng buông Hoàng đế ra, tự mình cầm lấy ngọc tỷ màu toát ra thứ ánh sáng màu đỏ, tay vì kích động mà run run.

Thái hậu bị tiếng vang này làm bừng tỉnh, ngồi dậy gào to: “Các người làm gì thế hả?”

Ngọc tỷ vẫn chưa lấy xuống, Chương Vũ Hùng bị tiếng gầm giận dữ của Thái hậu làm cả kinh suýt thì rơi ngọc tỷ, tay bắn lại hơi run rẩy, hung ác ấn ngọc tỷ lên thánh chỉ màu vàng, nở nụ cười đắc ý.

“Ai già... Ai già liễu mạng với các người!”

Tuy Thái hậu bị bệnh mà hồ đồ nhưng bà vẫn chưa hồ đồ đến nỗi nghĩ cái gì cũng không rõ ràng.

Xương Ấp hầu tạo phản, bây giờ lại cưỡng bức hoàng nhi của bà tạo nên chiếu thư thoái vị nhường quyền. Bà cố chấp chống người. Một thân áo trong chạy tới, muốn cướp lại ngọc tỷ.

“Thái hậu, người già không ngoan ngoãn nằm trên giường, đây là muốn làm cái gì? Cẩn thận đao kiếm không có mất!”

Chương Vũ Hùng đẩy Thái hậu ra, lực đạo quá mạnh, đẩy Thái hậu văng vào cây cột, trên trán máu tươi chảy ròng ròng.

“Người...” Mất Thái hậu giật giật, hai chân khẽ đạp rồi nhanh chóng không còn hơi thở nữa.

“Thái hậu... Thái hậu.. hu hu...” “Dương ma ma kinh hô một tiếng, giãy ckhỏi sự giam cầm của cấm vệ quân, chạy đến cạnh Thái hậu, ôm chăm lấy bà khóc lớn tiếng khóc kêu.

“Nâng ra ngoài!” Chương Vũ Thành chán ghét nhìn Thái hậu đã chết, khoát tay chặn lại nói: “Kéo cả nô tài ồn ào này xuống luôn.”

Cấm vệ quân nhanh chóng đi vào khiêng thi thể Thái hậu đi, ngay sau đó Dương ma ma khóc suốt cũng bị đánh cho bất tỉnh rồi khiêng ra theo.

Ẩn trong đám người, một phụ nhân áo đen lộ ra nụ cười âm trầm, nửa khuôn mặt bà ta bị vết sẹo do bỏng bởi nụ cười này mà trở nên lạnh lẽo đáng sợ. Chỉ nhìn một lát bà ta liền tung người một cái, lặng yên rời đi.

Cổng thành đã bị công phá, trong hoàng cung đa số cấm vệ đã bị chế ngự. Trong chốc lát tiếng vang của pháo dừng lại, trở nên yên tĩnh theo thành công của Xương Ấp hầu, nhưng trên tường thành đã chất đầy thi thể của cấm vệ quân, nơi nơi cắm đầu mũi tên, mùi máu tươi mà khóí đặc gay mũi.

Một đội quân ngự gần vạn người lặng lẽ di chuyển trong rừng rậm bên ngoài cách hoàng cung không xa, người nọ dẫn đầu liếc khóí lửa dày đặc ngay trước mắt và những bóng người mơ hồ qua lại như con thoi trong bóng đêm, đại khái đang suy đoán số lượng binh lính canh giữ ở cổng thành.

“Đi, cứu giá, thành bại chỉ ở hành động này!”

Trong đêm tối trông mắt ông như của loài ưng phát ra vài tia sáng, nhìn không rõ khuôn mặt. Bàn tay to vung lên, vạn huynh đệ theo sau tới đồng loạt hưởng ứng, nhanh chóng tấn công vào cổng thành.

Trong cung Từ Ninh, Chương Vũ Hùng đóng ngọc tỷ, nâng thánh chỉ lên cười ha hả. Hoàng thượng vẫn ngồi im không nhúc nhích, đúng lúc này Huyền Vương cũng nhắc chân tiến vào.

“Sao rồi?”

Hắn áy náy thoáng nhìn phụ hoàng, lại lia mắt nhìn về phía mẫu phi mình, cuối cùng mới đặt lực chú ý phía trên thánh chỉ trong tay Chương Vũ Hùng.

Thành công rồi? Cứ dễ dàng như vậy mà thành công sao? Hắn có phần không dám tin, dụi mắt. trên thánh chỉ kia Nội dung và dấu ngọc tỷ, tất cả đều là sự thật. Hắn... Mạc Liễm Kỳ, sau này sẽ là chủ nhân của Tây Việt quốc.

“Nghịch tử!”

Hoàng thượng trở nên hung bạo, dưới cơn giận dữ thừa dịp Mạc Liễm Kỳ đang kích động, ông hung ác cho hăm một cái tát. Một tiếng bốp vang lên Mạc Liễm Kỳ bị đánh cho đầu nghiêng qua một bên.

“A Kỳ...”

“Hoàng nhi...”

“A Kỳ...”

Ba người trăm miệng một lời.

Mạc Liễm Kỳ vuốt nửa bên mặt bị phụ hoàng đánh, đầu lười trong miệng cuộn một vòng, nhổ ra một búng máu, không cău không giận nhìn Hoàng

thượng. Sau một lúc lâu hắn khẽ cười một tiếng, tựa hồ là trào phúng, cũng không biết hắn trào phúng bản thân hay trào phúng Hoàng thượng.

Hoàng thượng thấy hắn như vậy lại càng giận không kìm được, chỉ vào hắn nửa ngày cũng không nói nổi một câu.

Rầm!

Lại một tiếng pháo nổ, chấn động mọi người trong phòng hơi choáng váng.

“Chuyện gì?”

Chương Vũ Thành nhìn huynh đệ nhà mình và Mạc Liễm Kỳ, bọn họ đã khôi phục thành công, sao còn có háo vang?

“Ha ha ha...”

Hoàng đế Mạc Thăng Các cười to một tiếng, một phát túm lấy thánh chỉ màu vàng trong tay Chương Vũ Hùng, xé thành hai nửa.

“Chuyện này... Chuyện này không thể...”

Dao phi tiến lên trước cướp lấy thánh chỉ lại bị Hoàng đế đẩy ra, bà ta lắc lư thân thể hai cái, mồ hôi chảy ròng nhìn chằm chằm huynh trưởng mình.

Lúc này một đồng người vọt vào, mũi kiếm nhắm thẳng vào binh mã Chương Vũ Thành mang tới, thế lực hai bên ngang nhau, rõ ràng đã hình thành thế giằng co.

Một người xuất hiện ở cửa, hồng trang đồng thanh giáp, bóng dáng cao lớn rần rờ ngăn ở cửa, ông vào nhà trước, dừng một chút.

Người lãnh binh cứu giá lần này là Dịch Trường Hoa.

Tại giây phút nhìn thấy một đồng binh mã kia, Dao phi liền ngã ngồi trên ghế, trong miệng không ngừng nói: “Xong rồi!”

Dịch Trường Hoa chấp tay với Hoàng thượng một cái, đôi mắt như loài ưng lướt qua từng người trong phòng sau đó mới từ tốn nói: “Hoàng thượng, chúng ta đã tầng tầng lớp lớp bao vây nghịch tặc làm loạn phạm thượng!”

Ông không nhiều người đến, tất cả đều là cấm vệ quân Hoàng thượng bí mật sắp xếp cho ông, võ công kỳ cao, có gần vạn người. Vốn tưởng sẽ có một trận ác chiến nhưng ông không dự tính được người Chương Vũ Thành mang đến cũng chỉ có hai vạn, nhanh chóng bị một vạn người ông dẫn dắt làm cho quân lính tan rã.

Khinh miệt liếc huynh đệ Chương Vũ Thành một cái, Dịch Trường Hoa lại nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, xử trí phản tặc như thế nào?”

Ông đang đắc chí bởi thành công dễ dàng, nhưng không ngờ...

“Ha ha ha...”

Chương Vũ Thành ngửa đầu cười to, sau khi cười xong là biểu cảm nghiêm túc, sống nguội, ngoan tuyệt, sát phạt, quả quyết.

“Hoàng thượng, người đã tính sai rồi, cho nên... người thua!”

Ngay sau đó lại một đội binh mã xông tới, phòng lập tức chật ních người. Trì thuận binh* và cung viễn thủ ở phía trước, trong căn phòng sáng ngời đầu tiên nhuộm ánh sáng lạnh lẽo. Cửa đã bị chặn đến giọt nước không lọt, ngay cả một con ruồi cuxung cũng mơ tưởng vào được.

“Người cho rằng... nhân thủ mai phục trong viện tại tường thành này chỉ có mấy vạn thôi ư? Người cho là... ta không biết ngón tay người luôn gõ trên mặt bàn là đang chờ viện binh đến?” Chương Vũ Thành xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đỏ bừng, nhìn một phòng chật ních nhân mã ba phái đang đao giáo hăm vào nhau, sau đó chậm rì xoay người, đối mặt lần nữa với Hoàng thượng và Dịch Trường Hoa đã bị giữ chặt: “Hai vạn nhân mã này chỉ là cơ sở thừa nước mà thôi, các người sao, nực cười thật, vô cùng ngu dốt. Cho rằng một vạn cao thủ là có thể chuyển bại thành thắng, xoay chuyển càn khôn ư?”

Tiếng đao kiếm va chạm bên ngoài vẫn còn tiếp tục, tiếng kêu sợ hãi thảm thiết của cung nữ thái giám liên miên không ngừng, pháo lại vang lên dứt quãng, liên tục hai khắc chung.

Người trong phòng không động, cùng đợi một khắc giao tranh cuối cùng của song phương. Chương Vũ Thành cũng không nắm chắc cho lắm, nếu năm vạn binh mã của ông ta không thể kiềm chế một vạn cao thủ của Dịch Trường Hoa, cuối cùng người thất bại là ông ta.

Cuối giờ hội, đường nét của lại càng chỉ ngay giờ tỵ.

“Báo...”

Một tiếng báo dài của tên lính truyền đến, người chưa đến tiếng đã đến trước rồi, ngay sau đó một binh lính mặc khôi giáp màu đen quỳ gối trước mặt Chương Vũ Thành.

Trong phòng hoàn toàn tĩnh mịch, yên tĩnh đến mức kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy tiếng.

“Bảo cáo Hầu gia, kẻ địch đã bị tiêu diệt toàn bộ, quân ta đại thắng!”

Tiêu diệt toàn bộ...

Đại thắng...

Hai câu đơn giản ngắn gọn này vẫn quẩn quanh bên tao Dịch Trường Hoa, kiếm trong tay ông rơi xuống đất keng một tiếng. Lần này, nếu tướng quân Uy Trần trú đóng trăm dặm ngoài kia có thể chạy về, bọn họ vẫn còn một đường sống, nếu không thể chạy về...

Đột nhiên ông trừng mắt liếc Dao phi, đều là đám đàn bà, bà ta chọc chuyện đang yên đang lành bức vua thoái vị làm cái gì, con trai bà ta vốn có thể kế thừa Đại Thống. Rõ là... Ông không còn lời nào để nói, người ta đã nghĩ đến họ ngoại chuyên quyền, ông có thể nói cái gì nữa chứ.

Hoàng thượng vẫn một mặt trấn định, sự đã đến nước này, hiện tại điều ông có thể làm là chờ đợi. Về phần chờ đợi ai, chính ông cũng không biết, tướng quân Uy Trần có thể đuổi tới kịp không? Thanh Vương có thể tại giây phút này trở về gấp cứu giá? Đây không phải những chuyện trong phạm vi lo lắng của ông, lúc này ông chỉ muốn giết đồ đệ tiện Dao phi.

Ông hận bản thân mình, lúc trước không nên sủng ái bà ta, không nên rước lấy tai vạ lớn nhường này. Con giận dữ bốc lên, ông một phát quơ lấy âm trà bên cạnh, hung ác ném vào đầu Dao phi.

Dao phi nhoáng lên một cái, không thấy động tác của Mạc Thắng Các, lúc phản ứng lại thì đã không kịp nữa rồi.

Bốp!

Tức khắc đầu Dao phi bị rách một mảng lớn, có thể thấy được xương sọ lạnh lạnh. Bà ta đau nhói, vội vàng che lại.

“Dao muội!”

“Mẫu phi!”

Lại là trăm miệng một lời.

Dao phi trợn hai mắt, nhìn chằm chằm Hoàng thượng Mạc Thắng Các, nam nhân bà ta một mực thương yêu này. Bà ta thực không nên giả giả chân tâm, thực không nên...

Máu tươi trên đầu chảy càng nhiều, trên tay, trên quần áo, trên đất, tất cả đều là máu của bà ta. Bà ta lắc lư mấy cái, vron tay về phía Hoàng thượng, giọng nhỏ đến mức không thể nghe thấy: “Hoàng thượng...”

Chưa dứt lời bà ta đã ngã xuống, chết không nhắm mắt. Trong hai mắt tràn đầy không cam lòng, Mạc Thắng Các bắt được một chút quyến luyến cuối cùng kia, là quyến luyến sinh mệnh, hay không buông ta ông?

“Dao muội...”

“Mẫu phi...”

Huỳnh đệ Chương Vũ Thành và Huyền Vương ôm thi thể Dao phi thất thanh khóc rống.

Tiếng khóc vang tận mây xanh, cảm động đất trời, kể rõ huỳnh muội tình thâm và đế vương quả cảm vô tình, còn có chuyện... Một hồi chiến tranh tàn khốc nhất trong thâm cung.

Từ xưa đế vương vô cùng vô tình. Dao phi bà ta không đưa ra chân tình, lại càng không nên tham luyến quá nhiều...

"Giết, giết hán..."

Chương Vũ Thành vô cùng đau đớn, ôm thi thể Dao phi mắt lạnh nhìn Hoàng đế.

Hoàng thượng bị ông ta đồ mắt nhìn mà hoảng sợ, bất giác lui về phía sau: "Người không thể... trăm... trăm là Hoàng đế... người không thể giết trăm!"

Tay binh lính cầm kiếm cũng run rẩy, kèm kẹp trong tay hán chính là Hoàng thượng, là thiên tử, là cửu ngũ chí tôn, lúc hán xông vào sao không nghĩ đến điểm này chứ. Sớm biết phải giết Hoàng thượng, bất kể thế nào hán cũng không xông lên đầu tiên kèm kẹp Hoàng thượng.

Hán đương do dự thì Chương Vũ Thành đã một cước đá văng hán, tự mình tóm lấy thanh kiếm, đặt trên cổ Mạc Thắng Các, "Người, thực, đáng, chết!"

"Không..."

Dịch Trường Hoa hoảng sợ rống to một tiếng, chấn động trời cao.

Tay nâng kiếm sắc, bạch quang lóe sáng, trên đầu Hoàng đế Mạc Thăng Các máu tươi bắn ra, sau đó lăn xuống mặt đất. Cặp mắt trợn trừng kia cũng giống Dao phi vậy, chết không nhắm mắt.

Àm!

Thi thể Hoàng đế thẳng tắp đổ xuống, hất lên một lớp bụi bậm, tại lúc không ai nhìn thấy, trong không khí tản ra rồi lại rơi xuống.

Rầm!

Viện quân của tướng quân Uy Trần vẫn chưa tới thì viện quân của Chương Vũ Thành đã tới đây trước một bước.

"Người tới, trời Dịch Trường Hoa lại, nhốt vào đại lao!"

Chương Vũ Thành hít mắt nhìn huynh đệ nhà mình, lại nhìn Mạc Liễm Kỳ, cất cao giọng nói.

"Hoàng thượng băng hà, để lại di chiếu phế thái tử, lập Huyền Vương, đăng cơ ngay hôm nay!"

Từ sau khi Dao phi bị Hoàng đế giết chết, Mạc Liễm Kỳ liền mất hồn mất vía, lại thấy cậu mình một kiếm chặt đứt đầu phụ hoàng, hắn đã cứng ngắt không thể nhúc nhích.

Trong một đêm cha mẹ đều mất, nước phá nhà không trở lại nữa!

Hắn tử có mệnh mẽ hơn nữa cũng sẽ ngã xuống. Ngay tại lúc Chương Vũ Thành tuyên bố hắn lên ngôi, hình như hắn đã hiểu rõ mọi chuyện, còn chưa kịp suy xét đã hôn mê bất tỉnh.

Đêm tối được thay thế bởi bình minh, tia sáng phía chân trời cắt qua màn che đêm tối, vén lên một ngày mới, vẫn yên tĩnh nhưng là một buổi sáng hoàn toàn khác, vẫn hoàng cung ấy nhưng chủ nhân đã khác.

Thùng thùng thùng!

Tiếng chuông lâm triều gõ vang, giờ Mẹo.

Các đại thần lục đục đi tới đại điện nhưng chậm chạp không thấy bóng dáng Hoàng thượng. Thường ngày Dương công công đứng phía trên triều điện cũng biến thành Lưu công công không hay tới, chuyện này... vẫn không thể làm các đại thần hoài nghi.

"Tân đế giá lâm!"

Theo một tiếng kêu dài chói tai của Lưu công công, Mạc Liễm Kỳ một thân long bào màu vàng từ sau điện bước chân vào chính điện, hắn vung tay áo, cao lớn tuấn tú đứng trên đài thật cao, long ý vàng son rực rỡ ở sau lưng hắn.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!"

Xương Ấp hầu dẫn đầu quỳ xuống, lúc này các đại thần mới phản ứng kịp, Hoàng triều Tây Việt đổi chủ rồi.

Lúc này đảng Thái tử mới ý thức được Thái tử kim thiên không ở trên triều, xảy ra đại sự rồi.

"Huyền Vương, người... người to gan, long bào thiên tử là bất luận kẻ nào cũng có thể mặc sao?"

Thái phó đại nhân cả đầu hoa râm đứng trong điện, nửa số người vẫn còn đứng, chỉ có số ít đảng Huyền Vương quyết định nhanh chóng quỳ xuống.

Vút vút!

Rầm!

Ngoài điện vang lên tiếng công cửa và tiếng mũi tên bắn tới.

Chốc sau một đội nhân mã mặc áo đen khôi giáp xông vào đại điện, đao kiếm trong tay nhắm thẳng vào các đại thần không quỳ xuống. Các đại thần bị dọa hơi run rẩy, hơn phân nửa bị dọa đến hai chân mềm nhũn, quỳ xuống. Sinh mạng là đáng quý, ai cũng không dám lấy tính mạng mình ra nói đùa. Rất nhiều đao kiếm trước mặt thế này, tôn nghiêm và quật cường là cái thứ gì chứ?

Huyền Vương, không, lúc này là tân hoàng, trên khuôn mặt Hoàng đế tuần dật trẻ tuổi của Tây Việt quốc hiện ra chút ý cười, đó là nụ cười tàn nhẫn quá quyết.

Xương Ấp hầu, cậu hắn muốn nắm triều chính, há có thể không biết? Giết phụ hoàng hắn còn hại chết mẫu phi hắn, món nợ còn lâu mới có thể đền tội này đưa ngôi vị Hoàng đế tới cho ông ta hưởng công lao. Hắn không hiếm lạ, mãi đến hôm qua đầu phụ hoàng lăn bên chân hắn, hắn mới thực sự hiểu rõ trong lòng phụ hoàng tán thưởng hắn. Nhưng mà, đã muộn.

Hắn tuyệt không thể, tuyệt không để Xương Ấp hầu bên họ ngoại chiếm lấy triều đình. Tây Việt là họ Mạc. Huyền Vương che giấu ý cười tàn nhẫn nơi

khóe miệng.

Giọng nói uy nghiêm của tướng quân Uy Trấn truyền đến, sau đó các đại thần liền nhìn thấy tướng quân Uy Trấn dẫn dắt một đội nhân mã xông vào đại điện, quân Du Gia giáp đỏ và phản tặc Xương Ấp hầu giáp đen lập tức hình thành thế giằng co, song phương bày trận thế, giương cung bạt kiếm, vận sức chờ phát động.

“Mười vạn đại quân ta nhận được tín hiệu cầu viện của Hoàng thượng, suốt đêm rong ruổi, không ngờ phạm thượng tác loạn lại là lão tặc Xương Ấp hầu ngươi.” Du tướng quân di chuyển thân hình cường tráng đến trước mặt các vị đại thần: “Các vị đại nhân, Hoàng thượng đã băng hà, là lão tặc Xương Ấp hầu này sát hại Hoàng thượng, chúng ta nên đòi lại công bằng cho Hoàng thượng, giết tên loạn thần tặc tử này.”

“Ha ha ha...”

Xương Ấp hầu liếc huynh đệ Chương Vũ Hùng nhà mình một cái, sau đó lại cảm giác được ánh mắt quái dị của Mạc Liễm Kỳ quét tới đây, cảm thấy có phần không hợp lý. Nhưng vẫn kiên trì lạnh giọng nói: “Du tướng quân, tiền đề đã qua đời, lúc này Huyền Vương đứng đầu, còn không mau báo kiến tân đế?”

“Ngươi dám...” Ánh mắt Du tướng quân run lên, tương đối thâm ý liếc tân đế đứng trước ghế rồng một cái: “Được, bách quan bá kiến tân đế, nhưng loạn thần tặc tử gặp là giết, tuyệt không thể lưu!”

Ông soạt một tiếng rút ra bội kiếm, chỉ vào yết hầu Xương Ấp hầu.

“Ngươi... Ngươi chsinh là hung thủ sát hại Hoàng thượng!”

“Ngươi nói làm như vậy, sao dám một mực chắc chắn là ta giết tân đế?” Xương Ấp hầu cười lạnh nói, ông ta vô cùng tin tưởng chuyện tối hôm qua, công tác giữ bí mật vô cùng tốt. Trừ phi có người để lộ bí mật, mà người đó...

Ông ta nhìn về phía Huyền Vương cao cao tại thượng, híp mắt.

Là hần!

“Không sai, chính hần... Xương Ấp hầu một kiếm chém đầu phụ hoàng, phụ hoàng...”

Huyền Vương bị thương quỳ trên mặt đất, ngửa mặt lên trời thét dài.

“Thù này không báo, con thê không làm người!”

Huyền Vương bị thương trong chốc lát rồi đứng lên, trong đôi mắt không lãnh không có chút độ ấm nào, cũng soạt một tiếng rút ra bội kiếm bên hông của thị vệ bên cạnh, mũi kiếm trực chỉ Xương Ấp hầu.

Xương Ấp hầu ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha... Giỏi, không hổ là cháu trai ngoại của ta, biết cách lợi dụng cậu, giỏi giỏi...”

Huynh đệ của hần Chương Vũ Hùng lễ bộ thị lang cũng hơi lui về sau một bước, thối lui đến trước huynh trưởng nhà mình, cùng ông ta lưng đối lưng tạo tư thế phòng thủ.

“Đại ca, chúng ta bị lừa!”

“Ừ... Tốt, A Kỳ trưởng thành rồi, biết lợi dụng chúng ta, chúng ta...” Chương Vũ Thành nhỏ giọng nói vài câu bên tai Chương Vũ Hùng.

Chương Vũ Hùng nghe xong cười lạnh một tiếng, trong đôi mắt tro tàn lướt qua một tia sáng.

“Bây giờ mà còn thương lượng mưu kế hại người cái gì?”

Du tướng quân hét to một tiếng, lợi kiếm cắt qua cổ một binh sĩ, binh sĩ mặc giáp đen lập tức ngã xuống đất, trên cổ là một đường máu đỏ tươi, sau đó hai tay ôm chỗ máu tươi chảy ra ào ào, chết.

Kiếm của Du tướng quân vẫn chưa dừng lại, lại tiếp tục nhắm vào cổ Chương Vũ Thành, chương Vũ Thành ngược lại phản kháng. Ông ta rút kiếm của mình ra, một cước nâng binh lính nằm trên đất lên, đá về phía Du tướng quân.

Chương Vũ Hùng nhân cơ hội giữ chặt tay huynh trưởng, cùng nhau chạy ra ngoài điện. Người ở đây rất nhiều, không tiện kim kẹp Huyền Vương làm con tin. Ông ta chạy kỳ thực là giương đông kích tây, mục đích thực sự là Huyền Vương.

Du tướng quân thấy huynh đệ Chương Vũ Hùng chạy trốn lập tức sai người đi đuổi theo, đại điện rộng rãi, người chen vào liền có vẻ chật chội. Binh lính chạy ra ngoài không kịp thoát ra, Chương Vũ Thành đã thả tay huynh đệ mình, quay người về phía sau nhảy một cái, dẫm lên đỉnh đầu các đại thần đến cạnh Huyền Vương, lui lại rút kiếm đâm về phía Huyền vương.

Còn Chương Vũ Hùng phân thân thay ông ta chặn trở ngại, đánh với Du tướng quân.

Bên trong nhất thời hỗn loạn, văn thần ào ào tránh né tứ tán, một đám thất kinh tránh đông lui tây, ôm đầu ru rú tị chỗ không người, giấu mình.

“Tất cả dừng tay...”

Rốt cuộc Chương Vũ Thành cũng là cao thủ, nhiều năm che giấu thực lực, xa không chỉ chút thực lực bức vua thoái vị đêm qua. Huyền Vương là cháu trai của ông ta, võ công lộ số hần ắt rõ ràng, liền dễ dàng giữ chặt Huyền Vương, gác kiếm trên cổ hần.

“Cháu trai tài giỏi của ta, người thật biết cách xem thời thế nhỉ! Đến cậu ruột cũng bán, chúng ta có chỗ nào thực xin lỗi người hả?”

Ông ta tức giận, kiếm gác trên cổ Huyền Vương cửa vào da thịt một ít. Trên cổ Mạc Liễm Kỳ lập tức xuất hiện vết máu.

Du tướng quân kinh hãi: “Hoàng thượng!”

Sự đã đến nước này, ông đã cho rằng Huyền Vương là Hoàng thượng của mình.

Đêm qua ông nhận được tin tức của Huyền Vương, biết Xương Ấp hầu muốn tạo phản bức vua thoái vị, nâng đỡ Huyền Vương thượng vị liền tương kế tựu kế kéo dài thời gian vội tới cứu giá. Lại nói tiếp, tiền đề là ông hại chết cũng là bản thân Huyền Vương hại chết.

"Mau tránh ra, mau báo bọn chúng tránh ra..."

Chương Vũ Thành hắng giọng, ông ta đã giết đỏ cả mắt rồi, lúc này nếu không tóm lấy cơ hội, huynh đệ bọn họ đều mất mạng cả.

Du tướng quân thừa dịp Chương Vũ Hùng đắc ý thất thần trong chớp lát, một long đao thủ túm lấy yết hầu ông ta, mắt lạnh nhìn Chương Vũ Thành.

"Người... buông Hoàng thượng, bằng không đừng trách tay mau tay bóp nát yết hầu của hần."

Hai phe giằng co lẫn nhau, nhưng Du tướng quân nhiều người, đầu Chương Vũ Thành có thả Huyền Vương đi chẳng nữa cũng không thoát được. Ông ta thăm tính toán trong bụng, cảm thấy buông bỏ huynh đệ nhà mình vẫn có thể giành được một đường sống cho bản thân.

Đáy mắt Chương Vũ Thành thoáng hiện xin lỗi. Chương Vũ Hùng đã hiểu rõ ý tứ huynh trưởng nhà mình. Ông ta cũng không muốn sống nữa, chính là thế cục như bây giờ đừng nói đường sống, chính là có thể giữ được toàn thân hay không cũng là một ẩn số.

Đã hạ quyết tâm, ông ta ngược mắt nhìn huynh trưởng nhà mình, hai mắt nhắm nghiền. Ngay cả như vậy sao không để một người còn sống?

Chương Vũ Thành hiểu rõ ý tứ đệ đệ, đệ đệ, kiếp sau ca ca báo đáp đệ! Ông ta ngoan tuyệt kéo Huyền Vương mở một đường máu, túm tay Mạc Liễm Kỳ nhảy một cái rời khỏi đại điện.

"Mau bắt lấy hần!"

Du tướng quân ngoan tuyệt, kiếm trong tay xoẹt một tiếng, ngoan tuyệt, quả quyết.

Bịch một tiếng, Chương Vũ Hùng vừa rời rõ ràng còn sống sò sò, lúc này lại là một thi thể. Ông ta nằm trên mặt đất, thi thể bị vô số người giẫm đạp qua, gần như trở thành bánh thịt.

Ngoài điện vô cùng rộng rãi, cơ hội chạy trốn nhiều hơn trong điện.

Ông ta thất sách, không ngờ kế hoạch bản thân khỏ tâm tiến hành lại bị một Huyền Vương nho nhỏ đập tan. Ông ta thật khờ, lại có thể nghĩ người thân sẽ không để ý bản thân chuyên quyền.

Kiểm trong tay một đường chém giết, lúc cách tường thành không xa lại nhảy tiếp, nhưng không theo Huyền Vương mà là tự mình nhảy lên đầu tường cao đến mấy trượng.

Huyền Vương bị ông ta điểm huyết, đứng ở dưới đầu tường, không nhúc nhích chờ viện binh đến. Đều do hần lúc trước không học võ công cho giỏi, còn cố tình bài Chương Vũ Thành làm thầy. Hần hận bản thân vô năng, bất lực đối mặt Chương Vũ Thành kiêu ngạo ương ngạnh.

Một màn phụ hoàng bị chém đầu đêm qua luôn quanh quẩn trong lòng hần, không xua được. Hần không muốn nhưng nếu phụ hoàng không chết hần tuyệt không thể đảm đương Hoàng đế được.

Sự thực Thanh Vương sớm khôi phục ở ngay trước mắt, hần không có cách bỏ qua. Gần hai tháng tới nay mỗi ngày phụ hoàng đều triệu kiến Thanh Vương, ở ngự thư phòng lên lút nghị sự.

Hần thừa nhận bản thân ghen tị, hần hận bản thân không thể thông minh bằng Thanh Vương, nhưng hần thực sự ưu tú không phải sao? Vì sao phụ hoàng không nhìn thấy những điểm tốt của hần? Trước kia là vậy vì có Thái tử, bởi đó là huyết mạch Hoàng hậu lưu lại. Nhưng bây giờ thì sao, Thanh Vương mới mười tám tuổi, trẻ tuổi hơn hần lại khôi phục được thị lực và trí thông minh, có khả năng hơn hần, hần thực sự sắp điên rồi.

Mẫu phi nói không sai, hần không thể nhìn bản thân không đứng dậy nổi, hần có thể sống vai với Thanh Vương, cũng như cùng nổi danh với Thái tử, bởi vì hần có thể, có thể làm được, không tin thì thử xem. Hần tin tưởng mẫu phi, nữ nhân luôn yêu phụ hoàng sâu sắc lại bị coi là quân cờ mà đùa giỡn.

Nếu không phải Du tướng quân từng được mẫu phi trợ giúp, hần cũng tuyệt không có khả năng thuận lợi trở thành đế vương Tây Việt. Thật đúng là trời

không diệt hần!

Hiện tại chuyện hần phải làm chính là chờ Thanh Vương trở về, sau đó... giết hần!

Chương Vũ Thành chạy thoát, truy binh đuổi đến, Du tướng quân giải huyệt đạo của hần.

"Hoàng thượng, đề ngài bị hoảng sợ rồi!"

Chúng tướng sĩ quỳ trên mặt đất, bá kiến tân hoàng của họ.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Tiếng hô vạn tuế núi lở vang vang, vang tận mây xanh. Mạc Liễm Kỳ ngẩng đầu nhìn mây, mây này thật trắng.

Mạc Dật Hiền đi đến cạnh hần, không nghĩ đến vui sướng sau khi thành công, hần nghĩ là một chuyện khác. Hiện tại Dịch Cẩn Ninh đã tới đâu?

Lúc này Dịch Cẩn Ninh đang cùng Mạc Liễm Sâm cả đêm chạy về Cẩm Thành, bọn họ lén lút rời khỏi khu tai họa Nam bộ trước đại hội. Nô Nhi và một thị vệ thiếp thân của Mạc Liễm Sâm giả vờ như họ đang ngồi trong xe ngựa.

Tránh thoát nhiều lần vây diệt đuổi giết, Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm mệt mỏi không chịu được. Ba ngày, chạy chết năm con khoái mã, đêm nay là có thể đến Cẩm Thành rồi.

Nhưng mà hết thảy... đã không còn kịp, tiên hoàng đã qua đời, tân hoàng đăng cơ, Mạc Liễm Sâm trở thành gian tế của Nam Lăng.

Trong hoàng cung đang lén lút thương lượng một mưu kế khác nhằm vào Mạc Liễm Sâm...

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 20: Bí mật động trời

Ban đêm, cuối cùng Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh cũng về đến Cẩm Thành, nhưng hai người không đến hoàng cung mà đến Tướng phủ.

Cổng lớn Tướng phủ khép chặt, bên trong tối om. Mạc Liễm Sâm từng nói trước khi bọn họ xuôi Nam đã âm thầm cho người đưa mấy trăm mạng người cao thấp của Tướng phủ rời đi.

Mạc Liễm Sâm đưa Dịch Cẩn Ninh đến miệng giếng hoang, ôm eo nàng rồi đề khí nhảy xuống.

Miệng giếng này, Dịch Cẩn Ninh đã từng đến.

Nàng nhắm chặt hai mắt đợi đến khi tới đáy giếng.

Một lúc sau nàng cảm thấy hai chân mình đã chạm mặt đất bèn mở mắt.

"Đến rồi à?"

"Ừm."

"Thay quần áo đi!"

Không biết Mạc Liễm Sâm lấy từ đâu hai bộ quần áo cung nữ và thái giám, bảo Dịch Cẩn Ninh nhanh chóng thay, bản thân hần cũng nhanh chóng thay xong.

"Đi thôi!"

Hần kéo tay nàng, quen đường quen nẻo dắt nàng tìm được mật đạo kia, đi qua mật đạo kia chừng nửa canh giờ, nơi bọn họ tới là lãnh cung của hoàng cung. Nơi này vẫn hiu quạnh như thế, cỏ dại mọc lan tràn, sơn đỏ trên cánh cửa rơi đầy đất.

Lãnh cung không thanh tịnh như thường ngày mà tanh mùi máu, Dịch Cẩn Ninh cảnh giác động dậy tai.

"Có người đến!"

Hai người nhanh chóng trốn đi, nhảy vào nằm trên bãi cỏ cao bằng một người. Dịch Cẩn Ninh đè lên ngực Mạc Liễm Sâm, nàng cảm giác rõ ràng được

thân thể hần giật mình và run rẩy một cái cùng với... biến hoá nóng bỏng.

Người này rõ thật là... Đền đầu cũng động dục được!

Dịch Cẩn Ninh nổi câu lờm hẩn, lẳng lẳng nằm sá không mở miệng. Tầm nàng trong như gương sáng, mặc cho Mạc Liễm Sâm tán tỉnh như thế nào vẫn cứ bất động như núi. Đương lúc đặc biệt, Mạc Liễm Sâm còn rảnh rỗi ở đây mà xuân tâm nhộn nhạo?

“Thế cục trong cung nói thay đổi là thay đổi, một khắc trước Xương Ấp Hầu còn kiêu ngạo đắc sát 嚣张, hiện nay còn chẳng phải tội phạm bị truy nã đó ư? Còn có... Chương Vũ Hùng cũng vậy, rõ ràng có một con đường sống ấy thế nhưng lại cố tình nhường cơ hội tốt như vậy cho người khác, quả thực chết là đáng!”

Nói chuyện chính là một nữ tử đáng đáp xinh đẹp, trang điểm trung cang màu thủy lam. Áo ngực nền lam nhạt thêu hoa, váy đuôi dài.

Dịch Cẩn Ninh vui trong đám cỏ, xuyên qua khe hở, men theo váy dài chầm chầm nhìn lên trên, khi nhìn đến trăm bát vĩ phượng thì hơi dừng lại. Tay Mạc Liễm Sâm không tự chủ mà về phía trước ngực nàng, bị nàng cắn cho một cái.

“Quản hiện tại trong cung ai làm chủ làm khi gì, chỉ cần chúng ta không bị bắt đi tuần täng với tiên đế là được rồi!”

Người này là ai, sao giọng nói lại quen thuộc vậy? Dịch Cẩn Ninh nhú mày sang lên, nghĩ ra là Dịch Cẩn Dung. Chỉ là... Các nàng nói không cần tuần täng theo là có ý gì?

Môi son đang cắn Mạc Liễm Sâm buong lỏng nhưng vẫn không buong hẩn ra, nếu Mạc Liễm Sâm lái quấy nhiễu nữa, bọn họ bị phát hiện thì thảm. Hiện nay bên ngoài đang gắt gao truy nã bọn họ, Huyền Vương làm hoàng đế liên bốn phía lung bắt “gian tế Dịch quốc” là Mạc Liễm Sâm, đến cơ hội cải lại cũng không cho bọn họ.

“Đây là Dịch Cẩn Dung, nàng không biết sao?”

Dịch Cẩn Dung là Dung phi của tiên đế, lần trước ở ngự thư phòng hẩn có gặp qua một lần, đây là đang thảo luận chuyện không cần tuần täng ư? Hẩn lắc lắc cánh tay đáng bị Dịch Cẩn Ninh cắn, nhỏ giọng nói: “Nàng nhả ra trước đi!”

“Ồi, ta ấy à, may mà phát hiện sớm, cũng hai tháng rồi mới biết bản thân mang thai long chủng của tiên đế, bằng không chắc chắn sẽ bị kéo đi tuần täng. Người thì sao, bụng muội muội đã mấy tháng rồi? Về sau chúng ta sinh tồn trong cung cần cẩn hẩn một chút, muội phải bảo bọc tỷ tỷ đấy!”

Cô gái xinh đẹp này cười ngọt ngào, rất mị hoặc.” Mau, nhanh vào trong đó nhìn một cái!”

Tiếng một đội hình binh mã lướt qua bên tai Dịch Cẩn Ninh, Mạc Liễm Sâm cũng động dậy hai tai. Đây là.” Chúng loại của tiên hoàng... Mạc Liễm Kỳ hẩn sẽ không lưu lại!”. Nhìn rõ nghi hoặc trong mắt Dịch Cẩn Ninh, Mạc Liễm Sâm nhỏ giọng giải thích.” Mạc Liễm Kỳ là ai?”

Dịch Cẩn Ninh thật sự không biết tên huynh đệ bọn họ, bằng không tên huynh đệ bọn họ, bằng không lúc trước sau khi biết tên Mạc Liễm Sâm, nàng sẽ không ngu ngốc chờ “đại hiệp giang hồ” khi tới cứ mình. Nhớ lại nàng cảm thấy dọa người. Âm chỉ rõ ràng như vậy nàng lại có thể làm cho ra nhẽ, cho rằng tên Thanh Vương thì nên có một chữ Thanh.

Nhưng quả thật tên Mạc Liễm Sâm có một chữ Thanh, đó là tự của hẩn... Từ Thanh.

Nhìn trong mắt hẩn muốn nói một câu “nàng thật ngốc”, Dịch Cẩn Ninh tự nhiên cảm thấy mình quả thật rất ngốc. Mạc Liễm Kỳ, Mạc Liễm Sâm không phải là tên huynh đệ đó sao, cái tên ấy nhất định là của Huyền Vương rồi.

Nàng khẽ đập vào ngực hẩn, thăm thì: “Thiếp ngốc thì làm sao hà, chẳng phải chàng bị ta ăn sạch sành sanh đó sao?”

“Suyt.. Có người tới, chúng ta nhanh chón đi!”

Dịch Cẩn Dung kéo nữ tử xinh đẹp kia cùng trốn vào trong đồng cỏ khô, cách bọn Dịch Cẩn Ninh rất gần, chỉ cần ngán đầu là có thể nhìn thấy nhau.” Nhanh đừng để các nàng chạy!”

Cuối cùng thị vệ cũng tới lãnh cung nhưng chỉ thấy nơi này hiu quạnh hoang vắng, không phải nghi hoặc: “Rõ ràng vừa thấy hai sủng phi của tiên đế chạy đến đây, sao chỉ chốc lát không thấy bóng dáng đâu nữa?”

Một tên thị vệ khác lại liếc về phía bụi cỏ chỗ Dịch Cẩn Ninh, sau đó mấy người nữa cũng nhìn lại. Một người, hai người, ba người...

Tổng cộng có mười người đi về phía bên này, Dịch Cẩn Ninh nháy mắt, giơ hai ngón tay lên, bắt chéo khoa tay múa chân nói cho Mạc Liễm Sâm biết có người đang đi về phía bọn họ.

Soàn soạt một tiếng, lục mười người kia sắp đi tới chỗ bọn họ, Mạc Liễm Sâm ngưng khí nâng cao tinh thần, ngắt cọng cỏ ném về phía bên kia”A! Rắn”

Nữ tử xinh đẹp kia kêu lên một tiếng, tự nhiên đứng lên, mười tên thị vệ sắp bị Mạc Liễm Sâm đòi đi lục chú ý lại bị dẫn trở lại, những thị vệ khác nghi tiếng kêu cũng chạy tới.

Thoáng cái ánh mắt mọi người đều tập trung về phía bốn người đang trốn trong bụi cỏ, lúc Dịch Cẩn Ninh giơ tay lên, Dịch Cẩn Dung lại cho nàng ánh

mất quai dì, Dịch Cận Ninh nhìn mà không hiểu.

Xong rồi, lúc này Dịch Cận Dung căng thẳng nắm chặt nắm tay.”Hai Yêu, còn có hai người nữa, bắt cả về lãnh thưởng đi!”

Tên binh lính nhỏ nhoi vốn không biết Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh cho nên coi họ cũng là cung nữ và thái giám nô thị ở hậu cung.Mấy người bị co là trường mâu chỉ vào đành ngoan ngoãn rời khỏi bụi cỏ.

Dịch Cận Ninh liếc Mạc Liễm Sâm một cái, chỉ một động tác tay nàng kéo tay Mạc Liễm Sâm, dung sức đá về phía sau một cái, một loạt binh lính ào ào ngã xuống đất. “Chạy nhanh!”

Dịch Cận Ninh không biết sao bản thân lại tốt bụng kéo Dịch Cận Dung cùng chạy trốn như này. Mạc Liễm Sâm cũng chẳng lo lắng được nhiều như vậy..., kéo nữ tử xinh đẹp và Dịch Cận Ninh cùng xông ra lãnh cung Thiên Điện, chạy vào nội viện.

Binh lính không nhiều lắm, vài người bị hai vợ chồng họ giải quyết.Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm liếc mắt nhìn nhau, bỏ lại hai nữ nhân được cứu ở đây.

“Chúng ta còn có chuyện phải làm, các người tự chạy trốn đi, à, miệng giếng này nói thẳng đến Tướng phủ!”

Dịch Cận Ninh tốt bụng chỉ đường cho Dịch Cận Dung xong, nói xong cũng không màng đến phản ứng của nàng, cứ thế kéo Mạc Liễm Sâm chạy thẳng ra ngoài lãnh cung.

Nàng không hận được, tuy Dịch Cận Dung rất xấu xa nhưng không tạo thành tổn thương thực sự cho nàng, ân tình nàng nợ Dịch Trường Hoa coi như hiện tại đã trả hết.

Kỷ thực bọn Dịch Cận Ninh không ra khỏi lãnh cung mà là đi về phía cửa, nửa đường đến hậu hoa viên thì lộn trở lại, nhảy qua đầu tường, từ cửa sau trở lại chính sảnh.

Mạc Liễm Sâm thoáng nhìn chung quanh sau đó cùng Dịch Cận Ninh nhìn nhau, gạt đầu, đi đến một gian nhà giữa rồi đóng cửa lại, gian nhà giữa này lúc trước bọn họ đã tới.

Nhắc màn che lên, Dịch Cận Ninh cẩn thận xoay bình hoa ở một bên, Mạc Liễm Sâm thì di chuyển bức tranh sơn thủy treo trên vách tường.

Ầm một tiếng, vách tường vang lên tiếng động rồi mở ra.

Hai người cẩn thận nhìn khắp nơi, vánh tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, xác định không có người theo dõi và mai phục rồi mới đi vào.

Sau khi vào trong vách tường tự động khép lại, bên ngoài nhìn vào căn bản không có biến hoá gì.

“Dì, con đến rồi!”

Mạc Liễm Sâm vừa đến gần thì thấy Huyền phi nằm trên giường không thể nhúc nhích, hán cảm thấy căng thẳng, dì làm sao vậy?

“Bé ngoan, đừng tới đây!”

Sau màn che, cả gương mặt Huyền phi bị sưng đỏ, trên tay cũng có những vết sưng đỏ lấm tấm, bà vương tay làm dấu từ chối, ngăn cản vợ chồng Dịch Cận Ninh tiến vào.

“Dì, người làm sao vậy?”

Trong lòng Mạc Liễm Sâm cảm giác chuyện lớn không ổn, thân thể đi luôn tốt, sao hôm nay lại như thế này?

Dịch Cận Ninh cũng rất ngạc nhiên, chẳng lẽ Huyền phi ăn phải dược vật gì?

Vợ chồng hai người đều lo lắng nhìn bàn tay vươn ra sau bức màn che, hoảng sợ mở to hai mắt.

Đây là... Đây là hoàn độc?

Nghe đồn hoàn độc là một loại kịch độc trong hoàng thất Nam Lăng dùng đối phó với hạ nhân và những người không tuân thủ nữ tắc. Hoàn độc bị hạ trên người sẽ không phát tác ngay, cũng không hề đau đớn nhưng sẽ làm người ta gần như điên cuồng. Mười năm sau độc tố ẩn núp trong cơ thể sẽ chậm rãi bò ra ngoài, toàn thân thối rữa, sưng đỏ không ngừng làm người ta sống không bằng chết. Chỉ cần một khi phát tác, sau mười ngày người bị hạ độc sẽ bị giày vò đến đâu đớn rồi chết.

Đáng sợ, độc này...

Dịch Cận Ninh im miệng, muốn khóc lại không khóc được. Bí thuật Nam Lăng, độc Nam Lăng đều đáng sợ.

Trong lòng nàng thầm hạ quyết định, không thể để Nam Lăng tiếp tục như thế, nàng muốn thay đổi truyền thống kế thừa bí thuật và độc dược đáng sợ này của Nam Lăng.

Công chúa A Mục... Quả nhiên bà ta đã đoán đúng, Dịch Cận Ninh hí hóp, nhất định nàng sẽ trở về.

“Bé ngoan... ta... hôm nay đã là ngày thứ chín, ta vẫn luôn chờ các con trở về!”

Huyền phi khó khan ngồi dậy, ma ma bên người bà không dám tới gần bà, bà đành phải tự mình chậm rãi nhúc nhích. Không có cách nào, độc tố này chỉ cần vừa chạm vào lập tức bị truyền nhiễm, hơn nữa là lập tức phát độc, cùng chết với độc nguyên thể.

Thật ra độc này rất giống với sinh tử cô, đều là sống chết tương liên. Chẳng qua độc này càng đáng sợ, chết kiểu này thật sự làm người ta khó mà chịu được. Rất nhiều người trúng độ đều sẽ kết thúc tính mạng mình trước một ngày phát tác.

Sở dĩ Huyền phi có thể chịu đựng đến bây giờ chẳng qua là vì một bí mật kinh thiên động địa muốn nói cho Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm.

“Di...” Mạc Liễm Sâm cố nén lệ: “Người nói đi!”

Ma ma ở một bên quỳ xuống: “Tiểu chủ tử, hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, độc của chủ tử phát tác sớm trước một ngày...”

Mạc Liễm Sâm nâng người đang quỳ dưới đất đứng dậy: Ma ma đừng thương tâm, người đều sẽ chết, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.” Hắn chỉ có thể an ủi lão ma ma đang khóc không thành tiếng như vậy.

Ma ma này theo cạnh đi nhiều năm, không rời không bỏ đã là khó có, hân hạnh giọng an ủi sau đó nhìn Huyền Phi sau màn che.” Di, người nói đi... con đang nghe!”

Nếu không phải than nam nhi đã sớm khóc. Nhưng mẫu phi không cho hắn khóc, hắn cũng không thể khóc!

“Bé ngoan, con nghe, mẫu phi con... là người Nam Lăng, lúc trước nàng có thiên phú dị bẩm, được tuyển chọn là người thừa kế ngôi vị hoàng đế... khụ khụ... tuy nàng không phải là người trong hoàng thất nhưng lại là người được hoàng thất coi trọng. Đáng thương thay, yêu người không nên yêu, phụ hoàng của con, ông ta... tự tay phóng hỏa thiêu chết mẫu phi con,, Là phụ hoàng con...”

Phụ hoàng...

Mạc Liễm Sâm ngã ngồi ở một bên, là phụ hoàng của hắn giết mẫu phi ư? Không phải Xương Ấp hầu và Dao phi hợp mưu, vì chiếm được phụ hoàng thương yêu, cung chiêu mà thiêu chết mẫu phi sao?

Dịch Cận Ninh cũng giật nảy mình, Huyền phi nói gì kia? Chuyện kia.... Mẫu phi A Sâm là do Hoàng đế giết chết?

Khi ấy tiên đế vẫn chưa chết, lúc mẫu phi con gả cho ông ta vẫn là Thái Tử Mạc Thắng Các nàng... nàng không nên yêu... nàng là người dự tuyển kế thừa Nam Lăng, ấy thế nhưng vì phụ hoàng con lại... lại có thể không yêu Lạc Nhi thật sự, cứ thế... thiêu chết nàng!”

Huyền phi nói năng đứt quãng, bà đã chống đỡ một khắc cuối cùng vì chờ Mạc Liễm Sâm trở về. Tay bà buông thõng, đầu lệch qua một bên, đôi mắt chậm rãi khép lại. Cuối cùng cũng nói được chuyện này cho A Sâm, trong lòng bà không còn gì vướng bận, lúc ra đi khoé môi bà còn mang theo chút ý cười vui vẻ.

“A Sâm, đi thôi...”

Mạc Liễm Sâm nhìn đi cuối cùng cũng nhắm mắt sau khi được giải thoát, dứt khoát rời đi theo Dịch Cận Ninh. Hắn vốn mang theo Huyền Phi rời đi nhưng bây giờ Huyền Phi đã chết, ma ma cũng muốn đi theo hắn, hắn đành để lại ma ma.

Cuối cùng hắn luyến tiếc nhìn nơi này lần cuối, sau đó không hề quay đầu lại. Ma ma canh giữ thi thể Huyền Phi, luôn luôn quỳ ở đó, đầu cúi thấp, không nói năng gì. Bởi ngực của bà đang có một thanh đoản đao cắm ở đó, thanh đoản đao này là tự bà đâm, chủ tử đã chết bà cũng không lưu luyến cuộc sống này nữa, sống lâu như vậy đã sớm mệt mỏi rồi.

Công chúa A Mục!

“Mau đi theo ta, triều đình đang truy nã các người, lúc này vẫn là đừng chạy lung tung!”

Công chúa A Mục như vô cớ nhiệt tình, chỉ vào một hướng: “Ta biết một chỗ rất an toàn, các người tạm vào trong đó tránh nạn đi!”

Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm đều không để ý đến bà, lúc này Mạc Liễm Sâm thầm muốn đến một nơi. Hắn muốn nhìn thấy hung thủ thật sự đã giết chết mẫu phi hắn, hắn già ngu dại nhiều năm như vậy, thật vất vả tra ra là Xương Ấp hầu rat ay, đến phút cuối lại đứng là trò hề.

Công chúa A Mục không nói được hai người, tức giận đến dậm chân.

“Này, bên này”

Bóng dáng hai người dần biến mất, khoé môi công chúa A Mục cong lên nụ cười lạnh.

Đã thích đào vong như vậy, vậy thì cho các người trốn đi.

Tên triều đình, những đại thần có mặt đều một than bạch y, mũ tên đầu được tháo xuống đổi thành buộc một mảnh vải trắng. Trên đại đường treo một câu đối phúng điếu, hôm nay không lên triều, miễn triều ba ngày.

Giữa đại điện, một nửa phía trên của chiếc quan tài gỗ lim đầy tơ vang được phủ bởi miếng vải màu vàng, tất cả đại thần đều quỳ lạy ở một bên. Có người thật tình có người giả ý, có lẽ điều đang khóc thút thít, nhưng không biết vì Hoàng Đế đã chết hay vì bản thân.

Khi Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm bước vào đại điện, ánh mắt của một người trong đại điện đều nhìn phía bọn họ. Có người vui mừng, có người sầu, có người lại lộ ra nụ cười thâm trầm. Mạc Liễm Sâm, lần này người còn không xong đời ư?

Đây là kết cục của Mạc Liễm Sâm, Hoàng thượng chết có mấy người để ý, huống chi còn phải ở trên đại điện thương tiếc ba ngày cho Hoàng thượng?

Mạc Liễm Sâm chẳng quan tâm nhiều như vậy, hiện tại hắn muốn thấy nhất chính là gương mặt tái nhợt không chút máu sau khi chết của Mạc Thăng Cốc.

Hắn cũng không hiểu vì sao bản thân lại mãnh liệt thúc ép bản thân nhìn kẻ thù qua đời đã lâu một cái như vậy, tuy rằng người ấy là phụ thân của hắn.

“A Sâm...”

Dịch Cận Ninh sai từng bước một theo hắn tới đại điện, nơi này... Nàng từng tới nửa tháng, chung sống với đám triều thần nửa tháng. Từng đại thần nơi này, không kể tướng mạo hay ngôn từ, chẳng kể quan võ hay quan văn nàng đều có thể nhất nhất nhận ra.

Hiện tại họ đang dùng ánh mắt quái dị nhìn mình và A Sâm, nàng biết, trong số họ có vài người đang cười nhạo nàng tự chui đầu vào rọ, Cũng có người lo âu cho an nguy của rọ, ấy chính là Văn Hầu gia.

Cha nàng Dịch Trường Hoa không ở trên điện, nói không chừng đã sớm chết ở xô xô nào đó, không người hỏi thăm. Nàng chậm rãi đi tới, từng bước nặng nề, ngẫm lại nửa tháng trước trên triều mọi người cộng sự mấy ngày quả thật là nhanh quá!

Soạt!

Không đợi Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm đi đến chính điện, hoặc nói lúc cách quan tài chỉ xa vài bước, một đội nhân mã từ bốn phương tám hướng xông ra, đầu tiên nắm thẳng Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh.

Nhóm triều thần cũng tự đứng dừng lại, bọn họ quỳ ở đây đã hai ngày, rốt cục Mạc Liễm Sâm cũng trở về. Đây là tìm đường chết mới xông vào trong lưới cá, bọn họ cúi đầu suy nghĩ, nghị luận!

Không biết tự lượng sức mình!

Tên hoàng Mạc Liễm Kỳ, đầu đội mũ rồng, một thân vàng rực đi từ hậu điện ra, trong mắt tràn ngập sát ý.

“Rốt cuộc ngươi cũng tới rồi!”

Nhìn Mạc Liễm Sâm một lúc lâu, từ đầu tới cuối hắn chỉ nói một câu như vậy, những lời khác hắn không biết nên nói như thế nào.

“Đề ta nhìn ông ấy, chỉ cần liếc mắt một cái là được!”

Ngờ kìa Mạc Liễm Sâm gần như khản cả, trên mặt không vui không buồn, đối với hắn cái chết của tiên hoàng không biết hắn rốt cuộc nên bị ai hay vui về

Mạc Liễm Kỳ đánh giá hắn một lúc lâu, đoạn gơ tay lên nhóm cung tiễn thử không nhúc nhích. Vài cấm vệ quân áo giáp hồng y chạy lại, chậm rãi mở nắp quan tài nặng nề ra.

Âm thầm dặt tay Dịch Cận Ninh chậm rãi đi tới, mỗi một bước tựa như nặng ngàn cân, nặng nề đè lên mỗi người ở đây.

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Cuối cùng Mạc Liễm Sâm cũng dắt Dịch Cận Ninh đi tới trước quan tài, người ở bên trong đứng là không chút huyết sắc như hắn tượng tượng. Thậm chí hắn còn thấy rõ đường may dây đặc tên cổ phụ hoàng, đó là vết và sau khi cổ bị chặt đứt.

“Được rồi, ngươi cũng thấy rồi. Người đâu, kéo gian tế Nam Lăng này xuống, sau sẽ xử lý!”

Khuôn mặt Mạc Liễm Kỳ không biểu cảm hạ lệnh, phảng phất như người trước mặt không than huynh đệ của hắn mà là kẻ thù.

Tất cả binh lính đều xông vào muốn ngăn hắn, hắn khoát tay. “Khoan đã!”

Mạc Liễm Kỳ hí mắt nhìn hắn: “Ngươi còn có chuyện gì muốn nói?”

“Ta là gian tế Nam Lăng ư? Chứng cứ đâu?”

Mạc Liễm Sâm cười to, bàn tay kéo tay Dịch Cận Ninh từ đầu đến cuối đều không buông ra.

Mạc Dật Hiền ở một bên nhìn mà trong mắt dấy lên ngọn lửa, mắng liệt tham muốn giữ lấy nói cho hắn biết Dịch Cận Ninh vốn nên là của hắn, có gì Mạc Liễm Sâm có thể có nàng cũng có được tình yêu của nàng?

“Chứng cứ?” Mạc Liễm Kỳ cũng cười to một tiếng:” Ngươi giết Hoàng Đế Tây Việt ta, đây sinh là chứng cứ!”

“Nhân chứng?”

“Ngươi muốn nhân chứng? Được, trăm cho ngươi thấy nhân chứng!” Mạc Liễm Kỳ quay đầu lại, vỗ tay:” dẫn tới!”

Sau tầng tầng lớp lớp màn che màn trắng có một người chậm rãi đi tới, người kia chính là nhân chứng trong miệng Mạc Liễm Kỳ. Trên tay ông ta đeo xiềng xích, tiếng xiềng xích vang lên trùng điệp.

Dịch Trường Hoa!

“Ông ta!” Mạc Liễm Sâm không thể tin nhìn về phía người kia, đúng là Dịch Trường Hoa!

“Sao hả, không tin ư?” Đầu tân hoàng Mạc Liễm Kỳ nghiêng về phía Dịch Trường Hoa đang rẽ ra đi tới, lạnh giọng hỏi:”Ngươi nói xem, là ai giết tiên hoàng, là ai giết phụ hoàng trăm?”

“Vânglà...”

Dịch Trường Hoa là nửa ngày cũng không nói ra cái gì, sau khi ông nhìn Dịch Cận Ninh thật lâu, trong mắt tràn đầy ý cười cân nhắc. Ninh Nhi, phụ thân không đòi hỏi gì hết, chỉ mong con bình an vui vẻ.

Tôi qua, Mạc Liễm Kỳ vào đại lao tìm ông, nếu ông có thể chỉ ra và xác nhận Mạc Liễm Sâm chính là gian tế Nam Lăng, cũng thừa nhận tận mắt nhìn thấy hắn chém đầu tiên hoàng thì sẽ bỏ qua cho Dịch Cận Ninh.

Ông chỉ là một người phụ thân, tiên hoàng bị đánh bại, thua đến rồi tinh rồi mủ, dẫu Mạc Liễm Sâm có bản lĩnh, võ công cao cường đến đâu đi chăng nữa chăng nữa cũng không chạy thoát khỏi sự đuổi giết của Mạc Liễm Kỳ, Ninh Nhi đi theo hắn sẽ phải liên lụy

Mạc Liễm Kỳ từng đồng ý với ông, chỉ cần chỉ ra và xác nhận Mạc Liễm Sâm, để Dịch Cận Ninh gả cho Quận vương Mạc Dật Hiền, như vậy Ninh Nhi sẽ không cần chịu khổ.

Nhưng mà... tình cảm Ninh Nhi dành cho Mạc Liễm Sâm ông nhìn thấy được, nếu Mạc Liễm Sâm chết rồi, nàng tuyệt không sống một mình. Tựa như tình cảm của tiên đế đối với Lạc Phi vậy, đó là tình yêu xâm nhập cốt tủy, không gì có thể chia rẽ họ.

Ông cúi đầu suy nghĩ một lúc thật dài, thật lâu, trong đại điện yên tĩnh đến đáng sợ, mỗi một người đều nín thở, cùng đợi Dịch Trường Hạo phán quyết Mạc Liễm Sâm.

“Không phải...”

Dịch Trường Hoa bỗng nhiên ngắt đầu, trong đôi mắt sang ngời là quyết đoán và quyết tuyệt, con gái của ông, ông biết chứ. Nuôi dưỡng mười sáu năm, nói thế nào cũng là có chút hiểu biết. Nếu ông thật sự chỉ ra và xác nhận Mạc Liễm Sâm, đừng nói tới cứu Ninh Nhi, đây là căn bản bức nàng đến con đường chết.

“Giết chết tiên hoàng...” Ông thoáng nhìn qua Mạc Liễm Kỳ:” Là Chương Vũ Hùng, tận mắt ta nhìn thấy, Hoàng Thượng cũng thấy rồi! Không phải ư?”

Lời nói của ông chính là lời nói thật, tối hôm đó Mạc Liễm Kỳ vốn có thể ngăn cản tiên hoàng bị giết, nhưng hắn lại trơ mắt nhìn tiên hoàng bị một kiếm của Chương Vũ Hùng chặt đầu. Người như vậy làm Hoàng Đế cũng là người tư lợi, dân chúng ngày sau cực khổ là có thể nghĩ tới.

“Nghe thấy chưa, không phải ta!”

Mạc Liễm Sâm gần từng tiếng, nói xong hắn kéo tay Dịch Cận Ninh bước đi, lại bị trường mâu của cấm vệ quân ngăn lại.

“Ngươi có phải gian tế hay không còn phải đợi điều tra rõ ràng, phụ hoàng chết, tên tặc Xương Ấp hầu tội đáng chết vạn lần, nhưng mà ngươi cũng khó trốn tránh trách nhiệm”

Trong mắt Mạc Liễm Kỳ xao động chút ánh sáng quý dị:” mẫu phi của ngươi, Dao Phi là người Nam Lăng, năm đó lúc phụ hoàng ngênh cười mẫu phi ngươi về bà ta đã mang thai hai tháng. Vì thế ngươi có giả mạo huyết thống hoàng thất hay không còn đợi điều tra, hơn nữa...”

Hắn cười âm lãnh:” Trên người ngươi có một nửa huyết thống Nam Lăng, ngươi nói xem... trăm có nên bắt ngươi lại không?”

Hắn còn chưa nói xong đã có một đội nhân mã chỉ kiếm về phía bọn họ, còn có đầy những đầu tiên vừa rồi.

Mạc Liễm Sâm nhú mày, tay kéo tay Dịch Cận Ninh nắm thật chặt. Nơi này đã bị bao vây, hắn không thể lơ là, thật sự đây là cơ hội cuối cùng hắn gặp

hung thủ sát hại mẫu phi rồi. Hần ngưng tụ nội lực, cùng Dịch Cẩn Ninh liếc nhau, hai người đều thấy được một chữ trong mắt đối phương: Xong ra!

Lao ra! Lúc này bọn họ không còn cách nào khác, chỉ có thể toàn lực một trận!

Dịch Cẩn Ninh đã xem xét hết mọi nơi, chỗ phòng thủ mỏng manh nhất chính là nơi các đại thần quỳ lạy, ở đó thông đến đường nhỏ ở hậu điện, tường thành nơi đó tương đối cao, người bình thường không thể phi qua được. Nhưng nàng và Mạc Liễm Sâm đều có nội lực thâm hậu, hơn nữa Mạc Liễm Sâm thường bắt nàng tỷ thí khinh công, cho nên nàng tiến bộ vô cùng nhanh chóng.

Thoáng suy tư, Dịch Cẩn Ninh nhìn Mạc Liễm Sâm, gật gật đầu. Mạc Liễm Sâm ôm lấy Dịch Cẩn Ninh, Dịch Cẩn Ninh duỗi chân ra, đảo qua phía trước một cái, toàn bộ cung tiền thủ đứng đầu ở phía trước đều bị đá bay, ào ào ngã về phía sau, áp đảo một loạt cung tiền thủ ở phía sau.

Binh lính cảm thấy vậy vội đâm thẳng lợi kiếm về phía trước. Ánh mắt Dịch Cẩn Ninh lạnh lùng, Mạc Liễm Sâm ôm lấy thất lưng nàng vung lên một cái, một đám người bên cạnh cũng bị quét ngã.

“Đi!”

Thở nhẹ một tiếng, Mạc Liễm Sâm dẫn đầu lao về phía bên trái nơi các đại thần quỳ lạy, Dịch Cẩn Ninh theo sát bên cạnh.

Phòng thủ bị phá vỡ, đại thần hoảng sợ thét chói tai, lập tức tránh ra một con đường, Mạc Liễm Sâm kéo Dịch Cẩn Ninh men theo bên trái quẹo vào hậu điện.

“Đuổi theo, bắt được Thanh Vương và Thanh Vương phi có thưởng hậu hĩnh!”

Mạc Liễm Kỳ ra lệnh một tiếng, mọi người đều không kiêng kị gì nữa, quơ lấy người ném về phía hậu điện. Hai chữ có thưởng là vũ khí lợi hại nhất, đây là lời mà bất kỳ một vị đế vương nào mới đăng cơ đều sẽ nói, có thưởng hậu hĩnh nếu bắt được Thanh Vương, vậy thì... thăng quan tiến chức không phải nói giỡn.

Dịch Cẩn Ninh bị Mạc Liễm Sâm lôi kéo nhanh chóng vào hậu điện, sau đó lại dọc theo con đường mòn từng đi qua lúc trước đi đến lãnh cung. Bọn họ nhanh chóng đến trước miệng giếng.

Mạc Liễm Sâm liếc miệng giếng một cái: “Nhảy xuống!”

“Vâng!”

Dịch Cẩn Ninh không hề do dự, toan nhảy xuống thì bên kia người đã đuổi theo tới.

Nguy rồi, không kịp rồi.

Bùm một tiếng, là tiếng có vật rơi vào trong giếng.” Nhanh, ở lãnh cung bên kia..” Bọn họ hét to, tiếng bước chân đồng loạt về phía lãnh cung. “Hà... người đâu?”

Mạc Liễm Kỳ đẩy binh lính đứng đầu, tự mình nhìn thoáng qua miệng giếng bên này, sau đó nói với các binh lính phía sau: “Ai muốn xuống dưới dò xét kết quả?”

Bọn lính nhút nhát, miệng giếng này đen ngầu, cái gì cũng không có, bọn họ sợ hãi, không tự giác lui về phía sau. “Phế vật vô dụng!”

Mạc Liễm Kỳ nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ vào một tên thị vệ, kéo cổ áo hắn sau đó lui về phía sau, giơ cao quá đỉnh đầu rồi ném vào trong giếng. Lại tùm một tiếng!

Có nước! Chẳng lẽ hai người này trốn trong giếng? Vừa rồi nếu hắn không nghe lầm thì hắn nghe thấy tiếng gì đó rơi vào trong giếng.

“Người... nhảy xuống!”

Mạc Liễm Kỳ lại chỉ vào một tên thị vệ, kéo hắn đến cạnh giếng ném xuống.

Rất nhanh có người mang đuốc đến. Mạc Liễm Kỳ nhận lấy, nói với người kia: “Nhanh xuống đi, nếu gian tế địch quốc chạy thoát, trảm hỏi tội các người!”

Dọc theo dây thừng bò xuống dưới, tên thị vệ sợ tới mức run cầm cập, trong giếng tối như mực, tuy rằng đốt đuốc nhưng vẫn không thấy gì cả.

Hắn leo được nửa đường đã chạm vào nước, dưới chân ướt sũng, còn hơi dính nhớp, hắn cẩn thận xem xét, đầy mùi nước tanh, chẳng lẽ tên thị vệ vừa rồi sau khi bị hoàng thượng ném xuống đã đụng chết rồi?

Hắn im lặng, nghĩ nghĩ vẫn là đánh cược một lần, lừa gạt Hoàng thượng rồi lại nói. Nếu ở đây gặp phải ma quỷ gì, vậy cũng được sao? Nương tử xinh đẹp duyên dáng trong nhà hắn vừa mới cưới về, hắn luyện tiếu cứ thế chết đi...” Vũ vu...”

Bên tai truyền đến âm thanh uy nghiêm đáng sợ, hắn sợ đến mức thì không giữ chặt dây thừng trong tay. Dừng một chút, hắn đưa tay lên lút mụch ít nước hắt lên người mình, cảm thấy chưa đủ lại đi xuống thêm ít nữa thấm ướt cả người rồi mới chậm rãi leo lên.

“Hoàng thượng, đáy giếng... không có người!”

Thị vệ này vừa lên đến nơi đã quỳ xuống đất, báo cáo Hoàng thượng. Hắn trấn định tự nhủ gấp chuyện phải bình tĩnh, đây là lời nương tử hắn nói khi hắn vừa ra đến trước cửa.

Quả nhiên, Hoàng thượng không truy cứu hắn, mà là liếc hắn hai cái rồi đến chỗ khác truy lùng bắt.

Bỗng nhiên ánh mắt sắc bén của Hoàng thượng dừng trên người hắn, một tay kéo ống tay áo hắn: “Đây là cái gì?”

Hắn run rẩy quỳ xuống: “Hoàng thượng... đây là... đây là máu của tên thị vệ vừa bị ngài ném xuống giếng, hần... hần...”

“Được rồi, đến chỗ khác tìm!”

Cuối cùng Mạc Liễm Kỳ không bắt lấy hắn truy hỏi vết máu này nữa, mang theo mười người rời khỏi lăng cung hoang tàn.

Không bao lâu sau, trong giếng có một cái đầu nhô lên, sau đó, một cái đầu nữa xuất hiện.

Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh!

Mạc Liễm Sâm rời khỏi giếng trước, toàn thân ướt nhẹp, khi hắn rời khỏi giếng liền đứng bên cạnh dung nội lực hong khô quần áo. Vừa rồi tên thị vệ kia cứu bọn họ, rồi tốt bụng không để họ bị phát hiện tung tích.

Hắn dung sức kéo Dịch Cẩn Ninh lên.” Khụ khụ...!”

Dịch Cẩn Ninh bịt mắt không ngừng ho khan. Vừa rồi ở đáy giếng không có đường đi, mà là ít nước giếng thôi hoắc. Mạc Liễm Kỳ đúng là ném thật, ném tên thị vệ kia vào trong giếng, bị đập vỡ đầu, bỗng chốc hôn mê bất tỉnh, rơi xuống nước.

Nàng và Mạc Liễm Sâm bám ở trên vách giếng, nếu không phải công lực thâm hậu, vách giếng trơn tuột này bọn họ cũng không bám được. Tiếng “vù vù” kỳ quái kia chính là bọn họ tạo ra để hù dọa tên thị vệ.

Quả nhiên là đồ nhất gan, không hù dọa, còn thật không có cốt khí nẩy ra suy nghĩ hắt nước giếng thổi lên người mình.

Đối với người như vậy, Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm chỉ có thể bái phục. Người không vì mình trời tru đất diệt, huống chi xuống giếng cũng không phải hắn tự nguyện, nào có ai ngu mà tự nhảy xuống giếng sâu không lường được này, lại bất hạnh để đáy giếng này giếng chết bản thân?

“Chúng ta đi thôi!” Mạc Liễm Sâm đỡ Dịch Cẩn Ninh nhìn vách tường cao cao một cái.” Thử khinh công của nàng xem!”

Hắn nói lời này là có để Dịch Cẩn Ninh tự phi thân lên!

Dịch Cẩn Ninh nhìn vách tường cao cao có chút khiếp sợ, nàng nuốt nước miếng: “Thiếp làm được à, cao như vậy?”

“Đừng mè nheo, không còn thời gian rồi!”

Mạc Liễm Sâm nghe thấy tiếng động tĩnh bên ngoài, dặt tay Dịch Cẩn Ninh nhảy. Mặc kệ, muốn thử khinh công, sau này còn nhiều cơ hội, hiện tại không trốn thì còn đợi đến khi nào nữa?

“A!”

Dịch Cẩn Ninh không phòng bị, bị hắn kéo một cái, sợ tới mức kêu lên.

“Ai, ai ở bên đó?”

Mạc Liễm Kỳ vốn không đi xa, nghe cạnh miệng giếng vừa rồi có tiếng động truyền tới lập tức dẫn người chạy vội tới, vừa tới thì phát hiện ở đây không có người.

Kỳ lạ, người đâu?

Hắn hít một hơi, ngẩng đầu nhìn vách tường cao cao này. Hắn dung sức nhảy mạnh lên một cái liền dễ dàng nhảy lên. Bọn thị vệ ở dưới có người oa một tiếng hâm mộ, có người thì lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

Mạc Liễm Kỳ đứng trên đầu tường nhìn khắp nơi, không phát hiện có gì dị thường. Lại phi thân xuống dưới phát hiện trên tường có hai dấu chân ướt sũng.

Ánh mắt sắc bén của hắn đảo qua tên thị vệ vừa xuống giếng, bởi vì tên thị vệ này là đầu lĩnh nên quần áo cũng mặc nhiều hơn những tên khác một tầng hộ giáp. Hắn nhanh chóng xem xét tên thị vệ này, ánh mắt lạnh lùng, hoá móng vuốt thành ma, trực tiếp tóm lấy cổ họng tên đó.

Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, tên thị vệ này bị vụn đứt cổ, chết.

“Chuyện này...”

Thị vệ ở sau xông vào, Hoàng thượng làm sao vậy, sao lại giết đầu lĩnh của họ?

“Người này rắp tâm bắt lương, che giấu trọng phạm, tự mình thả chạy gian tế Nam Lăng, tội không thể tha thứ!”

Nói Mạc Liễm Sâm là gian tế Nam Lăng quốc, không có mấy người tin tưởng, bởi lúc tiền hoàng đưa Lạc phi trở về bà đã mang thai hai tháng, nhưng hần vẫn luôn không nói ra, chuyện từ trong miệng người khác nói ra độ tin cậy liền thấp.

Nhưng Mạc Liễm Kỳ đã thành Hoàng đế Tây Việt, lời hần nói ra chính là thánh chỉ, dù không đúng cũng bị hần nói thành đúng, huống chi là vụn vẹo sự thật? Trong lòng mọi người đều hiểu, Hoàng thượng đây là muốn nhỏ cỏ tận gốc, nếu không ngày khác Thanh Vương đủ lông đủ cánh, ai không chắc hần sẽ phế Hoàng đế hiện tại, tự mình xưng vương.

Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh nhảy xuống khỏi tường thành cao cao liền đi dọc theo tường thành, người khác rất ít chú ý tới nên hai người dễ dàng bỏ chạy khỏi vòng vây đuổi bắt.

Mạc Liễm Kỳ trở lại ngự thư phòng, ném vỡ một chiếc cốc ngọc lưu ly màu vàng tím.

“Hạ lệnh, toàn thành lùng bắt, dù bọn họ chạy tới chân trời góc biển cũng phải bắt được bọn họ. Nhớ kỹ, bắt được lập tức tử hình tại chỗ!”

Trong đôi mắt âm lãnh của hần tràn đầy tức giận, Mạc Liễm Sâm này quá mức quý giá, lại có thể đào thoát khỏi thiên la địa võng hần bày ra trong cung, còn mang theo Thanh Vương phi cái gì cũng không biết.

Hần hí hửng, nghĩ đến Dịch Trường Hoa đã vào đại lao, khoe miệng lộ ra chút ý cười không thể thấy.

Tốt lắm, có Dịch Trường Hoa sẽ không sợ Dịch Cẩn Ninh không trở lại.

Nhưng hần lại không biết rằng Dịch Cẩn Ninh vốn không màng đến sống chết của Dịch Trường Hoa,

Rời khỏi Hoàng cung, Dịch Cẩn Ninh thả lỏng toàn thân, buông tay Mạc Liễm Sâm ra, nằm trên mặt đất bất động.

“Thiếp mệt muốn chết, mấy ngày nay đúng là bận rộn!”

Nàng cười hi hi nhìn Mạc Liễm Sâm, tuy rằng mệt nhưng rất vui vẻ. Cảm thấy có hần bên nhười tất cả trở nên không còn khó khăn như vậy, đến tầng tầng lớp lớp trọng binh vây quanh hoàng cung bọn họ cũng có thể trốn, thật là bản lĩnh không nhỏ!

“Ừ, quá bận rộn!”

Mạc Liễm Sâm cũng nằm trên đất không nhúc nhích như nàng, còn miễn cưỡng đáp lại Dịch Cẩn Ninh một câu, câu nói kia nghe qua như mang theo mật ngọt và thoải mái.

Đúng vậy, thoải mái! Giống như Dịch Cẩn Ninh, chỉ cần hai người họ ở cùng nhau, cái gì cũng không thể chạm đến bọn họ.

“Đúng rồi! Mạc Liễm Sâm nghiêng đầu về phía Dịch Cẩn Ninh, mang theo ý cười nói:”Từ giờ trở đi, chúng ta...phải đào vong rồi!”

Dịch Cẩn Ninh cười nhợt nhạt, lật người một cái lăn đến bên cạnh Mạc Liễm Sâm, hai tay ôm eo hần.

“Đào vong thì có làm sao, chỉ cần chàng ở bên thiếp, chân trời góc bể thiếp đều đi theo chàng. Trước kia...đúng rồi, lúc thiếp còn chưa từng gả cho chàng cũng từng nói rồi đó thôi!”

Mây trên trời thật trắng, Dịch Cẩn Ninh nhìn từng đám mây trắng bao phủ trên đỉnh đầu, có phải nàng có thể cho rằng bản thân đang làm bạn với mây trắng không?

“Nàng... Có đi Nam Lăng không?”

Mạc Liễm Sâm nhìn mây trắng trên trời ngẩn người, bỗng dưng hỏi một câu như vậy.

“Hả?”

Dịch Cẩn Ninh không hiểu, sao tự nhiên A Sâm lại hỏi vậy?

Nam Lăng, đó là chuyện không biết! Chính nàng cũng không biết, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Nếu công chúa A Mộc đột nhiên xuất hiện, bắt nàng đi Nam Lăng, có lẽ nàng sẽ lo lắng. Bởi nàng cảm thấy công chúa A Mộc ngay bên cạnh nàng, luôn đi theo nàng như hình bóng.

Ngày ấy bà ta đưa bức tranh kia cho nàng, mẫu nhân trong tranh là mẫu thân nàng, mẫu thân thân sinh. Nữ đế Na Lâm trong truyền thuyết, nữ thần Nam

Lăng.

Nàng không biết bản thân lớn lên nhìn như thế nào, nhưng từ bức tranh của mẫu thân hẳn nàng sẽ không kém đi. Đứa con do Thiên Nữ Đế Vương Nam Lăng sinh ra sao có thể kém hơn đáng về hiện tại của nàng chứ?

“Thiếp không rõ bản thân có thể làm nữ đế hay không, nhưng thiếp rõ ràng bản thân muốn gì!” Nàng chân thành nhìn Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, thiếp chỉ muốn chàng, chỉ cần nàng là đủ rồi! Nam Lăng, thiếp sẽ trở về, nhưng... không phải là hiện tại, lúc này thế cục Nam Lăng rất hỗn loạn, dù thiếp trở về cũng không giúp được gì, ngược lại càng dẫn đến càng nhiều chiến loạn, như vậy... Đối với dân chúng Nam Lăng chính là làm lại, cho nên, chiến loạn, nếu có thể tránh thì tránh đi!”

Bốp bốp bốp!

Chẳng biết công chúa A Mục đã đứng trên đầu Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm từ lúc nào, nhìn hai người từ trên cao xuống.

“Nói cho cùng, có lời này của ngươi, Nam Lăng liền có hi vọng rồi!”

Bà tới từ khi nào?”

Mạc Liễm Sâm kích động, kéo tay Dịch Cẩn Ninh đứng phắt dậy, đề phòng nhìn Công chúa A Mục, bảo vệ Dịch Cẩn Ninh ở phía sau, như sợ nàng bị cướp đi.

Hắn thật không thích lúc bản thân và Ninh Ninh ở cùng nhau bị quấy rầy, nhất là công chúa A Mục ở trong bóng tối len lén quan sát bọn họ.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta vừa đến đây thôi, vừa vặn nghe thấy Dịch Cẩn Ninh cảm than một chút. Ngươi cảnh giác như vậy làm chi, sợ ta ăn nàng à?”

“Ta mặc kệ ngươi có mục đích gì, tóm lại đừng có ý đồ với Dịch Cẩn Ninh!”

Hắn có dự cảm công chúa A Mục này hình như không giống vẻ bên ngoài, chỉ muốn Dịch Cẩn Ninh trở về kế thừa nhg6vi vị hoàng đế mà là có âm mưu lớn hơn nữa.

“Ha ha... ta có mục đích gì chứ? Chẳng phải ta đã sớm nói rồi ư?”

Công chúa A Mục cười quyến rũ, nếu xem nhẹ vết bông trên mặt bà nhất định là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

Bà ta đi vài bước, đoạn quay đầu: “Đứng rồi, Dịch Cẩn Ninh, quên nói cho ngươi biết, di Mạc Liễm Sâm bị hạ được chính là mẫu thân ngươi rat ay... nàng ta nên nhận được trừng phạt, kết cục quay lưng với Nam Lăng chính là như vậy!”

Chuyên Huyền Phi bị hạ được, Mạc Liễm Sâm có thể đoán được mấy phần nguyên nhân là vì bà đến đây làm phi tử. Hắn vốn không để ý, hướng hồ người đã chết rồi, đâu có truy cứu cũng không có ý nghĩa gì nữa.

Hắn nhìn theo công chúa A Mục rồi đi, lúc bóng dáng bà ta sắp biến mất lại bị Dịch Cẩn Ninh gói lại.

“Đợi một chút!”

Dịch Cẩn Ninh đứng lên, phỉu bụi đất trên người, đề khí hai ba bước đến trước mặt công chúa A Mục, nhỏ giọng thì thầm gì đó. Mạc Liễm Sâm động dậy tai, nghe thấy nho nhỏ chỉ nghe Dịch Cẩn Ninh hỏi: “Khi nào thì mặt ta có thể khôi phục đáng về ban đầu?”

Công chúa A Mục cười nói: “Chờ ngươi thành tân hoàng Nam Lăng!”

Tân hoàng Nam Lăng... Ninh Ninh sẽ lựa chọn làm nữ hoàng cao cao tại thượng sao?

Mạc Liễm Sâm cắn răng, ánh mắt mờ hồ nhìn từng đoá mây trắng trôi qua. Đám mây bay từ xa tới không trắng mà có một màu xám xám, sắp mưa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21: Chứa chấp tội phạm

Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm trở lại Tướng phủ, trong Tướng phủ hơi có ánh sáng của đèn.

Có người!

Phản ứng đầu tiên của họ chính là nơi này bị quan phủ bao vây.

“Không đúng!”

Mạc Liễm Sâm ngẫm nghĩ, nơi này gần như thành nơi bỏ hoang, cổng lớn bên ngoài đã bị pháo nổ vụn, chiếc bàn trong sân đổ nghiêng trên đất, một nơi đã mấy ngày không có người ở sao có thể có người đến. Và lại hiện tại đang lúc mấu chốt nhân mã Mạc Liễm Kỳ nên đang lung lutz bọn họ mới đúng, nào có thể hao tâm tốn sức chạy đến Tướng phủ ôm cây đợi thỏ?

“Cái gì không đúng?” Dịch Cận Ninh nhẹ giọng hỏi, trong mắt cũng tràn đầy bất khả tư nghị.

Tục ngữ nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Hiện nay dựa theo lòng dạ Mạc Liễm Kỳ khẳng định đang canh ở cổng Cẩm Thành, tung lưới bắt cá.

Bọn họ lén lút lên vào, tại cửa sổ của căn phòng có ánh sáng đèn, dùng ngón tay chọc thủng một lỗ nhỏ trên rèm cửa sổ bằng lụa mỏng, dòm mắt vào trong.

Dịch Cận Dung!

Mạc Liễm Sâm ngó Dịch Cận Ninh bên cạnh, dùng ánh mắt hỏi nàng “Đây là nơi ở của nàng ta à?”

“Không phải, đây là Cúc Uyển, vốn là phòng Dịch Cận An.” Dịch Cận Ninh mấp máy môi trao đổi với hắn.

Nơi ở của Dịch Cận Dung bị pháo nổ, hoàn toàn không thể ở lại, hơn nữa trong tất cả phòng khuê nữ, được giữ gìn tốt nhất cũng chỉ có căn phòng này. Nếu đến phòng nàng ta nhất định sẽ bị đông chết.

Mạc Liễm Sâm như có thâm ý nhìn thoáng qua Trúc Uyển cách đó không xa, nơi đó như còn có từng trận bụi mù bay ra, thực không thích hợp ở lại. Chẳng trách Mạc Liễm Kỳ không phái người đến bao vây Tướng phủ, nơi này đã lui bại thành cái dạng gì rồi không biết nữa!

“Khụ khụ...”

Dịch Cận Ninh ho nhẹ thành tiếng, đẩy cửa vào trong phòng, Dịch Cận Dung phản xạ theo điều kiện trốn sau bình phong. Thấy là Dịch Cận Ninh đến mới thả lỏng ra ngoài, lớn mật đối diện với nàng. Không, hẳn là tức giận trừng nàng mới đúng.

“Trên mặt thiếp có gì bẩn à?” Dịch Cận Ninh cố ý ngó lơ tia sáng lạnh trong mắt nàng ta, sờ mặt mình, rất vô tội nhìn phu quân mình.

“Tỷ tỷ biệt lai vô dạng*, hôm ấy ở trong cung rất cảm ơn tỷ tỷ và tỷ phu cứu giúp!”

Thay đổi trở nên hèn nhát, Dịch Cận Ninh nhẹ nhàng phúc thân, thu lại ánh sáng lạnh trong mắt, đáng vẻ y hết tiểu muội muội nhu thuận.

Nàng ta bị trúng gió hay trúng tà vậy? Dịch Cận Dung không chào hỏi họ mà lại là hành lễ với họ, còn là tại thời khắc lúng túng này!

Khoé môi Dịch Cận Ninh giãn giãn, tiến lên kéo tay nàng ta, vừa kéo đã thấy không bình thường!

“Hả, sao tay ngươi lại lạnh thế này?”

Nàng chỉ muốn xác định xem Dịch Cận Dung đang giữ trò gì, nếu nàng ta dám có hành động xấu xa, trong thời gian ngắn nàng có thể kiềm chế muội muội Dịch Cận Dung hận nàng tận xương tủy này.

Một phát bắt lấy tay nàng ta, quả nhiên trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, còn run nhè nhẹ. Dịch Cận Ninh cho Mạc Liễm Sâm một ánh mắt ý bảo: Có mai phục!

Mạc Liễm Sâm nín thở ngưng khí, có một đám người nhỏ lẩn trong đông hoang tàn. Chợt hắn duỗi tay bóp chặt cổ Dịch Cận Dung: “Ai phái người tới?”

Lời vừa nói xong, đám người mai phục trong đông phất tích lập tức soàn soạt xuất hiện, dưới ánh trăng lợi kiếm trong tay và mũi tên có chút dọa người.

Bóp bóp bóp....

Mạc Liễm Sâm vỗ tay sau lưng đám thi vệ, thi vệ tự động nhường ra một lối đi cho hắn.

“Thật là đẹp mắt, võ công đường đệ* quả nhiên kinh người, trước kia là vi huynh mất mòi rồi!”

*Đường đệ: Anh em cùng một tông gọi là huynh đệ đồng đường, gọi tất là đường huynh đệ, anh em cùng một cụ gọi là tằng đường, cùng một kị gọi là tái tằng đường...

Tay Mạc Liễm Sâm bóp cổ Dịch Cận Dung, ánh mắt hắn chuyển động liếc Dịch Cận Dung đang trầm mặc không nói. Nữ nhân này thật đáng chết, nếu không phải nàng ta ở trong đây bọn họ cũng sẽ không thả lỏng cảnh giác. Giờ bị bao vây, ban đêm bên ngoài tối như mực bảo họ sao có thể phá tan vòng vây chứ?

“Đường huynh cũng không kém!”

Mạc Dật Hiền nhìn Dịch Cẩn Ninh, trong mắt hần lộ ra ánh sáng tham lam, ham muốn chiếm hữu rõ ràng nhường này làm Dịch Cẩn Ninh nhìn mà sợ hãi. Thằng nhãi này sẽ không lại nghĩ đến chuyện muốn chiếm đoạt dân nữ đấy chứ?

Hai tay nàng không tự giác nắm chặt ống tay áo Mạc Liễm Sâm, hình ảnh bị hần lảng nhục như tái hiện lại. Mạc Liễm Sâm cảm giác được bất an và phần nộ của nàng, ánh mắt trở nên sâu thẳm thẳm. Trong đôi mắt hoa đào xinh đẹp hiện ra ánh sáng lạnh lùng.

Ninh Ninh là tất cả của hần, đau khổ của Ninh Ninh là thống khổ của hần. Mặc kệ trước đây Ninh Ninh gả cho ai, dẫu cho trước đây nàng yêu ai cũng chẳng nằm trong phạm vi của hần, hần muốn bảo vệ sít sao xung quanh nàng, vì nàng che gió chắn mưa, xóa bỏ hết thảy chướng ngại. Mà chướng ngại này... tự nhiên cũng bao gồm Mạc Dật Hiền, người mà trong lòng Ninh Ninh luôn nhớ mãi không quên, kiếp nạn của nàng cũng là kết cục của nàng.

“Ha ha ha...”

Mạc Dật Hiền nhìn thái độ xa lạ của Dịch Cẩn Ninh với mình, trong lòng không khỏi có chút khổ sở, hần giận quá hóa cười, sớm muộn gì Dịch Cẩn Ninh cũng sẽ đến cạnh hần thôi.

“Này...” Hần hơi dừng lại: “Đường đệ vẫn là ngoan ngoãn theo ta, hay là để người của ta động thủ?”

Tân đế đăng cơ, sau khi công bố Mạc Liễm Sâm là gian tế Nam Lăng, dân chúng lập tức sôi nổi nghị luận về chuyện này. Thanh Vương là loại người gì bọn họ không rõ, nhưng bí thuật của Nam Lăng, bọn họ lại vô cùng sợ hãi. Người hơn lớn tuổi còn từng bị bí thuật Nam Lăng làm tổn thương, dù bọn họ có chết cũng sẽ không quên thống khổ mà Nam Lăng mang đến cho họ.

Dịch Cẩn Ninh lặng lẽ giương mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh Tướng phủ, nghĩ nên trốn chỗ nào thì thuận lợi. Mạc Dật Hiền như nhìn ra được ý đồ của nàng, hần cười lạnh một tiếng, bất động thanh sắc ám chỉ cung tiễn thủ mai phục ngoài viện.

Trái tim Mạc Liễm Sâm đập thình thịch, bên ngoài đã sớm bị bao vây, lần này bọn họ... mọc cánh cũng khó mà chạy thoát!

Dịch Cẩn Dung nghi thái muôn phương* với Mạc Dật Hiền, ôm lấy hần, Mạc Dật Hiền ngả ngón nâng cằm nàng ta: “Người đẹp, lần này nàng giúp ta bắt được gian tế Nam Lăng, không thể bỏ qua công lao của nàng được. Nói đi, muốn được ban thưởng cái gì?”

“Dung nhi không dám yêu cầu ban thưởng, chỉ mong có thể ở cạnh Quận Vương, hầu hạ nagị thật chu đáo!”

Nàng ta khẽ dựa vào người Mạc Dật Hiền, dùng mềm mại của mình như có như không cọ cọ cánh tay hần, trêu chọc Mạc Dật Hiền đến ngứa máu khó chịu.

Hần cười khẽ một tiếng, túm lấy chiếc cằm khéo léo của nàng ta, nói thầm một tiếng lẳng lơ song ngoài miệng lại nói: “Người đẹp có thể nghĩ được như vậy thật là đáng quý, chờ bốn vương bắt được nghịch tặc này sẽ đề nàng làm trắc phi, như thế nào?”

“Chuyện này... Dung nhi đương nhiên nguyện ý!”

Dịch Cẩn Dung thẹn thùng cúi đầu, nhìn đáng vẻ nũng nịu này, Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh đều nổi hết cả da gà.

“Đừng mong chạy thoát, đường đệ Thanh Vương!”

Tay Mạc Dật Hiền ôm eo nhỏ của Dịch Cẩn Dung, hít hà tóc nàng nhưng lại là nói với Mạc Liễm Sâm

“Ta không nghĩ sẽ trốn, huống chi... người nên trốn hần là người mới phải?”

Dứt lời Mạc Liễm Sâm vung tay, kinh lực trong tay mười phần, đánh một chương về phí vai trái của Mạc Dật Hiền. Nào ngờ Mạc Dật Hiền như đã có sự chuẩn bị.

Dịch Cẩn Ninh xoay người một cái, cùng Mạc Dật Hiền tua lưng vào nhau: “A Sâm, hôm nay chúng ta phải đại chiến một trận rồi. Chàng thử xem xem võ công thiếp tiến bộ đến đâu rồi!”

“Được!” Mạc Liễm Sâm rút nhuyễn kiếm bên hông ra: “Ta cũng muốn xem thử Ninh Ninh của ta đột phá một tầng kia rốt cuộc có đuổi kịp bước chân của vi phu hay không!”

“Lên...”

Mạc Dật Hiền hét to một tiếng, một đám thị vệ phía sau hần liền chết xông lên trước, người người đều là cao thủ. Cung tiễn thủ vận sức chờ phát động, hần cũng muốn xem xem rốt cuộc võ công của Mạc Liễm Sâm đã đạt đến cảnh giới nào.

Mười mấy năm qua Mạc Liễm Sâm luôn giả ngây giả dại, còn trước mặt bọn họ giả mù nhiều năm như vậy, ấy thế mà hần không hề phát hiện chút nào. Lúc trước hẳn thật đúng là bị giết che mờ mắt, hần mới thực sự là tên mù.

Hần lui về phía sau một bước, giơ tay lên, cung tiễn thủ đồng loạt giương cung, đội nhân mã phía sau lập tức tiến lên. Bản thân hần thì lại đứng qua một bên, túm tay Dịch Cẩn Dung nhảy lên trên cây.

Dịch Cẩn Dung không kịp phản ứng, thét lên một tiếng kinh hãi, bỗng chốc bị Mạc Dật Hiền chặn miệng. Bờ môi mềm mại chạm phải đầu lưỡi nóng bỏng liền im bật, nàng ta mở to hai mắt nhìn Mạc Dật Hiền đang hôn mình.

Ngày ấy người nam nhân tuần tú này ngăn cản đường đi của nàng ta, giết cung phi kia, dẫn nàng ta vào phủ quận vương. Còn tuyên bố muốn cưới nàng ta làm trắc phi, đây là chuyện bịa đặt tốt đẹp cỡ nào. Chỉ là Mạc Dật Hiền yêu cầu nàng ta làm một chuyện, ấy chính là giúp hắn một tay lũng bắt phản tặc Mạc Liễm Sâm.

Sau này nàng ta mới biết Mạc Liễm Sâm là Thanh Vương, trượng phu của Dịch Cẩn Ninh, cũng là nhân vật nổi danh ngất trời ở Cẩm Thành, nghe nói đầu óc và mắt hắn đều lạnh lạnh, khi đó nàng ta ghen tị muốn chết.

Nàng ta ghen tị với Dịch Cẩn Ninh, cùng là thứ nữ nhưng không kém Dịch Cẩn Ninh cái gì vậy mà nàng có thể trở thành đích nữ, còn gả cho hôn phu Thanh Vương tốt như vậy, còn nàng ta... bị bỏ vẫn không tính, còn bị gia nhân vứt bỏ, bị vạ người láng nhục, bị Xương Ấp hầu ức hiếp. Hắc y nữ tử mang nàng ta đi không phải muốn cứu nàng ta, mà là đẩy nàng ta vào một hố lửa khác, cho nàng ta vào thanh lâu bán rẻ tiếng cười. Nàng ta hận nữ nhân này, hận hơn cả Dịch Cẩn Ninh.

Khi nàng ta quyết định nghe theo Xương Ấp hầu, ở cạnh Hoàng đế làm mật thám của ông ta nàng ta đã quyết định phải sống tiêu sái hơn bất cứ kẻ nào.

Bên tai truyền đến tiếng đao kiếm va chạm, nàng ta tò mò dùng dư quang nơi khoé mắt liếc tình cảnh kịch liệt dưới tàng cây. Mạc Dật Hiền nhanh chóng xoay đầu nàng ta, tiếp tục hôn sâu.

Dịch Cẩn Ninh khinh bỉ thoáng nhìn qua hai người lửa nóng trên cây, không phải chứ? Trên cành cây... trước mặt mọi người, bọn họ sẽ diễn một bức xuân cung sống ư?

Mạc Liễm Sâm ngược lại thờ ơ, nhuễn kiếm trên tay vô cùng sắc bén, hóa thành một vệt hồng, ngăn từng đợt thị vệ xông lên.

Máu tươi bắn ra ngay trước mắt, trong đêm tối máu tanh nồng nặc mang theo một tia trong suốt như thạch anh liên tục mang theo hồng mã não kiều diễm, nhưng ngửi vào lại làm người ta buồn nôn.

Kiểm trong tay chưa từng ngừng lại, Dịch Cẩn Ninh hơi mệt mỏi dựa vào lưng Mạc Liễm Sâm: “Chàng nói xem, Mạc Dật Hiền đây là muốn chúng ta một chết hay là muốn bọn họ một chết hả?”

Đấu pháp không muốn sống này, trước đây chưa từng gặp. Mạc Dật Hiền đây là mang hết thị vệ trong hoàng cung ra đánh nhau với bọn họ sao? Hay là muốn xem cảnh tượng bọn họ đánh nhau náo nhiệt. Đúng là... đồ điên!

Một bóng đen lướt qua mang theo mùi máu tươi gay mũi, Dịch Cẩn Ninh cố nén cảm giác buồn nôn, vội dùng iếm đẩy bóng đen đó ra, còn nàng thì nhảy qua một bên nôn khan.

“Ninh Ninh, làm sao vậy?”

Mạc Liễm Sâm không yên lòng về nàng, nhuễn kiếm trong tay hơi dừng lại, cuối cùng bị người bắt được, một kiếm đâm tới, hắn tránh thoát trong nguy hiểm, trên quần áo xuất hiện một vết rách.

“A Sâm, cẩn thận!”

Bịch một tiếng, tên ám toán Mạc Liễm Sâm bị một kiếm của Dịch Cẩn Ninh cắt đứt yết hầu, ngã xuống sau lưng Mạc Liễm Sâm.

Máu tươi văng khắp nơi, nhuộm đỏ binh khí, nhuộm đỏ một thân áo trắng của Dịch Cẩn Ninh.

Xoẹt!

“Ninh Ninh!”

Mạc Liễm Sâm giật thót tim, không xong, Ninh Ninh bị thương rồi!

Sau một lúc lâu, hắn quay đầu lại, chỉ thấy tay trả Dịch Cẩn Ninh cầm kiếm càn quét, tay kia ôm lấy cánh tay trái, một giọt máu đỏ thẫm nhỏ xuống đất, biến mất.

“Không sao!”

Đôi môi tái nhợt của nàng run run, kiếm trong tay không hề ngừng lại.

Khắp viện không một tiếng động, tiếng đao kiếm va chạm đã trở thành âm thanh duy nhất trong viện này.

Một lúc lâu sau...

Trong viện hoang vắng đầy thi thể, một đồng thi thể ngổn ngang, lộn xộn vây quanh người Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm.

Một viện đầy thị vệ, từng người xông lên chém giết với họ lại không một người sống sót.

Lại một đám người xông lên phía trước, tràn ngập tiếng hò hét làm trái tim Dịch Cẩn Ninh đập nhanh.

Không biết đông cung trên cây đã diễn đến mức độ nào rồi, nàng thật muốn ngẩng đầu lên liếc một cái thử nhưng bởi quá mức mệt mỏi mà không thể nhìn được.

Nàng trừng mắt cố nhìn, mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ, nàng lắc đầu nhưng vẫn mờ nhạt, chỉ có thể nhìn thấy chút ánh sáng chớp lên.

Ngay sau đó...

Trong đầu có tiếng vang ầm ầm thật lớn, rồi cái gì cũng không thấy nữa.

Bịch!

Dịch Cẩn Ninh không có báo hiệu ngã xuống đất.

“Ninh Ninh!”

Mạc Liễm Sâm nghe thấy tiếng vang liền quay đầu lại, kêu lên một tiếng kinh thiên động địa, rung động tất cả mọi người ở đây. Động tác trong tay họ hơi dừng lại sau đó tiếp tục, vài người trối Mạc Liễm Sâm không còn tiếp tục chém giết như điên cuồng.

“Tốt, giải đi!”

Mạc Dật Hiền ôm Dịch Cẩn Dung nhảy từ trên cây xuống, giúp nàng sửa lại vạt áo. Sau đó bước lên trước, vung tay lên ôm Dịch Cẩn Ninh đã hôn mê bất tỉnh.

Mạc Liễm Sâm neho mắt thoáng nhìn qua thê tử của mình, nữ tử mỹ lệ bị Mạc Dật Hiền ôm trong ngực. Hô hấp vững vàng, sắc mặt khôi phục lại bình thường, thật may là không có chuyện gì.

Hắn vung thở hắt ra, trước đi theo Mạc Dật Hiền trở về cũng được, tóm lại không thể ở đây đánh nhau cả đêm được, còn phải xan phong lộ tức đi? Trước nay hắn đầu suy nghĩ tích cực, ở Quận Vương phủ hẳn có ăn có mặc, có chỗ ở, ở lại đó một đêm rồi nói tiếp.

Nhất định Ninh Ninh đánh đến mệt mỏi nên vừa rồi thể lực không chống đỡ nổi thành ra nhất thời ngã xuống hôn mê, cũng tại mình sơ suất quá. Ninh Ninh có thể không chế chân khí trong cơ thể đã là không tồi, hắn không nên để nàng tiêu hao quá nhiều thể lực chỉ trong chốc lát.

Trở lại Quận Vương phủ, quả nhiên Mạc Dật Hiền không giam hắn vào trong đại lao, cũng không tách hắn và Dịch Cẩn Ninh ra mà nhốt hai người trong cùng một phòng rồi đi ra ngoài. Nhìn đáng vẻ vội vã của hắn chắc là trong cung có việc gấp gọi hắn vào, cũng không biết đã trễ thế này Mạc Liễm Kỳ tìm hắn có chuyện gì quan trọng?

“Ninh Ninh, tỉnh lại!”

Mạc Liễm Sâm ngồi lên giường vỗ mặt Dịch Cẩn Ninh, gọi nàng tỉnh lại. Lúc này Dịch Cẩn Ninh đã nghỉ ngơi đủ, bọn họ chạy trốn cũng chẳng phải việc gì khó.

Lúc này đã qua giờ Tuất Mạc Dật Hiền vẫn chưa trở lại, người đưa đồ ăn khuya cho hai vợ chồng họ đều đã đi ngủ.

Dịch Cẩn Ninh mở mắt, vết thương trên người đã được băng bó cẩn thận, nàng ngồi dậy.

“Chúng ta đang ở đâu đây?”

Đầu nàng choáng váng, cả người còn như nóng lên, nàng đứng dậy tự rót cho mình ly trà, nàng lung lay hai cái, suýt nữa té xỉu.

Mạc Liễm Sâm nhanh chóng đỡ lấy nàng, tìm mạch của nàng, chân mây trên dung nhan tuần mỹ hơi nhú lại. Sao thân thể Ninh Ninh chốc lạnh chốc nóng thế này?

“Nàng... lúc này có cảm giác gì?”

Hắn sờ trán nàng, lại sờ trán của mình. Lúc này cả người Dịch Cẩn Ninh lạnh bất thường, vừa rồi còn ấm áp, sao tự nhiên lại.

“Thiếp... thiếp không sao, tốt lắm! Ừm, hơi lạnh!”

Nàng ôm chặt người mình, nhìn bên ngoài lại hỏi: “Chúng ta trốn thoát rồi sao, đây là khách điểm à?”

Mạc Liễm Sâm im lặng, lúc lâu sau mới mở miệng: “Đây là Quận Vương phủ!”

Dịch Cẩn Ninh vừa nghe, vẻ mặt đột nhiên thay đổi, nàng nhanh chân chạy ra ngoài. Không thể ngờ người ở chỗ này, nàng ở thêm một khắc thôi cũng cảm thấy bản thân thật bẩn, thật ti tiện.

“Thân thể của nàng...”

“Không sao!” Dịch Cận Ninh thở hồng hộc ngồi ở một bên: “Ừm... Mạc Dật Hiền đâu?”

Nàng nghĩ đang yên đang lành sao tự nhiên MẠC LIỄM SÂM lại căng thẳng như vậy, hoá ra là ở quý phủ của người khác. Xem ra là không đánh lại nên bị bắt rồi, nàng buồn bực ngồi im thin thít. Chờ MẠC LIỄM SÂM giải thích, sao nàng lại ở đây? Mạc Dật Hiền đi đâu rồi, bọn họ đây là bị nhốt hay bị giam giữ?

Nhìn như không giống tù nhân lắm, chẳng lẽ trên người mình trúng độc gì? Đúng rồi, vừa rồi không cẩn thận bị trúng một kiếm, cánh tay bỗng chốc đã tê rần, chẳng lẽ trên thanh kiếm kia có độc?

Nàng nhanh chóng cõi băng gạc trên tay mình, cẩn thận ngửi mùi thuốc. Kỳ lạ, đâu có độc!

Nàng không khác khí trùng Mạc Liễm Sâm: “Chàng nói đi, có phải có việc giấu thiếp không?”

Không có, Mạc Liễm Sâm oan uổng, hẳn chỉ là thương nàng đánh mệt mỏi nên mới để MẠC DẬT HIỀN ôm nàng về, nếu Mạc Dật Hiền dám làm gì nàng, hẳn sẽ là người đầu tiên huỷ xương cốt Mạc Dật Hiền.

Chỉ là sao trên người Ninh Ninh lại có biến hoá bất đồng như vậy?

Hắn nhủ mảy, nhớ lại các phương thuốc ông lão kia đã dạy hắn, muốn từ trong đó tìm ra nguyên nhân máu chốt xuất hiện trạng thái này trên người Dịch Cận Ninh.

“A Sâm, chàng làm sao thế?”

Dịch Cận Ninh thấy hắn không nói chuyện, lại nhủ mảy suy ngẫm gì đó bèn quơ tay trước mặt hắn.

Bỗng nhiên Mạc Liễm Sâm nghĩ tới một tên thuốc.

“Băng hoả lưỡng trọng thiên!”

“Cái gì băng hoả... a...”

Chợt Dịch Cận Ninh ôm lấy người mình, run lấy bầy, đôi mắt bỗng chốc tái nhợt, trên mặt không chút huyết sắc.

Quả là băng hoả lưỡng trọng thiên!”

Nguy rồi, phối chế thuốc này chỉ có chín chín tám mươi một phương pháp, từ chín chín tám mươi một loại thảo dược phối chế thành. Mạc Dật Hiền đáng chết, khó trách hắn dám mặc bọn họ ở chỗ này mà không thêm bố trí phòng vệ, thì ra là hạ thuốc lên người Ninh Ninh.

Hoặc giả... vừa rồi Ninh Ninh choáng váng là do thuốc phát huy tác dụng?

Chết tiệt!

Mạc Liễm Sâm khẽ rủa một tiếng.

Đó là thuốc khó điều chế thuốc giải nhất, vừa độc vừa không, sẽ chỉ làm thân thể người khác lúc lạnh lúc nóng, khó thích ứng được với biến hóa đột ngột tới.

“Ninh Ninh, nàng chịu đựng, ta đi tìm Mạc Dật Hiền!”

Mạc Liễm Sâm khấn trượng, hắn không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ Dịch Cận Ninh bị tổn thương. Chẳng may Ninh Ninh gặp chuyện gì bất kể thế nào hắn cũng không bỏ qua cho Mạc Dật Hiền.

“Đừng đi, thiếp không sao!”

Dịch Cận Ninh một phát túm được tay áo Mạc Liễm Sâm, chịu đựng từng đợt lạnh lẽo như băng trên người, tay cũng bắt đầu run rẩy. Mạc Liễm Sâm vội vàng ôm nàng vào trong ngực, thấp giọng níu non: “Không lạnh, không lạnh, ta ở cạnh nàng!”

“Tìm ta? Ta tới rồi đây!”

Mạc Dật Hiền mang theo một đám người sai bước vào trong phòng, vừa rồi hắn vội vã trở về.

Bọn thi nữ phía sau luống cuống chân tay kéo Dịch Cận Ninh, đẩy nàng vào phòng tắm đã chuẩn bị từ trước, đóng cửa lại. Trong thùng tắm thả các loại thảo dược, Dịch Cận Ninh nhìn mà không hiểu, cau mày hỏi một thị nữ.

Thị nữ này nhu thuận nói: “Cô nương, đây là thuốc giải của băng hỏa lưỡng trọng thiên, chủ tử chúng nô tỳ nói vậy!”

Băng hỏa lưỡng trọng thiên? Trong lòng Dịch Cẩn Ninh rất không thoải mái, dựa vào cái gì mà hạ thuốc lung tung lên người nàng chứ?

Mạc Dật Hiền chết tiệt, chờ nàng khỏe rồi nhất định cho hắn ném thử cảm giác của Chương Dẫn Giác, xem hắn còn dám bắt nạt nàng nữa không.

Ham muốn chiếm hữu bản thân của Mạc Dật Hiền hiện lên rõ nơi đáy mắt, A Sâm cũng thật là, biết rõ hắn có ý đồ với mình còn theo hắn trở về, rõ là tìm đường chết!

Thị nữ hàn hạ nàng tắm rửa thanh quần áo, ước chừng qua nửa canh giờ cuối cùng nàng cũng tắm rửa xong, băng hỏa lưỡng trọng thiên trên người cũng giảm bớt, nhiệt độ cơ thể cũng khôi phục lại bình thường.

Nàng hí híp mắt nhìn các thị nữ mân mê thảo dược, hỏi: “Đây là thuốc gì?”

Thị nữ này không nói nhưng thị nữ khác một mặt nhiệt tình: “Đây là Quận Vương gia chúng nô tỳ tìm riêng cho cô nương, nghe nói có thể hòa hoãn sự kéo dài của thời gian phác tán của dược vật trên người cô nương, nhưng không thể chặt đứt băng hỏa lưỡng trọng thiên. Nhưng Quận Vương nhất định sẽ tìm được thuốc tốt trị liệu cho cô nương!”

Mạc Dật Hiền chứ không phải muốn lợi dụng dược vật băng hỏa lưỡng trọng thiên trong người nàng để giữ nàng bên người đấy chứ? Miễn, cho rằng để mấy thị nữ nói tốt trước mặt nàng là có thể giữ nàng lại sao?

Trong lòng Dịch Cẩn Ninh hơi khinh thường hắn, nếu hắn thực cho rằng như vậy có thể giữ nàng lại, vậy thì xem nhẹ nàng rồi! Dẫu có vĩnh viễn phải chịu dây vood của băng hỏa lưỡng trọng thiên nàng cũng không muốn ở lại bên cạnh đồ mặt người dạ thú.

Nàng cẩn thận đảo đảo thảo dược đã dùng qua, dùng mũi ngửi, âm thầm nhớ kỹ đáng vẽ mà mùi thuốc, lần sau tự nàng điều chế thuốc giải.

Từ trong phòng đi ra, Dịch Cẩn Ninh mang theo một thân thơm ngát, tóc dài ướt sũng rũ trên vai, Mạc Liễm Sâm dịu dàng giúp nàng lau tóc.

Mạc Dật Hiền cũng ngồi một bên, nhìn hai vợ chồng chim cá tình thâm vừa hâm mộ vừa ghen tị. Nếu nam nhân giúp nàng lau tóc là bản thân hắn thì tốt biết mấy, nghĩ vậy trong mắt hắn di chuyển ánh sáng sâu xa, một ý niệm thoát ra từ trong đầu hắn.

“Sao hả, lo lắng ư?” Hắn cười đứng dậy: “Ninh Ninh ở lại Quận Vương phủ chính là trăm lợi không hại, nếu nàng rời khỏi Quận Vương phủ... Không chỉ chịu dây vood của băng hỏa lưỡng trọng thiên mà còn vĩnh viễn đối mặt với đuôi giết, người há có thể nhẫn tâm?”

Hắn thấy Mạc Liễm Sâm động đậy, cho rằng Mạc Liễm Sâm dao động, vội hỏi: “Nếu không chế thì ở đây một đêm đi, sáng mai ta sẽ lặng lẽ đưa người ra khỏi thành!”

Hai người này đang thần thần bí bí chuyện gì thế? Dịch Cẩn Ninh mơ hồ, nhìn Mạc Dật Hiền cứ thế tự nói, còn Mạc Liễm Sâm vẫn cẩn thận lau tóc cho nàng.

“Được rồi!”

Mạc Liễm Sâm lau khô tóc cho nàng, cười cười rồi cầm lược chải đầu cho nàng, cũng nhẹ nhàng búi tóc giúp nàng. Động tác của hắn thuần phục mà linh hoạt, còn nhẹ hơn Tiểu Đào ba phần nữa kia, kỹ thuật búi tóc ngày càng thuần thục rồi.

Hắn búi tóc Dịch Cẩn Ninh xong lại tinh tế giúp nàng vẽ mi, vẽ đến sinh động cẩn thận, tỉ mỉ, Mạc Dật Hiền ở một bên nhìn mà nổi nóng.

Có phải vừa rồi thẳng nhãi này không thèm nghe hắn nói không?

“Mạc Liễm Sâm!”

Tính cách dễ nổi nóng của hắn vẫn không thay đổi là bao so với lúc trước, Dịch Cẩn Ninh trộm nghĩ, ý cười trên mặt nồng đậm, nàng soi gương, khen ngợi: “Kỹ thuật tiến bộ, thưởng cho chàng một làn môi thơm nhé!”

Nói xong liền nhẹ nhàng ấn lên mặt Mạc Liễm Sâm một nụ hôn.

Mạc Dật Hiền hoàn toàn phát hỏa, nổi giận. Hai người này coi hắn là không khí, ấy thế mà hắn cứ ở đây khoe khoang, làm bầm lâu bầu lâu như vậy.

“À... Đường huynh, huynh làm sao vậy?”

Mạc Liễm Sâm ra vẻ mới phát hiện đáng về nổi giận của Mạc Dật Hiền, giật mình buông bút trong tay xuống.

“Hai người các người diễn trò tán tỉnh thì cũng thôi đi, còn coi ta không tồn tại?”

Tĩnh tĩnh hề nổi cáu là ném đồ đạc lung tung của Mạc Dật Hiền vẫn không giảm, hắn hung hăng ném vỡ một bình men sứ treo trên giá, nổi giận dùng dùng bỏ đi.

Trước khi đi còn không quên nói với Mạc Liễm Sâm: “Tự người xem xét mà làm, cho người thời gian ba ngày suy nghĩ, nếu người vẫn không hạ được quyết tâm thì đừng trách ta làm huynh trưởng không nể tình cảm.”

Cho hán thời gian ba ngày suy nghĩ cái gì cơ, suy nghĩ Dịch Cận Ninh muốn ở lại Quận Vương phủ hay không, hay là bảo hán buông tha cho Dịch Cận Ninh? Ôi chao, chẳng nói rõ ràng gì cả, tốt xấu gì thì cũng phải nói thẳng ra chứ!

Mạc Liễm Sâm bấu môi, muốn kêu Mạc Dật Hiên đã rồi đi lại, song cuối cùng vẫn không gọi ra miệng.

“Nàng nói xem có phải Mạc Dật Hiên rất kỳ quái không, hán lại có thể bảo ta rồi đi một mình, ừ, để nàng ở lại! Chuyện kia... ta nhớ trong người nàng có băng hỏa lưỡng trọng thiên, khụ khụ, thực xin lỗi, nàng đi theo ta phải vất vả rồi!”

Mạc Liễm Sâm ngưng ngưng giải thích cho Dịch Cận Ninh đoạn đối thoại vừa rồi giữa hán và Mạc Dật Hiên, kỳ thực ra là Mạc Dật Hiên độc thoại.

Dịch Cận Ninh cầm tay hán, trên mặt tràn ngập hạnh phúc, cười: “Vừa rồi chàng đã biểu lộ thái độ của mình, thiếp... không sao cả, băng hỏa lưỡng trọng thiên trong người thiếp có quan hệ gì với thiếp đâu? Cũng chẳng phải chuyện gì đáng lo, chỉ cần không chết là được, chúng ta đi tìm sư phụ của nàng... thánh thủ điệp cốc là được!”

Sau khi Mạc Liễm Sâm thành thân với nàng không lâu liền nói cho nàng biết kỳ thực thánh thủ điệp cốc là sư phụ của hán, chà trách hán có thể dễ dàng thuyết phục lão nhân gia bảo thủ kia, hoá ra là hi sinh bản thân nghe lời sư phụ, ngoan ngoãn bề quan luyện tập điều chế đan dược và học tập, rèn luyện y thuật. Bảo sao có một đoạn thời gian Dịch Cận Ninh không thấy Mạc Liễm Sâm trèo tường vào Tửng phủ thăm nàng, đều là chân ca ca nàng làm hại, sau khi nghe xong nàng đã tự trách rất nhiều ngày!

“Muốn điều chế ra thuốc giải cũng không khó, chỉ là...” Về mặt Mạc Liễm Sâm đau khổ: “Thời gian điều chế phương thuốc này tương đối dài, tên thảo dược cũng nhiều, chừng chín tám mười một loại, ta nghĩ muốn trong vòng một năm cũng không thể điều chế ra được thuốc giải phức tạp như này. Trừ phi... biết được tên!”

Tên thuốc ư? Cũng may vừa rồi nàng đã thử thăm dò nhớ kỹ một ít, từ ngày mai trở đi bọn họ còn một chút thời gian, nếu lại ngâm thảo dược này vài lần có lẽ nàng có thể nhớ kỹ toàn bộ. Chẳng qua vừa rồi thị nữ kia nói, thuốc giải kia chỉ có thể ngăn cản sự kéo dài của thời gian phát tác của băng hỏa lưỡng trọng thiên trên người nàng.

“Tên thảo dược này, thiếp có nhớ được một ít, nhưng không biết có phải cách điều chế thuốc giải này không, thiếp nói cho chàng nghe!”

Sau đó nàng liền nói hết hình dạng, mùi thuốc và các loại đặc thù của chúng cho Mạc Liễm Sâm nghe, chỉ là không nhớ được toàn bộ.

“Hay, không ngờ hán lại điều chế thuốc giải cho nàng, song hán làm như vậy cũng chỉ có thể giảm bớt chứ không thể trị tận gốc. Xay tất dược cùng nhau, sau đó vô căn thủy ăn vào mới có thể hoàn toàn trừ bỏ tận gốc dây vô của băng hỏa lưỡng trọng thiên.”

Mạc Liễm Sâm mừng rỡ, xem ra Mạc Dật Hiên là thật sự đề bụng đến Ninh Ninh, hán cũng sợ Ninh Ninh chịu tra tấn khổ sở mới cố ý cho một ít thảo dược.

Chỉ có điều vừa rồi tên thảo dược Ninh Ninh nói đã chiếm hơn phân nửa, còn lại vài loại phải tự mình tìm ra là xong xuôi, ít nhất sẽ không tốn nhiều sức lực điều chế cho lắm, đủ để trong vòng một tháng là có thể điều chế xong thuốc giải.

Một thị nữ tiến vào hầu hạ, hai người tâm ý tương thông lặng thinh, không nói chuyện nữa, chờ thị nữ này ra ngoài nhưng nha hoàn này lại đứng bất động trong phòng.

“Ngươi còn có việc gì à?”

Trên người Mạc Liễm Sâm tản ra không khí lạnh lẽo, cồng đến mức nha hoàn run lên một cái, chân tay bần chồn, nhưng vẫn không đi.

“Nô tỳ phụng mệnh Quận Vương đến hầu hạ cô nương, nô tì không dám đi...”

Đề tiện! Mạc Liễm Sâm tức giận, trong bụng thầm mắng một tiếng, hóa ra là muốn tìm người xem bọn họ ân ái?

Muốn xem thì cứ xem, Mạc Liễm Sâm ôm eo nhỏ của Dịch Cận Ninh, sau đó vào trong phòng đóng cửa lại.

Chỉ chốc lát sau, bên trong truyền ra những tiếng tiêu hồn thực cốt, thị nữ hầu hạ bên ngoài nghe được, trên khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng. Nàng nghe một lúc lâu, cuối cùng không chịu được nữa đánh chạy ra ngoài.

Ngày hôm sau, Mạc Liễm Sâm mang theo mặt mày hồng hào đi từ trong phòng ra, Mạc Dật Hiên đã chờ trong phòng ăn từ sớm. Quận Vương phủ có mình hán, nẫu phi mang theo các phi tử trong hậu viện của hán đi dâng hương, chậm nhất cũng phải mười ngày nửa tháng mới về. Hiện nay, Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm đến đây, trong nhà ăn cũng rộn ràng hẳn lên.

Dịch Cận Ninh trang điểm xong xuôi, lại làm ỏ trong phòng một lúc rồi mới ra ngoài ăn cơm, một sảnh đầy người đều tò mò, cô nương này hôm qua còn khỏe mạnh, sao đáng đi hôm nay có vẻ là lạ! Hình như...chân bị thương, nhưng nhìn có giống vậy đâu!

Chỉ có hai nam nhân Mạc Liễm Sâm và Mạc Dật Hiên nhìn hiểu, Mạc Dật Hiên neho mắt không nói chuyện. hai người này ở trong phủ hán mà chả thèm cổ kị chút nào, rõ là...làm hán ghen tị phát cuồng!

Tối hôm qua Mạc Dật Hiên lại trừng phạt Dịch Cận Ninh một trận, trừng phạt nàng không bảo vệ bản thân cho tốt, để bản thân bị thương, còn trúng

băng hòa lưỡng trọng thiên đáng chết kia.

Dịch Cận Ninh bị dày vò, suýt nữa thì hôm nay không xuống giường được, đến Mạc Liễm Sâm giúp nàng về mi nàng cũng không có tâm tình, cứ nhắm mắt làm ồ trong chăn mặc hần về.

Thấy một sảnh đầy người nhìn mình chằm chằm, nàng chỉnh lại thân thể, cố gắng như không có việc gì đi đến cạnh bàn cơm, ngồi xuống sát Mạc Liễm Sâm.

“Cảm ơn Quận Vương gia chiêu đãi!”

Dịch Cận Ninh nhẹ giọng nói cảm ơn Mạc Dật Hiền rồi vui đầu ăn cơm, giả vờ không hiểu ghen tị phát cuồng và khát vọng mãnh liệt ăn sâu trong đáy mắt hần.

Mạc Liễm Sâm gấp cho nàng một cái đùi gà.” Thật xin lỗi, vì phu không nên thô bạo với nàng như vậy, tối qua chắc nàng mệt lắm hả? Nào, ăn đùi gà đi, bồi bổ cho tốt!”

Một câu thốt ra, chấn động tứ phía!

Mạc Dật Hiền đang uống canh ngon lành cũng bị lời này của hần làm cho suýt phun ra.

Lúc này, Dịch Cận Dung cũng tới, nàng ta lượn lờ đi qua người Dịch Cận Ninh, đi đến bên người Mạc Dật Hiền rồi ngồi xuống.

“Quận Vương, Dung Nhi dậy muộn, thật ngại quá!”

Tối qua, Mạc Dật Hiền đến phòng ở của nàng ta nhưng không ngủ lại. Lúc hần mang theo mùi rượu đầy người ôm lấy nàng ta, lúc đầu hần còn nồng nhiệt ôm nàng ta, nàng ta còn tưởng rằng Mạc Dật Hiền yêu mình vì mình có mị lực, nào ngờ việc đến nửa chừng thì trong miệng hần gọi tên Mạc Cận Ninh.

Trong lòng nàng ta ác hàn một trận, sao cái gì cũng là Dịch Cận Ninh mạnh hơn nàng ta, nàng ta có chỗ nào không bằng Dịch Cận Ninh hả? Lúc này đến Quận Vương Mạc Dật Hiền cũng nhớ mãi không quên nàng!

Nàng ta thừa nhận nam nhân trên người mình đánh sâu vào trong, trong lòng lại là lệ rơi hàng dòng. Có thể là ý thức được người dưới thân mình không phải là Dịch Cận Ninh, Mạc Dật Hiền xong việc liền phui mông chạy lấy người, nhìn nàng cũng chẳng nhìn lâu một cái, cứ thế ra cửa.

Quận Vương đã vô ý với bản thân thì cũng đừng trách nàng ta trở mặt vô tình.

Nàng ta xảo tiểu yên nhiên chia thức ăn cho Mạc Dật Hiền, tự mình thì tự nhiên ăn cháo, nhìn như không có chuyện gì, một buổi sáng mọi người đều hi ha dùng điểm tâm.

Ăn xong bữa sáng Dịch Cận Ninh lại bị mời vào phòng tắm, lúc này nàng rất dụng tâm ghi nhớ, đến tên vài loại thảo dược còn lại cũng bị nàng nhớ kĩ. Vừa mặc xong quần áo bên ngoài liền truyền đến một trận ồn ào.

Nàng giật nảy mình, có người phát hiện bọn họ ở phủ Quận Vương!

Đúng thật!

Một đội nhân mã xông vào phủ Quận Vương, đầu lĩnh là một thân áo giáp màu đen.

“quận Vương gia, ty chắc đắc tội!” Đầu lĩnh kia chính là một người giỏi giang, khôn khéo, họ Lý.

Sáng nay hần nhận được một bức thư nặc danh, nói hai gian tế của địch quốc là Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh đang trốn trong phủ Quận Vương, là Quận Vương Mạc Dật Hiền chưa chấp tội phạm.

Người trong phủ Quận Vương bỗng chốc sợ hãi không dám mở miệng, ai, ai, ai là tội phạm hả? Ai chưa chấp tội phạm chứ? Chẳng lẽ tối qua hai người Quận Vương gia mang về chính là tội phạm ư?

Mạc Dật Hiền nheo mắt, nhìn đầu lĩnh họ Lý này, trong lòng lại ngẫm suy tư, rốt cuộc là ai tiết lộ tin tức? Tối qua hần bí mật dẫn họ trở về, sao Hoàng thượng có thể biết bọn Mạc Liễm Sâm trốn ở nhà hần chứ?

Hàn quang chột lơ, ý lạnh trong mắt có thể thấy được làm Dịch Cận Dung núp trong góc hơi rụt lại, nhưng vẫn bị Mạc Dật Hiền phát hiện.

Hần nhảy lên một cái, lướt qua đỉnh đầu mọi người, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng Quận Vương gia bị làm sao, đã thấy tay hần hoá vuốt một phát túm lấy cổ Dịch Cận Dung.

“Quận Vương, không phải thiếp thân... không phải thiếp thân, Dung Nhi yêu ngài nhất, sao có thể hại ngài chứ?”

Nàng ta rướn cổ lên nhằm thoát khỏi xiềng xích gông cùm thiết trảo này, vô cùng sợ hãi vuốt tay hần song chỉ là phí công vô ích, vốn Mạc Dật Hiền không tin nàng ta bèn siết chặt hơn chút nữa.

“Dựa vào cái gì mà bảo ta tin người hả, tư là từ trong mắt người nhìn ra được hai chữ khinh thường và xứng đáng!

Ánh mắt hần rét lạnh, bàn tay túm cổ Dịch Cẩn Dung chột co chặt lại, nặng nề ném Dịch Cẩn Dung ra ngoài. Dịch Cẩn Dung bị hần ném như vậy, bay thật xa, đụng vào vách tường cách đó hơn một trượng.

Bịch một tiếng, vách tường kia vọng lại tiếng vang xuất hiện một vết nứt, cối cùng ầm ầm sụp đổ.

Dịch Cẩn Dung phun ra một miệng máu tươi, hai mắt trợn ngược, hôn mê.

“Quận Vương, mời ngài tránh ra, chúng thuộc hạ chỉ phụng mệnh Hoàng thượng lục soát phủ Quận Vương, nếu có chỗ nào đắc tội, kính xin tha thứ!”

Lý đầu lĩnh chấp tay, sau đó xua tay với thị vệ ở phía sau: “Lục soát!”

Đám thị vệ kia lập tức tản ra khắp nơi, tìm tòi ở các viện.

“Ngươi...”

Mạc Dật Hiền tức giận đến phát tay áo, ngồi một bên trông đám người này ở trong nhà mình đông lật chuyển tây đánh phá, hần nhủu mảy lại.

“Các ngươi xem mà lo liệu, nếu không thể tìm ra tội phạm quan trọng thì nhớ đền mấy thứ bị đập vỡ!” Hần lười biếng tự rót cho mình ly trà: “Quản gia, nhớ xem xem có bao nhiêu thứ bị vỡ, giẫm chết một gốc cây ho cỏ, chốc nữa tính luôn một thể với Lý đầu lĩnh.”

Lý đầu lĩnh cười ha ha, xấu hổ ho hai tiếng: “Cẩn thận chút, đừng đập vỡ đồ đạc trong phủ Quận Vương, bằng không các ngươi không đền nổi đâu!”

Hần cũng là người khôn khéo, ý của hần là bảo bọn thị vệ cẩn thận một chút, đừng làm vỡ đồ, nếu thực sự tính toán ra thì bồi thường chính là đám thị vệ nhỏ nhỏ đáng thương kia.

Mạc Dật Hiền mắt lạnh nhìn đám người này đông lật tây chuyển trong viện mình, nhưng nhất thời không tìm thấy gì. Hần đoán có lẽ Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh vừa nghe thấy tiếng gió liền phi thân từ tường cao trong trạch viện ra ngoài. Cảnh tường cao không có thủ vệ, bọn họ liền dễ dàng trốn ra ngoài từ phủ Quận Vương.

Chạy đến bãi đất trống cách phủ Quận vương vài trăm dặm, hai người đều thở hắt ra một tiếng, nằm xuống thăm cỏ.

Bỗng nhiên Dịch Cẩn Ninh cười hi hi, lấy từ trong ngực ra một bọc đồ trang sức lớn.

“Leng keng leng keng, nhìn này, thiếp thuận tay lấy được. Ai da, sau này kiếp sống đào vong sẽ bắt đầu, thiếp phải để dành chút bạc, tiêu tiết kiệm chút! Bằng không cuộc sống sau này liên khổ rồi!”

Nàng vừa tự nhủ nói xong, vừa cẩn thận đếm chút tài phú vừa chồm được.

Tính ra mang mấy thứ này đến tiệm cầm đồ đổi ít bạc ít nhất cũng trên hai vạn, đủ cho bọn họ tiêu dao khoái hoạt một hồi.

Mạc Liễm Sâm cung chiều nhìn Dịch Cẩn Ninh đếm đồng trang sức kia, trên gương mặt là ý cười thỏa mãn.

Chỉ cần Ninh Ninh không để ý đi theo hần chịu khổ chịu vất vả là tốt rồi, hần luôn lo lắng một cô gái lớn lên trong khuê các như Ninh Ninh sẽ ăn không tiêu cực khổ, không kiên trì được bao lâu sẽ bỏ hần đi.

Trước kia trong Sát Minh của hần cũng có một vị huynh đệ gặp phải tình huống như này, cho nên lúc trước hần mới mãi không dám nói thân phận giang hồ của mình cho Dịch Cẩn Ninh nghe, sợ sau khi nàng nghe sẽ không đồng ý ở cùng mình nữa.

Nhưng hần đã đoán sai, Dịch Cẩn Ninh không những có thể chịu khổ mà còn vô cùng vui lòng trôi qua những ngày tháng tiêu dao này. Hần còn từng nghi ngờ bản thân mình nhìn nhầm, hoặc mang nhầm người. Chuyện này... thật đúng là nữ hiệp hào phóng, hần thật sự không quen Dịch Cẩn Ninh luôn dịu dàng nhu nhược cũng có thể cứ thế đối mặt với những ngày đào vong.

Đối mặt với Dịch Cẩn Ninh thoải mái như bây giờ, hần nên khóc hay nên cười đây!

“Sau này chúng ta... thực sự phải lưu lạc rồi, nàng... sẽ không oán trách ta chứ? Cũng được, nếu nàng cảm thấy khổ thì nói với ta một tiếng...”

“Đừng...”

Dịch Cẩn Ninh trợn mắt đứng lên, hai tay chống nạnh.

“Sau này chàng còn nói vậy nữa, thiếp liền... thiếp liền...”

“Nàng liền làm gì hả?”

“Thiếp liền... thiếp liền cắn chết chàng!”

Dịch Cẩn Ninh xoay người một cái, ngồi xổm xuống, thừa dịp hấn không chú ý liền cắn tai hấn một cái.

“Ừ da...”

Bên này hai vợ chồng đùa giỡn đi về phía ngoại thành.

Bên kia Mạc Dật Hiền ngồi đằng kia chờ Lý đầu lĩnh lục soát hết phủ Quận Vương.

“Sao hả, lục soát chưa? Là ai to gan như thế, dám nói xấu bổn vương?”

Mạc Dật Hiền chấp hai tay sau lưng, quay lưng về phía Lý đầu lĩnh.

Lý đầu lĩnh nom nóp lo sợ, cả mặt đều là mồ hôi.

Đều tại bức thư nặc danh đáng chết kia, lần sau hấn không bao giờ tin đồ bỏ đi ấy nữa.

“Thực xin lỗi, quý rầy Quận Vương rồi, thực xin lỗi!” Hấn khom người, sau đó đứng dậy nói với các thị vệ: “Các huynh đệ, chúng ta đi!”

“Đội đã nào!”

Mạc Dật Hiền cười hi hỏ quát to một tiếng: “Quản gia!”

Trong tay quản gia nâng một bàn tính và một quyển sổ nhỏ.

“Chủ tử, ở đây... người xem!”

Ông đưa quyển sổ cho Mạc Dật Hiền xem.

“Đập vỡ ba chiếc cốc lưu ly, một bình hoa phi thủy, xé rách bốn chiếc màn che, làm hỏng một chiếc giường, khua vỡ một bộ trà cụ tử sa*, đập nát mười hai khóm hoa, ném vỡ hai chậu ha và một chậu mẫu đơn quý nhất...”

* Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm dụng cụ trà (Theo lạc việt)

Ông rõ ràng rành mạch bấm bàn tính, vang lên tiếng lách cách.

“Quận Vương, tổng cộng 3524526 bạc!”

Mạc Dật Hiền xoay người, nhìn Lý đầu lĩnh cùng với thất lưng đã còng xuống đến mặt đất, thần sắc không vui. Một đám thị vệ về sau Lý đầu lĩnh người kêu thảm lau mồ hôi, cúi đầu không nói.

Lúc mới vào cửa hấn nên nói rõ ràng, bây giờ bọn họ đều đã đập vỡ rồi mới nói, lại còn cẩn thận đến hoa cũng tính vào. Bọn họ dù không ăn không uống nửa đời người cũng không mò ra được một khoản tiền như vậy thì lấy đâu ra mà đền?

“To gan, lần sau trước khi điều tra thích khách thì phải thấy rõ là phủ đệ của ai trước!”

Mạc Dật Hiền giận dữ, vừa rồi hấn suy nghĩ cẩn thận một chút, có khả năng đám Dịch Cẩn Ninh đã treo tường cao nhất ra ngoài rồi. Một đám võ dụng, vậy bất cũng không biết đường bao vây phủ Quận Vương lại, đúng thật là... bao cỏ.

Nhìn Cẩn Dịch Dung không biết đã chết hấn hay chưa, hấn hừ lạnh một tiếng. Phất tay áo bước ra khỏi phủ Quận Vương, phút cuối vẫn không quên dặn dò: “Quản gia, trong vòng một tháng phải thu đủ 3524526 bạc cho bổn vương!”

“Vâng, chủ tử!” Lão quản gia khom lưng nhìn theo hấn rồi đi, thành thật đáp.

Bước chân Lý đầu lĩnh run lên, ngã ngồi tại chỗ.

3524526 bạc! Bỏ đi ba vạn hai chưa nói, đến số đuôi hấn cũng không thể trả nổi trong vòng một tháng!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 22: Có thai

Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh vừa trốn ra khỏi phủ Quận Vương liền đi thẳng đến một ngõ nhỏ ngoài thành.

Trong ngõ nhỏ rất u ám, gần như không thấy được ánh sáng, vào viện là thấy ba cây liễu tạo thành thể chân vạc ở mé trái viện, dưới tàng cây là một chiếc bàn đá. Mé phải của viện là một cái dưa lều (瓜棚), lúc này những bông hoa vàng nhỏ đang nở rộ, có mấy bông nhỏ nhô ra cái vỏ (骨朵) y hệt nụ hoa sen sen chớm nở, trông rất bắt mắt.

Trong viện chỉ có một gian nhà giữa, sân hẹp, cảnh vật thanh u nhưng là một nơi thanh tịnh, nhàn nhã.

Tìm chỗ ngồi, đỡ Dịch Cận Ninh ngồi xuống xong, Mạc Liễm Sâm đi gõ cánh cửa gỗ đóng chặt. Trên cánh cửa gỗ hoang tàn không rõ ban đầu có sơn hay không nhưng có thể thấy được cánh cửa này đã hơi có tuổi, nứt ra dăm ba khe hở.

Cửa mở, là một ông già râu ria hoa râm.

Toàn thân ông áo trắng, dáng vẻ tiên phong đạo cốt làm Dịch Cận Ninh lập tức cung kính, kính trọng, đó là một cao thủ. Nàng liếc một cái là thấy là do một tầng chân khí trong cơ thể, cũng do Mạc Liễm Sâm cứng rắn tiến hành ép nàng luyện tập, điều hoà.

“Sao hả, cuối cùng cũng nhớ đến ông già ta đây à?”

Ngữ khí của ông lão râu bạc này rất không tốt, nhưng Dịch Cận Ninh có thể nghe được cung chiều và bắt đầu dĩ trong đó.

Mạc Liễm Sâm đi lại, kéo tay Dịch Cận Ninh, ý cười đầy mặt: “Sur phụ, nàng là thê tử của con, Ninh Ninh.”

Ông lão râu bạc chính là thánh thủ Diệp Cốc ư?

“Ngài chính là...”

Mém chút nữa Dịch Cận Ninh không kìm được mảnh liệt cuộn trào trong lòng, la lên. Hoá ra thánh thủ Diệp Cốc lại là dáng vẻ tiên phong đạo cốt như thế này, nàng còn tưởng giống lão đạo sĩ lôi thôi kia, là một ông lão lôi thôi lếch thếch chứ!

Thánh thủ Diệp Cốc đang đánh giá Dịch Cận Ninh, ông vuốt chòm râu hoa râm dài, chỉ chần chừ liếc Dịch Cận Ninh một cái rồi nhìn đồ đệ mình.

“Băng hoả lưỡng trọng thiên!”

Ông vừa nói đã khẳng định, còn chưa đợi Dịch Cận Ninh phục hồi lại tinh thần ông đang nói gì. Dưới ống tay áo màu trắng là bàn tay khô ráo mang theo những nếp nhăn nhanh chóng đưa về phía nàng.

Ông sờ mạch, lạnh lẽo nơi đầu ngón tay vừa lướt qua ông đã nhanh chóng rút tay về.

“Thời gian phát tác sắp đến rồi, nhanh đi chuẩn bị thuốc giải!” Ông tin tưởng, bằng tài cán của đồ nhi ông nhất định có thể biết đại khái cần được liệu gì để tạm hoãn phát tác của băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Dược tính trên người Ninh Ninh sắp phát tác, nếu không kịp thời điều chế thuốc giải nhất định Ninh Ninh sẽ rất khó chịu. Hắn cẩn thận nhớ lại một lần tên thuốc và đặc tính thảo dược mà lần trước Dịch Cận Ninh đã nói cho hắn. Đó chỉ là một ít hương, vị Dịch Cận Ninh cố gắng ghi nhớ chứ không phải thảo dược thực sự, hắn còn phải cân nhắc cẩn thận phối hợp phương thuốc.

Ngẫm nghĩ sao hắn lại cau mày, có vài thảo dược cần ra ngoài lấy, vùng này không nhiều thảo dược mấy, cần phải lên núi Khấp Bàn mới kiếm được. Chỉ là núi Khấp Bàn là địa bàn của người khác, nơi đó phần đông là mãnh thú, độc trùng quái vật ngoan độc kỳ dị. Lần trước hắn và sư phụ từng đến một lần, bị một đám sói hoang đuổi theo tròn đúng ba ngày!

Nhớ đến chuyện ấy trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi. Nhưng vì Ninh Ninh dù chết cũng đáng.

Thánh thủ Diệp Cốc thấy hắn vẫn ngần ngại bèn vỗ lưng hắn một cái, sắc mặt trầm xuống, kêu la: “Còn không mau đi đi?”

“À, đúng! Ninh Ninh, nàng chờ ta, ta sẽ cố gắng nhanh chóng làm xong thuốc giải. Sư phụ, xin người giúp đỡ Ninh Ninh!”

Mạc Liễm Sâm vừa nhận được tin tức của sư phụ, bàn giao mấy câu rồi mặc kệ lão nhân gia có đồng ý hay không, cứ thế lác mình vào phòng thuốc.

Dịch Cận Ninh ngồi ngốc ở một bên, hi vọng A Sâm có thể nhanh chóng phối hợp thuốc giải, bởi vì nàng mơ hồ cảm thấy cả người nóng lên, có cảm giác bị lửa đốt.

Thánh thủ Diệp Cốc phát hiện nàng có dị thường, tâm hạ nhất chấn, lập tức vờn tay điểm mấy đại huyệt trên người nàng. Ngồi xếp bằng sau lưng nàng bắt đầu vì nàng vận chuyển nội lực.

Xương cốt của đứa bé này thật kỳ lạ, như thể từng bị ngâm trong dược vật, cả người tràn ngập sự mạnh mẽ, chân khí trong người hùng hậu vững chắc, như đã tích tụ nhiều năm, hoặc như vừa mới được đả thông hai mạch nhâm đốc, cho dù khí tức tràn lan.

Ông từ từ nhắm hai mắt ép nội lực mình đưa vào trong cơ thể nàng lại bị bắn ngược trở lại.

Nguy rồi, nội lực trong cơ thể nàng nghiêng về nhu hòa, hoàn toàn không thể dung hợp với nội lực kiên cường của ông, nếu cưỡng ép đưa vào chắc chắn sẽ hao tổn hơn phân nửa công lực của ông. Và lại, chân khí trong cơ thể nàng cũng không đơn thuần nghiêng về nhu hòa như người thường mà còn có một mặt mạnh mẽ, cứ như có một giáp công lực thâm hậu vậy.

Ông thầm giật mình, nếu năng lượng trong cơ thể đứa bé này được trợ giúp cẩn thận nhất định có thể phá tan tất cả, về sau trên giang hồ, thậm chí toàn thế giới cũng không ai có thể địch lại. là người nào truyền lại nội lực cho nàng mà lại đáng sợ thế này! May mà đứa bé này là thê tử của A Sâm, tương lai có A Sâm dẫn dắt nàng, hi vọng không lầm đường lỡ bước.

Một chốc sau, cuối cùng thánh thủ Diệp Cốc cũng từ bỏ việc đưa chân khí vào trong cơ thể nàng, nếu cưỡng ép đưa vào chẳng những hại bản thân còn hại đứa bé Dịch Căn Ninh này. Nhìn tình huống trước mắt, nàng vẫn chưa rơi vào hoàn cảnh cần người khác đưa nội lực vào, hy vọng A Sâm có thể sớm ngày phối hợp xong thuốc giải, đừng chậm trễ nàng trị liệu mới tốt.

Huống hồ tình huống thân thể nàng hiện tại cũng không chịu nổi chấn động mạnh mẽ nhường ấy. Có lẽ người lớn có thể chịu đựng được, nhưng đứa bé...

Aizz, ông hết than lại thở, đỡ Dịch Căn Ninh vào trong phòng nằm rồi đi ra ngoài.

Mạc Liễm Sâm vào phòng thuốc đã vài ngày vẫn chưa ra, đến đồ ăn cũng đều là Dịch Căn Ninh đưa đến cửa phòng, hán vội vàng ăn rồi lại vội đầu vào đồng thảo dược.

Một ngày kia thánh thủ Diệp Cốc ngồi cạnh Dịch Căn Ninh.

“Nào nào nào, đã là người có thai còn không biết chăm sóc bản thân cẩn thận, còn không mau ngồi xuống nghỉ ngơi!”

Thánh thủ Diệp Cốc đỡ Dịch Căn Ninh ngồi xuống, cứ thế làm nàng kinh ngạc một lúc lâu.

Nàng mang thai rồi ư? Có từ khi nào? Sao A Sâm không nhận ra?

“Cao nhân, tiểu nữ...”

Nàng không dám tin nhìn chằm chằm bụng mình nửa ngày, lại nhìn thánh thủ Diệp Cốc, thấy chẳng biết từ lúc nào ông đã vào nhà mang một bàn cờ ra. Cả bàn cờ dính với cái bàn bị ông nâng lên bằng một tay, ông cười cười, đặt đồ xuống rồi chậm rãi dọn quân cờ.

“Ừ, đã hơn một tháng, cũng không biết tiết chế chuyện phòng the một chút.” Ông lão oán trách nhìn nàng một cái, tràn đầy ái muội, cuối cùng nói: “Người cứ gọi ta là sư phụ giống A Sâm đi!”

Dịch Căn Ninh xấu hổ nhìn ông một cái, trên mặt hiện một vết ửng đỏ, ngập ngừng nửa ngày không nói ra miệng. Xưng hô này sao mà khó thế chứ, nàng cũng không phải đồ đệ của thánh thủ Diệp Cốc, gọi sư phụ cũng không hợp lý. Còn nữa... lão gia hỏa này cũng chẳng biết xấu hổ gì cả, cứ thế trực tiếp nhắc nhở nàng, làm một cô gái nàng đây cũng thật ngượng ngùng, không biết hàm súc chút.

Lại nghe ông lão thăm thì nhỏ nhỏ: “Cao nhân cái gì chứ, người thấy ta là cao nhân sao?”

Chuyện này... Dịch Căn Ninh không thể tin nhìn ông cầm một chiếc sào trúc cao cỡ bản thân khoa chân múa tay, Dịch Căn Ninh hoá đá tại chỗ. Đây là tình huống gì thế này?

Ông đo chiều cao của mình, thở dài nói: “Không cao bằng thằng nhãi A Sâm kia!”

Dịch Căn Ninh cười một tiếng, hoá ra là ông giấu mình quá kỹ, bảo sao trước kia rất nhiều người không thôi lại được ông, hoá ra là đáng vẻ bề ngoài thì tiên phong đạo cốt nhưng trong xương tủy lại là tính tình trẻ con. A Sâm làm đồ đệ của ông cũng là duyên số đi!

Nàng sờ bụng mình, nơi này... thực sự có một sinh mệnh nhỏ nhỏ đang lớn lên ư, nàng quả thực không dám tin vào tai mình.

Ông trời nghe được khẩn cầu của nàng, ban thưởng cho nàng một đứa trẻ đó ư?

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Dịch Căn Ninh, rồi lại nhíu mày xong thờ dài, thánh thủ Diệp Cốc lại bỏ thêm một câu: “Thai nhi không ổn định, nếu băng hoại lưỡng trọng thiên trong người người không thể giả trong vòng năm ngày, chắc chắn sẽ sảy thai.”

Một câu nói liên tục nện mạnh vào đầu Dịch Căn Ninh, thai nhi không ổn định, đứa bé sẽ mất?

“Bé con, thai đầu này của người... chỉ e không thể giữ. Bây giờ đứa bé còn nhỏ, rất dễ mất đi, chờ lớn lên một chút sẽ tương đối đau khổ...” Thánh thủ Diệp Cốc đau lòng nhìn nàng một cái, nói tiếp: “Nếu người không sảy mất đứa bé này, chờ nó được bảy tháng sẽ uy hiếp đến sinh mạng của người, phải biết rằng... trong người người có một dòng chân khí khó hiểu, hơn nữa không định kỳ sẽ làm người không có sức lực, chuyện này người không nhắc đến với A Sâm đúng không?”

Thánh thủ Diệp Cốc nói những gì, lúc này Dịch Căn Ninh đã không nghe lọt tai, hiện tại nàng chỉ muốn biết làm thế nào để giữ lấy đứa con của mình. Nếu để mất đứa bé...

Không! Không thể, nhất định phải giữ đứa bé. Kiếp trước đến chết nàng cũng khát khao một đứa con, nhưng cuối cùng thất bại. Kiếp này thật vất vả mới trông mong được một mụn con, nói thế nào đi chăng nữa nàng cũng muốn sinh nó ra, bất kể tình cảnh hiện tại có bao nhiêu gian nan, cuối cùng sẽ tốt

hơn thôi.

“Cao...Tiên sinh có cách nào bảo vệ đứa con của tiểu nữ không?”

Không biết là do băng hỏa lưỡng trọng thiên phát tác hay vì sợ hãi mà môi nàng bỗng chốc mất huyết sắc. Nàng đứng phắt dậy, quỳ xuống trước mặt thánh thủ Diệp Cốc.

“Tiên sinh tài cao, nhất định có thể giữ lại đứa con của tiểu nữ, đúng không?”

Thánh thủ Diệp Cốc lăm bầm, bắt đầu dĩ dờ nàng dậy. Đứa bé này quá mức cố chấp, sao ông có thể khuyên nhủ nàng buông tha cho đứa con này. Đây là cốt nhục của A Sâm, ông còn đau lòng hơn nàng ba phần kia, há là nói mất liền biến mất hay sao?

“Ta nói ngươi này, sao lại thế hả...aizz, gọi ta là sư phụ cũng không thiếu ngươi một miếng thịt, ngươi cung kính gọi ta như vậy làm chi?” Ông nghĩ nghĩ, cuối cùng nghiêm túc nói: “Cũng không phải không có cách nào!”

Ông lão thì thầm gì đó bên tai nàng, trên mặt Dịch Cận Ninh nhất thời hiện sắc hồng.

“Ngài cũng không phải sư phụ của tiểu nữ, muốn tiểu nữ gọi sư phụ cảm thấy cảm thấy là lạ, như có chỗ nào đó không thỏa đáng cho lắm.”

Sắc mặt nàng ngày càng tái nhợt, không xong...Băng hỏa lưỡng trọng thiên phát tác, sao A Sâm vẫn chưa ra chứ!

Thánh thủ Diệp Cốc ôm nàng lên giường, bắt đầu vận công giúp nàng xua tan khí lạnh.

Băng hỏa lưỡng trọng thiên này không định kỳ chốc lạnh chốc nóng, thánh thủ Diệp Cốc giúp nàng trị liệu một hồi mà đầu đầy mồ hôi, thể lực không chống đỡ nữa liền hôn mê bất tỉnh.

Dịch Cận Ninh vẫn đang mê man, tay nàng che chặt bụng, nàng khó khăn quay đầu lại nhìn thánh thủ Diệp Cốc một cái, đôi môi giật giật như muốn nói gì đó nhưng một câu cũng không nói được liền ngã trên người ông.

Vừa vận một ngày một đêm, lúc Dịch Cận Ninh mở mắt đã là hoàng hôn ngày hôm sau. Về mặt Mạc Liễm Sâm sốt ruột nắm tay nàng, thấy nàng tỉnh liền động dậy khoe môi: “Nàng tỉnh rồi, cảm thấy như thế nào?”

Dịch Cận Ninh chống thân thể suy yếu ngồi dậy, day mi tâm, tay lại không tự giác xoa bụng.

“Con của thiếp!”

Nàng vượt bỗng nhiên hô to một tiếng, dọa Mạc Liễm Sâm và thánh thủ Diệp Cốc đang ở ngoài phòng.

“Làm sao vậy?”

Thánh thủ Diệp Cốc chạy từ ngoài vào, hỏi cũng không hỏi đã bắt cổ tay Dịch Cận Ninh, chạm được mạch đập của nàng mới thở nhẹ nhõm một hơi.

Dịch Cận Ninh xấu hổ cười cười: “Ha ha, không sao, hình như nó đá tiểu nữ!” (hơn 1 tháng mà đòi đá được, con thần con thánh hay sao ấy =))

“Ai nha ta nói này ngươi luôn chuyện bé xé ra to, muốn hù chết ta sao!”

Ông lão lải nhải, tay đặt sau lưng, từng bước thông thả đi ra ngoài.

Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh nhìn nhau, cười một tiếng.

“Gần đây thần kinh lão già ấy luôn như vậy, đừng để ý đến ông ấy!”

Mạc Liễm Sâm đỡ Dịch Cận Ninh nằm xuống, dèm chăn cho nàng, động tác cực kỳ mềm nhẹ, lại trách cứ nàng: “Nàng ấy, tự nhiên kêu như vậy, ta chưa chuẩn bị tâm lý cũng suýt bị dọa rồi!”

Biết bản thân đuối lý, Dịch Cận Ninh nghịch ngợm lè lưỡi, suýt nữa trêu chọc Mạc Liễm Sâm xúc động.

“Đứa bé còn nhỏ như vậy, một tháng sao đã người được chứ?” Hắn xoa cằm, nhìn chăm chăm bụng Dịch Cận Ninh.

Hắn nhìn một lúc lại bắt mạch cho nàng, bắt mạch xong lại nhìn chăm chăm bụng nàng. Nhìn đến Dịch Cận Ninh cũng bắt đầu sốt ruột, nàng chưa từng sinh con, về mặt này còn không biết nhiều bằng Mạc Liễm Sâm một nam nhân.

Dịch Cận Ninh rất mong chờ đứa con này: “Không biết là con trai hay con gái nhỉ?”

“Ha ha...”

Mạc Liễm Sâm cười ngây ngô, hạnh phúc đầy mặt, có thể thấy cả cõi lòng hắn cũng mong chờ đứa bé này.

“Bây giờ vẫn còn nhỏ, chưa nhìn ra được!”

Dịch Cận Ninh hơi thất vọng, trong lòng nàng hy vọng có thể sinh được một đứa bé trai. Thái hậu luôn hy vọng nàng sinh con trai cho Mạc Liễm Sâm, bây giờ bà mất rồi, Dịch Cận Ninh nhớ tới không khỏi buồn bã một hồi.

Mạc Liễm Sâm ôm nàng:”Đừng nghĩ lung tung, nếu cảm xúc của nàng quá mức kích động, đứa bé sẽ chịu ảnh hưởng.”

Bỗng nhớ đến băng hỏa lưỡng trọng thiên trên người mình, Dịch Cận Ninh bỗng hỏi han:”Khi nào thì có thể giải được băng hỏa lưỡng trọng thiên trên người thiếp?”

“Vây nàng đừng lo lắng, nàng chỉ cần chú ý bảo trì tâm tình, nhất định vì phu sẽ nhanh chóng phối chế thuốc giải!” Hắn bẻ ngón tay tính toán: “Còn thiếu một vị thảo dược nữa, chờ mai ta đi hái là có thể hoàn thành.”

Nói xong hắn trầm tư im lặng, Dịch Cận Ninh cảm thấy bất thường bèn lắc cánh tay hắn: “A Sâm, chàng có chuyện giấu thiếp đúng không? Thiếp đã nói rồi, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng vốn là một thể, có gì mà không thể nói rõ ràng, sao chàng cứ muốn che che giấu giấu vậy? Chàng có ý muốn ảnh hưởng đến cảm xúc của thiếp, tổn thương đến cục cưng của chúng ta đúng không?”

Dịch Cận Ninh đầu môi, buông tay hắn không lắc lư nữa, quay đầu không thèm để ý đến hắn, tự mình hờn dỗi.

Ông lão tiến vào nhìn Mạc Liễm Sâm muốn tiến lên trước lại không dám tiến lên, liền lầm bầm: “Ôi cha ta còn tưởng chuyện gì đâu, không phải chỉ là chuyện hái thuốc thôi sao? Thuốc này sinh trưởng trên địa bàn của người khác thì làm sao hái, dựa vào bản lĩnh của đồ đệ thánh thủ Diệp Cốc ta, châm pháp gì mà không xông qua được, sợ hãi trận bách hoa nho nhỏ của hắn sao?”

Ông đi tới, vỗ đầu đồ đệ mình, mắng một câu: “Đúng là ngu ngốc!”

“Con mà là ngu ngốc thì người chính là đại ngốc ngếch!” Mạc Liễm Sâm cũng lầm bầm lầu bầu.

Dịch Cận Ninh bị ông lão làm cho xấu hổ cười cười, đau lòng xoa đầu phu quân mình: “Thực xin lỗi, không phải thiếp cố ý. Chuyện kia... thiếp giúp chàng bóp vai!”

Thích thú chợt nảy lên, tay Dịch Cận Ninh liền nhào lên vai Mạc Liễm Sâm.

Đầu Mạc Liễm Sâm đầy hắc tuyến, kéo Dịch Cận Ninh ở sau lưng mình ra trước ngực. Bất ngờ không kịp phòng bị, Dịch Cận Ninh ngã vào trong lòng nắm, nắm trên đùi hắn, đôi mắt thu thủy trong trẻo hết phượng hoàng giương cánh.

Hương nhuyển vào lòng, Mạc Liễm Sâm nhủ may kiểm chế xúc động dâng trào cuộn cuộn, uy hiếp: “Nàng thử nhảy lần nữa xem nào, nếu con ta chẳng may xảy ra chuyện gì thì sao?”

Nguy rồi, chọc phải con sói già!”

Tìm Dịch Cận Ninh đập lổ một nhịp, không nhìn hai mắt ẩn tình của hắn. Ánh mắt mê người đáng chết, nàng chính là rơi vào đôi mắt hoa đào sâu rộng thâm sâu như ngôi sao sang rực này.

Ngày hôm sau, Mạc Liễm Sâm rời giường sớm đến núi Khấp Bàn hái thuốc, thánh thủ Diệp Cốc gánh vác trách nhiệm chăm sóc Dịch Cận Ninh. Lão nhân già lão nhai nửa ngày, mắng Mạc Liễm Sâm đã chạy đến núi Khấp Bàn từ sớm đến gần chết. Nương tử mình lại để một ông lão đã qua tuổi bảy mươi chăm sóc, đây là cái chuyện quỷ quái gì hả?

“Ta nói này thê tử đồ đệ, một mình ngươi ngồi gần người ở đằng kia rất không thú vị. Nào, đánh ván cờ với lão già này đi!”

Thấy một mình Dịch Cận Ninh tinh thần không yên ngồi ở một bên gần người, thánh thủ Diệp Cốc thật sự không yên tâm, hôm nọ ông nói hơi nghiêm trọng rồi. Người ở núi Khấp Bàn sẽ không làm gì Mạc Liễm Sâm, ông già kia cũng giống ông không thường xuyên ở nhà, cũng sẽ không để ý người ta hái mất một gốc hồi hồn thảo nho nhỏ.

Mỗi tội mãnh thú ở núi Khấp Bàn này...Ồi chao thật chẳng hay ho gì cho cam, nhớ lần trước ông đến núi Khấp Bàn tìm ông già kia thiết tha kì nghệ lại bị đám sói hoang kia đuổi theo vùn vùn ba ngày, rõ là...đám súc sinh ngoan cố!

Ông nuốt một ngụm nước bọt, bàn cờ tướng đã dọn xong, ông cười tủm tỉm nhìn bụng Dịch Cận Ninh:”Nếu ngươi cứ như vậy, đứa bé xảy ra chuyện gì ta sẽ không chịu trách nhiệm!”

Dịch Cận Ninh vừa nghe đến đứa bé liền phục hồi tinh thần.

“Su phụ, đứa bé có vấn đề gì sao?”

Thất thần đến cảnh giới như vậy, thánh thủ Diệp Cốc phục rồi.

“Ngươi là một văn bối, lão già ta gọi ngươi, sao ngươi lạnh nhạt vậy hả? Có phải ghét ta là lão già bỏ đi* nên không muốn quan tâm đến ta?”

* Chỗ này là tao lão đầu, tao ghĩa là bã rượu, mục nát, hỏng việc, bỏ đi, yếu ớt.

Thánh thủ Diệp Cốc nghiêm mặt, cố ý giả vờ đáng vẻ nghiêm khắc của người sư phụ, chọc cười Dịch Cận Ninh. Ngày thường trong ngõ nhỏ không người này không có chuyện gì làm đắm ra chỉ biết chơi cờ, cả ngày gọt giữa kỳ nghệ nhưng mãi cũng không tiến bộ lên. Nhìn đáng vẻ dè dặt cẩn trọng chà lau từng viên cờ là có thể thấy được ông là người yêu cờ.

Dịch Cận Ninh thu lại tâm tình, ngồi cạnh bàn cờ, lần đầu nghiêm túc đánh cờ với lão nhân gia. Nàng phát hiện nước cờ của ông lão này đều đi theo con đường quá khích, tuy ra cờ không theo lẽ thường nhưng chung quy có thể ở một khác cuối cùng xoay chuyển cân khôn, chuyển bại thành thắng.

Trên bàn cờ quân cờ trắng đen đã giằng co nhiều hồi, Dịch Cận Ninh vẫn không thể nào công phá thế cờ của lão nhân gia, thế này nàng mới không thể không thu lại tâm tư chơi đùa, nghiêm túc đánh cờ với ông.

Ông lão cười ngón ngón nhìn nàng chần chờ, đáng vẻ sâu mi thâm tỏa, nhắc nhở nàng:” Nên rat ay thì cứ rat ay, đi sai một bước thua cả ván cờ!”

Chợt trong mắt Dịch Cận Ninh sáng ngời, quân cờ trắng vững vàng hạ xuống, bàn tay trắng nõn vẫn đặt trên quân cờ, lộ ra nụ cười sâu không lường được.

“ Sư phụ, ngài thua rồi!” Nước cờ cuối cùng, rốt cuộc Dịch Cận Ninh cũng thấy hướng ra cờ của ông lão, thông qua nước cờ của một người có thể thấy được tính cách của người đó. Cách đi kiếm tầu thiên phong quanh co như này, không những đùa bỡn kẻ địch trong lòng bàn tay mà trong đó còn có khí chất vương giả và nhân nhả, tự tại, thoải mái.

Ông ấy...chính là một ông lão cổ quái thích “ không đi đường tầm thường”.

Mấy chữ “ không đi đường tầm thường” này là Lạc Tiểu Tiểu dạy nàng, cũng không biết hiện tại nàng và ca ca như thế nào rồi, nghe nói đến đại mặc. Tiểu quốc xa xôi bên kia khác xa trung nguyên, đến Nam Lăng cũng không thể không chế bọn họ, bởi nơi đó đất đá bão cát quá mức quý dị, không cần thận là bị cuồng phong cuốn đi, mất mạng.

“ Người ấy, lại ngăn người rồi!”

Ông lão cắt đứt Dịch Cận Ninh tập trung tinh thần suy nghĩ xa xăm, kéo nàng trở về thực tại. Lúc này Mạc Liễm Sâm cũng bước chân lao đảo trở lại, trên chân máu tươi đầm đìa.

“ A...A Sâm, chân của chàng?”

Dịch Cận Ninh hốt hoảng, A Sâm bị thương!

“ Việc nhỏ ấy mà, bị chó hoang cắn một cái mà thôi, đừng để ý.” Hắn nắm tay nàng, mới nửa ngày không gặp hắn đã nhớ nàng, trứng cỏ quá sâu rồi.

“ Đi lấy hòm thuốc đến giúp ta xử lý một chút là tốt rồi!” Hắn đau lòng giúp nàng lau nước mắt vương trên khóe mắt, dặn dò.

Ông lão thức thoi lách đi, đến giờ vợ chồng son liếc mắt đưa tình, ông cũng nên tránh đi mới tốt.

Dịch Cận Ninh cẩn thận giúp hắn xử lý vết thương, nước mắt rơi xuống từng giọt, từng giọt. Cả chân đều bị cắn đến huyết nhục mơ hồ, còn nói không có việc gì.

“ Rốt cuộc đó là nơi nào chứ, lấy thảo dược trở về lại bị thương thành dạng này, chó hoang đến chàng cũng không thêm trốn tránh, không biết thiếp sẽ đau lòng sao?”

Nàng vừa roi lệ vừa giúp hắn bôi thuốc, vẫn là không dùng được nước mắt nhoe nhoẹt lại thêm lải nhải, lảm nhảm, Mạc Liễm Sâm hạnh phúc lắng nghe, vừa nheo tai mình xin lỗi, vừa không ngừng an ủi lau nước mắt cho nàng: “Được rồi, đừng khóc, khóc nữa liền ảnh hưởng đến cục cưng.”

“Ừ nhỉ!” Dịch Cận Ninh vội lau nước mắt, nhếch khóe miệng cười.

Vì dòi lệt chú ý của nàng, Mạc Liễm Sâm liền thuận miệng hỏi: “Nàng đã đặt tên cho cục cưng là gì chưa?”

Vừa hỏi liền hỏi đến Dịch Cận Ninh, liên tục ba ngày nàng không ngủ ngon giấc vì nghĩ ra một cái tên hay cho cục cưng, quá mức giày vò Mạc Liễm Sâm.

Ba ngày sau cuối cùng nàng cũng đắc ý chạy tới nói cho Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, thiếp nghĩ ra rồi!”

“Nói đi, nhìn nàng vui vẻ kia!”

Hắn cũng thật muốn biết Dịch Cận Ninh là đại tài nữ sẽ đưa ra cái tên hay ho gì, hắn nghĩ nhất định là một cái tên văn nhả rất khác biệt. Nào ngờ...

“Thiếp đã nghĩ xong rồi, con gái gọi là Mạc Ninh, con trai là Mạc Cẩn!”

Thấy Mạc Liễm Sâm mặt khó mà tin được, Dịch Cận Ninh sung sướng nói: “Nếu không thì thêm một chữ, con gái là Mạc Liễm Ninh, con trai là Mạc Cẩn Sâm!”

“Như vậy không tốt sao, có tên hai ta, ôi chào, này, này, A Sâm...”

Mạc Liễm Sâm bị nàng làm cho không biết nói gì cho phải, họ này lại thêm tên Ninh Ninh và tên của mình làm tên cho đứa bé thực quái dị.

Mạc Ninh, không yên đâu*! Sao cứ có cảm giác bọn họ sắp gặp tai vạ đến nơi rồi?

Mạc Cần, chớ vào sao*! Chẳng lẽ Ninh Ninh không tiếp tục để hấn vào phòng nàng nữa?

*Mạc (莫) là đừng, không, chớ, Ninh (宁) là yên tĩnh, Cần (谨) là cẩn thận, dè dặt, coi chừng, thận trọng. Minh cũng không biết sao Mạc Cần tác giả lại để là chớ vào nữa, trong convert là “mạc cần, mạc tiến!” (莫谨, 莫进啊)

Mạc Liễm Ninh, đừng yêu Ninh Ninh?*

Mạc Cần Sâm, đây là bảo hấn không cần cần thận?

Ôi cái tên này... “Không được, không tốt!”

Hắn sốt ruột liền bật thốt ra, quay đầu thì thấy Dịch Cần Ninh đen mặt đang trừng mắt nhìn hấn, nhất thời tức giận.

“Hay, hay lắm, tên rất hay!”

Hai người đang thương lượng xem nên đặt tên cho đứa bé là gì, trong đồng cũi bên kia có một bóng người không biết đang lén lút cái gì, bỗng nhiên... rắc một tiếng, người nọ đập phải cành cây khô.

“Ai ở đó?”

Tình cảnh giác của Dịch Cần Ninh cực cao, tai vừa động liền phát hiện nơi phát ra động tĩnh, nàng vừa nói hai chân liền cách mặt đất, kinh thân bay lên lại bị Mạc Liễm Sâm kéo chân sau một cái, sém nữa ngã xuống lại bị ôm vào một vòng ôm ấm áp.

Người trốn sau đồng cũi thấy vậy lập tức hai chân bỏ chạy, lúc này còn không chạy thì đợi đến khi nào?

Sau khi Ninh Ninh mang thai, tâm tính liền thay đổi, trở nên hơi... hoạt bát rồi. Mạc Liễm Sâm vỗ cái bụng nhỏ của nàng: “Nàng nhảy thử lần nữa xem nào, con ta còn nhỏ, sao nàng có thể làm vậy với nó?”

Dịch Cần Ninh không nói gì, tai dựng thẳng, nàng quay đầu hốt hoảng: “A, chạy rồi!”

Mạc Liễm Sâm sắp xếp xong dịch Cần Ninh, đỡ nàng ngồi xuống rồi mới để khí đuổi theo tên ghen lén đã sớm chạy ra khỏi ngõ. Hắn túm chặt cổ áo người nọ, dắt về tới cạnh Dịch Cần Ninh, vứt người nọ xuống đất.

“Nói, vì sao nghe trộm chúng ta nói chuyện?”

Người này rất có khả năng tai mắt của Mạc Liễm Kỳ hoặc Mạc Dật Hiên, truy tung cũng nên đến tróc nã bọn họ rồi. Nghĩ đến truy bắt và đào vong sau này, Dịch Cần Ninh liền cảm thấy da đầu tê dại, thế thì bảo con trai nàng sao có thể yên tâm lớn lên trong bụng nàng chứ? Không được, nàng còn có thể chịu đựng nhưng con trai nàng không thể để người khác bắt nạt.

Trong mắt chợt lóe lên, hàng quang xuất hiện, nàng tức giận nhìn chăm chăm người nọ, chờ hấn nói ra nguyên nhân!

Người nọ run run quỳ trên đất dập đầu: “Cô nãi nãi tha mạng, hảo hán tha mạng! Ta là người ở ngay sát bên, vừa rồi vào thành chọn mua vải thì thấy... thấy bố cáo treo giải thưởng tróc nã gian tế Nam Lân quốc, nói là người có công báo được... được năm trăm lượng hoàng kim. Tiểu nhân... tiểu nhân lớn như vậy cũng chưa từng thấy nhiều tiền đến thế, tiểu nhân...”

Hiểu rồi, người này tham tiền đến mức này thì ra là thấy ảnh nửa người trên bố cáo của hai người họ, lại thấy người ở đây hơi quen mắt liền đi xem kết quả, không ngờ bản thân lại bị tóm trước.

Nàng và Mạc Liễm Sâm liếc nhau, hỏi tiếp: “Người còn biết gì nữa, thành thực khai báo.”

Cả người tên đó run lên, ngẩng đầu thoáng nhìn qua Mạc Liễm Sâm như hung thần ác sát bên cạnh, đầu lại nhanh chóng cúi thấp xuống, nếu người này giết người diệt khẩu hấn liền toi đời. Mẹ già trong nhà sinh bên còn chờ hấn lấy tiền trở về cứu mạng.

“Thật sự tiểu nhân không biết gì hết, tiểu nhân chỉ nhìn thấy bên cạnh bố cáo này còn một bố cái khác chém đầu, hình như tên Dịch Trường Hoa, nghe nói là thừa tướng đương triều, thông đồng gian... tế...” Hắn hơi dừng lại, hạ thấp giọng: “Thông đồng gian tế bán nước, canh ba trưa mai cách công thành rầm rộ chém đầu trước công chúng!”

Chém đồng trước công chúng? Mạc Liễm Sâm vô ý thức xem phản ứng của Dịch Cần Ninh, lại thấy mặt mày nàng bình tĩnh như không hề quan tâm đến sống chết của Dịch Trường Hoa, mày đẹp chán hấn chau lại. Biểu hiện này của Ninh Ninh quá mức kỳ quái, hình như đây... không phải phản ứng Ninh Ninh nên có!

Tay nâng lên còn chưa hạ xuống, Dịch Cần Ninh đã lên tiếng ngăn lại.

Người này vô tội, hấn vẫn chưa làm ra tổn thương thực sự cho họ, vẫn là không cần lạm sát kẻ vô tội, coi như là... tích đức cho con cái đi.

“Thả hấn đi!”

Dịch Cận Ninh thở dài một hơi, mơ hồ nhìn thấy khói bốc lên phía xa.

Người nọ lão đảo nửa bò nửa đi rời khỏi tầm nhìn của nàng: “Có phải thiếu rất xấu xa không? Ông ấy nuôi dưỡng thiếp mười sáu năm, thiếp lại...”

Mạc Liễm Sâm ôm nàng vào lòng, suy nghĩ xem gọi các anh em kết nghĩa ở phân đàn khác hỗ trợ nghĩ cách cứu viện có bao nhiêu cơ hội.

Hoảng một tiếng, Dịch Cận Ninh bị dọa sợ đứng phắt dậy từ trong lòng Mạc Liễm Sâm, một phát đẩy ngã hàng rào sắt. Trong tay A Trúc cầm thanh kiếm xuất hiện rõ ràng trước mắt bọn họ.

Dịch Cận Ninh tròn mắt nhìn hấn, hôm nay rõ lắm chuyện lạ, nàng bị dọa đến vài lần. Nàng sợ bụng nhỏ, vừa muốn mở miệng dạy dỗ A Trúc sau này đứng có nôn nóng đá loạn chém loạn của nhà người ta nữa, thì bóng dáng hồng huyết nữ đã mờ mắt nàng.

Tiểu Đào gắng gượng bụng bầu hơn ba tháng đi tới từ phía sau A Trúc, ôm cổ Dịch Cận Ninh: “Tiểu thư, em nhớ người muốn chết, nếu A Trúc không đưa em đi tìm người em sẽ sốt ruột chết mất!”

“Đừng khóc, cảm xúc của phụ nữ có thai không tốt sẽ ảnh hưởng đến thai nhi!” Dịch Cận Ninh dừng lời Mạc Liễm Sâm và thánh thủ Diệp Cốc đẩy nàng r ngăn chặn nước mắt của Tiểu Đào, nhìn hai bên một chút, nghi hoặc hỏi: “Nô Nhi đâu?”

“Ở trong này!”

Nô Nhi ngồi trên một thân cây trong số ba gốc liễu trong viện, trong tay cầm một miếng điểm tâm ăn đến vui vẻ, nghe Dịch Cận Ninh gọi nàng vội vươn một bàn tay ra chào hỏi.

“Ôi, con nhóc này...”

Dịch Cận Ninh bĩu môi: “Còn không mau xuống cho ta nhìn người?”

Cũng đã hơn một tháng, hình như Nô Nhi cao hơn không ít, cảm bắt đầu đầy lên, mặt mày nhiều hơn ý vị thành thực.

“Tiểu thư, em rất ngoan, mỗi ngày đều chăm sóc Tiểu Đào tỷ!” Nô Nhi nhảy lên đi tới, ôm lấy eo nhỏ của Dịch Cận Ninh: “Nô Nhi cũng nhớ người!”

Chủ tớ ba người khóc to, ôm thành một đồng, tựa như chia ly đã lâu, trong đó có hương vị sinh ly tử biệt, Mạc Liễm Sâm nhìn mà nhủ này.

“Được rồi, đừng khóc, chúng ta mau nghĩ xem có cách nào cứu Dịch Trường Hoa không đi!”

Mạc Liễm Sâm kéo ghế đỡ Dịch Cận Ninh ngồi xuống, Tiểu Đào cũng bị hấn đỡ ngồi xuống. Dịch Cận Ninh cảm kích hấn một cái, đoạn nói: “Chuyện Dịch Trường Hoa, chúng ta... không cần xen vào!”

“Chủ tử!”

Tiếng A Trúc vọng đến, hấn tiến lên một bước, nghiêm túc xem xét Dịch Cận Ninh.

“Dịch Trường Hoa đã chết, đêm hôm kia đã dùng thất lưng treo cổ tự tử rồi! Mạc Liễm Kỳ dán bố cáo là muốn để các người xuất hiện, làm một vở bắt ba ba trong rọ*!”

*Bắt ba ba trong rọ (翁中捉鳖): So sánh dễ dàng bắt giữ được đối tượng đã nằm trong lòng bàn tay.

Tâm tư MẠC Liễm Kỳ quả nhiên độc ác, Dịch Trường Hoa đã chết lâu vậy rồi mà hấn còn lấy ra để giả vờ giả vịt. Nếu không phải A Trúc lẫn người đám cấm vệ quân, chỉ sợ đêm nay bọn họ sẽ đi cướp ngục rồi.

“Không đúng!”

Bỗng nhiên Dịch Cận Ninh đứng lên, nàng nghĩ tới một chuyện.

“Có chuyện gì?”

Mạc Liễm Sâm nửa đùa nửa thật hỏi: “Chớ không phải nương tử nghi ngờ Dịch Trường Hoa giả chết đấy chứ?”

Tuy Dịch Trường Hoa yêu thương Dịch Cận Ninh nhưng lúc ấy đã muộn, nhưng hấn ông sẽ không vì lợi ích bản thân mà bán đứng Ninh Ninh mới đúng, lần trước trong hoàng cung lúc chỉ ra và xác nhận Mạc Liễm Sâm ông ấy đã đưa ra lựa chọn.

Nếu Dịch Trường Hoa giả chết, vậy rất có khả năng là quỷ kế của Mạc Liễm Kỳ hoặc Mạc Dật Hiên. Cấm vệ quân đã sớm bị thay đổi, huynh đệ A Trúc sắp xếp vào có lẽ đã bị hoại nghi cũng không biết chừng.

Dịch Cẩn Ninh rất tò mò vì sao bọn họ không còn ở Hoàng cung uy hiếp Mạc Liễm Kỳ mà hắn vẫn muốn đuổi giết, vây diệt bọn họ. Nàng nghĩ sao liền hỏi vậy: “A Sâm, chàng nói xem vì sao Mạc Liễm Kỳ phải liều mạng đuổi giết, vây bắt chúng ta, chúng ta cũng không phiền hắn làm Hoàng đế nữa mà?”

A Trúc cũng chau mày, hắn là trợ thủ tốt nhất của Mạc Liễm Sâm, lại càng là huynh đệ tốt của hắn, gần đây lại không nhận được bất cứ tin tức gì từ trong hoàng cung.

“Có nguyên nhân!”

Mạc Liễm Sâm thở dài một tiếng, đưa lưng về phía bọn họ, mặt trời chiều đã ngã về Tây, ánh nắng tàn chiếu lên người hắn, làm thân hình cao to của hắn càng nổi bật về tuần dật, khiến người ta có cảm giác thâm trầm không giống lúc trước.

Gọi người đi đến sau lưng hắn, ôm eo hắn, dán mặt lên lưng hắn.

“A Sâm, có phải phụ hoàng nói gì với chàng không?”

Nàng gần như có thể khẳng định, nhất định tiên đế đã đưa di chiếu gì đó cho Mạc Liễm Sâm. Trước khi đi Nam bộ mấy ngày, mỗi ngày phụ hoàng đều triệu A Sâm vào thư phòng nghị sự, nếu nàng đoán không nhầm thì là ông dự cảm được điều gì, muốn giao lại di ngôn.

Mạc Liễm Sâm xoay người lại, nhìn mọi người: “Trong tay ta có một di chiếu của tiên đế, là thánh chỉ trước khi xuôi Nam.”

Di chiếu của tân đế, là chiếu thư truyền ngôi ư?

A Trúc cũng đoán vậy, tiên đế yêu thương mẫu phi của Mạc Liễm Sâm thế, ắt sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho hắn.

“Vậy chàng định làm như thế nào?”

Trong lòng Dịch Cẩn Ninh chờ mong, lại có lo lắng. Nàng không hi vọng Mạc Liễm Sâm bị cuốn vào tranh chấp triều đình, cũng không nghĩ tới những tháng ngày lang bạt kỳ hồ. Vì đứa con

Nàng sờ bụng mình, Tiểu Đào tinh mắt phát hiện động tác lơ đãng của tiểu thư, vui mừng nói: “Tiểu thư, người, người có rồi sao?”

“Ừ, hơn một tháng rồi!”

Về mặt Dịch Cẩn Ninh hạnh phúc, đó là niềm vui sướng của người làm mẹ, cái gì cũng không quan trọng bằng đứa con của nàng, nàng, không cho phép bất cứ thứ gì làm tổn thương đến con của nàng. Kiep sống đào vong tự nhiên thú vị, nếu là trước khi nàng không phát hiện bản thân mang thai, nàng tuyệt sẽ không oán giận một câu. Nhưng hôm nay, đứa bé này chính là cả bầu trời của nàng vì đứa nhỏ nàng sẽ bảo vệ bản thân chu toàn.

“Còn có...”

Mạc Liễm Sâm chưa nói dứt lời đã nhìn vợ mình một cái.

“Trước khi phụ hoàng mất đã đưa cho ta một chiếc chìa khóa, bảo đảm cuối cùng của Tây Việt, đây có số của cái... có thể điên đảo thiên hạ.”

Trong tay A Sâm có một lượng tài phú không lồ tiên hoàng lưu lại, bằng không lấy tình huống sung sướng như này, chống đỡ không đến vài năm. Hiểu rõ nguyên nhân Mạc Liễm Kỳ đuổi giết bọn họ, Dịch Cẩn Ninh nghĩ bụng quả nhiên là nói chuyện tiền bạc làm tổn hại cảm tình. Nói chuyện tiền bạc làm tổn hại cảm tình cũng là câu nói của Lạc Tiểu Tiểu, rất mới mẻ, cũng rất sâu sắc, độc đáo.

“Khoản tiền này có bao nhiêu người biết?”

Dịch Cẩn Ninh cảm thấy chuyện quan trọng như này Mạc Thăng Các sẽ không nói cho người khác biết mới phải, huống chi tài phú này là chò Tây Việt lâm vào nguy hiểm mới dùng gấp.

“Người biết được không nhiều lắm, chỉ có Dương công công...”

Hiện tại Dương công công đã bị giết, biết chuyện bảo tàng chìa khóa chỉ có độc Mạc Liễm Kỳ.

Thực ra số của cái này được che giấu rất kỹ, nếu luôn không khởi động nó thì sẽ không có ai phát hiện. Chỉ là gần đây quốc khổ eo hẹp, Mạc Thăng Các mang theo Dương công công lấy một ít ra. Quốc khổ vốn eo hẹp lại nhất thời giảm bớt, mặc cho là ai cũng đến cảm thấy dị thường, thế này mới khiến Mạc Liễm Kỳ hoài nghi.

“Chúng ta, phải làm sao bây giờ?”

Dịch Cẩn Ninh thật muốn biết tiếp đây Mạc Liễm Sâm muốn phiêu bạt giang hồ hay trở về triều chính, đoạt lại chính quyền thuộc về bản thân.

Mạc Liễm Kỳ trị quốc rập khuôn, chính là kẻ xấu. Tương lai không biết dân chúng sẽ hưởng sẽ đi về đâu. Chủ yếu là đứa bé của nàng không thể trôi qua những ngày lang bạt kỳ hồ, còn có Tiểu Đào.

Nàng nhìn bụng bầu lộ rõ của Tiểu Đào, lại sờ bụng mình. Mạc Liễm Sâm bỗng chốc nhìn ra quyết định của nàng. Ninh Ninh hy vọng mình đoạt lại ngôi vị hoàng đế, trải qua cuộc sống yên ổn.

“Ta phải trở về, đoạt lại ngôi vị hoàng đế, để nàng làm mẫu nghi thiên hạ!”

Mạc Liễm Sâm trịnh trọng tuyên bố, phảng phất như một khắc này đã đến.

“Còn có con của chúng ta nữa!” Dịch Cận Ninh hưng phấn bổ sung thêm một câu.

A Trúc cũng đứng về phía Mạc Liễm Sâm, chỉ cần chủ tử muốn hẳn đều sẽ bất chấp tất cả, giúp hắn đạt được. Từ năm tám tuổi bắt đầu hẳn đã một mực đi theo Mạc Liễm Sâm, đến khi chết đi.

“Khụ khụ...”

Thánh thủ Diệp Cốc đi từ trong ra, chòm râu hoa râm bay lượn ngổn ngang trong gió, một thân bạch y của ông lúc này bỗng nhiên không tôn lên được dáng vẻ của ông. Dịch Cận Ninh cảm giác ông như già đi mấy tuổi, lưng ọ ọ còng, trên dung nhan già nua chẳng biết lúc nào lại có thêm mấy vết đốm.

Thánh thủ Diệp Cốc cả đời không cưới xin là vì bà ngoại của A Sâm, mẫu thân của Lạc phi. Chuyện này cũng là hôm qua chơi cờ với ông nghe ông kể, lúc ông trẻ tuổi vốn là công tử phong lưu, lại bởi vì mẫu thân của Lạc phi mà buông tha cho theo đuổi của bản thân, từ đó mai danh ẩn tích bắt đầu cuộc sống ẩn cư. Một tay ánh cờ quái cũng là bà ấy dạy, chỉ là sau này vì Mạc Liễm Sâm mà tái xuất giang hồ,

Không sai, hẳn chính là ràng buộc duy nhất của ông, hiện nay hẳn phải đi đối mặt với mưa gió, thánh thủ Diệp Cốc khó tránh khỏi xót xa. Bước chân ông tiêu điều thu dọn bàn cờ, rồi lại run rẩy vào phòng.

“Lão...”

Mãi đến khi ông vào phòng, bên tai Dịch Cận Ninh vẫn văng vẳng tiếng thở dài lại như một chữ, một câu nói bất đắc dĩ. Mạc Liễm Sâm làm bạn với ông mười năm, ông đã coi hắn như con trai mà đối xử, có lẽ hẳn là cháu trai cũng không đủ.

Bầu không khí chưa xót mà tốt đẹp còn chưa tiêu tán, bên ngoài đã có tiếng vang nhao nhao ầm ĩ.

“Mở cửa, mở cửa!”

Một đội quan binh thô bạo đập cửa, bỗng chốc phá nát cánh cửa gỗ của thánh thủ Diệp Cốc.

Quan binh! Trong mắt Mạc Liễm Sâm lóe ánh sáng lạnh, người kia vẫn bán đứng họ!

Nghe tiếng bước chân hỗn độn và tiếng vó ngựa, người tới không dưới một vạn.

Dịch Cận Ninh căng thẳng nhìn bụng Tiểu Đào, chẳng may Tiểu Đào bị va chạm thì nguy. Thánh thủ Diệp Cốc nói với nàng không chỉ một lần, đứa bé lúc ba tháng là nguy hiểm nhất, cũng dễ sinh non nhất. Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có thể sẽ một xác hai mạng. Không được, nàng phải bảo vệ Tiểu Đào.

Bảo vệ Tiểu Đào ở bên người, Nô Nhi cũng không biết tự lúc nào đã chạy lại, bảo vệ hai người sau lưng. Lúc này chỉ tó ba người rúc lại vào một chỗ, Dịch Cận Ninh nhanh chóng trấn định lại.

Nàng nhìn thoáng qua đường ra có thể chạy trốn chung quanh, phát hiện hậu viện có một cửa hông nhỏ, nàng toan kéo Tiểu Đào chạy về phía đó thì bị Mạc Liễm Sâm một phát giữ chặt.

“Đừng đi, chỗ đó có phục binh!”

A Trúc dùng người mình chặn cửa, lúc này thánh thủ Diệp Cốc cũng đi ra. Ông không hoảng hốt, không vội vàng, nói với Mạc Liễm Sâm “Vào nhà, dưới tấm ván gỗ thứ ba trong phòng ta chính là thông đạo, chạy thẳng đến mật thất dưới đất, cũng thông đến hoàng cung.”

Đúng rồi, trước kia sư phụ từng nói với hắn “thỏ khôn có ba hang”, sao hề liên quan đến chuyện của Ninh Ninh hẳn liền khẩn trương quên mất.

Vỗ đầu một cái, hẳn dắt ba nữ nhân đi vào phòng sư phụ. Sư phụ và A Trúc ở ngoài hẳn có thể chống đỡ một lúc.

Nghìn cân treo sợi tóc, cửa bị phá vỡ, A Trúc lui về sau một bước, nhẹ nhàng nhảy lên nó cnhà. Ngoài phong đã bị vây quanh kín mít, hắn nheo mắt nhìn đầu tiên và đầu hoá chỉ chít bên dưới đồng loạt nhắm vào căn phòng này, hẳn lo lắng liếc thánh thủ Diệp Cốc một cái.

“Mau, đi vào!”

Dùng kiếm này tấm ván gỗ thứ ba lên, Mạc Liễm Sâm để Nô Nhi xuống trước, sau đó là Dịch Cận Ninh rồi đến Tiểu Đào, Sau khi chủ tó mấy người đi xuống hẳn mới nhảy xuống, thuận tay để nguyên tấm ván gỗ về dáng vẻ cũ, còn khoá lại dưới mặt đất, dùng gạch đá đã chuẩn bị trước chặn lại.

“Quan gia, có chuyện gì vậy?”

Thánh thủ Điệp Cốc còng lưng xuống, giọng nói già nua truyền vào tai A Trúc, hần phi thân xuống dưới đỡ ông, trách cứ: “Cha, người đã một bó tuổi rồi còn ra đây lắc lư làm gì? Mau vào trong phòng nằm lên giường đi!”

Trước kia đi theo Mạc Liễm Sâm, A Trúc cũng rất am hiểu diễn trò, cho nên ông vừa nói chuyện hần liền ý thức được lão nhân gia muốn làm gì, bèn phối hợp diễn trò.

Đầu lĩnh quan binh liếc A Trúc một cái, là một người giỏi giang trong đó, hần âm trầm hỏi: “Vì sao vừa rồi không mở cửa?”

“Quan gia ngài nguôi giận, gia phụ già nua nên tai không tốt, chẳng phải ông ấy dang ra ngoài mở cửa cho ngài đó sao!”

A Trúc cười vui vẻ, đỡ lão nhân gia ngồi xuống một bên.

Đầu lĩnh quan binh liếc A Trúc một cái sau đó đảo mắt qua khắp nơi, bàn tay to vung lên: “Lục soát cho ta!”

“Vì sao vừa rồi người không mở cửa?” Hần giờ roi trng tay lên, muốn đánh vào người A Trúc.

A Trúc như không nghe thấy hần nói, dư quang nơi khoé mắt lướt qua, thấy một người nom nớp lo sợ đứng một bên. Hần là ai? Mắt thấy roi của quan binh sắp qua đây, hần vội nâng tay hơi nague lại: “Quan gia, không biết tiểu nhân đắc tội ngài chỗ nào?”

“Người bị đắc à?” Quan binh giận dữ: “Gia hỏi người đây?”

Lại thấy A Trúc vẫn cười híp mắt nhìn mình, chẳng lẽ đây là đồ ngu à? Hoặc giả... hần không sợ mình?

Đầu lĩnh quan binh then quá hoá giận, lại giờ roi lên, lão đầu vội kéo tay hần, sức lực như rất nhu nhược nhưng lại như mang theo sự mạnh mẽ.

Lão nhân gia đoạt lấy roi trong tay hần, lại run run trả lại roi cho hần: “Quan gia, xin ngài bớt giận, già này sắp chết rồi, ngài liền vì nhất mạch đơn truyền của ta buông tha chúng ta. Tiểu khuyến từ khi ra đời đã là kẻ điếc, hần không nghe được tiếng gì, mong quan gia giúp đỡ, đừng chấp nhặt với hần.”

Thủ pháp của ông lão không lấy gì là cao minh nhưng có thể đoạt roi của hần, đầu lĩnh quan binh giật mình. Nhưng nghĩ tới con trai ông có một thân bản lĩnh thì thủ đoạn lão từ cũng là nói phải.

“Đúng là đồ điếc, vậy sao vừa rồi ta hỏi hần lại trả lời được?” Kẻ điếc có võ công cao cường, cũng không phải hần có thể ngăn cản được. Suy nghĩ một chốc, hần lại nói: “Là kẻ điếc thì sao võ công lại cao như vậy? Chẳng lẽ các người cũng là phản tặc?”

“Quan gia, tiểu nhi biết chút môi ngữ...” Eo ông lão lại cong thêm mấy phần.

Thủ lĩnh quan binh khinh miệt nhìn hần một cái, lúc này một tiểu binh báo lại: “Đầu lĩnh, đã lục soát toàn bộ, không phát hiện gì bên trong!”

Một đám quan binh đã lục soát toàn bộ gian nhà một lần nhưng không phát hiện nhân vật và dấu vết khả nghi gì.

Đầu lĩnh quan binh nghi hoặc nhìn người đứng ở một bên, ánh mắt sắc bén đảo qua, người nọ sợ sợ tới mức chân mềm nhũn, quỳ trên đất dập đầu: “Quan lão gia tha mạng, tiểu nhân thật sự thấy họ, là hai vợ chồng, nam tuần tú, nữ thủy linh, là nhân vật giống hệt thần tiên, lúc tiểu nhân nhìn coi còn bị bắt...”

“Đồ ngu xuẩn!” Người nọ chưa nói dứt miệng đã bị quát một roi hung ác. Không cần phải nói, hai người này nhất định là vợ chồng Thanh Vương, người kia phát hiện hai canh giờ trước, phòng chừng đã sớm chạy thoát rồi.

Hần hung ác trừng mắt người kia, quát chói tai: “Còn không mau cút đi?”

“Đại nhân, tiểu nhân... tiền thưởng của tiểu nhân đâu?” Tuy sợ hãi nhưng vẫn muốn lấy tiền thưởng, mẹ già nhà hần còn chờ tiền chữa bệnh.

“Người còn muốn tiền thưởng sao? Người chạy mất rồi!”

Hần giờ roi lên, lại là một cái quát hung ác, A Trúc và thánh thủ Điệp Cốc đều thờ ơ lạnh nhạt. Người tham tiền như vậy, chết cũng không đáng tiếc, chủ tử đã thả hần hần còn biết ơn báo đáp lại còn muốn tiền tài bất nghĩa.

Người kia run run ngã xuống, nhưng vẫn chưa đi ra ngoài.

Phập! Là âm thanh kiếm sắc đâm vào da thịt.

Sau lưng người kia cắm một thanh kiếm, cầm thẳng tới chuôi kiếm, nằm sáo trên đất không nhúc nhích, hiển nhiên đã chết.

Tay thánh thủ Điệp Cốc hơi run rẩy, chỉ vào người nọ run run không nói thành lời.

A Trúc chán ghét liếc mắt qua chỗ khác, thuận tiện giúp ông lão che mắt: “Cha, người lớn tuổi vẫn là đừng nhìn mấy thứ máu me này, con trai đồng ý với người, sau này không ra ngoài giết người nữa!”

Quan binh này như bắt được cái gì, nghiêng đầu nói: “Giết người?”

“Quan gia, con ta chỉ là sát thủ nhỏ nhỏ, cái gì nó cũng không hiểu, ngài chớ trách!”

Ông lão cuống quýt đứng dậy, bắt được ánh sáng trong mắt tên đầu lĩnh. A Trúc cúi đầu thu lại sắc sảo, khoe miệng mang theo ý cười khó thấy. Trúng chiêu rồi!

A Trúc đang âm thầm giúp Mạc Liễm Sâm làm việc, không ai thấy hắn thường qua lại cùng Mạc Liễm Sâm. Nếu hắn có thể trà trộn vào đội ngũ quan binh trước, nói không chừng có thể giúp gì đó cho Mạc Liễm Sâm.

Quan binh này hí hóp nhìn hắn một lúc mới dõ nói: “Một thân bản lĩnh của ngươi làm sát thủ rất không đáng giá, đồng ý theo ta tiến cung làm quan lớn không?”

Làm quan lớn? Trong lòng A Trúc hơi khinh thường hắn, lờm huân chương nhỏ trên quan phục của hắn một cái. Đến bản thân chỉ là một thị vệ nhỏ đeo đao hành tẩu mà muốn cho hắn là quan ư? Đúng là trò hề!

Nhưng hắn cần gặt gặt đầu, coi như đồng ý lời của hắn.

Đầu lĩnh quan binh nói: “Thu đội, hồi cung!”

Sau đó dẫn mọi người rời đi, ông lão còn ở trong viện dùng thanh âm già nua vô lực hô: “Con trai à, ngươi nhất định phải cố gắng, trở về làm rạng rỡ tổ tông!”

Một đám quan binh suýt bị lời này làm vui vẻ đến cười rớt răng hàm.

Đám người Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh ra khỏi mật đạo, nhìn thánh thủ Diệp Cốc ngồi ở đằng kia không rên một tiếng, trêu ghẹo: “Su phụ, lão nhân gia ngài bị dọa sợ đấy à?”

“Không bị quan binh làm sợ cũng bị các ngươi làm sợ!”

Ông lão thờ phỉ phỉ chấp tay vào phòng, một thân cô đơn.

“Tiếp theo chúng ta làm như thế nào?” Dịch Cẩn Ninh nhìn thi thể ngã ở cửa, vẻ mặt lạnh lùng.

“Tiểu Đào vẫn là ở lại đây dưỡng thai đi, Nô Nhi chăm sóc nàng cho tiện, Về phần nàng...” Mạc Liễm Sâm vuốt cằm, suy nghĩ trước đến tông đàn La Thành tìm các huynh đệ khác hỗ trợ, nhưng lời nói ra lại là: “Về là để ta chăm sóc đi, nếu nàng không ở bên người ta, ta có mà đi vào giấc ngủ!”

Dịch Cẩn Ninh đuổi theo hắn, âm ỉ cãi nhau vào phòng: “A Sâm chàng giỏi lắm, abút nạt thiếp đúng không?”

Tiểu Đào và Nô Nhi rất bất đắc dĩ nhìn nhau: “chúng ta bị bỏ rơi rồi!”

Thời cuộc này các nàng cũng hiểu đúng mực, không thể làm phiền đến tiểu thư và cô gia.

Sáng sớm hôm sau, Dịch Cẩn Ninh thu dọn xong bọc đồ, toàn bộ đều bị Mạc Liễm Sâm giằng lấy đeo lên lưng. Thánh thủ Diệp Cốc lệ già tung hoành, có vợ quên sự phụ, nhận phải đồ đệ bất hiểu rồi!

Lúc đi đến một sườn núi tên Vong Tinh, một đám người thổi bụi mù cuốn cuộn rong ruổi qua, Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm bị bụi đất bay lên trở nên không thể không giơ tay lên che. Lực chú ý của hai người đều đặt trên việc ngăn chặn bụi đất, không chú ý một người trên lưng ngựa lộ nụ cười giảo hoạt.

“A!”

Chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, Mạc Liễm Sâm nghe thấy tiếng hét kinh hãi của Dịch Cẩn Ninh, sau đó liền không thấy bóng dáng nàng đâu, đội nhân mã kia cũng không thấy tung tích đâu nữa.

“Ninh Ninh...”

Hắn cảm thấy hoảng hốt, Ninh Ninh bị cướp đi rồi!

Đám người này... có lai lịch như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: Bị buộc thành thân

Mạc Liễm Sâm cúi người nhìn vết vó ngựa, cẩn thận nghiên cứu hướng đi của vó ngựa này. Con đường này là con đường duy nhất thông đến La Thành, độ dày và vật liệu chế tạo móng ngựa sắt đều là La Thành sản xuất, vết móng ngựa có ghi tên La Thành. Xem ra, Ninh Ninh bị bắt đến La Thành rồi.

Hắn hít sâu một hơi, nói với bản thân nhất Ninh Ninh sẽ bình an, dù vì đũa nhó nàng cũng sẽ cố gắng bảo vệ bản thân. Mã tặc khôn kiếp, chờ hắn tìm được Ninh Ninh xem hắn có tha cho bọn chúng không.

Dưới chân nhẹ bằng, hắn dùng khinh công phi thân đi, hắn nhớ cách đó không xa có trấn nhỏ, nơi đó hắn có thể mua được một con khoái mã.

Dịch Cẩm Ninh bị bắt đi, trên cổ bị đánh một cái ngoan độc, hơn nữa gần đây nàng thích ngủ nên mê man cả một ngày, lúc nàng tỉnh lại đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Đây là đâu? Nàng nhớ đang cùng A Sâm ở trên một đường nhỏ, bị một đội nhân mã chạy qua hất đầy bụi lên thành ra khuôn mặt dính đầy bụi, bọn họ vừa giơ tay che thì bản thân đã bị bắt.

Chẳng lẽ là giấc cò sơn tặc?

Chân tay nàng đều bị trói lại, mình thì nằm nghiêng trên một chiếc giường lớn trải chăn gấm màn trướng tơ vàng.

Ngắm nhìn chung quanh, ánh mặt trời rực rỡ soi vào từ ngoài cửa sổ, đối diện giường là bàn trang điểm trong khuê nữ, phía trên bày đồ đạc cô gái trong khuê phòng thường dùng, cả căn phòng csó vẻ mộc mạc nhưng không mất tao nhã.

Đây là...

Nàng khó hiểu, chẳng phải bản thân bị mã tặc bắt cóc sao? Phòng này rõ ràng là khuê phòng của cô gái trong khuê phòng đại gia. Chẳng lẽ bản thân chết rồi, trọng sinh lần nữa?

Đang ngẫm nghĩ thì một thân hình nam tử cao lớn đẩy cửa tiến vào, trong tay cầm một vò nữ nhi hồng, dịch Cẩm Ninh không uống rượu nhưng nghe thấy mùi rượu này cũng biết nữ nhi hồng này vừa khéo là rượu ngon mười tám năm, hôm nay mới ra đất.

Nàng nhướn mày, cẩn thận đánh goá hán tử cao lớn trước mắt. Chỉ thấy hắn mày rậm, mắt to, mày kiếm chạm tóc mai. Khuôn mặt coi như cũng được, mỗi tội da hơi ngăm đen, thân hình trắng kiện tất nhiên không phải nói giỡn. Một thân hắc y càng tôn lên tuấn lãng cao ngất, cả người làm người ta có cảm giác thành thật, húc hậu. Nếu xem nhẹ giọng nói thô thanh thô khí của hắn thì đúng là một người không tệ.

“Cô nương, tại hạ là Lâm Ngạo Thiên, thủ hạ của ta bắt cô đến đây, ừm*... thật sự có lỗi, có chỗ nào thất lễ mong cô tha thứ!”

*Chỗ này là a này bị nấc, mình chả biết để sao nữa, để ách thì nghe sao ấy.

Hắn lắc lư, lay động đi về phía nàng, đặt bình rượu xuống bàn, đi lên, vươn tay về phía người nàng. Trong lòng Dịch Cẩm Ninh vang lên hồi chuông báo động mãnh liệt, người này chứ không phải say rượu loạn tính, muốn ăn nàng chứ?

Thấy Dịch Cẩm Ninh sợ hãi lui về phía sau, Lâm Ngạo Thiên cười to một tiếng, giọng nói nhu hoà hơn nhiều: “Cô nương đừng sợ, ta chỉ muốn giúp cô cởi sợi dây trên người thôi.”

Dáng dấp hắn khi cười lộ lên rất đẹp mắt, tuy hai mắt nhỏ nhưng sáng ngời có thần, vừa nom đã biết là người thông minh lanh lợi.

“Người là người phương nào?”

Dịch Cẩm Ninh vẫn cảnh giác lui về phía sau, hiện tại nàng là cá thịt trên dao người ta, không thể không cẩn thận. Chẳng may người này thật sự là tiểu tặc sắc đảm che trời, lúc này nàng bị trói chặt chân tay, khó mà ngăn cản được.

“Ta là Lâm Ngạo Thiên, chẳng phải vừa rồi đã giới thiệu đấy sao!”

Hắn đổi lại vẻ giọng cũ, cười tủm tỉm, hình như không thêm để ý ánh mắt lạnh lạnh và bài xích của nàng.

Nói cái gì vậy chứ, trả lời như không trả lời vậy. Đúng là... đến giọng nói cũng già vò, cất giấu giọng nói nghe hay như vậy làm cái gì không biết nữa ? Dịch Cẩm Ninh tức giận liếc mắt rất muốn cắn hắn một phát chết luôn.

“Ta hỏi là thân phận của ngươi!” Tay nàng nắm chặt trâm cài, chờ người nọ đi tới nàng liền đâm vào yết hầu của hắn, hắn là có thể một phát trúng đích.

Đầu tiên Lâm Ngạo Thiên sùng sốt, sau đó cười to: “ Cô nương thật là thú vị, lại dám hỏi thân phận tại hạ, cô không sợ biết rồi sẽ bị giết người diệt khẩu sao ?”

“Tình huống như bây giờ ngươi cảm thấy ta còn lựa chọn khác à?” Nàng động đậy tay, xoay người, giơ dây thừng trói tay cho hắn xem.

Vậy cũng phải, dẫn ai bị trói cũng sẽ cảnh giác đi ! Lâm Ngạo Thiên cười tự giễu, quyết định không giúp nàng cởi trói nữa. Nữ nhân này thú vị như vậy,

thả thì không chơi vui nữa.

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, hắn liền đứng thẳng lên, từ trên cao nhìn xuống nàng.

“Tự nhiên ta không muốn thả cô nữa rồi!” Hắn nói nhẹ hắng.

Dịch Cẩm Ninh thấy hắn bỗng có hành động như vậy, trong chớp lát không rõ hắn muốn làm gì, nhất thời hận không thể nội kinh của bản thân lớn một chút lập tức phá đứt dây thừng, cho người này một đao.

Kỳ thực Lâm Ngạo Thiên cũng không cảm thấy nhàm chán như vậy, năm nay hắn đã hai mươi lăm tuổi rồi, đám huynh đệ kêu giúp hắn cưới về một chị dâu, hôm qua hắn vừa trở về không lâu liền có mấy huynh đệ vào thành bắt một cô bé xinh đẹp đến cho hắn nói là hắn làm vợ, đều đã chuẩn bị tốt sinh lễ và hi đường, chỉ chờ tân lang tân nương bái thiên địa rồi vào động phòng là xong.

Hắn vốn tính toán thả nữ tử vô tội này, nói không chừng là một cô nương gia đình đài hoàng, là người tốt. Nhưng vừa rồi thấy nàng hung thần ác sát đối mặt với mình, lại còn không sợ hãi, hắn chợt cảm thấy hứng thú với nàng, nếu thật sự lấy nàng làm vợ cũng không hẳn không thể.

Dịch Cẩm Ninh chơi ra sức kéo dây thừng sau lưng, bỗng nhiên nàng vui vẻ hắn lên... dây thừa lỏng rồi!

Trên mặt lại không biểu hiện ra bao nhiêu biến hóa, vẫn lạnh lùng nói quanh co với hắn: “Ngươi nói, vừa rồi thật sự muốn thả ta?”

Nàng dò hỏi, tay càng nhanh hơn. Dây thừng lại lỏng ra một ít nàng sắp khôi phục được tự do rồi. Đến lúc đó.

Trông Lâm Ngạo Thiên cười đến một mặt tà mị trước mắt, nàng cũng cười quỷ quái, giọng nói mềm dẻo vô cùng tà mị: “Lâm Ngạo Thiên phải không, Ngạo Thiên ca ca, phiền huynh đến giúp người ta cởi dây thừng được không?”

Một chiều này trước kia nàng đã dùng với Chương Dân Giác, đáng tiếc không hề có tác dụng với Lâm Ngạo Thiên. Gương mặt hắn lạnh lùng, trong lòng lại hơi khinh thường. cô nương này rất không biết chừng mực ý tứ, ngay ban ngày ban mặt lại câu dẫn người.

Hắn ghét nhất là loại nữ tử dối trá ra vẻ này cho nên luôn trốn tránh thành thân, hôm nay gặp được rồi. Cả người hắn nổi đầy da gà, rất muốn lập tức kêu người đến thả nàng.

Lúc hắn còn chưa hô ra miệng, Dịch Cẩm Ninh bỗng nhảy lên. Dùng sức vịn cánh tay hắn, chân cũng cùng lúc chặn lại cổ hắn, muốn giam hắn dưới chân mình.

Ai biết tên này lại là người luyện võ, chỉ nghiêng người một cái liền quăng Dịch Cẩm Ninh xuống dưới.

Khụ khụ... kinh lực không đủ, tiểu đồ đệ gà mờ xuất sư cái gì cũng không hiểu, lần đầu ra tay bắt người lại có thể thất bại như vậy!

Dịch Cẩm Ninh oán hận đến dậm chân, đành dùng khinh công độ sức với hắn, lại nhanh chóng phát hiện bản thân lại không địch lại. Nàng không khỏi hoài nghi trước kia thắng Mặc Liễm Sâm có phải hắn nhường mình không?

Giằng co một lúc, Dịch Cẩm Ninh mệt đến thở hồng hộc, Lâm Ngạo Thiên cũng chơi hăng say. Giỏi lắm Lâm Ngạo Thiên, hắn đây là bắt nạt bản thân mình không bằng hắn ư?

Nàng cắn răng một cái, cùng hắn chơi trò mèo vờn chuột, đợi Lâm Ngạo Thiên thả lỏng cảnh giác. Trên tay nhắm tâm, thừa dịp Lâm Ngạo Thiên không để ý liền xoay tay đâm trâm đã chuẩn bị vào người hắn.

Phập!

“Cô...”

Một tay Lâm Ngạo Thiên ôm vết thương trên cổ, một tay chỉ vào Dịch Cẩm Ninh, muốn đi tới bắt Dịch Cẩm Ninh. Không ngờ, trước mắt bỗng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Chao ôi thật là đáng tiếc quá, không đâm trúng động mạch trên cổ rồi.

Dịch Cẩm Ninh nhìn cây trâm trong tay, cười đến một mặt đất ý. Thuốc mê trên trâm cái này là nàng đã chuẩn bị trước, chỉ sợ có ngày đột nhiên phát sinh sự có1thi2 có cái phòng thân, thế này Tiểu Đào và Nô Nhi mới nghĩ cách bôi thuốc lên Trâm cài.

Nàng cài trâm lên tóc lại, vừa mở cửa ra thì người ở ngoài đã dọa nàng nhảy dựng. Đây là... đại lao sao? Sao nhiều người canh giữ ở cửa như vậy?

Trong đám người này có mấy người còn cột nhũ, về mặt ái muội nhìn Dịch Cẩm Ninh.

Nhưng có người phát hiện không hợp lý.

“Nhị ca, đại ca bị ám toán rồi!”

Những người này tuôn ào vào trong nhà, còn nhân tiện khống chế nàng đưa nàng đi vào.

Người được kêu là Nhị ca nhìn vết máu trên cổ Lâm Ngạo Thiên, vết máu không biến thành màu đen, không có độc! Vừa rồi cô nương này sẽ không phải bị đại ca làm gì, rồi tự vệ lấy trâm đâm đại ca đấy chứ?

Nếu thực sự đại ca bị tính kế vậy cũng quá không đáng rồi!

“Tiểu Hầu, nhìn đại ca sao rồi!”

Hắn hung dữ nhìn chằm chằm Dịch Cận Ninh, nếu đại ca thực sự trúng độc, hắn tuyệt không tha cho nữ tử hại đại ca này.

Người được kêu là Tiểu Hầu Tử liền đi ra từ giữa đám người, dáng vẻ vô cùng khéo léo, nhìn đáng đáp tầm mười bảy mười tám tuổi. Dịch Cận Ninh thở dài một tiếng, nom người tên Tiểu Hầu Tử bắt mạch cho Lâm Ngạo Thiên.

Nghĩ bụng quả nhiên người cũng như tên!

Một người nhìn đại ca hôn mê bất tỉnh, hơi cắn môi, vươn tay túm chặt cổ nàng: “Nói, ngươi làm gì đại ca rồi?”

Người này chính là đại hán bắt nàng đi, cũng là hán tử người cao ngựa lớn, dáng vẻ vô cùng dũng mãnh, thoát nhìn thì lớn hơn Lâm Ngạo Thiên bốn năm tuổi.

“Lão Tam, đại ca không sao, xem kỹ rồi hắn nói!”

Nhị ca kia gọi lại người động thủ với Dịch Cận Ninh, hắn lập tức rút lại bàn tay đang bóp chặt cổ nàng. Hắn xì một tiếng khinh miệt, canh bên người nàng, trong mắt tràn đầy ánh sáng lạnh nhìn nàng chằm chằm. Giống như đại ca hắn có chuyện thật liền bóp chết nàng chôn cùng Lâm Ngạo Thiên.

Dịch Cận Ninh sắc vài cái, ôm cổ không ngừng ho khan.

Những người này có lai lịch gì, đây là chỗ nào? Sao bọn họ đều ăn mặc quái dị như vậy? Nhưng đám người này nói nghĩa khí, ít nhất quan tâm đến tình nghĩa huynh đệ, không như Mạc Liễm Kỳ là người tư lợi, chỉ biết tổn thương, vây giết thân huynh đệ, làm mấy trò tự giết lẫn nhau. Nàng không khỏi suy tư, Hoàng thất phân tranh như thế khi nào thì mới kết thúc đây!

“Úm...” Người nằm trên giường tỉnh lại, rốt cuộc Dịch Cận Ninh thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nói thật nàng cũng không rõ lắm Nô Nhi bôi thuốc mê gì lên trâm cài của mình, sao có thể mạnh đến mức khiến Lâm Ngạo Thiên gần như không có đường sống trở tay.

May mà chỉ là thuốc mê bình thường, chỉ là bôi một lượng lớn thôi.

“Nhốt nữ nhân này lại, chờ đại ca hoàn toàn tỉnh táo rồi lại thành thân!”

Lão Nhị kia ném ra một câu rồi dắt theo một đám người ra khỏi phòng, hai ba tráng hán áp Dịch Cận Ninh đến một căn phòng khác.

Dịch Cận Ninh bị đẩy vào trong phòng, rầm một tiếng, cửa phòng bị đóng lại.

Nàng chạy nhanh tới đập cửa: “Này, đám sơn tặc các ngươi cường thường dân nữ là phạm pháp, mau thả ta ra. Ta đã lập gia đình rồi!”

Những người ngoài cửa mặc nàng kêu trời gọi đất, cô gái này lại không biết giờ trò quý gì nữa, nhất định đừng trúng bẫy của nàng. Nếu bị đùa giỡn lại trúng quỷ kế của nàng liền thảm, cứ nhìn cái lỗ trên cổ lão đại mà xem, rất khó coi. Vẫn là chờ nàng thành tân nương của lão đại, lại xin lỗi nàng là được.

Hai ngày này đều có thị nữ đến giúp Dịch Cận Ninh rửa mặt, chải đầu, đưa cơm, chỉ là không có ai tóm tắt trọng điểm chuyện thả nàng ra ngoài.

Hai thị nữ giúp nàng chải đầu, không ngừng khen: “Cô nương đẹp quá, hết như thiên tiên vậy, mỹ nữ số một La Thành chúng ta cũng không sánh bằng đâu!”

Mỹ nữ số một La Thành...

Dịch Cận Ninh túm được từ mẩu chốt, nàng dịu dàng hỏi: “Mỹ nữ số một La Thành ư? Ngươi nói đây là La Thành?”

Nếu thực sự đây là La Thành, có phải khả năng A Sâm tìm thấy mình lớn hơn không? Nàng phải dùng cách đó nào để A Sâm biết được tình cảnh hiện tại của nàng!

Ngẫm nghĩ chốc lát, nàng đảo mắt một vòng, có rồi.

“Khụ khụ, các ngươi ở đây là làm gì vậy? Hiện tại ta sắp gả cho... ừm cái gì đại của các ngươi?” Nàng nhướn đầu.

“Đại đương gia!” Tiểu thị nữ tốt bụng nói cho nàng.

Thốt ra lời này, hai tiểu cô nương liền như máy hát được bật, liên tục nói hết ra. Đại đương gia của các nàng vốn là phú thương ở đây, chỉ là không phải phú thương nên gọi là thiếu gia gì đó sao, sao lại gọi là đại đương gia? Dịch Cận Ninh cảm thấy sau lưng còn có bí mật không thể cho ai biết.

Tiểu cô nương tiếp tục thổi phồng đại đương gia củ họ, tất cả trong mắt đều là sùng bái: “Đại đương gia của chúng ta là người tốt, đáng về lại đẹp mắt hơn Phú thiếu La Thành kia. Lúc trước đại đương gia chúng ta theo đuổi mỹ nhân số một La Thành lâu như bị, lại bị tên thiếu gia quần là áo lượt này hoành đảo đoạt ái, làm hại đại đương gia chúng ta đau lòng thật lâu! Cô nương người không hề thua kém mỹ nhân số một đó, khó trách đại đương gia chúng ta cũng có mùa xuân thứ hai!”

Đại đương gia các người là người tốt mà còn cường thủng cô nương lương gia sao? Người tốt còn nhốt người ta ở trong nhà không thèm thả ra? Có người tốt nào như vậy không?

Trong lòng Dịch Cận Ninh thâm giễu cợt, nàng vuốt lắc tay tương tư trên cổ tay mình, suy nghĩ xem nên dùng cách gì dẫn tới sự chú ý của Mạc Liễm Sâm.

Có, chẳng phải lắc tay tương tư này vừa hay có thể nói cho Mạc Liễm Sâm biết bản thân đang ở đây hay sao? Nếu chàng đến La Thành nhất định sẽ chú ý đến.

Chỉ là làm thế nào để dẫn chàng đến đây? Nàng theo thói quen xoay lắc tay tương tư. Bỗng nhiên len lút dùng lực, lắc tay liền bị đứt. Nàng dùng tay giữ được, nhét vào trong tay áo.

“Đúng rồi, ở đây ta có một chiếc vòng, là tín vật định tình cha ta đưa cho mẫu thân, gia mẫu truyền vòng này cho ta, bảo ta lúc thành thân thì tự mình giao cho phu quân. Chỉ có điều...” Dịch Cận Ninh hơi dừng lại, lấy chiếc vòng đã đứt ra, nhưng giữ lại bốn hạt có chữ, chỉ đưa ra tám hạt còn lại: “Ta làm rơi tám hạt kia rồi, hiện giờ chiếc vòng này không hoàn chỉnh, ta lo lắng hôn thành thân sẽ có điềm xấu, nên phiền các người mang đến tiệm trang sức tìm người gom đủ bốn viên to bằng nhau rồi khâu vào có được không?”

Nàng nói uyển chuyển, khẩn thiết, cứ như thể thực sự lo lắng vì chiếc vòng này bị đứt nên kết hôn không lành. Lại thêm chiếc vòng này không phân biệt nam nữ đeo, bởi nó là vòng tương tư nên tiêu nha đầu cũng không nghi ngờ gì.

La Thành này có điểm trang sức của thủ hạ Sát Minh của Mạc Liễm Sâm, không, phải nói phần lớn châu bảo tại La Thành này đều là của Mạc Liễm Sâm. Nếu chàng đến đây chắc chắn sẽ liên lạc tín hiệu với từng châu bảo các.

Vừa nghĩ đến MẠC Liễm Sâm sốt ruột tìm kiếm bản thân khắp nơi, Dịch Cận Ninh giãn mặt tươi cười, cười đến khuynh thành. Một màn này vừa khéo bị Lâm Ngao Thiên tiến vào thăm Dịch Cận Ninh bắt gặp được, hần sững sờ một chốc rồi phục hồi tinh thần. Cô gái này đẹp quá, nếu nàng cười vì mình, chết cũng đáng!

Thấy có người tiến vào, Dịch Cận Ninh thu lại nụ cười.

“Người tới đây làm gì?” Người này chính là đầu sỏ hại bản thân và A Sâm bị chia cắt, còn vọng tưởng cưới mình, đúng là nằm mộng!

“Ta đến xem nàng đầu nhỏ tương lai của ta!”

Hần cười vô lại, tay không tự giác gãi cằm nàng, dáng vẻ này làm Dịch Cận Ninh thấy được ba phần bóng dáng của MẠC Liễm Sâm.

Bàn tay đánh đá đập móng vuốt đang hướng về phía mình, nàng tròn mắt nhìn hần, ngồi ở một bên hòn dãi. Trời ạ, nàng thật là gian ác, đói bụng ăn quàng sao? Mới bao lâu không gặp Mạc Liễm Sâm, nàng lại có thể thấy được bóng dáng A Sâm trên người người khác. Rất không bình thường!

Lắc đầu, nàng không nghĩ chuyện nhảm chán nữa, tay nàng xoa bụng mình, trên mặt đều là ánh sáng hạnh phúc. Đáng tiếc một màn này Lâm Ngao Thiên không nhìn thấy, bằng không chắc chắn sẽ tin tưởng lời Dịch Cận Ninh chính là lời nói thật.

Hôm qua Dịch Cận Ninh nói hết nước hết cái với họ, nói bản thân đã lập gia đình, còn có con. Nhưng bọn họ không tin, lo lắng Dịch Cận Ninh lại giờ trở hề gì, cho rằng nàng muốn đào hôn mới đưa ra gạt người.

Lâm Ngao Thiên vẫy tay cho hai thị nữ lui ra, tự mình đi tới. Chuyện lần trước bị Dịch Cận Ninh ám toán, hần còn chưa tìm nàng hỏi tội đầu, nhất định hôm nay không thể tha cho nàng.

“Người muốn làm gì?” Dịch Cận Ninh cảnh giác nhìn Lâm Ngao Thiên đang rề rà đi về phía mình: “Nếu người dám vô lễ với ta, ta không khách khí với người đâu!”

Nào biết Lâm Ngao Thiên lại hỏi nàng một vấn đề: “Cô thật sự... mang thai à?”

Hôm qua đám huynh đệ này quần lấy hần mãi đòi hần vào động phòng trước rồi thành thân, miễn cho cô nhóc xinh đẹp này lại ra ý kiến quý quái gì để chạy trốn. Nhưng hần vừa đến ngoài cửa đã nghe được nàng nói mình đã lập gia đình, còn mang thai hơn một tháng.

Hôm nay hần... Chủ yếu là muốn tự xác nhận xem, cô nương này quá giáo hoạt, ngộ nhờ hần lại bị lừa chẳng phải để đám huynh đệ kia cười đến rụng răng sao?

Đúng rồi, hần sắp cưới nàng ấy thế mà vẫn chưa biết tên nàng, đây cũng quá không thoả đáng rồi. Ngẫm nghĩ, hần vẫn cố lấy dũng khí, ôn hoà hỏi: “Cô nương, đã lâu như vậy mà vẫn không biết phương danh của cô nương, nhà ở nơi nào. Dám hỏi cô nương có thể nói cho biết hay không?”

Dịch Cận Ninh lờm hần, chậm rì rì nói: “Người bảo ta trả lời vấn đề nào?”

“Đều... đều trả lời hết!”

Lâm Ngạo Thiên phát giác bản thân lo lắng không đâu, hoàn toàn không có ngạo khí khi lần đầu gặp nàng, thật sự là quá kỳ lạ. Hắn xoa đầu cười ngu ngốc, chờ Dịch Cận Ninh trả lời.

Đây là dạng người gì chứ, nào có đồ ngốc như vậy, đã nói rõ với họ mà còn hỏi nữa! Dịch Cận Ninh buồn bực quay đầu không muốn để ý đến hắn nữa.

Hôm qua nàng mỉm miệng cả ngày để họ nghe nàng nói cũng không có mấy người tình nguyện nghe, hôm nay thì lại tự đưa mình đến hỏi. Lúc này lo lắng cười không phải cô gái có tâm thần toàn bích, còn hỏi có đứa bé hay không. Đây không phải hiển nhiên coi nàng là đồ vật sao?

Nàng ngẫm lại, lại thấy tức giận, thành ra ngồi im không nói chuyện, xem hắn làm gì nàng bây giờ! Lúc này hắn hai người thị nữ đã ra ngoài, nghĩ đến không bao lâu nữa là có thể nhìn thấy Mạc Liễm Sâm, trong lòng nàng lại hưng phấn.

Lâm Ngạo Thiên thấy nàng chốc vui chốc buồn, không biết nàng làm sao, hơi thẹn thùng chuyển bước chân muốn nhìn xem nàng đưa lưng về phía mình là đang làm gì

“Nhìn cái gì mà nhìn?”

Tự nhiên Dịch Cận Ninh quay đầu dọa hắn nhảy dựng.

“Cô nương, tại hạ chỉ là muốn biết phượng danh của cô nương thôi, thật sự... thật sự không có ý gì khác.” Lâm Ngạo Thiên dò xét, nhỏ giọng hỏi.

“Dịch Cận Ninh!” Nàng đảo cặp trắng mắt, rất bất đắc dĩ nói: “Được rồi, nếu ngươi đã biết tên ta thì có thể thả ta đi chưa? Tướng công nhà ta còn đang chờ ta, các ngươi bắt ta đi nhất định chẳng sót ruột muốn chết!”

Như không quá xác định, Lâm Ngạo Thiên hỏi lại lần nữa: “Cô... cô thật sự đã thành thân rồi?”

Ngày hôm qua bọn họ còn trêu ghẹo hắn cưới được cô nương xinh đẹp như vậy, có thể sánh bằng phú gia công tử cưới mỹ nhân số một La thành rồi. Không ngờ cô nương này tuổi còn trẻ mà đã lập gia đình, nhưng nàng... làm chi mà không búi tóc của phụ nhân!

Chẳng trách được hắn không tin, mỹ nhân số một La thành năm nay vừa tròn mười chín mới gả đi. Vị tiểu thư Dịch Cận Ninh trước mắt này hắn là mới tròn mười sáu, vậy là từ lúc còn nhỏ đã lập gia đình sao?

Cô nương La Thành đều tương đối lớn tuổi mới gả, tròn mười tám mười chín mới xuất giá, khi còn nhỏ thì đính hôn trước, đợi đến tuổi mới lấy chồng. Hắn mém chút quên mất cô nương Dịch Cận Ninh này không phải người nơi đây, cũng khó trách nàng lập gia đình sinh con sớm như vậy.

Không đợi câu trả lời của Dịch Cận Ninh, hắn đã thất hồn lạc phách đi ra khỏi phòng, đến huynh đệ cạnh giữ chào hỏi hắn hắn cũng không nghe thấy.

Muốn cưới người phụ nữ đã có chồng cũng không hắn không thể, chỉ là hắn không muốn làm ra loại chuyện cướp thê thiếp của người khác, huống chi... Dịch Cận Ninh chưa từng đồng ý gả cho hắn. Chỉ mình hắn tình nguyện thôi, không ngờ đường đường là người đứng thứ hai của Sát Minh lại lưu lạc đến nông nổi vì tình gây thương tích.

Dịch Cận Ninh này có chỗ nào hấp dẫn đến hắn, hoặc từ lúc nào bản thân cũng bắt đầu khao khát được một phần tình cảm rồi?

Khẽ than thở một tiếng, hắn không cố chấp đi kiếm tìm đáp án. Ra ngoài yên lặng một lúc, bình phục lại tâm tình không thể dùng ngôn ngữ diễn tả này lại. Aizz, vẫn là đến “hội đầu khách” uống rượu thôi.

Dịch Cận Ninh đứng dậy, liên tục lắc đầu nhìn Lâm Ngạo Thiên ra ngoài. Ngược lại là hữu tình lang hiếm có, đáng tiếc tính sai đối tượng rồi. Dịch Cận Ninh nàng là phụ nhân đã có chồng, người khác... đừng mơ.

Mạc Liễm Sâm à Mạc Liễm Sâm, chừng nào thì chàng đến cứu người vợ sắp bị lập gia đình là thiếp đây?

Nàng mơ hồ thở ra một hơi, khôi phục lại ý cười trên mặt, A Sâm nói tâm tình của phụ nữ có thai sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến quá trình phát triển của thai nhi, vẫn là đừng vì cảm xúc bản bóng dáng hưởng đến cục cưng mới tốt.

Đi ra đại sảnh, các huynh đệ bận rộn chuẩn bị hôn lễ cho hắn, hi đường được bố trí toàn màu đỏ làm người ta bỗng chốc nghĩ tới không biết đêm mai có thể động phòng xong xuôi hay không.

Lâm Ngạo Thiên thoáng nhìn qua hai chữ hi chính giữa hi đường, cùng với một đôi nến đỏ cao cao cùng với tượng bạch ngọc quan âm bên cạnh, hắn xoay người bước nhanh ra đại sảnh, ra ngoài cửa.

“Hội đầu khách” là từ lưu mới khai trương không lâu trước đây, làm ăn thịnh vượng. Kết cục tách biệt của ba tầng lầu càng làm trước mắt người ta sáng ngời, rất nhiều thương nhân có tiếng tìm bà chủ phía sau màn hợp tác, đều bị từ chối ngoài cửa. Quả nhiên là người có đầu óc làm ăn, tâm tư linh lung như vậy người bình thường tuyệt không nghĩ ra được.

Hắn ưu sầu đầy mặt đi lên tầng thứ ba của lầu, ở cửa tiếp khách đưa ra thẻ VIP, nhân viên tiếp tân đón hắn đi vào. Nơi này là nơi hắn thường tới, tự nhiên là quen thuộc đi đến vị trí thường ngồi, ngồi xuống gọi đồ ăn.

Bỗng nhiên, dư quang nơi khoé mắt hần thoáng nhìn thấy bóng lưng quen thuộc ngồi bên kia. Minh chủ!

Đầu nóng lên, nước mắt hần kém chút nữa thì rơi xuống. Cách biệt ba năm, hần lại có thể gặp được Minh Chủ ở đây, thủ lĩnh của hần. Một năm kia Sát Minh vẫn chưa chính thức thành lập, tiểu thiếu niên nhỏ hơn hần vài tuổi đã xoá bỏ tất cả chướng ngại, tần tần khổ khổ mới bắt đầu xây dựng Sát Minh. Hiện nay nhaoáng một cái đã ba năm trôi qua.

Phân đàn và tổng đàn trải rộng khắp nơi trên cả nước, nghe nói Minh Chủ Sát Minh phải đi Cẩm Thành. Bởi vì nội sự vụ của tổng đàn bận rộn nên hần luôn ở La thành không đi tìm Minh Chủ, còn có thắng nhãi A Trúc kia nữa, không biết gần đây bọn họ sao rồi.

“Mạc công tử?”

Hần đi qua, một tiếng xưng hô không chắc chắn làm Mạc Liễm Sâm kinh ngạc quay đầu.

“Ngao Thiên!”

Đã nhiều ngày tâm tình Mạc Liễm Sâm không tốt, không biết Ninh Ninh bị ai bắt đi, nàng còn đang mang thai, không biết tình cảnh lúc này sao rồi? Nếu bị son tặc hoặc mã tặc bắt đi có phải bị bắt nạt không?

Trong lòng hần lo lắng không dứt, cuối cùng hạ quyết tâm ở La Thành chậm rãi tìm kiếm. Hôm nay hần mới chạy tới La Thành, không ngờ “hồi đầu khách” lại mở đến đây, bèn đi vào ngồi xuống, gọi chút thức ăn.

Vừa rồi hần đã ở cửa hàng khắp nơi phát tín hiệu, cho người lưu ý một nữ nhân tên Dịch Cẩm Ninh, hi vọng có thể nhanh chóng nhận được tin tức. Tổng đàn là nhất định hần phải đi, xa cách ba năm, cảnh còn người mất, rất nhiều thứ cũng đã thay hình đổi dạng, không biết Lâm Ngao Thiên còn có thể nhận ra hần hay không.

Một tiếng “Mạc công tử” không quá chắc chắn cũng làm hần ý thức được một chuyện, bản thân đã lâu không liên lạc với tổng đàn.

“Quả là người! Đáng vẻ diêm dúa loè loẹt như này, lại đi mị hoặc cô nương nhà ai hả?”

Lâm Ngao Thiên cười chế nhạo, gần như lão lệ tung hoành, dùng sức ôm Mạc Liễm Sâm. Dáng dấp A Sâm ngày càng tuấn tú, ba năm trước hần đã cảm thấy thắng nhóc này mà lớn lên chắc chắn mê chết không ít cô nương, mỹ nhân số một La Thành kia năm đó còn nhưng nhớ A Sâm của hần kia! Nhưng đợi vài năm cuối cùng không chống lại năm tháng tôi luyện, cuối cùng gả cho công tử phú thương ở đây.

Mạc Liễm Sâm bị hần dùng sức ôm như vậy suýt nữa bị hần siết chết, nhưng Lâm Ngao Thiên chỉ lệ rơi đầy mặt nói chuyện, hoàn toàn không có ý buông ra.

“A Sâm, người làm các huynh đệ nhớ muốn chết. Mấy năm qua một câu nói cũng không gửi về, chỉ khi nào thi hành nhiệm vụ mới gửi chút tin tức râu ria trở lại, người định rời nhà bỏ con rồi khỏi chúng ta mà đi sao?”

“...”

Nhiều năm không gặp Lâm Ngao Thiên vẫn nói năng ngọt xớt như trước, miệng toàn nói nhảm. Mạc Liễm Sâm nhú mày nhưng vẫn dùng sức vỗ lưng hần.

“Huynh đệ tốt, người lại giống bà dì roi lệ, ta lập tức chạy lấy người!”

Hần đẩy Lâm Ngao Thiên bám người như kẹo kéo ra, ghét bỏ lui về sau một bước, sáng suốt lựa chọn giữ một khoảng cách với hần. Tuy thắng nhãi này lớn hơn hần mấy tuổi nhưng tuổi lớn tâm tính nhỏ, y hết một đứa trẻ. Nhưng hần lo liệu chính sự không hề qua loa chút nào, thậm chí còn mạnh mẽ vang dội, kính sợ lòng người hơn hần.

Hần xì mặt: “Một đại nam nhân khóc sụt sùi còn ra cái dạng gì?”

Một câu nói đã khiến Lâm Ngao Thiên dừng lại nước mắt, hần chỉ khó chịu thôi, trong lòng rất buồn, khóc một tí cũng không được sao?

“Mấy năm nay người không quay về. Ta còn tưởng người chết bên ngoài, muốn chiếm lấy vị trí Minh Chủ Sát Minh, cho người ở một bên khóc lóc!”

Minh chủ Sát Minh là một nam tử che mặt hành tung bất định, một thân hắc y, thân hình cao to. Trừ người trong Sát Minh ra, không ai thấy được gương mặt thật của hần. Lăn lộn trên giang hồ, mỗi người nghe thấy danh hào của Minh Chủ Sát Minh đều sẽ chân run lấy bối, sợ tới mức cả người phát run.

Nghe đồn Minh Chủ Sát Minh là người mặt quỷ, gương mặt y hết quỷ dữ nên mới đeo mặt nạ. Nghe nói Minh Chủ Sát Minh giết người không thấy máu, những nơi hần muốn giết người không ai sống sót.

Nếu không phải nghe những lời đồn đãi kia, Lâm Ngao Thiên còn tưởng hần gặp Diêm Vương.

Tin đồn chết tiệt, A Sâm đáng sợ như vậy sao?

Lâm Ngao Thiên thấp giọng rủa một tiếng, bi thương của hần tới cũng nhanh mà đi cũng mau, bỗng chốc khôi phục tâm tình trước khi đến phòng Dịch Cẩm Ninh. Huynh đệ đã trở lại, nên uống một chén mới phải đạo.

Hắn búng tay một cái: “Nhân viên phục vụ!”

Đây là xưng hô sáng tạo độc đáo, nói ra cho oai của LẠC Tiểu Tiểu. Ngay từ đầu các thực khách khó mà chấp nhận, nhưng dần dà đã thành thói quen.

Một vị cô nương diện mạo kiều mị cầm thực đơn đến: “Vị khách quan này muốn gọi gì?”

Giọng nói mềm mại làm người nghe thư sướng vạn phần, chỉ tới đây nghe “nhân viên phục vụ” nói chuyện cũng đã là một loại hưởng thụ rồi, bảo sao từ lâu này làm ăn tốt như vậy.

“Hai vò nữ nhi hồng ngon nhất, lớn nhất!”

Về rượu hắn không để ý nhiều như vậy, chỉ là mai là ngày đại hi của hắn, hắn vẫn nên dùng rượu nổi tiếng kính huynh đệ cửu biệt trọng phùng.

Mạc Liễm Sâm chau mày: “Ngao Thiên, chẳng phải ngươi không thích uống rượu sa?”

Trong ấn tượng của hắn, Lâm Ngao Thiên luôn là người thật thà chất phác, trừ khi gặp chuyện vô cùng thương tâm hoặc cực kỳ cao hứng hắn sẽ uống đắm ba ngụm rượu nhỏ. Sao hôm nay lại gọi cả một bình, nhìn ưu thương nhàn nhạt trên mặt hắn, Mạc Liễm Sâm càng cau chặt mày, hay là hắn gặp chuyện phiền phức gì?

“Uống, hôm nay lão tử ta cao hứng, gấp lại huynh đệ tốt, cao hứng!”

Hắn một phát kéo mảnh vải đỏ trên bình rượu ra, đưa cho Mạc Liễm Sâm, về mặt chân thành nhìn hắn.

Được, nếu đã gấp lại thì uống cho thống khoái.

Mạc Liễm Sâm nhận lấy bình nữ nhi hồng to, đứng dậy ngửa đầu, ừng ực sáng khoái, hào khí ngất trời.

May mà đây là quý tân khu, người tới không nhiều lắm, trong phòng cũng có rèm ngăn cách, bằng không đáng vẻ hai đại nam nhân uống đến ngu ngốc đàn độn sẽ bị người khác giễu cợt.

Mất tung tích của Ninh Ninh hai ngày, sầu muộn tích tụ trong lòng hắn cũng nên phát tiết chút, miễn cho đến lúc tìm được nàng lại bị nàng trách mắng.

“Cạn!” Hai bình rượu va vào nhau.

Vừa ngửa đầu lại là một trận thống khoái.

Cả vò rượu rưới xuống buồn lo, hai đại nam nhân đã ngà ngà say. Mạc Liễm Sâm còn may, cả một vò rượu có thể chịu đựng được, Lâm Ngao Thiên thì nằm sấp một bên, miệng còn không ngừng nói mê.

Mạc Liễm Sâm cẩn thận nghe, lại nghe hắn nói: “Huynh đệ, mai ta thành thân, ngươi phải đến chia vui với ta đấy!”

Mạc Liễm Sâm lắc lư người, đi đến sau lưng hắn vỗ vỗ: “Này, tỉnh lại, huynh đệ, ngươi sắp thành thân à?”

“Đúng vậy!” Cả khuôn mặt Lâm Ngao Thiên đỏ bừng, đến cổ cũng đỏ. Hắn cố gắng mở mắt, hai mắt mê ly say lờ lờ không thấy rõ Mạc Liễm Sâm ở đâu, hắn đứng lên, lung lay chỉ một một hướng.

“Bên kia, nương tử xấu xí còn không đẹp mắt, xinh đẹp bằng tân nương tử của ta... tân nương tử xinh đẹp...”

Hắn vừa nói xong lại ngã xuống, lúc này không phải ngã xuống bàn mà là ngã thẳng xuống đất. Bịch một tiếng, đầu hắn đập vào ván gỗ, không có phản ứng gì nữa.

Quả nhiên vẫn là không uống được rượu.

Mạc Liễm Sâm thở dài một tiếng, nâng hắn nằm sấp lên bàn, còn bản thân thì ra khỏi từ lâu. Lúc này trong lòng hắn ngũ vị tạp trần, toàn bộ tung tích của Ninh Ninh đều biến mất, toàn bộ linh hồn của hắn cũng như biến mất theo, nào còn có tâm tư tham gia hôn lễ của Lâm Ngao Thiên?

Cả một ngày không có tin tức, rạng sáng ngày hôm sau, bỗng nhiên hắn nhận được tin tức của châu bảo các.

Trong lòng hắn vui vẻ, có tin tức của Ninh Ninh rồi.

Nhanh chóng vung roi phi ngựa đến một chi nhánh của châu bảo các cách tổng đàn không xa, ông chủ khom mình đón hắn đi vào, lấy một chiếc lắc tay tương tự ra: “Chủ tử, ngài xem, có phải vòng tay này từng làm theo yêu cầu của ngài?”

Ninh Ninh, thực sự là Ninh Ninh!

Tuy chỉ có tám hạt nhưng tám chữ trên hạt ngọc là hắn bảo người dùng thủ pháp chuyên môn khắc lên, chỉ có vòng của Ninh Ninh mới có cách khắc như này.

Chấp từ chi thủ, dữ từ giai lão!

Bên Dịch Cẩn Ninh hi nương đã đến từ sớm, Dịch Cẩn Ninh cảm thấy có chút ý tứ vui đùa. Nàng mới không có ý định thành thân với người mình không thích, lại còn là thủ lĩnh tặc từ cướp nàng đi. Chủ yếu là nàng là cô nương đã có chồng, trong bụng còn có một cục thịt đây!

Nàng lạnh mặt ngồi trên bàn trang điểm mặc hi nương trang điểm cho mình, trng lòng lại vô cùng sốt ruột. Hai nha đầu này hẳn đã đưa vòng ra ngoài mới đúng, sao lâu như vậy vẫn không có tin tức của Mạc Liễm Sâm?

Càng sốt ruột lại càng không có tin tức, thời gian qua rất nhanh, nếu không phải nàng bị điểm huyết, nhất định nàng sẽ đại náo một trận. Hi nương trang điểm cho nàng xong, liền rũ khăn cưới chùm lên đầu nàng, công nàng ra ngoài.

Qua cửa, hi nương để nàng xuống, đặt tay nàng lên tay của một người khác. Dịch Cẩn Ninh cảm giác đó là tay của một phụ nữ trung niên, thật mềm thật nhẵn, thật ấm áp.

Người chủ trì hô to: “Tân nương đến!”

Hi đường lập tức náo nhiệt hẳn lên, tiếng vỗ tay, chúc mừng không ngớt.

Người nọ lại dẫn nàng qua một cánh cửa, giao tay nàng vào tay một người khác, lúc này... là bàn tay của nam nhân. Nàng phản xạ rút lại, lại bị bàn tay kia giữ lấy. Chỉ chớp lát sau, một đầu của hồng lẵng bị nhét vào trong tay nàng, đầu kia chắc chắn là Lâm Ngao Thiên rồi.

Nàng rất muốn mắng to mấy tiếng, sau đó phóng lửa đốt hi đường này, nhưng không thể mở miệng được. Đây là chuyện gì thế, báỉ đường thôi mà cũng điểm á huyết của nàng, bắt nạt kẻ mới học giải huyết là nàng sao?

Nàng tức giận buông hồng lẵng trong tay ra, nhưng hồng lẵng lại mắc kẹt trong tay nàng, chuyện này... Biết trước nàng đã chăm chỉ học cách giải huyết với Mạc Liễm Sâm rồi. Đều do trứng thối A Sâm, dạy nàng học giải huyết thì tốt rồi, làm thế nào cũng điểm mấy huyết mẫn cảm trên người nàng, hại nàng không học giỏi, không công bị bắt nạt. Nếu cứ thế động phòng thì nàng phả kháng như nào bây giờ?

“Nàng đừng tổn sức, thủ pháp điểm huyết tương đối kỳ lạ, nàng không giả được đâu.” Lâm Ngao Thiên nhỏ giọng thì thầm bên tai nàng, Dịch Cẩn Ninh hận đến nghiến răng.

Người chủ trì tiếp tục hô to: “Tan lang tân lương nhất báỉ thiên địa!”

Âm cuối kéo thật dài, run run rẩy rẩy làm Dịch Cẩn Ninh nổi hết da gà.

Hôm qua Lâm Ngao Thiên được huynh đệ tốt Nhị Hổ khiêng về, khuyên can một thôi một hồi cuối cùng làm hắn hiểu rõ một đạo lý: Thích nàng liền cưới, không thích thì bỏ đi.

Hắn trần trọc không yên cả đêm, cuối cùng quyết định cưới nàng trước rồi nói sau, chuyện sau này ai cũng không nói chính xác được, khó trách nàng cũng giống hắn, yêu hắn cũng không phải không thể.

Lâm Ngao Thiên cười híp mắt kéo một đầu hồng lẵng, cùng Dịch Cẩn Ninh cúi đầu vái về phía cửa lớn.

Dịch Cẩn Ninh vốn không chịu báỉ, lại bị nữ nhân đỡ nàng mạnh mẽ đè xuống cúi lạy. Trong lòng nàng không ngừng kêu rên, xong rồi, nơi này ai ai cũng là cao thủ, Mạc Liễm Sâm mau tới cứu nàng!

Người chủ trì lại hô to: “Nhị báỉ cao đường!”

Hi nương đỡ nàng xoay người, đối diện với bức tường cao vót trống trơn.

Lâm Ngao Thiên cũng hơi tiếc nuối nhìn vị trí trống không, nãy hôm qua Mạc Liễm Sâm đồng ý đến làm người chứng hôn cho hắn thì tốt rồi. Đều tự trách mình uống quá nhiều, quên mất nói với hắn chuyện này.

Hắn ảo não nhìn lướt qua cửa, không có người đến... Chẳng lẽ hôm qua hắn phiền muộn quá nên xuất hiện ảo giác? Thằng nhãi Mạc Liễm Sâm này vốn không đến La thành?

Nghĩ thì cứ nghĩ, báỉ đường vẫn cứ tiếp tục báỉ đường. Vừa nghĩ đến sau này Dịch Cẩn Ninh sẽ là thê tử của Lâm Ngao Thiên hắn, hắn đã hạnh phúc muốn cười hơ hớ.

Hắn khom lưng, ý cười nơi khoé môi lan đến tận chân mày.

Dịch Cẩn Ninh cũng bị cường ép khom lưng, vái lạy cái thứ hai. Trong lòng nàng càng không ngừng đếm thầm, hi vọng ở khắc cuối cùng Mạc Liễm Sâm có thể chạy tới.

Trong hi đường đỏ thắm náo nhiệt không chút ồn ào nào, tham gia hôn lễ đều là huynh đệ Sát Minh và một vài thân thích cùng với thương thân có làm ăn lui tới.

Tiếng chúc phúc của họ không ngừng, tiếng hoan hô vang dội, mấy lời chúc phúc tân lang tân nương trăm năm hảo hợp linh tinh.

Nền đỏ trên cao đường đã đốt, giọt nến hồng rơi xuống đọng thành một đồng, lấp lánh đỏ rực trong suốt, như giọt máu trong lòng Dịch Cận Ninh.

Một cái vái lạy cuối cùng bọn họ chính là vợ chồng, vậy... nàng và Mạc Liễm Sâm là quan hệ gì? Chẳng lẽ trên đời này còn cho phép tồn tại nữ hầu hai chồng? Có nói nàng cũng không để ý, chỉ cần trong lòng nàng có mình A Sâm là đủ rồi, phu quân thứ hai coi hẵn như không khí là được.

Nàng tự an ủi bản thân như thế, và đợi chờ...

Vừa đợi cái khom lưng vái lạy cuối cùng, vừa đợi Mạc Liễm Sâm đột nhiên xuất hiện. Nàng nhìn xuyên qua khăn che đầu muốn nhìn một chút phu quân của nàng có bỗng nhiên xuất hiện, kinh diễm tứ toà hay không...

Đáng tiếc thay, hắn không tới!

Rốt cuộc cái vái lạy cuối cùng cũng tới, giọng nói của người chủ trì xuyên thấu qua màng nhĩ nàng, xẹt qua tai nàng phảng phất như bay tới chân trời xa xăm. Nàng hoàn toàn không nghe thấy âm thanh này, trong đầu vang lên ong ong, hoàn toàn mơ hồ.

“Phu thê giao bái...” Miệng người chủ trì không bị bịt lại, cũng không bị điểm á huyết. Dịch Cận Ninh gần như nhận mệnh chờ hỉ nương ấn đầu mình xuống.

Thất lưng còn chưa cong, lúc tân lang tân nương sắp cúi người lạy, ngoài cửa có một giọng nói cất cao: “Không được bái!”

Trong lòng Dịch Cận Ninh vui vẻ.

Cuối cùng chàng cũng đến!

Nàng không thấy được bóng dáng cao lớn, rắn rỏi của Mạc Liễm Sâm lúc hắn đứng ở cửa, cũng không thấy được vẻ mặt kinh sợ của mọi người sau khi thấy hắn.

Như thần tiên giáng xuống nhân thế, hắn đứng nơi đó, cao lớn uy mãnh, trên đời không ai sánh kịp. Ánh mặt trời phía sau dát lên người hắn, vì hắn tăng thêm một tầng ánh sáng thần bí. Mạc Liễm Sâm chỉ đứng một lúc rồi đi nhanh vào hỉ đường, mọi người đều thức thời tránh ra một con đường.

Đây là tiết mục đoạt tân nương ai ai cũng thích xem, đầu là kịch hay của đại đương gia bọn họ vẫn say sưa đợi chờ. Xem đại đương gia và công tử anh tuấn tranh đoạt mỹ nhân, ai thắng ai thua!

“KHông được bái đường!” Mạc Liễm Sâm lại nói một lần, giọng nói như rượu nguyên chất khiến tất cả phái nữ ở đây đều ái mộ, mê say.

Hắn sai bước đến trước mặt Lâm Ngao Thiên, nhìn hắn, bàn tay to vung lên, khăn voan trên đầu Dịch Cận Ninh lập tức rơi xuống để lộ ra dung mạo kinh người.

Một người hít một hơi, nữ tử đẹp quá!

Đôi mắt Mạc Liễm Sâm âm u nhìn chằm chằm Lâm Ngao Thiên, lạnh lùng mở miệng, gần từng chữ: “Nàng là chị dâu của người!”

Àm!

Lâm Ngao Thiên lão đạo lùi về phía sau một bước, gương mặt đỏ lên.

Hắn không thể tin được nhìn Dịch Cận Ninh, kêu lên một tiếng, vang tận mây xanh.

“Sao cô không nói sớm?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: Chìa khoá bảo tàng

Dịch Cận Ninh liếc trắng mắt: “Bản thân ngươi cũng đâu có nói A Sâm là huynh đệ của ngươi! Nếu ngươi nói cho ta biết thân phận của mình trước, chẳng lẽ ta không nói cho ngươi thân phận của ta?”

Mạc Liễm Sâm vừa tới lập tức giải huyết đạo cho nàng, nàng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng có thể nhúc nhích rồi. Nghẹn gần một ngày, đúng là nghẹn chết người, còn không thể nói chuyện nữa chứ, đúng là đòi mạng mà!

Mạc Liễm Sâm ôm nàng vào lòng, hung ác trừng mắt liếc Lâm Ngạo Thiên một cái, phi thân ra khỏi hi đường.

Người một phòng gần như quên mất hô hấp, ngẩn người nhìn Mạc Liễm Sâm ôm Dịch Cẩn Ninh như đôi thần tiên quyến lữ bay ra khỏi đại sảnh, vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Tức thời rất nhiều nữ tử thầm trao trái tim cho Mạc Liễm Sâm, nghĩ hôm nào đó sẽ bảo phụ thân mình mang theo lễ vật đến Lâm phủ bái phỏng, thuận tiện hỏi xem Mạc Liễm Sâm có ý nạp thiếp hay không.

Mạc Liễm Sâm mang theo Dịch Cẩn Ninh đến khách điểm hán đag ở, chưa đợi nàng kịp phản ứng đã dán môi lên. Mới ba ngày không gặp hán đã không ức chế nổi tương tư giam giữ, hán lập tức ôm nàng, hôn nàng, khóc không thành tiếng.

“Ninh Ninh, nàng làm ta sợ muốn chết, nàng làm ta sợ muốn chết!”

Hán chưa từng khản trương như lúc này, Ninh Ninh là tất cả của hán, nếu Ninh Ninh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hán nên tiếp tục sống như nào đây?

“Không sao, chẳng phải thiếp vẫn khoẻ mạnh đó ư?” Dịch Cẩn Ninh thò đầu từ trong ngực hán ra, kéo tay hán đặt lên bụng mình, cười hi hi: “Chàng xem, cục cưng cũng khoẻ lắm!”

Mấy ngày nay ngoại trừ không tự do ra thì nàng vẫn ăn được ngủ được như thường, mỗi ngày đều có tinh thần. Đương nhiên là có khi cũng sẽ lấy lác tay tương tư ra xem, nhớ đến Mạc Liễm Sâm, ngẫu nhiên hơi hơi thương cảm. Nhưng nàng không dám quá mức đa sầu đa cảm, lão giá đáng chết thánh thủ Diệp Cốc kia bảo nàng nghĩ nhiều chuyện vui vẻ chút, nàng có thể nghĩ nhiều chuyện bát nháo sao?

Cũng may Lâm Ngạo Thiên cũng coi như là người thành thật, không làm gì nàng, bằng không dù Mạc Liễm Sâm là cha ruột hán cũng sẽ không tha cho hán.

“Đừng rồi, chuyện kia... chàng nói số của cái phụ hoàng để lại cho chàng hiện ở đâu?”

Nàng có dự cảm Mạc Liễm Kỳ đang phái người lên lút tìm kiếm.

Nghe nói số của cái này có thể làm nghiêng ngả một quốc gia, Mạc Thắng Các đến chết cũng không đồng ý lấy ra, chứng tỏ lo lắng về Mạc Liễm Kỳ. Ông đến cùng vẫn yêu Lạc phi, A Sâm vừa tỉnh lại không lâu đã nói chuyện quan trọng như vậy cho hán, còn chuẩn bị cho hán kế thừa đại thống.

Nàng chỉ có thể nói, MẠC Thắng Các thực không phải yêu thương Lạc phi bình thường, đến con trai của bà cũng sẵn sàng cẩn thận như vậy.

Buổi chiều Mạc Liễm Sâm mang theo Dịch Cẩn Ninh về tới Lâm phủ, Lâm Ngạo Thiên trốn vào nhà không dám ra gặp người. Quả thực xấu hổ chết đi được, cướp vợ người ta còn không nói, đáng này lại là thê tử của lão đại mình, mặt mũi đời này đều mất hết rồi.

“Lão Nhị, Ngạo Thiên đâu?”

Mạc Liễm Sâm hỏi Lão Nhị đón tiếp mình, thấy ánh mắt hán lay động tự nhiên biết hán cũng vì cướp chuyện chị dâu nhà mình mà xấu hổ.

Lão Nhị này là cánh tay thứ ba của tổng đàn Sát Minh, cũng là nhị đương gia của tổng đàn, tên là Hoàng Thiên Tứ. Bởi vì quen gọi hán là Lão Nhị nên Mạc Liễm Sâm cũng không câu nệ gọi tên của hán, lâu như vậy không gọi hán ngược lại bỗng nhiên cảm thấy mới lạ.

Hoàng Thiên Tứ thoáng nhìn qua phía sau nội viện, cuối cùng vẫn quay đầu đối mặt với hiện thực. Dịch Cẩn Ninh này là phu nhân Minh Chủ của bọn hán, hán cũng hán nên gọi chị dâu.

Huống chi người vẫn là do Lão Tam bắt tới, hán chỉ giật dây đại ca cưới nàng thôi, không làm bao nhiêu chuyện khác người, muốn mất mặt thì cùng mất đi.

Lúc này, Lão Tam cũng lén lút từ sau đi vào, chuẩn bị âm thầm trốn vào trong nhà, tránh cho Mạc Liễm Sâm đưa ra nghi vấn và ánh mắt giết chết người của hán.

Sát Minh này là bốn huynh đệ bọn họ cùng xây dựng, tổng đàn ở La thành, những năm gần đây ở những nơi khác cũng mở ra rất nhiều phân đàn. Làm ăn ngày càng phát đạt, danh vọng của Sát Minh ngày càng vang dội, to lớn.

Không nghĩ tới từ biệt ba năm, tứ đệ kết bái lại không thấy hành tung đâu nữa. Nhưng hàng năm bọn hán vẫn có thể nghe thấy tin tức Minh Chủ Sát Minh giết người trừng trị ác bá, bằng không đã cho rằng Mạc Liễm Sâm chết lâu rồi.

Xung họ này thì có làm sao, không ai dị nghị. Bởi Mạc Liễm Sâm đã là minh chủ của họ, lại là tứ đệ của bọn hán, vốn cho rằng thống nhất xưng hô, tất cả mọi người đều gọi hán huynh đệ, gọi thê tử của hán là chị dâu.

“Lão Tam!”

Lão Tam tên Cổ Giai Nam, tên hơi nữ tính nhưng đáng đáp lại vạm vỡ nhất. Mạc Liễm Sâm vừa kêu hán lập tức dừng lại bước chân, hoá đá ngay tại chỗ.

Xong rồi, hồ già phát uy, ai bảo hán chọc tới hồ mẹ làm chi?

Lão Nhi, Lão Tam đều cung kính đứng trước mặt Mạc Liễm Sâm, bọn họ tự kéo tai mình, hoàn toàn không có khí khái chủ nhà của nhị đương gia và tam đương gia.

Bọn hạ nhân vụng trộm nhìn bọn họ một cái, che miệng cười đi ra ngoài, mấy vị đương gia này chờ bị răn dạy đi.

Mạc Liễm Sâm hít một hơi: “Các người cũng biết bản thân sai ở đâu rồi?”

Ba năm không gặp họ, vừa gặp mặt đã cho hắn món quà lớn như vậy, hẳn nhất thời tức giận cũng là không thể tránh. Lão Nhi, Lão Tam cúi đầu, chờ Mạc Liễm Sâm dạy dỗ, nhưng lại không ngờ chờ đến một giọng nữ mềm mại.

“Sai ở không nên cưỡng đoạt dân nữ, sai ở biết rõ dân nữ đã là cô nương có chồng còn ép nàng gả cho đại ca các người!” Dịch Cận Ninh cắn môi, rất muốn đâm trên người mỗi người họ một cái lỗ lớn, phát tiết bực tức trong lòng.

Hai người họ cúi đầu nghe chị dâu dạy bảo, qua hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng gì.

Vừa ngừng đầu thì phát hiện trong phòng không có người.

Người đâu?

Hoàng Thiên Tứ đảo qua mọi nơi, phát hiện hai vợ chồng này lại có thể tán tỉnh nhau trong sảnh. Tức thời mặt đỏ lên, còn ngăn cản Lão Tam Cố Giai Nam liên tục quay đầu.

“Người ngăn cản ta làm cái chi, ta nhìn xem, ta nhìn xem nào...”

Lão Nhi chán nản, chuyện này có cái gì hay ho mà xem hả!

Hắn thở phì phì chạy ra, cho người xem đủ!

Lâm Ngao Thiên né tránh trong phòng một ngày, rốt cuộc vẫn xuất hiện. Buổi tối lúc ăn cơm, vài huynh đệ ngồi cùng một chỗ, nhớ lại các chuyện thú vị ba năm trước đây. Người người đều gọi Lâm Ngao Thiên, hắn vừa khéo tiến vào thì nghe thấy: “Đại ca chính là hồ lô khó chịu. Nếu không phải thấy hắn đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi còn chưa cưới được một nàng dâu, chúng ta có thể sớt ruột tìm vợ cho hắn sao?”

“Muốn tìm nàng dâu cũng không thể tìm vợ huynh đệ, tục ngữ nói, vợ huynh đệ không thể bắt nạt, thẳng nhai người thấy ta tuổi nhỏ dễ bắt nạt lắm đúng không?”

Tay Mạc Liễm Sâm vỗ vai Lão Tam, Lão Tam biết vậy nên cả người trùng xuống vài phần. Hắn cười ngậy ngậy một tiếng, bội phục nói: “Thân thủ đệ thật tốt, võ công lại tiến bộ không ít đi?”

Những năm gần đây danh vọng của Minh Chủ Sát Minh ở ngoài, bọn họ đều nghe đến chần, lại không chỗ nào là không tự hào vì huynh đệ nhà mình.

Trên bàn cơm nhất thời yên tĩnh trở lại, thể tử của Lão Nhi và Lão Tam rất tò mò về Dịch Cận Ninh. Cô nương xinh đẹp như này và Mạc Liễm Sâm quả là một đôi trời đất tác hợp, chỉ có lão chết bầm nhà mình mới loạn điểm uyên ương, thiếu chút nữa chia rẽ một đôi uyên ương khổ rồi.

Mấy huynh đệ còn lại và gia nhân của họ cũng lẳng lặng đánh giá hai vợ chồng Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh, cũng vì bản thân tham gia xúi lão đại làm chuyện vui hoang đường kia mà cảm thấy xấu hổ.

Một bàn yên tĩnh làm Dịch Cận Ninh sờn tóc gáy. Không phải trời xui đất khiến bắt phải người mình ư, sao lại trở thành tức giận giằng co như này?

“Các huynh đệ, chúng ta... gặp lại rồi!” Mạc Liễm Sâm phá vỡ xấu hổ, hắn nâng ly rượu lên: “Vì chúng ta gặp lại, cùng ly!”

“Được, vì chúng ta gặp lại, cùng ly!” Lâm Ngao Thiên chen người vào giữa Lão Nhi và Lão Tam, muốn lần mình cũng không được. Bởi vì ly rượu của Mạc Liễm Sâm là với hắn, ánh cũng chỉ có thể đồ mặt chạm cốc cùng Mạc Liễm Sâm.

Thoải mái uống một hơi cạn sạch, Hoàng Thiên Tứ quệt miệng, hét to: “Không đã ghiền, nào, đổi chén to hơn!”

“Được, đổi chén lớn!” Lão Tam cũng thoải mái uống một hơi cạn sạch, ném cái chén nhỏ trong tay xuống.

Hắn múc thêm một ly rượu, đứng lên, giơ lên trước mặt Dịch Cận Ninh: “Chị dâu, ta bắt người đến, thật có lỗi, xin hãy tha thứ. Ta... Ta tự phạt ba chén, nếu chị dâu cảm thấy không hả giận thì đánh ta mấy cái cũng được!”

Dịch Cận Ninh nhìn hắn uống xong ba ly rượu lớn, giơ ly rượu trống lên, chỉ nghe hắn nói: “Chị dâu, người tha thứ cho ta không?”

“Không!” Môi son nhẹ nhàng cong lên, đôi mắt phượng mị hoặc ẩn tình nhìn Mạc Liễm Sâm: “A Sâm chàng cảm thấy thiếp nên đòi một chân của hắn thì tốt hay đòi hai cánh tay của hắn tốt hơn?”

Nàng nói lời này là đang dọa người, Mạc Liễm Sâm thấy môi nàng cong lên ý cười, từ trong ý cười này hắn bắt được chút tà ác và trêu chọc.

Cũng đúng, vô duyên vô cớ bị bắt đến đây, còn bị ép bái đường thành thân, mặc cho ai cũng không thể dễ dàng nguôi giận như vậy. Nếu hấn đã tự nguyện chịu phạt, vậy thì Ninh Ninh trêu đủ mới bỏ qua!

Mạc Liễm Sâm cười tủm tỉm, ngồi một bên xem kịch vui.

Bản thân Lão Tam tự nói chịu phạt, bọn họ ở ngoài cuộc cũng không thể can thiệp. Lão Nhị liếc nương tử của Lão Tam, ý bảo nàng hỗ trợ cầu tình, hy vọng Dịch Cận Ninh đừng quá đáng.

“Ninh Nhi...”

Vợ Lão Tam tên là Cung Tam Nương, là một cô nương sáng khoái. Về mặt năng đầu khổ, cầu xin nói: “Ninh Nhi, cô có thể nể mặt ta đừng lấy chân A Nam không, chàng... chàng không có ý...”

Không phải cố ý, trong lòng ai nấy đều hiểu rõ. Tính cách Lão Tam bọn họ cũng không phải không rõ ràng, thấy cô nương xinh đẹp liền cướp về, nàng dâu nhà hấn năm đó chính là bị hấn bắt như vậy.

Lúc đầu Cung Tam Nương sống chết không chịu gả cho hấn, bị Lão Tam buộc thành thân. Sau khi thành thân Cung Tam Nương luôn rầu rĩ không vui, cảm tình hai người cũng không tốt lắm. Sau này ở chung lâu ngày Cung Tam Nương mới dần mở lòng, tình cảm hai người dần sâu đậm, từ đó ngày lành của hấn mới tính là bắt đầu.

“Ta biết, hấn không phải cố ý, cũng là... cố tình!”

Cố ý và cố tình... có gì khác nhau sao? Mọi người trầm nghĩ, Lão Tam coi như tiêu rồi, bất kể là gãy tay hay đứt chân hấn đều coi như bị phế.

Lão Tam lại ngẩng đầu ưỡn ngực, đáng vẻ thấy chết không sờn.

Dịch Cận Ninh hơi quát một tiếng: “Người đang chờ lên chiến trường đấy à?”

“Chị dâu, người vẫn là cắt một chân của ta đi, nếu ta không có hai tay sao ôm được nương tử chứ?” Lão Tam cười nhẹ, không hề sợ hãi.

Tự hấn làm chuyện ngu xuẩn, tự nhiên muốn tự mình gánh vác. Năm đó Tam Nương bị bắt đến hấn đã nhận được bài học kinh nghiệm, không ngờ lại một lần nữa suýt tái diễn, hấn thật muốn tát mình một cái thật đau. May mà Minh Chủ chạy đến, bằng không hậu quả thật khó mà tưởng tượng được.

Hấn than thở, trên mặt lúc trắng lúc xanh, suýt thì quỵ xuống: “Ta sai rồi, huynh đệ! Ta sai lầm rồi, chị dâu!”

Tam nương cũng đi qua, đứng cạnh Lão Tam, dùng ánh mắt khản cầu nhìn Dịch Cận Ninh. Người một bàn cũng bắt đầu đồng tình với Lão Tam, tự nhiên bản thân không có việc gì đề xuất làm chi, rõ là... tìm đồn!

Nếu Dịch Cận Ninh thật sự muốn một chân của hấn, bọn họ có thể nói nàng xá xa, có thể nói nàng không đúng ư?

“Được rồi, ta đùa thôi!” Dịch Cận Ninh đỡ Cung Tam Nương đi qua, kính nàng một ly rượu: “Tam Nương cô là nữ nhân tốt, gả cho một phu quân tốt. Hấn là huynh đệ tốt của A Sâm, ta nữ lòng nào thật sự muốn một chân của hấn chứ?”

Tam Nương nhìn thần sắc nàng không như đùa, nhất thời trái tim thấp thỏm cũng hạ xuống.

“Cảm ơn cô, Ninh Nhi!” Nàng cảm kích kéo tay Dịch Cận Ninh, nhất thời hơi xúc động.

Chưa từng có ai nói với nàng nàng gả cho người chồng tốt, từ khi nàng quyết định đi theo Lão Tam cha mẹ nàng đã từ bỏ nàng. Nàng chính là một nữ nhân, nàng cần chi là một trượng phu yêu thương mình mà thôi, mà Cố Giai Nam tuy bất năng nhưng cũng yêu thương che chở nàng, nàng có thể oán giận gì đây?

Tròng hợp này sao có chút thương cảm? Lão Tam vụng trộm lau một giọt lệ yên lặng trượt xuống từ khoé mắt, ngậm hạ quyết tâm sau này nhất định không làm chuyện đại đột nữa.

“Nào nào nào, mọi người cùng cạn chén, ăn cơm đi! Ngốc ra đó làm gì?” Mạc Liễm Sâm giờ đỡ, dẫn đầu gấp cho Dịch Cận Ninh một miếng thịt bò nàng thích nhất.

Trên bàn cơm bỗng thoải mái không ít, Mạc Liễm Sâm nuốt miếng thịt trong miệng xuống, đoạn nói: “Các huynh đệ, về sau chúng ta... cùng nhau giành thiên hạ đi!”

Lời này vừa rồi, người một bàn đều ừ ừ cạc cạc nhìn hấn.

Minh Chủ đây là muốn làm gì, tạo phản?

Nghe nói Tây Việt đã đổi Hoàng đế, chẳng lẽ gã Hoàng đế này là bạo quân?

Mọi người ào ào suy đoán, suy nghĩ trong bụng không đồng nhất.

“Gần đây tình báo doanh không nhận làm ăn à?”

Mạc Liễm Sâm nhìn phải ứng của mọi người, biết họ không muốn làm chuyện không nắm chắc lắm, mảnh khoé chém đầu không phải họ muốn làm là có thể làm. Tuy bọn họ là thành viên của Sát Minh, tuy thời có thể đi giết người, có thể tùy thời thu thập tình báo, nhưng... Đúng rồi, đã lâu không có tin tức triều đình truyền đến, chẳng lẽ Cẩm Thành bên kia đã xảy ra chuyện?

Lâm Ngao Thiên nghi ngờ nhìn về phía Mạc Liễm Sâm, bọn họ ở La Thành quá lâu, vẫn luôn không thể nào liên hệ với Cẩm Thành. Đến Hoàng đế tân nhậm Mạc Liễm Kỳ đăng cơ bọn họ cũng là sau hai ngày mới nhận được tin tức.

“Các người xem...”

Mạc Liễm Sâm thấy mọi người có phản ứng như vậy, trong lòng không có cảm thụ gì, lấy chìa khoá bảo tàng ra, đặt trước mặt mọi người.

Rõ ràng hẳn nghe được tiếng hít khí.

Chìa khoá bảo tàng!

Có người nhận ra thứ kia! Mạc Liễm Sâm nghi hoặc nhìn về phía hân, đó là một huynh đệ có vị trí tương đối nhỏ, gia nhập Sát Minh cũng khá trẻ, hình như tên là Nguru Nhị Lang.

“Nhị Lang?” Mạc Liễm Sâm không chắc chắn lắm gọi một tiếng, người nọ lập tức hân hoan.

“Là thuộc hạ, không ngờ Minh Chủ còn nhớ tên thuộc hạ!”

“Người từng thấy thứ này?”

Mạc Liễm Sâm nheo mắt, nếu chiếc chìa khoá này đến Nguru Nhị Lang cũng thấy qua, vậy... còn có điều gì ông ấy để lộ ra nữa?

“Vâng, thuộc hạ từng thấy!” Nguru Nhị Lang khẳng định gật đầu: “Năm trước, đường huynh đệ ở quê cưới vợ, thuộc hạ đi tham gia hôn lễ, lúc ngang qua Cẩm Thành thì bắt gặp một đạo tặc áo đen trộm tàng bảo các của Hoàng cung, thứ người đó trộm chính là chiếc chìa khoá này...”

Chẳng lẽ một năm trước Hoàng cung luôn truy tìm bảo vật mà mãi không có kết quả kia chính là chìa khoá bảo tàng mà phụ hoàng giao cho mình? Mạc Liễm Sâm nghi hoặc nhìn chìa khoá trong tay mình, trong mắt tràn đầy ánh sáng lạnh.

Hoặc giả... khi đó Mạc Liễm Kỳ đã biết phụ hoàng có chìa khoá bảo tàng rồi? Khi đó hẳn liền bắt đầu mưu đồ đoạt quyền soán vị?

Chuyện này... thật đúng là vượt ngoài tầm dự đoán của mọi người, hẳn nhất thời khó mà tưởng tượng được Mạc Liễm Kỳ biết được bao nhiêu. Chìa khoá bị đánh cắp kia chính là thứ Mạc Liễm Kỳ muốn tìm ư? Hoặc nói thứ trong tay mình mới thực sự là chìa khoá bảo tàng, mà thứ bị đánh cắp... chỉ là đồ ngụy trang?

“Nghe nói chiếc chìa khoá này phải kết hợp với một chiếc khác mới có thể mở đại môn của bảo tàng. Hơn nữa bảo tàng này cần một bản đồ tàng bảo đồ, bên trong tàng bả đồ cất giấu một chiếc chìa khoá.”

Nguru Nhị Lang nói xong, thoáng nhìn qua chiếc chìa khoá trong tay Mạc Liễm Sâm. Bỗng nhiên kinh ngạc nói: “Mau nhìn, trên chiếc móc của chiếc chìa khoá này của người có một lỗ hồng!”

Lúc này Mạc Liễm Sâm mới để ý tới chỗ bị nói lỗ trên chiếc chìa khoá. Hiện tại râu chuôi tất cả lại, tất cả đều tra ra manh mối rồi. Bảo sao Mạc Liễm Kỳ muốn truy nã hân và Dịch Cận Ninh, thì ra là vì tàng bảo đồ và chiếc chìa khoá này!

Dịch Cận Ninh cầm lấy chiếc chìa khoá từ trong tay Mạc Liễm Sâm, xoay tròn trái phải, linh hoạt mở ra lỗ hồng kia, bên trong thực sự có một bản vẽ. Là một tấm giấy quyền, là phong cách của Mạc Thắng Các, ông làm gì cũng thích dùng giấy quyền màu vàng, ngoại trừ thánh chỉ và phê duyệt tấu chương.

Nàng lấy giấy quyền ra, chậm rãi mở ra, bên trong vẽ gì đó.. Đây là cái gì? Nàng xem không rõ những chấm nhỏ vòng vòng trong đây là gì, bèn đưa tới trước mặt Mạc Liễm Sâm để hân cùng nhìn.

Người trên bàn cơm cũng nhất thời tò mò, trên vãi lụa này vẽ thứ gì. Bọn họ truyền cho từng người xem nhưng không nhìn ra đó là thứ gì. Cuối cùng giấy quyền cũng đưa trở lại tay Mạc Liễm Sâm, hân nhủu mảy, nhìn hơn nửa ngày cũng nhìn không hiểu, trước cứ cất bản vẽ vào đã.

Trong bụng Dịch Cận Ninh thầm nói, Mạc Thắng Các rất không đạo đức, cho chàng một gian hàng rách là được rồi, thế nhưng lại đưa chàng thứ chẳng hiểu ra sao hại chàng bị người đuổi giết, có phụ thân nào như vậy sao?

“Ninh Ninh, nàng nói xem đây là cái gì? Phụ hoàng không có khả năng không đưa ra chút gợi ý, nhất định ông muốn ám chỉ ta gì đó.”

Thứ này đã giao cho hân thì nhất định sẽ để Mạc Liễm Sâm tìm được điểm mấu chốt. Nhưng những chấm nhỏ vòng vòng này, dầu nàng là cô nương đọc sách trăm lần cũng không nhìn ra được là cái gì, bảo người sao mà đoán được!

“Ồi chào!”

Chợt Dịch Cẩn Ninh hơi đau bụng, Mạc Liễm Sâm vội để cuộn giấy xuống, không chú ý tới chỗ hán để gần nên.

Hắn ôm Dịch Cẩn Ninh vào phòng, đặt nàng nằm trên giường, lại truyền cho nàng chút nội lực mới dứt nàng ăn một viên thuốc.

Dịch Cẩn Ninh suy yếu hỏi: “Đây là...”

“Đừng hỏi, đây là thuốc giả, yên tâm, ta là phu quân nàng, tự nhiên không hại nàng và đứa bé!”

Mạc Liễm Sâm như sợ Dịch Cẩn Ninh phát giác ra điều gì, vội ngắt lời nàng. Một lúc sau Dịch Cẩn Ninh khoẻ hẳn lên, một dòng khí lưu lúc lạnh lúc nóng cũng không thấy bóng dáng.

Thuốc gì mà thần kỳ vậy?

Dịch Cẩn Ninh hiếu kỳ nhìn chăm chăm Mạc Liễm Sâm, nàng phát hiện gần đây hình như hán gầy đi, nhưng xem xét kỹ lại thì không có chỗ nào giống vậy.

Mạc Liễm Sâm chuyển động đầu, thẹn thùng cười: “Nàng đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ không nhận được!”

Không nhận được này dĩ nhiên là nói hán có nhu cầu, nhưng lúc này Dịch Cẩn Ninh đang mang thai, không thể làm việc đó! Khuôn mặt hán sần khô, rồi rầm siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Dịch Cẩn Ninh, lại xoa đầu nàng làm tóc nàng rối tung cả lên.

Hán nhìn mái tóc đầy rối tung của nàng, bỗng nhiên hai mắt sáng lên: “Ninh Ninh, ta nghĩ ra rồi!”

“Nghĩ ra cái gì cơ?” Hiềm hiềm né tránh ma trảo của Mạc Liễm Sâm lại công kích lần nữa, Dịch Cẩn Ninh cười tủm tỉm chờ đáp án của Mạc Liễm Sâm. Nàng chỉ biết nhất định phu quân mình là tuyệt nhất.

“Sợi tóc! Từng vòng từng vòng này chính là sợi tóc!”

Hán vui mừng ôm Dịch Cẩn Ninh, hết hôn rồi lại hôn: “Ninh Ninh, nàng quả thực là phúc tinh của ta, mỗi lần chỉ cần nàng bên cạnh ta, bất kể ta đối mặt với tuyệt cảnh như thế nào cũng đều có thể phong hồi lộ chuyển!”

“Ôi ôi, chàng nhẹ chút, cục cưng!”

Dịch Cẩn Ninh vỗ lưng hán: “chàng mau nói cho thiếp rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Mạc Liễm Sâm cười thần bí, từ trong lòng lấy lác tay tương tự ra đeo lại cho nàng. Động tác này, thần thái này như che chở một món trân phẩm, dè dặt cẩn trọng như sợ không cẩn thận sẽ phá hủy mất.

“Lúc phụ hoàng giao cho ta chìa khoá, từng nói một câu!”

“Nói cái gì?” Dịch Cẩn Ninh nhú mày, tay bị ấn cầm. Tay hán ấm áp, rất lớn, rất thoải mái, làm người ta không muốn buông ra.

Mạc Liễm Sâm nắm bàn tay trắng nõn của nàng, cẩn thận quan sát như đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật. Đôi môi khẽ gọi lúc đóng lúc mở, miệng nói ra một câu sâu xa.

“Bồ vi* mềm mại như tơ! Lúc đó ta không rõ sao phụ hoàng lại nói với ta câu này, bây giờ nghĩ lại thì ra là đạo lý này.”

*Bồ vi là cây lau ở nước mình.

Bồ lau sậy mềm mại như tơ, chính là nơi địa điểm bảo tàng ngay trên núi Bồ Vi.

Núi Bồ Vi là một ngọn núi hoang, nơi đó chẳng có gì, đến thợ săn cũng không muốn có đặt chân lên. Nhưng cảnh sắc nơi đó lại kỳ quái, một năm trải qua biến hoá mấy bận, thường biến hoá màu núi.

Hoàng đế Tây Việt từng tìm người bói quẻ, thầy bói kia nói núi Bồ Vi từng là một ngọn núi nhỏ mọc đầy bồ vi, sau này không biết thế nào biến thành gò núi, màu núi thay đổi cho thấy nơi đây bị hạ chú, không nên đặt chân lên, một khi đặt chân lên ắt có tai nạn.

Cũng có người ngay từ đầu không tin lời của thầy bói này, lén lút chạy lên núi du ngoạn, cảnh trí nơi đó cực đẹp, đẹp đến mức gần như làm người ta quên mất hô hấp. Bọn họ lưu luyến quên về, ở trên núi cả đêm, ngày hôm sau lúc trở về nói khoác nhiệt độ trên núi rất tốt, một giờ đêm cũng không lạnh, không muỗi, là một nơi tốt. Nhưng đến buổi tối mấy người leo lên ngọn núi kia lại bệnh tật đột phát, chết hết, sau đó người nhà của họ cũng lần lượt gặp khó khăn, từng người chết bất đắc kỳ tử. Từ đó về sau không còn ai dám đến núi Bồ Vi nữa, núi kia cũng trở thành cấm địa.

Ở đó kỳ kỳ ở chỗ không phải thần tiên ma quái quấy rối, cũng không thật sự mơ hồ như thầy bói nói mà là con người thay đổi làm ra những hành động kỳ quái, những người đó và người nhà bọn họ đều bị hạ độc chết. Đương nhiên đây cũng là suy đoán của Mạc Liễm Sâm, phụ hoàng và các ông cha của hán hán khi đó đã cho rằng đó là nơi của bảo tàng nên có ý làm ra màn diễn như vậy.

Nhưng Mạc Liễm Sâm đã đoán sai một chuyện. Núi Bồ Vi quả thực có chút tà môn, mấy người kia đều không phải bị ác ý độc chết, chỉ có người nhà

họ mới bị vậy. Chẳng qua tiền đề vì tăng mạnh độ tin cậy của lời bói này nên giết thêm vài người mà thôi.

Dịch Cẩn Ninh cũng suy xét cẩn thận mấu chốt trong đó: “Chúng ta có cần đến núi Bồ Vi được không?”

Nàng cảm thấy núi này có chút mơ hồ, bằng không mấy người kia cũng không thể chết một cách khó hiểu như vậy.

“Chúng ta tất nhiên phải đi, nhưng không thể đi buổi tối, cũng không thể đi buổi sáng, chỉ có thể đi buổi trưa!”

Hắn đặc biệt sai người của Sát Minh đi điều tra điểm quái dị của ngọn núi này, phát hiện ở nơi này chỉ cần đi vào buổi trưa sẽ không có tử vong, còn nếu đi vào sáng sớm thì lại chết một cách kỳ lạ. Điều này đã nói lên núi này có điều quý dị, phỏng chừng trên núi có thực vật đặc biệt nào đó có thể phóng độc, mà độc này dưới ánh mặt trời buổi trưa sẽ mất đi độc tính.

“Chuyện này... Mạc Liễm Kỳ đã biết chuyện bảo tàng, mấy năm nay chắc hắn cũng đoán được một chút chứ?”

Dịch Cẩn Ninh vuốt mái tóc đen thật dài của hắn, cuốn từng sợi vào, rồi lại buông, vòng đi vòng lại, không ngại phiền toái. Tóc hắn tơ mịn mềm mại, không ram ráp như những nam tử khác, mang theo mùi thơm của xà bông. Dịch Cẩn Ninh rất thích tóc hắn, như thích hắn vậy, thích toàn bộ của hắn.

“Hắn không đoán ra, vì hắn sợ, hắn sợ chết!”

Mạc Liễm Sâm cười lưu manh, một tay ôm Dịch Cẩn Ninh, đè nàng ngã xuống giường. Môi son hôn nhẹ cần cổ tuyết trắng, nhẹ nhàng gặm nhấm. Dịch Cẩn Ninh hừ nhẹ một tiếng, đôi tay trắng như phấn khê nắm hắn.

“Ngốc, thiếp đag mang thai!”

“Ninh Ninh, ta không nhận được lâu như vậy làm sao bây giờ?” Mạc Liễm Sâm nửa thật nửa giả nói: “Nếu không ta đi tìm một cô nương nhé?”

Bụng Ninh Ninh mới hơn một tháng, ảnh còn phải đợi hơn hai tháng, quả thực là dày vò.

Phụ hoàng trao chìa khóa cho hắn rồi cuộc là ép buộc hắn hay để ý đến hắn? Hắn mơ hồ, ôm Dịch Cẩn Ninh, hốt hoảng chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng tỉnh lại, Mạc Liễm Sâm như thường ngày vẽ mi cho Dịch Cẩn Ninh, đã ba ngày hắn không vẽ, có chút mới lạ rồi.

Nha hoàn bụng nước tiến vào, bọn họ rửa sạch mặt rồi lại đến đại sảnh nghị sự. Chuyện ngày hôm qua còn chưa bàn bạc ra kết luận, người tổng đàn Sát Minh tựa hồ bị cuộc sống an nhàn đảo lộn đến thoải mái, không tình nguyện đi làm chuyện liều mạng lắm.

Lão đại Lâm Ngạo Thiên ngẩng cổ, chờ Mạc Liễm Sâm chỉ rõ. Hắn không cha không mẹ không vợ không con, phía sau là một vùng bằng phẳng, hoàn toàn chẳng cần lo trước lo sau. Lão Nhị và Lão Tam không giống vậy, bọn họ có cha mẹ, lão bà của một người còn đag mang thai, cũng không muốn chen chân vào chuyện của tổng đàn lắm. Song chuyện liên quan đến Mạc Liễm Sâm, bọn họ làm vì huynh đệ, không thể không giúp bạn, không tiếc cả mạng sống.

Cố Giai Nam vỗ tay Cung Tam Nương: “Vợ, tuy ta thật sự yêu nàng, nhưng A Sâm là huynh đệ của chúng ta, huynh đệ gặp nạn chúng ta há có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Huynh đệ bốn người tụ tập một chỗ thảo luận nửa ngày, cũng không trốn tránh nữ quyến trong nhà, bọn họ quyết định giúp Mạc Liễm Sâm đòi lại công bằng, đoạt lại giang sơn. Đến lúc đó... vinh hoa phú quý, hưởng thụ vô vàn, dầu họ chỉ đi theo thơm lây cũng tốt.

Hướng chỉ tình huống như này, Mạc Liễm Kỳ nói gì cũng sẽ không bỏ qua cho Mạc Liễm Sâm, bọn họ làm đương gia của tổng đàn Sát Minh, tự nhiên cũng không trốn khỏi vận mệnh bị đuổi giết, vậy sao không chặn lại trước?

Từ khi Sát Minh xuất hiện đến lúc vùng dậy rồi lại thanh danh hiển hách, Hoàng đế Tây Việt liên kiên kị đến phát cuồng, chỉ là phân đàn của Sát Minh nhiều, trải rộng cả nước, hoàng gia khó mà một lần tiêu diệt họ. Hiện thời hình như Mạc Liễm Kỳ biết Mạc Liễm Sâm là minh chủ Sát Minh, vậy Sát Minh tràn ngập nguy cơ rồi.

Sự tình đã quyết định, Mạc Liễm Sâm vỗ bàn một cái: “Được, cứ quyết định vậy đi!”

Hắn thoáng nhìn qua Dịch Cẩn Ninh: “Ninh Ninh, nam nhân chúng ta làm đại sự, nữ nhân các nàng đợi ở La Thành có được không?”

Khởi nghĩa là một việc lớn, đối nghịch triều đình là tương đương với không sáng suốt, hơn nữa huynh đệ Sát Minh còn bằng lòng vì hản vượt lửa qua sông. Hắn tự nhiên phải thật để ý đến gia quyến bọn họ, chấm dứt lo trước lo sau của họ.

Nhìn ra suy nghĩ của Mạc Liễm Sâm, Dịch Cẩn Ninh cười ngọt ngào, kéo tay Cung Tam Nương nói: “Thiếp sẽ! Thiếp sẽ ở cùng Tam Nương!”

Cung Tam Nương cũng đứng lên, bụng của nàng đã rất lớn, Dịch Cẩn Ninh nhìn ra ảnh đã hơn năm tháng rồi.

“Tất cả mọi người đều mang thai, chăm sóc lẫn nhau là lẽ thường tình!” Cung Tam Nương cũng kéo tay Dịch Cẩn Ninh, nhìn chằm chằm bụng nàng, ôn hoà nói.

Ở lại La thành không phải là ý tưởng ban đầu của dịch Cẩn Ninh, nhưng Mạc Liễm Sâm lo lắng về nàng, nàng cũng không thể để hắn lo lắng, thế này mới

đồng ý với hấn đợi ở La Thành.

Sở dĩ Mạc Liễm Kỳ không thể lục soát đến La Thành cũng bởi La Thành là một thành nhỏ độc lập với Hoàng thành. Nanh vuốt của Mạc Liễm Kỳ tạm thời không động được đến đây, nói không chừng hấn còn đang vội vàng tìm xem bảo tàng ở đâu. Trong lòng Dịch Cẩn Ninh thầm tính toán xem khả năng lúc nào thì Hoàng đế Tây Việt có thể điều tra đến La Thành.

“Lão đại, lão nhị, lão tam, các người chia nhau liên hệ với các huynh đệ ở phân đàn, tập hợp nhân mã, chúng ta hội hợp ở cổng Cẩm Thành. Lấy tín hiệu Sát Minh làm dấu hiệu, các huynh đệ ở phân đàn vừa đến lập tức vào thành, đến lúc đó mọi người nội ứng ngoại hợp, đánh hấn trở tay không kịp.”

Bọn họ nhỏ giọng thảo luận, mãi đến khi trời sắp sáng mới đi nghỉ ngơi.

Mạc Liễm Sâm mang theo huynh đệ kết nghĩa của tổng đàn ẩn cư ở La Thành lặng lẽ lên vào Cẩm Thành, ngay sau khi bọn họ rời đi hai ngày, đội quân truy bắt của Mạc Liễm Kỳ đuổi đến.

Đúng là quạ đen, Dịch Cẩn Ninh thầm mắng mình một tiếng, tốt thì không linh, hỏng thì lại linh.

“Nhanh, chúng ta mau dịch dung! Không đứng, dịch dung cho Ninh Nhi!”

Lúc Cung Tam Nương mua đồ ăn trên đường thì thấy một đám quan binh lớn ở trên đường dán bó cáo treo giải thưởng, ngay từ đầu còn chưa chú ý tới đó là bó cáo truy nã Ninh Nhi mà Minh Chủ, mãi đến khi nghe đại thẩm bán đồ ăn nói cái gì mà “gian tế Nam Lăng” nàng mới chen vào đám người cẩn thận nhìn bó cáo.

Vừa thấy liền biết nguy rồi. Mạc Liễm Kỳ lại thực sự lục soát đến LA Thành, nàng nhanh chóng chạy về nói tin xấu này cho Dịch Cẩn Ninh.

Cung Tam Nương là coa thủ dịch dung, nàng mân me emột hồi trên mặt Dịch Cẩn Ninh, chỉ chốc lát sau Dịch Cẩn Ninh hoàn toàn thay đổi thành một gương mặt khác.

Nàng nhìn vào trong gương đồng, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Tam Nương, cô dịch dung cho ta thành xấu như vậy có phải ghen tị với ta không?”

Trong gương đồng hình thoi khắc hoa khắc hượng, dung nhan xấu bực này quả thực làm người ta không đành lòng ghé mắt. Chỉ là dung nhan như vậy hấn sẽ không làm Mạc Dật Hiền chú ý đi?

Nghe nói hấn tự mang binh đến đây, Mạc Liễm Kỳ đóng ở Cẩm Thành, thật sự đến núi Bồ Vi tìm bảo tàng.

“Vậy ta đòi lại cho cô nhé?”

Tam Nương nhát thời tình thế cấp bách, muốn đổi dịch dung cho Dịch Cẩn Ninh lại bị nàng cản lại.

“Thôi nếu đã dịch dung xong thì cứ vậy cũng không sao, hi vọng không bị chú ý mới tốt!”

Dịch Cẩn Ninh ngưng thần suy nghĩ sâu xa, đến lúc đó có thể xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn hay không, nùng không thể chịu được bụng của mình xảy ra chuyện.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, kéo nàng lại từ suy nghĩ xa xăm.

“Mở cửa, mở cửa, quan binh lùng bắt gian tế Nam Lăng quốc, truy xét tội phạm quan trọng!”

Quan binh gõ cửa lớn tiếng hét, cửa bị đập ầm ầm.

Tam Nương bảo từng gia quyến trong phòng đừng ra ngoài, còn nàng thì đi mở cửa, Dịch Cẩn Ninh ngăn nàng lại.

“Muốn đi thì cùng đi, nếu quan binh này thô lỗ đẩy cô, cô làm thế nào bây giờ? Có ta ở bên cạnh tốt xấu gì cũng có thể đỡ, đứa nhỏ quan trọng hơn!”

Nàng nghiêm túc nhìn Tam Cung Nương, tiếng vang bên ngoài càng lúc càng lớn, đại môn sắp bị phá vỡ.

“Đến đây, tới rồi đây! Ôi chào mới sáng sớm, còn chưa rời giường đâu!”

Cung Tam Nương hùng hùng hổ hổ được Dịch Cẩn Ninh đỡ chậm rì rì đi mở cửa, vừa kéo then cài mở cửa, cửa đã bị đẩy mở ra. Tam Nương bị va phải suýt nữa ngã xuống, may mà Dịch Cẩn Ninh đi theo đỡ ở sau nàng.

“Có người nói ở đây của các người chứa chấp tội phạm, ta phụng mệnh bên trên điều tra, quý rầy phu nhân!”

Quan binh đến tìm người là quan binh bản địa, coi như quen biết Cung Tam Nương, cũng khách khí hơn, giọng điệu coi như hiền lành.

Dịch Cẩn Ninh đứng cạnh Cung Tam Nương, cúi thấp đầu, dáng vẻ sợ sệt, quan binh này nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Một tên lính quèn bước lên báo cáo: “Đại nhân, trong nhà toàn là người già, phụ nữ và trẻ nhỏ!”

Quái lạ!

Quan binh kia nhìn chằm chằm Cung Tam Nương, trên mặt đều là khó hiểu: “Vì sao nam nhân trong nhà phụ nhân đều không có nhà!”

Lâm phủ là thương hộ có tiếng ở La Thành, bọn họ làm quan binh cũng từng nhận ân huệ của Lâm phủ họ, tự nhiên cũng khá quen thuộc Lâm phủ, chỉ là nam nhân trong nhà này chạy đi đâu hết rồi? Hắn hơi nghi ngờ, chờ Tam Nương trả lời.

Dịch Cận Ninh nắm chặt tay áo Tam Nương, đầu càng cúi thấp.

Nàng nghĩ nếu bị phát hiện thì có thể sách lược vẹn toàn thoát thân. Quan binh này vừa nhìn đã biết không dễ đối phó, nếu không phải quen biết Tam Nương, phỏng chừng cũng không thể khách khí như bây giờ.

“Tam Nương!”

Sắc mặt quan binh đã có chút không vui, ánh mắt nhìn Tam Nương cũng không còn ôn hoà như lúc đầu.

Hắn mắt lạnh nhìn chằm chằm Cung Tam Nương: “Nam nhân nhà các ngươi đâu? Lâm công tử đâu?”

Trong phủ này rất khó hiểu, trong một đêm toàn bộ nam nhân đều biết mất,

Trong lòng Dịch Cận Ninh vẫn sốt ruột, xong rồi, sao nàng lại không nghĩ tới chuyện này chứ?

Ngay tại lúc quan binh muốn giữ chặt tay Cung Tam Nương, Dịch cận Ninh bỗng ồ một tiếng.

“Làm sao vậy?”

Cung Tam Nương cho rằng bụng nàng xảy ra chuyện gì, nhũn mảy lo lắng hỏi.

“Không sao!” Dịch Cận Ninh cười cười, ngẩng đầu lên.

Ôi trời ạ! Quan binh này bị dọa lui về sau một bước nhỏ, cô gái này... sao có thể xấu đến vậy!

“Quan gia, ngài làm sao vậy?” Dịch Cận Ninh giả vờ không biết vì sao quan binh này lại có phản ứng như vậy, kinh ngạc hỏi, còn cố ý ngẩng mặt lên, đưa gương mặt ghê tởm khủng khiếp này đến trước mặt hắn.

Thuật dịch dung của Cung Tam Nương có thể nói là siêu việt, nàng chỉ bôi thứ gì đó đặc sánh lên mặt nàng, chỉ một lát sau thứ đặc sánh đó liền mềm nhũn như da nàng. Chỉ có điều trên làn da mềm mại này có rất nhiều mụn ghò ghề và mấy nốt ruồi, trên mấy cái nốt ruồi còn mọc lông, thoát nhìn vô cùng... làm người ta phẫn nộ, đến nàng cũng không nhịn được muốn bóc ra.

Quan binh này sợ tới mức lại lui về phía sau một bước lớn, giọng nói cứng ngắt: “Ngươi... ngươi là ai, sao lớn lên lại xấu như này?”

Quan binh vừa mở miệng Dịch Cận Ninh liền che mặt khóc to: “Tam Nương, hắn... hắn nói ta xấu, có phải ta thật sự rất xấu không?”

Dịch Cận Ninh như không biết đáng về xấu xí của mình thật, còn tiến đến trước mặt Cung Tam Nương, muốn nàng nói bản thân không xấu, là mỹ nhân số một La Thành.

“Rồi rồi rồi, cô không xấu, cô là mỹ nhân số một La Thành!”

Cung Tam Nương dịu dàng an ủi, thật có lỗi nhìn quan binh kia: “Thật ngại, chỗ này của muội muội ta có vấn đề!”

Nàng chỉ vào đầu mình, liếc mắt ra hiệu cho quan binh kia. Kỳ thực, đáng trách Cung Tam Nương cũng coi như xinh xắn, một đôi mắt to mọng nước, chiếc mũi khéo léo, khuôn miệng anh đào, là đại mỹ nhân tiêu chuẩn. Chỉ là nàng không thêm đề ý đến dung mạo của mình, cũng không trang điểm, người bình thường nhìn thấy cũng sẽ không có khái niệm mỹ nhân.

Lúc này đáng về liếc mắt ra hiệu của nàng với quan binh tương đối có vài phần ý tứ phong tình, quan binh này cũng lập tức bị nàng hấp dẫn. Bởi Dịch Cận Ninh âm thầm như vậy, lại bị sắc đẹp của Cung Tam Nương mê hoặc, hắn dĩ nhiên quên mất chuyện tên quan binh quèn kia vừa báo cáo.

Tên lính quèn vẫn đứng ngây người ở đó, nhìn thủ lĩnh của mình và Cung Tam Nương mất đi mảy lại, rất muốn hỏi xem có thể lui xuống trước hay không, cuối cùng vẫn đứng lì bất động ở đó. Hắn không ngờ, nếu quá rầy chuyện tốt của thủ lĩnh, toàn bộ đám tiểu lâu la bọn họ đều gặp tai vạ.

Dịch Cận Ninh thấy quan binh này tà mị nhìn Tam Nương, rất muốn cho hắn một đấm, nhưng lý trí nói nàng phải bình tĩnh. Nàng thu lại ánh sáng lạnh trong mắt, sợ hãi rụt rè kéo tay Cung Tam Nương: “Tam Nương, muội đói bụng!”

Bị Dịch Cận Ninh dùng sức kéo một cái, Tam Nương lão đảo một bước, thân mình lung lay, né tránh quan binh tập kích, quan binh này vốn dán miệng lên trước bỗng chốc chạm phải mụn trên mặt Dịch Cận Ninh.

“A! Đáng chết, cái gì vậy?”

Vừa chạm vào gương mặt đặc sánh của Dịch Cận Ninh, quan binh này lập tức phản xạ nhảy dựng ra sau, không ngừng chửi miệng. l;q]đ Sau khi ý thức chạm phải gương mặt xấu xí của Dịch Cận Ninh, hắn nhanh chóng trốn qua một bên nôn khan.

Trời ạ, hắn lại hôn người quái dị này!

Cung Tam Nương ngược ngùng đưa một chiếc khăn tay cho hắn, xin lỗi nói: “Ngại quá, muội muội thích kẻ cận ta, cũng hết cách, người thân trong nhà nàng đều đã quá đời, nhờ ta chăm sóc nàng...”

Dịch Cận Ninh nhu thuận dựa trong lòng nàng, thầm thì: “Tam Nương, hình như ta nghe thấy có tiếng bước chân đến đây, là coa thù! Ta đoán hẳn là Mạc Dật Hiến, Quận Vương kia là đối thủ đáng gờm, ngươi phải cẩn thận đấy!”

“Ừm, ta cũng nghe thấy, làm sao bây giờ?” Cung Tam Nương là nữ nhân, nàng cũng sợ hãi, huống chi đám quan binh này đã rất khó đối phó rồi.

“Đừng sốt ruột, xem tình huống rồi lại nói, chúng ta cần bình tĩnh!”

Dịch Cận Ninh đẩy nàng ta, khóc nói: “Ngươi gạt ta, bọn họ đều nói ta xấu, hu hu... Ngươi xem quan gia kia nôn cả ra rồi!”

Quan binh này đen mắt, đôi mắt lạnh lùng lập tức trầm xuống, xuất hiện sát ý.

Không đợi hắn ra tay, Dịch Cận Ninh đã ôm Cung Tam Nương khóc to: “Mẹ, mẹ ơi, bọn họ đều bắt nạt con, hu hu... Bọn họ đều bắt nạt con!”

“Tìm được chưa?”

Một giọng nói lạnh lùng truyền đến từ đỉnh đầu, đó là... giọng Mạc Dật Hiến. Trong lòng Dịch Cận Ninh kêu rên, quả nhiên hắn đến đây?

Quan gia phục hồi lại tinh thần, lập tức quỳ xuống: “Quận Vương, không tìm thấy! Nhưng mà... ty chức rất khó hiểu, trong một đêm nam nhân trong Lâm phủ đều biến mất. Ty chức nghi ngờ...”

Có điều kỳ lạ! Đột nhiên Mạc Dật Hiến đảo qua hai nữ nhân đứng một bên. Một người gắng gượng mang thai, một người xấu đến mức làm người ta xấu hổ.

Hắn cười tà mị, đôi hàng mày trên dung nhan tuấn mỹ nhướn lên: “Lâm phủ là nhà thương nhân, khi nào thì có thêm một xấu nữ vậy?”

Lâm phủ này hắn có biết đến, mấy tháng trước đã tới La Thành một lần, hắn còn có ý điều tra Lâm Ngao Thiên, quả thực là làm sản buôn bán, cửa hàng hạ nhân nhiều vô số kể. Thương nhân tuổi trẻ đầy hứa hẹn như vậy ản vẫn là thực sự bội phục, nhìn diện mạo ản cũng sẽ không thể cưới một nữ nhân xấu xí đi, chính là chủ mẫu trong phủ hắn sao có thể xấu xí giống người này được?

“Quận Vương gia, đây là con gái của người thân ta, năm ngoái người nhà của nàng nhiễm ôn dịch đều đã chết hết, nàng cũng bị nhiễm ôn dịch, mặt liền biến dnagj như ản. Hôm nay nàng cũng trở nên ngu dại, ngài đừng nói mấy lời kích thích người làm tổn thương nàng!” Cung Tam Nương ôm Dịch Cận Ninh, tuy mắt nhìn thẳng Mạc Dật Hiến nhưng cũng không dám đối mắt với hắn.

Lòng bàn tay Dịch Cận Ninh đã rịn mồ hôi, áo ướt đầm. Nếu Mạc Dật Hiến thật sự nhận ra nàng, vậy thì nguy.

Ôi, tốt thì không linh, nàng vừa mang thai vận rủi liền tới hay sao? Nàng vừa nghĩ trong đầu, Mạc Dật Hiến liền tóm lấy tay nàng, gương mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm mụn cám trên mặt nàng.

Hắn... hắn không ghê tởm sao? Đến bản thân nàng nhìn thấy cô gái xấu xí như này còn muốn hôn, Mạc Dật Hiến nhìn nàng lâu như vậy mà vẫn không sao?

Mạc Dật Hiến nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên tay chạm đến cổ nàng, nàng nhảy ra sau theo phản xạ, hai tay che ngực, cúi đầu ngược ngùng nói: “Ngươi muốn làm gì? Ta... ta muốn nói, nam nhân không được chạm chỗ này! Mẹ ta bảo, chạm vào đây, phải... phải phụ trách!”

Chẳng lẽ Mạc Dật Hiến nhìn ra nàng dịch dung sao? Tay của hắn, mới vừa rồi là muốn xé mặt nạ của nàng sao?

“Hả? Vậy nàng có bằng lòng để ta phụ trách không?”

Mạc Dật Hiến cười vô lại, đáng vẻ giống Mạc Liễm Sâm ba phần khiến Dịch Cận Ninh sùng sốt.

Hắn chợt ra tay, vụt qua cực nhanh, túm cả eo thon của Dịch Cận Ninh, ghé vào tai nàng nhẹ giọng nói: “Ninh Nhi, dấu nàng có biến đổi dung mạo như này, nốt ruồi son trên cổ nàng cũng sẽ không đi!”

Quả nhiên, Mạc Dật Hiến đáng chết vẫn nhận ra nàng.

Một bàn tay dò xét lại, Dịch Cận Ninh cơ trí chợt loé, nhảy ra khỏi vòng ôm của hắn, giang hai tay đề kháng rút lui về phía sau của hắn, cảnh giác nhìn: “Ngươi muốn làm gì?”

Quan binh thấy Dịch Cận Ninh không sợ sệt như lúc đầu, lui về sau một bước to, cũng có gan nhìn thẳng Quận Vương, chỉ biết nhất định đây là người Quận Vương muốn tìm, lập tức bao vây toàn bộ, cung tiễn thủ phối hợp với cung thủ, bao vây Cung Tam Nương và Dịch Cận Ninh chặt chẽ đến nước chảy không lọt.

Mạc Dật Hiền nhẹ giọng cười một tiếng, một quan binh tạo ra một lối đi cho hắn, để hắn đi vào trong vòng vây. Hắn vươn tay kéo nàng lại, coi nhẹ Cung Tam Nương. Bàn tay to như tìm tòi trên cổ Dịch Cận Ninh, tươi cười càng bất mắt, suýt đâm mù mắt nàng.

Dịch Cận Ninh chỉ cảm thấy trên người chột lạnh, cổ áo bị kéo mở, mà bàn tay to hiển nhiên đã rút ra, dưới ánh mặt trời chìa khoá vàng óng trong tay phát ra ánh sáng chói mắt.

“Ninh Ninh, nàng nói xem đây là cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 3: Bị bắt về Cẩm Thành

Chìa khoá trong tay Mạc Dật Hiền, trong lòng nàng kinh hãi, đó là... chìa khoá A Sâm đưa cho nàng trước khi đi!

Nàng cắn răng một cái, tiến lên đoạt lại chìa khoá.

“Đây là chìa khoá bảo tàng đi?”

Gương mặt tuấn tú của Mạc Dật Hiền giãn ra, tay chuyển một cái cắt chìa khoá vào trong tay áo mình.

Mạc Liễm Kỳ luôn âm thầm tìm thứ gì đó, chính là chiếc chìa khoá, hắn đã gạt mình thì mình cần gì đưa chìa khoá này ra ngoài. Hắn cười lạnh một tiếng, âm trầm nhìn Dịch Cận Ninh.

“Trả lại cho ta!”

Dịch Cận Ninh trừng hắn, đôi môi đỏ mọng vì tức giận mà hơi nhếch lên, Mạc Dật Hiền nhìn có chút hốt hoảng tinh thần. Trước kia ánh không rõ vì sao lại coi trọng nàng, bây giờ nghĩ đến hơn phân nửa là vì tính tình quật cường này của nàng đi.

Càng nhìn càng không rõ ánh mắt nàng, cùng với suy nghĩ trong lòng nàng, hắn lại càng muốn đi qua, tiến vào, hiểu biết càng sâu, thế cho nên bản thân hoàn toàn chìm vào hắn mới hiểu được bản thân không thể rút ra được nữa.

“Ta không trả đấy!”

Trêu Dịch Cận Ninh thật làm hắn vui vẻ, hắn phát hiện bản thân ngày càng hứng thú. Lại từ trong tay áo lấy chiếc chìa khoá ra: “Sao ta cảm thấy chiếc chìa khoá này không phải của nàng nhỉ?”

Mọi người thấy chiếc chìa khoá này cũng là suy nghĩ lung tung, chiếc chìa khoá này làm ra từ vàng, Lâm phủ sẽ không xa xỉ tạo ra một chiếc chìa khoá riêng biệt đi. Nhất định chiếc chìa khoá này có điều kỳ lạ, lại nhìn dáng vẻ của Quận Vương rõ ràng là dùng chìa khoá uy hiếp người quái dị này! Hay là...

Thủ lĩnh quan binh cảm thấy cả kinh, Quận Vương sẽ không coi trọng người quái dị này đây chứ?

Móng vuốt lại vươn ra, gió lạnh ủa tới, bóng người chột loét.

Dịch Cận Ninh đỡ bụng, còn chưa kịp xoay người đã bị bắt lấy, nàng quá sốt ruột cho đứa bé trong bụng rồi.

Thật là thủ pháp bắt giữ lợi hại, biết Mạc Dật Hiền thâm tàng bất lộ, chỉ là bản lĩnh bắt người ấy hình như là long hành thủ của thiếu lâm tự. Mạc Liễm Sâm từng nói với nàng điểm tuyệt diệu của long hành thủ, bắt người ở vô hình... Sao kiếp trước nàng không biết?

Trên lưng bị đè chặt bỗng nhiên đau đớn, trở lại khi ý thức của nàng biến mất, một câu nói gian nan ra khỏi miệng làm trong lòng Tam Cung Nương ấm áp.

“Đừng làm hại Tam Cung Nương!”

Một tay Tam Cung Nương đỡ eo, một tay đỡ bụng, bị lời này làm chấn động lui về sau một bước.

Ba năm trước trước khi gả cho Lâm Ngạo Thiên nàng chính là người của Mạc Liễm Kỳ.

Mạc Dật Hiến có thể tìm đến đây toàn bộ là vì tối qua nàng phát ra một chiếc đạn tín hiệu. Đạn tín hiệu này, đã ba năm nàng không dùng.

Nàng không còn cách nào khác, toàn bộ người nhà của nàng đều nằm trong tay Mạc Liễm Kỳ.

Ngay khoảnh khắc Mạc Liễm Sâm lấy chìa khoá bảo tàng ra, không ai biết được nội tâm nàng mừng như điên và ần ần chờ mong, đầu là người bên gối nàng cũng không nhắc với hân một câu.

Thân phận thực sự của nàng là một chiếc cốc ngấm Mạc Liễm Kỳ xếp vào cạnh Lâm Ngiao Thiên.

Từ ba năm trước bỗng nhiên Sát Minh xây dựng, oanh động vô lâm thậm chí uy hiếp đến triều đình, Hoàng thượng liền âm thầm phái người truy tìm cứ điểm tổng đàn của Sát Minh, nhưng mãi không có kết quả.

Mạc Liễm Kỳ bắt toàn bộ người nhà của Cung Tam Nương đang chuẩn bị rời khỏi giới sát thủ, uy hiếp nàng bất kể thời gian bao lâu cũng phải tìm ra tổng đàn Sát Minh, một lần hành động của hân sẽ là tiêu diệt.

Không chết được từ tế, nàng đi đến La Thành không lâu liền bị Cố Giai Nam bắt tới bãi đường. Nếu không phải nàng nhạy cảm bắt được tin tức của Sát Minh, nàng đã sớm rời khỏi Cố Giai Nam, lại không ngờ bản thân yêu con người cố chấp kia.

Dịch Cẩn Ninh bị Mạc Dật Hiến ôm lấy, hai tay buông thõng, trên đôi mắt khép chặt là ànhng mây vẫn nhú lại.

Mạc Dật Hiến thoáng nhìn qua Cung Tam Nương, lộ ra nụ cười đầy thâm ý, rồi bước nhanh ra khỏi Lâm phủ.

Xe ngựa chạy lộc cộc, âm thanh ồn ào.

Mạc Dật Hiến sợ sau khi bản thân lên lút chặn Cung Tam Nương phát tín hiệu cho Mạc Liễm Kỳ, bị phát hiện đến La Thành hân đành dịch dung cho mình, thuê một chiếc xe ngựa cũ nát, cùng “xấu phụ” Dịch Cẩn Ninh chạy về Cẩm Thành.

Lần này đi, bởi xư ngựa cũ nát, lại không phải việc gấp nên đi mất mấy ngày.

Từ hôm đầu tiên bị ôm lên xe ngựa nàng đã tỉnh, lại luôn buồn bực vì sao Mạc Dật Hiến lại xuất hiện ở La Thành, một chút tin tức của Mạc Liễm Kỳ thì không có.

Còn Cung Tam Nương cố ý dịch dung cho nàng có phải có thâm ý khác hay không?

Nàng neho mắt, rứt cổ, động đậy. Ôi cha Mạc Dật Hiến đáng chết, xuống tay cũng ác độc thật!

Đây là đi đâu? Không phải Mạc Dật Hiến muốn đưa nàng về Cẩm thành đấy chứ! Ý nghĩ này vừa hiện trong đầu, nàng lập tức xóc màn xe lên.

Bên ngoài là con đường nhỏ thanh tịnh, người bên đường không nhiều lắm, hàng quán cũng ít, không náo nhiệt phòng hoa như ngã tư đường ở Cẩm Thành và La Thành.

“Sao, muốn xuống xe à?”

Mạc Dật Hiến hơi ngả về phía sau, dựa lưng vào vách xe, vách xe ngựa lạnh lẽo cứng rắn như vậy, thế mà ảhng cũng nằm được thoải mái như thể sạp chần gấm tơ vàng.

Quả nhiên diện mạo yêu nghiệt thì không bình thường, đến đáng về nằm cũng tao nhã như vậy. Đáng tiếc Dịch Cẩn Ninh không có tâm tình ngắm nghía bức tranh nữ nam năm ngựa, hiện nay nàng là trọng phạm bị nhốt, đầu ra đải ngộ cao như vậy.

Động đậy chân tay bị dây thừng trói chặt, Dịch Cẩn Ninh muốn ảmngs to một tiếng: Đồ gấu mẹ nhà ngươi!

Mỗi lần đều bị dây thừng trói chân trói tay, đời này nàng kết thù với dây thừng sao?

“Không muốn!” Nàng buồn bực thốt ra một câu.

Buông màn xe ngăn cản hơi lạnh bên ngoài, trở lại xe ngựa chỉ có hai người, im lặng không tiếng động. Nàng nhắm mắt không để ý đến đồ lẳng lơ kia, đừng tưởng hân cố ý ỡng ẹo tạo dáng là có thể hấp dẫn người, A Sâm đẹp hơn hân không biết bao nhiêu lần kia!

Đi được một lúc thì xe ngựa dừng lại.

Giọng nam trung của phu xe truyền vào từ bên ngoài: “Quận Vương, đến rồi!”

“Đây là đi đâu? Ngươi đưa ta đến đây làm gì?”

Xuống xe ngựa, Dịch Cẩn Ninh đưa mắt nhìn bốn phía, đây là một nơi hoang vu.

Dịch Cẩn Ninh đề cao cảnh giác, mạc Dật Hiến có ý đồ với nàng, nàng đã sớm nhận ra. Thăng nhải này sẽ không phải ở nơi hoang vu không bóng người làm gì nàng đấy chứ? Đúng là đồ quái gở!

Nàng bấu vào, sờ bụng mình, cảm giác được đứa bé lảng lảng ngủ yên trong người mình. Thực ra đó là cảm giác của nàng, đứa bé nhỏ như vậy có thể cảm nhận được ư?

Hình như Mạc Dật Hiền cũng biết chuyện nàng mang thai, lạnh lùng giễu cợt: “Cục thịt đó mới hơn một tháng, sao có thể hiểu được nàng trân trọng nó? Chẳng bao lâu nữa, nó sẽ không còn nữa!”

Dịch Cận Ninh cảnh giác lui về sau một bước, kéo ra khoảng cách với ả, hai tay ôm bụng: “Người muốn làm gì, đừng làm hại đứa con của ta!”

Mạc Dật Hiền liếc nàng một cái, không ừ chẳng hừ, kéo tay nàng đi thẳng về phía trước, làm tay nàng bị đau.

“Này, người đưa ta đi đâu hả?”

Hắn tiếp tục kéo nàng đi về phía trước, Dịch Cận Ninh đẩy tay hắn muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích nhưng chỉ phí công vô ích, đành mặc hắn kéo mình đi đến một khe núi.

Dưới khe núi, lại quẹo vào một nơi đầy hoa cỏ xanh mượt như một tấm nệm.

Nơi này cực đẹp, dưới chân là mảnh đất xanh mượt, ngẩng là cây núi đầy cây, hoa rụng rớt rớt. Một dòng suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi, nước từ trong khe suối nhanh nhẹn chảy ra, dưới ánh mặt trời như đứa bé bú sữa bình, lướt qua những tảng đá nhô lên dưới mặt nước, tiếng nước vỗ thanh thuy dễ nghe. Cánh hoa đào hồng rơi xuống nước, mặc dòng suối cuốn trôi đi xa.

Dịch Cận Ninh chớp mắt, nàng chưa từng thấy nơi nào đẹp như này, làm nàng nhớ tới một từ của Lạc Tiểu Tiểu: Lăng mạn!

Lạc Tiểu Tiểu nói thân sĩ đều hiểu lăng mạn, A Sâm của nàng là người không hiểu phong tình, cái gì cũng không hiểu, chỉ biết tán tỉnh trong khuê phòng. Lúc bấy giờ nàng còn xù lông nhảy dựng lên mắng Lạc Tiểu Tiểu có phải rình coi chuyện khuê phòng của nàng hay không. Nghĩ đến vẫn là bản thân và Mạc Liễm Sâm không hiểu cái gì gọi là lăng mạn rồi!

“Người dẫn ta tới đây... là để ngắm cảnh đẹp?”

Nàng không chắc chắn lắm hỏi một câu, thăm dò ngó ngàng đi? Rõ ràng như vậy, hiển nhiên là muốn làm chút gì cho nàng rồi!

“Hắn đây là lần đầu nàng thấy cảnh đẹp như này?”

Mạc Dật Hiền ngẩng đầu, nhìn bầu trời một lát, như lẩm bầm lẩm bầm thốt ra một câu. Hắn duỗi chân, cong eo, rất tự nhiên nằm xuống thảm cỏ mềm mại thoải mái này.

Cảnh đẹp nơi này đúng là lần đầu nàng thấy, có cảm giác làm người ta quên hết phiền não, dứt bỏ trần thế an tâm gia nhập vào nơi đây.

Dịch Cận Ninh bỗng có cảm giác trước đây có phải đã nhìn lầm hắn không, nam nhân như vậy hẳn là nam tử điềm đạm không truy danh trục lợi mới đúng.

Nhưng kiếp trước hắn tàn ác với nàng, hiện tại nhớ tới vẫn làm nàng oán hận, người này... rõ ràng là hai thái cực! Một là giai công tử tao nhã, nhẹ nhàng thoát khỏi trần thế; một là vua hồ ly thô bạo, nhẫn tâm, kiên quyết.

Chẳng lẽ người này có hai mặt sao?

Đúng rồi, nàng nhớ Lạc Tiểu Tiểu thường nói là bệnh tâm thần phân liệt. Nàng không hiểu rõ câu này có ý gì, nhưng trong nhận thức của nàng hẳn là hai mặt đi.

Điều tốt đẹp đều ngắn ngủi.

Mạc Dật Hiền nằm một lát rồi đứng dậy. Miệng cứng rắn nói: “Hai lựa chọn. Theo ta, Mạc Liễm Sâm sẽ sống; không theo, Mạc Liễm Sâm sẽ chết!”

Sống chết của A Sâm liên quan gì đến hắn chứ? Huống chi hắn vẫn là kẻ thù lớn trong kiếp trước của nàng, bảo nàng theo hắn ra sao?”

Dịch Cận Ninh nổi giận bưng bưng, cũng đứng phắt dậy, nhìn thẳng hắn.

“Sao ta phải chọn hả?”

Nam nhân này thật biết che giấu, kiếp trước nàng cũng quan sát thật lâu mới phát hiện hắn có bản lĩnh mà người thường không có: Thuật đọc tâm.

Nàng không rõ hắn đọc lòng người như thế nào, nhưng phát hiện ánh mắt giáo hoạt như hồ ly kia như xuyên qua đáy mắt nhìn thấu bí mật sâu trong nội tâm nàng, nên nàng mới to gan phỏng đoán, ả có bản lĩnh nhìn thấu lòng người.

Cho nên người này luôn là con hồ ly giả dối, tuy nàng rất muốn giết hắn nhưng năng lực có hạn, đành phải tránh né.

Phù bụi đất dính trên quần áo, Dịch Cận Ninh cười cười, chút ý sợ hãi trên gương mặt mị hoặc chứng sinh của nàng không thể tránh được hai mắt của

Mạc Dật Hiền.

“Bởi vì... Chuyện hồi sáng của Mạc Liễm Sâm đã bị Hoàng thượng biết trước, Cung Tam Nương kia... là người của hoàng đế!”

Thì ra người bên người chính là gian tế! Chuyện này nhưng là Dịch Cẩn Ninh không nghĩ tới, Cung Tam Nương đối xử với nàng không tệ, bình thường có chuyện tốt gì cũng nghĩ đến nàng đầu tiên, vì sao nàng lại...

“Mạc Liễm Kỳ dùng mười năm âm thầm bồi dưỡng tử sĩ và cọc ngầm, Cung Tam Nương là ở ba năm trước bị hấn vô ý phát hiện, tất cả cha mẹ huynh đệ nàng đều nằm trong tay Mạc Liễm Kỳ!”

Amej Dật Hiền cúi đầu, nhỏ một gốc cỏ, nhãn nhãn xoay tròn.

Trên ngón tay thon dài trắng nõn của hấn, gốc cỏ này xoay tròn rất nhanh, màu xanh của cây cỏ chuyển động nhanh hơn trở thành một vòng tròn nhỏ màu xanh.

Dịch Cẩn Ninh cảm thấy rất giống lá sen trong nước không mang sương sớm, sức sống bùng bùng, xanh ngắt mê người.

“Nơi này... ta từng nghĩ chờ ta hoàn thành sứ mệnh của bản thân, giúp Huyền Vương đoạt giang sơn xong sẽ mang cô nương ta yêu nhất đến đây ẩn cư cả đời, không vượt hồng trần, chẳng màng thế sự!”

Mạc Dật Hiền lại tiếp tục làm bầm, Dịch Cẩn Ninh không quay đầu, tiếp tục đi về phía trước. Nàng tuyệt đối không đồng ý với hấn, A Sâm chuẩn bị ổn thoả như vậy, sao có thể trúng mai phục của họ, nhất định là hấn lừa nàng, chắc chắn thế.

Như không nghe thấy đề nghị của hấn, nàng nhắc chân bước đi. Đi đến dứt khoát, quyết tuyệt.

Sau lưng nàng, Mạc Dật Hiền đứng thẳng người, tay áo bông bành bay bay trong gió, vẻ mặt âm đạm.

Nàng đi rất nhanh, nước mắt tí tách rơi xuống, nàng vừa gạt lệ vừa đi, dưới chân có một hòn đá to cũng không nhìn thấy.

Bịch một tiếng, nàng bị vấp phải hòn đá này.

Nàng lại đứng lên, tiếp tục đi về phía trước.

Dụi nước mắt khô khốc trong mắt, nàng hận mình, tin tưởng thẳng thắn Mạc Dật Hiền này làm chi, nhất định lừa lừa mình.

Nhưng có gì nàng lại rơi lệ, có phải vì mang thai nên không khống chế được cảm xúc?

Mạc Dật Hiền soát một tiếng phi thân tới, bàn tay to ôm eo nàng, dưới chân nhẹ bằng, lướt qua đào hồng khắp cây. Dịch Cẩn Ninh lơ mơ nhìn hấn, thực ra đáng đáp nam nhân này cũng không kém, thật ra rất đẹp mắt, bảo sao lúc trước Dịch Cẩn An muốn đòi phu quân với nàng.

Nàng rử mi: “Người thả ta xuống dưới, tự ta có chân!”

Nàng nắm chặt trăm cái trong tay, đó chính là chiếc trăm cái lần trước nàng đã dùng với Lâm Ngao Thiên lúc ở La Thành. Nàng sợ trải qua giờ phút này, nàng không đành lòng xuống tay với hấn. Bây giờ kẻ thù ở sát ngay bên cạnh, hơn nữa không hề có chút phòng vệ nào với mình. Nếu đâm một trăm xuống, cắm thẳng vào động mạch đang nhảy lên của hấn, có phải nàng có thể báo thù không?

Chỉ trong chớp mắt, suy nghĩ của nàng vụt qua trong tâm trí rồi không do dự nữa. Cổ Mạc Dật Hiền ở ngay trước mắt nàng, lúc này nàng mà động thủ thì không còn gì tốt bằng.

Trong lòng thầm đếm mấy tiếng, đếm theo nhịp tim đang đập của bản thân, bàn tay nắm trăm cái giờ lên. Mạc Dật Hiền vẫn không phát hiện, ôm nàng nhảy một cái xa vài trượng, rời khỏi nơi đẹp đẽ làm người hít thở không thông này.

Phập!

Trăm cái trong tay như mong đợi, cắm thẳng vào động mạch chủ trên cổ Mạc Dật Hiền, cắm sâu vào ba phần.

Mạc Dật Hiền bị đau nhưng tay ôm Dịch Cẩn Ninh không buông ra, hấn cười lạnh một tiếng, một tay ném nàng khỏi lòng mình.

Dịch Cẩn Ninh từng học khinh công, hiểu cách tự bảo vệ mình, cũng hiểu hấn ném đi có dùng chút xảo kinh, không có nửa phần muốn làm tổn thương nàng.

Nàng nghiêng người lật một cái, nhảy trong không trung, bước chân dừng trên một cái cây, sau đó lại lộn người về phía sau một cái, một động tác cực kì xinh đẹp, hành động liên mạch lưu loát. Đến Dịch Cẩn Ninh cũng giật mình, nàng chưa bao giờ có thể nghiệm như vậy, cảm giác này thực sự... rất dễ chịu!

Vèo!

Chung quanh ánh lửa lay động, đầu tiên mang theo dầu hoả lướt qua người Mạc Dật Hiền, hiểm độc thiêu vai trái của hấn.

Dịch Cận Ninh vừa ổn định cơ thể liền thấy MẠC DẬT HIỀN bị một đám hộ vệ áo giáp màu đen bao vây.

Một thanh kiếm đâm về phía nàng, dừng lại ngay yết hầu, mũi kiếm âm lãnh chỉ thẳng cổ nàng.

“Biệt lai vô dạng, Quận Vương, đường đệ tốt của trẫm!”

MẠC LIỄM KỲ một thân màu vàng, đi ra từ sau lưng thị vệ, khoé miệng thấp thoáng ý cười âm lãnh làm người ta dựng tóc gáy.

Hắn vừa nhận được tin tức của Cung Tam Nương liền dẫn người chạy tới, nhưng vẫn muộn một bước, La Thành đã sớm người đi nhà trống.

Cung Tam Nương mở to hai mắt, khoé miệng có chút máu đen đọng lại, mức độ vận vẹo trên gương mặt đã chứng tỏ nàng chết không cam lòng và đã trải qua đau đớn thể xác.

Hắn giúp nàng vuốt mắt, dặn dò một tiếng “Chăm sóc người nhà của nàng!”

Rồi sau đó một đường truy tìm MẠC DẬT HIỀN, thẳng đến nơi này.

“Sao hả, muốn biết sao trẫm biết được người đã bán đứng trẫm không?”

Nhìn thần sắc quái dị và phần lộ trần ngập gương mặt MẠC DẬT HIỀN, MẠC LIỄM KỲ cười nhạt, xoè hai tay mình ra.

Dịch Cận Ninh thấy trên tay hắn là một chiếc nhẫn, là một thiết bị truy tìm. Nghe nói Sát Minh từng chịu một bồi thiết bị truy tìm này, cách phá giải chính là bồi phần mẫu đơn lên người.

“Soạt!”

Dịch Cận Ninh hất mũi kiếm đang chìa thẳng vào nàng, không hề sợ hãi, nhìn thẳng MẠC LIỄM KỲ.

“Coi ta là cái gì thể hả?”

Các thị vệ chung quanh khó hiểu, MẠC LIỄM KỲ và MẠC LIỄM SÂM cũng là biểu cảm không hiểu, nàng có ý gì?

Dịch Cận Ninh cười gượng hai tiếng: “Ta ngoan ngoãn ở lại Cẩm Thành thì bị truy nã vô tội, đến La Thành lại bị Quận Vương cường ép mang đi, đến đây, cảnh đẹp chưa ngắm đủ đã bị quấy rầy... khụ khụ, ta muốn nói, huynh đệ các người thật sự đề ý đến chút tiền nhỏ nhoi này thế cơ à?”

Đã đến nước này thì cứ nói thẳng hết đi, miễn cho còn muốn đánh đánh giết giết, cãi nhau không thoải mái còn phải liều mạng, chia rẽ hai vợ chồng các nàng, còn cục cung của nàng cũng không thể luôn đi theo người mẹ số khổ hồi há ngược xuôi có được không?

Trên mặt MẠC LIỄM KỲ vui vẻ: “Người đang nói số của cái kia là có thực sao?”

Lúc trước hắn còn không chắc chắn, chỉ là đoán phụ hoàng đưa cho MẠC LIỄM SÂM chính là chìa khoá bảo tàng, không nghĩ tới đúng thật. Lúc tiền đề vừa gây dựng giang sơn từng cướp đoạt vô số trân bảo của rất nhiều tiểu quốc xung quanh, nghe nói số của cái này phú khả địch quốc, chìa khoá kia mà sử dụng vào chiến tranh nhất định nghiêng ngả một nước.

Thì ra MẠC LIỄM KỲ không biết sự tồn tại của số của cái kia, xem ra nàng và MẠC LIỄM SÂM đoán sai rồi. Nguy rồi, bọn họ vào Cẩm Thành có phải gặp mai phục như lời MẠC DẬT HIỀN?

Ánh sáng trong mắt chợt tắt, Dịch Cận Ninh thật muốn dùng cây trâm vừa rồi, ra tay đâm chết MẠC LIỄM KỲ. Hai người trước mắt đều không bố trí phòng vệ mình, đây là cơ hội tốt, chỉ là nàng không có chút nội lực nào, hoàn toàn sử dụng sức không.

Người không có bản lĩnh, cái gì cũng không làm được, may mà khinh công nàng không tệ, bằng không nhất định bị MẠC LIỄM SÂM cười đến rụng răng.

Lắc lắc đầu, nàng không vui nhịu mày, thời khắc như này nàng còn nghĩ đến chuyện vui chốn khuê phòng của nàng và MẠC LIỄM SÂM. Quả thực là... mắc cỡ muốn chết, may mà không có ai phát hiện.

Đội đã, hình như có người phát hiện rồi.

Nàng ngẩng phát đầu, vừa vận chống lại ánh mắt quý dị của MẠC DẬT HIỀN, cặp “mắt thần” kia sẽ không phát hiện ra chuyện vừa rồi trong lòng nàng đấy chứ?

MẠC DẬT HIỀN ngượng ngừng cúi đầu, chuyện kia... vừa rồi hắn chả phát hiện ra gì cả, chỉ nhìn thấy trong lòng Dịch Cận Ninh tràn đầy vui vẻ và tí xíu không vui mà thôi, chuyện khác, cái gì hắn cũng không thấy. Ánh mắt nàng quá mức che giấu, hắn không rình coi được bí mật nơi sâu thẳm của nàng.

“Không sai, số của cái này vốn có, hơn nữa... chìa khoá vốn ở trên người ta...”

Dịch Cận Ninh bất cứ giá nào, A SÂM giao chìa khoá cho mình đã nói lên hắn giao quyền xử trí chiếc chìa khoá này cho mình.

Không phải Mạc Liễm Kỳ rất thèm thường số của cái ấy sao, không phải Mạc Dật Hiên nói muốn một cuộc sống bình yên không màng hồng trần, thế sự sao? Vậy nằng thật muốn nhìn, hai hồ đánh nhau có phải sẽ có một mặt thoả hiệp hay không.

Quả nhiên, Mạc Liễm Kỳ đảo mắt một cái, sắc bén nhìn về phía Mạc Dật Hiên.

“A Hiên, giao ra đây!”

Gương mặt hần lạnh lẽo, dưới ánh mặt trời hoàng hôn rơi xuống, dung nhan tuấn mỹ hơi vắn vẹo. Bàn tay hần trắng nõn, trắng y hết làn da hần, Dịch Cẩn Ninh có thể thấy rõ đường vân trên tay hần.

Đường vân thật đẹp, người này sát phạt quyết đoán, nhấn tâm thô bạo, thiếp hợp làm quân chủ nhưng không phải một quân chủ tốt. Dừng thủ đoạn của hần để trị quốc, rất có khả năng Tây Việt bị huỷ trong tay hần.

“Không!”

Mạc Dật Hiên lùi về phía sau.

Dưới ánh mặt trời chói mắt, Mạc Liễm Kỳ một thân màu vàng làm người ta có cảm giác lạnh lẽo, Mạc Dật Hiên lùi về sau một bước, ánh liền tiến lên một bước.

“Lấy ra đây!”

Phía sau đã hết đường lùi, đó là dòng suối.

Ở dưới ánh mặt trời nhu hoà dòng suối càng lộ vẻ dịu dàng, dòng nước ào ào chuyển động.

Dịch Cẩn Ninh nhíu chặt mày, lúc này nằng có nên trốn đi không?

Bước chân đã bắt đầu lùi về sau, Mạc Liễm Kỳ còn đang đuổi theo muốn lấy được chìa khoá, giày Mạc Dật Hiên thì đã giẫm vào trong suối, bị ướt nửa người.

Đám thị vệ gio thanh trường thương và bội kiếm nhưng không động đây, thánh thượng không ra mệnh lệnh, lúc này bọn họ không biết nên làm gì. Thấy Dịch Cẩn Ninh đi tới, dáng vẻ trấn định khác thường, mỗi người đều tự giác nhường ra một con đường.

Bọn họ tâm ý tương thông cùng nhìn về hai huynh đệ không xa nơi đó, trong lòng suy đoán, nói không chừng Hoàng thượng thả nằng!

Dịch Cẩn Ninh được tự do, nằng bước nhanh hơn, đề khí dùng khinh công bay ra khỏi nơi vừa giống khe sâu vừa giống khe núi này.

Chạy một hơi thời gian nửa ly trà nhỏ, Dịch Cẩn Ninh mới dừng lại nghỉ tạm. Nằng nên suy nghĩ cho đứa bé, một mối bản thân thì được, nhưng một chết đứa nhỏ đừng nói Mạc Liễm Sâm không tha cho nằng, đến nằng cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Lão già thối thánh thủ Diệp Cốc từng nói, trong thời gian mang thai trừ bỏ không thể làm chuyện phòng the ra, tất cả các vận động mạnh đều không thể làm, đến khinh công cũng chỉ được dùng một phần nhỏ.

Bằng không với tốc độ của nằng, đừng nói lộ trình ngắn ngủi này, chính là trở lại Cẩm Thành nằng cũng có thể mặt không đỏ, thờ không gấp chạy trở về trong vòng hai ngày.

Mạc Dật Hiên phát hiện Dịch Cẩn Ninh chạy mất đầu tiên, hần phục hồi lại tinh thần trừng Hoàng đế Mạc Liễm Kỳ.

“Nhìn xem, đương đông kích tây! Nằng chạy mất rồi, nếu Mạc Liễm Sâm đến dưới thành, người không có con tin để khống chế, nhìn hần không giết chết người mới là lạ!”

Ngữ khí của hần với Mạc Liễm Kỳ vẫn như thường ngày, hoàn toàn không coi hần như vua của một nước mà đối xử.

Hần lấy chiếc chìa khoá màu vàng từ trên cổ xuống, ném cho Mạc Liễm Kỳ.

“Cầm đi, vốn chỉ là đồ giả, người còn muốn xem!”

Hần giữ lại chiếc chìa khoá này là vì... chiếc chìa khoá này có mùi hương trên người nằng. Nếu Dịch Cẩn Ninh biết hần giữ đồ giả này không phải vì nhìn không nhìn rõ thủ đoạn nham hiểm của nằng, mà vì nguyên nhân kia hần sẽ phiền muộn đến hộc máu.

Hần vốn là con riêng của Hoàng thượng, đây là bí mật công khai, ai cũng biết. Nếu hần không vừa lòng Mạc Liễm Kỳ làm Hoàng đế, bản thân hần cũng có thể lật đổ Mạc Liễm Kỳ, ngồi lên vị trí kia. Nhưng trước nay hần đều không có lòng dạ với triều chính, Mạc Liễm Kỳ nhìn trúng điểm này của hần mới cùng hần bắt tay nhau.

“Quý kiến sầu” cũng là nhân vật do một tay Mạc Liễm Kỳ tạo ra, dùng để hù dọa những lão ngoan cố không biết sống chết, để bọn họ hiểu được xem xét thời thế, đứng ở bên có lợi cho bản thân nhất.

Nhưng hẳn xem nhẹ chính là tuy Mạc Dật Hiền không có dã tâm nhưng có năng lực thống lĩnh thiên hạ, thậm chí còn có tài năng thống trị thiên hạ hơn cả Mạc Liễm Sâm.

Nếu tiên đế Mạc Thắng Các biết Mạc Dật Hiền chính là con trai ruột của ông, nói thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không giao chìa khoá này vào tay Mạc Liễm Sâm. Còn có người càng thích hợp làm Hoàng đế hơn, vì sao ông phải hi sinh bản thân chỉ yêu một người con trai?

Lạc phi từng bảo ông buông tha Mạc Liễm Sâm, đừng để hắn cuốn vào tranh giành đế vương. Nhưng Mạc Thắng Các nuốt lời, ông không những để Mạc Liễm Sâm bị cuốn vào con đường quý dị này mà suýt nữa còn cuốn hắn vào cục diện huynh đệ tương tàn.

“Đi, bắt trở lại!”

Mạc Liễm Kỳ giận dữ, đều do Mạc Dật Hiền đáng chết này gây hoạ, nếu hắn kịp thời giao chìa khoá ra, nữ nhân này sẽ chạy trốn sao?

Lúc này binh lính của Mạc Liễm Sâm đã đến cổng thành, sẽ lập tức đánh vào Cẩm Thành. May mà phòng thủ Cẩm Thành đủ vững chắc, trong một thời gian ngắn cũng không thể phá được, hắn lại không ở trong thành, dù Mạc Liễm Sâm dẹp xong Cẩm Thành cũng chỉ là một toà thành chỉ còn cái xác.

Hắn nhận được tin tức của Cung Tam Nương sớm hơn Mạc Dật Hiền một ngày, chỉ là trên đường bị Chương Vũ Thành đánh lén, nên đến La Thành chậm một bước.

Hai huynh đệ liếc nhau một cái rồi thu lại oán giận với đối phương, đề khí đuổi theo.

Mạc Liễm Kỳ trừng thủ lĩnh thị vệ của mình: “Làm cái gì cũng không biết nữa, một cô nương mà cũng không trông chừng được!”

Thấy thánh thượng bước tới, thị vệ chầu bị tội mệnh thì nghe thấy tiếng gầm lên của hắn, lập tức hiểu rõ thánh thượng cũng bị nữ nhân kia đùa giỡn.

“Còn không đuổi theo cho trẫm?”

Hắn cho rằng lấy tốc độ của một cô nương bé nhỏ như Dịch Cẩn Ninh hoàn toàn không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Mạc Dật Hiền ngược lại rất hứng thú khoanh tay, chờ hoàng huynh nhà mình bắt Dịch Cẩn Ninh trở về. Dựa vào hiểu biết của hắn với Dịch Cẩn Ninh, khẳng định cô nhóc này dùng khinh công chạy trốn, đầu Mạc Liễm Kỳ có đuổi theo nàng cũng có khả năng không tìm ra người.

Nhưng hắn dự đoán nhầm rồi, Mạc Liễm Kỳ nhanh chóng bắt Dịch Cẩn Ninh trở về.

Dịch Cẩn Ninh tròn trĩnh mắt như thể muốn ăn tươi nuốt sống Mạc Liễm Kỳ.

“Người... Người không biết xấu hổ, cô nương vào nhà xí mà người cũng vào theo, người... người đúng là đồ lưu manh, háo sắc!”

Từ ngữ thô tục trong miệng Dịch Cẩn Ninh không nhiều lắm, những thứ này đều là lúc đầu Lạc Tiểu Tiểu nói chuyện với nàng thuận miệng nói ra, thành thử nàng học được mấy câu.

Nói được vài từ, Dịch Cẩn Ninh liền im bặt, nàng... hết từ rồi, không mắng được nữa.

Vừa rồi bản thân lạc đường, vất vả lắm mới tìm được đường ra, ấy thế nhưng lại là cạm bẫy.

Chờ nàng vào một chỗ nhìn như túp lều nhỏ mới phát hiện đó là nhà xí. Lúc bấy giờ nàng nghĩ dù sao cũng chạy xa như vậy rồi, dứt khoát ở trong này giải quyết nỗi buồn một chút cũng tốt.

Xa xa có tiếng vang, nàng nghe thấy đó là tiếng vó ngựa của một đội thị vệ. Không ngờ chờ nàng vừa kéo quần lên, muốn đi ra thì không còn kịp rồi. Mạc Liễm Kỳ xông thẳng vào nhà xí, chưa đợi nàng hết to đã níu chặt cổ áo nàng, lôi nàng ra ngoài.

“Ồi quần của ta còn... còn chưa mặc xong!”

Nàng đỏ mặt, xấu hổ, giận dữ kêu to.

Một đường bắt nàng về chỗ cũ, Dịch Cẩn Ninh mới thôi quát to.

Nàng nhìn kỹ địa hình nơi này, nguy rồi. Thảo nào bản thân đi mãi cũng không ra ngoài, thì ra là mê lâm trận. Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn nàng đã bị bắt trở về, ném tới trước mặt Mạc Dật Hiền.

Mạc Liễm Kỳ bị nàng quát như vậy cũng bắt đầu ngưng ngừng, bản thân đường đường là vua một nước, ấy thế mà lại xông vào nhà xí, lời cô nương đang giải quyết nỗi buồn ra ngoài, hơn nữa... nàng còn chưa mặc được quần, nếu chuyện này truyền ra ngoài, uy nghi của đế vương hẳn vứt đi đâu?

Dịch Cẩn Ninh nhếch nhác đứng lên, vỗ bùn đất trên người, dữ dằn trừng mắt, liếc Mạc Dật Hiền một cái: “Sao vừa rồi người không nói đây là một mê trận?”

Mạc Dật Hiền xấu hổ cười: “Nàng không hỏi, hơn nữa... ta nghĩ nàng biết!”

Nơi nhìn như cảnh tiên đẹp thế này lại là không gian châm pháp tổ chức. Vừa rồi lúc Mạc Dật Hiền đưa nàng vào nàng đã cảm thấy không bình thường, không ngờ thẳng nhai này lại làm mình trở nên thảm hại như vậy.

Nàng xoa cổ, cổ áo bị Mạc Liễm Kỳ kéo đi đâm ra cổ bị đau, may mà còn chưa đứt hơi.

“Đưa chìa khoá ra đây!”

Mạc Liễm Kỳ vẫn nói câu đó, nhưng lúc này là nói với Dịch Cận Ninh.

Dịch Cận Ninh ngược mắt, kinh ngạc nhìn rõ sát ý từ trong mắt hắn.

Người này muốn giết nàng?

Trái tim nàng giật thót, mày giật bần bật, Dịch Cận Ninh thông minh lựa chọn đầu hàng.

Chiếc chìa khoá kia thực sự không ở trên người nàng, cái trong tay Mạc Dật Hiền là giả!”

“Ta giấu chìa khoá ở một chỗ an toàn, nếu các ngươi muốn lấy chìa khoá, trước phải...”

“Trước như thế nào?” Mạc Dật Hiền cảm thấy hứng thú với sự lạnh nhạt của nàng, lại dám không chút úy kỵ nào trước mặt đế vương, không hổ là nữ nhân hắn coi trọng.

Nàng dừng một chút, sờ bụng mình: “Ta đói bụng, trước có thể ăn cơm no được không?”

“Chỉ có yêu cầu này?”

Mạc Liễm Kỳ nghi ngờ, lo lắng nữ tử xảo trá này lại bày ra trò quỷ gì. Nếu không phải trong tay hắn đã có một chiếc chìa khoá, từ trên người Mạc Dật Hiền nhìn thấy chiếc còn lại, hẳn nhất định sẽ tin đó là thật.

“Ừm!” Dịch Cận Ninh ngẫm nghĩ một lát như đang tự hỏi chuyện nhân sinh quan trọng rồi mới gật đầu.

Ra khỏi mê trận này, trở lại La Thành, trái tim lơ lửng của Dịch Cận Ninh rốt cuộc cũng hạ xuống.

Vừa đến trước “hội đầu khách”, nàng đã đắm đầu đi vào.

Bánh bột ngô thơm giòn và thịt dê rưới nước lèo của “hội đầu khách” đều là món nàng yêu nhất, còn có thịt bò thơm mềm, vừa nghĩ tới nàng đã chảy nước miếng.

Mạc Dật Hiền đáng chết, từ lúc nàng rời khỏi Lâm phủ chưa từng ăn một bữa tử tế, chỉ cho nàng một cái bánh bao. Nàng là phụ nữ có thai có được không, cần bổ sung dinh dưỡng có được không, thẳng nhai này có phong độ thân sĩ không thể?

Nàng không thể không thừa nhận bản thân ở cùng Lạc Tiểu Tiểu lâu, tính nết bản thân bị biến chất cả rồi.

Nhét đồ ăn vào trong miệng, Dịch Cận Ninh trái nhìn Mạc Liễm Kỳ, phải nhìn Mạc Dật Hiền, đột nhiên cảm thấy nhân sinh thật diệu kỳ. Ba huynh đệ mỹ nam của Cẩm Thành đều ở cạnh nàng, có phải nàng nên trộm vui vẻ trong lòng một chút không?

“Ừm ừ, ăn ngon thật, đã lâu chưa ăn ngon như này rồi!”

Dịch Cận Ninh nuốt một cái bánh bột ngô xuống, lại cảm một cái chân gà ngậy ngậy lên cần, ăn đến phồng má. Mạc Dật Hiền rất muốn lau cho nàng nhưng nhìn ánh mắt ăn thịt người của Mạc Liễm Kỳ lại rụt tay lại.

“Đã bao lâu rồi ngươi không ăn cơm hả?” Mạc Liễm Kỳ đẩy đĩa thịt bò thơm ngon trước mặt đến cạnh nàng, rất không kiên nhẫn nói: “Ăn mau lên, ăn xong thì dẫn đường cho trẫm!”

Vừa rồi Cẩm Thành truyền tin tới, Mạc Liễm Sâm đã dọn dẹp năm toà thành của hắn, tới gần thành trì xung quanh Cẩm Thành e chỉ một sớm một chiều. Hẳn nhất định phải lấy được sổ của cái này, gom góp quân phí rồi khai chiến.

Hắn ngẫm nghĩ, tự nhiên cong môi lên, cười tà, cười đến trong lòng Dịch Cận Ninh hoảng hốt. Đầu óc tên Mạc Liễm Kỳ này không có bệnh đấy chứ, nhìn nàng ăn cũng có thể cười quỷ quái như vậy sao?

Mạc Liễm Sâm ngơ ngác chờ xem, thế tử ngươi ở trong tay trẫm, đến lúc đó xem ngươi có nhớ hết những gì đã ăn vào cho trẫm hay không?”

“A, no quá, ta ăn xong rồi!”

Giải quyết xong canh móng heo kho tàu, nàng vỗ cái bụng tròn trịa, ngồi đối diện hai mỹ nam, đầy mặt thoả mãn, sau đó cười tủm tỉm nói: “Không phải muốn đi lấy chìa khoá hả, lúc này mà không đi thì ta không rảnh nữa!”

Ăn no quả là chuyện vui sướng nhất cuộc đời, không gì có thể tốt hơn có một bữa cơm no đủ làm cho nàng thoả mãn.

Đi trước hai người, Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiên đi theo ngay sau, phía sau là một đội hộ vệ mặc giáp màu đen. Bởi vì nơi này là phố xá xầm uất, số lượng người nhiều, Mạc Liễm Kỳ không dám mang nhiều binh mã, đến hán cũng đổi một bộ trang phục bình thường rồi mới vào tẩu lẫu với nàng.

Đi được một nửa, bỗng Dịch Cẩn Ninh ôm bụng, khom người xuống.

“Ồi ta đau bụng, muốn đi nhà xí!”

Mạc Liễm Kỳ liếc nàng một cái, giọng nói lạnh lùng: “Nữ nhân các ngươi bận rộn thật nhỉ, chịu đi!”

Lúc này Dịch Cẩn Ninh đã mồ hôi đầy đầu. Lúc này nàng ăn nhiều quá, vừa rồi ở nhà xí kia vốn muốn giải quyết lại bị Mạc Liễm Kỳ bắt thành ra phải nhịn, bây giờ chen chúc cả vào nhau rồi. Bụng trưởng lên khó chịu quá!

Thấy nàng chảy mồ hôi lạnh nhễ nhại, Mạc Dật Hiên lo lắng: “Nàng đã đau thành như vậy, ngươi để nàng đi nhà xí đi, chúng ta... khụ khụ... canh ở bên ngoài là được, nàng cũng chẳng thể chạy đi đâu!”

“Lắm chuyện!”

Mạc Liễm Kỳ lườm hán một cái rồi mới nói với Dịch Cẩn Ninh: “Ngươi nhanh lên, trì hoãn thời gian của trẫm, trẫm khiến cho Mạc Liễm Sâm chết không toàn thây!”

Lúc hán nói lời này không hề lo lắng chút nào. Vẫn chưa biết là hán khiến Mạc Liễm Sâm chết không toàn thây hay Mạc Liễm Sâm khiến hán chết không toàn mạng đâu. Thế cục trước mắt không thể lạc quan, hán chỉ cố giả vờ trấn định.

Chỉ có Mạc Dật Hiên bên cạnh biết nội tâm hán bàng hoàng bất an, trong lòng hán cũng cười lạnh, ai bảo ngươi truy nã Mạc Liễm Sâm làm chi, đáng đời!

Cũng không ngần ngại xem thân phận của Mạc Liễm Sâm, bốn tuổi đã được vinh danh thần đồng, tám tuổi đã hỏi đến đầu tân khoa trạng nguyên vừa tấn cấp, sao ngươi có thể là đối thủ của hán?

Trong lòng hết khinh thường rồi lại coi thường, hán không dám nói ra. Ai dám bảo đảm trong con tức giận hán sẽ không coi bản thân cũng trở thành đối tượng truy nã, hán không muốn loại cuộc sống lang bạt kỳ hồ.

“Còn không mau đi?”

Mạc Liễm Kỳ gầm lên một tiếng uy nghiêm, Dịch Cẩn Ninh sợ tới mức run lấy bẫy. Bụng lại càng đau, cũng không quản hai huynh đệ thương lượng xong xuôi cho nàng đi nhà xí hay không, nàng cứ thế xách cái quần con chạy về phía nhà xí.

Hai mỹ nam phía sau theo sát nàng, tình cảnh này, nếu Dịch Cẩn Ninh không đau bụng nhất định sẽ cười to. Lạc Tiểu Tiểu càng có thể soạn ra một bài hát tin nhảm, hát vang: Cô nương đi nhà xí, mỹ nam đi theo...

Nhanh chóng ngồi xổm xuống, rốt cuộc Dịch Cẩn Ninh thở phào nhẹ nhõm, nhịn lâu quả nhiên không tốt cho thân thể. Nàng thầm tổng kết kinh nghiệm lần này, bắt đầu ghép lời nói của Lạc Tiểu Tiểu lại, còn hát lên thành tiếng.

Hai huynh đệ cựa ở bên ngoài cau chặt mày, cô nhóc này nhặt được vàng à, đi nhà xí cũng hơn hờ đến thế?

Bên ngoài người đi đường chỉ trỏ hai huynh đệ, hai người này ở đây làm gì? Canh giữ ở nhà xí còn không đi vào, lại còn vụng trộm thò đầu vào, hay là rình xem cô nương đi nhà xí?

Một lão nương lớn tuổi cầm một cái đòn gánh trong tay, lén lút đi đến.

Một gậy đánh lên người hai người vang lên một tiếng trầm muộn.

“Đánh chết hai tên tiểu tặc không biết xấu hổ các ngươi, nhìn lên cô nương đi nhà xí rất thú vị sao? Ta đánh chết các ngươi...”

“A, là ai to gan thế hả, đến trẫm cũng dám... a...” Mạc Liễm Kỳ uy nghiêm đe dọa theo thói quen.

Lời còn chưa dứt miệng hán đã bị Mạc Dật Hiên bịt miệng, chỉ thấy hán ghé vào tai Mạc Liễm Kỳ nhỏ giọng nói: “Ngươi muốn cho cả La Thành đều biết ngươi là thiên tử lại ở đây nhìn lên cô nương nhà người ta đi nhà xí đấy à?”

Lại một tiếng trầm muộn, đòn gánh của lão nương lại đánh xuống, nện hai người oa oa kêu to. Mạc Liễm Kỳ hối hận muốn chết, biết trước thì đã mang theo vài thân vệ.

Lão nương đuổi đánh Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiên, chạy hết mấy cái ngã tư mới dừng lại.

Đằng sau không thấy tung tích lão nương đuổi theo, Mạc Liễm Kỳ khom lưng chống hai đầu gối thờ đốc, bị dân chúng coi là trộm rình coi, quả là dọa người.

Hắn lớn như vậy vẫn là lần đầu bị người ta đánh, đánh hắn còn là một lão nương lớn tuổi nữa chứ. Mạc Liễm Kỳ không khỏi bội phục khen: “Tuổi lớn vậy mà còn có thể chạy đến thế, xem ra...”

Nói tới đây, hắn lập tức dừng lại, lão nương này là người khác giả trang!

Hiểu được điều này dĩ nhiên hắn chạy trở về, lúc trở lại cạnh nhà xí, Mạc Dật Hiền đẩy cửa nhà xí trước tiên.

Dịch Cận Ninh đâu?

Lại để nàng chạy mất!

Đây là kẻ kim thiên thoát xác!

Từ lúc Dịch Cận Ninh gặp “lão nương” kia, âm thầm nháy mắt với bà ta, ám chỉ bản thân bị người bắt cóc.

Không sai, lão nương này chính là Lạc Tiểu Tiểu giả trang!

Lạc Tiểu Tiểu đi theo Dịch Cận Hồng đến đại mạc, hai người bị gió cát thổi tách ra, nàng đành phải tự mình về Cẩm Thành trước. Nhưng nàng sợ lão tướng quân phụ thân đáng chết kia bắt nàng về lập gia đình, nàng đành phải giả vờ làm một bác gái lớn tuổi, vụng trộm thuê khách điểm ở Cẩm Thành rồi ở lại, đến “hội đầu khách” cũng không dám trở về.

Đến lúc này vừa khéo trên đường gặp Dịch Cận Ninh. Nàng không biết võ công nhưng cơ bản thì rất tốt, trước khi xuyên không ở trường học là quán quân chạy cự li dài, thế này mới đuổi theo hai người Mạc Liễm Kỳ một đoạn đường dài như vậy mà không hề thở gấp.

Cũng may hai tên kia ngốc, không phát hiện ra.

Muốn bắt nàng về Cẩm Thành, uy hiếp Mạc Liễm Sâm, không có cửa đâu!

Dịch Cận Ninh cười tủm tỉm kéo tay nàng, hai người đến một góc thật an toàn, ngoại trừ vài tên khất cái ra thì không có người ngoài tìm được nơi này.

“Người nói một chút sao vừa rồi lại nhận ra ta?”

Lạc Tiểu Tiểu rất tò mò, Dịch Cận Ninh vừa thấy nàng đã ra sức nháy mắt, lúc đầu nàng còn tưởng mình nhìn lầm chứ. Nữ tử áo trắng có hai soái ca đi theo lại là Dịch Cận Ninh, chưa kịp vui mừng thì thấy nàng vào nhà xí, bên ngoài còn có hai soái ca này cnah giữ.

Có chuyện, Dịch Cận Ninh bị kèm kẹp rồi! Đây là phản ứng đầu tiên của nàng, ngay sau đó là màn bác gái trình diễn đuổi theo vận dậm trường vô địch, thật là khí thế, ha ha, quả là sung sướng, tự nhiên, hành một phát là thành!

Hai tên ngốc Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiền còn chưa rõ tình hình đã nhanh chân chạy trốn, quả là vô cùng ngu ngốc.

“Ta nhìn ánh mắt của người!”

Dịch Cận Ninh mặt thần bí, thực ra là nàng tật bệnh loạn chạy chữa 疾病乱投医, vừa hay nhìn thấy bác gái qua đường thì tùy tiện cầu cứu thôi, nàng còn sợ bác gái nhìn không hiểu ánh mắt cầu cứu của nàng chứ, không ngờ bác gái này lại là Lạc Tiểu Tiểu.

Chuyện này làm nàng sung sướng như gặp được thần tiên, hưng phấn mà vô dĩ phụ gia. 无以附加!

“Ta thấy người là không nhận ra ta, ôi, ta mừng hụt rồi!”

Lạc Tiểu Tiểu nhún vai, hai tay đầm ngực, vẻ mặt đau xót như thể Dịch cận Ninh làm ra chuyện gì có lỗi với nàng lắm, đó là tội không thể tha thứ.

Nhưng mà hai người cao hứng quá mức rồi!

Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiền mỗi người xông ra từ một góc tường, trong mắt hai người đều bùng bùng lửa giận.

“Dịch Cận Ninh, xem lần này người trốn đi đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 4: Trên núi có độc

Dịch Cận Ninh và Lạc Tiểu tiểu cùng bị mang về Cẩm Thành.

Trong một phòng giam, Dịch Cận Ninh cầm tay Lạc Tiểu Tiểu, vô cùng ân hận nói: “Tiểu Tiểu, rất xin lỗi người, là ta làm liên lụy đến người!”

“Chúng ta là tỷ muội tốt, gì mà liên lụy với không liên lụy!”

Lạc Tiểu Tiểu cắt ngang lời nàng, cố ý nghiêm mặt, biểu cảm đù nghịch này đã lấy lòng Dịch Cận Ninh, nàng khẽ cười một tiếng, thanh âm dễ nghe truyền ra ngoài cửa phòng giam.

Canh giữ cửa lao là một đại thúc tuổi hơn bốn mươi, bởi hàng năm canh giữ ở đây, không thấy ánh mặt trời nên sắc mặt ông hơi trắng. Chỉ thấy lúc này khuôn mặt ông ta đầy vẻ đáng khinh, vừa thấy là đã biết nhiều năm chưa thấy đỏ mặt.

Ông ta nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cười, liền xoa hai tay, về mặt và mị nhìn chăm chăm hai đại mỹ nhân trong lao. Ông trời đúng là thấy ông ta đáng thương, biết ông ta tịch mịch không chịu nổi đành đưa đại mỹ nhân đến.

Không, là hai người!

Hôm qua Hoàng thượng sai người giam giữ hai người này trong đây rồi chưa từng đến xem xét, cũng không nói câu gì quan tâm. Chỉ nói đừng đói chết các nàng, để lại một câu chẳng hiểu ra làm sao rồi cứ thế bước đi.

Ông ta nhớ Quận Vương còn quay đầu trừng mắt, liếc một nữ nhân trong hai người này, chẳng lẽ là thị thiếp của Hoàng đế hoặc Quận Vương?

Ông ta vừa nghĩ như vậy, nháy mắt liền nổi sắc tâm.

Đã là nữ nhân Hoàng đế không cần, để ông ta ném thử thì có làm sao?

Nếu không phải phạm vào sai lầm nghiêm trọng, thì đưa nữ nhân xinh đẹp nhường này đến cái nơi quỷ quái mờ mịt không thấy ánh mặt trời này làm gì?

“Ông muốn làm gì?”

Thấy người nọ cười quái dị bước từng bước một về phía các nàng, Dịch Cận Ninh và Lạc Tiểu Tiểu liếc nhau, đều kinh hoảng lui về phía sau.

Lạc Tiểu Tiểu theo dõi sâu chĩa khoá trên thắt lưng ông ta, ánh mắt đăm đăm.

Dịch Cận Ninh liên tục lui về phía sau, nhìn có vẻ vô cùng sợ hãi. Vừa rồi nàng và Lạc Tiểu Tiểu đã bàn bạc, một người bán đứng nhan sắc, một người nhân cơ hội cướp lấy chìa khoá, tốc độ phải mau.

Một bước, hai bước, ba bước...

Lạc Tiểu Tiểu đếm bước chân của ông ta, mắt thấy ông ta sắp đến cửa lao trước mặt thì bỗng nhiên dừng lại bước chân.

Biểu cảm ông ta kỳ lạ, nhú mày suy xét. Dịch Cận Ninh cảm thấy khuôn mặt người này quả thực làm nàng kinh tâm muốn nôn, so với A Sâm, đáng vẻ nhú mày của ông ta thật là xấu.

Nhìn khuôn mặt trắng tái của ông ta, Lạc Tiểu Tiểu cũng không thoải mái, dạ dày nhộn nhạo vài cái, cổ nén cảm giác buồn nôn.

Phòng giam mờ tối, không có ánh đèn, chỉ có vài tia sáng chiếu vào từ cửa sổ nhỏ trên đỉnh đầu, làm nổi bật khuôn mặt ông ta càng thêm u ám không có huyết sắc.

Lạc Tiểu Tiểu tự dung nghĩ tới cương thi và ma cà rồng, không nhịn được khẽ cười một tiếng. Trước kia điện ảnh và truyền hình nàng thích nhất là xem nhất chính là phim ma và ma cà rồng linh tính, vừa thấy mấy thứ này nàng liền hưng phấn không thôi, bạn học và bạn nàng đều chê cười nàng ngu ngốc, nhưng nàng không hề để bụng.

Vừa cười, gã đại thúc đang dừng lại có phản ứng, hẩn nhìn hai người không hề chớp mắt nhìn ông ta, mắng to một tiếng: “Tiện nhân, các người cười gì hả? Trên mặt lão tử có gì bẩn sao?”

Nói xong ông ta bực bội lau mặt một cái, tiếp tục cười gian nói: “Vừa rồi lão tử còn đag nghĩ xem nên tìm cái tên nào để trốn tránh trách nhiệm, lúc này các người lại làm ta nghĩ ra một sách lược vẹn toàn, dù hoàng thượng có trách tội xuống dưới ta cũng không cần gánh tội nữa rồi! Ha ha ha ha...”

Thì ra vừa rồi hẩn đang do dự Hoàng đế sẽ hỏi tội ông ta, các nàng còn tưởng ông ta đã nghĩ thông rồi chứ.

Không qua đây nữa sao?

Bước chân tiếp tục, trong phòng giam mờ tối có vẻ vô cùng rõ ràng.

Lạc Tiểu Tiểu tiếp tục đếm nhẩm, một bước, hai bước,...

Đến bước thứ năm, ông ta đã tới trước cửa lao, bắ kể là ai trong hai người Dịch Cận Ninh và Lạc Tiểu Tiểu, chỉ cần hơi vươn tay một cái là đã có thể khoá chế ông ta.

Trước kia Lạc Tiểu Tiểu từng học taekwondo và kỹ thuật phòng sói cùng đám con gái, động tác đối phó với nam nhân mau, chuẩn, còn Dịch Cẩn Ninh đã từng học võ công cùng Mạc Liễm Sâm, tuy công lực kém đồ yêu nghiệt hẳn nhưng thị vệ phòng giam cấp mèo ba chân nàng vẫn có thể một phát là thắng.

Leng keng!

Ông ta rút chìa khoá ra, ánh mắt nhìn về phía Dịch Cẩn Ninh. Cô nhóc này thoát nhìn khá là dịu ngoan, hẳn là dễ đối phó, ông ta vẫn là bắt đầu từ nàng thì hơn.

Cửa còn chưa kịp mở ra, cổ áo ông ta đã bị túm.

Leng keng... bịch...

Trong phòng giam mờ mịt vắng vẻ hai âm thanh va vào nhau càng có vẻ chói tai dị thường.

Đội trưởng nhà lao xoa trán mình, muốn nhặt chìa khoá bị rơi trên đất nhưng bị Lạc Tiểu Tiểu kéo cổ áo, thành ra không cúi người được.

“Có ai không, người mau tới...”

Ông ta la lên, muốn phát ra tín hiệu cầu viện.

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh. Mạc Tiểu Tiểu cong đầu gối dùng sức huých vào bụng ông ta, sau đó thêm một đấm, đánh cho ông ta mắt nỏ đom đóm, nhưng tay vẫn kéo cổ áo ông ta. Còn chưa kịp thôi chiếc còi trong tay ông ta, hai người canh giữ buổi tối ở bên ngoài nghe thấy tiếng vang bên trong liên chạy vào.

“Có chuyện gì?”

Hai người kia xông vào, dưới ánh sáng mặt trời duy nhất thanh đao trong tay loé ra ánh sáng lạnh lẽo nồng đậm, nếu Dịch Cẩn Ninh và Lạc Tiểu Tiểu đều là cô gái sống trong khuê phòng chưa trải sợ đời, chắc chắn bị dọa đến run rẩy cả người.

“Nhanh, Ninh Ninh, chìa khoá!”

Lạc Tiểu Tiểu đá nhẹ chân một cái, hất chìa khoá lên cao, Dịch Cẩn Ninh nghiêng người, vững vàng tiếp được.

Thật bất mắt! Lạc Tiểu Tiểu rất thương thức động tác vô cùng hoàn mỹ của nàng, còn đáng xem hơn trận thủ môn thi đấu thể thao quốc tế kia nhiều.

Nàng đẩy đội trưởng nhà lao vào người hai tên quan binh kia, hai tên quan binh không đứng vững bị tên đội trưởng va vào thành ra bị đè.

Lúc này Dịch Cẩn Ninh đã mở được cửa lao, hai người nắm tay nhau chạy ra ngoài đại lao.

Ngoài nhà lao, trọng binh crah gác, vây quanh trùng điệp, đầu tiên đồng loạt chìa về phía hai người vừa đi tới cửa.

Lạc Tiểu Tiểu nhỏ giọng rủa một tiếng: “Mẹ nó!”

Các nàng còn đang vui sướng cho rằng Mạc Liễm Kỳ là tên gia hỏa tư lợi nên chỉ sắp xếp một tên trông coi trong tù, bên ngoài nhiều lắm cũng chỉ có hai người. Không ngờ...

Hai người kéo tay nhau lại gần, lui về phía sau, nhìn binh khí lạnh lẽo trước mắt.

Dịch Cẩn Ninh nhìn lướt qua hai bên, lại theo thói quen tìm đường thoát, nhưng quá khó khăn rồi, chung quanh đều có mai phục. ٩-٩! Lúc này vẫn không thể trốn thoát!

Bên này Dịch Cẩn Ninh và Lạc Tiểu Tiểu cười khô khốc, bất đắc dĩ bị bao vây.

Bên kia Mạc Liễm Sâm dẫn dắt quân Nghĩa Dũng của Sát Minh đánh đến chân Cẩm Thành, đại quân đến đâu là bụi mù cuộn cuộn đến đó.

Chiến tranh đôi khi chính là vô tình như vậy, tuy hẳn không muốn có hy sinh đổ máu nhưng không thể không đối mặt với tàn khốc máu tanh.

Mạc Liễm Sâm ngồi trên lưng ngựa cao lớn, trên mặt dính đầy bụi bặm nhưng vẫn không ảnh hưởng đến nah khí của hắn, vẫn uy phong凛冽 như trước.

Anh em kết nghĩa chung quanh hắn giờ cò một mặt lên cao, hai chữ Sát Kim lớn to bên trên đón gió bay phất phới, tùy ý hiển lộ.

“Sát Minh tất thắng, Sát Minh tất thắng...”

Các huynh đệ gào thét, giờ binh khí trong tay reo hò, tiếng trước to hơn tiếng sau.

“Hoàng huynh, biệt lai vô dạng!”

Khoé môi Mạc Liễm Sâm cong lên thành nụ cười tự tin, ngửa đầu đối diện với Mạc Liễm Kỳ trên tường thành.

Một người ở trên, một người ở dưới, ánh mắt không phân chia cao thấp, hai huynh đệ cùng nhìn nhau, trong mắt đều có ngọn lửa hùng hục.

Đại quân Sát Minh thế như chẻ tre, năng lực hùng mạnh hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Mạc Liễm Kỳ, hình như hắn đã coi thường nghĩa quân Sát Minh rồi, cứ cho rằng một quân đội nhỏ nhỏ vạn người không có khả năng chống lại trăm vạn hùng sư của hắn.

Nhưng hắn sai lầm rồi, nghĩa quân Sát Minh này là liên minh tổ chức sát thủ tự do, mọi người đều là coa thủ, lấy một địch trăm chẳng phải nói chơi. Huống chi vũ khí, quân bị, lương thảo đều đầy đủ, về mặt này Mạc Liễm Kỳ thua hắn.

*Quân bị (军备): biên chế và trang bị quân sự

“Hoàng huynh, người đầu hàng đi! Thành trì quanh Cẩm Thành đã bị ta công phá, Cẩm Thành... người không bảo vệ nổi nữa rồi!”

Hắn chậm rãi giơ tay phải lên, nghĩa quân Sát Minh ở phía sau liền rục rịch, tiếng kèn vang lên. Chỉ cần mình chủ ra lệnh một tiếng, bọn họ lập tức công thành. Trên mặt mỗi người đều tràn ngập vui sướng thắng lợi, ý chí chiến đấu của họ sôi sục, thắng bại chỉ ở thời khắc này.

Trên tường thành Mạc Liễm Kỳ cũng chậm rãi giơ tay phải lên, binh lính và cung tiễn thủ quanh hắn cũng vận sức chờ phát động.

Hai quân đối chọi, để xem giờ phút này ai thắng ai thua.

“Bắn tên!”

Ra lệnh một tiếng, mưa tên ngay hàng thẳng lối, nghĩa quân Sát Minh dưới thành quả nhiên không ngời không, lấy một địch trăm cũng không phải thổi phồng. Hai tay Mạc Liễm Kỳ ấn chặt tường thành, bám chặt vào mặt tường, móng tay cào cả vào vách tường.

Cọc gỗ nặng nề dùng sức phá cửa thành, hai phe nhanh chóng để lộ sự cách xa về thực lực. Cẩm vệ quan Hoàng gia và tướng sĩ của Mạc Liễm Kỳ không chịu nổi một đòn, quân đội của tướng quân Uy Trấn đã được ông sửa lại thành áo giáp đen của thị vệ, nhưng vẫn không đánh lại quân đội sát thủ tinh nhuệ.

Rầm một tiếng, cửa thành đầu tiên đã bị phá.

“Giết!”

Đứng ở trước cửa thành thứ hai, cự ly hai người kéo lại gần vài phần.

Mạc Liễm Sâm giơ coa bảo kiếm trong tay, oai vệ rống lên một tiếng, hơn một vạn huynh đệ Sát Minh cùng tấn công vào trong thành.

Người đã đánh vào một nửa, tiếng quát tháo, đốt, giết vang lên không ngừng, máu tươi bắn tung toé, trong thành hỗn loạn vô cùng.

Giữa ánh lửa, Mạc Liễm Kỳ giơ cao tay phải lên, găm lên giận dữ.

“Người đâu, dẫn tới!”

Trong đôi mắt gần như tuyệt vọng của hắn lộ ra ý cười đắc ý, phong hồi lộ chuyển* cũng không gì hơn thế.

*Phong hồi lộ chuyển (峰回路转): Thí dụ chuyện trải qua thất bại, sau khi trải qua thất bại thì xuất hiện bước ngoặt mới, xuất xứ từ “Túy ông đình ký” của Âu Dương Tu thời Bắc Tống (960 – 1127). (Theo Baike)

May mà năm xưa hắn giữ lại Cung Tam Nương, cũng may bản thân không cưới Dịch Cẩn Ninh.

Mạc Dật Hiên kèm kẹp Dịch Cẩn Ninh đi tới, thị vệ hía sau mang theo Lạc Tiểu Tiểu và Cung Tam Nương với cái bụng to.

Dưới cổng thành, sau lưng Mạc Liễm Sâm là Cố Lệ Nam một thân nhung trang, về mặt hắn quái dị, Tam Nương là thê tử của hắn, tuy phản bội hắn nhưng lễ tình cảm chân thành cả đời hắn.

Lâm Ngiao Thiên quay đầu nhìn hắn một cái, thần sắc cũng vô cùng quái dị.

“A Sà, người đầu hàng đi!”

Trên khuôn mặt yêu dị của Mạc Liễm Kỳ toàn là ý cười âm ngoan.

Dịch Cẩn Ninh thật đúng là quân bài tốt, át chủ bài trong tay hắn, ẩn dự cái gì. Mạc Liễm Sâm thắng ănhns nhưng thua nàng.

Ninh Ninh!

Tay Mạc Liễm Sâm nắm chặt thành nắm đấm, răng nanh nghiêng ken kết rung động. Ninh Ninh trong tay ản, bảo sao hắn luôn không sợ đối mặt với mình.

“A Sâm, mặc kệ thiếp!”

Dịch Cẩm Ninh có cảm giác Mạc Dật Hiên sẽ không giết nàng, còn có thể cứu nàng nữa là đằng khác, vậy sao nàng không đánh liều thử một lần. Nàng sẽ không ngốc đến mức bất chấp tất cả không để ý đến sinh mạng mất đi, ít ra nàng sẽ không liên lụy đến đứa con của mình.

Nhưng Dịch Cẩm Ninh đã nghĩ sai, Mạc Liễm Kỳ vốn không định ra tay với nàng, giữ nàng trong tay chủ yếu là để dọa dẫm Mạc Liễm Sâm, có tác dụng gây sợ hãi.

Mục đích thật sự của hắn là Lạc Tiểu Tiểu và Cung Tam Nương, Lạc Tiểu Tiểu là bạn tốt trong khuê của nàng, dựa vào tính nết tuyệt sẽ không thấy chết không cứu. Còn Cung Tam Nương, Mạc Liễm Kỳ nheo mắt, ý cười trên môi càng đậm hơn.

Cung Tam Nương là thê tử của Cố Lệ Nam, đứa bé trong bụng nàng còn là cốt nhục của Lâm Ngạo Thiên hắn nữa kia! Hắn không tin huynh đệ bọn họ sẽ không vì một nữ nhân phản bội, nhưng ít nhất cũng sẽ đầu hàng vì một nữ nhân đi!

Hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay, trong lòng không nhịn được cười điên cuồng, phảng phất như thắng lợi đã ở ngay trước mắt, cả người Mạc Liễm Sâm bị vụn mủi tên của hắn bắn thành con nhím.

“A Nam, thực xin lỗi...”

Ngay từ khi Cung Tam Nương báo cho Mạc Liễm Kỳ biết tin tức Dịch Cẩm Ninh đã bắt đầu hối hận, nàng không nên hành động theo cảm tính như vậy, kết quả chẳng những không cứu được người thân của mình, còn tận mắt chứng kiến bọn họ chết thảm dưới mũi kiếm của Mạc Liễm Kỳ.

Dù liều cái mạng này nàng cũng không thể để Mạc Liễm Kỳ đạt được, nàng khề cần môi, hạ quyết tâm. Đến lúc đó, nếu Mạc Liễm Kỳ ép thủ lĩnh nghĩa quân Sát Minh tự sát, nàng sẽ nhảy thẳng từ tường thành xuống.

Dịch Cẩm Ninh híp mắt, thần sắc lạnh nhạt đứng trên tường thành, cùng Mạc Liễm Sâm chăm chú thâm tình nhìn nhau. Trong mắt hai người đều là nhớ nhung và lo lắng của mấy ngày không gặp, tương tư thành điên dại, người yêu ngay trước mắt lại không thể tiến lên ôm lấy nhau.

Nàng nhìn tường thành cao cao, nghĩ thôi đã thấy sợ song trong lòng lại vô cùng kiên định. Thôi, nếu như bị ép đến quỳnh quáng, nàng tự mình kết thúc, cứ thế ngã xuống đi, thổng khoái như hai người đau đớn.

Lạc Tiểu Tiểu tìm đường thoát giữa hai quân đag giằng co, nhìn xem có thể nhảy từ tường thành cao vút xuống mà không tổn hại, không làm thương đến bản thân hay không. Trong ngực nàng có sợi dây thừng, dùng để leo trèo, hiện nay mục đích lên núi còn chưa đạt được, dây thừng này đã có chỗ dùng rồi.

Nàng khề cười một tiếng, tất nhiên đã có cách.

Người trên thành dưới thành, lù lù bất động, vững như thái sơn.

Chỉ là người dưới thành hơi rung động và bất an nhờ giọng nghị luận, tiết lộ bọn họ đang sợ hãi.

Vợ con của Minh Chủ và đương gia đều ở trong tay Mạc Liễm Kỳ, còn có cô nương thoát nhìn có vẻ giỏi giang hào sảng kia nữa, hình như là bạn tốt của phu nhân Minh chủ.

Trong lòng họ vốn kích động, nhưng vừa thấy các nàng trấn định, huynh đệ Sát Minh bọn họ thân là nam nhi há có thể sợ hãi, không bằng nữ tử, cho nên người người lại ngẩng đầu ưỡn ngực, cùng đợi mệnh lệnh của chủ tử.

“Không...”

“Tuyệt không đầu hàng!”

“Không thể đầu hàng, chủ tử!”

Trong mắt các huynh đệ Sát Minh ở dưới lộ ra khát vọng, khát vọng thắng lợi sắp tới.

“Soạt...”

Bỗng nhiên, đương lúc hai quả đối chọi một tiếng kêu kỳ lạ làm mọi người cùng cảnh giác.

Ầm! Bịch! Vù!

Tiếng thứ nhất là tiếng một người ngồi trên tường thành bị đá văng mạnh ra.

Tiếng thứ hai là tiếng một người ngồi dọc trên tường thành rơi xuống đất.

Tiếng thứ ba... Mọi người còn chưa kịp thấy rõ là thứ gì rơi xuống, một bóng dáng màu hồng trượt thẳng xuống, vũng vàng đứng dưới tường thành.

“Ninh Nhi, mau, trượt dọc xuống theo sợi dây thừng này! Mau...”

Lạc Tiểu Tiểu vừa kêu ra tiếng, đầu tiên trên tường thành đồng loạt bắn ra, nàng lộn người mấy cái, dùng tốc độ quán quân chạy cù li dài trốn phải né trái vọt tới một góc chết, nơi đầu tiên trên tường thành không thể bắn tới được.

Không ai thấy trng tay nàng cầm một đầu dây thừng khác, đó là một chiếc dây thừng trong suốt.

Vút!

Lại một tiếng, Cung Tam Nương trượt xuống theo sợi dây thừng này xuống.

“Bắn tên, không, chặt đứt sợi dây thừng này, mau...”

Mạc Liễm Kỳ hô lớn, binh lính phía sau sững sốt, Mạc Liễm Kỳ rống to một tiếng mới làm họ định thần lại, một đám cùng tiến lên, lợi kiếm chém đứt.

Soạt... Bịch...

Lúc Cung Tam Nương cách mặt đất một đoạn xa, cứ thế rơi thẳng xuống cùng dây thừng.

Nghìn cân treo sợi tóc, Cổ Lệ Nam phi thân từ trên lưng ngựa xuống dưới.

“Tam Nương!”

Lại một tiếng bịch vang lên, là tiếng Cổ Lệ Nam ngã xuống.

Trên thành, dưới thành đều là tiếng hít khí!

“A Nam, chàng sao rồi?” Cung Tam Nương kinh hãi, vội đứng dậy kiểm tra tướng công bị mình đè lên.

Cổ Lệ Nam nhòe miệng cười, ôm lấy Cung Tam Nương đang dựa vào người mình.

“Ôi, hình như gãy xương sườn rồi!”

“A!” Dịch Cẩn Ninh nhú mày, ôm bụng bị Mạc Dật Hiến kéo đi.

Trên đầu tường kinh hô, lại hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“A Hiến!”

Mạc Liễm Kỳ rống to: “Trở về cho trăm, trở về!”

Mạc Liễm Kỳ hồn hên, đã nắm được lợi thế, Mạc Dật Hiến đáng chết này rốt cuộc muốn làm gì, sao vào lúc mấu chốt này hắn có thể đưa lợi thế quan trọng như vậy đi chứ?

Không được, hắn không thể để Mạc Dật Hiến đưa Dịch Cẩn Ninh đi, dưới chân nhẹ bỗng, hắn nhanh chóng dời bước bên cạnh Mạc Dật Hiến, mũi kiếm đưa ra, đặt trên cổ dịch cảo Ninh.

“Người có thể đi, nhưng không được mang nàng đi!”

Mạc Liễm Kỳ cố chấp lôi kéo cánh tay Dịch Cẩn Ninh, sức tay quá lớn nắm chặt tay nàng làm cả cánh tay nàng đều tê rần.

Nàng nhú má, dùng sức gỡ kim sắt ra: “Mau buông tay, tay ta... đau quá!”

Người dưới thành không nhìn rõ tình huống trên thành!

Mạc Liễm Sâm lo lắng muốn phi thân lên xem kết quả, người còn chưa động đã bị Lâm Ngạo Thiên giữ chặt.

Hắn lắc đầu: “Đừng nóng vội, Mạc Dật Hiến sẽ không làm thương nàng đâu!”

Lâm Ngạo Thiên không hổ là lão thủ tình trường, đứng ở góc độ người nhìn, quả nhiên cái gì cũng rõ ràng.

Đồng tử trong suốt của hắn dưới làn da ngăm đen có vẻ hơi buồn cười, làm người ta nhìn có xúc động không tìm được muốn xoa nắn khuôn mặt hắn một trận.

“Nhưng Mạc Liễm Kỳ... Mạc Liễm Kỳ sẽ không bỏ qua cho nàng, ta lo lắng cho đứa bé trong bụng nàng!”

Mạc Liễm Sâm sốt ruột cảm tường thương xuống đất, tường thương cảm thẳng xuống đất, thân thương cảm một nửa vào bùn đất.

Lâm Ngạo Thiên rút cây thương đó ra, ném cho Hoàng Thiên Tứ đứng bên cạnh: “Nhị đệ, ngươi nói xem có phải không?”

Hắn hỏi chính là thái độ Mạc Dật Hiên đối với Dịch Cẩn Ninh. Tuy đứng dưới tường thành nhưng vừa rồi Mạc Dật Hiên giữ Dịch Cẩn Ninh lại, rõ ràng sức tay không có sát khí và ngoan độc, không như Mạc Liễm Kỳ không biết thương hương tiếc ngọc.

Lúc này, hai cô gái đã chạy nhanh từ tường thành tới, hai người nhìn nhếch nhác không chịu nổi.

Cố Lệ Nam đỡ các nàng nên dáng đi có vẻ không bình thường, Mạc Liễm Sâm giục ngựa chạy qua: “Lão Tam, ngươi làm sao vậy?”

“Ta không sao, ôi...” Cố Lệ Nam yếu ớt đứng thẳng lưng, muốn cố gắng gắng gượng nhưng toàn thân đau đớn làm hắn nhếch miệng kêu to.

“Đau chết chàng cũng đáng!” Tam Nương vỗ nhẹ sau lưng hắn, sức tay nhẹ như một đứa trẻ: “Ai bảo chàng không để ý sống chết cứu ta, hu hu... Thiếp sai lỗi, thiếp có lỗi với mọi người!”

Cung Tam Nương quỳ xuống trước mặt Mạc Liễm Sâm, đang mang thai vẫn cố gắng khó khăn cúi người dập đầu: “thực xin lỗi, Minh Chủ, ta... Tất cả người nhà của ta đều trong tay Mạc Liễm Kỳ, ta bắt đầu đi...”

“Được rồi!”

Mạc Liễm Sâm nhú mày, không kiên nhẫn nói: “Ta đã biết rồi, chuyện lần này ta không hi vọng sẽ thấy lần tiếp theo!”

Hiện tại hắn chỉ lo lắng tình hình của Dịch Cẩn Ninh, không biết Mạc Dật Hiên có cứu Ninh Ninh xuống dưới không.

“Mạc Dật Hiên sẽ không để Hoàng đế làm hại Ninh Nhi!”

Cung Tam Nương như nhìn ra suy nghĩ của Mạc Liễm Sâm: “Mạc Dật Hiên có tình ý với Ninh Nhi, hắn sẽ không...”

“Đủ rồi!”

Mạc Liễm Sâm nổi giận gầm lên một tiếng, hắn không muốn nghe chuyện tốt giữa Ninh Ninh và Mạc Dật Hiên, cho dù hắn có thể cứu được nàng!

Cung Tam Nương ngậm miệng, Cố Lệ Nam trách cứ kiêu ngạo từ một cái, binh lính đỡ thương binh lên xe ngựa đã chuẩn bị ở phía sau.

Lạc Tiểu Tiểu cười lạnh một tiếng, nói thầm: “Muốn dựa vào người khác chẳng bằng dựa vào chính mình, hiện nay Ninh Nhi đang mang thai không tiện hành động, nàng cũng không đến mức rơi vào tay Mạc Dật Hiên. Nếu các ngươi muốn cứu nàng thì lui lại trước đi!”

Tuy Mạc Dật Hiên thích Dịch Cẩn Ninh nhưng sẽ không vì nàng mà đối chọi với Mạc Liễm Kỳ, hắn biết đúng mực, biết nên bày biện tình yêu ở vị trí nào. Đó là một bá chủ chân chính, người có hùng tâm thường có thể phản công một lần tại thời điểm mấu chốt, giành được thiên hạ.

Hắn rất biết cách che giấu thực lực của mình, tựa như che giấu thể lực của abrn thân. Tại thời khắc mấu chốt như này, nếu Mạc Dật Hiên thực sự muốn giúp Mạc Liễm Kỳ đánh thắng trận này nhất định sẽ đưa ra con át chủ bài của bản thân, sống vai với Mạc Liễm Kỳ đến cùng, nhưng hắn không làm vậy,

“Sao hả? Thật sự thích nàng rồi? Vậy cũng không được, ngươi đã nói chỉ đùa bốn với nàng!”

Mạc Liễm Kỳ cau mày, một mặt không vui. Gần đây Mạc Dật Hiên luôn đối nghịch hắn, hắn nghi ngờ có phải Mạc Dật Hiên có phản tâm hay không.

Đối với đường đệ này, hắn là kiêng kị cho nên bất cứ yêu cầu gì của hắn Mạc Liễm Kỳ đều hết sức thoả mãn, chỉ là lúc này đây, cô gái này chính là mấu chốt, hắn không thể sai sót cơ hội lần này.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiên không tiếng động giằng co, Dịch Cẩn Ninh thì ung dung đứng một bên.

Người dưới tường thành vô cùng sốt ruột, Mạc Liễm Sâm nhiều lần không tìm được xông lên lại bị Lạc Tiểu Tiểu ngăn cản.

“Ninh Ninh không sao, vài người chúng ta âm thầm đánh giết lên đó đi!”

Nàng nhìn tình hình chung quanh, cảm thấy có cơ hội thừa dịp nhất chính là góc chết ở cổng thành kia, chỉ cần nàng dẫn đầu rồi sự chú ý của người trên tường thành, bọn họ có thể âm thầm leo lên từ mé bên trái tường thành, về phản công cụ thể leo lên... nàng có!

Từ trong ngực lấy ra một bộ dây thừng khác, dây thừng lần này vẫn hơi mờ, chỉ là kém hơn sợi vừa rồi chút, nhưng với bản lĩnh mấy tên nam nhân bọn họ, tin chắc có thể leo lên.

Mạc Liễm Sâm mang theo một đám người giục ngựa qua góc chết của tường thành, một mình Lạc tiểu Tiểu đi qua, rồi đi sự chú ý của cung tiễn thủ trên tường thành.

Không xong, Lạc Tiểu Tiểu gặp nguy hiểm! Mạc Liễm Sâm thầm mắng mình tự ý, tiểu cô nương nhà người ta sao có thể thoát được mưa tên đồng loạt bắn tới kia?

Nhưng hắn đã đoán lầm, Lạc Tiểu Tiểu chạy một đường như điên, chạy thẳng đến cạnh góc chết.

Cung tiễn thủ trên tường thành không thấy gười bên ười, Mạc Liễm Sâm sửa sang lại y phục của mình, vén chiến bào vương vãi qua một bên, buộc lại thành nút thắt.

Hằng vung bàn tay to lên, trực tiếp mệnh lệnh tướng sĩ Sát Minh đợi lệnh, chờ ở ngoài cửa thành thứ hai, chỉ cần tín hiệu của hắn vừa phát ra liền công thành tiến vào, giết chúng không lưu một mảnh giáp.

Phía sau, Mạc Liễm Sâm lặng lẽ tiến lên.

Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiền vẫn đng giăng co.

“Rắc!”

Mạc Liễm Sâm vô cùng bất hạnh đâm phải mảnh sứ vỡ trên mặt đất khiến hai người cảnh giác.

“Hoàng thượng, ngài...”

Dịch Cẩn Ninh đá Mạc Dật Hiền một cước, đề khí phi thân qua chỗ Mạc Liễm Sâm. Cả hai người cùng giang tay, muốn ra sức bắt lấy đối phương.

Đó là rung động sau cửu biệt trọng phùng, hai đôi tay trắng nõn run run còn chưa chạm vào nhau đã bị Mạc Liễm Kỳ thô lỗ kéo lại, lại một lần rời xa.

“A Sâm!”

Một tay Dịch Cẩn Ninh đặt trên bụng, một tay bị Mạc Liễm Kỳ kéo lui về phía sau. Mạc Dật Hiền đi theo sau ảns, che chở Mạc Liễm Kỳ rời đi.

“Ninh Ninh... Các người thả nàng ra!”

Mạc Liễm Sâm kinh hãi đuổi theo, hắn cho rằng... Đứng trước sẽ có phục binh, đáng vẻ dè dặt cẩn thận làm Mạc Dật Hiền vô cùng sợ hãi. Tên này quá mức cảnh giác, Mạc Liễm Kỳ căn bản không phải đối thủ của hắn.

“Không thả, muốn trăm thả nàng cũng được thôi, người... lập tức tự chặt một tay, mệnh quân Sát Minh rời khỏi ngoại thành, mau! Trăm đếm ba tiếng, người không động thủ trăm lần cắt đứt cổ nàng! Một...”

Mạc Liễm Kỳ dùng sức siết chặt cổ Dịch Cẩn Ninh, lúc đếm tiếng đầu tiên, lại dùng thêm vài phần lực, hắn cười hung ác, nhìn Mạc Liễm Sâm.

“Hai...”

Hắn đã đếm đến hai, âm cuối kéo thật dài như thể cho Mạc Liễm Sâm thời gian suy xét.

“Ba...”

Chỉ ba còn chưa kêu ra miệng, một bóng dáng màu đen đã vọt tới, đoạt lấy Dịch Cẩn Ninh trong tay hắn.

“Chương vũ Thành, người vẫn chưa chết?”

Ba người đều kinh hãi.

Từ hôm Chương Vũ Thành trốn đi đến nay chưa từng có tung tích gì, thỉnh thoảng sẽ có người báo cáo phát hiện bóng dáng ông ta. ịq"Đợi đến lúc Mạc Liễm Kỳ đuổi đến thì ông ta đã chạy thoát, cứ điểm đã sớm bị chuyển sạch, chỉ còn cái xác không.

“Thả nàng ra!”

Mạc Liễm Sâm kêu to ra, so với ở trong tay Mạc Liễm Kỳ, ảns cảm thấy Ninh Ninh ở trong tay Chương Vũ Thành càng đáng sợ hơn.

Ninh Ninh phé con trai của ông ta, làm hắn tuyệt hậu, đây là việc nhỏ. Chính yếu là hiện nay ông ta đã hai bàn tay trắng, người nhà đều bị xử trảm, nói không chừng có thất tâm phong*, xuống tay với Ninh Ninh không biết nặng nhẹ.

*Thất tâm phong (): là khả năng tâm lý tiếp nhận áp lực từ bên ngoài, xuất phát từ tâm lý, hành động, ý chí vụn vẹo. Loại bệnh này thường xuất hiện trong tiểu thuyết, phim điện ảnh và phim truyền hình. Theo Baile (tự nhiên nhớ đến truyện hãy nhắm mắt khi a đến =))

“Chớ sợ, sao bản hầu gia có thể giết nàng chứ? Yên tâm, bản hầu gia không điên, thật đấy!”

Tay hắn rút ra một thanh kiếm, kiếm kia vô cùng sắc bén, mũi kiếm vốn chỉ bọn họ tự nhiên lại đặt lên cần cổ tuyết trắng của dịch Cẩn Ninh.

“Đi, các người đưa bản hầu gia đi tìm bảo tàng!”

Bảo tàng này cũng là sau này ông ta mới nghe nói, thảo nào ngay từ Mạc Liễm Kỳ đã bắt động thanh sắc lợi dụng ông ta, sau đó lại một lưới bắt hết, giết cả nhà ông ta.

Được, họ đã không để ông ta sống yên ổn, vậy ông ta sẽ khiến hoàng triều Tây Việt gà chó không yên!

“Maul!”

Lực nắm của ông ta ngoan độc thêm ba phần, kiếm phong xẹt qua cổ dịch cần Ninh, trên cần cổ tuyết trắng lập tức xuất hiện tia máu.

Trái tim Mạc Liễm Sâm đập thình thịch: “Buông nàng ra, ta mang các người đi!”

Hắng lén lút lấy một chiếc còi ở trong ngực ra, chọt thổi khẽ.

Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiền thầm kêu không tốt, đây là tín hiệu của Sát Minh. Một tiếng còi vang là tiến công, hai tiếng vang lên là thu đội, ba tiếng là nghỉ cách cứu viện. . .

Bọn họ đều hiểu rõ quy củ của Sát Minh, đó là công lao của Cung Tam Nương chỉ có điều. . .

Ý cười trên khoé môi MẠC Liễm Sâm chưa tan, tiếng còi thứ hai đã thổi ra. Điều này làm hai người cùng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nếu Mạc Liễm Sâm thừa dịp bọn họ đến núi Bồ Vi rồi công, phá thành trì, vậy hẳn còn thòm thèm tàng bảo đồ này làm chi? Chẳng lẽ lại thêm một lần psinh linh đồ thần, dân chúng lâm than khấp nơi?

“Kì kèo mè nheo cái gì?”. Chương Vũ Thành hơi động tay, nhoáng một cái kiếm trên cổ Dịch Cần Ninh lại cứa vào thêm một phần, máu tươi chảy xuôi, chói mắt kinh tâm, làm ánh mắt Mạc Liễm Sâm đau đốn, trong lòng đau đốn kịch liệt.

“Buông nàng ra, chúng ta đưa người đi!”

Trăng treo trên ngọn cây, tại chân núi Bồ vi một đám người dừng chân.

“Sao không đi nữa?”. Chương Vũ Thành túm chặt Dịch Cần Ninh, lắc cánh tay nàng.

Lúc này hai tay dịch Cần Ninh đã run cả lên, nếu không có một tầng nội lực trong người nàng đã sớm ngắt rồi.

“Trên núi có độc!”

Bốn chữ đơn giản, không giải thích nhiều bởi vì háng cũng không giải thích được. Chỉ có điều người đi theo lại không tin.

“Dựa vào cái gì để ta tin các người, Mạc gia các người đều là đồ dê tiện, rất không đáng tin!” Chương Vũ Thành lạnh lùng nhìn chằm chằm Mạc Liễm Kỳ, Huyền Vương này là cháu ngoại trai ruột của ông ta ấy thế nhưng lại muốn giết ông ta, tuyệt không chừa đường lui.

Ông ta há có thể không hận?

Không sai, ông ta muốn cướp giang sơn của Mạc gia, nhưng là người giả cư, ông ta sai sao?

Tmg lòng Dịch Cần Ninh nhiệt tình khinh bỉ Chương Vũ Thành, nếu ông ta là giả cư, vậy sẽ thất bại ư?

Ánh trăng mờ mờ, một rừng mây đen che khuất ánh trăng, nhất thời chân núi tối hơn nhiều. Mạc Liễm Kỳ sai người đốt thêm đuốc, chiếu sáng bốn phía.

“Chờ hay không đây?”

Thật vất vả đi đến chân núi này, nếu không có Mạc Liễm Sâm dẫn đường, bất luận thế nào bọn họ cũng không thể tìm thấy nơi có bảo tàng.

Mạc Liễm Kỳ từng bị thương ở đây, trên núi này có độc, nhưng hẳn không biết khí độc trên núi này vào ban ngày chỉ có buổi trưa mới không phát ra.

Trước kia khi phụ hoàng chưa có ý định phế thái tử, hẳn đã vụng trộm đến núi Bồ Vi tìm hiểu qua, lên núi đều là ngày thứ hai chết một cách ly kỳ, vốn không điều tra ra nguyên nhân.

Lúc đó hẳn đã chắc chắn trên núi này có điều kỳ quái, chỉ là nhất thời không điều tra ra được gì.

“Chờ! Sao lại không chờ?”

Đêm nay qua đây một đêm, bằng không về cung, đợi mai lại đến nói không chừng đã qua buổi trưa, cuối cùng phải đợi thêm một lần, chỉ bằng chờ luôn bây giờ. Chương Vũ Thành là lần đầu nghe trên núi Bồ Vi có bảo tàng, trước kia ông ta chỉ nghe người ta nói trên núi này có quái nhưng không phải người đến điều tra. Bởi vì không cần thiết, cần gì lãng phí tâm tư vất óc suy nghĩ vào nơi này?

Nếu ông ta sớm nghe nói năm đó khi đệ nhất đại tiên đế tranh đấu giành thiên hạ để lại bảo tàng núi Bồ Vi, nói cái gì đi chăng nữa ông ta cũng sẽ không nâng đỡ Huyền Vương thượng vị, ngược lại rơi vào tội danh bị truy nã.

Bóng đêm ngày càng thâm trầm, vàng trắng hoàn toàn ẩn mình sau đám mây đen thật dày.

Đoàn người đốt một đồng lửa, nướng thỏ hoang gà rừng, vị thịt nướng thơm nồng xông vào mũi, Chương Vũ Thành khịt mũi, đi qua.

Ông ta nhấc gà rừng đã nướng chín trên lửa xuống, bắt chắp gà rừng nóng, cắn vài miếng đã hết nửa con.

“Này, ông làm gì thế, sao ăn vụng gà rừng của ta!” cungquanghang

Một tiếng rống to vang tận chân trời, xuyên qua đêm tối.

Tại góc núi không rõ lay động mấy cái, vài tiếng sói tru truyền đến.

Hú...! (Cái này là tiếng sói tru =))

Ai?

“Là ai muốn chết to mồm vậy hả, dẫn bầy sói tới xem các ngươi làm thế nào?” Chương Vũ Thành hung thần ác sát xé nửa con gà còn lại, ngồi ở một bên ăn.

Con gà này là Mạc Liễm Sâm vất vả bắt được muốn bồi bổ cho Dịch Cận Ninh, Dịch Cận Ninh nhanh chóng nướng chín lại bị đồ ăn vụng đáng chết này ăn mất.

Nàng buồn bực nhìn Chương vũ Thành ăn xong lau miệng, quần áo dính đầy dầu mỡ, cảm thấy mỹ mãn liền kéo một đầu dây thừng của nàng nằm xuống.

Hú...!

Lại một tiếng sói tru, Dịch Cận Ninh sợ hãi ôm chặt lấy mình. Chương Vũ Thành đáng chết, nói cái gì mà sợ người khác đánh lên ông ta, cứ phải cùng mọi người tách ra đi riêng. Đây không phải là tìm chết sao, buổi tối khuya khoắt, cảnh tối lửa tắt đèn, lại không một tên nam nhân nào muốn bảo vệ nàng, chẳng may bầy sói đến đây nàng nên tự bảo vệ như nào?

Trong lòng lại không nhịn được nể nang mười tám đời tổ tông Chương Vũ Thành mấy lần, Dịch Cận Ninh cuộn người ở một góc, dựa lưng vào thân cây, ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời mờ tối, hi vọng xua tan sợ hãi trong lòng.

Nhưng bầy sói quả thực bị một tiếng hét vừa rồi của nàng dẫn tới, nàng nên làm thế nào bây giờ?

Đúng lúc này Mạc Liễm Sâm đi qua, trong tay cầm thịt thỏ hoang đưa cho Dịch Cận Ninh ăn.

Hai vợ chồng nhỏ giọng lặng lẽ nói chuyện, đag thương lượng có nên bỏ chạy hay không.

“Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, ta hạ thuốc trên người Dịch Cận Ninh, nếu nàng dám chạy với người, các người đừng mong lấy được thuốc giải!” Chương Vũ Thành đag ngủ lơ mơ bỗng nhiên mở mắt, sâu xa nói.

Đang ăn hăng say bỗng Dịch Cận Ninh đau bụng.

Mạc Liễm Sâm nhíu mày: “Ninh Ninh, làm sao vậy?”

“Chương Vũ Thành chết dẫm, Chương Vũ Thành thối tha...”

Dịch Cận Ninh đá hòn đá dới chân, dữ dằn mắng đồ ăn vụng Chương Vũ Thành. Bất giữ nàng gọi lắm sao, làm hại nàng bây giờ bụng không thoải mái, nàng thật muốn lập tức thoát ra đánh một trận với ông ta.

Mạc Liễm Sâm ôm nàng trong lòng mình, dịu dàng an ủi nàng đừng sợ, sói tru mà thôi, không phải bầy sói đi qua đây, hơn nữa abày sói có đến cũng không sợ, bọn họ nhóm lửa, lại có một đồng thị vệ bảo vệ.

Đáng chết, đúng là tốt thì không linh hồng thì linh lắm, trong lòng dịch Cận Ninh sợ cái gì cái đó liền đến!

Tự dưng nàng cảm thấy có phải cảm giác và phán đoán của nữ nhân mang thai đều chuẩn không, hôm nào đó có nên đi bày sạp xem bói đoán mạng cho người ta không.

Bầy sói nói đến là đến, hơn nữa tốc độ không phải nhanh bình thường!

Hú...!

Tiếng sói ngày càng gần, Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh cảnh giác đứng lên, cùng đến gần đồng lửa.

Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiên bên kia cùng với đám thị vệ họ mang đến đứng thành một vòng, nhóm đồng lửa cháy to hơn.

“Không xong, sói đến! Chừng hơn một ngàn con...”

Dịch Cẩn Ninh vừa động tai, cùng Mạc Liễm Sâm bay lên một cái cây cao to nhất. Bầy sói dù có lợi hại cũng không thể trèo cây, bọn họ lại không phải đồ ngốc, tranh đấu với hơn một ngàn con sói tuyệt không chiếm được ưu thế.

Đám thị vệ và Mạc Liễm Kỳ cũng ào ào tìm cây leo lên, chỉ là...

“Ôi, chân của ta...”

Một tiếng kêu thảm thiết, một thị vệ chưa kịp leo lên đã bị sói cắn mất chân. Chương Vũ Thành bên này nhanh chóng trèo lên cây, ông ta ở vừa cười điên cuồng, vừa uống rượu, còn không quên nhe răng trợn mắt với đám sói như hồ rình mồi dưới cây, còn đồ ít rượu xuống, khiến bầy sói càng hung tàn tru lên.

Một đêm trôi qua, ngoại trừ vài tên thị vệ không chịu được rơi xuống, bị bầy sói xé xác ra, những người còn lại đều nom nớp lo sợ đến hừng đông.

Dịch Cẩn Ninh ru rú trong lòng Mạc Liễm Sâm, an ổn thoải mái ngủ.

Tia nắng sáng sớm đầu tiên xuất hiện len qua từng tán cây chiếu lên mặt Dịch Cẩn Ninh, nàng mở mắt nhìn Mạc Liễm Sâm đang ngủ say, vẻ mặt dịu dàng.

Mạc Dật Heien ở thân cây khác ghen tị đến điên lên. Đêm qua hắn không ngủ, trong mắt đều là bóng dáng Dịch Cẩn Ninh, nàng an tâm nằm trong lòng Mạc Liễm Sâm, tự nhiên ngủ.

Hắn không thể không thừa nhận bản thân thất bại, Dịch Cẩn Ninh gạt hắn trước nhưng không có chút cảm giác nào với hắn.

Tuy hắn cũng không thường gặp nàng, cũng biết nàng là tiểu thư trong khuê vo cùng dịu dàng. Nhưng từ sau khi tên đàn Mạc Liễm Sâm kia trở thành trượng phu của nàng, nàng không giống trước nữa, hình như trở nên... thật hoạt bát, có chút nghịch ngợm hiếu động, còn biết làm nũng thẹn thùng.

Hắn ghen tị nhưng lại điên cuồng, dựa vào cái gì mà Mạc Liễm Sâm có được tình yêu của dịch Cẩn Ninh, còn hắn thì không thể? Hắn rủ rút, thu hồi ghen tị trong mắt, khinh thân qua một cây đại thụ cạnh cây của dịch Cẩn Ninh.

“Ninh Ninh, sớm!”

Dịch Cẩn Ninh nghe hắn gọi mình như vậy thì rất không vui, nàng hơi nhíu mày.

Rất nhẹ, nhưng Mạc Dật Heien vẫn thấy được.

“Sao hà, đường huynh dậy sớm nhưng không lên tiếng gọi bản vương, mà qua đây với em dâu?”

Mạc Liễm Sâm bảo vệ Dịch Cẩn Ninh trong lòng, chặn lại tầm nhìn của Mạc Dật Heien.

Hắn cười cười nói: “Đường huynh, các người canh ở đây cả một đêm, có từng nghĩ đến an nguy trong hoàng cung? Chẳng lẽ các người vẫn chưa nhận được cấp báo ư?”

Mấy tên này rõ ràng không cần đi theo nhưng vẫn cố đến tham gia náo nhiệt, hắn há có thể bỏ lỡ cơ hội, không công để huynh đệ của mình tổn thất?

“Cái gì?” Mạc Liễm Kỳ ở một thân cây khác lơ mơ nghe thấy Mạc Liễm Sâm thốt từ trong miệng ra hai chữ hoàng cung.

Chẳng lẽ hoàng cung đã xảy ra chuyện rồi?

Cầm Thành bị công phá?

Không thể! Rõ ràng hôm qua Mạc Liễm Sâm thổi hai tiếng sáo, thuộc hạ của hắn hẳn sẽ không không nghe lệnh làm việc mới đúng!”

Nguy rồi! Đợi hắn ổn định tinh thần, nghĩ lại cả sự kiện trải qua mới âm thầm không ngừng tức giận, bị lừa rồi!

Hắn tức giận phát tay áo, rời khỏi đại thụ, dẫn một đám người hùng hổ chạy về.

Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm bên này nhìn nhau cười: “A Sâm, chàng đã làm gì hả?”

“Ta ư, ta đoạt hoàng cung của hắn, đốt long ý của hắn!”

Mạc Liễm Sâm cười mỉa hoặc, ấn một nụ hôn phớt xuống mặt nàng.

“Còn gì nữa?”

Dịch Cẩn Ninh cũng hôn phớt hắn, cười tủm tỉm làm tổ trong lòng hắn, đổi một vị trí nằm thoải mái.

“Ừm, nhỏ râu các cụ thần có liên quan, cạo lông mày bọn họ!”

“Ha ha, chàng thật xấu!”

Mạc Dật Hiền ở thân cây khác thật sự không nhìn được, hắn không muốn lại ở đây nhìn họ liếc mắt đưa tình. Cũng khinh thân, dưới chân lướt đi liền mang theo tiếng gió gào thét rồi đi.

Lúc này, người đi theo chỉ còn mình Chương Vũ Thành, qua một buổi tối bị bầy sói làm âm ỉ, bọn họ vốn có thể yên ổn rồi đi, nhưng lại phải ở lại.

Tên Chương Vũ Thành này tâm cơ thâm sâu, không thể không phòng. Thay vì luôn lo lắng đề phòng, không bằng một lần giải quyết ông ta.

Nếu ông ta đã thích bảo tàng trên núi kia như vậy, vậy để cho ông ta đi!

Trên núi Mạc Liễm Sâm lại bắt thêm mấy con gà rừng, hắn phát hiện roi này rất nhiều gà rừng, còn rất ngon nữa. Quả dại trên núi cũng sạch sẽ ngọt ngào, ăn ngon hơn trái cây bình thường nhiều.

Dịch Cẩn Ninh cũng chú ý điểm này, nhưng hai người không nói gì cả.

Ăn xong cơm trưa, Chương vũ Thành ồn ào muốn đi lên.

“Được rồi, lúc này đã buổi trưa, chúng ta có thể lên núi chưa?” Chương Vũ Thành đầy mặt không kiên nhẫn, làm dịch Cẩn Ninh rất muốn abạt cuồ. Lão gia hoả này giờ vẫn còn cho rằng lợi thế trong tay mình, nếu nổi điên lên mà nói sao không thấy ông ta có bất kỳ phản ứng không tốt nào?

Người này rất không bình thường, bọn họ vẫn nên cẩn thận chút.

Mạc Liễm Sâm đi Dịch Cẩn Ninh lên núi, Chương Vũ Thành cẩn thận cảnh giá nhìn hai người, sợ họ làm ra quỷ kế gì.

Đi qua một đỉnh núi, bọn họ lại đến một đỉnh núi khác.

Cuối cùng Chương Vũ Thành không tìm được phát điện: “Hai người các người đag móng muối ta đúng không?”

Hắn rút bảo kiếm mang theo bên người ra, lại đặt trên cổ Dịch Cẩn Ninh, bị một kiếm của Mạc Liễm Sâm đẩy ra.

“Chương Vũ Thành, ông nhìn bản thân mình đi, giống cái dạng gì hả, còn có nửa phần uy nghiêm của Xương Ấp Hầu không? Ông căn bản chính là đồ điên!”

Lúc này thích hợp đã kích, phỏng chừng có thể kích nổ điên cuồng tiềm tàng trong người ông ta. Mạc Liễm Sâm đứng lúc ôm lấy dịch Cẩn Ninh, trước khi Chương Vũ Thành tức giận thoát khỏi phạm vi đưng chạm của tên điên này.

Bọn họ thực sự đưa Chương Vũ Thành đi vòng vèo, nơi này vốn không có cái gọi là bảo tàng, chỉ là một ngọn núi hoang.

Không! Với họ mà nói đây không phải núi hoang, mà là một vùng phong thủy bảo địa*, thích hợp nhất để ọc lại!

*Phong thủy bảo địa (风水宝地):

Về bảo tàng trong truyền thuyết, có lẽ chỉ là một lời nói bừa mà tồn tại, nói không chừng đây chính là hoàng đế Tay Việt vì cổ vĩ con cháu đời sau sinh nở ít đi. Hoặc giả bảo tàng này vốn không ở đây... Tóm lại, dựa theo ngụ ý nơi chôn trong bản vẽ, bọn họ không tìm được bảo tàng nhưng phát hiện được một nơi có thể ẩn cư.

Mà độc khí trong núi này cũng có cách giải, chính là thể nhân ngu dốt, căn bản không chú ý tới thực vật trên núi này tương sinh tương khắc.

“Giỏi, giỏi, các người giỏi lắm, coi như Mạc Liễm Sâm người lợi hại! Nhưng người chó đác ý, đừng tưởng hiện tại Dịch Cẩn Ninh không ở trong tay ta thì không sao, người bắt mạch năng xem, có phải cảm nhận được trong cơ thể năng có một dòng chân khí dị thường di chuyển? Khả khả khả.. Ta sớm biết người là đệ tử đích truyền của thánh thủ Diệp Cốc, cho nên độc này... Người chờ mười ngày sau dịch Cẩn Ninh thối rữa toàn thân mà chết đi!”

Bỗng nhiên giọng điệu của Chương Vũ Thành làm Mạc Liễm Sâm mơ hồ cảm thấy lời của ông ta không phải giả, quả nhiên khí tức tán loạn như lời ông ta.

Nguy rồi, lão đạo sĩ năm xưa nói trúng rồi!

Độc trên người ninh Ninh, bọn họ đều không thể giải hết trong vòng mười ngày!

Trong mắt loé ra ánh sáng lạnh, Mạc Liễm Sâm rút kiếm khỏi vỏ, lưu loát vung lên.

Ánh sáng trắng lướt qua, tơ hồng vấy ra.

“Ha ha...”

Tiếng cười của Chương Vũ thành mắc kẹt trong cổ họng, đôi mắt tròng lên, ngã xuống đất.

“A Sâm, thiếp...”

Dịch Cẩn Ninh vừa nói xong chữ thiếp liền ngất đi trong lòng hắn.

“Ninh ninh...”

Mạc Liễm Sâm bế nàng lên, kinh thân nhảy lên, bay theo đường tắt xuống núi.

Ninh Ninh không sao, nhất định sẽ không!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 5: Sơn động mãnh thú

Lúc Mạc Liễm Sâm ôm dịch Cẩn Ninh trở lại nơi ở của thánh thủ điệp Cốc, nhưng nơi đây đã người đi lâu trống rỗng. Khuôn phép của sư phụ hắn biết, cứu một người đổi chỗ một lần.

Đặt nàng xuống giường, hắn không ngừng đưa chân khí vào giúp nàng, cuối cùng Dịch Cẩn Ninh cũng chậm rãi tỉnh lại.

“Đây là độc gì vậy? Có cách nào giải không? Sẽ không ảnh hưởng gì đến bé cưng chứ?”

Lúc này Dịch Cẩn Ninh quan tâm nhất chính là đứa bé trong bụng, nếu độc tính ảnh hưởng đến đứa bé, vậy nên làm thế nào mới tốt?

Mạc Liễm Sâm ôm nàng: “Ninh Ninh, đừng lo lắng, tất cả đã có ta đây!”

Đây là loại độc hiếm thấy trong lịch sử, tên là Cự Giả. Là một trong những loại độc thuật của Nam Lăng, cũng là loại độc đứng đầu mười loại kịch độc của Nam Lăng.

Muốn giải loại độc này, trừ phi gặp được nữ đế Nam Lăng.

Nhưng lúc này Nam Lăng đương nội loạn, nữ đế còn không xuất hiện thì nói gì đến chuyện cứu người?

Lúc này không biết sư phụ hắn đang ở đâu, hễ nôn nóng là trong đầu hắn hỗn loạn một mớ. Không phải là vừa đụng phải chuyện của Dịch Cẩn Ninh, hắn liền không có cách nào trấn định lại.

Mặc kệ, hắn lấy đạn tín hiệu liên lạc với sư phụ từ trong ngực ra, có thể giúp đỡ Ninh Ninh vượt qua cửa ải khó khăn này hay không, đành dựa vào sư phụ rồi!

Nói cho cùng thì bản lĩnh của sư phụ đến cảnh giới nào, hắn thật sự không biết. Nghe người ta nói, ông có thể hoạt tử nhân, nhục bạch cốt*, nhưng không biết có phải là sự thật không, hắn là đệ tử đích truyền của ông nhưng chưa từng thấy bản lĩnh đáng sợ này của sư phụ hắn.

*Hoạt tử nhân, nhục bạch cốt ý là làm người chết sống lại, xương trắng mọc ra thịt.

Vút một tiếng, đạn tín hiệu được bắn ra ngoài.

Mạc Liễm Sâm che chở Dịch Cẩn Ninh trong ngực, ngưng mắt suy nghĩ xa xôi.

“Đúng rồi A Sâm, thiếp nghĩ tới một người!”

Công chúa A Mộc ư? Không được, không thể để Ninh Ninh đến Nam Lăng mạo hiểm!

“Công chúa A Mộc nhất định sẽ đưa ra điều kiện trở về kế thừa đại thống, nàng...”

Dịch Cẩn Ninh nâng tay, dùng một đầu ngón tay chặn miệng hắn lại: “Suyt... nghe thiếp nói xong trước đã!”

Nàng chậm rãi ngồi dậy, cả người dựa vào khuỷu tay Mạc Liễm Sâm.

Trong đôi mắt thâm thúy không nhìn rõ hi, nộ, ái, ố ấy, Mạc Liễm Sâm có thể xuyên qua tầng tầng sương mù mê mông nhìn thấy từng chút, từng chút sợ hãi của nàng.

Nàng sợ hãi không phải cái chết, mà là không thể bảo vệ được đứa bé!

“A Sâm, lúc này Nam Lăng sinh linh đồ thần, quốc gia ấy cần thiếp! Vì vậy... Dẫu thiếp không trúng độc, thiếp cũng sẽ trở về. Công chúa A Mộc nói rất đúng, bà ấy không cần ép thiếp trở về, nhưng chung quy sẽ có một ngày thiếp phải trở về. Thiếp muốn biết diện mạo thật sự của mình, thiếp không thể cứ sống mãi dưới ánh hào quang của người khác được, cũng không thể dựa dẫm vào chàng bảo vệ mãi.”

Mạc Liễm Sâm nghiêm túc nghe, hần như có chút lung lay, nàng là hy sinh cái tôi, thành toàn cho tập thể!

“Ninh Ninh!” Mạc Liễm Sâm ôm chặt nàng.

“Chàng... Hiện tại không về sao? Ày, về Hoàng cung, Lâm Ngạo Thiên đã cùng mọi người công phá cửa cuối của Cẩm Thành rồi. Chỉ thiếu mệnh lệnh của chàng nữa thôi là có thể hạ lệnh thiên hạ rồi! Chàng...”

Chợt Dịch Cận Ninh nhớ đến thế cục cửa thành hôm qua, thắng bại đã rõ ràng.

Sau khi Thánh thủ Diệp Cốc nhận được tín hiệu của Mạc Liễm Sâm thì lập tức chạy về, về mặt ông cấu kính, vừa vào đã vỗ bàn.

“Thằng nhóc thối, ngươi nhớ lão đầu từ ta phải không? Không có việc thì chẳng thèm tìm ta, đang yên đang lành đang câu được con cá lớn thì bị đạn tín hiệu của ngươi dọa giật mình, chạy mất rồi, ngươi theo giúp ta!”

“...”

Dịch Cận Ninh hoàn toàn bái phục, ông lão thoát nhìn lớn tuổi, nhưng nói chuyện vẫn trung khí mười phần, đi đứng cũng là uy vũ sinh uy, vỗ cái bàn càn càn là kinh lực mười phần vẹn mười.

“Sư phụ...” Nam Lăng...

Khuôn mặt Mạc Liễm Sâm trầm xuống, không muốn ngẩng đầu, hần sợ sư phụ thấy được sợ hãi và nước mắt ẩn nhẫn trong mắt hần.

“Làm sao hả?”

Cuối cùng ông lão cũng phát giác ra đồ đệ bảo bối không bình thường, thường ngày thằng bé này sẽ không xoay người quỳ gối với ông, đáng về ăn nói khép nép này căn bản không phải là thằng nhóc đồ đệ tính tình không tốt của ông sẽ có.

Mạc Liễm Sâm ngẩng đầu lên, khoé mắt có thể thấy được vết tích, Dịch Cận Ninh nghĩ nhất định là nước mắt, hồi này A Sâm rơi lệ rồi!

“Ninh Ninh nàng... Sư phụ, xin người cứu Ninh Ninh, Ninh Ninh trúng cự giải của Nam Lăng, nàng...”

Cuối cùng Mạc Liễm Sâm không nói được nữa, hần xoay người sang chỗ khác, vẫn đang rơi lệ.

Độc này cho dù có nữ đế Nam Lăng giúp đỡ giải cũng không được, nàng chỉ có mười ngày. Từ đây tới Nam Lăng ít nhất cũng phải hai mươi ngày lộ trình, nàng vốn không kịp!

Nhìn đồ đệ nhà mình thương tâm rơi lệ, trong lòng thánh thủ Diệp Cốc cũng không thoải mái. Đứa bé này quá mức cố chấp, từng khuyên hần, nàng trúng độc là có một kiếp, hơn nữa là đại kiến nạn sinh tử. Nhưng hần vẫn cố chấp muốn cưới nàng, âu cũng là duyên phận, trời đã định trước, ai cũng không thể thay đổi.

Than một hơi, ông cẩn thận thăm dò mạch của Dịch Cận Ninh, mở miệng nói: “Có lẽ ta có thể nghĩ cách lùi lại thời gian phát tác, nhưng nhiều nhất là mười ngày. Hi vọng trong hai mươi ngày này sẽ có kỳ tích xuất hiện.”

Mạc Liễm Sâm nghe thấy hai chữ mười ngày kia, lập tức xoay người lại: “Mười ngày, sư phụ xin người nhanh chút, mười ngày cũng được!”

Nếu có thể kéo dài thêm mười ngày, độc Ninh Ninh có thể trì hoãn mười ngày, hần không ăn không uống, ngày đêm đi gấp cũng phải đến được Nam Lăng, có thể còn có thể vẫn hồi một tia hy vọng.

“Bắt đầu đi, bây giờ ta dùng chân khí hội tụ trong cơ thể để dẫn thông toàn bộ kinh mạch của nàng, để sau đó đóng lại toàn bộ khí mạch của nàng, bế tức nàng lại, chuyển dời toàn bộ được hiệu* trên người ta qua người nàng, có lẽ có hiệu quả. Vì sư cũng chỉ có thể thử một lần thôi!”

*Được hiệu (药效): đại loại là hiệu quả sau khi uống thuốc.

Cái gì? Sư phụ muốn dùng nội lực của bản thân để kéo dài thêm mười ngày cho Ninh Ninh ư? Vậy chẳng phải sư phụ sẽ không...

“Không được, sư phụ người tôn trọng đến căn bản của mình như vậy, nếu không cẩn thận phát hỏa thì không thể cứu vãn được, người nên suy nghĩ rõ ràng. Con... đồ nhi bất hiếu!”

Trong lòng Mạc Liễm Sâm rất mâu thuẫn, một bên là sư phụ đối hần như con trai mình, một bên là thê tử âu yếm, hần không biết nên lựa chọn như thế nào.

Sư phụ đưa toàn bộ nội lực vào trong cơ thể Ninh Ninh, chính là đưa sở học cả đời truyền cả vào Ninh Ninh. Bởi vì trong cơ thể sư phụ tích tụ hơn một

nghe loại thảo dược, đan dược thậm chí là độc dược. Nói không ngoa thì sư phụ chính là ngâm trong cái ả sắc thuốc mà lớn lên, cho tới giờ sư phụ vẫn không ngừng dùng thân thể mình thử nghiệm thuốc.

“Không sao, vì sư cũng đã một bó tuổi, Ninh Nhi còn trẻ, đường còn dài mà. Hơn nữa, con không hy vọng ông già ta đây cùng con bước đến đoạn đường này đâu chứ? Thế chẳng phải ta thành yêu tinh à!”

Huống chi, tình huống nguy hiểm này cũng chỉ là phỏng đoán và khả năng xuất hiện, chẳng phải là nguy hiểm thực sự, nói không chừng ông không những cứu được Dịch Cân Ninh mà còn có thể nâng công lực của mình lên một tầng!

“Được rồi, con ra ngoài trước đi, cứ chờ ở bên ngoài, bảo vệ cho vị sư!”

Ông lão đuổi hần ra ngoài, còn bản thân thì ngồi sau Dịch Cân Ninh bắt đầu đưa chân khí vào cho nàng.

Mạc Liễm Sâm canh giữ ở ngoài cửa, không ngừng sốt ruột. Hần chốc lo lắng cho Dịch Cân Ninh xảy ra chuyện, chốc lại lo lắng sư phụ sẽ làm sao. Cả hai người hần đều không muốn thấy họ gặp chuyện không may, nhưng mà... hần không còn lựa chọn nào khác.

Hần thật hối hận, lúc trước sư phụ buộc hần uống thuốc hần cũng thà chết chứ không uống, lúc này được vật lại thực sự phát huy tác dụng, nhưng một chút sức mạnh để giúp Ninh Nhi cũng không có. Hần dùng sức đẩy một cái lên khung cửa, trong lòng hần nước mắt giàn giụa.

Một canh giờ đã qua mà sư phụ vẫn chưa ra.

Hai canh giờ...

Ba canh giờ...

Sau bốn canh giờ, rốt cuộc sư phụ cũng mệt mỏi mở cửa ra.

“Mau, mau dẫn nàng đi tìm... tìm...”

Thánh thủ Diệp Cốc chưa nói xong đã hôn mê bất tỉnh, bịch một tiếng ngã xuống đất.

“Sư phụ...”

Mạc Liễm Sâm sợ hãi, ôm ông vào trong nhà, đặt ở trên giường.

Sắp xếp xong xuôi cho sư phụ, Mạc Liễm Sâm ôm lấy Dịch Cân Ninh chuẩn bị xuất phát thì nghe thấy một giọng nói cổ quái mà quen thuộc truyền xuống từ đỉnh đầu.

“Mạc Liễm Sâm, ngươi muốn đi đâu, ngươi muốn nàng chết sao?”

Một bóng dáng phi thân xuống dưới, một thân đạo bào lôi thôi, tóc tai thừa thớt, trên mặt cũng là nụ cười ngượng ngùng.

Hồ bán tiên!

“Là ông?”

Mạc Liễm Sâm mừng rỡ, đây là vị đạo sĩ mà trước đây hần đã gặp.

“Cao nhân, xin ông cứu nàng, cứu lấy nàng!”

Mạc Liễm Sâm ôm Dịch Cân Ninh quỳ xuống. Hần đường đường là vương gia của một nước, lại quỳ xuống trước một đạo sĩ lôi thôi, vốn nhục Thanh Minh nhưng hần không cần.

Tôn nghiêm là cái thứ gì, với hần chẳng quan trọng bằng Dịch Cân Ninh.

Lão đạo sĩ cười ha ha, vuốt chòm râu dài, ánh mắt sáng ngời.

“Muôn ta cứu nàng cũng được thôi, nhưng ngươi phải trả giá!”

“Cái gì?”

Mạc Liễm Sâm còn chưa nói xong đã nghe lão đạo sĩ nói hai chữ “sinh mệnh” ra khỏi miệng, đúng lúc đó hần bị đánh đến choáng váng.

Ánh mặt trời buổi sáng sớm vô cùng chói mắt, từ ngoài cửa sổ chiếu thẳng lên khuôn mặt của Mạc Liễm Sâm. Hần nâng tay che lại, nhìn khắp mọi nơi, đây là đâu?

Trong căn phòng mờ tối chỉ có một cái cửa sổ cỡ một cái đầu ở ngay trước mắt, bên trong không có gì cả, tối om.

Hắn trầm nghĩ ai đã âm toán hắn.

Một giọng nói vang lên bên tai hắn: “Nhóc con, tỉnh rồi à?”

Giọng nói này không to lớn như sư phụ nhưng cũng mang theo mấy phần tang thương và mỗi một, làm hắn nghe xong có chút thương cảm. Đây là... giọng nói của lão đạo sĩ kia.

“Cao nhân, ông ở đâu?” Trong đầu hắn bỗng nhớ lại một chuyện, Ninh Ninh còn chờ hắn đi cứu kia!

Hắn giơ tay sờ loạn xạ trong không trung, tai động đây nhưng không phát hiện chỗ của người kia, giọng nói lúc đầu ở bên tai trái hắn bỗng biến thành bên phải.

“Ngươi đừng động, bằng không tự gánh lấy hậu quả!”

Giọng nói này mang theo sự thân thiết, đôi mày đag nhăn lại của Mạc Liễm Sâm giãn ra một chút.

“Ông là cao nhân kia đúng không, Ninh Ninh sao rồi?”

Hắn bình tĩnh lại, có cao nhân ở đây, Ninh Ninh sẽ không sao hết!

Thực ra thì hắn đang tự an ủi mình, Cự Giải của Nam Lăng chẳng phải ai cũng có thể giải, đến sư phụ hắn y thuật cao minh cũng không thể cứu nàng, vậy lão đạo sĩ này có biện pháp gì không?

“Ta... Cao nhân, xin ông cứu nàng!”

Mạc Liễm Sâm ra sức đập đầu với không khí, đập vang lên bịch bịch.

Người kia thở dài một tiếng: “Aizzz, lão đạo vốn không thể lộ thiên cơ, nhưng thấy ngươi cố chấp như vậy thì nói cho ngươi một ít cũng không sao.”

“Cao nhân, mời nói!” Mạc Liễm Sâm không đập đầu nữa, đồng tai lắng nghe.

Hắn sợ mình không cẩn thận sẽ bỏ sót điều gì đó, bỏ lỡ cơ hội cứu Ninh Ninh.

“Nàng không phải người mà chỉ là một oan hồn gửi hồn vào thân thể Dịch Cận Ninh, khi đến lúc nàng sẽ tự động rời khỏi cơ thể này, hương tiêu ngọc vẫn. Mệnh số của nàng không nên như này... Đây là số kiếp của nàng, cũng là số kiếp của ngươi! Nếu cô chấp muốn vượt qua kiếp nạn này thì chỉ có thể trở lại Nam Lăng, nơi chôn nhau cắt rốn của nàng, kế thừa bí thuật. Lỗi ta chỉ đến đây, các ngươi tự giải quyết cho thoả đáng.”

“Nhưng thời gian của Ninh Ninh không nhiều, chúng ta nên trở về như nào?” Mạc Liễm Sâm to giọng kêu, vội vàng hấp tấp, tuyệt vọng.

“Nàng còn thời gian một năm...”

Giọng nói lão đạo sĩ chậm rãi tiêu tán, âm cuối kéo thật dài.

Tại sao này như vậy?

“Này, cao nhân, cao nhân, ông nói cho rõ ràng đi, tại sao lại còn một năm?”

Giọng nói của lão đạo sĩ biến mất, Mạc Liễm Sâm mở hai mắt, cảnh tượng cũng đã thay đổi.

Hắn... rõ ràng còn ở trong phòng của sư phụ, lúc này sư phụ đang nằm trên giường. Chẳng lẽ vừa rồi hắn nằm mộng?

Đúng rồi, Ninh Ninh đâu?

Dịch Cận Ninh đang nằm trên đất, sắc mặt hồng nhuận, hô hấp đều đều. Hắn thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, ôm nàng lên giường lại.

Nhìn thiên hạ ngủ say trên giường, trong lòng Mạc Liễm Sâm đều là mềm mại.

Thánh thủ Diệp Cốc nhanh chóng tỉnh lại: “Nàng sao rồi?”

Như ý thức được điều gì, ông kêu to lên: “Mau đưa nàng đến Nam Lăng, không còn nhiều thời gian nữa!”

“Sư phụ, không cần nữa! Ngày mai đồ như sẽ đưa nàng đến Nam Lăng, hôm nay vẫn còn chuyện cần xử lý!”

Hắn lưu luyến liếc Dịch Cận Ninh một cái, bảo sư phụ nghỉ ngơi cho khoẻ rồi nhanh chóng ra ngoài cửa.

Chuyện Hoàng cung hắn không thể vắng mặt. Mạc Liễm Kỳ trở về sẽ nổi trận lôi đình hay là thăm hạ quyết tâm ngọc đầu trở lại làm ầm với hắn một trận? Đây không phải chuyện hắn có thể đoán trước.

Hiện giờ hần có một việc phải làm chính là đến Hoàng cung, sắp xếp cho các huynh đệ vào sinh ra tử cùng hần và chiêu an* võ tướng của tiên đế.

*Chiêu an (招安): kêu gọi, thuyết phục quân đối phương ra hàng để chấm dứt tình trạng loạn lạc (Theo Lạc Việt)

Có di chiếu của tiên hoàng trong tay thì không cần sợ hãi gì cả. Đám triều thần cũng sẽ không dám nói gì, chỉ không biết Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiền có tự nhiên xuất hiện, quấy rối hần hay không thôi.

Rừng cây lay động xào xạc, một hắc y nhân xuất hiện, ôm quyền quỳ xuống đất: “Chủ tử, Đại đương gia tông đàn đã nắm được hoàng thành, huynh đệ chúng ta đã khống chế được các cửa ải quan trọng, Mạc Liễm Kỳ và Mạc Dật Hiền cùng binh lính giáp đen chạy trốn bên ngoài, không rõ tung tích.”

“Ừm, đã biết!”

Mạc Liễm Sâm khoát tay: “Đứng rồi, bảo các huynh đệ ở ngoài hoàng thành đợi mệnh, bọn Mạc Liễm Kỳ có thể xuất hiện bạo động bất cứ lúc nào, bảo các huynh đệ cẩn thận chút!”

Hắc y nhân nhận được mệnh lệnh liền lẩn mình biến mất trong đêm.

Mạc Liễm Sâm nhìn vầng trăng lưỡi liềm trên bầu trời, trong lòng bình tĩnh lạ thường.

Không gì quan trọng bằng chuyện của Ninh Ninh, dẫu dân chúng thiên hạ đều quý trước mặt hần hô vạn tuế như núi thờ, hần cũng không lên nổi tình thần.

Gần đến giờ tỵ, hần trở lại với Dịch Cẩn Ninh đang trong phòng, sư phụ đang ngồi bên cạnh lau mồ hôi giúp nàng.

“Sư phụ, Ninh Ninh sao rồi?”

Trong lòng Mạc Liễm Sâm sợ hãi, Ninh Ninh xuất hiện triệu chứng gì đây? Đang giờ tỵ nhiệt độ không khí cũng không nóng, sao tự nhiên sư phụ lại lau mồ hôi cho nàng?

“Vừa nãy nàng phát tác một lần, may mà bản lĩnh vi sư thâm hậu, không tẩu hỏa nhập ma, cũng không bị hút khô công lực, mới miễn cưỡng chấn trụ cho nàng.”

Thánh thủ Diệp Cốc đứng dậy, qua một gian phòng khác: “Ta trở về nghỉ ngơi một chút đây, một quá rồi!”

“Vâng, sư phụ đi thông thả!”

Mạc Liễm Sâm cảm thấy vô cùng có lỗi, chuyện Ninh Ninh luôn phiền phức đến lão nhân gia sư phụ còn chưa tính, lúc này lại liên tục hao phí nội lực sư phụ hai lần, hần thật quá xấu hổ.

Tiến bước sư phụ rồi, Dịch Cẩn Ninh mê man tỉnh lại.

“Sao rồi?”

Nàng thấy Mạc Liễm Sâm nhũn mày im lặng nhìn mình, biết hần lo lắng, lại không biết tình huống thân thể mình đến mức độ nào, có phải ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng hay không.

“Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát đi Nam Lăng, Ninh Ninh, chỉ e nàng không làm Hoàng đế Nam Lăng không được, ta đồng ý với nàng, chắc chắn sẽ bảo vệ nàng chu toàn!”

“Làm sao vậy, không phải nói thiếp chỉ có thời gian hai mươi ngày thôi ư, hiện tại thiếp đang ở đâu?”

Dịch Cẩn Ninh cho rằng lúc này bản thân đang ở khách điểm hoặc dịch quán nào đó, trong ánh mắt mơ hồ chứa đầy hơi nước. Ánh mắt nàng bắt đầu mờ tối, trở nên mơ hồ, nàng không dám nói với Mạc Liễm Sâm, sợ hần lo lắng.

“Ồ chỗ sư phụ ở lúc trước, chúng ta vẫn chưa xuất phát, ngày mai sẽ lên đường!”

Mạc Liễm Sâm tin tưởng cuộc trò chuyện kia không phải giấc mộng, lão đạo tuyệt sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện trong giấc mơ của hần, nhưng hần lại thầm lo lắng chuyện đó chẳng qua là do bản thân quá mức hi vọng Ninh Ninh sẽ khoẻ lên mà xuất hiện ảo giác.

ảo giác hoặc mộng cảnh kia cũng rất không chân thật, nếu bởi vậy mà bỏ lỡ thời gian đi Nam Lăng chữa trị cho Ninh Ninh, hần tình nguyện chết cùng nàng.

“Được, thiếp tin chàng!”

Dịch Cẩn Ninh nhắm nghiền hai mắt, vui trong ngực hần ngủ say, nàng đã quen với ôm ấp của hần.

Ngày hôm sau, Mạc Liễm Sâm ôm Dịch Cẩn Ninh lên xe ngựa, chính thức bước lên lộ trình đến Nam Lăng. Nhưng điều hần không nghĩ tới chính là, trên đường đi bản thân hần và Ninh Ninh sẽ bị Mạc Liễm Kỳ chặn giết.

Chết tiệt, sao ản không thăm phải người giả mạo thành bản thân đi Nam Lăng chứ!

Mạc Liễm Sâm ôm Dịch Cận Ninh xuống xe ngựa: “Ninh Ninh, tạm thời chúng ta đi xuống né tránh một lát!”

Tiếng hò hét phía sau ngày càng gần, Mạc Liễm Sâm mang theo Dịch Cận Ninh nên không tiện xung đột chính diện với họ, đành ảm ức bản thân trước.

“Thiếp không sao, có thể tự đi được!”

Dịch Cận Ninh nhảy xuống, rời khỏi vòng ôm ấm áp của Mạc Liễm Sâm, kéo tay hắn chạy vào rừng rậm trong núi.

Trời đã sáng trưng, giọt sương sớm còn đọng trên lá cây, phát ra ánh sáng mềm mại dịu dàng.

“Mau đuổi theo, bọn chúng ở phía trước!”

Mạc Liễm Kỳ xuống ngựa, giọng trường thương lên cao, nói với thị vệ giáp đen phía sau: “Chúng ta không thể mất hết tất cả những gì thuộc về mình, đuổi theo, giết Mạc Liễm Sâm, trăm có thưởng hậu hĩnh!”

Lúc này hắn vẫn chìm đắm trong mộng đẹp làm hoàng đế, nhưng chính hắn đã bị đuổi khỏi đài từ sớm, làm một tù nhân bị đuổi giết! Nhưng hắn không thể buông bỏ được tất cả vốn thuộc bản thân, hắn không cam lòng, hắn tuyệt không buông tha.

Mạc Dật Hiền lừa hắn, còn mang đi một nhánh binh lính tinh nhuệ của hắn, hắn giận đến mức nôn ra máu nhiều lần. Lúc này, Mạc Liễm Sâm ở ngay trước mắt, nhưng không cho hắn đơn độc gặp Mạc Liễm Sâm, bất kể thế nào hắn cũng sẽ không bỏ qua cơ hội vô cùng tốt này.

“Trời cũng giúp ta, tên đàn độn Mạc Liễm Sâm này, ha ha!”

Hắn không nghĩ tới Dịch Cận Ninh sẽ bị Chương Vũ Thành hạ độc, thằng nhãi Mạc Liễm Sâm cả giang sơn và mỹ nhân đều muốn sao có thể bận tâm cả hai phương diện chứ? Hắn thật may mắn, di chiếu của phụ hoàng vẫn chưa công bố ra. Chỉ cần giết Mạc Liễm Sâm, tất cả đều còn khả năng.

Sau khi nhận được tin tức, hắn lập tức phái binh lực của mình chia làm hai ngả, một đội vào thành tấn công hoàng cung, một đội thì đuổi giết Mạc Liễm Sâm. Chỉ cần thủ lĩnh tai hoạ Mạc Liễm Sâm không có ở đây, đám tôm tép nhãi nhép kia của hắn cũng không làm ra được chuyện lớn kinh thiên động địa gì.

“A...”

Dịch Cận Ninh đang chạy thì dưới chân bị vấp, nặng nề ngã xuống đất.

Nàng nhũn mảy, xoa mắt cá chân của mình, hình như chỗ đó bị trật rồi.

“Còn đi được không?”

Mạc Liễm Sâm thử xoa chỗ bị trật cho nàng, nơi đó bỗng chốc sưng đỏ lên.

“Đau quá!”

Dịch Cận Ninh gần như khóc thành tiếng, nhưng nàng vẫn cắn răng, chỉ khó khăn thốt ra hai chữ.

Thời điểm quan trọng như này, Mạc Liễm Kỳ sẽ nhanh chóng truy đuổi đến khu rừng này nếu nàng la lên, chẳng phải tự để lộ hành tung của nàng và Mạc Liễm Sâm ư.

Mạc Liễm Sâm ôm nàng lên, nhìn cả một vùng đen kịt phía sau.

Thị vệ giáp đen!”

“Đi!”

Một tiếng thở nhẹ, hắn ôm Dịch Cận Ninh chạy về phía trước.

Đây là một khu rừng, muốn né tránh cái gì cũng rất dễ dàng, thị vệ giáp đen của Mạc Liễm Kỳ muốn lục soát bọn họ cũng không dễ.

“A Sâm, chàng không biết như này rất kích thích à?”

Lúc này Dịch Cận Ninh rất muốn cười phá lên, một nữ tử khuê các như nàng lại có thể có lúc gặp phải cảnh tượng như này, thật đúng là... phấn chấn tinh thần. Nàng không khỏi suy nghĩ, có phải bản thân đã lâu lắm rồi mới gặp được những chuyện mới mẻ nên khi rơi vào hiểm cảnh lại có thể hưng phấn như này?

Về mặt Mạc Liễm Sâm đầy ắp ước nguyện, Ninh Ninh còn có tâm tình đùa giỡn sao?

Ôm nàng đi đến một hang núi ở phía đông, nơi này hẳn sẽ không bị phát hiện dễ dàng!

Nhìn hang núi này, Dịch Cẩn Ninh bỗng có cảm giác quen thuộc, giống như trước kia đã từng trải qua tình cảnh giống vậy.

“Đúng rồi, trước kia chúng ta đã qua đêm trong hang núi một lần!”

Trong hang núi rất tối, bên trong hẳn bị cái gì đó chặn lại nên không thấy được mặt trời.

“Thiếp nhớ hình như lần đó thiếp lên con sốt, chàng đã cứu thiếp!”

Dịch Cẩn Ninh đỏ mặt, nàng còn nhớ được lúc ấy là lần đầu tiên Mạc Liễm Sâm hôn nàng, còn bị Nô Nhi bắt gặp.

Bên ngoài tiếng tìm kiếm vẫn chưa biến mất, may mà hang núi này đủ để ẩn nấp, cô dãi cũng nhiều, che mắt cửa hang. Hơn nữa ở đây là nơi dã thú thường ở, bọn họ không dễ gì mà tìm được.

Đội trong hang hồi lâu, tiếng ồn bên ngoài như đã biến mất, người đi tìm kiếm hẳn đã rời núi rồi nhỉ?

“Tĩnh lại đi, A Sâm!”

Nàng lay Mạc Liễm Sâm đang ngủ say, tối qua hẳn chăm sóc nàng cả đêm, hôm nay lại vội vàng đưa nàng đi Nam Lăng, còn bị đuổi giết, thực là đủ mệt.

Sắc trời tối sầm, trong hang lại càng tối.

Bên ngoài thỉnh thoảng có tiếng dã thú truyền tới.

Ừng ục...

Vừa lay tỉnh Mạc Liễm Sâm, bụng Dịch Cẩn Ninh thật xấu kêu lên.

Mạc Liễm Sâm ngoẹo đầu, vạt áo hơi trượt xuống để lộ xương quai xanh đẹp mắt. Dịch Cẩn Ninh nhìn mà hít sâu một hơi, phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nhìn!

“Đói bụng sao?” Hắn nhìn chăm chăm bụng nàng.

“Vâng!” Nàng thẹn thùng cúi đầu.

Không khí vô cùng ái muội, cứ như thể đây là nơi tối qua họ động phòng, còn bọn họ là đôi vợ chồng mới cưới vậy.

Grào...

Tiếng dã thú tru lên, Dịch Cẩn Ninh sợ tới mức rúc vào trong lòng hắn.

“Tướng công, có dã thú, làm sao bây giờ?”

Nàng sợ hãi mở to mắt, cẩn thận đảo qua mọi nơi.

“Đừng sợ, có dã thú thì ta bắt nó, lột da làm nệm chần cho nàng, cắt thịt bồi bổ cho nàng!”

Ừng ục... Lại một tiếng vang lên, Dịch Cẩn Ninh ngại ngùng xoa bụng mình.

“Tướng công, thiếp đói bụng!”

“Ừm!” Mạc Liễm Sâm đáp: “Được, ta đi tìm đồ ăn cho nàng!”

Lo lắng người của Mạc Liễm Kỳ còn ở bên ngoài, nhìn sắc trời hẳn là tối rồi, vẫn là chờ trễ chút nữa rồi ra ngoài. Dừng một lúc, trong góc hang có ít rế cỏ.

“Chịu khó một chút, trước ăn chay đã, chờ dã thú đến đây ta lại ăn mặn!”

Bên ngoài thực không thể ra, nếu dã thú đến đây thật nhìn Ninh làm sao bây giờ. Vì kế hoạch hiện tại, hắn đành để Ninh Ninh chịu đựng một lúc.

Nào biết Dịch Cẩn Ninh cảm động cảm rế cỏ trong tay ảnh bắt đầu nhắm nháp, lệ nong doanh tròn: ề///quý,đ “Tướng công, chàng thật tốt!”

Mạc Liễm Sâm vỗ ngực: “Dĩ nhiên rồi, đại trượng phu há có thể để thê từ đói bụng?”

Ợt ợt... Bụng Dịch Cẩn Ninh biết tình biết thế kêu lên.

Sắc trời bên ngoài hoàn toàn tối om, một tiếng kêu kỳ lạ vang lên bên tai hai người.

Grào...

“Không xong, dã thú đến thật rồi!”

Mạc Liễm Sâm kéo Dịch Cận Ninh, bảo vệ sau người, cảnh giác nhìn cửa hang.

Cửa hang lúc sáng lúc tối, một ánh sáng sắc bén quét tới. Dịch Cận Ninh rung mình một cái: “LÀ còn gì vậy?”

“Không rõ lắm!”

Mạc Liễm Sâm nắm chặt kiếm trong tay, hai mắt con thú này rất to, xanh lè như sói nhưng không phải sói, nó ồm ồm kêu một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

“Nó... nó đến đây!”

Dịch Cận Ninh túm chặt áo hần, hai người lui về phía sau.

“Đừng sốt ruột, xem xét trước đã, hình như nó không thể nhìn thấy trong đêm.” Mạc Liễm Sâm vươn tay, tùy tiện cầm một hòn đá ném về phía sau con thú, chỉ thấy mãnh thú này vừa nghe động tĩnh bên tai liền nhào qua, cắn hòn đá kia.

“Nó không nhìn thấy, chỉ dựa vào thanh âm để phân tích phương hướng!”

Đây là cái gì, giống trâu nhưng không phải trâu, có sừng, lại không nhìn thấy. Cái đầu còn to hơn cả mãnh thú, không phải quái thú đấy chứ?

“Nó là con gì vậy?”

Dịch Cận Ninh rút người, nhỏ giọng thì thầm bên tai Mạc Liễm Sâm.

“Không biết, trước kia ta chưa thấy thứ này bao giờ!”

Kiếm trong tay không dám rời khỏi người, Dịch Cận Ninh đứng sau lưng hần, ẩn phải bảo vệ nàng cho tốt.

Cân nhắc khả năng giết con thú này, Mạc Liễm Sâm bắt đầu động thủ hơi kéo dịch Cận Ninh một cái, ném nàng lên trên một thạch bích.

Lúc mới đến ẩn đã để ý đến góc này, là một nơi ẩn thân tốt. Ị quý|||đ Sau khi hần ném Dịch Cận Ninh vào chỗ ẩn thân này, liền bắt đầu độ sức với mãnh thú.

Đây là một trận đánh sinh tử!

Đây là một trận độ sức sống còn!

Tóm lại, mấu chốt của trận chiến này của Mạc Liễm Sâm là vì kiếm được đồ ăn cho Dịch Cận Ninh, nếu hần đánh thua, con thú này sẽ làm hại đến Ninh Ninh của hần.

Hần tuyệt không cho phép bản thân thất bại, kiếm phong của lợi kiếm trong tay chém ra một tia sáng lạnh, dưới ánh lửa chột loé, chém thẳng xuống đầu dã thú.

Kiếm còn chưa hạ xuống, dã thú đã cảm nhận được hơi người hoặc mùi nguy hiểm ở phía trên. Nó nhảy mạnh một cái, nổi giận gầm lên một tiếng, phi thân về phía mũi kiếm, cũng hiểm hiểm tránh thoát mũi nhọn, kéo ra một tia lửa.

Huych...

Dưới ánh lửa trên người dã thú hiện rõ vết máu, máu tươi chảy ròng.

Nó vươn đầu lưỡi đỏ lỏm liếm miệng vết thương, nổi giận nhe răng trợn mắt.

Mạc Liễm Sâm liếc Dịch Cận Ninh một cái, thấy nàng không sao liền an tâm tập trung tinh thần chế đầu.

Mãnh thú này quá mức mạnh mẽ, một kiếm vừa rồi của hần dùng ba phần nội lực mà vẫn chưa thể giết chết nó!

Grào...

Dã thú bị thương, thú tính liền bạo phát hoàn toàn.

Nhào thẳng qua nơi nó cảm nhận được chính là chỗ của Mạc Liễm Sâm, hần đã mệt không chịu được. Con mãnh thú này thật sự quá mạnh mẽ rồi, thể lực hần gần như cạn kiệt.

Dịch Cẩn Ninh thấy dã thú này nhào qua, thót tim một cái, nàng kêu to lên: “A Sâm, cẩn thận!”

Con thú nhào tới, miệng há to, mùi tanh gay mũi.

Kiểm trong tay Mạc Liễm Sâm đâm thẳng vào trong miệng nó, cả cánh tay cũng ngập lút vào trong. Cuối cùng cái miệng đang mở to kia ngậm mạnh lại. Rắc!

Dịch Cẩn Ninh nghe rõ một tiếng.

Đó là tiếng gãy xương, thanh thủy mã vang dội, kích thích mạnh vào màng tai nàng.

“Không!”

Dịch Cẩn Ninh nhảy xuống, mặc kệ mắt cá chân đag bị trật, chạy đến cạnh Mạc Liễm Sâm.

“A Sâm, chàng sao rồi, có làm sao không?”

Giọng nói không còn là của chính mình nữa, run run kỳ lạ, gần như nước nở rống ra khỏi miệng.

Nước mắt nóng bỏng không dừng được, cứ thế rơi xuống, nàng túm lấy cánh tay đã ngập trong miệng thú, dùng sức kéo.

Tay của A Sâm!

Có phải tay của A Sâm bị nuốt vào trong bụng không!

Không, sẽ không!

“Tay chàng đâu, sao còn chưa rút ra?”

Nàng vừa lau nước mắt vừa kéo, tay Mạc Liễm Sâm vẫn còn mắc kẹt trong miệng con mãnh thú kia.

Mãnh thú ngã xuống, rầm một tiếng!

Vì tay bị kẹt bên trong nên cả người hắn cũng nghieng theo mãnh thú.

Hắn hít một hơi, thử động đây.

“Ss...” (ý là tiếng hít không khí mà mình ứ biết là để như nào =))

Mạc Liễm Sâm động đây, vẫn không thể rút ra. Cả một cái tay đều tê rần, không có cảm giác.

Nhưng những nơi khác trên người ảh đều là đau đớn.

“Chân của ta,, hình như cũng bị trật!”

Hắn cười khổ một tiếng: “Đừng lo, tay ta không sao cả!”

Thật sự không có việc gì ư?

Dịch Cẩn Ninh không tin, nàng lại thử rút vài lần nhưng vẫn không thể rút tay hắn ra.

“Chàng đừng làm thiếp sợ... hu hu, thiếp nhát gan lắm!”

Mạc Liễm Sâm dùng sức đá đá dã thú đã chết, quả nhiên là lấm thịt, ảh cười hi hi, nói với Dịch Cẩn Ninh: “Đêm nay chúng ta có lộc ăn rồi!”

“Thiếp không muốn ăn thịt nó, thiếp chỉ muốn tay của chàng, hu hu... Chàng lấy ra cho thiếp, lấy ra đây!”

Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định rút vài cái, nhưng lại động đến chút cảm giác đau đớn còn sót lại của ảh.

Trong lòng ảh vui vẻ: “Ninh Ninh, còn cứu được, không sao!”

Hắn thử từ từ rút ra, không được, con mãnh thú này cắn chặt quá, không rút ra được.

“Thiếp giúp chàng!”

Dịch Cẩn Ninh khịt mũi, xác định ảh còn cảm giác ắt vẫn còn tay rồi! Nàng vui sướng vạn phần, rút nhuyển kiếm mang theo bên người ra, chém vài

cái đứt đầu con mãnh thú.

Tay Mạc Liễm Sâm kẹt chặt trong miệng nó, con mãnh thú thật ghê gớm, tay A Sâm trong cổ họng nó mà cũng không thể cắt đầu nó được.

“Nàng thử cạy miệng nó ra xem” Hấn từ từ rút tay ra.

Mạc Liễm Sâm chậm rãi chỉ nàng, Dịch Cận Ninh cẩn thận cắt miệng mãnh thú, mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi, nàng ghê tởm muốn nôn, nhưng cố gắng nhịn xuống. Tay A Sâm quan trọng hơn.

Đầu thú bị cắt đến máu thịt nhầy nhụa, Dịch Cận Ninh nhịn xuống từng đợt trào lên trong bụng, tiếp tục động tác trong tay. Nàng không thể ngừng, tay A Sâm còn ở trong miệng nó thêm một khắc sẽ thêm một phần khả năng bị phế bỏ, rất nguy hiểm!

“Nàng... Ninh Ninh, để tự ta làm đi!”

Mạc Liễm Sâm một phát cầm lấy nhuyễn kiếm trong tay nàng, hơi dùng nội lực làm nhuyễn kiếm thẳng ra, trở nên cứng rắn. Hấn vùng bàn tay to lên, nhắm chuẩn vị trí một kiếm chặt bỏ, đầu thú lập tức chia làm hai.

Tay Mạc Liễm Sâm vẫn còn trên cánh tay hấn, Dịch Cận Ninh vui mừng phát khóc.

Nàng ôm một bàn tay đầy máu, lúc thì khóc lúc thì cười, làm Mạc Liễm Sâm cười ha hả.

Hấn vén tay áo mình lên để lộ cả một cánh tay đầy dấu răng, nước mắt Dịch Cận Ninh lại như đê vỡ, chảy không ngừng.

“Được rồi, băng bó giúp ta nào, l_quuuúy! Đ tí nữa ăn thịt nó cho nàng phát tiết một chút!”

Mạc Liễm Sâm lau khô nước mắt cho nàng, cố gắng dùng giọng điệu vững vàng nói.

Tay hấn đã tê rần, chẳng còn cảm giác gì nữa, chắc là đường kinh mạch nào đó bị cắn đứt rồi. Hấn sợ Dịch Cận Ninh lo lắng, thế nên mới giấu giếm nàng.

Hấn là đệ tử đích truyền của thánh thủ Diệp Cốc, vết thương nho nhỏ này có thể chữa khỏi dễ dàng, nhưng chuyện phải nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng hấn vẫn là đừng nói cho Ninh Ninh thì hơn, miễn cho nàng lại một hồi nước mũi một hồi nước mắt.

Nhưng Dịch Cận Ninh vô cùng miễn cảm với chuyện này. Hấn không đồng ý ra tay giúp lột da thú, vậy thì chứng tỏ tay hấn đã bị thương đến mức độ nào đó rồi.

“A Sâm, chàng đừng gạt thiếp, thiếp giúp chàng!”

Kém cỏi nhất chẳng phải là tay bị phế ư, nàng cũng không ghét bỏ gì hấn.

Ít nhất cái tay đó vẫn còn, không thành một đại hiệp cụt tay, nàng đã cảm ơn trời xanh ưu ái rồi.

“Ta không sao, chỉ là... kinh mạch bị đứt một cái, sẽ nhanh chóng khôi thôi!”

Hấn dịu dàng an ủi, lo lắng nàng không cẩn thận lại nước mắt vỡ òa.

Nữ nhân thực phiền thoái, khóc lên cái lại càng không thể rồi ren.

Mạc Liễm Sâm tự băng bó qua loa, dịch Cận Ninh mặc kệ, nói cái gì đi nữa cũng muốn tự mình giúp hấn rửa vết thương, bôi thuốc, băng bó lần nữa cho hấn, đây cũng không phải chuyện đùa, không cẩn thận bị nhiễm trùng, chẳng phải càng khó lành sao?

Nàng dè dặt cẩn thận mở vạt áo, kéo miếng vải xuống, lại ra ngoài hang lấy nước giúp hấn rửa vết thương, sau đó mới xức thuốc, nghiêm túc băng bó cho hấn.

Nàng nghiêm túc băng bó, còn Mạc Liễm Sâm nghiêm túc nhìn, đôi vợ chồng này ngày càng ăn ý rồi. Dịch Cận Ninh vừa định hôn an ủi hấn một cái, Mạc Liễm Sâm đã không nhịn được áp môi mình lên.

“Ừm...”

Dịch Cận Ninh tròn to mắt, tình cảnh này rất quen thuộc!

Hình như đã từng xuất hiện trong giấc mơ thì phải, nàng nhớ Mạc Liễm Sâm muốn hôn nàng, sau đó nàng chủ động dâng môi thơm lên.

Đúng rồi, chính là một lần trong hang núi dưới dốc núi thập lý pha.

Àm!

Đầu nóng nóng lên, khí huyết dâng lên, nhất thời khuôn mặt nóng bừng.

Đêm ấy là nàng chủ động hôn Mạc Liễm Sâm trước!

Đêm ấy là nàng chủ động để Mạc Liễm Sâm vẫn chưa thành phu quân mình ăn đậu hũ!

Nàng, nàng còn có thể sáng ngày hôm sau thẹn thùng né tránh nụ hôn của hắn!

Trời ạ! Lúc đó nàng bị cầm dục đã lâu hay là làm sao vậy? Lại có thể đói khát đến mức ấy?

Bên tai đó một vùng lớn, vành tai trong suốt hồng như nhò ra máu, Mạc Liễm Sâm nhìn mà thấy kỳ lạ. Ninh Ninh động tình u, cũng không phải lần đầu, nàng thẹn thùng cái gì chứ?

Thấy trong đôi mắt của Mạc Liễm Sâm mang theo sâu thẳm nào đó nhìn mình, Dịch Cận Ninh biết mình mất hồn rồi, thế là nàng ôm mặt chạy ra ngoài.

“Này, này, Ninh Ninh, thịt nướng xong rồi!”

Mạc Liễm Sâm rất có thâm ý cười nhìn nàng chạy ra khỏi hang, thuận tay cầm một miếng thịt, ra ngoài theo nàng.

Bên ngoài rất không an toàn. Trừ inh mã của Mạc Liễm Kỳ đang tìm kiếm ra còn có thể có dã thú khác lui tới, hắn không thể không nâng lên mười hai phần tinh thần.

Dịch Cận Ninh chạy chậm ra ngoài hang, không khí bên ngoài tươi mát rất nhiều.

Nàng hít sâu một hơi, nhìn muôn vàn ánh sao trên trời, nghiêm túc suy xét nhân sinh của mình.

Gã cho Mạc Liễm Sâm thực sự là ngoài dự kiến của nàng, nàng vốn cho rằng nếu không thể gã cho kiếm khách giang hồ Mạc Liễm Sâm, bản thân sẽ gã cho Vương gia Thanh Vương ngốc mù, trong hoàng cung buồn tẻ sống hết một đời không ý nghĩa.

Đại cừu của nàng chưa báo xong, không phải không thể báo mà là không có tình lực ấy. Dịch Cận An đã chết, Chương Dẫn Giác bị phế, Mạc Dật Hiền yêu nàng, nàng không phải có mắt không trông, chuyện ấy nàng vẫn có thể nhận ra.

Song rốt cuộc nàng còn muốn giết Mạc Dật Hiền nữa không đây?

Bản chất của hắn không xấu, nhưng kiếp trước đã làm tổn thương nàng, nàng cũng hận không thể giết hắn cho hả giận. Nhưng kiếp này, hắn không có chút ác ý nào với bản thân, ngược lại nhiều lần ra tay giúp đỡ. Nàng không khỏi ngẫm nghĩ, chẳng lẽ sống lại một đời thì người khác cũng sẽ thay đổi?

Một trạ hương thơm bay tới, bụng Dịch Cận Ninh hợp thời kêu lên hai tiếng.

“Ăn đi, ăn hết sạch con dã thú đáng chết này, hả giận hết!”

Mạc Liễm Sâm cắn mạnh một miếng, thịt này dai quá, không dễ ăn. Dịch Cận Ninh ăn vào thành ra đưa rằng, nhưng bụng đói làm nàng không thể không ăn hết miếng thịt này.

Nàng không muốn ăn nhưng đứa bé muốn ăn kia!

Mạc Liễm Sâm vừa lòng nhìn nàng ăn miếng thịt cuối cùng, còn không quên dùng tay áo giúp nàng lau dầu mỡ bên miệng, cung chiều dịu dàng nói: “Nàng nàng kia, ăn cả miếng toàn đầu!”

Ồm...

Dịch Cận Ninh vươn lưỡi ra liếm, bị Mạc Liễm Sâm đụng nhẹ, sợ tới mức rút lại, đụng chạm vừa rồi làm cả người nàng run lên, lập tức bùng lửa.

Trời ạ, thân thể nàng trở nên miễn cảm như vậy từ lúc nào thế!

Chưa đợi nàng phục hồi tinh thần, Mạc Liễm Sâm đã đề môi lên, răng môi lưu hương, mắt say lơ đãng, trong lúc mê ly chỉ nghe tiếng nói như rượu nguyên chất say lòng người vang lên bên tai: “Ninh Ninh, nàng thực ngọt!”

Úm... Bỗng nhiên Dịch Cận Ninh ôm lấy bụng.

“Đau!”

Nguy rồi, cự giải sẽ không tái phát chứ?

Phản ứng đầu tiên của Mạc Liễm Sâm là độc trên người nàng phát tác, nhanh chóng bắt mạch cho nàng, xác định nàng không sao mới vuốt mũi nàng một cái.

“Bảo bối, lần sau đừng dọa người như vậy, ta nhát gan!”

Vì nhau, họ đều trở nên nhát gan!

Tình ý nồng động, trong hang núi hai người đag ôm nhau gần đi vào giấc ngủ, một tiếng vang đánh thức họ dậy.

Dịch Cẩn Ninh cảnh giác nhìn khắp nơi, lỗ tai nhạy bén bắt giữ tiếng vang bên ngoài, xác định không phải dã thú đến họ mới yên lòng.

“Ha ha, các người cảnh giác như vậy mà còn để dã thú cắn bị thương!”

Một ông lão với chòm râu hoa râm, mái tóc thưa thớt đi đến. Người này một thân đao bào, dáng vẻ bần thiêu dơ dáy làm người ta phản cảm. Nhưng đôi vợ chồng chẳng những không phản cảm mà ngược lại tươi cười kãhps mặt chào đón.

“Chỉ biết tiên sinh sẽ không bỏ rơi ta!”

Dịch Cẩn Ninh cũng không biết sao bản thân lại nói với ông lão này một câu như vậy, nàng chỉ cảm thấy người này cho nàng cảm giác thân thiết.

Trong lòng Mạc Liễm Sâm mừng rỡ, hần bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt lão đao sĩ: “Cao nhân, xin chỉ điểm bần mê!”

Độc của Ninh Ninh ông ta nói có thời gian một năm, rốt cuộc là có ý gì?

“Khụ khụ... Thằng bé này, động cái là quỳ, lão đạo còn chưa chết đâu!”

Lão đạo sĩ nhẹ giọng quát lớn, thuận tay đỡ hần lên.

Ông sờ cái đầu gần như trọc lóc của mình, lại vuốt vuốt chòm râu thưa thưa, hết nhìn Dịch Cẩn Ninh lại nhìn Mạc Liễm Sâm, thật lâu sau mới nói: “Các người... Lão đạo không được sự cho phép của các người đã gắn liền vận mệnh các người cùng nhau.”

Gắn liền với nhau! Đây là ý gì?

Dịch Cẩn Ninh không hiểu, nàng nghi hoặc nhìn Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, đây là ý gì, cái gì mà gắn liền vận mệnh chúng ta với nhau cơ?”

Mạc Liễm Sâm nghe hiểu, song bản thân có nguy hiểm đến tính mạng hay không, hần cũng không rõ lắm! Hần lắc đầu chờ lão đao sĩ giải thích.

“Sau khi ta đánh ngất người thì đã trực tiếp gắn vận mệnh các người vại với nhau, cứ vậy đi! À đúng rồi, nếu trong các người có một người đau đầu thì người kia cũng sẽ phát bệnh, đây là hiện tượng tự nhiên, chớ hoảng sợ!”

Chỉ có như vậy bọn họ mới có thể có đủ thời gian đến Nam Lăng.

“Ý ngài là sở dĩ Ninh Ninh có thời gian một năm chống đỡ đến Nam Lăng, nguyên do là vì ta ư?”

Mạc Liễm Sâm ôm dịch Cẩn Ninh, ánh thật may mắn, cuối cùng cũng có cơ hội trả giá vì Ninh Ninh rồi.

“Có thể nói là vậy, nhưng mà... một năm sau, độc trên người Dịch Cẩn Ninh không giải hết, vậy thì... cả hai người các người đều sẽ chết!”

Lão đạo sĩ vô cùng thâm sâu nói xong câu đó rồi biến mất, để lại hai vợ chồng gkhông ngừng buồn bực.

Đây là người gì thế, chả có trách nhiệm gì cả, nào có ai nói được một nửa rồi đi chứ!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 6: Trên đường đi gặp mỹ nhân

Cách Nam Lăng ngày càng gần, phong tục, tập tính của dân chúng ngày càng có sự khác biệt.

Đến ngày thứ mười, độc trên người Dịch Cẩn Ninh phát tác cả thấy hai lần, Mạc Liễm Sâm cũng đau đớn theo hai lần. Lê[quuuuýđôn Lúc sắp đến biên giới Nam Lăng, Mạc Liễm Sâm xuống xe ngựa đi mua ít đồ dùng trên đường đi.

Bỗng nhiên độc của Dịch Cẩn Ninh phát tác, cả người nàng run cầm cập, cuộn mình trên vách xe ngựa, chịu đựng đau đớn. Nàng biết Mạc Liễm Sâm đang mua đồ cũng run rẩy khắp người, đau đớn khó chịu. Đây thực sự là phu thê nhất thể, bản mệnh tương liên.

Quả thực Mạc Liễm Sâm đi được nửa đường tự dừng ngựa xuống dẫn tới mấy người qua đường xúm lại.

Hần cố gắng vật lộn muốn về xe ngựa, Dịch Cẩn Ninh phát tác rồi, hần phải trở về. Nhưng lúc này độc phát tác quá mức lợi hại, hần không thể nhúc

nhích, vừa đứng dậy là lại ngã xuống.

Người vây xem không biết vì nguyên nhân chiến tranh hay bởi lòng dạ sắt đá mà không một ai tiến lên giúp đỡ.

Người qua đường vây xem che kín toàn thân, bất kể già trẻ nam nữ, tất cả đều chỉ để lộ đôi mắt. Mạc Liễm Sâm thăm than Nam Lăng quả nhiên là dùng độc nhiều, đến dân chúng cũng sợ không an toàn, tất cả đều che kín mặt.

Hắn khẽ giữu cột một tiếng, cố gắng chống dậy muốn đứng lên, nhưng lại lung lay ngã xuống.

Bỗng nhiên một cô nương toàn thân lửa đỏ đỡ hắn dậy.

Mạc Liễm Sâm ngẩng đầu nhìn thoáng qua theo thói quen, chỉ thấy nàng cũng che kín toàn thân, chỉ lộ ra đôi mắt to xinh đẹp, ánh mắt trong suốt thuần túy, không chứa tạp chất gì, thánh khiết như nước thánh Thiên Sơn.

“Người không sao chứ?”

Nàng xoè một bàn tay ra, trông mắt như thu thủy lấp lánh nhìn Mạc Liễm Sâm, giọng nói mềm mại, hơi giống Ninh Ninh.

“Ta không sao!”

Mạc Liễm Sâm suýt nữa coi nàng thành Dịch Cẩn Ninh, hắn vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp nàng, trong đôi mắt thanh thuần của nàng cũng không nhiễm lấy một hạt bụi nhỏ, nàng phong hoa tuyết đại như vậy làm hắn không tự chủ được, cứ thế trầm luân.

Đau đớn trên người chỉ là chuyện trong chốc lát, hắn ngồi dưới đất nghỉ ngơi một lát, chờ đợi từng đợt cơn đau đớn này qua đi.

Nàng kia xoè bàn tay, thấy Mạc Liễm Sâm không ngó ngang gì đến mình, thế là rất không thú vị rút về.

Nàng ta nhún vai: “Người không sao thì ta đi trước!”

Đi được vài bước nàng ta lại như lo lắng quăng một bệnh nhân như hắn ở ven đường, thế là lại tốt bụng đi đến. Nàng ta vui vẻ nói: “Nhà của ta ở ngay con ngõ nhỏ không xa phía trước thôi, nếu người không chê thì đi theo ta đi. Gia phụ là đại phu, độc trên người người có lẽ ông ấy có thể giúp người giảm bớt một chút.”

Người Nam Lăng quả là người Nam Lăng, liếc một cái đã biết hắn trúng độc.

Không đứng, nơi này vẫn là biên giới Tây Việt, người Nam Lăng sao có thể... Chẳng lẽ có người của hai nước âm thầm qua lại?

Hắn hơi kinh ngạc, không biểu lộ quá nhiều cảm xúc.

Nữ tử áo đỏ như nhìn ra sự nghi hoặc của hắn bèn tốt bụng giải đáp nghi hoặc của hắn: “Nhà ta chín đời đơn truyền, đời đời học y, ban đầu cha mẹ là người Nam Lăng, sau này vì chiến tranh mà chạy trốn đến đây.”

“Ồi, đáng tiếc, y thuật của gia tộc Tổ Thập ta chỉ truyền cho nam không truyền cho nữ. Đến thế hệ của ta mẫu thân không thể sinh được một nam đinh cho phụ thân, yêu cầu ta làm nam hài học y thuật từ nhỏ!” Nàng ta lại tự nhủ, không để ý đến phản ứng của Mạc Liễm Sâm, nàng ta đỡ hắn lên, dìu về phía nhà mình.

Dùng bản lĩnh của Mạc Liễm Sâm, một cô gái nhỏ nhỏ tất nhiên không thể làm gì được hắn, chỉ là hắn muốn hiểu dân chúng Nam Lăng ở biên cảnh trôi qua cuộc sống như thế nào.

Đến nhà nàng kia, đập vào mắt đầu tiên là đại môn và bức hoành đạm phong cách cổ xưa. Xem ra cuộc sống của người nhà này không tệ.

“Không phải nói là gia tộc Tổ Thập sao, sao trên bức hoành lại là Thập Trạch?”

Mạc Liễm Sâm chỉ vào hai chữ to mạ vàng trên bức hoành nói ra nghi vấn của mình.

“Là quan viên biên chế địa phương bắt chúng ta sửa, nói là Tổ Thập không hợp với dòng họ Tây Việt, không tốt biên chế, bắt xóa đi một chữ. Bây giờ chúng ta họ Thập, nào, trước làm quen sơ sơ trước đã, ta tên Thập Ô Nhĩ.”

Nữ tử áo đỏ hớn hờ xoè một bàn tay ra, có thể loáng thoáng thấy được bàn tay tuyết trắng dưới lớp vải đỏ tươi. Mạc Liễm Sâm ngăn người ra, không rõ ý nghĩa của động tác này.

“Đây là bắt tay, tập tục của nhà chúng ta, nhìn thấy khách thì phải lễ phép tự vờn tay bắt tay với người khác.”

Nếu Lạc Tiểu Tiểu ở đây nhất định sẽ phản khởi hét to: “Cuối cùng ta cũng có cảm giác về nhà rồi.” Sau đó tự nhiên vờn tay phải bắt tay nàng ta, có khi còn nhiệt tình hơn nàng ta một cái.

Mạc Liễm Sâm không để ý đến động tác này của nàng ta, cứ thế bước vào đại môn, ngồi thẳng xuống một chiếc ghế trong phòng khách.

“Ta đi gọi cha ta đến, người ngồi chờ một lúc, ta sẽ trở lại nhanh thôi!” Sau đó Tháp Ô Nhĩ nhảy phắt đi tìm cha nàng ta.

Hạ nhân cũng là một thân che kín, trang phục cũng khá đơn giản, trên mặt che một tấm vải màu trắng, hoàn toàn không cùng phong cách với một thân lụa đỏ của Tháp Ô Nhĩ, một thị nữ mặc đồ trắng pha trà cho hắn.

Hắn không uống mà chỉ quan sát tỉ mỉ căn phòng nửa ngày phát hiện quả nhiên phong cách kiến trúc nơi này và Tây Việt có sự khác biệt rất đáng kinh ngạc. Hắn đánh giá tiếp, phong cách kiến trúc khiêm tốn như này hẳn là giống Nam Lăng, cho dù không giống thì cũng có tám phần tương tự.

Chỉ chốc lát sau Tháp Ô Nhĩ kéo một nam nhân hơn năm mươi tuổi vào phòng khách.

Toàn thân ông ta cũng che kín mít, duy chỉ có khuôn mặt không phải vải thưa mà là một tấm vải quỳn thêu hoa văn màu xanh.

Trang phục thật kỳ lạ! Dưới đáy lòng hắn không hỏi thăm than.

“Đây là cha ta, Tháp Sa Cổ!”

“Khụ khụ...” Mạc Liễm Sâm bị sặc, không che giấu được tâm tình quái dị, cái tên này... Nghe thế nào cứ thấy quái lạ.

Ông ta là bà cô ngốc*?

*Sa Cổ đọc là [shā gǔ] trùng âm với bà cô ngốc [shǎ gū]

“Cha, hẳn chính là người mà con nói, cha mau xem cho hắn đi, hình như hắn bị trúng độc!”

Tháp Sa Cổ đứng thẳng bất động, liếc mắt nhìn Mạc Liễm Sâm. Người này có khí chất của bậc đế vương, bề ngoài lại tuấn đạt bất phàm, nhất định là nhân trung chi long.

Tháp Ô Nhĩ lắc lư cánh tay cha nàng ta, năn nỉ: “Cha, người mau nhìn hắn một cái đi, nhìn xem mấy năm nay con gái tự học nhìn người có thành quả như thế nào?”

Nàng ta là nữ nhi không thể kế tục y thuật của gia tộc, nhưng nàng ta sinh ra vốn có một đôi mắt thần, chỉ cần người khác trúng độc, nàng ta liếc một cái cũng có thể thấy được trúng độc gì.

Nhưng rõ ràng người này có dấu hiệu trúng độc nàng ta lại không phát hiện ra nguồn gốc loại độc. Rốt cuộc người này trúng độc như nào, còn là độc gì, nhất thời nàng ta không nhìn ra được, thế này mới kéo hắn về nhà mình, I vọng cha ra tay khám chữa bệnh.

“Được rồi, ta chỉ chịu trách nhiệm nhìn xem, xem không được con cũng đừng trách ta!”

Cha Tháp tuyên bố trước, đưa con gái này của ông vô cùng tinh quái, nếu không phải người này trúng loại độc hiếm thấy, nhất định nàng sẽ không kéo ông ra.

Bàn tay nhăn nheo khô ráo đặt lên mạch đập của Mạc Liễm Sâm, Mạc Liễm Sâm chỉ thấy hàng mày cân đối của ông ta nhướn lên.

Chẳng lẽ ông ta đã nhìn ra độc của mình, không, của Ninh Ninh?

Mạc Liễm Sâm ở đây chẩn bệnh, còn Dịch Căn Ninh vui người trên xe ngựa, co rúc một lúc thì đầu gối run rẩy trên người không còn nữa. Nàng chờ mòn mỏi mà không thấy Mạc Liễm Sâm trở về, thế là nàng quyết định xuống xe đi tìm, nói không chừng trên đường gặp chuyện gì cuốn lấy người, nhất thời không thoát thân được.

Nàng cẩn thận xuống xe ngựa, ánh mắt người đi đường nhất thời bị kinh diễm.

Không thể không nói cuộc sống người dân nơi biên cảnh Tây Việt và Nam Lăng thật kỳ lạ. Đừng nói đến cách ăn mặc, càng kỳ quái hơn chính là ở đây thiếu hụt nam nhân. Nàng đi trên đường chỉ thỉnh thoảng mới thấy mấy tên nam nhân, đại bộ phận còn lại đều là nữ.

Một cô nương toàn thân phấn hồng đi tới, váy che màu phấn hồng trên khuôn mặt nàng ta tung bay trong gió, tự có khí chất thần tiên, bỗng chốc Dịch Căn Ninh thả lỏng cảnh giác với người này.

“Cô nương, trông người luôn đi một lúc lại ngừng một lần, hết nhìn trái lại nhìn phải, đang tìm người sao?”

Đôi mắt lộ ra bên ngoài của cô nương phấn hồng này thật nhỏ, Dịch Căn Ninh hoài nghi nếu nàng không dùng sức mở mắt sợ không thấy rõ đường.

“Đúng vậy, sao người biết?”

Tự xưng Dịch Căn Ninh cảm thấy tò mò đối với người dân ở đây, nam nhân đâu hết rồi? Chẳng lẽ không đi trên đường sao? Ngược lại nữ nhân qua lại trên đường khá là nhiều, đây thật đúng là một chuyện lạ.lê""QuýĐốn Trở về nàng phải hỏi Mạc Liễm Sâm thật kỹ, chuyện lạ ở nơi biên cảnh này có phải có gì kỳ lạ không.

“À, ta thấy người ăn mặc trang điểm không giống người bản địa, hẳn là từ bên ngoài tới? Vừa nãy cũng có một nam tử diện mạo tuấn tú đi ngang qua

đây, hình như bị thương, ngã xuống đất, được Thập Ô Nhĩ cứu đi rồi!”

Mạc Liễm Sâm đã xảy ra chuyện, nhất định chàng cũng rất đau đớn! Trong lòng Dịch Cận Ninh nhói lên mấy cái thật mạnh, A Sâm xảy ra chuyện rồi, đều là nàng làm hại.

“Thập Ô Nhĩ là ai? Nàng ta ở đâu?” Dịch Cận Ninh túm lấy ống tay áo của cô nương phấn hồng, sốt ruột hỏi.

Cô nương phấn hồng vỗ bàn tay nàng, ý bảo nàng đừng lo lắng: “Thập Ô Nhĩ là con gái lão Thập, nhà bọn họ là thế gia y thuật, yên tâm, nam nhân của ngươi không có việc gì! Nhà nàng cách đây không xa, ta đưa ngươi đi tìm hân!”

Cha Thập bắt mạch cho Mạc Liễm Sâm, chỉ cần ông ta hơi dùng lực là Mạc Liễm Sâm bị đứt chết mạch, không thể nhúc nhích. Nhưng Mạc Liễm Sâm lại không hề phòng bị, cứ thế đưa tử huyết của mình đặt trước mặt cha Thập.

“Ngươi không sợ sao?”

Lời nói thâm trầm của cha thập bay ra theo tấm vải quỳen màu xanh đang rung lên, trong mắt tràn đầy bội phục.

Nam nhân trẻ tuổi có đảm lược như vậy đã thật lâu ông chưa thấy qua, ngoại trừ người hai mươi năm trước kia.

“Sao ta phải sợ? Ông là một đại phu, thiên chức của đại phu là cứu người, vậy ta cần gì phải coi đại phu là đối tượng công kích hoặc phòng bị?”

Mạc Liễm Sâm rút cánh tay về, sửa lại tay áo của mình.

Tốt, không hổ là thiên tử Tây Việt, chúa tể thiên hạ tương lai! Trong lòng cha Thập thầm khen ngợi.

Con gái ông có một tay bản lĩnh nhìn người, còn ông có một tay bản lĩnh nhìn tiền đồ, nhưng không có mấy người biết được bí mật này chỉ có ông và con gái nhà mình biết.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội*, người biết càng ít thì càng tốt!

*Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (匹夫无罪，怀璧其罪): Xuất xứ từ “Xuân thu tả truyện – hoàn công thập niên”, vốn chỉ tài có thể gặp họa, sau này cũng ví von có tài mà bị ghen tị và hãm hại. (Theo baike)

“Ngươi không sợ, ta tất nhiên biết! Chỉ có điều... Ngươi không sợ độc của ngươi không có cách nào giả được sao?”

Cha Thập vuốt râu, vẻ mặt hồ hững.

Mạc Liễm Sâm biết nhất định ông lão này biết độc trên người hân là có chuyện gì xảy ra, cũng nhất định biết nên giải như nào.

Bỗng nhiên hân quỳ xuống: “Xin lão Thập chỉ điểm!”

Mấy ngày nay tới giờ là thời gian hân quỳ nhiều nhất. Không, hân lớn nhường này ngoại trừ phụ oàng mẫu phi và thái hậu, hân chưa từng quỳ xuống với người có địa vị thấp hơn hân. Nhưng chuyện của Dịch Cận Ninh làm hân hết lần này đến lần khác không đếm xỉa gì đến địa vị vương gia tôn quý của mình quỳ xuống với người khác.

“Chỉ điểm thì chưa nói tới, chỉ cần ngươi đồng ý sau này thành người đứng đầu thiên hạ này đừng quên lão Thập ta là được!”

Cha Thập diu hân đứng lên, khuôn mặt sáng sủa che giấu đằng sau tấm vải quỳen kia. Mạc Liễm Sâm chỉ thấy được trong mắt ông ngầm có ý cười và kích động khó hiểu.

Mạc Liễm Sâm không hiểu, cha Thập... ông ta kích động cái gì?

Thập Ô Nhĩ lượng lời đi lại: “Cha, người đang làm gì vậy? Con bảo người khám chữa bệnh cho vị đại ca này mà!”

Nếu nàng ta không đoán nhầm, vị công tử này độc vị công tử này trúng phải là cự giải đứng đầu mười loại độc của Nam Lăng. Về phần sao mà trúng độc nàng ta thật sự không nhìn ra được. Theo lý mà nói, nếu uống thuốc độc yếu hầu của hân hân phải có dấu vết từng uống, trên người cũng để lại vài dấu vết, nếu hít phải khí độc từ mũi, vậy càng nhìn ra được mới đúng.

Nhưng trên người hân đến một dấu vết trúng độc cũng chẳng có, ấy thế mà trong cơ thể lại có loại độc ấy. Chẳng lẽ là...

Nàng ta gạt mình, chẳng lẽ... Hân chịu phạt thay người khác, đồng thể với người khác rồi?

Đây là một chuyện cũ phụ thân từng nói qua lúc ông chữa bệnh cho nàng, Nam Lăng cũng từng tồn tại tình huống như này, một khi có người trúng kỳ độc, nếu muốn cứu sống trong khoảng thời gian ngắn là không thể nào. Vậy thì chỉ có thể di chuyển sinh mệnh, phân một nửa sinh mệnh của người khác cho hân, nhưng nếu trong vòng một năm hai người không giả độc được sẽ cùng chết, kiểu chết cũng giống nhau, rất thâm trầm.

Nàng ta cũng cẩn thận học dáng vẻ bắt mạch của phụ thân, muốn bắt mạch cho Mạc Liễm Sâm, muốn xác định xem bản thân có đoán lầm hay không. Nhưng với trình độ của nàng ta, mạch gì cũng không bắt được.

Đương lúc chuẩn bị bắt mạch, tay nàng ta còn chưa chạm vào mạch của Mạc Liễm Sâm đã bị một trận kinh lực của hắn làm văng ra, lui về phía sau vài bước.

Soạt một tiếng, một trận gió thoảng qua hất roi mạng che mặt của nàng ta, lộ ra một gương mặt như hù dung. Nàng ta nhanh chóng cúi người nhặt mạng che mặt màu đỏ lên, lại bị Mạc Liễm Sâm giữ chặt tay.

“Ngươi là người phương nào?”

Thanh âm trầm thấp của Mạc Liễm Sâm mang theo chút vội vã, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm Tháp Ô Nhĩ.

Tại sao cô gái này lại có dáng vẻ giống hệt Ninh Ninh? Chẳng lẽ nàng ta là Dịch Căn An thật? Nàng ta tiếp cận mình không phải có âm mưu gì đấy chứ?

Tháp Ô Nhĩ nhíu mày giãy giụa, thút thút nói: “Ngươi làm ta đau!”

“Con gái!”

Cha Tháp ở một bên kinh hô, thần sắc không còn tự nhiên như trước nữa.

Chuyện này... Không phải vừa rồi đang yên ổn lạnh sao, sao tự nhiên bị nhận ra rồi?

“Ông xác định nàng ta là con gái mình?”

Mạc Liễm Sâm không nhìn Tháp Sa Cô, giọng điệu lạnh như băng. Phảng phất như Tháp Sa Cô chỉ cần nói ra một chữ thì chính là phạm vào tội lớn khi quân, không thể tha thứ.

“Nàng... nàng... nàng là... không phải!”

Cha Tháp “nàng” nửa ngày mới thốt ra được một câu như vậy.

Khuôn mặt Tháp Ô Nhĩ nhăn nhó, tay nàng ta bị nắm đau.

Nàng ta đỏ mặt, dáng vẻ muốn khóc nhưng không dám làm Mạc Liễm Sâm phản cảm. Dáng vẻ thẹn thùng này của nàng ta rất giống Dịch Căn Ninh!

Chết tiệt! Trong mắt hắn chợt lộ hàn quang, hắn dán sát vào nàng ta thêm chút nữa.

“Nói, rốt cuộc ngươi có mục đích gì?”

Lúc này Dịch Căn Ninh đi theo cô gái áo hồng đến. Nhìn từ góc độ của nàng, Mạc Liễm Sâm và Tháp Ô Nhĩ tiếp xúc rất gần nhau, miệng của hắn gần như dán vào cổ Tháp Ô Nhĩ, Tháp Ô Nhĩ thút tha thút thít muốn tránh thoát, chuyện này... Cứ như thể đang muốn làm ra chuyện xấu với cô gái áo đỏ kia vậy.

“Các ngươi...”

Nàng chỉ kịp kêu ra một tiếng đã bị cô gái phản hông sau lưng đánh hôn mê bất tỉnh.

Mạc Liễm Sâm cũng chỉ kịp đứng dậy, cha Tháp đứng cạnh hắn cũng cầm đao chém về phía cổ hắn, động tác vô cùng nhanh nhẹn, nhanh nhẹn đến mức làm người ta chất lưỡi hít hà.

“Quả nhiên là có dự mưu...” Mạc Liễm Sâm kinh hô một tiếng, ngã vào lòng cha Tháp.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 7: Vào cung tuý giá

Lúc Dịch Căn Ninh tỉnh lại đã là thời gian mặt trời lặn.

Nàng xoa cổ đau đớn, trong đầu chợt lạnh lợi, nhớ ra bản thân bị ám toán.

A Sâm đâu?

Nàng nhìn khắp nơi phát hiện đây là khuê phòng điển nhâ* của nữ tử. l[quuy?đôn Lại nữa sao? Tự dưng nàng nhớ lại tình cảnh lần trước ở La Thành

bị Lâm Ngạo Thiên bức hôn.

*Điển nhã (典雅): trang nhã, tao nhã, thanh lịch.

Nhưng khuê phòng này vô cùng phóng khoáng, không giống những khuê phòng cổ hủ bình thường. Rèm thủy tinh rủ xuống vô cùng giống ở Tửng phủ, nàng mơ hồ cảm thấy có điều không ổn. Nhìn kỹ lại thì phòng này rõ ràng bố trí theo khuê phòng trước khi nàng xuất giá.

Ngoại trừ rèm thủy tinh nàng yêu thích nhất ra còn có màn sa vân yên màu tím nhạt, chăn mềm tơ vàng thêu hoa sen, ghế quý phi gỗ lim màu đen... Nàng đảo qua từng thứ một, này gương đồng và cây lược bằng ngà voi trên bàn trang điểm, này hộp trang sức son hồng khắc hoa... ế? Quý Đôn Không chỗ nào không phải những thứ trong khuê phòng nàng thường xuyên thấy nhất trước khi xuất giá.

Là ai, là ai biết rõ tất cả của nàng như vậy?

Rắc...

Ngoài cửa vang lên một thanh âm, là tiếng bước chân đạp lên cành cây, tai nàng giật giật.

Có người đến!

Đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại, trong mắt chợt loé hàn quang, sắc bén nhìn về phía cửa.

“Ai?”

Nàng ngồi phắt dậy, khom lưng, luồn vọt qua một bên dựa lưng vào cạnh cửa, tay nắm chặt trâm cài.

Nếu là người không có võ công thì sao bước chân lại nhẹ như vậy? Người tới nhất định có điều mờ ám!

“Là nô tỳ, nương nương!”

Ngoài cửa một thanh âm thanh thúy vang lên: “Nô tỳ tới đổi thuốc cho nương nương!”

Đổi thuốc?

Dịch Cẩm Ninh nhìn người mình theo bản năng, trên cánh tay trái quấn một vòng băng gạc, có vết máu chảy ra thấm lên gạc trắng, thoạt nhìn vết thương có hơi nghiêm trọng.

Nàng sờ sờ, lại dùng sức ấn một cái.

Lông mày nàng giật giật không dễ nhìn thấy, không đau!

Đây là... nguy trang!

Không đúng, cung nữ ngoài cửa vừa gọi nàng là gì?

Trong lòng nàng cả kinh, nàng nhảy dựng lên, kinh thân nhảy lên, không phát ra tiếng vang nào nhảy đến cạnh gương đồng.

Trong gương một thiếu phụ đẹp đẽ búi tóc cao xuất hiện trước mắt nàng, ước chừng hai mươi tuổi.

Đồng tử nàng co lại, nàng hé miệng cười, quả nhiên là bị tráo đổi!

Giọng nói ngoài cửa lại vang lên: “Nương nương, ngài không có chuyện gì chứ, nô tỳ vào được không?”

Giọng nói mang theo chút tức giận và không kiên nhẫn.

Dịch Cẩm Ninh cười khế, sau đó phải là miệng vết thương gian lận của nàng là tại sao?

“Vào đi!”

Nàng thuận thế ngồi xuống, quay mặt về phía gương đồng, tiểu cung nữ phía sau toàn thân lam nhạt, đưa lưng về phía nàng, trong tay quả nhiên cầm một hòm thuốc.

“Nương nương, nên bôi thuốc rồi!”

Cung nữ kia mở hòm thuốc ra, dọn xong thuốc thang cần dùng thì xoay người lại, trong tay cầm một bình sứ nhỏ. Dịch Cẩm Ninh đoán đó là kim sang được hoặc tán phần giảm đau linh tinh.

“Đây là cái gì?”

Dịch Cẩn Ninh nhú mảy, mỗi nàng có chút bản lĩnh, phạm những thứ đã ngửi qua đều có thể nhớ lại trong chốc lát. Rõ ràng thứ cung nữ cầm trong tay là kim sang được đã bị bỏ thêm gì đó, về phần là thứ gì thì nàng không rõ.

“Bẩm nương nương, đây là htuốc hôm qua Cẩm phi đưa tới cho ngài, chẳng phải ngài dùng một lần rồi sao?”

Tiểu cung nữ nghiêng đầu, không rõ chủ tử nhà mình bị làm sao, đang yên đàng lảnh lại hoài nghi thuốc này từ đâu tới!

“Ngươi tên gì? Bản cung là ai?”

Dịch Cẩn Ninh nheo mắt theo thói quen, tay không tự giác nắm thật chặt. Nếu cung nữ này dám có nửa lời dối trá, nàng lập tức bóp cổ nàng ta.

“Nương nương, ngài... Ngài không phải Ninh phi nương nương của Nam Lăng húng ta đó ư? Nô tỳ là cung nữ thiếp thân Bối Nhi của ngài!”

Tiểu cung nữ sợ tới mức lập tức quỳ rạp xuống, chủ tử nhà mình nổi điên gì vậy, không biết tiểu cung nữ là nàng thì cũng thôi đi, ấy thế mà đến mình là ai cũng không biết?

Dịch Cẩn Ninh thu lại ánh sáng lạnh trong mắt: “Ngươi đứng lên đi!”

Xem ra cung nữ này không có ấn ý gì xấu.

“Ngươi biết võ công đúng không? Theo bản cung đã bao lâu rồi?”

Đây là chuyện Dịch Cẩn Ninh muốn biết nhất, bỗng dưng Mạc Liễm Sâm và mình tách ra, bị ám toán ở biên cảnh Nam Lăng, cũng không biết lúc này chàng sao rồi, có bị cô gái áo hồng kia làm tổn thương không?

Trong lòng nàng tràn ngập lo âu, lại không dám để lộ nhiều. Đây là Hoàng cung Nam Lăng, mà bản thân lại ù ừ cạc cạc trở thành phi tử của long đế, xem ra là có điều kỳ lạ!

Chẳng lẽ Công chúa A Mộc làm trò quỷ sau lưng? Thuộc hạ bà ta đưa mình vào hoàng cung Nam Lăng đã lâu, nói không chừng chính bà ta ở sau lưng bày ra.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, nàng không lo lắng Mạc Liễm Sâm sẽ xảy ra chuyện gì nữa. Công chúa A Mộc sẽ không làm tổn thương A Sâm, nàng tin chắc là vậy.

Cung nữ tên Bối Nhi kia đứng dậy, đứng ở một bên cung kính nói: “Nương nương, không phải hôm qua ngài đã hỏi sao?”

Ninh phi này có phải bị hồ đồ không vậy, hôm qua còn hoà nhã hỏi nàng, vẻ mặt ôn hoà, sắc mặt cũng không khó coi như vậy, sao hôm nay lại lãnh đạm rồi?

Hồng rồi, suýt nữa thì bị lộ!

Dịch Cẩn Ninh điều chỉnh lại suy nghĩ, vượt trán nói: “Tự nhiên đầu bản cung đau quá, không biết có phải vết thương cũ chưa lành nên dẫn đến hôm nay trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không nghĩ ra không. Ngươi nói lại lần nữa đi, nhất định lần sau bản cung sẽ không quên.”

Nàng bình tĩnh lại, đứng dậy muốn đi về phía giường, Bối Nhi để kim sang được xuống đến diu nàng

“Nương nương, thật xin lỗi, Bối Nhi thật sự là nhát gan. Hôm qua vết thương của ngài vốn có chuyển biến tốt, là Bối Nhi vô năng, không thể bắt được tặc tử đánh lén, để hắn làm hại nương nương giết mình. Bối Nhi... Bối Nhi xin nương nương trách phạt!”

Bối Nhi đỡ Dịch Cẩn Ninh ngồi xuống giường rồi quỳ xuống.

“Ngươi quỳ cái gì, bản cung cũng không ăn thịt người!”

Dịch Cẩn Ninh cời giày, ngồi ngay ngắn trên giường điều tức. Cung nữ này mới quen biết Ninh phi, vậy thì hẳn không biết bản thân Ninh phi có võ công hay không.

Nàng ngốc thật, A Sâm dạy nàng võ công, một chút cũng không lĩnh hội được, thật là đồ ngốc. Học khinh công có ích gì, chỉ có thể chạy trốn, chẳng may gặp cao thủ nhị lưu* thì không thể đánh thắng được, chỉ có thể đối phó với mấy tên binh tôm tướng cua thôi, thật đúng là âm ức quá thế.

Không được, nàng phải chăm chỉ tập chút võ công Mạc Liễm Sâm dạy mới phải.

“Nương nương, ngài...”

Bối Nhi nhìn dáng vẻ Dịch Cẩn Ninh thì chỉ biết nàng điều tức vận công, thì ra nương nương thâm tàng bất lộ! Chỉ là sao hôm qua tự nàng không ra tay chứ? Không phải nàng muốn thử xem thân thủ của mình đi?

“Đừng ồn ào, hộ pháp giúp bản cung, có vậy vết thương của bản cung mới nhanh khỏi!”

Nàng tỉnh tâm ngưng khí, điều tiết chân khí trong cơ thể, vận hành một vòng, dựa theo bộ sậu Mạc Liễm Sâm nói, luyện tập các loại thổ nạp. Chút nữa phải đi tìm một chỗ thanh tĩnh luyện tập quyền cước, có thể mới công lực mới tiến bộ.

“Vâng!”

Bối Nhi đáp một tiếng đơn giản rồi cnah ở cửa giúp nàng.

Qua một lúc, sau khi Dịch Cẩn Ninh cảm giác trên người toàn mồ hôi, thân thể nhẹ nhõm không ít. Theo cách nói của Mạc Liễm Sâm thì là công lực tăng lên một tầng, chỉ cần quyền cước có chút đột phá là nàng có thể chậm rãi tăng công lực rồi.

Đáng tiếc thật, bụng nàng không cho phép có động tác gì quá lớn, bằng không sao nàng có thể đến nông nổi chật vật trong lúc bị Mạc Liễm Kỳ đuổi giết, làm hại A Sâm bị mãnh thú cắn thương cánh tay?

Nàng thu lại khí tức quanh thân, đứng dậy xuống giường, Bối Nhi vội đi lại dìu nàng.

“Nương nương, có phải ngài có chuyện gì muốn hỏi nô tỳ không?”

Thấy Dịch Cẩn Ninh nhìn mình muốn nói lại thôi, Bối Nhi chủ động mở miệng.

“Bối Nhi, bản cung không rõ lắm rốt cuộc hoàng cung Nam Lăng này xảy ra chuyện gì, nhìn người có vẻ đã ở hoàng cung một thời gian dài? Nói cho bản cung nghe đi!”

“Vâng!” Được Dịch Cẩn Ninh tỏ ý bảo ngồi, nàng ngồi xuống cạnh Dịch Cẩn Ninh, bắt đầu giảng giải sự tình Nam Lăng.

Bối Nhi không hổ là ở lâu trong cung, biết không ít bát quái, đến những chuyện trước khi Ninh phi vào cung cũng biết một ít.

Ninh phi này vốn là sủng thiếp Tiêu Dao Vương nuôi dưỡng bên ngoài, sợ bị bà vợ dữ dần phát hiện thế là luôn không dám đưa về trong cung. Biết hẳn khỏi sự* thành công, một lần đoạt quyền, làm thế hệ Đế vương mới của Nam Lăng, có thế này mới dám đón Ninh phi trở về.

*Khởi sự (起事): phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang (Theo Lạc Việt)

Song vừa tiến cung không lâu đã gặp phải ám sát, Dịch Cẩn Ninh, đồ ăn của Dịch Cẩn Ninh là do hoàng hậu của long đế cũng chính là bà vợ đánh đá kia gây nên.

Từ xưa trời xanh đổ kị phận hồng nhan, lời này tất nhiên không sai nhưng nữ nhân ghen tị mới là đáng sợ nhất. Dung nhan của Ninh phi vô cùng yêu mị, mới vừa rồi Dịch Cẩn Ninh soi gương đã phát hiện điểm này, nhất là cặp mắt kia, quả thật là có thể mê hoặc nam nhân đến mức không thể phân biệt trời nam đất bắc.

Chà trách hoàng hậu âm thầm phái người tới giết nàng!

Nam Lăng phát sinh những thay đổi về chính trị, từ luôn là nữ tử thừa kế ngôi vị hoàng đế, lúc này ấy thế nhưng bị Tiêu Dao Vương đoạt chính quyền, tuổi ông ta đã trên năm mươi, không ngờ đã tâm vẫn còn lớn như vậy.

Không nói đến việc giết các hoàng đế công chúa có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, còn nhốt tất cả nam quyền có khả năng uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế của ông ta. Từ đó đám hậu phi trong hoàng cung Nam Lăng sẽ không còn đường ra, rất nhiều người đều chạy đi làm quan nhỏ.

Bất tự nàng Ninh phi này thật đúng là trùng hợp với Nam Lăng, hợp với nhiều lần bị ám sát. Cũng coi như mạng nàng lớn, không chết được, còn thuận lợi vào cung, lên làm sủng phi của hoàng đế. Đây cũng là số trời định trước, nàng không phải bị đuổi giết, giờ thì thuận lợi bị thế chỗ tiền cung đó sao?

Công chúa A Mộc muốn nàng dùng thân phận Ninh phi tiếp cận long đế cũng như ám sát ông ta, để mình thuận lý thành chương kế thừa đế vị ư?

Nàng không thể không bội phục công chúa A Mộc mưu sâu tính xa, theo bản thân đã bao alau mà có thể đợi đến lúc Ninh phi tiến cung mới để bản thân thay thế, cũng tức là nguyên nhân lớn nhất mà lúc trước bà ta không bắt bản thân mau chóng trở lại Nam Lăng đi!

Bối Nhi nói nhiều như vậy, nàng tốt bụng rót cho nàng ta một ly trà, giành được nụ cười cảm kích của nàng ta, nàng ta thế nhất định phải bảo vệ chủ tử Ninh phi chưa toàn, tuyệt không để nàng gặp nạn lần nữa.

“Nương nương, nên dùng bữa!”

Ngoài cửa lại truyền đến một giọng nói của cung nữ, tuổi tác hẳn không lớn, cũng không có võ công trong người. Dịch Cẩn Ninh nghe thấy tiếng bước chân nàng ta từ xa, đi rất nhanh, cũng rất ổn thoả quả nhiên là cung nữ đã được huấn luyện.

“Vào đi!”

Lúc này nàng không cho đóng cửa nữa, dưới một đám cung nữ phô trương bước vào, trợn mắt há mồm nhìn một trăm món ăn được bê vào, đặt trước mắt nàng.

“Đây là...”

“Thưa nương nương, hoàng thượng có chỉ, vốn hôm qua nên tổ chức một tiệc rượu tiến cung cho nương nương, nhưng vì thích khách mà chậm trễ, thế cho nên hôm nay bù lại. Sau bữa cơm chiều, mời nương nương đến điện Triệu Đức thị tẩm.”

Tiểu cung nữ cung kính bẩm báo, hầu hạ Dịch Cận Ninh dùng bữa, sau đó lại thu dọn bát đĩa cơm thừa, nói đuổi nhau ra ngoài.

Thật là cuộc sống xa xỉ! lêQ[ủy+đồ)n Chiêu theo tập tục như vậy, dân chúng Nam Lăng không oán than dậy đất thì rất không thực tế rồi. Cũng khó trách công chúa A Mục nhất định phải để bản thân vào cung kể thừa để vị, theo trình độ cung chiều sùng phi này, long đế này chính là một hôn quân!

Sau bữa cơm...

Một giọng vịt đực the thé gào thét: “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Dịch Cận Ninh nhẹ nhàng cười, đến đây!

Tất cả cung nữ nội thị trong cung điện này đều quỳ xuống, Dịch Cận Ninh cũng thông thả quỳ xuống.

Nằm mặt mũi bà ta là hoàng hậu, đành tạm thời ầm ức bản thân quỳ trước bà ta.

Hoàng hậu một thân cung trang đỏ thắm lượn lờ đến, ba mươi tuổi có thừa, trên đầu cài trâm phượng giương cánh bay cao, trước trán dán phấn hoa vàng tinh tế, trời chiều chiếu lên toả ánh sáng chói lòa.

“Muội muội, gần đây ở trong cung có quen không?” Giọng nói hơi trầm của bà ta chui vào tai Dịch Cận Ninh.

Vừa tới đã đỡ nàng đứng dậy, dắt dịu tay nàng, thân thiết hỏi này hỏi nọ, đáng vẻ đối xử với nàng còn thân thiết hơn cả thân tỷ của Dịch Cận Ninh.

Bối Nhi liếc Dịch Cận Ninh một cái, chỉ thấy nàng cười tủm tỉm đáp lại hoàng hậu.

Nàng bồn chồn, trước kia Ninh phi này thấy hoàng hậu đều như chuột thấy mèo, sợ còn không kịp, hôm nay mặt trời mọc từ đằng tây à?

Nàng dụi mắt, xác định bản thân không nhìn lầm, vẻ mặt Ninh phi ôn hoà nắm lại tay hoàng hậu, hai người thật sự là thân mật.

Dịch Cận Ninh cười cười, nói với Bối Nhi: “Bối Nhi, người đi lấy chiếc trâm hượng trên bàn trang điểm của bản cung ra đây!”

“Muội muội, muội như vậy bảo tỷ tỷ sao có thể không biết xấu hổ đây!”

Mặt mày hoàng hậu cong cong nhìn chăm chăm gương mặt Dịch Cận Ninh, tựa như muốn từ trên người Ninh phi tìm ra dấu vết gì đó. Kỳ lạ, Ninh phi này thấy bản thân chẳng phải nên sợ hãi sao?

Bà ta thấy Bối Nhi cầm một chiếc trâm phượng có kiểu dáng không khác trâm phượng đang cài trên đầu mình lắm thì cau mày lại. Ninh phi có ý gì?

“Muội muội không có thứ gì tốt, trâm phượng này là hoàng thượng đưa cho muội muội, muội muội cảm thấy hơi có phần đi quá giới hạn, nhưng đây là hoàng thượng đưa, muội muội cũng không dễ cự tuyệt, đành để đó mãi không mang. Hoàng hậu tỷ tỷ nếu không ghét bỏ, muội muội tặng tỷ chiếc trâm này!”

Giỏi, chẳng trách thấy mình không sợ hãi, hoá ra là có hoàng thượng làm chỗ dựa! Nhìn sắc mặt Ninh phi hẳn là vết thương đã đỡ rồi.

Trong mắt bà ta chợt tắt ánh sáng lạnh, tay nắm cánh tay “bị thương” của Dịch Cận Ninh: “Muội muội, sao có thể không biết xấu hổ đây...”

Nghe nói đêm nay hoàng thượng triệu hạnh Ninh phi, bà ta tuyệt không thể để tiện nhân này được như nguyện, nếu nàng ta sinh con nối dòng cho hoàng thượng trước mình, chẳng phải sẽ được sủng lên trời sao?

Nghĩ đến đây, sức lực túm cánh tay dịch Cận Ninh lại càng mạnh hơn. Trong lòng bà ta cười lạnh, xem đêm nay người thị tẩm kiểu gì!

“A...”

Dịch Cận Ninh cúi đầu, thu lại ý cười bên khóe môi, cố nén không để bản thân phát ra tiếng cười. Vừa rồi lúc hoàng hậu nhìn chỗ mình bị thương ánh mắt có sự thay đổi, quả nhiên là chờ thời cơ trừng trị mình, vậy nàng đành phối hợp diễn trò thôi!

Vết thương trên tay nàng... vốn là giả.

Có lẽ Ninh phi thực sự đã bị công chúa A Mục giết rồi, nói không chừng còn do lọ kim sang được đã bị trộn lung tung này làm.

“A, thực xin lỗi, bản cung quên mất muội muội bị thương. Người mau tới, truyền thái y! Muội muội không sao chứ!”

Hoàng hậu giả mù sa mưa sai người mời thái y đến, ai mà biết được thái y này có đến thật không? May mà vết thương của nàng là giả, nếu bị thương thật, vậy chẳng phải là máu tươi chảy hết hoặc đau đớn mà chết sao!

Quả nhiên là đồ phụ không tim không phổi, ngay chỗ công chúng, tất cả mọi người đều thấy cũng không sợ Ninh phi cáo trạng trước mặt hoàng thượng, bà ta sẽ chịu nổi sao?

“Hoàng hậu tỷ tỷ, muội muội... Muội muội muốn nghỉ ngơi rồi!” Sắc mặt Dịch Cận Ninh trắng bệch, ôm cánh tay bị thương ngã vào lòng Bối Nhi, thở hào hển nói.

Hoàng hậu như vô cùng sốt ruột ngó ra ngoài cửa, lại lo lắng nhìn cánh tay của Dịch Cận Ninh: “Thái y đáng chết, sao còn chưa tới, muội muội, muội không sao chứ?”

“Muội không sao, chỉ cần nghỉ ngơi là khỏe, hoàng hậu tỷ tỷ không cần lo lắng!”

Dịch Cận Ninh suy yếu nói một hơi, lại thở gấp một lần.

Trong lòng hoàng hậu mừng khắp khối, trên mặt lại là đầy vẻ lo lắng: “Vậy muội nghỉ ngơi cho tốt, bản cung rảnh lại qua thăm muội!”

“Cung tiễn hoàng hậu!” Dịch Cận Ninh nằm trong lòng Bối Nhi, càng mảnh mai không chịu nổi, đến quỳ lạy cũng giảm đi.

Hoàng hậu cảm thấy mỹ mãn rồi đi, cũng không chấp nài có quỳ xuống cung tiễn mình hay không.

Nhìn hoàng hậu một thân cung trang đỏ thắm rồi đi, Dịch Cận Ninh thở ra một ngụm trọc khí, hữu khí vô lực đứng lên nói với Bối Nhi: “Aizz, diễn trò với hoàng hậu mệt thật!”

“Nương nương, ngài...”

Bối Nhi giật mình nhìn cánh tay Dịch Cận Ninh, tay Ninh phi nương nương... Sao lại không có việc gì?

“À, tay của ta tốt lắm, ta...”

Chú ý bản thân xưng ta chứ không phải bản cung, Dịch Cận Ninh lập tức cảm khẩu, sau đó sửa miệng: “Chuyện bản cung có võ công người nhất định đừng nói ra ngoài!”

Nói như vậy Bối Nhi sẽ liên tưởng đến nguyên nhân cánh tay của nàng có thể khôi phục nhanh như vậy đi?

Quả nhiên Bối Nhi vừa nghe chuyện nàng có võ công, nghĩ đến thân mình nàng nhanh chóng hồi phục như cũ cũng không phải không có khả năng.

Buổi chiều còn chưa đợi long đế bận hết chuyện ngự thư phòng, Dịch Cận Ninh đã bị cung nhân kéo đi tắm dâng hương, trong trong ngoài ngoài đều tẩy rửa mấy lần.

Đây là tình huống gì vậy, có vẻ là con cá trên thớt gỗ chờ đồ tể trước một khách, Dịch Cận Ninh rung mình một cái.

Tắm rửa sạch sẽ, một đội cung nhân tiến lên, nhưng không mặc quần áo cho nàng mà trực tiếp lấy một chiếc chăn lớn bọc nàng lại, mấy người hợp lực nâng nàng lên.

Chuyện này... Trước phải làm trên cái thớt gỗ chứ!

Dịch Cận Ninh bị bọc trong chăn, khóc không ra nước mắt, năm đó nàng gả cho Mạc Liễm Sâm cũng không có quy củ này!

Đến điện Triệu Đức, Dịch Cận Ninh thò đầu từ trong chăn ra thăm dò, một đôi mắt mỹ lệ thăm dò mọi nơi, bố cục nơi này rất giống hoàng cung Tây Việt, hay là thiết kế sư kiến trúc điện Triệu Đức và kiến trúc sư của Tây Việt là cùng một người, bằng không sao bố cục nơi này và điện Thừa Ân lại giống hệt nhau vậy?

Vào trong điện, cung nhân đặt nàng nằm trên giường xong, Dịch Cận Ninh nhắm chán nằm trên giường nằm, nhìn ánh nến như ảm như hiện ngoài màn lụa, sau đó ngủ quên.

Đầu gối tuất, hoàng đế bận rộn chuyện xong xuôi, cuối cùng cũng khoan thai tới.

Bàn tay to của ông ta bén màn lụa lên, giọng nói trầm thấp lọt vào tai, bưng tỉnh Dịch Cận Ninh đang trong lúc ngủ mơ.

“Ái phi, muốn chết trăm rồi!”

Nàng mở bừng hai mắt, đáng chết, sao có thể ngủ được chứ?

Trong nước tắm bị hạ thuốc, ý niệm vừa xuất hiện, trong đầu ong ong một tiếng đã thấy một gương mặt phóng đại trước mắt, trong lòng nàng cả kinh.

Hồngбет, hoàng thượng sắp sủng hạnh nàng rồi!

Long đế hàm hồ một câu, sau đó thân thể nặng nề đè xuống người Dịch Cận Ninh.

Q.3 - Chương 8: Phế từ đường của người

Long đế đè lên người Dịch Cận Ninh, miệng dán lên, cắn vào cổ nàng.

Đôi môi lạnh lẽo dán vào cổ nàng, suy nghĩ của dịch Cận Ninh lập tức tỉnh táo lại, dùng sức đẩy người trên người mình ra. Người phía trên bị đẩy bổng sững sốt, lại cười hi hi dán vào.

“Bảo bối, lâu như vậy không đón nàng tiến cung, tức giận sao?”

Ông ta ôm vai Dịch Cận Ninh, mùi trà long tinh nồng đậm xông vào mũi, Dịch Cận Ninh nhú mày, nghiêng người tránh đôi môi đang áp xuống.

“Im miệng!”

Nàng quát lạnh một tiếng, cuốn chăn che người mình, nhảy ra khỏi chỗ nước sôi lửa bỏng.

Long đế tuy hơi lớn tuổi, nhưng lớn lên rất cường tráng. Nghe Bối Nhi nói đôi khi tinh lực ông ta tốt có thể một đêm ngủ vài phi tần, quả là vô cùng đáng sợ.

Nàng quần chiếc chăn tơ lụa màu trắng thuần thêu mai cúc trúc lộng lẫy vào người, thất một cái nút lại, thoát nhìn còn rất giống y phục một mảnh lộng lẫy.

“Ông đừng tới đây!”

Dịch Cận Ninh mở to hai mắt, coi người trước mắt như một con sói hung ác.

Không, quả đúng là một con sói hung ác. Lúc này hai mắt ông ta đang loé ra ánh sáng màu xanh, cổ họng nuốt nước miếng ừng ực. Ông già này quả nhiên là ngựa được chuyển thể, thấy nữ nhân liền biến thân thành sói.

“Trẫm biết, nàng đang nói ngược! Tiểu mỹ nhân, nàng đừng oán giận trẫm, trẫm cũng bắt đắc dĩ mà thôi, nàng có biết con cọp mẹ của trẫm...”

Long đế lải nhải liên miên, ông ta đứng lên đi đến trước mặt Dịch Cận Ninh, nhân lúc nàng chưa chuẩn bị bề nàng lên, ném lên trên giường.

“Này... Ông mà còn vậy cẩn thận ta thiên ông!”

Dịch Cận Ninh không đùa, đây là giống ngựa được, Công chúa A Mục đã không nhìn được rồi. Nếu nàng bị ông ta ăn thật, vậy chẳng phải ghê tởm chết sao?

“Ái phi, nàng làm sao vậy?”

Về mặt Long đế tràn đầy nghi hoặc, lúc Ninh phi chưa tiến cung chẳng phải thích ông ta đối với mình như vậy sao, chẳng lẽ tiến cung rồi thì trở nên dè dặt?

Ông ta cười tà, định đè thân trần lên, Dịch Cận Ninh mang thai, không dám có động tác quá lớn chỉ dám dùng sức đẩy nam nhân đang áp người xuống mình.

Tiếc rằng nam nhân kia thật sự quá nặng, nàng ra sức đẩy một cái, đôi bàn tay trắng như phấn dùm trên người Long đế làm ông ta có cảm giác như bị gãi ngứa. cả người càng nóng hầm hập lên.

Dịch Cận Ninh cắn môi, trong lòng thầm nói với cục cưng: “Thật xin lỗi cục cưng, mẫu thân sẽ đối phó với kẻ địch, con tạm thời chịu đựng nhé.”

Nội kinh bộc phát, chương phong trong tay như gió thét đánh vào trước trán Long đế, lập tức một chương đánh qua. Nào ngờ Long đế này cũng là cao thủ, thâm tàng bất lộ. Trước kia Công chúa A Mục chưa hề đề cập đến, nghĩ chắc là bà ta cũng không rõ nền tảng của Long đế.

Không đợi nàng nghĩ lại, Long đế linh hoạt vặn chặt cánh tay nàng, một tay khống chế sau lưng nàng, trói tay nàng sau người. Miệng không ngừng phả hơi thở ấm áp vào cổ nàng, Dịch Cận Ninh ghê tởm rụt cổ lại.

“Ái phi, nàng lại nghịch ngợm rồi!”

Dịch Cận Ninh cau mày, hơi thở trên gáy làm nàng bất an, trước kia Long đế này và Ninh phi đều tán tỉnh nhau như vậy ư?

Chuyện này... Quá phóng túng rồi!

Không đúng, nghe đồn Long đế có thể một đêm thị tẩm vài phi tần, nơi này lại chỉ có mình nàng, chẳng lẽ thể lực Ninh phi này rất tốt, tốt đến không cần gọi các nữ nhân khác cũng đủ để thỏa mãn Long đế? Trời ạ!

“Bé con, võ công của nàng vẫn là đừng lộ ra mới tốt! Trẫm dạy võ còn cho nàng không phải để nàng đối phó với trẫm, tác dụng của nàng là giúp trẫm đối phó hoàng hậu và đám đại thần tranh cãi âm ỉ kia, biết chưa?”

Ông ta nằm sau lưng Dịch Cận Ninh, nhẹ tay vuốt ve vành tay nàng, làm cả người nàng run lên.

Nếu đã không cương được, thì ta nhu!

Nàng thay đổi sắc bén vừa rồi, thu lại sắc sảo, trở mình đối mặt với Long đế, làm nũng nói: “Hoàng thượng, thiếp thân chờ ở nơi không thấy tí ti hơi người nào kia sắp buồn đến chết rồi, bây giờ ngài mới nhớ đến thiếp thân, tự nhiên thiếp thân tức giận!”

Đôi môi hồng hồng của nàng hơi vênh lên, trêu chọc Long đế lại càng ngứa ngáy trong lòng khó mà chịu được, tay rất không tự giác buông nàng ra.

“Sao, cảm thấy trẫm trọc giận nàng sao, vậy trẫm thật sự nên phạt, lại có thể làm mỹ nhân tức giận!” Ông ta vô cùng hứng thú nhìn Dịch Cận Ninh, ngón tay thon dài có vẻ già nua cả ông ta nâng cằm nàng lên: “Nàng nói xem, muốn trừng phạt trẫm như nào, trẫm đều nghe theo nàng!”

“Lời này là hoàng thượng nói đấy nhé!”

Dịch Cận Ninh hồn dỗi, nghiêng người về sau né tránh động tác của ông ta.

“Vậy... thiếp thân liền...”

Còn chưa đợi Dịch Cận Ninh nói xong, ngoài cửa truyền đến một thanh âm sột ruột.

“Hoàng thượng, không xong rồi, Tiêu mỹ nhân đẻ non!”

Long đế nghe xong, thân hình cao lớn hơi thò ra ngoài giường, trong đôi mắt lạnh lùng một chứa chút hơi ấm: “Ngươi vừa nói gì? Chuyện khi nào, sao bây giờ mới báo?”

Trong nháy mắt Dịch Cận Ninh thấy rõ, khi ông ta trừng mắt lên ánh mắt là màu đỏ. Đến lúc nàng lại cẩn thận nhìn lần nữa, ánh mắt lại khôi phục lại màu nâu vốn có.

Nàng hoài nghi có phải vừa rồi mình ho mắt không.

Người bên ngoài co rụt lại, nàng chính là một tiểu cung nữ bên người Tiêu mỹ nhân.

Sáng nay Tiêu mỹ nhân ăn điểm tâm Ninh phi nương nương đưa đến liền luôn miệng kêu muốn đi ngủ, các cung nữ cũng không để ý. Nhưng là Tiêu mỹ nhân ngủ cả ngày cũng không thấy thức dậy, thời gian bữa tối vừa qua không lâu nàng liền nói đau bụng, kêu chưa được bao lâu thì hạ thân chảy máu.

Lúc này hoàng thượng đag tức giận, có phải sẽ giết nàng không? Nàng run run, đứng đó không dám động dậy, chờ Hoàng thượng xuống giường thăm Tiêu mỹ nhân.

Tiêu mỹ nhân được sủng ái là không cần nói, chỉ vì hoàng thượng năm mười năm chưa có con nối dòng, trong bụng Tiêu mỹ nhân là người thừa kế ngôi vị Hoàng đế tương lai. Lúc này mất đứa bé, hoàng thượng có thể không tức giận sao?

“Nói, trẫm hỏi ngươi mau nói!”

Long đế xuống giường, các cung nhân lập tức tiến lên thay quần áo cho ông ta, động tác thuần thục tự nhiên, không đông dài dây dưa chút nào, vài động tác đã mặc xong áo lót màu vàng sáng cho Long đế.

Ông ta liếc cung nữ ở cửa cung một cái, thanh âm lạnh lùng: “Thấy trẫm không quý, đánh chết!”

Tiểu cung nữ suy sụp ngã ngồi xuống đất, tiêu rồi! Vừa rồi nàng sột ruột quá nên quên mất quý lạy.

Đề lại Dịch Cận Ninh trên giường thật lâu sau mới có phản ứng, vậy xem như cứu nàng một mạng đi?

Tay nàng đặt trên bụng, vẻ mặt hạnh phúc.

Cục cung, mẫu thân sẽ nhanh chóng đưa con rời khỏi đây.

Nơi này không thích hợp với nàng, ít nhất thì lúc này không thích hợp.

Tiểu cung nữ ngồi bên ngoài bị kéo uống, kẻ hầu người hạ cũng bỗng chốc không thấy tăm hơi đâu. Nàng kêu thử mấy tiếng: “Còn ai không? Thay quần áo cho bản cung!”

Chuyện phá vỡ quy củ này làm nàng rất là bất đắc dĩ, thị tẩm thì thị tẩm đi, lại còn cời bỏ sạch sẽ ném lên giường người khác. Cuộc sống hoàng gia thì ra xa hoa lãng phí vô độ đến bậc này, nên sửa lại quy củ quái lạ này rồi.

“Nương nương có gì sai bảo?”

Đang ngẫm nghĩ thì một người quý mị như đang đứng khom lưng cạnh nàng.

Đây là một cung nữ mặc trang phục của đại cung nữ màu phấn hồng, nhìn phớt sức trên đầu là biết thời gian nàng ở trong cung không dưới mười năm.

“Lấy cho bản cung một bộ quần áo đến đây!”

Dịch Cận Ninh không chú ý đến vẻ mặt cung nữ kia, chỉ thấy nàng vẫn đứng vững như núi ở đằng đó.

Nàng lại nói: “Người không nghe rõ bản cung nói gì sao?”

Cung nữ vội vàng quỳ xuống đất dập đầu: “Ô tì không dám, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì?” Ánh mắt nàng hơi đảo qua, lướt qua đỉnh đầu cung nữ kia, nhìn đường rẽ ngói giữa đầu nàng ta.

Cung nữ động đây, muốn ngẩng đầu lại không dám: “Hoàng thượng có quy định, nương nương thị tẩm không được sự cho phép của ngài thì không được tự tiện xuống giường, hơn nữa... nơi này không chuẩn bị quần áo cho nương nương, chỉ có thể chờ hoàng thượng thoải mái mới... Mới có thể được cung nhân nâng trở lại chỗ ở.”

Đây là phá quy củ gì vậy?

Trong lòng Dịch Cận Ninh vô cùng buồn bực, càng nhận định Công chúa A Mộc muốn nàng trở về kế thừa ngôi vị hoàng đế là đương nhiên. Long đế này hoa mắt ư tại xa hoa lãng phí, vốn không xứng làm kẻ thống trị Nam Lăng.

“Được rồi, không có việc gì, người đi lấy một bộ quần áo đến cho bản cung, bản cung nhanh chân đến thăm tiêu mỹ nhân. Đó là con nối dòng của hoàng thượng, nói không chừng sẽ mất, hoàng thượng nhất định không còn tâm tình thị tẩm bản cung. Nếu như ngài thực sự trách tội, bản cung gánh trách nhiệm giúp người.”

Dịch Cận Ninh thu lại tức giận, đợi cung nữ này lấy ra một bộ quần áo hình thức rồi rầm lại không nhận được muốn chửi người. Nàng muốn chạy trốn đây, cho nàng một bộ quần áo đủ một chết người thế nào, còn bảo nàng chạy thế nào?

Nhưng mà, có còn hơn không! ề} quý!đôn Trước mặt vào rồi nói tiếp, miễn cho đến lúc đó tâm tình Long đế không thoải mái, vừa trở về đã trút lửa lên người nàng thì nguy to.

“Được rồi, người lui xuống trước đi, có thể nơi đó hoàng thượng cần nhân thủ, bản cung ở đây không cần người hầu hạ!” Bối Nhi chờ ở cửa, nàng liếc mắt một cái là đã thấy.

“Vâng!”

Cung nữ khom người lui xuống, Dịch Cận Ninh gọi Bối Nhi tiến vào, muốn xuất cung nàng còn phải dựa vào Bối Nhi dẫn đường.

“Nương nương, người đây là muốn làm gì?”

Trở lại chỗ ở ban đầu, theo như lời Bối Nhi thì đây là điện Trữ Tú.

Bối Nhi nhìn nương nương nhà mình vội vàng thu dọn đồ đạc, ở trên bàn trang điểm lúc thì lấy một cái vòng, lúc thì lấy trâm ngọc, lúc sau lại bỏ lại, chỉ lấy ít bạc vụn.

Đi là đi, nhưng không mang theo bạc thì sinh hoạt kiểu gì? Nhưng không thể mang qua nhiều đồ, bằng không không dễ đi.

“Bối Nhi, xuất cung môn đi đường nào?”

Nàng bận rộn không quay đầu nhìn mà cứ thế hỏi thẳng.

Bối Nhi không rõ thực hư, cho rằng nàng muốn hiểu chút ít tình huống trong cung, bèn nhu thuận nói: “Đi thẳng dọc theo đường cái là được, đến đạo cung môn thì quẹo phải rồi quẹo trái là đến ngự thư phòng, sau đó rẽ phải, đi thẳng một đường là đến đại môn của hoàng cung.”

Dịch Cận Ninh nhướn mày, khó mà làm được, nhất định ở cửa cung có người canh gác, nghĩ chắc còn cửa hông lưng tung nữa. Nàng cười hi hi nhìn Bối Nhi, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta là nói lúc các người xuất cung mua đồ ấy, đi đường nào?”

Ngoài miệng thì nói, trong tay cũng bận rộn, nàng ném tất cả những thứ thu dọn vào một miếng vải tơ đỏ thẫm, cũng không nhiều, chỉ có mấy thứ, nàng nhanh nhẹn buộc lại, còn thắt một cái nơ bướm xinh đẹp.

“Rời khỏi điện Trữ Tú, đi thẳng đến cửa hông bên trái, phía sau có con đường mòn, đó là nơi cung nữ nô tỳ thường ra vào!”

Thu dọn xong hết thảy, nàng như răng cười với Bối Nhi, sau đó đứng dậy, phui mông.

“Ta đi đây, ngươi cnah gác giúp bản cung, nếu có ai hỏi thì cứ nói ta... bản cung đi nhà xí rồi!”

Nàng vỗ vai Bối Nhi, đi được hai bước, tự nhiên ý thức được như có gì chưa thỏa đáng.

“Bản cung còn bỏ sót chuyện gì không nhỉ?” I Nàng ngoẹo đầu hỏi.

Rốt cuộc là quên điều gì đây? Nàng cắn ngón tay, trong đầu chột loé lỉnh quang. Nghĩ ra rồi!

“Ngươi... phải ngắt đi!”

Nàng quơ lấy một thứ bằng ngọc, tùy tiện ném và đầu Bối Nhi, ném nhẹ cái là đã đánh nàng hôn mê. Mắt sức chín trâu hai hồ nàng mới kéo được Bối Nhi lên giường nằm, cũng đắp chăn giúp nàng.

“Bối Nhi, thật xin lỗi, nếu ta không làm ngươi hôn mê nhất định ngươi sẽ bị trách phạt. Nên đành phải đánh ngắt ngươi trước, ta xuống tay rất nhẹ, ngươi chớ trách ta!”

Cũng không đúng, cứ thế ra ngoài nhất định sẽ bị hỏi, vẫn là thay quần áo đã.

Nàng cúi đầu nhìn cung trang rườm rà trên người, hai ba cái còi hết ra. Lại còi trang phục cung nữ của Bối Nhi ra, thay cho nàng, còn mình thì mặc quần áo của Bối Nhi.

Rời khỏi Trữ Tú điện, quẹo trái, đường nhỏ...

Dịch Cận Ninh nhớ lại Bối Nhi chỉ đường cho mình, một đường đi thẳng. Nhưng lúc đi đến góc tiếp theo, tự dưng có một người nhảy ra, bóp chặt cổ nàng.

“Ngươi là ai?”

Dịch Cận Ninh chưa kịp phản ứng đã bị bóp chặt cổ ý thức được bản thân bị Bối Nhi bán đứng, nàng mất lạnh nhìn nam nhân đang bóp cổ mình.

“Hoàng thượng, chơi rất vui sao?”

Long đế xì nhẹ: “Trẫm mặc kệ ngươi là ai, tiếp cận trẫm có mục đích gì, nhưng trẫm tuyệt không để con vịt tới tay lại bay mất!”

Trong lòng nàng lạnh lẽo, Long đế vốn không đến nơi gọi là chỗ của Tiêu mỹ nhân, Tiêu mỹ nhân cũng không sinh non, tất cả đều là Long đế tự biên tự diễn.

Vậy... Bối Nhi nàng thì sao?

“Bối Nhi đã chết, người bán đứng chủ tử đều không có kết cục tốt!”

Long đế lạnh như băng nói, trên khuôn mặt lạnh lùng là uy nghiêm bất khả xâm phạm, lời nói không mang chút hơi ấm nặn từ kẽ răng ra, làm lòng Dịch Cận Ninh nguội lạnh.

Cổ đau quá, nàng sắp bị bóp không thở nổi rồi. Hai chân cùng dùng sức, khom gối đá một cái, Long đế hơi lui về phía sau.

“Ha, còn muốn đá một cái ư?”

Lúc nàng ở trên giường cũng dùng chiêu này rồi, mất linh!

Khuôn mặt đỏ bừng vì sắp hít thở không thông, nàng thờ phì phò, đánh vào tay Long đế: “Buông... buông ra!”

Long đế nhe răng cười, hơi thả lỏng tay, nữ nhân này vẫn chưa thể chết được!

Dịch Cận Ninh vừa được hô hấp liền há mồm hít thở, bỗng nhiên nàng giãn mặt ra, nhìn bóng dáng Long đế phía sau lặng lẽ ẩn vào, nàng mở miệng cười.

A Sâm, cuối cùng chàng cũng đến!

Long đế vẫn muốn uy hiếp, tay lại dùng sức vài phần nhưng sau lưng tê rần.

“A! Ai, ai ám toán trẫm?”

Tay ông ta buông lỏng, rút phi tiêu sau lưng ra nhìn. May mà không có độc!

Mạc Liễm Sâm trốn thoát từ nơi của Tháp Ô Nhi, đánh ngắt cha Tháp rồi chạy thẳng đến hoàng cung, vừa đến đã gặp người mình ngày nhớ đêm mong.

Long đế đáng chết, dám làm tổn thương Ninh Ninh của hắn, hắn sốt ruột đến mức chưa kịp phi thân lại đã phóng một chiếc phi tiêu ra.

Hắn khinh thân lướt đi, ngay chớp mắt Long đế ăn đau, hắn túm lấy Dịch Cận Ninh từ trong tay ông ta, ôm vào trong lòng.

“Ninh Ninh, nàng không sao chứ?”

Dịch Cận Ninh lắc đầu, vuốt gáy ẩm ướt nói: “Không sao, chỉ có điều cổ hơi đau!”

Mạc Liễm Sâm vừa nghe, trong tay chợt loé ánh sáng màu trắng, lại một chiếc phi tiêu bay ra từ trong cổ tay áo, bắn thẳng đến Long đế.

“Các người...”

Long đế chỉ vào Mạc Liễm Sâm: “Người chính là Quý Kiến Sầu?”

“Không sai, chính là ta!”

Mạc Liễm Sâm cười âm trầm, trong tay lại thêm có một chiếc phi tiêu, trong mắt tràn ngập lửa giận.

Tháp Ô Nhĩ ám toán hắn, lại mang Ninh Ninh tiến cung, hắn đã tức giận muốn tìm người chém giết một trận rồi. Không ngờ tới đây lại thấy lão già này muốn bóp chết Ninh Ninh, hắn càng căm tức.

Long đế không nhớ kỹ chiếc phi tiêu đầu tiên, nhưng chiếc thứ hai lại tiếp được. Công phu của ông ta là có thể hình dung, vừa rồi do chuyên chú nhìn phản ứng của Dịch Cận Ninh mà quên chú ý sau lưng có người đánh lên hay không.

“Ninh Ninh, nàng muốn báo thù như thế nào?” Mạc Liễm Sâm đưa chiếc phi tiêu trong tay cho nàng, ý là vừa rồi Long đế bắt nạt nàng, lúc này có ta, nàng có thể ức hiếp lại ông ta.

Dịch Cận Ninh dán vào tai Mạc Liễm Sâm, khẽ nói: “Thiếp muốn huỷ từ đường của ông ta!”

“Được!”

Chuyện lúc này Long đế đùa giỡn Ninh Ninh ở trên giường, hắn không thấy được, bằng không nhất định không cần Dịch Cận Ninh nói ra hắn cũng trực tiếp phóng một chiếc phi tiêu phé ông ta.

Dứt lời trong tay lại xuất hiện một chiếc phi tiêu.

Tiêu tam lăng là hình thức phổ thông, vẫn mang theo hàn quang như trước, nhưng lúc này còn mang theo vài phần tức giận.

Ánh sáng lạnh chợt loé, ánh sáng trắng vừa hiện, phi tiêu bay ra từ ngón tay trắng nõn.

Long đế trốn tránh trong gang tấc, hơi nghiêng người về phía trước né tránh nhân thể lướt ra. Mười ngón tay xoè ra hoá thành lợi đao, lao thẳng đến hai người dưới góc tường.

Vút một tiếng, phi tiêu không nghiêng không lệch cắm thẳng vào phát quan của Long đế.

“Ày, thật đáng tiếc!”

Tiếc là không thể xuyên tới chỗ hiểm!

Trong tiếng thở dài của Mạc Liễm Sâm và sùng nịch vô hạn, từ lúc phi tiêu được phóng ra, ánh mắt dịu dàng của hắn luôn không rời khỏi khuôn mặt Dịch Cận Ninh. Lời nói nói ra cũng mềm mại, làm người khác hận không thể nhào lên xé nát khuôn mặt hắn.

Long đế nhắm lại hai mắt, lại mở bừng ra.

Đánh không thắng thì bỏ chạy!

Thật là thủ pháp lợi hại, vừa rồi nếu ông ta không trốn nhanh, e bị một tiêu phé đi tồn căn rồi.

Quý Kiến Sầu này rốt cuộc có lai lịch gì? Ông ta nhất định phải điều tra cho rõ ràng!

Mạc Liễm Sâm đỡ Dịch Cận Ninh, để lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, khẽ vuốt chóp mũi nàng: “Thật đáng tiếc, suýt nữa thì phé từ đường của ông ta rồi!”

Đang nói thì một bóng dáng màu hồng lượn lờ đến. Nàng ta nhìn hai người đang ôm nhau, che miệng kinh hô: “Muội muội, muội đang làm gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 9: Giả làm hoàng hậu

Người tới chính là hoàng hậu Lâu Tĩnh, bà ta vẫn chưa biết Dịch Cẩn Ninh trước mặt không phải là sủng phi Ninh phi của hoàng đế. Bà ta thấy nàng và một dã nam nhân khôi ngô ồ cùng nhau thì cho rằng nàng dẫu hoàng thượng tư thông với người khác, thế nên mới kính hô.

Dịch Cẩn Ninh nhìn chăm chăm kim châu lay động trên trán bà ta, hơi hoa mắt. lē:Qu[ýĐ]ô<

Nữ nhân như vậy làm nàng vô thức nhớ tới dịch Cẩn Dung, tác phong làm việc của hai người này rất giống nhau, đều không đầu óc càn quấy. Nhưng sau này Dịch Cẩn Dung đã thu liễm rất nhiều, thoát nhìn thành thực không ít. Ngày ấy tại hẻm nhỏ ngoài Cẩm Thành bị Mạc Dật Hiền làm loạn như vậy, cũng không biết đã chết chưa.

Nàng như không có gì nhìn chăm chăm Lâu Tĩnh: “Nhìn cái gì mà nhìn, bản cung muốn làm gì đến lượt bà kêu gào chắc?”

Dẫu hoàng hậu là người đàn bà chanh chua, đến hoàng thượng cũng kêu nàng đi đối phó bà ta, chính thế này làm cũng quá khó khăn rồi.

“Giời lăm Ninh phi, quên thân phận bản cung là gì rồi sao? lē#Qu%ýĐ(ôn Bản cung đề cho người nhìn xem cái gì gọi là quy củ, cái gì gọi là chính thể! Người đầu...”

Hoàng hậu lớn giọng thét lên, vài ma ma thô sử lập tức tiến lên, muốn bắt Dịch Cẩn Ninh. Mạc Liễm Sâm vượt lên trước mặt nàng, vẻ mặt sương lạnh: “Ai thử ức hiếp nàng xem?”

Mạc Liễm Sâm giương mắt nhìn nơi mình vừa vào, hơi cao. Đây là hoàng cung Nam Lăng, bọn họ không thông thuộc đường, đành ra ngoài từ đây, Ninh Ninh không nên động võ, hần hần có thể ôm Ninh Ninh lao ra.

Vài ma ma thấy Mạc Liễm Sâm là người cao ngựa lớn, lại là nam nhân, nhất thời không dám tiến lên.

“Bắt lấy nàng đi, còn chần chờ gì nữa?”

Lâu Tĩnh quát một tiếng chói tai, ma ma hoảng sợ bước lên phía trước, vươn tay muốn bắt Dịch Cẩn Ninh. Quân dã nam nhân kia là ai, hoàng hậu đã hạ lệnh, các bà không động thủ sẽ gặp phải tai họa, còn không bằng đánh một trận.

Mạc Liễm Sâm thấy vài ma ma này thực sự có can đảm tiến lên, hần nhắc chân một cái, một cước đá bay một người, hai người, ba người, bốn người...

Bốn ma ma thô sử bị một cước của hần đá lên đại thụ, một đám dề nặng lên nhau.

Hoàng hậu và thị nữ dưới tàng cây trợn to hai mắt, ngườ người đều ngẩng đầu, che miệng kinh hô.

Người này không phải người bình thường, đây... đây là một cái cây rất cao! Cao đến hai trượng đi? Hơn nữa người này không phí sức chút nào, dễ dàng đá bốn ma ma lên, còn không thêm liếc một cái đã chắc chắn đá mấy ma ma dề xấp lên nhau.

Quá thần kỳ! Nếu không phải lúc này có hoàng hậu ở đây, bọn họ hận không thể lập tức vỗ tay trầm trồ khen ngợi Mạc Liễm Sâm, người này biểu diễn quyền cước còn đẹp mắt hơn xiếc ảo thuật của gánh hát kia.

Khoé miệng Mạc Liễm Sâm hơi nhếch lên, ôm lấy Dịch Cẩn Ninh, thừa dịp mọi người chưa hoàn hồn liền bay khỏi tường cao, làm bọn hạ nhân lại kinh thán một trận.

Một lúc lâu sau Lâu Tĩnh mới hoàn hồn, bà ta hét lên với mấy người phía sau: “Còn ì ra đấy làm gì, Ninh phi đã chạy với người ta rồi, còn không mau gọi người đuổi theo?”

Một tiếng rống này của bà ta kinh thiên động địa, lập tức một loạt thị vệ lao tới, khom người nói: “Hoàng hậu nương nương, có chuyện gì vậy?”

“Có trộm xâm nhập hoàng cung cũng không biết, thật là nuôi không các người! Còn không mau truy tìm cho bản cung?”

Hoàng hậu to giọng làm bọn thị vệ hết hồn, thật vất vả làm bà ta gằm rú cái gì, lại bị mắng ă không ngồi rồi. Lúc này bọn họ không vui thế là thất thần bất động.

“Các người làm ăn cái gì cũng không biết nữa, còn không mau đi?”

Lúc này bọn họ đi, nhưng bước chân chuyển động rất chậm. Chón tường cao thâm viện, trộm dẫu ra, rõ ràng là hoàng hậu rảnh rồi nhảm chán tìm chút việc làm cho đám thị vệ bọn họ. Trước đây bọn họ còn oán giận, sau này nhiều lần bọn họ cũng tập mãi thành quen.

Bọn thị vệ tìm một vòng, không tìm được người gọi là kẻ trộm, nhưng kinh động Long đế đường thương ở chỗ Tiêu mỹ nhân.

Long đế trừng đôi mắt hổ: “Các người làm đi, hoàng hậu bảo các người tìm thì tìm. Truyền ý chỉ của trẫm, lập tức phong toả cửa thành, kẻ trộm này trẫm cũng không thể tha năng, chờ bắt được trẫm muốn rút gân lột da nàng!”

Ông ta ôm chỗ phi tiêu đâm, vẻ mặt phẫn nộ. Ninh phi còn sống hay không ông ta không rõ, ông ta chỉ biết cô gái này nhất định là tiểu muội muội đã bỏ trốn ai bài vào, quyết không thể buông tha.

“Hoàng thượng!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu mỹ nhân trắng bệch, nao núng kêu một tiếng. Tính tình của hoàng thượng nàng rất rõ ràng, tại lúc mấu chốt này nhất định đừng chọc giận ông ta. Nhưng vì nàng ta vừa đề non, hoàng thượng sẽ có một loại tình cảm thương hương tiếc ngọc đi.

Hoàng thượng nhìn đáng vẻ nhu nhược của nàng, muốn phát hoá lại mềm lòng, ôm nàng dịu dàng an ủi: “Mỹ nhân đừng khổ sở, chúng ta còn có thể có lại đứa bé!”

Hoàng hậu Lâu Tĩnh lắc mông lưng lờ tới, thoáng nhìn hai người đag ôm nhau lại ghen tị. Đồ đáng chết, lúc ông ta còn là Vương Gia, là ai ở sau lưng yên lặng hỗ trợ, bây giờ làm hoàng đế lại quăng nguyên phối là bà ta sang một bên, sao bà ta có thể cam tâm chứ!

Nhưng hoàng thượng cuối cùng vẫn là hoàng thượng, bà ta vẫn có điều kiêng kị. Bà ta bước dăm ba bước đi tới, thu lại chanh chua ngày thường, lộ ra sắc mặt lầy lòng.

“Tiêu muội muội, muội sao lại không cẩn thận như vậy? Đang yên lành mang thai, sao có thể làm mất đứa bé rồi? Thái y có điều tra ra không?”

Bà ta liên tục nói, Tiêu mỹ nhân nhất thời không biết nên tra rồi như nào. Hoàng hậu là nguyên phối của hoàng thượng, tuy không được sủng ái nhưng phân vị cao hơn nàng không chỉ một đoạn.

Cái thai này của nàng không phải nàng không cẩn thận làm mất mà là có người hạ độc trong thuốc của nàng. Nghĩ vậy nàng lập tức nghĩ đến nhân sâm ngàn năm.

“Thái y nói là bị người hạ độc!” Nàng thốt ra, nước mắt nói đến là đến: “Hoàng thượng, là Ninh phi tỷ tỷ, là nàng! Xin hoàng thượng phân xử cho thần thiếp!”

“Lại là tiện nhân này!” Long đế nghiêng răng nghiêng lợi.

Ninh phi kia là già, có thể đã bị đổi từ trước rồi, nhân sâm của Tiêu mỹ nhân là nàng đưa, tiện nhân này lại ghê gớm dám quang minh chính đại hạ độc, nói rõ ra là thị uy với ông ta.

Cắt đứt long loại của ông ta nàng liền thắng ư?

Vọng tường!

Hoàng hậu che giấu ý người ngầm có trong mắt, Ninh phi, xem người sau này còn tranh giành tình cảm như nào!

Nhân sâm này là bị bà ta tráo đổi. Cung nhân là cơ sở ngầm của bà ta, đổi chén thuốc cái gì, chuyện này chẳng phải rất đơn giản ư?

Thị vệ đại nội dốc toàn bộ lực lượng bắt tay hành động, toàn lực phong toả hoàng thành, vây hoàng thành chặt như nêm như cối, hai người Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm không thể trốn thoát đi.

Dịch Cẩn Ninh nằm sấp trên một cây đại thụ hơi ngóc đầu lên, muốn nhìn đáng vẻ sốt ruột truy tìm bên dưới lại bị một tay Mạc Liễm Sâm đè lại.

“Đừng ngẩng đầu, nàng mà động dậy là bị phát hiện ngay. Chớ cho rằng thị vệ đều là bất tài, trong đó có hai người không thiếu bản lĩnh.”

Mạc Liễm Sâm hí mắt nhìn thống lĩnh thị vệ Dương Nghị dưới tàng cây. Chỉ thấy người nọ một thân thường phục bào trắng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt cương nghị như được gọt giũa, là một người rất hào sảng. Bên hông giắt một thanh bội kiếm Anh Lạc khảm đá quý, xem ra là một người yêu kiếm.

Gió lạnh lướt qua, Dương Nghị bỗng ngẩng đầu thoáng nhìn lên cây.

Bàn tay đặt lên bảo kiếm bên hông, kiếm rút ra khỏi vỏ, ánh sáng lạnh tới toát ra sự lạnh lẽo.

Xoàn xoạt một tiếng, người đã phi thân lên, nhảy thẳng lên cây.

Dịch Cẩn Ninh vừa nhấc mắt liền đối diện với đôi mắt hơi ngác nhiên kia.

“Là ngài?”

Ngữ điệu người nọ hơi cao, dùng chính là giọng điệu nghị vấn.

Hắn tra kiếm vào vỏ, ánh sáng trắng chợt lóe, Dịch Cẩn Ninh hí mắt.

“Thuộc hạ là Dương Nghị, nương nương không nhớ rõ thuộc hạ sao?”

Dương Nghị đứng trên đỉnh đầu bọn họ, tuy cùng một thân cây nhưng khác nhánh. Có thể là do không thể tiếp nhận được trọng lượng của ba người, thân cây lung lay làm kinh động các thị vệ truy tìm phía dưới.

“Ai?”

Giọng nói run rẩy, trong đêm đen, một tiểu hộ vệ áo giáp trắng thành linh quay đầu lại, đảo qua thân cây.

Bóng cây loang lổ, thấy không rõ trên cây có người hay không, hắn chỉ mơ hồ thấy bóng trắng lấp loé.

Hắn gio kiếm trong tay lên: “Ngươi là người phương nào?”

Dịch Cẩm Ninh đang muốn động đây, Dương Nghị đã đặt một ngón tay lên môi, sụt một tiếng ý bảo họ đừng nhúc nhích.

“Là ta, nơi này cao, ta ngại phiền nên đến nơi có khả năng chạy trốn nhất. Các người đi chỗ khác lục soát đi, ở đây giao cho ta!”

“Vâng!”

Dương Nghị ra lệnh một tiếng, bọn thuộc hạ sàon soát xếp thành hàng, chạy tới một cung điện khác.

“Các người xuống đây đi!”

Mạc Liễm Sâm như có thâm ý liếc Dịch Cẩm Ninh một cái, đây không phải khuôn mặt của Ninh Ninh, hắn Ninh phi kia mới là chủ nhân của khuôn mặt này đi.

Hắn vươn tay ôm eo nàng, khinh thân nhảy lên, xoay vòng bay xuống.

Dương Nghị có chút không vui nhìn chằm chằm bàn tay khoát lên eo Dịch Cẩm Ninh. Hắn rất muốn đi qua phui một cái, kéo Dịch Cẩm Ninh vào trng lòng mình.

Cô gái này đã từng cứu mình từ trong tay hoàng thượng, ảnh là người trọng tình trọng nghĩa, tự nhiên tra lại nàng món nợ ân tình.

Trên bức hoạ kẻ trộm hoàng thượng ra lệnh tróc nã có một nam một nữ, nam rất giống người trước mặt này, nữ thì... Hắn cẩn thận ngắm nghĩ một lát, cảm thấy đáng về hoàn toàn không giống Ninh phi, nhìn ra trẻ hơn rất nhiều.

Hắn không nghĩ đến người phải tróc nã chính là “Ninh phi” trước mặt này, nhưng Mạc Liễm Sâm hắn cũng không thể bắt. Nhìn dáng vẻ Ninh phi như thể hắn chính là người thân vậy. Thảo nào hoàng thượng muốn điều động binh lực phong toả thành lũng bắt, tám phần là Ninh phi nương nương dẫu hoàng thượng tư thông bị phát hiện rồi.

Không đúng, hắn nghe được người trong cung nói là Ninh phi nương nương sát hại tiểu hoàng tử trong bụng Tiêu mỹ nhân. Hoàng thượng đau lòng vì mất con trai mới có thể căm hận Ninh phi nương nương.

Dương Nghị nhẹ giọng thở dài, hậu cung này thật là nguoi lừa ta gạt, dẫu thấy nhưng không thể trách, chính là hoàng thượng thật vất vả mới đoạt được giang sơn, nếu như thật sự không có người thừa kế chả phải rất đáng thương sao?

“Vị tráng sĩ này là...”

Dương Nghị rất lễ phép hỏi một câu.

Mạc Liễm Sâm, ảnh không thể bắt, nhưng nhất định phải hỏi rõ một hai, trả hết nhân tình cho Ninh phi, sau này không thiếu nợ nhau nữa.

“Chàng là... Người yêu của bản cung...”

Nhìn Dương Nghị không thể tin nổi trng to mặt ngó bản thân, Dịch Cẩm Ninh nói thái quá rồi. ảnh#quýĐ?ôn Phi tử hậu cung này tuyệt không dè dặt, còn rộng rãi nói ra đây là người yêu của nàng, nếu lời này bị những người khác nghe thấy, nàng ở hậu cung còn có đường sống sao?

Vốn cho rằng Ninh phi cũng là người phong lưu, là bản thân đã đoán sai sao?

Dịch Cẩm Ninh rất muốn ngay lúc này chộp Ninh phi tới hỏi xem có hải nàng ta phong lưu phóng đãng thành thói rồi.

“Đừng, chúng ta là thật lòng yêu nhau. Hoàng thượng chia rẽ chúng ta...”

Dịch Cẩm Ninh nói lập lờ nước đôi, ôm cánh tay Mạc Liễm Sâm, nghiêm túc đối diện với Dương Nghị. Nàng cũng không tin Dương Nghị sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Có thể thấy Dương Nghị này như muốn buông tha cho họ, chớ không phải là Ninh phi này và thị vệ này thông đồng với nhau đấy chứ? ảnh#Quý*đôn Dịch Cẩm Ninh rất muốn chửi to một trận, dâm phụ Ninh phi này phá hỏng danh tiết của nàng.

Tay Mạc Liễm Sâm vòng chặt eo Dịch Cẩn Ninh, nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Chúng ta đi mau, có người đến!”

“thiếp cũng nghe!”

Dịch Cẩn Ninh nhỏ giọng đáp lại một câu.

Tuy thanh âm rất nhỏ nhưng Dương Nghị vẫn nghe thấy, hần phất tay: “Ninh phi nương nương, ân tình của ngài với tiểu nhân, lần này trả lại cho ngài, lần sau... Tiểu nhân sẽ không mềm lòng nữa!”

Dương Nghị vừa thả bọn họ thoát, một đội thị vệ lập tức đi qua: “Thủ lĩnh, các cung điện bên cạnh đều đã điều tra, không phát hiện nhân vật khả nghi.”

“Đi, chúng ta đi bẩm báo hoàng thượng!”

Khoé mắt hần lướt qua phương hướng hai người vừa rời đi, khoé môi mang theo ý cười bất đắc dĩ. Đi rồi, cũng tốt. Ninh phi, nợ của ta đều trả cho nàng, nhưng nàng nợ ta thì sao?

Dịch Cẩn Ninh và Mạc Liễm Sâm vừa phi thân ra khỏi tường cao thì một bóng dáng màu đen lại xuất hiện trước mặt họ.

“Đã lâu không gặp!”

Dưới tấm lụa đen là vẻ mặt không thấy rõ của Công chúa A Mộc, nhưng đôi mắt cong cong của bà ta lại nói cho Dịch Cẩn Ninh biết, lúc này bà ta đang hưng phấn.

“Công chúa A Mộc, bà muốn như thế nào?”

Đây là một cái bẫy, Công chúa A Mộc chụp họ bước vào.

Bắt đầu từ khi nàng trúng cự giải, không, bắt đầu từ khi Dịch Cẩn An bị đổi, nàng trở thành đối tượng Công chúa A Mộc giám thị, cho tới bây giờ.

Có lẽ độc cự giải trên người nàng chính là Công chúa A Mộc đưa Chương Vũ Thành.

Công chúa A Mộc cười lạnh: lê@Quý+đôn “Người nói cái gì vậy, ta còn muốn hỏi người muốn thế nào kia!”

Bà ta thường thức ngón tay, móng tay màu đen thật xứng với cả người bà ta, hài hoà đến thần kỳ, nhìn không ra chút đột ngột và quý dị chỗ nào cả.

Bà ta duỗi tay ra, móng tay màu đen sáng ngời trước mắt Dịch Cẩn Ninh, Mạc Liễm Sâm giật mình vươn tay ra chặn nhưng đã không còn kịp nữa.

Công chúa A Mộc vừa nói xong lại đột nhiên ra tay, thủ pháp kỳ lạ như vậy, đến vật ống tuya áo bà ta hần cũng chưa đụng tới.

Xoạt...

Mặt nạ da người trên khuôn mặt Dịch Cẩn Ninh bị xé rách, hiển hiện một dung nhan khuynh quốc. Đó là khuôn mặt vốn có của nàng, khuôn mặt của Dịch Cẩn Ninh.

Mạc Liễm Sâm kinh hô một tiếng, thắm nuốt nước miếng. Dù là thời điểm nào Ninh Ninh cũng đều có bản lĩnh néo tim gan hần, cho dù là nháy mắt vừa rồi tức giận xông đến khi nàng bị xé mặt nạ, hần gần như ngừng hít thở.

Nàng nâng tay chạm vào mặt nàng, là mặt nàng. Không, cũng không phải mặt nàng.

Tự nhiên nàng có dự cảm mãnh liệt, mặt nàng và khuôn mặt trên bức họa Công chúa A Mộc cho nàng có vài phần tương tự, nói không chừng còn đẹp hơn người trong tranh vài phần không chừng.

Làm nữ đế có thể có được bí thuật Nam Lăng, nhưng mà... nàng cần tự do, làm hoàng đế còn có cái gì chứ, tự do mới đáng nhắc đến. Nhưng nội tâm nàng lại vô cùng khát vọng khôi phục lại diện mạo như cũ, để A Sâm nhìn thấy bản thân một cách chân thật.

Hai tâm lý mâu thuẫn trong đầu nàng không ngừng đánh nhau, nhưng lý trí vẫn kéo nàng lại. Thuận theo tự nhiên thôi, hết thấy rồi sẽ được phơi bày.

Độc cự giải trên người nàng còn dựa vào bí thuật Nam Lăng để hoá giải kia, nói không chừng dù nàng không muốn làm hoàng đế cũng phải làm. Bàn tay đặt trên chiếc bụng hơi nhô ra, đứa bé đã hơn hai tháng, nàng không thể để đứa bé chết từ trong trứng nước, tuyệt không thể.

“Người nghĩ rõ ràng chưa?”

Công chúa A Mộc như có cảm ứng tâm linh với nàng, bà ta biết suy nghĩ của nàng, thái độ như đang ghiền ngấm chờ nàng trả lời.

Dịch Cẩn Ninh do dự chốc lát, nắm chặt tay Dịch Cẩn Ninh, cuối cùng chậm rãi gật đầu.

“Bà muốn ta làm gì?”

Nàng tin chắc thời cơ chưa tới Công chúa A Mục ắt sẽ không để nàng gặp nạn, lúc này nhất định bà ta đang nghĩ tới cách gì lên vào trong cung.

Để bản thân tiếp tục sắm vai Ninh phi, hoặc giả hoàng hậu, hoặc Tiêu mỹ nhân, cũng giả như cung phi khác?

“Các người đi theo ta!”

Công chúa nhìn chằm chằm Mạc Liễm Sâm thật lâu, cuối cùng quyết định để hắn làm bạn bên người Dịch Cận Ninh, nếu có chuyện chẳng may cũng dễ dàng hỗ trợ.

Dịch Cận Ninh tròn to mắt nhìn bản thân trong gương đồng, đây là...

Hoàng hậu!

“Lâu Tinh?”

Ra vẻ là bà ta chả phải càng dễ bị phát hiện ư?

“Không sai!”

Thủ pháp của Công chúa A Mục rất điêu luyện, vài động tác cũng đã chỉnh sửa lại khuôn mặt Mạc Liễm Sâm, Dịch Cận Ninh vừa nhìn suýt thì bật cười thành tiếng.

“chàng thành thái giám rồi!”

Gã thái giám này nàng từng gặp qua, là đại thái giám bên cạnh hoàng hậu, cũng tiếp xúc nhất với thái giám tổng quản bên cạnh hòng đế, có việc dễ dàng truyền lại tin tức cho nhau.

Dịch Cận Ninh không thể không bội phục tâm tư tinh tế và kỹ thuật dịch dung cao siêu của Công chúa A Mục.

Chỉ có điều mặt nạ da người này có phải dễ bị kéo xuống không? Vừa rồi nàng không hề phòng bị, bị Công chúa A Mục kéo một cái, cả mặt đều tê rần.

Nhìn ra sự nghi hoặc của Dịch Cận Ninh, Công chúa A Mục mỉm cười: “KHông sao, mặt nạ này tất phải trải qua xử lý bởi nước thuốc đặt thù mới có thể xé ra. Vừa rồi trên tay ta có bôi nước thuốc này!”

Bà ta đưa một bình nhỏ cho Dịch Cận Ninh, Dịch Cận Ninh lắc lắc rồi nhét vào trong người.

“Hoàng hậu không được sủng ái, người giả làm bà ta có bảo đảm tới thân phận, thứ hai sẽ không bị Long đế quấy rầy, bớt không ít chuyện phiền toái.

Công chúa A Mục nhìn bụng Dịch Cận Ninh một cái, rồi lại nhìn Mạc Liễm Sâm giả làm thái giám, lộ ra nụ cười vừa lòng.

Nhanh thôi, bà ta sắp thành công rồi. Dịch Cận Ninh nhất định sẽ mang đến hi vọng cho Nam Lăng, người kia sẽ không lừa bà ta!

“Đúng vậy, giả làm hoàng hậu cũng có thể bảo vệ đứa bé trong bụng ta, A Sâm cũng có thể hầu hạ bên người ta, cảm ơn bà, Công chúa A Mục!”

Tuy Dịch Cận Ninh không thích Công chúa A Mục nhưng là bản chất bà ta không xấu, hướng chi năm đó nếu Công chúa A Mục ôm mình chạy trốn, bản thân đã chết từ khi còn nhỏ rồi.

“Chuyện này... Hoàng hậu làm sao bây giờ, còn có gã thái giám kia nữa?”

Dịch Cận Ninh có chút đáng tiếc thay hoàng hậu, dùng thủ đoạn của Công chúa A Mục, hoàng hậu Lâu Tinh đanh đá này hẳn sống không quá đêm nay.

“Chết rồi!”

Công chúa A Mục thốt ra những lời này chứng thực phỏng đoán của dịch Cận Ninh, vừa rồi trên đường hồi cung hoàng hậu Lâu Tinh và thái giám vô tội kia bị mấy gã hắc y nhân vận gậy cổ, ném vào trong một cái giếng cạn.

“Ninh Ninh, yên tâm, có ta ở đây!”

Mạc Liễm Sâm ôm Dịch cận Ninh không ngừng run rẩy trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm bậc cửa không cao không thấp.

Sự tình Tây Việt dường như lại trở lại điểm xuất phát.

Hắn không ngờ Mạc Dật Hiền lại có thể thừa dịp chen chân vào, chiếm lấy ngôi vị hoàng đế. Càng làm hắn không thể tưởng tượng được là Mạc Dật Hiền là con riêng của tiên đế.

Lúc này Mạc Dật Hiền đang lười nhác nằm trên giường, một tên tiểu thái giám bên cạnh hắn cầm tấu chương trong tay, nhẹ giọng đọc nội dung tấu chương.

Như nghe được tin gì không tốt, hần nhưn mảy: “Hả? Phương Nam lại có thủy tai? Không phải đã được A Sâm xử lý tốt rồi à?”

Hần cẩn thận cân nhắc, cảm thấy rất có khả năng Mạc Liễm Sâm nuốt bực giúp nạn thiên tai. Cái gì mà đề đập thân thiện hữu hảo, toàn là gạt người.

Được dân chúng ủng hộ nhiệt tình? Dựa vào đâu cơ chứ?

Hần vung bàn tay to lên, tấu chương trong tay thái giám bị văng ra xa.

“Khá lắm Mạc Liễm Sâm, căn bản là không xử lý lũ lụt ôn hoà!”

Trong tấm điện hoàng hậu ở hoàng cung Nam Lăng, Mạc Liễm Sâm đag ôm Dịch Cẩn Ninh đi vào giấc ngủ, bỗng nhiên hắt hơi một cái: “Hắt xì!”

Dịch Cẩn Ninh kéo cao chăn, phủ lên hai người: “Trời giá rét, ngủ đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 10: Hoàng hậu đắc sủng

Mấy ngày nay Dịch Cẩn Ninh nôn oẹ lợi hại, đến Long đế không thèm đoái hoài gì cũng đích thân đến thăm nàng. Mạc Liễm Sâm hầu hạ một bên mà ánh mắt nhìn chằm chằm vào bàn tay không an phận của Long đế.

Dịch Cẩn Ninh liếc hần một cái, đúng là hũ dấm chua. *lê#Quý+đôn* Chẳng phải chỉ sờ trán thôi sao, có gì to tát?

Long đế nhìn hoàng hậu mà thái giám mất đi mảy lại thì trong lòng cảm tức lắm. Nhiều ngày nay ông ta vốn đã bận bịu nhiều chuyện, không phải dân chúng Vận Thành không chịu nộp lương thực thì là cường đạo An Thành chiếm bến tàu hải vực Thường Chiêm.

Vì mấy việc vất vả này mà nhiều ngày nay chưa chợp mắt được tí nào, nghe nói hoàng hậu ốm bệnh nhiều ngày, vì nhớ tình vợ chồng đến thăm bà, không ngờ hoàng hậu chẳng những dám không nhìn ông ta cái nào mà còn luôn mất đưa mảy lại với gã thái giám, ông ta há có thể không tức giận?

“Hoàng hậu!”

Long đế khàn giọng, trợn mắt chờ Dịch Cẩn Ninh trả lời.

“Lời trăm nói nàng có đang nghe không?”

Ông ta rất cảm tức, Lâu Tĩnh là người yêu thanh mai trúc mã của ông ta, sau khi lớn lên thì thuận lý thành chương thành thân. *lê:Q'ủy||Đôn* Sau này ông ta khỏi sự phản triều đình, giết hoàng thân, bà cũng một bước không rời im lặng ủng hộ, không rời không bỏ. Ông ta vì nhớ kĩ tình cũ mới đưa bà lên làm hoàng hậu.

Không ngờ một người thô tục như bà ta không hiểu được quy củ trong cung thì cũng thôi đi, lại còn giống y như người đàn bà chanh chua khoa tay múa chân với đám cung phi của ông ta, điều cảm tức nhất là bà ta còn giết vài hậu phi đag mang thai của ông ta.

Con người đồ kị trở nên thật đáng sợ, sau này ông ta cũng bắt đầu đi đành phải tha hiệp, nhưng nhường nhịn chỉ đến lần này thôi, đủ loại hành vi của hoàng hậu đã chạm đến giới hạn của ông ta. Đã nhiều lần muốn giết bà ta nhưng vì nhớ đến đoạn tình cũ thườ thiếu thời lại đành buông tha.

Bây giờ ngẫm lại ông ta đã lạnh nhạt bà ta gần ba năm rồi!

“Hả? Hoàng thượng gọi thiếp thân?”

Dịch Cẩn Ninh giật mình cứ như thể bỗng dưng nghe thấy lời hoàng thượng nói vậy. Một ngày nay dạ dày nàng khó chịu muốn chết, mặt đấng cũng muốn nôn ra luôn lại không dám tìm thái y cũng chẳng dám tùy tiện dùng thuốc dưỡng thai, tai mắt trong cung nhiều lắm.

Như nàng biết hoàng thượng không sủng hạnh hoàng hậu đã ba năm, nếu đột nhiên nàng bị phát hiện mang thai vậy chẳng phải bị nâng đi chìm lòng heo sao? *lê#Quý+đôn* Không, hần là phá thai trước cái đã rồi biếm vào lãnh cung.

Long đế không vui lại trợn mắt nhìn nàng, hoàng hậu này bảo ông ta phải nói gì mới tốt đây! Long đế khề khàng ôm nàng vào lòng, vừa bắt đầu đi vừa thương yêu nói: “Nàng ấy, là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, cần phải để ý tác phong, sau này... Đừng tùy tiện giết con trẫm nữa. Trăm già rồi, nếu sau này không có con cái kế thừa ngôi vị hoàng đế thì trẫm đoạt được thiên hạ này còn có tác dụng gì nữa?”

Ông ta đang tang rai bày nỗi lòng với nàng ư? Thanh âm Long đế bỗng như già nua hơn rất nhiều, chớ không phải gần đây làm lưng vất vả, lực bất tòng tâm đấy chứ? Nghe nói công phu trên giường của Mật phi mới tới tốt lắm, hoàng thượng cũng đã lớn tuổi như vậy, ngẫu nhiên thất bại chuyện này cũng là

bình thường.

Dịch Cẩm Ninh hơi mất tự nhiên trốn tránh cánh tay của ông ta. Tay ông ta thật ấm áp nhưng khiến nàng lạnh cả người. Không phải lão già này muốn nói lại tình xưa với hoàng hậu đấy chứ?

Chả hiểu ra làm sao cả!

Long đế thông thả dậm bước rồi đi, hể hể sao bóng lưng hơi còng làm lòng người chua xót. Ông ta ban cho một đồng thứ tốt làm Dịch Cẩm Ninh hoảng đến hoa cả mắt.

Chẳng lẽ nàng đắc sủng rồi?

Hay là mặt trời mọc từ đằng Tây?

Mạc Liễm Sâm đóng gói toàn bộ vật báu, đưa hết cho huynh đệ Sát Minh.

“Hi hi, Ninh Ninh, thực ra cuộc sống như bây giờ cũng tốt lắm, đứng đầu hậu cung lại còn có chỗ ăn chỗ ở, có người chuyên môn hầu hạ, nhỉ!”

Lời bông đùa này làm Dịch Cẩm Ninh rợn cả tóc gáy. Chẳng đã thích như thế thì sao phải cắn răng nghiêng lợi mà nói chứ? Chứ nhĩ còn cố tình nhấn mạnh, sợ nàng không nghe thấy chắc?

Quả nhiên không ngoài phỏng đoán của bọn họ, lần này hoàng thượng đưa đến một đồng đồ, thế là tin tức hoàng hậu đắc sủng lần nữa liền truyền khắp hoàng cung.

Dịch Cẩm Ninh níu chặt tay Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, thiếp xong rồi, Long đế lừa thiếp!”

Còn tưởng tự dung Long đế nghĩ thông, bắt đầu coi trọng nguyên phối chính thê, ai dè ông ta muốn bức nàng lên con đường chết!

Mỗi ngày ông ta chỉ đến điện Phượng Nghi ngờ ngời một lát rồi về tắm điện bản thân nhưng trong mắt người ngoài lại là hoàng hậu đang được thâm sủng.

Một ngày nọ, cơm trưa vừa qua chưa được bao lâu thì sủng phi Mật phi của Long đế trang điểm xinh đẹp đến thỉnh an nàng.

Dịch Cẩm Ninh thờ ơ lướt qua, khuôn mặt trái xoan, mẩy như lá liễu, khuôn miệng anh đào, xứng với chiếc lược bó khắc hoa văn trăm bướm vờn hoa trên mái đầu nàng ta, trên cổ tay là vòng tay tơ tằm được bện xoắn lại, một thân cung trang màu đỏ tía làm nổi bật nàng ta chói lọi, thiên kiều bá mị.

Mật phi vờn hoa vén liễu dậm bước đến, nhẹ giọng chân thành: “Tỷ tỷ, Mật Nhi thỉnh an tỷ tỷ!”

Mỹ nhân quý xuống, Dịch Cẩm Ninh chỉ nghe một hương thơm lạ lung bay vào mũi, sau đó đầu óc nặng nề, choáng váng. Trên người cô gái nhỏ này bôi thứ gì mà nàng ngửi vào lại thấy không thoải mái?

Nàng hoảng sợ, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng Mạc Liễm Sâm.

Mạc Liễm Sâm thấy vẻ mặt nàng không bình thường, bước chân lung tung, trong mắt lúc nhìn về phía hấn cũng đảo quanh mắt trật tự, như thể dấu hiệu ngất xỉu. Hấn cuống quýt bước đến đỡ nàng: “Nương nương, ngài sao vậy?”

“Đầu thiếp choáng váng, trên người Mật phi có xạ hương!” Dịch Cẩm Ninh ghé vào tai Mạc Liễm Sâm thì thào.

Khi nghe thấy hai chữ xạ hương hấn còn chưa rõ là xảy ra chuyện gì thì đã thấy Dịch Cẩm Ninh đỡ bụng, hấn lập tức hồi hồn, lạnh lùng trừng Mật phi.

Hình như Mật phi cũng không rõ hoàng hậu nương nương xảy ra chuyện gì, bị gã thái giám trừng thì lui về sau một bước, suýt ngã ngồi.

“Tỷ tỷ, tỷ sao vậy?”

Nàng ta kích động muốn tiến lên dìu Dịch Cẩm Ninh lại bị Mạc Liễm Sâm đẩy ra.

“Tiểu Hầu Tử, không được vô lễ với Mật phi muội muội!”

Dịch Cẩm Ninh quát to một tiếng, bàn tay to của Mạc Liễm Sâm đang định cho nàng ta một cái tát lập tức rút trở lại.

“Còn không mau cút, cút cho bản cung!”

Đầu Dịch Cẩm Ninh toát mồ hôi hột, Mật phi lại nắn ná một chốc, nàng không cho phép Mật phi bại lộ chuyện nàng mang thai. Nàng đành ra hạ sách này, Long đế bên kia nàng không muốn cũng vô lực giải thích.

Long đế chưa kịp tìm thái y cho nàng thì xạ hương trên người Mật phi đã vạch trần tin tức nàng có thai.

Mật phi không đi mà ở ngoài cửa chờ tin tức. Nàng ta sai người đi gọi thái y có danh vọng nhất trong cung, mong rằng sẽ chẩn bệnh tốt cho hoàng hậu

nương nương.

Hôm qua tự dung hoàng thượng bảo nàng ta đối xử với hoàng hậu tốt một chút, đừng dùng những thủ đoạn hạ lưu đối phó với nữ nhân của ông ta, nàng ta sợ tới mức cho rằng hoàng đế đã biết chuyện lần trước nàng ta trừng phạt một tiểu cung nữ được hoàng đế sủng hạnh. Ai dè tự nhiên hoàng thượng nói hoàng hậu đứng đầu lục cung, là nguyên phối của ông ta, thế này nàng ta mới yên lòng quyết định nịnh bợ vị hoàng hậu nương nương này. Chẳng ngờ vừa tới thì xảy ra chuyện, nếu hoàng thượng hiểu lầm nàng ta ra tay làm hại, vậy thì nàng ta có một trăm cái miệng cũng không giải thích được.

Thái y vội vàng chạy tới, trên lưng công một cái hòm thuốc vừa đầy vừa nặng.

“Tỷ tỷ, tỷ sao rồi?”

Mật phi đưa thái y vào, phát tay cho lão thái y khám chữa bệnh cho Dịch Cận Ninh, tự mình thì lui ra một bên thật xa không dám tới gần.

Lúc này Dịch Cận Ninh đang ru rú trong lòng Mạc Liễm Sâm, sắc mặt nàng vốn tốt hơn chút nhưng vì Mật phi xuất hiện lần nữa mà trở nên trắng bệch. Mật phi đáng chết, cố ý đến chọc giận nàng!

Nàng khề cán môi, muốn đuổi Mật phi ra ngoài nhưng vì toàn thân mềm nhũn nên lại ngã xuống khuỷu tay Mạc Liễm Sâm. Thái y nom nớp lo sợ đứng một bên, ông ta chỉ liếc hoàng hậu một cái đã biết hoàng hậu xảy ra chuyện gì.

“Mật phi nương nương, xin ngài ra ngoài trước, lão thần bắt mạch cho hoàng hậu!”

Xuất phát từ lương tâm thái y vẫn mời Mật phi ra ngoài, ông ta muốn nói chuyện riêng với hoàng hậu nương nương. Chuyện này tám phần là đám nương nương trong cung diễn trò người lừa ta gạt, hoàng hậu có thai, xạ hương trên người Mật phi có thể gây ra ảnh hưởng với nàng.

“Chuyện này...”

Mật phi chần chừ, nàng ta không hiểu quy củ chẩn bệnh, cho rằng thái y là vi khám chữa bệnh cho hoàng hậu nên dọm bước ra đậu sảnh trước, giao lại nơi này cho thái y.

Dịch Cận Ninh phát tay, cho đám cung nhân lui hết. Trong tầm điện chỉ còn lại nàng và thái y, còn có Mạc Liễm Sâm.

Thái y giương mắt liếc thái giám cạnh hoàng hậu một cái, ý muốn hấn cũng ra ngoài lại bị một câu của Dịch Cận Ninh đè xuống: “Hắn là tâm phúc của bản cung!”

Lúc bấy giờ thái y mới giãn khuôn mặt già nua căng thẳng ra hỏi: “Hoàng hậu, lão thần tin chắc ngài biết bản thân có thai!”

“Biết thì sao mà không biết thì thế nào?” Dịch Cận Ninh đứng dậy, Mạc Liễm Sâm muốn điu nàng lại bị nàng từ chối.

Lão thái y đảo mắt, có phần bội phục ngó Dịch Cận Ninh.

Nàng dăm dăm nhìn thái y, tiếp tục nói khề khàng: “Thái y cũng biết vì sao đến hay hoàng thượng vẫn chưa có con nối dòng chứ? Đó là bởi con nối dòng của hoàng thượng đều bị người ám hại, thế nên bản cung mới uốn giấu giếm sự thật bản thân mang thai, vì hoàng thượng vì Nam Lăng lưu lại một huyết mạch.”

Đôi mắt nàng sâu thẳm tựa giếng cổ không thấy đáy.

Thái y bị lời của nàng kinh động, ai nói hoàng hậu nương nương là đã phụ nông thôn, ai nói hoàng hậu nương nương là đồ phụ chi biết la khóc om sòm? Nàng thâm minh đại nghĩa, hiểu đại thế biết đúng mực, giấu giếm tài năng, hết thầy đều chỉ vì có thể lưu lại huyết mạch cho giang sơn Nam Lăng. Nàng mới thực sự là mẫu nghi thiên hạ, đây mới là hoàng hậu của họ!

“Theo ý người thì Mật phi cũng biết chuyện bản cung mang thai?”

Dịch Cận Ninh xoay người lại, Mạc Liễm Sâm cẩn thận đỡ nàng, bụng hơn ba tháng nhất định phải hầu hạ cẩn thận mới đúng.

“Không biết!”

Thái y nói vô cùng khẳng định, cẩn thận ngẫm nghĩ một chút cảm thấy rất có khả năng xạ hương trên người Mật phi là bị tính kế.

“Vậy là ai?” Dịch Cận Ninh trầm ngâm.

“Tìm Mật phi đến hỏi chẳng phải sẽ biết ư!” Một câu của Mạc Liễm Sâm bùng tỉnh người trong mộng.

Lão thái y như có thâm ý nhìn Mạc Liễm Sâm, dáng vẻ thái giám này mi thanh mục tú, chỉ là giọng nói hơi... Hơi giống thanh âm nam nhân bình thường phát ra. Nhìn điệu bộ thân mật giữa hắn và hoàng hậu nói không chừng có tư tình với hoàng hậu. Ặc! Quý? Đôn Nghe nói đã lâu hoàng thượng không sủng hạnh hoàng hậu, nếu làm không tốt thì đứa bé trong bụng hoàng hậu chính là của hắn.

Ông ta nghĩ rồi lại nghĩ, âm thầm ghi nhớ trong lòng, lại lén lút để ý về mặt hoàng hậu khi nhìn gã thái giám kia nhưng không nhìn ra chỗ nào không bình thường.

“Được!” Dịch Cận Ninh vỗ tay hân, nói với người ngoài cửa: “Gọi Mật phi tiến vào, bản cung có chuyện hỏi nàng!”

Mật phi bị mời vào, cười ngọt ngào: “Thân thể hoàng hậu tỷ tỷ đã khá hơn chút nào chưa?”

Dịch Cận Ninh xụ mặt không đáp mà chỉ liếc thái y một cái, thái y hiểu ý bước lên phía trước chỉ vào túi hương giấu thêm hoa văn song hỉ giắt bên hông Mật phi.

“Mật phi nương nương, có thể cho phép lão thần tìm hiểu túi hương bên hông ngài không?” l@Quý!Đ^ôn Lão lật đặt khom lưng nói.

Mật phi chẳng hiểu đầu cua tai nheo, túi hương trên hông nàng ta thì có gì đẹp mắt chứ, nàng ta thuận tay lấy xuống, toan đưa thái y lại rút tay về dặn dò: “Cẩn thận đừng làm hỏng, đây là mẫu thân làm cho ta!”

“Mật phi cũng biết trong túi hương này của người không nên bỏ vài thứ không nên chứ hả?”

Dịch Cận Ninh nâng chung trà hóp một ngụm, rồi nhẹ nhàng vuốt bộ móng giả trên đầu ngón tay, ánh mắt sắc bén như găm vào người đào qua làm Mật phi sợ hãi, vội vàng cúi đầu, khi ngẩng lên chỉ thấy thần sắc Dịch Cận Ninh như thường.

Nàng ta hít sâu một hơi, thầm mắng bản thân ngu ngốc, thế thì có gì mà sợ. Hoàng hậu cướp đầu ra uy nghiêm chứ? Khắp hậu cung này đều truyền miệng nhau hoàng hậu chỉ là bao cò, chỉ biết khóc lóc ầm ĩ. Nhiều lần hoàng thượng muốn phế nhưng vì người nhà làm chỗ dựa sau lưng hoàng hậu và nỗi thương hại của hoàng thượng nên mới từ bỏ.

“Thiếp thân không biết!” Mật phi thấp giọng nói, dè dặt cẩn trọng: “Túi hương này có gì bất thường sao?”

Túi hương này giắt bên hông nàng ta đã mấy tháng nhưng không phát hiện có gì khả nghi, chẳng lẽ là để lâu nên biến chất rồi?

Nàng ta nghi hoặc tiếp nhận túi hương từ tay thái y sau đó cẩn thận hít hà, rồi mở miệng cười xán lạn như hoa xuân.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, không sao mà, hương này rất dễ chịu!”

Dịch Cận Ninh nhăn mày, Mật phi này tâm cơ đơn thuần, vốn không giống nha đầu sẽ giờ trò mưu ma chước quỷ. l@::Quý!Đ^ôn Nhất định có người tính kế nàng ta, có lẽ người sau lưng này hại người khác trong bóng tối không chừng.

Chỉ có điều...

“Mật phi nương nương, thứ cho lão thần nói thẳng, túi hương mà nương nương đeo bên người có xạ hương, nữ nhân đeo trên người mấy tháng sẽ bị cả đời vô sinh.”

Lão thái y nói ra suy nghĩ trong lòng Dịch Cận Ninh. Kịp trước các nữ nhân hậu viện Chương Dẫn Giác cũng tranh giành tình nhân, sớm sinh trường tử kế thừa thế tử vị, cách hại người nhiều vô số kể, phá thai đẻ non không thiếu, trong đó còn có xạ hương gói đầu gây ra một lần. Bảo sao Chương Dẫn Giác có một đồng nữ nhân nhưng cuối cùng chẳng một ai sinh hạ một trai nửa gái cho hắn!

“Cái gì, người nói cái gì?” Nàng ta muốn xác nhận thái y nói không phải sự thật.

Thái y vẫn cho nàng ta một đáp án như cũ: “Là sự thật, thiên chân vạn xác. Trong túi hương của nương nương chứa ít xạ hương, một khi đeo lâu thì thân mình sẽ chịu ảnh hưởng. Nhìn thân mình nương nương hẳn là đã đeo lâu rồi. Mời nương nương vươn tay ra để lão thần cẩn thận bắt mạch cho ngài.”

Tay lão thái y còn chưa vươn tay, tay Mật phi đã rút vảo trong tay áo theo phản xạ.

Nàng ta ngã ngồi trên ghế, dường như nghĩ tới gì đó, trong miệng thì thảo luận bầm: “Không thể nào, sao nàng có thể hại ta?”

“Muội muội, vẫn là xem thử đi!”

Sắc mặt Dịch Cận Ninh vẫn hơi tái, thái y mở túi hương ra, bốc hương hiệu bên trong, cẩn thận ngửi, không khẳng định lắm nói với Mật phi: “Dám hỏi nương nương, bao lâu thì ngài đổi hương liệu này một lần?”

Hương liệu bên trong tươi mát, hình như mới đổi không lâu, hẳn là thường xuyên thay. Ông ta bọc lại hương liệu đưa thị nữ mang xuống, nghiêm cẩn nhìn thẳng mặt Mật phi.

“Xin nương nương trả lời lão thần, lão thần mới có thể phân rõ!”

Thật là lão già cố chấp! Mạc Liễm Sâm nhìn đáng vẻ ngang bướng của lão thái y, lén lút kéo tay Dịch Cận Ninh, thấy ông ta xoay người thì lập tức buông ra.

Mật phi ngây người một lúc cuối cùng cũng tỉnh táo lại, nàng lập tức ý thức được một điểm, sao tự dưng thái y hỏi đến túi hương bên hông nàng?

Chẳng lẽ hoàng hậu có thai?

Ánh mắt nàng ta bắt gặp liếc về bụng Dịch Cẩn Ninh dưới cung trang rộng rãi, Mạc Liễm Sâm xê dịch đến cạnh Dịch Cẩn Ninh chần tằm mắt Mật phi.

Mật phi thấy thái giám bên người hoàng hậu như vậy thì càng chắc chắn suy đoán trong lòng.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, sao hả, mang cốt nhục của hoàng thượng cũng sợ người biết ư?”

Thai nhi trong bụng hoàng hậu nhất định không phải củ hoàng thượng, mỗi người trong cung đều biết hoàng hậu thất sủng lâu năm. Dẫu hai ngày trước hoàng thượng có tới thì cũng không thể lập tức mang thai được.

Trong mắt Dịch Cẩn Ninh chợt lóe ánh sáng lạnh: “Lời này của người là có ý gì?”

“Muội muội không có ý gì khác, muội muội chỉ là tưởng rằng...”

Lời Mật phi bị tắc nghẹn trong cổ họng, Dịch Cẩn Ninh lạnh lùng ngó nàng ta: “Đừng tưởng bản cung không rõ chút tâm tư nhỏ nhỏ này của người, nói thật cho người biết, đứa bé trong bụng bản cung chính là của hoàng thượng. Hôm đó hoàng thượng uống sau, đến điện Phượng Nghi...”

Câu tiếp Dịch Cẩn Ninh không nói thêm gì nữa, nói đến đây Mật phi ắt đã hiểu.

Mật phi không hiểu, nàng ta giả vờ không hiểu!

Hoàng thượng có sủng hạnh hoàng hậu hay không đều có hồ sơ ghi lại, nhưng nàng ta lại không nghe nói hoàng thượng và hoàng hậu có say rượu mây mưa. Có lẽ hoàng thượng cũng không gặp, hoặc giả hoàng hậu vốn đang gạt người, lấy đầu ra say rượu mất lý trí chứ?

Hoàng thượng là một con mãnh thú, nếu thật sự say rượu mất lý trí một mình hoàng hậu há có thể chống đỡ được, rõ ràng hoàng hậu đang nói láo.

Nàng ta chắc chắn hoàng hậu đang ngoại tình, trong lòng không khỏi mừng rỡ. Đợi nàng ta nắm chắc việc này với hoàng thượng, vị trí hoàng hậu này liền đổi người rồi. Hoàng thượng đã đồng ý với nàng ta, muốn lập nàng ta làm hậu, chỉ còn chương ngại vật Lâu Tĩnh chưa bị đẩy ngã này thôi. Xem ra hay rồi, tội danh ngoại tình, hoàng thượng dù muốn giữ lại hoàng hậu cũng không được.

Chỉ là xạ hương này... Sắc mặt Mật phi tối sầm lại, Lương tài nhân đáng chết, còn nói cái gì mà cho tỷ muội tốt, may mà hôm nay nàng ta đến thỉnh an hoàng hậu, bằng không sau này bản thân không sinh con được thật còn không biết nguyên nhân ở đâu!

Hay cho tỷ muội tốt thật lòng dối đãi, Lương tài nhân đã bắt nhân trước thì đừng trách nàng ta bắt nghĩa.

Trong mắt nàng ta nổi lên một tầng sương mù, nước mắt doanh tròng, lại là một cao thủ diễn trò.

Mạc Liễm Sâm ở một bên nhìn Mật phi diễn hí khúc, hẳn thật muốn nhìn xem khi Ninh Ninh đối phó hậu cung sẽ như thế nào.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, tỷ phải phân xử cho thiếp thân!” Mật phi thút tha thút thít: “Là Lương tài nhân nàng ta... nàng ta đưa xạ hương cho Mật Nhi, Mật Nhi không hề biết hoàng hậu mang thai long chủng nên mới đến kinh hạch tỷ tỷ, thật là có lỗi. Mật Nhi nên phạt!”

Mật Nhi quý gối trước mặt Dịch Cẩn Ninh, thành kính nhận sai, cũng chỉ ra người hại long chủng của hoàng hậu nương nương chính là Lương tài nhân. Để hoàng hậu và Lương tài nhân cấu véo lẫn nhau, nàng ta ngồi đó ngư ông đắc lợi là được rồi.

Dịch Cẩn Ninh nheo mắt, vẫy tay cho thái y lui xuống. Tranh đấu của nữ nhân trong hậu cung này, ngoại nhân không thích hợp ở đây.

“Sao?” Nàng thật muốn biết Mật phi sẽ nói ra nguyên do vì sao như thế nào.

Lương tài nhân tiến cung cùng lúc với Mật phi, cùng được sủng ái như Mật phi. Kỳ thực được sủng hay không vốn không do các nàng ta định đoạt, đó là do nhu cầu của con sói già Long đế một đêm thì tằm vài người cho phép mà thôi. Hiện nay Mật phi cũng biết được sự kỳ quái này của hoàng thượng, cũng may mà bản lĩnh thân thể nàng ta tốt, lại có phẩm đường chuyên môn bổ dưỡng, thế này mới có thể kiên trì lâu như vậy.

“Là Lương tài nhân hạ thuốc người ư?”

Nàng dùng chính là câu hỏi, dường như không tin tưởng lời Mật phi lắm.

“Đúng, tỷ tỷ, hoàng thượng sủng ái thiếp thân, Lương tài nhân... Nàng ghen tị!”

Mật phi thấy Dịch Cẩn Ninh không tin bèn bồi thêm một câu.

“Sao nàng ta lại ghen tị với người, ghen tị công phu trên giường của người tốt hơn nàng ta hay là sao?” Dịch Cẩn Ninh một câu thấy máu, đâm trúng chỗ đau của Mật phi.

Công phu trên giường là bí thuật nàng ta học được trước khi vào cung, người nhà trăm phương nghìn kế cho nàng ta, lại còn không ngừng uống thuốc dùng được vì để một ngày nào đó nàng ta có thể vào cung tụy giá, ở cạnh đế vương lâu dài, ngày nào đó sinh ra hoàng nhi liền có thể mẫu nghi thiên hạ, đồng thời cũng mang đến càng nhiều lợi ích cho gia tộc.

Nàng ta hơi cần môi, lửa cháy đỏ mắt. Đúng thì sao, không đúng thì sao? Lương tài nhân dựa vào cái gì, tài nghệ bản thân không bằng người liền tính kế

nàng ta, còn nói cái gì mà tr muối tốt chứ, uống nàng ta cho rằng ở trong cung tìm tỹ muối làm bạn để dựa dẫm, cuối cùng là kết cục bị lợi dụng.

Dịch Cận Ninh nhẹ giọng cười: “Đáng đời người!”

Nàng dám nói ra những lời này là bởi bản thân hoàng hậu sẽ nói những loại lời này. Chẳng qua nàng sắm vai hoàng hậu sao cho tuyệt sắc mà thôi, Công chúa A Mộc để nàng làm vậy nhất định là đã có mưu đồ ổn thỏa rồi.

“Muốn người lừa ta gạt sinh tồn trong cung thì không được tin tưởng bất cứ kẻ nào, kể cả hoàng thượng!”

Dịch Cận Ninh để lại những lời này rồi rời khỏi điện Phụng Nghi, nơi này còn lưu lại mùi xạ hương, nàng sai người dọn dẹp một lần rồi mới trở về.

Mật phi bị vút trong này, thật có cảm giác bị cô lập. Đúng vậy, trong hoàng cung không nên tin bất cứ kẻ nào, bao gồm cả hoàng thượng.

Mạc Liễm Sâm liếc Mật phi đang quỳ trên đất một cái rồi đi theo ra ngoài, một mình Ninh Ninh đến chỗ Lương tài nhân, hẩn lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11: Gặp lại cố nhân

Dịch Cận Ninh đi dạo trong hậu viện, cảm thấy chuyện này rất là kỳ lạ, sao hôm nay khi Mật phi đến điện Phụng Nghi của nàng thì Lương tài nhân mới đòi hương liệu chứ?

Nàng đi vài bước, rốt cuộc không yên tâm muốn đi xem xét cho rõ ràng.

Một bàn tay giữ lại nàng từ phía sau, thanh âm dịu dàng của Mạc Liễm Sâm truyền đến, hẩn nhìn bụng đã hơi gò lên của Dịch Cận Ninh: lē\$Quý||đôn “Cẩn thận chút!”

Hẩn sợ Lương tài nhân sẽ có chuẩn bị trước, hại đứa bé trong bụng Ninh Ninh.

Dịch Cận Ninh giúp hẩn giãn hàng mi nhú chặt trên trán ra: “A Sâm, đừng lo lắng, thiếp sẽ cẩn thận!”

Xuyên qua mấy con đường mòn là đến trước điện Thực Đức của Lương tài nhân, cung nữ canh gác ngoài cửa thấy hoàng hậu đến liền muốn vào bẩm báo lại bị Mạc Liễm Sâm ngăn lại.

“Lui ra đi, tự hoàng hậu nương nương đi vào là được rồi, không cần quấy nhiễu Lương tài nhân.”

“Vâng, Hách công công!”

Cung nữ này lên tiếng trả lời rồi lui ra, Dịch Cận Ninh bên cạnh cười một tiếng. Hách công công là người trong cung lâu năm, lại là thái giám quản lý, đại đa số tiểu cung nữ đều nhận ra hẩn.

“Nàng cười gì?”

Mạc Liễm Sâm khó hiểu, cầm tay nàng muốn hỏi han thì thấy một đội cung nữ bưng khay nối đuôi nhau qua, hẩn đành vội vã thu tay lại.

Hẩn ra sức lờm Dịch Cận Ninh một cái rồi cúi đầu, thối lui qua một bên chờ các cung nữ đi qua. lē@Qý+đô^n Chỉ thấy các cung nữ đều quỳ xuống tránh ra để Dịch Cận Ninh qua trước.

Chàng giả giọng the thé của thái giám giống thật ấy, Dịch Cận Ninh nhếch miệng cười một cái, mặc kệ ánh mắt như sói của hẩn, mang theo hẩn vào nội điện của Lương tài nhân.

Lương tài nhân không then được thánh sủng, phong quang vô hạn.

Dịch Cận Ninh vuốt ve đồ ngọc trên giá, từng món từng đồ vật đều không phải vật tầm thường. Nàng lại nhìn mấy bức tranh chữ treo trên tường, đều có xuất xứ từ tay danh gia. Còn có rèm cửa ngọc mã não xuyên trần châu cùng bình phong vẽ cảnh non nước giá trị xa xỉ, đâu đâu cũng tràn quý vô cùng. Xem ra Long đế thực sự rất sủng hạnh nàng ta, bảo sao giữa Mật phi và nàng ta lại có mùi thuốc súng nồng nặc như vậy.

Rèm châu đông đưa, tai Dịch Cận Ninh động đập mấy cái, nàng tiếp tục thưởng thức tranh chữ danh gia trên tường.

Đến rồi! Khoé miệng nàng hơi cong lên, chờ người đã lâu.

“Hoàng hậu?”

Lương tài nhân như không chắc chắn lắm nữa từ một thân cung trang đỏ thắm, đầu đội mũ phượng cao quý trước mắt có phải là hoàng hậu người người khinh thường đó không. Nghe nói gần đây hoàng hậu lại được thánh sủng, chẳng lẽ đến đây điều vô dương oai?

Dịch Cẩm Ninh không xoay người lại mà chỉ khẽ ờ một tiếng, rồi không nói gì nữa.

“Nương nương...”

Mạc Liễm Sâm nhìn Lương tài nhân kia, khẽ khàng kéo ống tay áo Dịch Cẩm Ninh. Người kia là...

Người đang xem tranh chữ vẫn không nhúc nhích.

Lương tài nhân không biết bản thân làm gì sai, có chút vô thố nhìn công công cạnh Dịch Cẩm Ninh.

Hoàng hậu đang thị uy với nàng hay là làm sao đây? Tốt xấu cũng nói với nàng một tiếng chứ! Nàng vừa vào cung không lâu, luôn không qua thỉnh an hoàng hậu nương nương, bây giờ tự dưng hoàng hậu đến thăm, đây là muốn tới trách tội nàng không hiểu quy củ sao?

“Thiếp thân tham kiến hoàng hậu nương nương!” Lương tài nhân quỳ gối hành lễ với Dịch Cẩm Ninh.

Giọng nói này?

Dịch Cẩm Dung?!

Dịch Cẩm Ninh xoay phắt người lại, trách cứ nhìn Mạc Liễm Sâm, sao cái người này không nói một tiếng há?

Mạc Liễm Sâm rất là vô tội, hắn có kéo ống tay áo nàng mà, chỉ là nàng diễn quá mức nhập thần thôi, bỏ qua sự tồn tại của hắn.

“Là người!”

Dịch Cẩm Ninh buột miệng, quên mất bản thân đã thành đấng bề trên của người khác, làm Lương tài nhân, không, hắn là Dịch Cẩm Dung ừ ừ cạc cạc nhìn hoàng hậu dăm dăm.

Bị Dịch Cẩm Dung nhìn như vậy nàng mới nhớ ra lúc này bản thân là hoàng hậu Nam Lăng, sao có thể biết Dịch Cẩm Dung được? Nàng vội ho hai tiếng che giấu kinh ngạc vừa rồi.

“Khụ khụ, người là Lương tài nhân ư? Quả nhiên là đáng vẻ mê hoặc, bảo sao linh hồn nhỏ bé của hoàng thượng cũng bị người câu mất.”

Dịch Cẩm Ninh sắm vai Lâu Tĩnh đến xuất thần nhập hoá, đến Mạc Liễm Sâm cũng thầm giật mình. Ninh Ninh rõ là... nhập vai quá rồi. Kiểu hoàng hậu chanh chua kia, đáng vẻ đồ phụ ghen ghét kia, không chỗ nào là không phù hợp với tiêu chuẩn Lâu Tĩnh trước kia.

Lương tài nhân bị nhìn chằm chằm thì nóng hết cả mặt, nét mặt ăn thịt người của hoàng hậu cứ như thể nàng cướp thứ gì quý báu nhất của hoàng hậu vậy. Nàng len lén liếc bụng Dịch Cẩm Ninh một cái, quả nhiên bên trong có gì đó.

Động tác lơ đãng nhỏ này đã bán đứng nàng ta, Mạc Liễm Sâm ở cạnh thấy rõ mồn một, quả nhiên Lương tài nhân biết hoàng hậu nương nương có thai, chỉ có điều... Sao nàng ta biết được?

Cùng Dịch Cẩm Ninh liếc mắt bọn cái, họ đều nhìn ra sự kinh ngạc từ trong mắt đối phương.

Dịch Cẩm Dung tới nam Lăng khi nào, còn vào hoàng cung làm Lương tài nhân từ bao giờ nữa?

Dịch Cẩm Ninh đã xem qua ghi chép trong hồ sơ. Lương tài nhân là con gái Lương Thiên Nhi đầy hứa hẹn của Hiệu Châu Thứ Sử Lương, năm vừa rồi tròn mười sáu, hai tháng trước tiến cung phụng dưỡng đế vương.

Dịch Cẩm Dung đột nhiên thay thế vị trí Lương Thiên Nhi vào cung nhất định là có người sau lưng mưu đồ bí mật. Lúc này nàng cho Mạc Liễm Sâm một ánh mắt bắt giữ Dịch Cẩm Dung.

Dịch Cẩm Dung như nhìn ra ánh mắt của hoàng hậu và Hách công công, tức thời đứng dậy muốn chạy ra ngoài cửa.

Mạc Liễm Sâm ra tay cực nhanh, điểm huyết đạo của nàng ta: “Người đừng mong chơi đùa động tác võ thuật đẹp mắt gì!”

“Mang nàng về điện Phượng Nghi, bản cung muốn đích thân thăm vấn!”

Giờ phút này nàng vẫn là hoàng hậu Nam Lăng, ở đây nhiều tai mắt, nói không chừng bản thân sẽ bị thăm dò ra điều gì đó. Vẫn là trở lại nơi của mình để làm việc hơn.

Dịch Cẩm Ninh và Dịch Cẩm Dung sắm vai đi, người ngoài nhìn vào thì thấy hai người này có vẻ thân nhau lắm, như thể vừa dặt tay nhau vừa đi nhưng thực ra Dịch Cẩm Ninh âm thầm nắm mệnh môn của Dịch Cẩm Dung, nếu nàng ta dám chạy trốn hoặc làm gì đó, Dịch Cẩm Ninh có thể lập tức bóp chết nàng ta.

Trở lại điện Phượng Nghi, Mạc Liễm Sâm nhanh chân đóng cửa lại, sai người canh giữ bên ngoài, không có mệnh lệnh của hoàng hậu thì ai cũng không được tiến vào. Bọn họ mang theo Dịch Cẩn Dung vào một tầng hầm ngầm đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tầng hầm ngầm này là do Công chúa A Mục chuẩn bị trước cho Dịch Cẩn Ninh vì mục đích chạy trốn, bây giờ lại có việc dùng đến rồi.

Mạc Liễm Sâm đẩy ngã Dịch Cẩn Dung trên đất, nàng ta không phòng bị nhất thời bị ngã về phía sau, bàn tay chống mặt đất nên bị xước da. Máu tươi chảy ra từng giọt, nhuộm đỏ bàn tay.

Màu đỏ chói mắt làm Mạc Liễm Sâm đổi lại một cái liếc trắng mắt củ dịch Cẩn Ninh: “Chàng không biết thương hương tiếc ngọc chút nào à?”

“Ta chỉ thương hương tiếc ngọc với nàng thôi!”

Mạc Liễm Sâm cười gục gặc kéo tay Dịch Cẩn Ninh, nháy đôi mắt hoa đào xinh đẹp làm nũng: “ninh Ninh, chúng ta xử lý nàng ta sao giờ?”

Ninh Ninh?

Dịch Cẩn Dung đang âm thầm khổ não chột nghe xưng hô này liền kinh dị trợn to hai mắt, không thể tin nhìn chăm chăm khuôn mặt Dịch Cẩn Ninh.

“Ngươi là... Dịch Cẩn Ninh?”

Chẳng phải Dịch Cẩn Ninh ở Tây Việt ư, sao nàng cũng đến Nam Lăng?

“Đúng vậy, ta là Dịch Cẩn Ninh. Sao, chúng ta đúng là có duyên quá nhỉ, đến đâu cũng có thể chạm mặt nhau!”

Dịch Cẩn Ninh ngồi xổm xuống trước mặt nàng ta: “Muội muội tốt của ta, sao thế, không nhận ra tỷ tỷ à?”

Nàng lấy một bình nhỏ từ trong lồng ngực ra, đổ xuống trên tay rồi xoa lên mặt. Một chiếc mặt nạ da người mỏng như cánh ve bị kéo xuống, Dịch Cẩn Ninh cảm trong tay thường thức nửa ngày cũng không nhìn ra là làm từ nguyên liệu gì, đành chuyển tay đưa cho Mạc Liễm Sâm.

“Chàng xem đồ chơi này làm ra kiểu gì, mai chúng ta thử làm ra mấy cái!”

“Được!” Mạc Liễm Sâm cười nhạt, đón lấy chiếc mặt nạ.

“Các ngươi... Cứu mạng, cứu mạng...”

Dịch Cẩn Dung khó mà tin nổi nhìn Dịch Cẩn Ninh kéo mặt nạ da người trên mặt xuống, lại nhìn bọn họ như chẳng hề hấn gì nghiền cứa chiếc mặt nạ, phảng phất người đang sống sờ sờ là nàng ta đây chỉ là không khí.

Nàng ra chỉ có thể lớn tiếng la lên, hi vọng có người đi qua nghe thấy.

Nhưng nơi này há lại dễ dàng bị phát hiện như vậy ư?

Nghe tiếng kêu khẩn hận của Dịch Cẩn Dung, Dịch Cẩn Ninh mới như nhớ tới có một nhân vật sổ một như này.

“Ôi, quên mất muội muội ta còn ở đây! Ngươi đừng gào nữa, nơi đây trải qua xử lý đặc biệt nên hiệu quả cách âm tốt lắm, bên ngoài vốn không nghe thấy động tĩnh bên trong. Không tin thì ngươi cứ thử đi!”

Thực ra Dịch Cẩn Ninh chỉ thùng rỗng kêu to. Lòng bàn tay nàng thấm mồ hôi, nếu Dịch Cẩn Dung thực sự cá chết lười rách, càng không ngừng kêu thật thì toi.

“Ta liều mạng với ngươi!”

Dịch Cẩn Dung hận không thể xé nát khuôn mặt tươi rói rói này của Dịch Cẩn Ninh, nếu đã không có việc gì thì bắt nàng ta đến đây làm gì?

Dịch Cẩn Ninh yên lòng, quả nheien Dịch Cẩn Dung bị lừa. lè#Quý+Đôn Vậy thì tốt!

Bịch một tiếng, dịch Cẩn Dung bị một chương của Mạc Liễm Sâm đánh cho bay xa, va vào vách tường, rồi nháy mắt rơi từ trên tường xuống dưới đất, hát một đám bụi bay lên.

Dịch Cẩn Ninh nâng tay áo che miệng nói: “Muội muội, ngươi gây giũa cái gì vậy? Tỷ tỷ cũng không ăn thịt ngươi, ôi chao, ngươi lại không nghe lời, đều nói phải thương hương tiếc ngọc đấy!”

Nửa câu đầu nàng nói với Dịch Cẩn Dung còn nửa câu sau là liếc mắt đưa tình với Mạc Liễm Sâm.

Dịch Cẩn Dung nôn ra một ngụm máu tươi, nàng ta vốn không có võ công, đến đây cũng chỉ vì bị ép nên đành vậy. Nàng ta không biết bản thân bị người kia đưa đến đây để hoàn thành nhiệm vụ gì, chỉ mỗi ngày thừa hoan dưới thân Long đế.

Long đế kia căn bản không phải người, ông ta là đồ biến thái! Không những bị lãng nhục còn phải thừa nhận sự đố kỵ của các phi tần khác, nàng ta mới bắt đầu hạ thuốc lên người Mật phi.

Mà thuốc này cũng là nữ nhân áo xanh kia cho nàng ta, nữ nhân này nói chỉ cần bỏ hương liệu này trên người Mật phi là được, nàng ta không biết rốt cuộc tại sao nữ nhân này muốn nàng ta làm vậy. Ờ? Quý#Đôn Sau này nghe nói Mật phi đi tìm hoàng hậu, nàng ta cũng hiểu rõ mục đích của nữ nhân áo xanh kia.

Hoàng hậu có thai, ai mà biết được tin tức này là thật hay giả, nhưng nữ nhân áo xanh này lại biết rõ một hai. Đến Long đế cũng không biết chuyện, sao nàng ta lại biết được?

Chưa suy nghĩ cẩn thận chuyện này chuyện kia đã ập tới, cứ liên tiếp như vậy sắp ép nàng ta phát điên rồi.

Hôm nay hoàng hậu, không, Dịch Cẩn Ninh tìm tới cửa, chẳng lẽ bản thân bị phát hiện bản thân tính kế Mật phi rồi?

Dịch Cẩn Ninh không để nàng ta suy đoán quá lâu: “Sao người lại tính kế Mật phi?”

“Có người cho ta, nàng ta nói với ta hoàng hậu mang thai, Mật phi sẽ đi tìm hoàng hậu, muốn ta tính kế nàng ta!” Nàng ta lau vết máu bên miệng, thành thật nói: “Ta muốn trả thù Mật phi nên thuận tiện giúp nữ nhân này”

Có người? Dịch Cẩn Ninh nhíu mày hỏi: “Nữ nhân?”

“Ừm!” Dịch Cẩn Ninh nhìn nàng, cố gắng đứng lên, đi đến trước mặt Mạc Liễm Sâm “Tỷ phụ, lần sau nhẹ một chút!”

Hoàng hậu có thai thì liên quan gì nàng ta? Nàng ta không cần! Nhưng nữ nhân kia lại muốn nàng ta đi hại người, nàng ta là một nữ nhân số khổ bị không chế thì còn có gì hay mà nói.

Vốn tưởng hạ thuốc là có thể bình an sống qua ba bữa đêm ngày, không ngờ hoàng hậu mang thai này lại là Dịch Cẩn Ninh.

Xem ra Nam Lăng và Tây Việt giống nhau, đều không yên ổn, mạch nước ngầm trong cung bắt đầu khởi động, người người đầu đến người chết ta sống, hoàn toàn không biết đến hoàng triều gặp phải nguy cơ.

Nàng ta khề hừ một tiếng, chờ xem Nam Lăng diệt vong, hoặc Long đế bị người khác thay thế.

Dịch Cẩn Ninh không ngờ vị muội muội này còn hài hước như vậy, nàng kéo cánh tay Mạc Liễm Sâm nói theo: “Đúng vậy, nàng sợ đau!”

Dịch Cẩn Dung sợ đau từ tấm bé, nàng nhớ hồi nhỏ Dịch Cẩn Dung không cẩn thận làm xước ít da trên tay thôi mà đã không ngừng khóc om sòm, quả là người sợ đau.

Mạc Liễm Sâm ngăn ra, Ninh Ninh cũng bông đùa theo?

Dịch Cẩn Dung chọn chỗ sạch sẽ ngồi xuống, nàng ta vịn vào búi tóc, thoải mái cười, yếu ớt kể về chuyện nàng ta gặp được nữ nhân kia.

Thì ra hôm đó Dịch Cẩn Dung bị Mạc Dật Hiền ném một cái nhưng không chết, là một nữ nhân áo xanh cứu nàng ta. Vận mệnh đúng là diệu kỳ, Dịch Cẩn Dung bị tra tấn nhiều lần nhưng không chết. Nàng không khỏi nghĩ đến những lời đại nạn không chết ắt hạnh phúc cuối đời, ngầm nghĩ Dịch Cẩn Dung vẫn là người có phúc, tuy hơi nhấp nhô gập ghềnh.

Sau khi nữ nhân kia cứu nàng ta thì đưa nàng ta đến Nam Lăng, giết chết con gái Lương đại nhân để nàng ta thay thế vào cung tuyền phi, nàng ta không nhục sứ mệnh được tuyền, trở thành Lương tài nhân của Long đế.

“Tỷ tỷ, phụ thân họ... Có khỏe không?”

Lúc này mà Dịch Cẩn Dung còn nhớ được những người ở Tướng phủ!

Ừm, chắc là thành một nắm đất vàng rồi!

Dịch Cẩn Ninh nghĩ, cười chua xót. Sao Mạc Liễm Kỳ có thể buông tha cho người nhà của nàng được!

“Chết rồi!”

Trong phòng tối tịch liêu không tiếng động, một lúc sau Dịch Cẩn Dung phá vỡ yên tĩnh.

“Ta cũng đoán vậy!”

Mạc Liễm Sâm ôm lấy Dịch Cẩn Ninh: “Đừng khổ sở, phần lớn người ở Tướng phủ đều đã tan tác, không có việc gì!”

Trước khi xuôi Nam hấn đã sai người sắp xếp ổn thỏa hết thảy, chỗ là Dịch Trường Hoa quá mức cố chấp, muốn liều mạng cá chết lưới rách mới phiền hà đến toàn bộ người Tướng phủ.

Dịch Cẩn Dung ngờ ngác nhìn hai người đag ôm nhau, cúi đầu cười: “Ta thật hâm mộ các người, tỷ tỷ, tỷ phu!”

Bọn họ có thể trước sau như một ngay cả trong hoàn cảnh gian nguy, mà nàng ta lại không chống lại được vận mệnh trên cột, lòng vòng dạo quanh đầu là sống vì người khác. Nàng ta mệt mỏi quá!

Thật lâu sau căn phòng tối lại rơi vào im lặng.

Dịch Cẩn Ninh thò đầu từ trong lòng MẠC Liễm Sâm ra, nhìn thoáng qua Dịch Cẩn Dung đang ngồi im vùi đầu vào hai chân ở một bên.

“Sao nàng ta không nói gì nữa rồi?”

Không đứng, nàng vọt tới, nâng đầu Dịch Cẩn Dung lên. Phát hiện Dịch Cẩn Dung đã mất hơi thở từ lâu, khoé môi còn mang theo ý cười.

Tự sát rồi?

Dịch Cẩn Ninh không tin được lão đảo một bước, dưới chân động một cái liền có một bình sứ nhỏ lăn đến, nàng xoay người nhặt lên.

MẠC Liễm Sâm đỡ vai nàng: “Ninh Ninh, đừng thương cảm, có ta ở đây với nàng!”

“A Sâm, nàng chết rồi!”

Nàng nắm chặt bình sứ nhỏ trong tay như muốn bóp nát nó.

“Dịch Cẩn Dung nàng được giải thoát rồi, chúng ta nên vui vẻ cho nàng ta!”

MẠC Liễm Sâm than nhẹ, tay phủ lên bình sứ nhỏ trên tay Dịch Cẩn Ninh, vây nàng trong sự ấm áp.

Bên ngoài có động tĩnh, Dịch Cẩn Ninh cảnh giác liếc MẠC Liễm Sâm một cái, nàng lau nước mắt trên khoé mắt, ném bình sứ nhỏ đến cạnh Dịch Cẩn Dung.

“Đi thôi, chuyện bên ngoài còn chưa xong!”

Đeo mặt nạ lên, Dịch Cẩn Ninh cười cười với MẠC Liễm Sâm.

Bọn họ cùng ra khỏi phòng tối, chờ bọn họ bên ngoài chắc chắn là Long đế và cấm vệ quân của ông ta.

Chuyện nàng mang thai bị Mật phi phát hiện, nhất định cái miệng rộng kia sẽ báo chuyện này cho Long đế biết, nàng có thể ngăn cản ư?

Long đế ba năm không chạm vào hoàng hậu, thế là “sùng hạnh” nàng hai ngày đã mang thai, mặc cho ai cũng nghĩ đến hoàng hậu nương nương làm việc xấu ngoại tình.

Dịch Cẩn Ninh đoán không sai, hai người mới vừa ra khỏi căn phòng tối đã có một thanh kiếm đặt trên cổ Dịch Cẩn Ninh.

“Hoàng hậu, lâu rồi không gặp!”

Long đế nhẹ giọng cười, mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi.

Dịch Cẩn Ninh day mũi, ông già này uống rượu, miệng còn thối nữa chứ.

Nàng miễn cưỡng mở miệng: “Thối quá!”

“Người nói cái gì?” Thanh đao đặt trên cổ Dịch Cẩn Ninh khẽ động liền xuất hiện một vết máu.

Tim MẠC Liễm Sâm thót lên một cái: “Đừng làm nàng bị thương!”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 12: Đăng cơ, sinh con

“Đừng tổn thương nàng?” Kiếm trong tay Long đế chuyển lên cổ MẠC Liễm Sâm: “Thế thì tổn thương người vậy!”

Long đế đã sớm lự liệu dịch Cẩn Ninh và MẠC Liễm Sâm còn ẩn núp trong cung, chẳng qua ông ta không ngờ tới Dịch Cẩn Ninh lại quang minh chính

đại ở lại hoàng cung, mà ông ta và nàng mặt đối mặt lại không nhận ra.

Đều tự trách mình lúc trước vắng vẻ hoàng hậu nên nhất thời không phát hiện. Hai ngày nay ông ta luôn ở điện Phượng Nghi quan sát động tác của Dịch Cẩn Ninh, phát hiện quả thật nàng có nhiều chỗ khác với hoàng hậu của mình nhưng không lộ ra bất cứ dấu vết gì.

Nếu không phải hôm nay Mật phid đến thỉnh an hoàng hậu, có lẽ cả đời ông ta cũng không nhìn ra hoàng hậu đã bị người thế chỗ từ lâu. lè!quí+Đô*n
Thật là nực cười!

Mạc Liễm Sâm nhú mày, nàng không sao là tốt rồi.

Hắn nghiêng người, kiểm đặt trên cổ liền bị văng ra.

“Khá lắm, có bản lĩnh!”

Long đế ngẩng mặt lên trời cười ta ba tiếng: “Trẫm thích cá tính của ngươi!”

Có cốt khí, có trách nhiệm!

Vun vút một tiếng, vô số đầu tiên trục chỉ hai vợ chồng. Trách không được Long đế yên tâm đặt kiểm trên cổ Dịch Cẩn Ninh, cũng dễ dàng đặt trên cổ của hắn, hoá ra có mai phục.

Đôi mắt hoa đào của Mạc Liễm Sâm lạnh lùng tức thì trở nên sâu hun hút.

“Thế nào? Sợ?”

Long đế ung dung đứng một bên, nhìn hai vợ chồng đang cảnh giác cảm thấy thật thú vị.

“chuyện kia ấy, ngươi mang thai trẫm rất không vui, bởi vì đó không phải con trai của trẫm!”

Lời này cứ như thể đang nói thể tử của mình hồng hạnh vượt tường nên ông ta không vui.

Mạc Liễm Sâm dòi chân, Long đế vươn tay lên.

“Ngươi cứ thử động đây xem!”

Đầu tiên chung quanh đều đồng loạt động dậy, tên đã trên đây. lè#Qu^ý%Đô*n Dịch Cẩn Ninh cảm thấy những đầu tiên đó như không cẩn thận là sẽ phóng về phía bọn họ, bắn họ thành hai tờ ong vò vẽ.

Long đế đi quanh họ hai vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên khuôn mặt Dịch Cẩn Ninh, sau đó nhìn từ cổ nàng xuống, lại bắt đầu dò xét.

Cuối cùng ánh mắt của ông ta dừng tại cổ dịch Cẩn Ninh, ở đó có dấu vết rất nhỏ.

Tay ông ta nâng lên, ánh mắt MẠC Liễm Sâm cũng nâng lên theo, chỉ cần Long đế dám chạm đến Ninh Ninh một chút hắn lập tức vận đứt cổ ông ta.

“Trẫm rất tò mò, như thế nào, để trẫm nhìn rõ khuôn mặt thật của ngươi có được không?”

Ông ta nói với Dịch Cẩn Ninh, coi thường động tác và ánh mắt rét lạnh của Mạc Liễm Sâm. Ánh mắt như thế, ông ta đã nhìn chán khi còn tám bé rồi.

Dịch Cẩn Ninh biết ông ta muốn làm gì, nếu mình không chủ động tháo mặt nạ xuống, có thể ông ta sẽ tự mình ra tay.

Nàng suy nghĩ cẩn thận, lại quét mắt nhìn đầu tiên lạnh lẽo bốn phía, nàng chậm rãi giơ tay lên, lúc chạm đến cổ thì dừng lại.

“Ngài xác định muốn nhìn mặt ta?”

Mặc kệ dung mạo xấu xí hay khuynh quốc khuynh thành, ông ta đều sẽ không bị dọa sợ, giọng điệu ông ta lạnh lẽo: “Sao lắm lời vô nghĩa vậy, ngươi kéo ra đi!”

Ông ta muốn nhìn xem dáng vẻ của nữ nhân luôn khiến ông ta chú ý này như thế nào. Từ Ninh phi đến hồng hậu, biến hoá của nàng thực sự quá lớn, ông ta không chú ý cũng khó.

Tuy ông ta hoang dâm nhưng chú ý với nữ nhân ở hậu cung tuyet đối đủ cẩn thận. MẠC Liễm Sâm thâm thán phục, giá mà Long đế có thể nhiệt tình với chuyện của dân chúng như với nữ nhân, Ninh Ninh của hắn sẽ không cần hao hết tâm tư đến Nam Lăng rồi.

Ày, không đúng, Ninh Ninh còn phải giải độc nữa.

Hắn đang suy nghĩ thì Dịch Cẩn Ninh đã gỡ được nửa mặt nạ, hé ra gương mặt xinh đẹp. Long đế nhìn mà hô hấp bị kìm hãm, một gương mặt quá xinh đẹp.

Mặt nạ được tháo hết xuống, gương mặt xuất chúng của Dịch cần Ninh lập tức xuất hiện trước mắt mọi người, đám cung tiễn thủ không tự giác nuốt một ngụm nước miếng, tên trong tay chậm rãi thả xuống.

Đúng lúc này Mạc Liễm Sâm nghiêng người vọt đến trước mặt Long đế cách ông ta mấy bước, đưa tay muốn khống chế cổ ông ta.

Long đế cũng phản ứng cực nhanh, ngay lúc Mạc Liễm Sâm ra tay ông ta liền nhoáng lên một cái, vọt đến sau lưng Dịch Cần Ninh, muốn khống chế nàng.

Ai ngờ Dịch cần Ninh đã có chuẩn bị từ trước, chẳng biết rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn kiếm từ lúc nào, lanh lợi xoay người, tránh thoát ma trảo đang vươn tới của Long đế, sóng vai đứng với Mạc Liễm Sâm.

Không khí trở nên vô cùng quỷ dị, hiện trường bỗng chốc hỗn loạn cả lên.

Cung tiễn thủ không dám bắn tên, hoàng thượng còn ở bên trong, nếu bọn họ xằng bậy chẳng may ngộ thương thánh thượng thì làm sao bây giờ? Trách nhiệm này họ không dám đương nổi, thành ra ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Long đế nào gặp thất bại như này, ông ta luôn tự khoe võ công cao cường, không ngờ mất đi nổi bật dưới tay Mạc Liễm Sâm không nói, còn để một nữ lưu như dịch Cần Ninh tránh thoát!

Ông ta cắn răng, khinh thân nhảy lên, năm ngón tay xoè ra muốn bắt lấy Dịch Cần Ninh từ phía trên.

Nếu ông ta đường đường một đấng nam nhân mà không bắt được Dịch Cần Ninh, vậy chẳng phải để đám cấm vệ quân chê cười ư?

Thấy lợi trào Chop tới, phản ứng đầu tiên của Dịch cần Ninh là trốn tránh, không ngờ nhìn thấy trên móng tay ông ta loé lên chút ánh sáng xanh u ám.

Nàng vừa nhắm mắt, muốn né tránh đã không còn kịp nữa.

Mạc Liễm Sâm thảm máng một tiếng: “Đồ ngốc!”

Hắn xoay người đoạt lấy nhuyễn kiếm của Dịch Cần Ninh, chống lại móng vuốt mang độc đang xông đến của Long đế.

Nam Lăng lấy độc và bí thuật làm danh hiệu, hắn đúng đầu ngón chân cũng biết vừa rồi Ninh Ninh do dự trong chốc lát là vì nhìn thấy gì. Thật là nha đầu ngốc, không biết dùng kiếm ngăn lại sao?

Mạc Liễm Sâm không kịp nói gì với nàng liền xông vào chém giết với Long đế.

Kiếm quang hiện lên, độc xanh trên móng tay.

Keng!

Đó là... Tiếng hai binh khí va chạm.

Dịch Cần Ninh mở to mắt, tay phải của Long đế là một thứ vũ khí ư?

Đó là móng giả!

Dịch Cần Ninh rất muốn hét lên, nói cho Mạc Liễm Sâm cẩn thận tay phải của ông ta.

Hai người triển đấu quá kịch liệt thành ra nàng vẫn không thấy rõ đâu là trọng phu mình, đâu là Long đế. Nàng thoáng nhìn qua đám cung tiễn thủ vây quanh một chỗ và đám binh lính rục rịch bên ngoài, bỗng nhiên nàng cảm thấy đám người này thật vô tích sự, giả như bọn họ xông tới cả đám hoặc bắn một mũi tên thôi, hai vợ chồng bọn họ ai cũng đừng mong thoát được.

Leng keng, leng keng...

Tiếng vang kích đấu của hai người ngày càng lớn, keng một tiếng, hai luồng ánh sáng màu xanh chột loé lên chọc mù ánh mắt người chung quanh. Người người nâng tay cản lại ánh sáng, Dịch Cần Ninh nhân cơ hội ấy rút bội kiếm bên hông một thị vệ ra, lặng yên đến sau lưng Long đế.

Mũi kiếm vừa chạm vào áo người kia thì ông ta như phát hiện ra.

“Đê tiện, ngươi lại dám đánh lén!”

Long đế cười lạnh nghiêng người nhìn Dịch Cần Ninh bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Phía sau nhuyễn kiếm của Mạc Liễm Sâm lao tới.

Phập! Long đế ngã xuống mặt đất.

“A, các người!”

Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh hợp tác thật khoái trá, phối hợp với nhau vô cùng ăn ý. Trước đó bọn họ cũng không nói đôi phương làm gì, Mạc Liễm Sâm chỉ nhận được ánh mắt của Dịch Cẩn Ninh. ~~lê#Quý+Đôn~~ Trong nháy mắt nàng ra tay đánh lên hắc liên xuống tay với Long đế.

Long đế bị đâm một kiếm thật sâu, cánh tay phải chảy máu ròng. Đó là bí mật của ông ta, sao bọn họ thấy được?

Không sai, Dịch Cẩn Ninh đã nhìn thấy phần khuỷu tay bên phải của ông ta có buộc một dải lụa, lúc đầu nàng còn tưởng là thứ yêu thích đặc biệt của Long đế nhưng thời gian lâu khó mà tránh sinh nghi.

Nàng từng nghe nói Long đế trúng một kiếm của tiên đế Nam Lăng, hoặc nói là trúng một kiếm của mẫu thân nàng, một kiếm kia là xuyên qua tim nhưng Long đế lại thần kỳ không chết, còn trả lại bà một kiếm.

Khi đó rất nhiều người cho rằng Long đế vốn không có tử huyết và hắc cũng sẽ không chết cho nên dân chúng Nam Lăng mới tiếp nhận một tên nam nhân làm đế vương của mình. ~~lê{Quý||đô?n~~ Bằng không bí thuật Nam Lăng chỉ truyền cho nữ không truyền cho nam, nhất định họ sẽ không nhận hắc đế bí thuật Nam Lăng này mai danh ẩn tích.

Cũng chính chuyện này làm Dịch Cẩn Ninh khó hiểu thật lâu, mãi cho tới hôm nay nàng mới biết không phải Long đế không có tử huyết, mà tử huyết của ông ta vốn không giống người thường, trái tim ông ta lại nằm trên cánh tay bên phải!

Chuyện này... thật kỳ lạ!

Mạc Liễm Sâm cảm kích liếc Dịch Cẩn Ninh một cái, chậm rãi giơ kiếm lên, một kiếm chém đảo Long đế.

Kiếm rơi, đầu lia.

Hắc giọng cao đầu Long đế, cao giọng nói với cấm vệ quân chung quanh: “Long đế của các ngươi đã chết, ông ta không phải trường sinh bất tử, bí thuật Nam Lăng cần nữ nhân tới kế thừa.”

Hắc lại kéo Dịch Cẩn Ninh đến trước mặt mọi người: “Nàng... Là Công chúa Lăng Yên con gái thân sinh của Hoàng đế Mộ Hoa. ~~lê>Qu#ý?Đô.n~~ Các ngươi còn không mau quỳ xuống bái kiến tân đế?”

Thanh âm của hắc vang vọng khắp điện Phượng Nghi, vây quanh các cấm vệ quân, người người hai mắt nhìn nhau, ai cũng không dám tự tiện quỳ xuống. Bởi Dịch Cẩn Ninh trước mặt căn bản không giống nữ đế lúc trước, sao có thể nói nàng là con gái của nữ đế Mộ Hoa.

Một nữ nhân vận đồ đen xuất hiện, bà ta chính là Công chúa A Mục của Nam Lăng.

Có người nhận ra bà ta: “Công chúa A Mục, là ngài, ngài đã trở lại!”

Bọn thị vệ phía dưới từng chịu ân huệ của Công chúa A Mục cũng kích động đứng lên. Công chúa A Mục là một thân thoại khác của Nam Lăng, trừ nữ đế ra thì Công chúa A Mục nữ tử chính là người làm bọn họ tôn kính nhất.

Bọn họ quỳ xuống, ào ào triều bái Công chúa A Mục.

Công chúa A Mục giơ tay lên: “Mọi người hãy nghe ta nói, nàng là Công chúa Lăng Yên của chúng ta, con gái thân sinh của nữ đế Mộ Hoa!”

Đám thị vệ cùng nhau ồ lên. Lời của Công chúa A Mục làm bọn họ không thể không tin, nhưng khuôn mặt của Công chúa Lăng Yên thật sự rất khác với dáng vẻ Nữ đế.

Có người hô lên: “Nàng không phải con gái của Nữ đế Mộ Hoa, bằng sao sao chẳng giống nhau tí ti nào?”

Công chúa A Mục còn muốn nói gì nữa lại bị Dịch Cẩn Ninh ngăn lại.

Dịch Cẩn Ninh mỉm cười, nàng bảo Mạc Liễm Sâm nói tay mình ra rồi chậm rãi đi lên chỗ cao. Lúc này bọn thị vệ như từ trên người nàng thấy được bóng dáng mơ hồ của Nữ đế Mộ Hoa, có người chưa từng thấy Nữ đế lúc trước cũng bị tư thái cao quý của nàng làm rung động.

“Ta là con gái nữ đế Mộ Hoa, từ nhỏ ta bị Công chúa A Mục đưa ra khỏi Nam Lăng, đến Tây Việt, làm người Tây Việt mười sáu năm. Nhưng vì trọng chấn Nam Lăng, cứu lại dân chúng Nam Lăng trong dầu sôi lửa bỏng nên ta trở về!”

Thanh âm của nàng không tính cao nhưng lại có lực chấn nhiếp hùng hồn, mỗi một câu một chữ đều như sấm rền vang vọng vào tai mọi người. Nàng nói nàng là Công chúa Nam Lăng, nàng đã trở lại, vì Nam Lăng mà trở lại.

“Ta lớn lên trông như thế nào đến bả thân ta cũng không rõ, nhưng ta rất rõ khuôn mặt khi lớn của mình không phải như này! Nếu các ngươi không tin, chờ ta luyện được bí thuật Nam Lăng, gương mặt ta sẽ tự nhiên khôi phục lại như ban đầu! Các chiến sĩ, hãy tin tưởng ta, ta nhất định sẽ làm cho Nam Lăng trở lại như lúc trước, không, làm Nam Lăng càng cường thịnh hơn trước kia!”

Chả phải bọn họ hi vọng Nam Lăng lại lớn mạnh cường thịnh để không bị ngoại bang ức hiếp sao, không phải bọn họ hi vọng bí thuật Nam Lăng có thể vĩnh viễn được truyền thừa à? Bây giờ Công chúa đã trở lại, khuôn mặt này... Thôi, dầu không phải con gái thân sinh của Nữ đế Mộ Hoa thì có hề hấn gì, thứ bọn họ cần chính là một Nữ đế dẫn dắt Nam Lăng đến phồn vinh phú cường chứ không phải một gương mặt, bọn họ còn gì không thể nhận đâu!

Bọn thị vệ bất giác quỳ xuống, nhìn Nữ đế cao cao tại thượng của bọn họ. Đúng vậy, bọn họ là thần!

“Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế...”

Các tướng sĩ hô như núi lở.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế...”

Đám cung nữ nội thị bên ngoài cũng quỳ xuống theo.

Trong hậu cung bỗng chốc ồn ào hẳn lên, vận mệnh các nàng sẽ thay đổi. Người người phía sau tiếp nối phía trước chạy trốn, cách xa nơi Nữ đế đã trở lại này, Nữ đế vừa tới nơi này sẽ không còn là chốn dừng chân cho các nàng nữa. Có lẽ nơi này sẽ trở thành địa ngục của các nàng thì đúng hơn.

Dịch Cận Ninh như ý đăng cơ làm hoàng đế, ở trên quảng trường Hồ Hải dưới chân núi Á Nạp nhận vạn dân triều bái, từng bước đi lên long ý xanh vàng rực rỡ.

Sau khi Dịch Cận Ninh đăng cơ liền mở kho lúa, giảm thuế má, bách tính an cư lạc nghiệp, Nam Lăng tường hoà. Có câu ca dao rằng: Nữ đế Nam Lăng danh Lăng Yên, sáng lập huy hoàng trăm sự kiện.

Những nữ nhân trong hậu cung của Long đế đều bị trục xuất xuất cung, muốn ở lại cũng được, Dịch Cận Ninh cho các nàng đến phòng kính sự của đại thái giám để đăng ký, giữ lại làm cung nữ.

Mật phi và Tiêu mỹ nhân oán hận nhìn Dịch Cận Ninh, rất tâm không cam lòng không nguyện rời khỏi hoàng cung. Các nàng ôm ấp biết bao kỳ vọng to lớn mới vào trong cung, ấy thế mà thời gian nửa năm Dịch Cận Ninh làm cho các nàng mất hết hi vọng từng có. Các nàng hận!

Dịch Cận Ninh không thèm ngó ngang để những nữ nhân đó có oán hận mình hay không, nàng thầm nhủ lo cho cái bụng mình tốt trước đã. Hiện nay bụng nàng ngày càng to, nàng cũng ngày càng thích ngủ.

Mạc Liễm Sâm cung chiêu đáp chân cho nàng: “Mau ngủ đi, sắp sinh rồi, nàng đừng để bản thân quá mệt mỏi.”

“A Sâm, gần một năm rồi. Chúng ta còn chưa tìm được thuốc giả của cự giải, thiếp lo lắng...”

Cách thời hạn một năm chỉ còn hai tháng, nàng thật lo lắng.

Nàng nằm trên giường, nhìn vô số hoa văn lưu vân tinh xảo trên rèm giường Vân Yên màu tím nhạt, hai mắt thất thần. Nếu họ đều chết, đứa bé mới sinh ra được hai tháng không cha không mẹ sẽ thành cô nhi, nàng sợ hãi.

Bỗng nhiên nàng như thấy được sau hoa văn lưu vân có gì đó không hài hoà.

“A Sâm, chàng xem, đây là cái gì?”

Nàng gian nan ngồi dậy dưới sự giúp đỡ của Mạc Liễm Sâm, chỉ vào một thứ lờ ra thấp thoáng trên đỉnh đầu.

“Hình như là một hộp đen!”

Mạc Liễm Sâm nhìn theo hướng nàng chỉ cũng thấy chỗ này lờ ra một cách kỳ lạ. Hắn dùng lực kéo xuống, rèm giường Vân Yên màu tím nhạt rơi xuống, che khuất tầm mắt Dịch Cận Ninh.

Dịch Cận Ninh nhìn xuyên qua hoa văn lưu vân màu tím nhạt thấy Mạc Liễm Sâm mẩn mò hồi lâu, cuối cùng rút hộp đen kia ra.

Không hiểu sao trong lòng nàng vui vẻ nhưng vẫn cảm thấy đó là điềm tốt.

Mạc Liễm Sâm phi thân xuống dưới, ôm Dịch Cận Ninh dưới màn sa lên, đưa cho nàng một chiếc hộp gỗ màu đen. Nhìn rèm Vân Yên trên đầu Dịch Cận Ninh, Mạc Liễm Sâm bỗng cảm thấy lúc này nàng như tiểu tân nương e thẹn chờ hắn vén khăn voan đỏ lên, cổ họng hắn động đậy lên xuống muốn hôn nàng, đã thấy nàng tự bóc khăn voan lên. Hắn lắc đầu, vỗ mặt mình thật mạnh, hắn muốn thành thân đến phát điên rồi, nhất định là hắn bị cảm dục lâu ngày mới có thể miên man suy nghĩ.

Bên ngoài hộp gỗ đã hơi cũ, hình thức cũng là lạc hậu, đường vân không nhìn rõ lắm. Dịch Cận Ninh vươn tay toan mở chiếc hộp này ra lại bị Mạc Liễm Sâm ngăn lại: “Chờ chút!”

Hắn cẩn thận đỡ Dịch Cận Ninh ngồi trên ghế đệm, để nàng nửa nằm. Bản thân thì thả chiếc hộp gỗ đen lên bàn, rút bảo kiếm treo trong phòng ra, một kiếm bổ đôi.

Bịch... (Mình cũng ư biết tiếng hộp gỗ bị bổ đôi thì nghe như nào nữa =))))

Hộp gỗ kia vừa bị hắn bổ đôi liền toát ra một luồng khói nhẹ, còn phát ra tiếng vang kỳ quái nữa.

Quả nhiên có độc, Dịch Cẩn Ninh tìm tìm! Quý_Đô=n “Vẫn là chàng suy nghĩ chu đáo!”

Nàng chống lưng đi tới, vừa tiến lên thì thấy trong hộp gỗ đen là bản bí tịch đơn lẻ bí thuật của Nam Lăng mà nàng tìm đã lâu không thấy!

Hai người nhìn nhau cười, bí tịch này tới thật đúng lúc!

Mười ngày sau.

Mạc Liễm Sâm ở ngoài điện Phượng Nghi sốt ruột đi tới đi lui, thường túm lấy cung nữ đi qua hỏi: “Nàng khoẻ không?”

Hắn chưa bao giờ biết nữ nhân sinh con lại phiền toái như vậy, đã sinh một ngày một đêm còn chưa sinh ra nữa.

“A...”

Dịch Cẩn Ninh ở bên trong quát to, kêu tê tâm liệt phế làm tim gan Mạc Liễm Sâm suýt vọt ra ngoài.

Bỗng hắn vọt tới trước cửa phòng sinh muốn đi vào lại bị hai ma ma cao lớn ngăn lại.

“Hoàng hậu, ngài không thể vào, ngài là nam tử, nữ nhân sinh con không thể để nam nhân xông vào, sẽ làm hoàng thượng bị trúng gió!”

Nghe ma ma nói sẽ làm Dịch Cẩn Ninh trúng gió hắn đành lui về, đứng ở cửa sốt ruột chờ đợi.

“A...”

Một tiếng thét của Dịch Cẩn Ninh lại truyền đến, Mạc Liễm Sâm túm chặt ván cửa bên cạnh, bóp nát mà hoàn toàn không hay biết. ỉ?Quý""đôn Ninh Ninh đau thì hắn cũng đau, vì sao hắn không thể thay nàng đau đớn. Giả mà biết trước sinh con sẽ vất vả như vậy thì hắn không cần đưa bé nữa.

“Oa oa...”

Trong phòng tiếng khóc nỉ non làm hắn buông lỏng tay, lúc này hắn mới phát hiện bản thân đã bắt giắc bóp nát ván cửa.

“Sinh rồi...”

“Sinh rồi!”

“Sinh rồi!”

Bà mụ và thị nữ cùng kêu ra miệng.

Trong lòng MẠC Liễm Sâm cười ngọt ngào: “Ninh Ninh không có việc gì rồi!”

“chúc mừng hoàng hậu, hoàng thượng và tiểu hoàng tử mẹ tròn con vuông!”

Bà mụ ôm một đứa bé sơ sinh được quấn trong cái bọc đỏ thắm đến trước mặt hắn, hắn cười sung sướng, dần ra ôm vào trong ngực.

“Ta có con trai, ta có con trai rồi!”

“chúc mừng hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế. Chúc mừng hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế...”

Mạc Liễm Sâm xông vào phòng sinh, cầm tay Dịch cẩn Ninh trong lòng bàn tay mình: “Ninh Ninh, cực khổ cho nàng!”

“Nào, để thiếp nhìn đứa con của chúng ta!”

Dịch Cẩn Ninh tiếp nhận đứa bé nhỏ từ trong ngực hắn, rất nhẹ, gần như không có trọng lượng. Khuôn mặt đứa bé đỏ bừng, đầy nếp nhăn, nàng hơi mất hứng tròn trĩnh mắt. Thì ra đứa bé mới sinh xấu như vậy!

Mạc Liễm Sâm cung chiêu vuốt mũi nàng một cái: “Đứa bé lớn hơn một chút sẽ rất xinh đẹp, nàng xem có giống ta hay không?”

Hắn chỉ vào miệng đứa bé, một điểm trắng nõn nà, trong sáng thuần khiết.

Dịch Cẩn Ninh cười ngây ngô, thỏa mãn vuốt ve mũi đứa bé: “Mũi nó giống chàng, cái trán giống chàng, còn có cái miệng nhỏ nhắn này càng giống chàng!”

Càng nom càng cảm thấy giống Mạc Liễm Sâm, Dịch Cẩn Ninh hạnh phúc muốn khóc. Kiếp trước nàng đau khổ khăn cầu trời xanh ban cho nàng một đứa bé, nhưng ông trời không nghe thấy lời cầu khẩn của nàng, để nàng ôm nỗi hận chết đi, kiếp này ước nguyện được đền bù, đứa bé này là bảo bối của nàng và A Sâm, là tất cả của họ, bọn họ sẽ yêu thương cưng chiều nó hết mực.

“Chúng ta đặt tên cho con đi!”

Dịch Cẩn Ninh bị đôi mắt hoa đào xinh đẹp của hấn nhìn đau đầu thì hơi thẹn thùng, tương lai đôi mắt đứa bé mà cũng giống Mạc Liễm Sâm vậy mê chết bao nhiêu cô nương đây!

Ngẫm lại cũng rất thoải mái, Dịch Cẩn Ninh thở dài một tiếng, nếu đứa bé này lớn lên mà dám hoa tâm nàng liền đánh chết nó.

“Được, đặt tên gì thì hay nhỉ?”

Mạc Liễm Sâm cũng không muốn dùng những cái tên lần trước Dịch Cẩn Ninh nghĩ ra, nếu đứa bé lớn lên nhất định sẽ oán chết hấn.

Bọn thị nữ thấy hai vợ chồng liếc mắt đưa tình bèn lặng im lui ra ngoài. Thâm nghĩ hoàng thượng cũng thật chung tình, không giống các hoàng thượng khác nạp nhiều phi tử, chỉ thâm tình với mình hoàng hậu.

Lúc trước để hậu chưa từng có tình huống như vậy, sinh đứa bé xong liền mặc kệ ném cho bà vú, đầu giống hoàng thượng bây giờ, sinh xong thì tự cho đứa bé ăn, không cần tìm tới bà vú. Còn cùng hoàng hậu thảo luận tên đứa bé, không, hấn là nhường hoàng hậu đặt tên đứa bé đi, thật là thần tiên quyến lữ.

Mạc Liễm Sâm liếc cánh cửa đang lặng lẽ đóng lại, bỗng nghĩ ra một cái tên hay.

“Mạc Vần!”

Nào biết Dịch Cẩn Ninh cong môi: “Không được, sau này đứa bé sẽ kế thừa ngôi vị hoàng đế Nam Lăng, không thể theo họ chàng!”

“Nàng hồ đồ, đứa bé là con trai, chờ tương lai nàng sinh con gái lại đặt họ nàng chẳng phải được rồi sao?” Mạc Liễm Sâm khẽ cắn chóp mũi của nàng.

Như đụng phải đứa bé giữa hai người, đứa bé động dậy vài cái rồi lại thoải mái ngủ, miệng còn ngóng ngừng phun bong bóng.

“Đáng yêu quá!”

Mạc Liễm Sâm bật ra một từ làm Dịch Cẩn Ninh không khỏi kính trọng hấn vài phần, người này sẽ dùng những lời lẽ trẻ con để khích lệ người khác!

“Được rồi được kêu, gọi là Mạc Vần có được không?”

Mạc Liễm Sâm lắc lư bả vai Dịch Cẩn Ninh, thì thào: “Nàng không đồng ý ư, nếu không thì để nàng đặt tên?”

“Không phải thiếp không đồng ý, chỉ là... Thiếp là hoàng đế Nam Lăng, đứa bé sẽ ghi vào gia phả. Nếu theo họ chàng người khác sẽ nói nhảm, thiếp vì tốt cho chàng thôi!”

Chuyện này hấn lại không nghĩ tới, hấn chống má suy ngẫm một lát rồi nói: “Nếu không thì thế này, chúng ta đặt cho nó hai cái tên, một cái theo họ nàng, một cái theo họ ta!”

Những lời này đôi lấy cái lờm trắng mắt của Dịch Cẩn Ninh: “Làm phụ thân rồi mà còn y như con nít ấy!”

“Vậy được, nàng đặt dễ nghe một chút, sẽ không nhắc lại nữa.”

Quốc tính của Nam Lăng là Tô Phô, vậy đứa nhỏ tên “Tô Phô Mạc Vần” đi!

Chuyện đặt tên cho đứa bé chấm dứt, cuối cùng bên tai Dịch Cẩn Ninh thanh tịnh không ít, Mạc Liễm Sâm không yêu cầu nàng nhất định phải đặt cho đứa bé cái tên theo họ hấn nữa.

Nhưng một tháng vừa trôi qua. Mạc Liễm Sâm liền sốt ruột khó nén trèo lên giường nàng, hấn chớp chớp đôi mắt hoa đào xinh đẹp khoe phong tình với nàng.

“Ninh Ninh, ta đói bụng!”

Dịch Cẩn Ninh đang cho đứa bé bú, bỗng Mạc Liễm Sâm tiến vào dọa nàng nhảy dựng.

Ánh mắt như lang như sói nhìn chăm chăm đứa bé trong lòng Dịch Cẩn Ninh, vẻ mặt không vui.

“Vi sao nó có thể gặp chuyện tốt như vậy, ta thì không có?”

Hấn chỉ đứa bé đang bú sữa, Dịch Cẩn Ninh đỏ mặt nghiêng đầu qua một bên, A Sâm cũng không biết xấu hổ, trước mặt nàng không chút phóng túng chút nào.

Nói ra thì cũng khổ cho Mạc Liễm Sâm, đã hơn một năm không chạm vào nàng, đứa bé còn cần nàng tự cho bú, hấn vừa thấy Dịch cẩn Ninh cho con bú là lại nổi cáu.

Oa oa...

Mạc Liễm Sâm vừa dán người tới đứa bé liền khóc liên miêng. Dịch Cẩn Ninh nhanh chóng đứng dậy đỡ con, để lại mình hằn trên giường ngửa mặt thờ dài: “Trời ạ, ta sinh con là để đối nghịch với ta sao?”

Dịch Cẩn Ninh cho Tiểu Mạc Vãn ăn no, dỗ đến hơn nửa đêm mới ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

Mạc Liễm Sâm nằm một mình trên giường âm thầm quyết định, ngày mai bất kể thế nào hắn cũng phải đưa Tiểu Mạc Vãn đi tìm bà vú, bà vú là của nó, không thể để tiểu gia hỏa này chiếm lấy được.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Mạc Liễm Sâm không thấy bóng dáng đâu, Dịch Cẩn Ninh thấy vậy nên kỳ quái. Bình thường A Sâm đều nướng trong chăn không chịu dậy, sao hôm nay lại tự giác thế?

Hỏi tiểu cung nữ mới biết được thì ra hắn đưa đứa bé đi tìm à vú.

Nào biết đi nửa ngày cũng không thấy hắn trở về, qua cơm trưa hắn mới khoan thai đến, hưng phấn đầy mặt: “Ninh Ninh, nàng xem ai tới này?”

Tiểu Đào xuất hiện từ sau lưng Mạc Liễm Sâm, bụng nàng đã phẳng, Mạc Vãn của nàng đã hơn một tháng, đứa bé của Tiểu Đào tất nhiên cũng đã sinh ra!

“Tiểu thư!”

Tiểu Đào chạy tới ôm lấy Dịch Cẩn Ninh.

A Trúc đứng ngoài cửa ôm con, hăn trắng trẻo hơn nhiều, sát khí trên mặt cũng thu lại không ít, ngược lại ngây ngốc hơn nhiều.

Lúc này hăn đang đứng ở cửa cười ha ha, nghẹn ngào nhìn Mạc Liễm Sâm.

“Chủ tử!”

Hắn gọi MẠC Liễm Sâm hay Dịch Cẩn Ninh đây?

Tiểu Đào liếc A Trúc trắng mắt: l@Quý\$Đôn “Chàng gọi ai đó?”

Trước kia A Trúc chỉ biết Mạc Liễm Sâm mới là chủ tử thực sự của mình, nhưng tiểu thư đã gả cho Mạc Liễm Sâm, vậy kêu ai chủ tử mà chẳng như nhau? Nàng chỉ là không muốn để Dịch Cẩn Ninh tức giận A Trúc vì chuyện này thôi.

“Không sao, đến đây, để ta xem đứa bé của ngươi!”

A Trúc thật thà đưa đứa bé cho Dịch Cẩn Ninh, ngốc hề hề nhìn sợi tóc tơ còn chưa mọc dài trên đỉnh đầu đứa bé.

“Thật đáng yêu!” Mạc Liễm Sâm sờ đầu đứa bé, động tác đơn thuần mà ngốc nghếch.

Hắn và A Trúc đều là lần đầu làm phụ thân, loại cảm giác vui sướng khi được làm phụ thân hăn tự nhiên hiểu được.

“Tên gì? Con trai hay con gái?”

“Là con trai! Tên Mạc Khinh Trần.” l@Quý\$Đôn Đưa bé theo họ chủ tử, bởi vì hăn cũng không biết bản thân họ gì.

Đứa bé xinh đẹp như vậy, Dịch Cẩn Ninh liếc mắt một cái đúng thật không nhìn ra là nam hay nữ. A Trúc không có họ nên cùng họ với A Sâm, sau này mọi người đều là người một nhà rồi.

Dịch Cẩn Ninh nhìn đôi mắt to giống A Trúc như đúc, cười khê: “Nhìn này, lại một Tiểu A Trúc, miệng nhỏ nhắn giống hệt A Trúc như đúc từ trong một cái khuôn ra vậy.”

A Trúc ngây ngô cười đứng ở một bên, kéo tay Tiểu Đào, hạnh phúc đầy mặt.

Bỗng nhiên Dịch Cẩn Ninh nhớ tới gì đó, quát to: “Nô Nhi đâu?”

Không phải Nô Nhi đi theo Tiểu Đào sao? Nàng còn dặn Nô Nhi chăm sóc tốt cho Tiểu Đào nữa, nhưng sao nàng không đến cùng?

Nàng vừa hỏi vừa chuyển ánh mắt đến Tiểu Đào và A Trúc, trong mắt Dịch Cẩn Ninh tràn đầy khó hiểu.

Tiểu Đào cúi đầu: l@Quý\$Đôn “Tiểu thư, khi Khinh Trần chưa sinh ra Tiểu Đào đã...”

“Đã làm sao?”

Dịch Cẩn Ninh kéo tay nàng hỏi, nàng sợ Tiểu Đào sẽ nói ra chữ kia. Nàng có dự cảm mãnh liệt Nô Nhi đã xảy ra chuyện.

“Lúc đứa bé chưa sinh ra Nô Nhi đã rời đi, bị ca ca nàng mang đi!” Tiểu Đào mấp máy môi: “Tiểu thư, em muốn để nàng ở lại nhưng người kia kiên quyết muốn dẫn Nô Nhi đi, nói nàng là con gái đại mặc, phải quay về nhận tổ quy tông!”

Con gái đại mặc?

Chẳng lẽ lần trước LẠc Tiểu Tiểu gửi thư nói tộc trưởng đại mặc nhận lại người con gái mới trở về, cũng để một nữ nhân tế trời cầu mưa chính là Nô Nhi ư?

Dịch Cận Ninh suyt nữa thì ngất. Không, Nô Nhi vẫn chưa chết, nhất định không chết!

“Người nói thật chứ?” Trong mắt nàng tràn đầy hơi nước, dường như không cần thận là nước mắt sẽ rơi.

Người kia chính là tên ăn xin lần trước trộm đồ của chúng ta, cũng là ca ca trong miệng Nô Nhi. Dịch Cận Ninh dĩ nhiên biết nhưng không phải người đó rất thương yêu Nô Nhi ư, sao lại phải mang nàng về chịu chết?

Tiểu Đào đau lòng nhìn tiểu thư nha mình thương tâm khó chịu, lại không thể ngăn cản. Là lỗi của nàng, đáng ra nàng nên ngăn cản Nô Nhi trở về.

“Người không ngăn cản nàng ư?” Dịch Cận Ninh giương mắt nhìn A Trúc: “Trước khi đi ta đã dặn các người phải chăm sóc lẫn nhau cơ mà, ai cũng phải khỏe mạnh, lúc trước các người đồng ý với ta như thế ư?”

Rốt cuộc nước mắt không kìm nén được tràn mi, Nô Nhi theo nàng gần một năm, lúc trước nàng còn lời thề son sắt nói sẽ cho nàng một cuộc sống hạnh phúc, để nàng sống thật thoải mái. Nhưng bọn họ đã để Nô Nhi trải qua chuyện gì? Thích khách, chiến loạn, đào vong...

“Tiểu thư người đừng thương tâm, nói không chừng Nô Nhi ở đại mặc còn sống khỏe mạnh mà, trước khi họ đi đã để lại cho người một lá thư!”

Tiểu Đào ôm Dịch Cận Ninh, dịu dàng an ủi. Nhớ tới Nô Nhi dặn dò bèn rút từ trong tay áo ra một phong thư.

Lá thư rất dày, viết chừng mười tờ giấy.

Dịch Cận Ninh đọc từng tờ một, chữ Nô Nhi thật xấu. Trước kia nàng chưa từng học viết chữ, sau này theo nàng thì bị nàng bắt học cùng Tiểu Đào, viết không đẹp, chữ xiêu xiêu vẹo vẹo giống con giun.

Tiểu Đào từng cười chữ nàng viết giống cún con liếm phân, thế là bị đuổi đánh chạy vòng vòng quanh vườn.

Nước mắt chảy xuống nhỏ trên lá thư, làm nhoè chữ, Dịch Cận Ninh nhanh chóng lau đi.

Nô Nhi nói một năm này nàng sống rất tốt, theo ca ca đi đại mặc là nàng cam tâm tình nguyện, nói nàng đừng lo lắng. Nô Nhi muốn tìm lại cha mẹ của mình, nàng rất khát vọng cuộc sống có cha thương có mẹ yêu.

Cuộc sống lưu lạc và ăn xin bảy tám năm này nàng đã chán ghét, những tháng ngày ca ca bị người đuổi đánh, nàng bị đám người phá miếu đuổi theo đánh cứ rành rành trước mắt, nàng sẽ không quên. Tuy Dịch Cận Ninh cho nàng cuộc sống vừa lòng nhưng nàng đã biết cha mẹ ruột của mình là ai, nàng phải về hỏi cho rõ sao lại vứt bỏ nàng?

Đúng là một đứa bé chấp nhất, giống hệt nàng. Dịch Cận Ninh đọc xong lá thư cuối cùng, nước mắt cũng đã khô, Nô Nhi quyết định đúng. Nếu là nàng, nàng cũng theo về, về hỏi hai người cha mẹ nhận tâm vì sao năm đó lại bỏ nàng.

Mạc Liễm Sâm ôm eo Dịch Cận Ninh, A Trúc ôm đứa bé trong lòng mình. Hai đứa bé ngủ thật say, chẳng có đứa nào khóc nháo, như có cảm ứng linh thông với Dịch Cận Ninh vậy, phối hợp yên tĩnh ngủ, không âm ỉ, không khóc lóc.

Một đêm này thật sự quá nặng nề.

Lại một ngày trôi qua, Mạc Liễm Sâm bỗng nhận được tin tức của Sát Minh.

Sắc mặt hắn âm trầm đứng trên tường thành nhìn cảnh tú hà sơn của Nam Lăng, trong lòng mờ mịt.

“Ta phải đi!”

Dịch Cận Ninh ôm đứa bé đứng cạnh hắn, còn có Tiểu Đào và A Trúc đứng ở phía sau.

“Chàng quyết định rồi?”

Tin tức của Sát Minh tới quá đột ngột, nhất thời bọn họ đều không có chuẩn bị. Mạc Dật Heien lại dám trong thời gian ngắn tụ tập đủ nhân mã, tấn công tổng đàn và các phân đàn của Sát Minh, thật là nằm ngoài dự kiến của bọn họ.

Theo như lời của Lâm Ngạo Thiên thì tổng đàn sắp không chống chịu được nữa, gần vạn nhân mã trong một đêm hao tổn gần như không còn.

Rốt cuộc Mạc Dật Heien có bao nhiêu lực lượng?

Dịch Cẩn Ninh giao Mạc Văn cho Mạc Liễm Sâm, bản thân mình nhìn non nước dưới chân tường thành, gió thổi phất phật tung bay mái tóc dài của nàng. Nghiên cứu và luyện tập bí thuật Nam Lăng lâu như vậy nàng chỉ giải được độc cự giải, về những phương diện khác nàng không rõ ràng chút nào, bằng không đầu nhân mã của Mạc Dật Hiền có nhiều, nàng hời hợt dùng bí thuật Nam Lăng, đừng nói trăm vạn hùng binh, chính là thiên binh thiên tướng đến đây cũng không thể làm gì được nàng.

Hiện tại đến gương mặt mình nàng cũng không thể thay đổi về như cũ chứ đừng nói cho đến sử dụng bí thuật Nam Lăng cứu huynh đệ Sát Minh.

“Chủ tử, thuộc hạ đi cùng ngài!”

A Trúc giao đứa bé hơn bốn tháng trong tay cho Tiểu Đào, cúi người hôn lên chòm tóc nó. Nhìn dung nhan ngủ say của nó rồi kiên định nhìn Mạc Liễm Sâm.

Chuyện của Mạc Liễm Sâm chính là chuyện của hắn, Tiểu Đào đã bình an sinh đứa bé, hắn nên ở cạnh Mạc Liễm Sâm. Bọn họ cần nhau!

“Được!”

Hắn xoay người lại, cảm kích vỗ vai A Trúc.

Hắn không do dự nữa, đã muốn đánh thì đánh đến cùng đi. Hắn khẽ khàng ôm lấy hai mẹ con Dịch Cẩn Ninh tựa ôm ấp toàn bộ thiên hạ.

“Ninh Ninh, chờ ta khai hoàn, mười dặm hồng trang lại cưới nàng lần nữa!”

Dịch Cẩn Ninh cười tủm tỉm, nhìn gương mặt ngủ say của đứa bé: “Mẹ con thiếp chờ chàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 13: Giang sơn vì gả

“Đại ca, không xong rồi, nhân mã Mạc Dật Hiền đã phá được bên ngoài tổng đàn chúng ta rồi, các huynh đệ bị giết và bị thương nhiều vô số kể, chúng... sắp không chống đỡ được rồi!”

Một huynh đệ Sát Minh toàn thân đầm máu, một hơi nói xong liền ngã xuống một bên, chết không nhắm mắt.

Lâm Ngạo Thiên đã không nghỉ ngơi mấy đêm, hắn ngồi xồm xướng, giúp huynh đệ đã chết khép mắt lại sai bảo: “Đại ca, chúng ta đầu hàng đi, nhân số của Mạc Dật Hiền đông đảo, chúng ta đã đến bước đường cùng rồi.”

Các huynh đệ chung quanh hắn người người đều râu ria xồm xoàm, u sầu đầy mặt. Nếu Minh Chủ còn không trở lại, vậy viện binh của họ cũng không kịp tới.

“Minh Chủ, ngài mau tới đi!”

Có người bắt đầu gào khóc, sau đó một huynh đệ tốt liên tục quỳ gối trước mặt Lâm Ngạo Thiên: “Đại ca, chúng ta đầu hàng đi, nhân số của Mạc Dật Hiền đông đảo, chúng ta đã đến bước đường cùng rồi.”

Minh Chủ đang ở Nam Lăng, đầu ngày đêm thần tốc trở về gấp cũng phải hơn nửa tháng, đến lúc đó có khi Sát Minh không còn tồn tại nữa rồi. Còn không bằng thừa dịp có một đường sống còn, đầu hàng Mạc Dật Hiền đổi lại một lần an bình.

“Nói vậy, chúng ta còn các huynh đệ Sát Minh ở phân đàn khác, huynh đệ ở thành Đông Sóc sẽ nhanh chóng chạy tới đây với chúng ta thôi, đừng nôn nóng, chờ một chút!”

Tay Lâm Ngạo Thiên run run, nếu huynh đệ thành Đông Sóc có thể nhanh chóng tới đây, nói không chừng cũng đã bị Mạc Dật Hiền bao vây rồi. “Đại ca, nói vậy đơn giản là muốn trấn an tâm tình chúng huynh đệ mà thôi, chờ A Sâm đến là bọn họ có thể chém giết khỏi vòng vây, Đông Sơn tái khởi.”

“Không thể nào đâu, ta thu được tuyền bảo, thành Đông Sóc đã bị bao vây toàn bộ, bọn họ... không ra được, sao có thể phát binh tới cứu chúng ta?”

Một huynh đệ gào thét: “Nuông tử của đệ còn đang chờ đệ trở về! Còn có con trai mới sinh của đệ, năm nay đệ còn muốn trở về nhìn nó một cái, đại ca, xin huynh thành toàn cho chúng đệ!”

Cả đám huynh đệ cùng quỳ xuống, cầu xin Lâm Ngạo Thiên đầu hàng.

Nhưng Sát Minh là do mấy người bọn họ cùng sáng lập, là máu trong tim bọn họ, A Sâm còn chưa trở lại, sau hắn có thể qua loa quyết định bán Sát Minh chứ?

Lâm Ngạo Thiên đứng phắt dậy thét lên: “Không được, chúng ta tuyệt không thể làm vậy. Lúc trước các người gia nhập Sát Minh đã nói những gì hã, chúng ta vinh nhục cùng hưởng, sống chết đi theo. Ờ?Qu"ý<đô.n nhưng=" lúc=" nay=" một=" đám=" các=" người=" đều=" muốn=" làm=" đào=" binh,=" buông=" bỏ=" sát=" minh,=" buông=" bỏ=" ta=" sao?"=">

Một tiếng rống to này làm đám huynh đệ và thuộc hạ đều không dám hé răng. Lúc trước bọn họ gia nhập Sát Minh là bởi Sát Minh là tập thể trọng tình trọng nghĩa, lại có thể kiếm tiền nên bọn họ mới trở thành sát thủ và tình báo đi động, vừa có thể luyện thân thủ vừa có thể gia tăng thu nhập cho gia đình, đây là một cuộc mua bán ổn định được lời không lỗ.

Bây giờ Sát Minh sắp diệt vong, Minh Chủ lại ở nước ngoài, nếu bọn họ không đầu hàng, chờ đợi họ chính là tử vong.

Àm...

Một tiếng pháo nổ, bên trong tổng đàn hỗn loạn nháo nhào, trọng tâm mọi người không vững đều rung lên một cái, đỡ lấy nhau mới miễn cưỡng đứng vững. Có người hơi lớn tuổi đứng lên, bước nhanh ra bên ngoài.

Lâm Ngạo Thiên thu tay quơ lấy cây đại đao bên cạnh ném tới, cắm thẳng vào tim người kia.

“Đại ca người...” Người kia chỉ kịp nói một chữ liền gục ngã.

“Nghe đây, muốn đầu hàng thì đánh được ta rồi nói tiếp!”

Lâm Ngạo Thiên ném vô đao đi, đứng ở cửa ngăn chặn những huynh đệ ra ngoài đầu hàng.

“Đại ca, viện quân của chúng ta đến rồi!”

Một tiếng la phấn khởi vang lên ngoài cửa, toàn thân Cổ Lệ Nam đầy máu đứng ở cửa, trên mặt bị khói thuốc hun đen thui làm hấn càng lộ vẻ tục tũn.

Các huynh đệ nghe thấy tiếng kêu này của hấn, đều hưng phấn hấn lên: “chúng ta được cứu rồi, tốt quá, thật tốt quá!”

“Nhanh, đại ca, theo đệ chém giết ra ngoài, cùng Minh Chủ mang người đến hội họp!”

Cổ Lệ Nam xoa trán một cái, khói thuốc bị lau đi hơn phân nửa.

Dưới ánh nền hầm rặng trắng sáng của hấn toả sáng loè loè, Tam Nương sinh cho hấn một đôi long phượng thai, so với bất cứ kẻ nào hấn càng khát vọng trận đánh lần này có thể đánh thắng. Nếu thua, làm Tam đương gia của Sát Minh tuyệt sẽ không sống tạm bợ.

“Được, các huynh đệ, viện binh của chúng ta đến rồi. Các người đều đi theo ta, hội họp cùng Minh Chủ, sẽ không có Mạc Dật Hiền làm cảm động La Thành, đuổi hấn xuống ngôi vị hoàng đế!”

Lâm Ngạo Thiên vung đao lên, các huynh đệ lớn tiếng hưởng ứng.

“Được, giết ra ngoài, giết...”

Quân Sát Minh thổi kèn lên, tiếng vang rung trời chuyển đất, lần này các huynh đệ liều mạng đều phải sống sót. Đã không thể đầu hàng, vậy thì chống cự đến cùng, chiến đấu hăng hái đến cùng.

Sức mạnh dâng trào là vô địch, tại khoảnh khắc các tướng sĩ toàn lực chém giết này đã hiển hiện nguyên vẹn. Mọi người trong Sát Minh đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, tuyệt không thua một cảm vệ quân hoặc tướng lĩnh triều đình.

“Giết...”

Bọn họ khàn giọng gào thét, điên cuồng kêu la, chỉ trông mong chiến tranh lần này có thể kết thúc nhanh một chút. Đợi lại thiên hạ thời đại hưng thịnh thái bình, tương lai Minh Chủ lên đại vị, huynh đệ Sát Minh bọn họ cũng có thể được thom lây.

Lấy một địch trăm cũng không phải Mạc Liễm Sâm thôi phồng, anh em Sát Minh đều trải qua những huấn luyện nghiêm mật, kém cỏi nhất cũng có thể một người đánh năm binh sĩ.

Tiếng kèn hai quân không ngừng, sĩ khí đại chấn quân Sát Minh cùng quân đội hoàng gia Mạc Dật Hiền thống lĩnh chiếm giết không ngừng nghỉ, tiếng pháo vang không ngừng, binh khí không ngớt. Chiến trường ngoài tổng đàn, khói thuốc súng trải rộng, thấy ngã đầy đất, máu chảy thành sông.

Chiến đấu liên tục đến buổi tối, ánh sáng lửa đạn chiếu tỏ bầu trời. Mạc Liễm Sâm đứng trên tường thành ngoài tổng đàn Sát Minh, từ xa quan sát tình hình chiến đấu.

Lão nhị Hoàng Thiên Tứ đứng cạnh hấn, Hoàng Thiên Tứ cũng đã mấy ngày không nghỉ ngơi, ánh mắt đỏ ngầu, cả khuôn mặt như cà nhiễm sương, nhưng ánh mắt đỏ ngầu kia lại sáng ngời hữu thần.

“Minh Chủ, chúng ta cứ giằng co như vậy, sớm muộn gì hai bên cũng tổn hại. Mạc Dật Hiền có đại quân đông đảo, lại thêm nhân mã ngoại tộc hùng hậu

ủng hộ, chúng ta...”

Hoàng Thiên Tứ chưa nói dứt miệng đã bị Mạc Liễm Sâm cắt ngang: “Ngươi cảm thấy trận chiến này chúng ta sẽ thất bại ư?”

Ánh mắt lạnh lùng của hắn đảo qua Hoàng Thiên Tứ, trong ánh mắt trắng đen rõ ràng tràn đầy nghiên cứu, hoặc nói là thất vọng.

“Chúng ta tổng cộng mới bốn mươi vạn người, mà bọn họ...”

Hoàng Thiên Tứ còn muốn nói hết, lại bị một ánh mắt lạnh lẽo của Mạc Liễm Sâm nhìn liền ngừng lại.

Mạc Liễm Sâm nhìn khói thuốc và chiến hoả xa xa, bụi mù cuộn cuộn, dân chúng sinh linh đồ thán, sao hắn không muốn ngưng chiến? Nhưng Mạc Dật Hiền cho họ cơ hội này sao?

Lâm Ngạo Thiên đã đánh ra ngoài thành, bọn họ chỉ cần tiến về phía trước một bước là có thể bắt ba ba trong rọ, bao vây đại quân của Mạc Dật Hiền trong cửa thành thứ hai, công phá bọn chúng.

Mạc Liễm Sâm bên kia đoán khi nào thì Mạc Dật Hiền hao phí toàn binh lực, cùng Lâm Ngạo Thiên một trận đánh bại, nội ứng ngoại hợp. Mạc Dật Hiền bên này bỗng nhận được một tin tức lập tức lui quân.

“Rút lui...”

Mạc Dật Hiền trên xa niện* ra lệnh, cử người tiên phong đi đầu xoay vòng đầu cột cờ, đi về phía ngoại thành. Lúc này trăm vạn đại quân chỉ còn hơn nửa, trong lòng hắn thâm kêu không ổn, quân Sát Minh của Mạc Liễm Sâm quả nhiên đứng vững,

Hắn thất sách, không phải muốn bọn họ đầu hàng mới được, cứ giết thẳng tay là xong việc, hiện giờ Mạc Liễm Sâm đã tới, bọn họ muốn cứ thế dừng tay chỉ sợ không dễ dàng rồi.

“Giết...”

Mạc Dật Hiền đi đầu mở một đường máu hô to, cùng các tướng sĩ chạy ra khỏi cửa thành thứ ba của La Thành, mang theo những người còn lại gào thét rời đi.

Mạc Liễm Sâm có phần tiếc rẻ nhìn về phương hướng kia, yên lặng thầm nhủ: “Hắn thật thông minh!”

Hoàng Thiên Tứ chả hiểu ra làm sao, chỉ cười ngây ngô hai tiếng, Mạc Dật Hiền lui binh là tốt rồi, tạm thời bọn họ có một giấc ngủ an ổn.

Trở lại tổng đàn, Mạc Liễm Sâm vén áo vào đại môn, từng bước một về phía ngai vàng Minh Chủ trên đài cao.

Nơi đó đã lâu ản không ngồi.

Lúc này một lần nữa trở lại nơi đây, tâm tình đúng là không giống lúc trước, tựa như nhiệt huyết toàn thân đều sôi trào.

Phía dưới ngàn vạn huynh đệ Sát Minh đang quỳ, người người huyết khí sôi trào, đương lúc tráng niên. Bọn họ đều không muốn chết, bọn họ đều có gia đình và con cái.

Nhìn các huynh đệ phía dưới chờ hắn mở lời, Mạc Liễm Sâm hít sâu một hơi, cất cao giọng: “Các huynh đệ, vất vả rồi, ta đến chậm!”

Hắn thật sự đến chậm, nhìn các hai mắt huynh đệ đỏ ngầu, hắn đã mấy ngày mấy đêm chưa chợp mắt!

Quân Sát Minh chinh đồn nghỉ ngơi, lần nghỉ ngơi này vừa nghỉ đã là hai năm.

Không biết vì sao Mạc Dật Hiền chậm chạp không giao đấu chính diện với hắn, mà hắn nhân số hữu hạn, các huynh đệ cũng đnag mỏi mệt, ngưng chiến nghỉ ngơi hai năm, chỉ có điều thi thoảng có mấy lần đánh lén nhỏ và đánh đêm, hai bên đều có tổn thất, lại bảo tồn thực lực.

Ngay lúc Mạc Liễm Sâm cho rằng Mạc Dật Hiền không tấn công Sát Minh nữa là lúc đưa ra hoà giải, nào ngờ Mạc Dật Hiền bỗng dẫn đầu trăm vạn đại quân lại xuất hiện trước mắt Mạc Liễm Sâm.

“Đã lâu không gặp, A Sâm!”

Mạc Dật Hiền cười một con ngựa cao to, phía sau đi theo thiên quân vạn mã, từ xa giăng co với Mạc Liễm Sâm.

Hai năm nay bọn họ đều có tổn thất, lại cùng bảo tồn sức lực. Hôm nay rốt cuộc tại đây nhất quyết thắng thua, thành bại chỉ ở trận chiến này.

Trận chiến này bất kể là thắng hay thua, Mạc Liễm Sâm đều sẽ không ham chiến. Hai năm nay hắn và Ninh Ninh chỉ có thư từ qua lại, bị Mạc Dật Hiền kèm kẹp sít sao, muốn đi Nam Lăng nhìn nàng một cái cũng không được, vì lo lắng an toàn của nàng nên hắn không cho nàng mạo hiểm tham gia chiến tranh Tây Việt.

Nếu nói Mạc Liễm Sâm có thể để Dịch Cẩn Ninh đến Tây Việt, nói không chừng trận đánh này đã đán xong từ lâu rồi, cần gì kéo dài tới hôm nay?

Chỉ có điều Dịch Cận Ninh dốc lòng tu luyện bí thuật Nam Lăng, không rảnh bận tâm nói với Mạc Liễm Sâm, một khi phân tâm nàng ắt bị bí thuật phản phệ.

Hai năm tu luyện, nàng đã bước đầu nắm giữ bí quyết khôi phục dung mạo bản thân, chỉ là vẫn chưa tìm được điểm mấu chốt trong đó, một lần không cẩn thận là sẽ phạm sai lầm.

Hôm nay là ngày nàng xuất quan, cũng là ngày Mạc Liễm Sâm và Mạc Dật Hiên quyết đấu.

Trên chiến trường, trên tường thành và dưới tường thành.

Còn chưa khai chiến mà không khí đã vô cùng quỷ dị, hau bên đều không có ý muốn động thủ trước, không ngờ...

Vút một tiếng, một mũi tên nhọn mang theo nội lực hùng hậu bắn thẳng về phía Mạc Dật Hiên.

“Hoàng thượng...”

“Mạc Dật Hiên, xin chào!”

Tiếng kêu ầm ĩ của mọi người bị kiềm hãm, chỉ cảm thấy trước mắt có ngọn lửa lướt qua, một nữ tử toàn thân lửa đỏ xuất hiện trên đầu thành, trên mặt nàng đeo khăn che mặt, l#quý_Đô(n chỉ để lộ đôi mắt to linh động, ai cũng không thấy rõ gương mặt nàng.

Mạc Dật Hiên bị bắn một mũi tên, chỉ cảm thấy đầu choáng váng nặng nề, cả người muốn rơi xuống, đến Mạc Liễm Sâm nhìn cũng nhủ thầm không xong.

“Ngươi là...”

Mạc Dật Hiên chỉ nói tới đây, ngọn lửa kia lại bay vút đến lần nữa, động tác nhanh như báo săn, chỉ trong cái chớp mắt Mạc Dật Hiên đã bị nàng kia bắt đi.

“hoàng thượng...”

Vài vị đại tướng kinh hô.

Mạc Liễm Sâm cũng không kịp suy xét chuyển biến quỷ dị này, hần nhớ ra nữ tử áo đỏ kia rồi, là cô nương gặp được ở biên cảnh Tây Việt hôm đó, hình như tên... Tháp Ô Nhĩ.

Một ánh sáng bắn về phía hần: l#Qu*ý(Đô,n “Mạc Liễm Sâm, nhớ kỹ bản cô nương đây, ta sẽ trở lại tìm ngươi!”

Một thân đỏ rực bay vút đi chỉ để lại tướng sĩ hai phe thất thần ngẩn người.

Tướng sĩ của Mạc Dật Hiên hai mặt nhìn nhau không biết nên làm gì. Chủ tử bị bắt giữ rồi, bọn họ nên chiến hay nên hàng đây?

Thực ra bọn họ vốn không quan tâm ai lên làm hoàng đế Tây Việt, chỉ cần đối phương có năng lực thánh nhân quân vương, con trai tiên đế đều tốt nhưng bởi tiên đế qua đời mà bỗng chốc thay đổi đến hai tên hoàng đế, bây giờ Mạc Liễm Sâm vô cùng có khả năng trở thành tân đế của bọn họ.

Đáng thương bọn họ bị kẹp ở giữa, trận đánh này còn đánh đến quỷ dị hoang đường như vậy, Mạc Dật Hiên lại không địch nổi ám kếp, để nữ tử áo đỏ quý dị mang đi, cũng không biết là sống hay chết.

Đầu hàng đi! l#Qu*ý}Đô)n Các tướng sĩ cũng mệt mỏi, tân đế đều hi vọng từ nay thiên hạ thái bình. Đến Nam Lăng cũng không còn xâm chiếm Tây Việt nữa, ấy thế nhưng bọn họ lại tự nội loạn.

Aizz...

Một tiếng thờ dài.

Một tướng sĩ ném binh khí trên tay quỳ xuống, sau đó người thứ hai, người thứ ba...

Trăm vạn hùng binh của Mạc Dật Hiên đều quỳ rạp dưới tường thành dưới chân Mạc Liễm Sâm.

Chiến tranh giằng co hai năm rốt cuộc bởi Mạc Dật Hiên thất bại mà chấm dứt, Mạc Liễm Sâm đứng trên cao, ý cười lan đến đáy mắt,

Ninh Ninh, cuối cùng ta đã có thể đón nàng trở về!

Trận đánh lần này ảh gần như tiêu hết nhân nại. Mạc Dật Hiên cũng không muốn làm hoàng đế, ảh chỉ là không cam lòng Dịch Cận Ninh thâm tình với Mạc Liễm Sâm và tin tức lần trước mặt thám truyên đến.

Ninh Ninh, chờ ta khai hoàn, mười dặm hồng trang lại cưới nàng lần nữa, được không?

Nếu câu nói kia là hần nói với dịch Cẩn Ninh thì tốt xiết bao!

Mạc Dật Hiền ngồi ngay ngắn trong tù, bên cạnh hần bày rượu ngon, msn ngon. Đãi ngộ tốt như vậy hẳn phải tù nhân nào cũng có. Lao đầu rất không hiểu nhìn thoáng qua rượu và thức ăn chưa động qua tí nào, và Mạc Dật Hên vẫn không nhúc nhích, nhắm mắt tĩnh tọa.

“Ta nói này ngươi còn tưởng bản thân là hoàng thượng ư?”

Lao đầu tức giận, tính tình lạnh nhạt này của Mạc Dật Hiền hẳn rất không quen nhìn, những người khác vào nơi này đều ước gì có thể lôi kéo quan hệ tốt với ảns, mà Mạc Dật Hiền chảnhhêm hỏi han gì, hại hần mặt nóng dãn mông lạnh.

Roi hung ác quát đến, hần cũng không tránh, cứ thế trúng roi.

“Dừng tay!”

Lời nói của Mạc Liễm Sâm mang theo uy nghi không thể kháng cự truyền đến, lao đầu sợ tới mức run rẩy quỳ xuống. Hoàng thượng tới sao người bên ngoài không báo một tiếng, nếu hoàng thượng biết bình thường hần vẫn ngược đãi tù phạm, nhất định sẽ không tha cho hần.

Nào biết hoàng thượng chỉ nói: “Hần là Quận Vương, huynh đệ của trẫm.” Rồi không nói gì nữa.

Không cần nói cũng biết Mạc Liễm Sâm đây là để lao đầu đối xử với Mạc Dật Hiền tốt một chút. Lao đầu xoa mồ hôi lạnh trên trán, may mà hoàng thượng rộng lượng, không tính toán với hần bên yên lặng lui ra ngoài, hoàng thượng tới đây nhất định là có chuyện nói với Quận Vương.

“Ngươi có chuyện gì, đến tiêu khiển ta ư?”

Mạc Dật Hiền cười khê nâng ly rượu lên, vừa ngửa đầu liền một hơi uống hết rượu trong chén.

“Rượu ngon!”

Hần thở dài một hơi tỏ ý Mạc Liễm Sâm ngồi xuống cùng nhau uống một chén.

Bóng dáng cao lớn đứng ở cửa hồi lâu, sau khi im lặng vài giây rốt cuộc ngồi xuống đối diện Mạc Dật Hiền.

“Ngươi thật yêu nàng, yêu đến mức giằng co với ta hai năm cũng không đồng ý để ta cho nàng mười dặm hồng trang phong cảnh đại giả sao?”

Mạc Dật Hiền xấu hổ hần biết, hai năm nay hần thường xâm phạm Sát Minh, không hề có ý muốn hủy Sát Minh. Ngay từ đầu hần không nghĩ ra, bây giờ đã hoàn toàn hiểu rõ. Hần trầm luân, giống hệt Mạc Liễm Sâm, độc của Ninh Ninh quá khó giải!

Rượu và thức ăn lót dạ, bụng ảm vài phần. Mạc Liễm Sâm cảm thấy ngực đủ rồi liền muốn đứng dậy, hần tới đây chẳng phải muốn nói gì, mà chỉ muốn ở cùng vị huynh đệ này một lần cuối cùng.

Con nối dòng của phụ hoàng, chỉ còn mình hần!

Trong một gian phòng ảm khác, dưới ánh nến, một nữ tử áo đỏ và một cô gái bận áo xanh đang thì thầm gì đó, phải nói là nữ tử áo xanh đang nói gì đó, nữ tử áo đỏ chỉ lắng nghe rồi gật đầu.

Hồi lâu sau, cuối cùng cô gái áo xanh cũng nói xong, hải lòng rời đi.

Cô gái áo đỏ tháo khăn che mặt xuống, khuôn mặt này lại giống hệt Dịch Cẩn Ninh, rõ ràng chính là Tháp Ô Nhĩ ngày đó mang Mạc Liễm Sâm đi khám chữa bệnh.

Trong một toà lầu các của hoàng cung Nam Lăng, Dịch Cẩn Ninh đang sửa sang một bộ sách, thị nữ đứng ở một bên, nàng sốt ruột nhìn Dịch Cẩn Ninh đang đứng trên cầu thang đẩy đẩy gì đó.

“Hoàng thượng, ngài muốn tìm gì, nô tì gọi người đến tìm là được!”

Cây thang dưới chân Dịch Cẩn Ninh lung lay, cả trái tim nàng liền vọt tới tận cổ họng, cao họng hô muốn Dịch Cẩn Ninh xuống dưới.

“Tự ta làm là được rồi, không có việc gì!” Dịch Cẩn Ninh cười cười với người bên dưới, trong tay cầm một quyển sách: “Ngươi xem, chẳng phải tìm được sao, nếu bắt người tìm sẽ rất phiền phức. Hơn nữa đợi người tìm người đến thì ta cũng tìm được rồi!”

Nàng ra vẻ nổi giận liếc cung nữ này một cái, từng bước đỡ thang xuống dưới, trong tay là một bản Minh Dương đơn lẻ đã ố vàng. Cung nữ này kinh ngạc, hoàng thượng thật to gan, lại dám xem bộ sách cấm kỵ mà hoàng đế tiền triều đã hạ lệnh thiêu hủy! Sau đó lại suy nghĩ, không đúng, nàng là hoàng thượng, nàng nói sách này có thể xem cũng không ai dám nói gì, nàng đành cúi đầu im lặng.

Dịch Cẩn Ninh cầm quyển sách cảm thấy có mùi ngon, còn không ngừng viết chữ vẽ tranh trên giấy.

Công chúa A Mục mang theo Tiểu Mạc Vấn đến, đáng vẻ Tiểu Mạc vẫn trắng nõn trắng nà, đôi mắt to ngập nước, bước cặp chân ngúm lung la lung lay

đi về phía Dịch Cận Ninh.

“Mẫu hoàng, mẫu hoàng...” (Mẹ là hoàng hậu thì gọi mẫu hậu, mẹ là hoàng thượng thì gọi mẫu hoàng, sao k gọi mẫu thượng nhi =)))

Dịch Cận Ninh nghe thấy giọng nói mềm mại kia, cả trái tim lập tức mềm nhũn, con tria của nàng ngày càng đáng yêu.

Nàng vươn tay ôm con tria vào lòng, mỗi giây phút này là lúc Dịch Cận Ninh thoải mái nhất. Đã hai năm nàng không gặp Mạc Liễm Sâm, cũng không biết khi nào thì trận chiến kia kết thúc, nàng đợi đến sốt ruột.

“Mẫu hoàng, khi nào thì phụ thân tới đón chúng ta?”

Tiểu Mạc Vấn ngẩng đầu, chớp chớp đôi mắt to, đây là câu hỏi mỗi lần đến chỗ mẫu hoàng cậu đều hỏi.

Dịch Cận Ninh ôm lấy cậu, đẩy mắt tràn ngập âm đạm.

Công chúa A Mộc thấy nàng rầu rĩ không vui, từ trong lòng lấy ra một lá thư cho nàng, Dịch Cận Ninh rất không muốn xem. Mỗi lần đều chỉ nói mấy câu, mà nàng hồi âm ít nhất cũng năm sáu tờ.

“Xem đi, nói không chừng là thư tới đón con!” Công chúa A Mộc đưa thư cho nàng, còn bà thì đi ra cửa.

Dịch Cận Ninh đặt con trai xuống, mở thư ra, trong thư chỉ có mấy chữ, rốt cuộc nước mắt Dịch Cận Ninh lăn xuống gò má.

Trong thư viết: Đáp ứng ước nguyện của quân, chờ kiệu hoa của ta tới đón nàng!

Hứa hẹn hai năm trước, cuối cùng hôm nay cũng thực hiện được.

Trên khuôn mặt Dịch Cận Ninh hiện chút ý cười xán lạn, A Sâm, chàng hứa cho thiếp một hôn lễ thịnh thế, thiếp tất lấy giang sơn vì gả.

Đôi mắt to tròn của Tiểu Mạc Vấn loé sáng, ngọt ngào hỏi: “Mẫu hoàng, là phụ thân sắp tới đón chúng ta sao?”

“Đúng vậy!”

Dịch Cận Ninh ôm lấy cậu, đi ra ngoài cửa, nhìn vạn dặm nước non dưới tường thành. Cách đó không xa ráng chiều chậm rãi hạ xuống, núi non bốn phía đỏ ửng như được phủ thêm một tầng sa y đỏ rực.

Nàng chỉ muốn một hôn lễ hoàng mỹ, hôn lễ lần trước bị làm rối tung, đến bãi đường cũng trực tiếp bỏ qua, nàng thì nhận được kinh hãi liên tiếp, chút vai về làm tân nương cũng không có. Bây giờ lại làm tân nương của Mạc Liễm Sâm lần nữa, trong lòng nàng cảm khái không nên lời.

Chỉ có điều nàng không thể ngờ được chính là lần này xuất giá, kiệu hoa cũng bị cướp như lần trước. Suýt nữa bỏ mình không nói, còn xem mất đi Mạc Liễm Sâm.

Nửa tháng sau, Dịch Cận Ninh lên kiệu hoa mười sáu người nâng cùng mười dặm hồng trang làm nền, dân chúng hô to vạn tuế, quỳ khắp hoàng thành đưa gả Dịch Cận Ninh, mãi đến biên cảnh Tây Việt mới lưu luyến quay về.

Biên cảnh giáp giới giữa Nam Lăng và Tây Việt, đồi núi ẩn hiện nhấp nhô nhấp nhô như mơ hồ có bóng người chuyển động. Ngay sau đó kiệu hoa diễn tấu sáo và trống đi tới một khe núi, một hàng người bịt mặt chui ra, từ phía sau giải quyết vài nhạc công.

Đội ngũ kiệu hoa diễn tấu náo nhiệt, không hề phát hiện sau lưng bỗng nhiên biến mất vài người. Lại vài người bị lưu loát cắt cổ, người phía sau nãy giờ càng ít.

Người bịt mặt ngày càng gần, dưới chân bước chân cũng càng nhanh, người phía sau đã bị giết sạch, chỉ còn vài kiệu phu nâng kiệu và kiệu phu bưng đồ cưới.

Gần đây võ công của Dịch cận Ninh tiến rất xa, những người đó vừa tới gần nàng liền nhảy bèn nắm bắt được hơi thở nguy hiểm, tay đã chạm vào nhuệ yên kiếm bên hông, chỉ cần những người đó hơi dựa tới đây nàng liền chuẩn bị đả khai sát giới.

Bọn vương bát cao tử này, lão nương không phát uy liền coi ta là người chết ư?

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 14: Đánh tráo tân nương

Nguy hiểm ngay gần kề, ngoài kiệu diễn tấu sáo và trống bồng chốc dừng lại, cuối cùng ngay cả chiếc kiệu cũng không thấy nhúc nhích gì nữa. Dịch Cẩn Ninh ngồi trong kiệu đã tháo khăn voan đỏ trên đầu xuống, chờ nguy hiểm tới gần hơn chút nữa nàng sẽ ra tay.

Một mũi tên nhọn phóng tới vút một tiếng.

Không xong, bọn chúng không tấn công ở cự ly gần.

Chẳng lẽ chúng biết nàng có võ công?

Nàng vận đủ nội lực, ngay trong nháy mắt lúc mũi tên còn chưa bay vào được nàng đã phá tan đỉnh kiệu, phi thân bay ra.

Bên ngoài tên bắn thủng kiệu của Dịch Cẩn Ninh biến sắc, nội lực thật thâm hậu.

Không đợi chúng kịp có phản ứng, một chiếc phi tiêu đã cắm ngay cổ.

Đám người phía sau bắt đầu hành động, cuối cùng có một đám vọt lên ngay trước mặt. Điều này làm Dịch Cẩn Ninh có loại cảm giác như đã trải qua mấy đời, chẳng bao lâu sau nàng và Mạc Liễm Sâm cùng quay lưng vào nhau giết địch, cũng là vui vẻ sung sướng như vậy.

Khi đó nàng giết chính là một vài tiểu binh có mấy miếng võ nhà vườn, bây giờ gặp lại là cao thủ ra tay từng chiêu trí mạng. Trải qua hai năm nội lực của nàng trải qua tu luyện quả thực cơ bản đã hợp hai thành một với nàng.

Nhuễn kiếm sắc bén trong tay đâm về phía đám người bịt mặt đông như kiến cỏ, nàng gần như cho gắng bản thân đang gặt hái sinh mệnh. Trong phút chốc từng tính mạng hoá thành máu tươi trong tay nàng, ném một cái là trôi đi mất.

Nàng mệt mỏi đến mức không chống đỡ nổi nữa, song những tên áo đen bịt mặt vẫn không ngừng xông lên.

Ném ú rử, mệt mỏi muốn ngủ ra sau đầu, cả người nàng vô cùng đau đớn, sau ót nàng trào ra một dòng máu tươi nhưng nàng hoàn toàn không biết. *lê#Quý*đôn Nàng tập trung lại toàn bộ nội lực, hợp lực một trận có lẽ có thể chạy thoát. Lúc này A Sâm sẽ không đến cứu nàng, vì hắn không kịp.

Ầm...

Một tiếng nổ thật to vang lên, trong đầu Dịch Cẩn Ninh chợt lạnh lập tức thanh tỉnh chút ít, thừa dịp khói dày dùng bí thuật Nam Lăng nhanh chóng dùng bộ pháp cấp tốc kết hợp khinh công Mạc Liễm Sâm đã dạy, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Ở nơi này thêm một khắc, chính là tử vong!

Một nữ tử áo đỏ xuất hiện cạnh chiếc kiệu, nhìn kiệu lớn không còn đỉnh kiệu cũng không có mười sáu người nâng, nàng ta cười xinh đẹp. *lê\$Quý*đôn Nàng ta nhẹ nâng tay, một nữ tử áo đen tiến lên, trong tay nâng một cái khay, một đám người áo đen lập tức lấy ra một cái đỉnh kiệu y hệt cái ban đầu. (câu này thật ra là “một đám người áo đen lập tức lấy một chiếc đỉnh kiệu y hệt cái đỉnh của chiếc kiệu đã không còn đỉnh”=)))

Nàng ta chậm rãi tháo khăn che mặt xuống, khẽ nhếch môi cười tà mị.

Khuôn mặt người này, rõ ràng là Dịch Cẩn Ninh.

Một lúc sau, một giọng nói mềm mại mà không mất đi sự trong trẻo truyền ra từ trong kiệu.

“Khởi kiệu, hôn lễ tiếp tục!”

Người này chính là Tháp Ô Nhĩ. *lê?Qu'y*Đô {n Ngày Mạc Liễm Sâm xuất hiện nàng ta đã lập xong hết kế hoạch, chỉ không ngờ ngày này tới nhanh đến vậy.

Mạc Liễm Sâm là của nàng, ai cũng đừng mong cướp đi!

Mười sáu người tiếp tục nâng kiệu hoa đi về phía trước, hỉ nương, nhạc thủ, cung nữ, hạ nhân, kiệu phu và đám kiệu phu nâng lễ hỏi, không thiếu một người, nhưng tất cả đều đã bị thay đổi.

Kiệu hoa chậm rãi đi về hướng Tây Việt, nhanh chóng ra khỏi biên cảnh Nam Lăng, tiến vào biên giới Tây Việt.

Lúc này Mạc Liễm Sâm đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, bỗng nhiên đầu hắn choáng váng, Lý công công bên người lo lắng ấn huyệt thái dương cho hắn.

“Hoàng thượng, ngài đã làm việc vất vả nhiều ngày rồi, hoàng hậu gả tới nếu thấy ngài liệu mạng như vậy, nhất định sẽ trách nô tài hầu hạ không chu toàn.”

Lý công công rót một ly trà an thần cho hắn, Mạc Liễm Sâm uống xong lại tiếp tục phê duyệt tấu chương.

“Trẫm không sao, mấy ngày nữa kiệu hoa của Ninh Ninh sẽ tới đây, trẫm phải nhanh chóng hoàn thành hết việc, có thể mới chuyên tâm chuẩn bị bái đường với nàng!”

Mạc Liễm Sâm tự cười chế nhạo mình, hần không ngẩng đầu, đầu hần choáng vàng, bút không cầm chắc sau đó nằm sấp trên bàn.

“Hoàng thượng...”

Tiếng la lên của Lý công công chôn vùi trong ý thức cuối cùng trước khi ngất xỉu của Mạc Liễm Sâm.

Mà bên này Dịch Cẩn Ninh chạy thoát khỏi ma trảo của đám người áo đen, cả người gần như sụp đổ. Máu không ngừng thấm ra bên ngoài, một thân giá y lửa đỏ của nàng bị máu tươi nhuộm càng thêm đỏ tươi.

Nàng đi hồi lâu, ngẩng đầu mặt trời dần hạ xuống nơi đường chân trời, trước mặt bỗng tối sầm, cũng rơi vào hôn mê bất tỉnh.

Một tên nông phu trải qua, hần vứt cái cuốc trong tay xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của nàng, rồi sau đó chậm rì rì nâng nàng trở về nhà.

Đám Tiểu Đào và Nô Nhi (????) chậm rãi tới sau, bọn họ hoàn toàn không biết chủ tử mình đã bị đánh tráo.

Mạc Liễm Sâm toàn thân y phục tân lang đỏ thắm đứng ở cửa thành đội kiệu hoa Dịch Cẩn Ninh đến. Hần chờ giờ khắc này hẳn hai mươi ba ngày, mỗi ngày chờ đợi đều phải dựa vào phê duyệt tấu chương đến một mới mới có thể đi vào giấc ngủ. Lúc này đây, cuối cùng hần cũng chờ được nàng, hần hưng phấn như đứa bé lần đầu thành thân, hai tay xoa vào nhau, đôi tới đôi lui.

Cách đó không xa vang lên tiếng sáo và trống cùng tiếng pháo mừng liên miên, Mạc Liễm Sâm đng bước thong thả bỗng chốc bị kim hãm bước chân.

Đến rồi!

Cuối cùng kiệu hoa cũng đến trước mặt Mạc Liễm Sâm, hần đứng ngốc ở đó cười toe toét, dường như quên mất hôm nay là ngày quan trọng mình cưới tân nương tử.

“Đá cửa kiệu...”

Người chủ trì hôn lễ hát cao giọng, âm cuối kéo dài thật dài.

A Trúc đứng cạnh đẩy hần một cái, lúc abáy giờ Mạc Liễm Sâm mới hồi phục lại tinh thần, chân hần dùng lực đá một cái, suýt nữa thì ngã sấp xuống, A Trúc buồn cười cười mấy tiếng, đỡ lấy hần.

Một bàn tay trắng nõn chìa ra ngoài cửa kiệu, Mạc Liễm Sâm chân chừ một chốc, cuối cùng cầm lấy bàn tay trắng nõn nhỏ bé kia.

Hỉ nương nhanh chóng lấy một dải hồng lẳng đến, phân cho hai người nắm. Không vượt qua chậu than, không nghi thức phồn hoa, tân lang dắt tân nương tiến vào đại đường.

Đi qu đại đường, hí nương đỡ tân nương vào động phòng, để lại Mạc Liễm Sâm ở ngoài mời rượu. A Trúc làm cận vệ hết lòng cản rượu cho chủ tử, tự mình uống đến say khướt. Tiểu Đào cũng ở phía sau, muốn gặp hần ngay lập tức, hai năm qua hần không lúc nào không nhớ tới Tiểu Đào và đứa con của mình.

Nền đỏ chập chòn, “Dịch Cẩn Ninh” ngồi ở mép giường chờ Mạc Liễm Sâm đến.

Nàng ta đợi đã lâu rồi, kể từ ngày hôm ấy nhìn thấy dung mạo của Mạc Liễm Sâm nàng ta liền nhớ mãi không quên, sau này lại âm thầm theo ảnh tới Nam Lăng, cũng theo hần trở lại Tây Việt. Trong hai năm này Mạc Liễm Sâm ưu sầu và đau lòng, không hề ngờ gì nàng ta đều nhìn vào trong mắt, đau ở trong lòng.

Nàng ta biết e rằng bản thân đã yêu người nam nhân khôi ngô tuấn tú này rồi.

Cô gái áo xanh kia cũng từng nói với nàng ta rằng Mạc Liễm Sâm vốn là trượng phu của nàng ta, gả cho Thanh Vương đích thị là nàng ta chứ không phải người kia.

Mạc Liễm Sâm tràn ngập ý cười bước vào cửa động phòng, nơi này là nơi bọn họ đã từng ở, điện Thừa Ân.

Hần nằng nặc muốn điện Thừa Ân là phòng ngủ của mình, tẩm điện của hoàng đế vốn là ở điện Càn Khôn, nhưng bọn hạ nhân không lay chuyển được mong muốn của hoàng thượng, đành đổi chỗ ở cho hần.

Mạc Liễm Sâm đi đến trước mặt “Dịch Cẩn Ninh”, đầu đầu nhìn khăn hoa uyển ương hí thủy màu đỏ thắm. Dưới khăn voan chắc chắn là Dịch Cẩn Ninh, tân nương đẹp nhất trên đời, ngắm lại hần đều thấy hạnh phúc.

Lần đầu thành thân hần không thể cho Dịch Cẩn Ninh một hôn lễ hoàn chỉnh, nhưng lúc này đây hết thảy đều viên mãn!

Đòn cân trong tay vén khăn voan lên, tân nương tử thẹn thùng cúi đầu.

Tuy Mạc Liễm Sâm đã gặp qua Dịch Cẩn Ninh, cũng cảm thấy hôm nay nàng không giống với trước đây. Hôm nay Ninh Ninh vừa không mất phong phạm mẫu nghi thiên hạ vừa có sự xinh đẹp của tân nương xấu hổ thẹn thùng, đôi mắt to ngập nước, mang theo nồng tình mật ý. Mạc Liễm Sâm nhìn mà

rất muốn lập tức đè nàng dưới thân, dúi nàng vào xương máu của mình, không bao giờ tách ra nữa.

Hắn cầm tay nàng, nâng lên, Mạc Liễm Sâm bưng rượu giao bôi tới, đặt vào trong tay nàng.

“Ninh Ninh, hôm nay là ngày vui của chúng ta, nàng... có cảm tưởng gì?”

Lúc này tâm tình hắn kích động không thể dùng lời để miêu tả, không biết Ninh Ninh lại lập gia đình lần nữa sẽ có cảm khái như thế nào.

Là kích động như hắn, hay bình bình đạm đạm?

“Thật hạnh phúc, rất không chân thực, tựa như đang mơ vậy!”

Dịch Cận Ninh khẽ mở môi son trả lời hắn.

Nàng ta quả thực hạnh phúc, hạnh phúc này tới quá nhanh, nàng ta không cách nào tiêu hoá được. Dịch Cận Ninh bị nàng ta đánh trọng thương, không sao, là bị nữ tử áo xanh kia đánh, nàng ta chỉ chịu trách nhiệm xem kịch vui thôi.

Bỗng nhiên khuôn mặt Mạc Liễm Sâm đanh lại.

Nốt ruồi trên cổ Dịch Cận Ninh đâu rồi?

Tuy nốt ruồi này rất nhỏ nhưng lần nào hắn cũng thấy. Đó là cách tốt nhất để hắn nhận ra Dịch Cận Ninh, cũng là bí mật trong lòng hắn. Hiện tại Dịch Cận Ninh trên giường hắn lại không có nốt ruồi ấy.

Nàng ta... không phải Ninh Ninh!

Bỗng nhiên Mạc Liễm Sâm lui về phía sau hai bước, không...

Ninh Ninh chạy đi đâu rồi?

Hắn nhất định phải hỏi cho rõ một hai.

Không đúng, công lực Ninh Ninh đã vượt qua tường tượng của hắn, chẳng lẽ còn có người lợi hại hơn Ninh Ninh của hắn ư?

Rốt cuộc là ai đang lên lút ám hại Ninh Ninh của hắn?

Hắn bắt động thanh sắc đi tới, ngay lúc Dịch Cận Ninh chưa phản ứng kịp hắn liền vươn tay điểm huyệt nàng ta.

“A Sâm!”

Dịch Cận Ninh hô nhỏ một tiếng, hoảng sợ mở to hai mắt.

Chẳng lẽ Mạc Liễm Sâm biết tông rồi?

Nàng ta thử động đây, di động huyệt vị, thậm chí dùng sức phá bỏ huyệt đạo, nhưng đều phí công cả.

Giọng nàng ta như chực khóc: “Quý Đôn” “A Sâm, chàng làm sao vậy?”

Đôi mắt nàng ta rung rúc tựa đầm nước, sâu không thấy đáy. Mạc Liễm Sâm không thấy rõ đây rốt cuộc là thật tâm hay giả ý. Nước mắt Dịch Cận Ninh sẽ không nói đến là đến, nàng ta thậm chí không hỏi vì sao mình điểm huyệt đạo, chuyện này... rất không bình thường!

Nhất định không phải Ninh Ninh!

Bàn tay hắn vươn lên bóp chặt cổ nàng ta

“Người đưa nàng đi đâu rồi?”

Mạc Liễm Sâm sẽ không nhân từ với bất cứ kẻ nào, ngoại trừ Mạc Dật Hiên, hắn còn chưa từng quá từ bi với ai. “Quý Đôn” Nếu Ninh Ninh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nhất định hắn sẽ không bỏ qua cho người làm hại Ninh Ninh!

“Cái gì mà đưa nàng đi đâu, ta không hiểu chàng đang nói gì cả?”

Mạc Liễm Sâm sẽ không nhận ra đi? Không thể nào, giảng về nàng ta và Dịch Cận Ninh giống nhau như đúc, đến những người xung quanh quan sát cẩn thận cũng không phát hiện chỗ nào khác biệt. Chẳng lẽ là giọng nói? Không đúng, giọng nói cũng giống hệt nhau mà, nàng ta vì có thể giả cho Mạc Liễm Sâm mà ngay cả giọng nói của mình cũng thay đổi, sao Mạc Liễm Sâm có thể nghe thấy điểm khác biệt được?

Nhất định chàng đang lừa mình, để mình nói thật. Đánh chết nàng ta cũng sẽ không thừa nhận bản thân đã đổi người, nếu nói ra Mạc Liễm Sâm tuyệt không thành thân với nàng ta.

Không, bọn họ đã bái đường, lúc này chỉ suýt nữa động phong là đã vợ chồng danh xứng kỳ thực rồi. Nàng ta không sợ lấy mây may, Dịch Cận Ninh bị nàng ta thâm dùng lực phá nát kinh mạch, đâu có thể sống sót cũng là một phước nhân. Mạc Liễm Sâm sẽ tự hiểu được nên lựa chọn như thế nào!

Lúc này mà nàng ta vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy, xem ra là nắm chắc bản thân sẽ không bị phát hiện rồi. Mạc Liễm Sâm nheo mắt, vỗ tay, ám vệ ngoài cửa động dậy, động tĩnh làm vang lên vài tiếng gió, ám vệ liền biến mất.

Hắn sai ám vệ đi thăm dò, nhất định Dịch Cận Ninh đã xảy ra chuyện gì trên đường rồi.

Ngày hôm đó quả thật Tháp Ô Nhĩ bị hắn nhìn thấy mặt, nhưng hắn bị hạ được nên cứ thế sáng khoái quên mất ngày gặp Tháp Ô Nhĩ. Ờ! Quý! Đó! Nếu hắn có thể nhớ ra nhất định sẽ lập tức giết ả ta.

“Được rồi, ta có chút mệt mỏi!”

Mạc Liễm Sâm thả lỏng tay tự trở về thư phòng, nơi này để lại cho mình nàng ta ngủ.

Dưới hi phục đồ thăm bàn tay Tháp Ô Nhĩ đã nắm chặt thành quyền, cắn răng nói: “Mạc Liễm Sâm, chàng đã nhận ra ta, nhất định vậy! Nhưng ta không tin dựa vào sự thông minh, tài trí và diện mạo xinh đẹp của mình không thể động lòng chàng được!”

Tháp Ô Nhĩ tự mình nằm ngủ, nằm trên giường thờ phi phò mắng Dịch Cận Ninh.

Dịch Cận Ninh chiếm lấy thân phận của người khác thì thôi đi, lại còn dám chiếm lấy tướng công của người khác, chuyện này thật không công bằng, nàng ta chỉ là muốn lấy lại tất cả của bản thân mà thôi.

Mạc Liễm Sâm vừa trở lại thư phòng liền gọi A Trúc tới.

A Trúc đứng trước bàn: “Chủ tử cảm thấy nàng là giả ư?”

“Hình như trăm đã từng gặp nàng ta ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ ra, A Trúc người ngắm lại giúp trăm xem!”

Mạc Liễm Sâm chống cằm suy nghĩ, chau mày nhưng nghĩ mãi cũng không nhớ ra.

A Trúc bỗng nhiên a một tiếng: “Chủ tử, thuộc hạ nghĩ ra rồi!”

“Nghĩ ra?”

“Vâng, rất có thể nàng ta chính là Dịch Cận An, tỷ tỷ song sinh của Dịch Cận Ninh! Không, nếu thân phận thực sự của hoàng hậu là Công chúa Lăng Yên của Nam Lăng, vậy...”

A Trúc như ý nghĩ sâu ra nhìn Mạc Liễm Sâm: “Rất có khả năng nàng ta chính là Dịch Cận Ninh thực sự!”

Dịch Cận Ninh thật mới là thê tử Mạc Liễm kết tóc, thứ nữ Thừa tướng mà Thái hậu nhờ hồng thượng hạ chỉ tứ hôn, một trong song xu Cẩm Thành.

Kể từ hôm đó Dịch Cận Ninh này chính là thê tử chân chính của chủ tử rồi.

“Không, A Trúc!” Mạc Liễm Sâm giương mắt, A Trúc có thể thấy rõ mòn một nghiêm cẩn trong mắt hắn: “Ta chỉ có một thê tử, ả phải là Ninh Ninh. Mặc kệ thân phận nàng là gì, ta yêu chính là nàng chứ không phải cái tên Dịch Cận Ninh, lại càng không phải con gái Dịch Trường Hoa.”

Nếu không phải một cái nhìn thoáng trên cây trong Tướng phủ, nếu không phải nhiều lần ra vào Tướng phủ tìm tòi hắn không thể lấy được Ninh Ninh. Vì vậy trong lòng hắn dĩ nhiên có so đo, Dịch Cận Ninh thật này đâu là tiên đế tứ hôn cũng được, không phải tiên đế tứ hôn cũng thế, ả mới là hoàng đế hiện tại. Tất cả đều do hắn quyết định.

“Người phải người âm thầm tìm kiếm Ninh Ninh, bây giờ trong lòng ta vô cùng hỗn loạn, nếu có tin tức lập tức báo cho ta biết!”

Trước mặt A Trúc, Mạc Liễm Sâm rất ít khi xưng trăm, hắn là coi A Trúc như huy đệ.

Huynh đệ Sát Minh hắn cũng an bài chức vị thoải đáng, nghề nghiệp nên làm vẫn còn phải tiếp tục kinh doanh, Minh chủ Sát Minh vẫn là ả, chẳng qua ít ai biết được chuyện này.

Mạc Dật Hiến bị nhốt trong đại lao, giam cầm chung thân, coi như ả đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Ngày mai vào triều, đám cựu thần sẽ đề nghị Mạc Liễm Sâm tuyển phi, trong lòng hắn đã có tính toán.

Ninh Ninh là tất cả của hắn, nếu Ninh Ninh có chuyện chẳng may xảy ra, hắn cũng không biết nên làm gì cho phải. Vốn là một hôn lễ thịnh thế tuyệt vời ả thế nhưng bị một tiện nữ khuấy đảo.

Để nàng ta ở lại, chỉ cần không làm hại người khác là được, nếu hắn tra xét ra Ninh Ninh bị nàng ta giết hại, đâu nàng ta có một trăm cái mạng hắn cũng muốn đoạt lấy từng cái một, để tể diện cho Ninh Ninh.

Mạc Liễm Sâm chấp tay sau lưng, nhìn bộ tranh thủy mặc trên tường ngẩn người.

Ngày hôm sau hân đồng ý tuyển phi, hậu cung phong phú, để đám nữ nhân này đấu đá nhau đi.

Sau khi Dịch Cận Ninh được lão nông phu cứu về thì mơ hồ tỉnh lại, nàng mở to đôi mắt phượng mỹ lệ, bỗng nhiên cảm thấy đầu rất đau, thê tử lão nông phu đi tới, bưng thuốc cho nàng/

“Cô nương, cô tỉnh rồi?”

Đầu Dịch Cận Ninh bị thương nặng, trong đầu bị tụ máu thành ra mất trí nhớ, nàng tò mò hỏi: “Đây là đâu? Ta là ai?”

Về mặt bà cụ hiền lành, Dịch Cận Ninh vô cùng gấp gáp, cả khuôn mặt đều nhẩn lại, quả thật còn nhăn hơn nếp nhăn trên mặt bà cụ.

“Cô nương đừng nóng vội, đại phu nói đầu cô bị tụ máu, sẽ nhanh chóng nhớ lại thôi, không cần lo lắng!” Bà cụ nhỏ giọng an ủi, đút nàng uống thuốc.

Ra cửa, lão nông phu đi lại: “Bà nó, nàng như nào rồi?”

“Aizzz, theo lời đại phu thì mất trí nhớ rồi!”

“Nếu cả đời nàng đều không nhớ ra thì làm sao bây giờ?” Bà lão có chút lo lắng, họ chỉ là nông phu giản dị, lòng dạ mềm yếu.

“Vậy chúng ta liền nhận nàng làm con gái, có thể ông trời cảm thấy vợ chồng già chúng ta không người thương yêu nên ban cho chúng ta một đứa con gái cũng không chừng!”

Bà lão vui tươi hơn hờ bưng bát đi xuống, như đag làm bầu bầu bầu.

Lão nông phu thở dài một tiếng: “Cũng không biết cứu nàng là phúc hay họa nữa!”

Ngày ấy nhìn nàng toàn thân đầm máu ngã xuống đất, ông xuất phát từ lương tâm cứu nàng trở về, nào biết đại phu nói kinh mạch toàn thân đã bị tổn thương, nào bị đánh một cái, có thể sống sót đã là kỳ tích. Nhưng có khả năng nàng sẽ mất trí nhớ, có lẽ cả đời đều không khôi phục được.

Qua hai ngày quả nhiên Mạc Liễm Sâm nghe ý kiến các đại thần, tuyển chọn phi tử vào hậu cung. Hàng đêm hân sủng hạnh phi tử mới tới, chỉ là không đi điện Phượng Nghi liếc hoàng hậu lấy một cái.

Tháp Ô Nhi tức đến phổi muốn vỡ tung, có khổ mà không thể nói, Mạc Liễm Sâm đã biết nàng ta là giả. Nhưng nàng ta mới là Dịch Cận Ninh thật, sao Mạc Liễm Sâm có thể đối xử với nàng ta như vậy?

Nàng ta nổi giận đùng đùng chạy tới ngự thư phòng tìm người lại bị thị vệ ngăn lại: “Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng đã dặn dò, không có lệnh của ngài, bất cứ kwr nào cũng không được vào!” Nhất là ngài. Câu cuối bọn họ không dám nói.

Hoàng thượng đây là có mới nói cũ sao, chọn phi tử liền quên mất hoàng hậu?

Chỉ thấy người mới cười đầu thấy người xưa khóc, lời này không sai chút nào. Bọn họ thấy rõ ràng hoàng thượng đã cưới hỏi hoàng hậu làm vợ, trực tiếp đón về là được, lại còn muốn một hôn lễ nở mày nở mặt, cứ nghĩ hân có bao nhiêu coi trọng hoàng hậu, ai dè...

Ày, xem ra hoàng thượng cũng chỉ là nam nhân bình thường, tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, huống chi là hoàng đế cửu ngũ chí tôn!

Tháp Ô Nhi lê bước chân nặng nề rời đi, vô cùng cô đơn, nàng ta quyết định thay thế Dịch Cận Ninh gả cho Mạc Liễm Sâm là sai hay như nào đây?

Thị vệ thờ dài lác đác, mỗi lần hoàng hậu đến đều bị cản ngoài cửa, thực ra hoàng thượng cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là ở trong ngự thư phòng ngâm thơ vẽ tranh với mỹ nhân mới tới mà thôi, sao lại không để hoàng hậu vào chứ?

Bọn họ không nghĩ ra liền không nghĩ nữa.

Trong ngự thư phòng Mạc Liễm Sâm nhìn Liễu mỹ nhân vẽ tranh, trong lòng lại chỉ có lạnh lẽo.

Gần một tháng rồi mà vẫn chưa có tin tức của Ninh Ninh. Rốt cuộc nàng đã đi đâu?

“Hoàng thượng, hoàng thượng...”

Liễu mỹ nhân đem bức tranh đã vẽ xong tới bày trước mặt Mạc Liễm Sâm: “Mong hoàng thượng cho lời bình!”

Hoàng thượng cổ quái cũng không biết là làm sao, lại muốn đám phi tần các nàng vẽ tranh, nếu không thể vẽ ra bức trah làm ngài vừa lòng sẽ không triệu hạnh các nàng.

Biết hiện tại các nàng tiến cung đã gần một tháng nhưng vẫn không có phi tần nào có thể vẽ ra tác phẩm làm hoàng thượng cong môi cười.

Lúc này Liễu Mỹ nhân liễu cả cái mạng, trong hậu cung nghiêm cẩn tìm sự phục đến học tập một tháng mới có thành tích tốt như hôm nay. Nàng ta có tự tin, đêm nay nhất định hoàng thượng sẽ đến tâm cung của nàng ta.

Nào biết Mạc Liễm Sâm lại vẫn cau mày: “Người vẽ không tốt, nhìn nơi này xem, ở đây có một chiếc lá vẽ sai rồi!”

Mạc Liễm Sâm nhăn nheo chỉ ra chỗ Liễu Mỹ nhân “vẽ sai” làm nàng ta vừa xấu hổ vừa hưng phấn. Giọng hoàng thượng thật êm tai, cũng thật tuần tú, vừa rồi ngài đã nắm tay mình rồi.

Trái tim nhỏ bé của Liễu Mỹ nhân gần như nhảy ra ngoài, nàng ta mắc cỡ đỏ mặt, nâng bức tranh vẽ sai trở lại tâm điện học tập lần nữa.

Thị vệ cựa giữ thấy Liễu Mỹ nhân vẽ mặt xinh đẹp đi ra, đỏ ửng trên mặt chưa tan cho rằng hoàng thượng trong ngự thư phòng hô mưa gọi gió cùng Liễu Mỹ nhân, cũng không kìm được thở dài vì hoàng hậu vừa rồi cô đơn rồi đi.

Aizz, quả nhiên vô tình nhất là bậc đế vương!

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 15: Vạch trần giả hậu

Ba năm sau.

“Phụ hoàng, phụ hoàng, sao mẫu hậu vẫn chưa trở lại?” Một bé trai đáng yêu chớp đôi mắt to, nghịch ngợm cọt cọt lên người Mạc Liễm Sâm.

Mạc Liễm Sâm ôm lấy con trai mình, trong mắt tràn ngập đau thương: “lẽ\$Quý”Đô+n “Mạc Vãn, mẫu hậu con... có lẽ không về được!”

Tìm ba năm ròng vẫn luôn không có tin tức của Ninh Ninh. Tiểu gia hoả cũng biết người trong hậu cung kia vốn không phải mẹ ruột của mình.

Từ sau khi Dịch Cận Ninh mang theo quốc tì của Nam Lăng quốc gả đến Tây Việt, thiên hạ liền nhất thống, ngoại trừ vài tiểu quốc xưng thần và đại mạc bên kia là tự do ra thì Tây Việt chính thức trở thành một quốc gia thống nhất, đổi tên thành Lăng Việt quốc.

Ba năm này, hấn gần như lật tung cả nước nhưng vẫn không thể tìm được nàng mất tích ở chỗ nào.

“Không bao giờ trở lại nữa sao?” Tiểu gia hoả tươi ngon mọng nước, đáng yêu y hệt Mạc Liễm Sâm, nhất là đôi mắt hoa đào này, vô cùng có thần. Năm nay cậu đã năm tuổi, biết chuyện cũng không ít, tỷ như vì sao phụ hoàng không đến cung mẫu hậu giả kia ngủ, lại tỷ như các phi tử của phụ hoàng đến giờ vẫn chưa sinh hạ một tiểu đệ đệ hoặc một tiểu muội muội cho phụ hoàng. Cung nhân nói cho cậu biết rằng vì chỉ có hoàng hậu mới có thể sinh hạ con nối dòng cho đế vương.

Cậu không rõ vì sao phụ hoàng lại lạnh nhạt mẫu hậu giả trong cung kia, nhưng cậu biết rõ bản thân mình rất không thích người có dáng vẻ giống mẫu hậu của mình. lẽ\$Quý}độn Người kia sẽ không ôm cậu thơm cậu, cũng không giống phụ hoàng kể chuyện cổ tích cho cậu nghe.

“Phụ hoàng, người lại uống rượu rồi!” Tiểu gia hoả nhăn mày, đáng yêu quả thực là cùng Mạc Liễm Sâm như khác từ một khuôn mẫu.

Thấy phụ hoàng không đáp lại lời mình, cậu cũng không hỏi nhiều, bởi lẽ cứ nói đến vấn đề của mẫu hậu là phụ hoàng đều không muốn nhiều lời trước mặt cậu. Nhưng mỗi ngày phụ hoàng đều uống rất nhiều rượu, miệng phụ hoàng hôi lắm, toàn là mùi rượu, khó người muốn chết.

“Ồ...” Mạc Liễm Sâm ợ hơi rượu một cái, vuốt tóc Mạc Vãn: “Phụ hoàng nhớ mẫu hậu con, hề nhớ là chỉ biết uống rượu!”

“Vậy con có thể uống không?”

Tiểu Mạc ngoe đầu hỏi. Cậu cũng nhớ mẫu hậu, mỗi ngày đều nhớ. Mẫu hậu sẽ cười dịu dàng với cậu, sẽ ôm cậu dỗ cậu ngủ, nhưng người kia có dáng dấp rất giống mẫu hậu sẽ không cười với cậu, cũng không hát cho cậu nghe. Mỗi ngày cậu đều nhớ mẫu hậu, nhớ rất nhiều rất nhiều, có đôi lúc còn nhớ đến muốn khóc. lẽ*Quý:Đô/n Nhưng phụ hoàng nói nam tử hán đại trượng phu chỉ có thể đổ máu không được rơi lệ, cậu lại không dám khóc.

Nếu đã nhớ mẫu hậu mà không thể khóc thì uống rượu đi. Phụ hoàng cũng uống, bảo sao người không khóc, thì ra là uống rượu!

“Con trai, mượn rượu giải sầu, con hiểu không? Đây là chuyện nam nhân mới có thể làm, con nít miệng còn hôi sữa như con thì đừng có uống!”

Mạc Liễm Sâm ôm lấy tiểu gia hoả, uống sạch ngụm rượu cuối cùng. Hấn là hoàng đế, có rất nhiều chuyện quốc gia cần xử lý, uống say liền hỏng chuyện rồi.

“Nếu con còn là con nít, vậy... Sao con không thể khóc chứ?” Mạc Vãn rất thông minh, cậu biết phụ hoàng không muốn để cậu đau lòng mới có thể nghĩ ra cái lý do như vậy, mà cậu cũng tự nhận mình là nam tử hán nên mới không khóc. Nhưng mà cậu rất nhớ mẫu thân, rất nhớ rất nhớ.

“Nếu muốn thì khóc đi, chỉ được lần này thôi, lần sau không được mượn lí do này nữa!”

Mạc Liễm Sâm vuốt đầu Mạc Vắn, đứa bé này thật đáng thương, hai tuổi đã không có mẹ.

Ninh Ninh, rốt cuộc nàng ở đâu?

Hắn đã buông bỏ rồi, nhưng mỗi giữa khuya nằm mộng hắn đều sẽ bừng tỉnh, nhìn bên cạnh trống trơn trong lòng lại đầy chua xót.

Ba năm, nếu Ninh Ninh không gặp chuyện không may thì đã trở lại rồi. Người chiếm lấy ngôi vị hoàng hậu kia hắn vẫn luôn không chạm vào, cũng chẳng động lấy tí ti, bởi hắn muốn giữ nàng ta lại cho nàng ta đau khổ, để nàng ta biết bản thân không nên vọng tưởng, không nên cướp đi tất cả của Ninh Ninh, cướp mọi thứ của người khác sẽ phải trả giá thật đắt.

Hắn cũng từng nghĩ tới giết nàng ta nhưng giết nàng ta nào có thể khiến hắn giải hận, Ninh Ninh mất rồi, giết nàng ta cũng không có ý nghĩa. Để nàng ta sống đi, ít nhất còn chút nhớ nhưng đối với hắn và Mạc Vắn, lúc thấy nàng ta sẽ nhắc nhở bản thân rằng Ninh Ninh còn sống, vẫn luôn ở đây.

Tiểu Mạc không khóc, cậu chỉ rúc trong lòng Mạc Liễm Sâm, cùng phụ hoàng đau thương, cùng hoài niệm mẫu thân.

Trông một căn nhà của một nông dân, người một nhà hoà thuận ấm áp đang cùng nhau vui vẻ ăn bữa cơm chiều.

“Cha, mẹ, hai người ăn nhiều một chút!”

Dịch Cận Ninh gấp đồ ăn cho hai ông bà, trên mặt là nụ cười nịnh ngọt ngào. Hai ngày nữa nàng sẽ thành thân, cha mẹ tìm cho nàng Vương Cường ở thôn bên làm trưởng phu, nghe nói hắn là người an phận thủ thường, thành thật nhất thôn bên, vóc người khôi ngô không nói, còn là người nhiệt tình hào phóng, giúp đỡ không ít người trong thôn.

Ba năm trước, Dịch Cận Ninh bị thương ở đầu, mất trí nhớ, không nhớ ra được bản thân là ai, đành nhận đôi vợ chồng đã cứu nàng làm cha mẹ. Đôi vợ chồng này họ Cố, tuổi đã quá bốn mươi mà vẫn dưới gối không con, nên nàng vui vẻ nhận. Mỗi ngày nàng đều lo trong lo ngoài Cố gia, ngày trôi qua vô cùng phong phú.

Có đôi khi nàng cũng sẽ nghĩ lại những chuyện trước kia của bản thân, ông Cố cũng khuyên nàng không cần suy nghĩ, lúc nên nhớ lại tự nhiên sẽ nhớ.

“Được được được!”

Cha Cố vui tươi hơn hờn ăn, lại gấp đồ ăn cho nàng: “Con cũng ăn nhiều chút, nhìn con xem gầy gò thế kia, đến lúc kiệu hoa của Vương Cường đến sẽ trách chúng ta không chăm sóc tốt cho con!”

Dịch Cận Ninh nghe vậy liền đỏ mặt, e thẹn cúi đầu. Vương Cường đối xử với nàng rất tốt, thường xuyên qua đây giúp đỡ, lúc thu hoạch vụ mùa nếu không phải Vương Cường tới giúp gặt lúa, một nhà ba người bọn họ khó mà làm được.

Cha Cố và bác gái Cố đã lớn tuổi, nàng lại xuất thân tiểu thư chưa từng làm việc nhà nông, rất nhiều chuyện phần lớn đều do mình Vương Cường làm, cả nhà cha cố đều hết lòng cảm kích hắn.

“Con gái biết rồi, cha cứ dong dài mãi thôi!”

Bác gái Cố gấp ít đồ ăn cho Dịch Cận Ninh, lườm cha Cố một cái: “Đừng để ý ông ấy, không biết tiểu cô nương thẹn thùng!”

Ngày cứ thế trôi qua, mỗi ngày như vậy cũng rất tốt. Dịch Cận Ninh cơm nước xong liền ngồi trên giường ngắm người, bác gái Cố đến bỏ thêm chăn cho nàng: “Trở trời rồi, đừng để bị lạnh!”

Bà lão đưa đồ xong liền trở lại phòng mình.

Nửa đêm Dịch Cận Ninh ngủ mơ mơ màng màng, bỗng nhiên đầu vô cùng đau đớn, mãi không ngủ được. Nàng không dám quấy nhiễu hai ông bà lão cách vách, bỗng nhiên trong đầu chợt có gì đó loé lên, nàng thấy được ít hình ảnh vụn vặt.

“A...” Sau một tiếng kinh hô ngắn ngủi nàng liền ngậm miệng.

Đầu càng lúc càng đau, nàng túm tóc mình, nằm trên giường cắn chặt rên rừ rừ. Chỉ chốc lát sau, đầu nàng không đau nữa.

Nàng yếu ớt đứng lên, ngăn người trước cửa sổ.

Hình ảnh vừa thoáng qua trong đầu, lại là... Lại là quá khứ của nàng.

A Sâm! Mạc Vắn!

Nàng là nữ đế Nam Lăng, là hoàng hậu Tây Việt.

Trong mắt tràn đầy khí lạnh, nàng nhớ ra rồi, tất cả đều nhớ hết. Hôn lễ long trọng ba năm trước cùng từng đám từng đám người áo đen, còn có sự chạy

trốn của nàng, cuối cùng mất trí nhớ...

Trí nhớ khôi phục lại từng chút một, từng sự việc phát sinh trong ba năm trước rành rành ngay trước mắt.

Nàng thật sự không thuộc về nơi này. Bàn tay nàng trắng nõn như bạch ngọc đã chỉ ra nàng không phải một cô gái bình thường. Trước kia nàng đã nghĩ ngờ bản thân là con gái gia đình giàu có, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới mình còn có thân phận cao quý đến vậy. Nàng muốn tìm lại bản thân nhưng nhìn thấy hai ông bà lão đầu tóc bạc trắng nàng lại mềm lòng, cứ thế vài lần liền cắt hết tâm tư.

Nếu không phải bỗng nhiên hôm nay nhớ tới, có phải nàng vẫn còn đắm chìm trong mê man như trước hay không, để A Sâm và Mạc Vãn chờ đợi?

Không, nàng không thể đắm chìm trong đau khổ, nàng phải về nhìn Mạc Vãn, nhìn Mạc Liễm Sâm.

Chỉ có điều, rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì, vì sao A Sâm không đến tìm nàng?

Suy nghĩ ngấm lại, Dịch Cận Ninh thu lại bi thương, quyết định ngày mai sẽ bái biệt cha mẹ. Nàng phải về cung, nói cho Mạc Liễm Sâm biết nàng vẫn khỏe mạnh, nói cho Mạc Vãn biết nàng rất nhớ cậu. Người Cố gia chăm sóc nàng nàng sẽ dùng cảm ы ngọc thực để báo đáp, về phần Vương Cường, đành chờ kiếp sau thôi.

Ngày hôm sau Dịch Cận ninh nói chuyện mình đã khôi phục trí nhớ cho hai ông bà lão biết, trong lòng tràn đầy bất an bước lên con đường về cung.

Ba năm, A Sâm có còn nhớ nàng hay không?

Tại thôn quê đã ngoại, chuyện trong cung nàng hoàn toàn không biết, hoặc nói nàng vốn không muốn biết. Hiện nay nàng lại vội vàng muốn biết ba năm này rốt cuộc trong cung đã xảy ra những chuyện gì, nàng đột nhiên biến mất, vì sao A Sâm không đến tìm nàng.

Nàng rảo bước càng lúc càng nhanh, gói đồ trên lưng nàng do lão nhân gia chuẩn bị ít lương khô và bạc vụn. Bất chấ ánh mắt chờ đợi phía sau của Vương Cường, nàng thẳm nghĩ nhanh chóng trở lại bên con trai và vợ chồng của mình.

Đến Cẩm Thành náo nhiệt, Dịch Cận Ninh có loại cảm giác như đã cách mấy đời.

Năm năm, nàng lại về nơi này.

Nàng đang nhớ lại sự việc năm năm trước thì bên tai có tiếng hô to: “Mời mọi người lui qua hai bên, hoàng thượng và hoàng hậu nương nương đi tuần chùa Phổ Ninh, xin mọi người nhường một chút!”

Tuy đám quan binh to tiếng nhưng lại rất lễ phép với dân chúng, không thô lỗ đẩy dân chúng như trước kia.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm rãi đi qua, Dịch Cận Ninh biết trên xe hẳn là hoàng thượng và hoàng hậu. Nhưng ai nói cho nàng biết hoàng hậu là ai? Chẳng phải nàng đã mất tích ư?”

Một trận gió thổi qua vén màn xe lên. Người trong xe ngựa vừa khéo ngay trước mắt Dịch Cận Ninh, người kia...

Nàng là giả, là giả!

Dịch Cận Ninh thế nào cũng không thể tưởng được thì ra A Sâm không phải không đi tìm mình mà là chàng cho rằng bản thân ngay bên cạnh chàng. Người kia là ai? Chẳng lẽ A Sâm không nhận ra?

Không được, nhất định là A Sâm không nhận ra, nhất định là vậy.

Nàng muốn ngăn cản A Sâm tiếp tục bị mê hoặc, nàng không khỏi la lên: “Nàng ta là giả, thiếp mới là thật!”

Trên đường ồn ào, người chậ như nêm. Xe ngựa đã đi xa.

Nữ nhân trên xe như nghe được tiếng người la lên, nàng ta kinh ngạc vén rèm lên nhìn.

“Làm sao vậy?”

Mạc Liễm Sâm ôm Mạc Vãn, thấy Tháp Ô Nhĩ nhìn ra bên ngoài, cho rằng nàng ta lại có mảnh khoé gì liền trừng mắt cảnh cáo. ề} Quý||đ?ô.n Hôm nay là ngày giỗ của tiên đế, bọn họ phải đến chùa Phổ Ninh dâng hương. Từ ngày tông miếu xảy ra chuyện, sau đó bị giấu giếm, tể tự tổ tông liền đổi thành chùa Phổ Ninh, vừa không phô trương lãng phí lại vừa có vẻ trang trọng kính tổ.

Nữ nhân này tốt nhất đừng rước chuyện phiền toái đến cho hẳn như hai lần trước, đến Tiểu Mạc cũng hung dữ trừng mắt với nàng ta, rất không vui nắm chặt ống tay áo trên người, coi ống tay áo này thành nữ nhân trước mắt, vì sao mẫu hậu vẫn chưa trở về, nữ nhân này nhiều lần đánh cậu, nếu không phải phụ hoàng ngăn cản, cậu nhất định sẽ bị đánh chết.

May mà phụ hoàng phát hiện, không để cậu ở điện Phượng Nghi nữa, miễn cho cậu mỗi ngày đều phải đau khổ đối mặt nữ nhân này. Tiểu Mạc Vãn khoát tay, thả tay áo bị nhấn ra, vuốt phẳng, lại rúc vào trong lòng Mạc Liễm Sâm.

Bỗng nhiên...

“Mạc Vần, A Sâm...”

Ngoài xe ngựa loáng thoáng tiếng kêu la mang theo chút sốt ruột truyền vào tai Mạc Vần, thanh âm này cậu không nhớ rõ lắm, nhưng người nọ kêu hình như là cậu và phụ hoàng.

Cậu nhanh tay xóc màn xe lên, trong đám đông mờ mờ nhìn thấy một bóng dáng vô cùng lo lắng, người kia chính là... mẫu hậu.

“Phụ hoàng, là mẫu hậu, con nghe thấy.”

Tiểu Mạc Vần không có thánh lực tốt, cũng không có công lực thâm hậu, đây là tâm đầu ý hợp giữa cậu và Dịch Cận Ninh, là một phần máu mủ ăn ý nồng đậm giữa tình mẫu tử.

Mạc Liễm Sâm cũng ngưng thần suy nghĩ sâu xa, đóng tai lắng nghe, cố gắng muốn nghe xem có đúng là có người đang kêu to hay không, nhưng nghe một lúc lâu cũng không nghe thấy gì.

“Phụ hoàng, thật đấy, con nghe thấy mẫu hậu đang gọi chúng ta. Người cho xe ngừng lại một lúc, con thật sự nghe thấy.”

Tiểu Mạc Vần thoát khỏi ôm ấp của phụ hoàng, tự mình xóc màn xe thò đầu ra ngoài nhìn, cậu không nhìn thấy gì thế là bảo xa phu dừng xe, tự mình xuống xe chờ ở ven đường. Cậu có dự cảm mẫu hậu của mình ở ngay gần đây, còn đang gọi to tên của cậu.

“Vần Nhi, A Sâm...”

Tiếng kêu rột cuộc từ từ đến gần, đến bên tai Mạc Liễm Sâm, hắn không thể tin mở to hai mắt. Ba năm, vốn tưởng Ninh Ninh đã mất lại xuất hiện dưới tình huống như này, có phải hắn xuất hiện ảo giác không?

Bóng dáng vội vã kia đẩy đám người ra, đến cạnh xe ngựa, nàng chống đầu gối thở hổn hển.

“Mệt chết ta, mấy người cũng không chờ ta nữa!”

Dịch Cận Ninh trang điểm một thân thôn cô, tóc chải thành hai bím đơn giản, trên tóc còn cài một bông hoa dại đẹp mắt, cả người toát lên cảm giác làm người khác thấy thoải mái.

Mạc Liễm Sâm đứng sững tại chỗ, hắn tìm nàng nhiều năm nhưng không ngờ nàng lại ở nông gia. Đây là hắn làm thế nào cũng không tưởng tượng ra được.

“Mẫu hậu!” Tiểu Mạc Vần nhào vào người Dịch Cận Ninh, gào khóc: “Vần Nhi tìm người rất lâu!”

Ta cũng tìm nàng rất lâu! Mạc Liễm Sâm thâm tình nhìn Dịch Cận Ninh, thầm nhủ tự đáy lòng.

Lúc này xe ngựa dừng không xa chùa Phổ Ninh, nơi này lượng người nhiều, không tiện nói chuyện. Nhìn dáng vẻ nhiều chuyện của dân chúng, may mà dân chúng nơi này không phát hiện hoàng hậu trong xe, bằng không sẽ nổi lên một trận phong ba.

Mạc Liễm Sâm nhìn Dịch Cận Ninh, lại nhìn Tháp Ô Nhĩ luôn im lặng trong xe: “Chúng ta đến chùa Phổ Ninh trước, đến đó rồi nói chuyện.”

Hiện nay dân chúng an cư lạc nghiệp, hắn không muốn phát sinh bất cứ chuyện gì.

Lên xe, thế này Dịch Cận Ninh mới có cơ hội đối mặt nói chuyện với hoàng hậu giả.

“Người chính là Tháp Ô Nhĩ đã thay thế ta?”

Nàng mở miệng liền hùng hổ, dáng vẻ cả vú lấp miệng em làm Mạc Liễm Sâm giật mình. Ninh Ninh sẽ không phải ở nông gia lâu nên cả người cũng trở nên thô tục đấy chứ?

Lúc này Tiểu Mạc Vần ru rú trong lòng Dịch Cận Ninh nghe nàng chất vấn mẫu hậu giả kia. Mẫu hậu này mới là mẫu hậu của cậu, vẫn là ánh mắt dịu dàng và ôm ấp quen thuộc ấy, nhất định cậu không nhận lầm.

Người của chùa Phổ Ninh nhìn thấy hai người giống nhau như đúc liền sợ ngây người, dù sao chủ trì cũng kẻ người từng trải sự đời, rất nhanh đã bình tĩnh, đây là việc nhà của hoàng thượng, đám người bọn họ lánh tránh đi một lát vẫn tốt hơn.

Chủ trì mang theo mọi người lui xuống, lại bị Dịch Cận Ninh gọi lại.

“Chủ trì đợi chút, xem xem chúng ta ai thật ai giả!”

Nàng không cho rằng Mạc Liễm Sâm không nhìn ra người kia là giả, nhưng hắn rất đáng giận, lại có thể để nàng ta nhón nhơ ngoài vòng pháp luật ròng rã ba năm, còn không tới tìm nàng. Nàng rất tức giận!

“Nếu hoàng... Thí chủ, chúng ta chờ một chút vậy!”

Một đám hoà thượng đứng trong đại điện, chờ Mạc Liễm Sâm nhận ra Dịch Cẩn Ninh. Quốc mẫu của họ là ai không quan trọng, quan trọng là đừng để kẻ xấu làm quốc mẫu là được, thiên hạ này vất vả lắm mới thái bình.

Dịch Cẩn Ninh nghiêm túc nhìn Mạc Liễm Sâm: “A Sâm, thiếp không biết ngay từ đầu chàng có nhận ra thiếp hay không, nhưng thiếp biết lúc này chàng nhận ra thiếp.”

Nàng lại nhìn Tháp Ô Nhĩ: “Hắn nguoi không biết, trên người ta có đặc trưng gì nhỉ? Nói cho nguoi cxng không ngại, sau lưng ta có một cái bớt, cho nên Dịch Cẩn Ninh thật là ta, ta mới là Tây Việt, không, hoàng hậu Lăng Việt.”

Toàn bộ người nghe xong đều một mặt không thể tin được, người họ đi theo ba năm kia lại là hoàng hậu giả?

Nhưng mà Tháp Ô Nhĩ cũng không giật mình, sau lưng Dịch Cẩn Ninh có cái bớt gì đều không quan trọng, quan trọng nàng ta mới là Dịch Cẩn Ninh thật.

Nàng ta khẽ nhếch môi, vỗ tay, một lão phu nhân đã bảo mười đi đến. Khuôn mặt bà đầy nếp nhăn, tóc bạc trắng, thoạt nhìn không thể sống qua hai ngày.

“Bà ấy là bà mẹ lúc trước đã đến Tương phủ đỡ đẻ, nguoi hỏi bà ấy xem năm đó trên người Dịch Cẩn Ninh có đặc trưng gì?”

Quả nhiên là vết bớt không giống nhau, bảo sao lúc trước Nam ma ma luôn thấy vết bớt sau lưng nàng kỳ quái. Thấy bà mẹ tiến đến đây, Dịch Cẩn Ninh vô ý thức nhìn Mạc Liễm Sâm, ôm con trai sát người.

Quyết định của Mạc Liễm Sâm mới là quan trọng, ba năm, đây có phải nguoyen nhân A Sâm không đến tìm nàng hay không, nàng cũng không thể biết được.

Lão phu nhân chậm rì rì ngẩng đầu lên, thoáng nhìn qua Dịch Cẩn Ninh quê mùa thô lỗ và hoàng hậu cao quý, dùng giọng nói thương lão xa xăm nói ra một chữ: “Nguoi...”

Dịch Cẩn Ninh sốt ruột nhìn bà lão đóng mở miệng một lúc lâu vẫn không nói đến có chút khó chịu.

Hơn nửa ngày, bà lão rốt cuộc biết bản thân muốn nói gì: “Ta nhớ... Trên người nàng... có bớt, là... lòng bàn chân... sao bắc đầu.”

Cuối cùng bà lão cũng nói hết những gì mình muốn nói, một vị tiểu hoà thượng tiến bước bà lão.

Dịch Cẩn Ninh nheo mắt, xem ra Tháp Ô Nhĩ đã có chuẩn bị từ trước, bà mẹ này là thật, trước kia nàng đã gặp một lần, khi đó bà ta đỡ đẻ cho tiểu thiếp của Chương Dẫn Giác.

Khoé miệng nàng không tự giác cong lên thành ý cười mờ nhạt, bởi nàng thấy Mạc Liễm Sâm nhũn nhặn, có hành động nhũn nhặn kia của chàng là đủ rồi.

Nàng chậm rãi vươn tay đặt lên gò má mình, buồn bã nói: “Ta là nữ đế Nam Lăng, cũng là thê tử của Mạc Liễm Sâm, chàng cưới là ta chứ không phải cái tên Dịch Cẩn Ninh! A Sâm, chàng nói đúng không?”

Tay nàng vẫn đặt trên gò má bên trái, lộ ra nửa khuôn mặt chờ Mạc Liễm Sâm trả lời. Chỉ cần hắn dám nói không phải, hoặc nói không đúng, nàng liền không tiếp tục ở đây đông dài.

“Đúng, ta cưới chính là nàng!” Mạc Liễm Sâm chỉ vào bím tóc của Dịch Cẩn Ninh, gần từng tiếng nghiêm cẩn nói: “Ta nói rồi, bất kể nàng biến thành dáng vẻ gì ta đều có thể liếc mắt một cái là nhận ra nàng. Bởi vì nàng chính là nàng, là nàng duy nhất.”

Được, có những lời này của chàng là đủ rồi!

Dịch Cẩn Ninh nhẹ giọng cười, trên tay chợt loé ánh sáng trắng phủ lên toàn gương mặt nàng. Hôm nay, người kế thừa bí thuật Nam Lăng là nàng sẽ tại nơi thần thánh này vén bức mặt nạ của mình lên, để mọi người liếc mắt một cái là nhận ra nàng. Theo như lời Mạc Liễm Sâm, nàng chính là độc nhất vô nhị, bất luận kẻ nào cũng không giả mạo được.

Ánh sáng trắng mất đi, Dịch Cẩn Ninh buông tay để lộ một người hoàn toàn khác biệt trước mắt mọi người. Vẫn là vài thô áo gai như trước, vẫn là hai bím tóc giống nhau, nhưng khuôn mặt đã thay đổi thành một gương mặt khác.

Đây mới là gương mặt thực sự của nàng!

Hồ hấp Mạc Liễm Sâm bị kiềm hãm, hoá ra Ninh Ninh xinh đẹp như vậy, không hề kém cỏi so với khuôn mặt của Dịch Cẩn Ninh lúc ban đầu. Đây mới là Ninh Ninh của hắn!

Vui sướng ập tới bất ngờ, hắn ôm nàng vào ngực: “Ninh Ninh, ta chờ giây phút này đã lâu lắm rồi!”

Khuôn mặt Tháp Ô Nhĩ vẫn vẹo ngả trên đất, không ai đếm xỉa đến phản ứng của nàng ta, chủ trì, tiểu trã và thị vệ đều chúc mừng Dịch Cẩn Ninh, chúc mừng Dịch Cẩn Ninh khôi phục lại dung mạo, cung chúc Mạc Liễm Sâm và Dịch Cẩn Ninh vợ chồng đoàn tụ, chúc phúc giang sơn Lăng Việt vĩnh

viễn bên chắc.

“Được, được, tốt lắm, các người thật tàn nhẫn!”

Đôi mắt Tháp Ô Nhĩ lạnh lùng, nàng ta nói xong câu đó liền vươn tay bắt được Mạc Vấn ở một bên còn đang vụng trộm vui vẻ. Trong ánh sáng đèn đuốc, mọi người còn chưa kịp phục hồi tinh thần từ trong niềm hoan hỉ chợt nghe một tiếng kinh hô non nớt.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, cứu con!”

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 16: Giang sơn như hoạ (Đại kết cục)

Tiểu Mạc Vấn bất ngờ không kịp phòng bị bị Tháp Ô Nhĩ túm vào trong tay, cổ của cậu bị bóp chặt, khó khăn kêu lên một tiếng. Chỉ trong chớp mắt Mạc Liễm Sâm và Dịch Cận Ninh không kịp ra tay cướp lại Mạc Vấn.

Bọn họ nhìn chăm chăm cổ Mạc Vấn trong tay tháp Ô Nhĩ, nàng ta đã quá kích động, nếu không cẩn thận động tác quá mạnh sẽ bóp đứt cổ con trai họ, bọn họ đi tìm ai khóc đây?

Tuy khẩn trương nhưng trên mặt hai vợ chồng đều không hiện quá nhiều cảm xúc.

Tiểu gia hoả cũng không hoảng hốt, còn lạnh nhạt hơn cha mẹ vài phần. $\text{Qu}^y + \text{Đô}$ (n Cậu biết rõ nếu lúc này bản thân hoảng loạn nhất định cha mẹ sẽ lo lắng, một khi hoảng loạn sẽ rất dễ để người ta thừa cơ lợi dụng.

Chỉ có điều cổ của cậu đau quá, sắp không hít thở nổi nữa rồi.

Dịch Cận Ninh nhìn dáng vẻ hô hấp khó khăn và ra vẻ trấn định của con trai mình, trong lòng vô cùng lo lắng, tay nàng không tự giác nắm chặt tay Mạc Liễm Sâm, tựa như chỉ cần nắm tay hắn là nàng có thể nghĩ ra cách cứu con trai.

Cô gái mặc y phục màu xanh bỗng nhiên xuất hiện, khuôn mặt tháp Ô Nhĩ chợt hiện vẻ hớn hờ, bàn tay túm Mạc Vấn thả lỏng. Lúc này Công chúa A Mộc cũng không biết từ đâu xuất hiện, ngoại trừ hóm Dịch Cận Ninh thành thân mang theo Mạc Vấn và Tiểu đào cùng nhau đi Tây Việt, ba năm trở lại bà luôn ở Nam Lăng giúp đỡ xử lý chính vụ, cho nên việc trên đường Dịch Cận Ninh bị đánh tráo, bà hoàn toàn không biết.

Người hai bên không ngừng giằng co, Công chúa A Mộc đi đến trước mặt nữ tử áo xanh, dưới mạng che mặt màu đen không thấy rõ vẻ mặt của bà, chỉ lộ ra đôi mắt mông mênh hơi nước, Dịch Cận Ninh cảm thấy hình như bà đang khóc.

“A Cái, buông tay đi!”

Thì ra cô gái áo xanh kia tên A Cái, vốn là muội muội của Công chúa A Mộc, lại bởi vì cả hai người cùng yêu Dịch Trường Hoa mà luôn bất hoà. $\text{Qu}^y + \text{Đô}$ (n Lần này kiểu hoa của Dịch Cận Ninh gặp chuyện không may trên đường chính là bà ta giở trò quỷ sau lưng, đám người bị mặt áo đen kia chính là tử sĩ những năm gần đây là ta huấn luyện.

Tháp Ô Nhĩ cùng lắm chỉ là công cụ để bà ta trả thù Công chúa A Mộc mà thôi, bây giờ xem ra Tháp Ô Nhĩ này thành sự thì ít mà abji sự có thừa thì đúng hơn.

Bà ta hung ác lườm Tháp Ô Nhĩ một cái, Tháp Ô Nhĩ như có chút e ngại nàng liền nao núng lui về sau, nhưng Mạc Vấn lại lớn mật dõn một bước nhỏ về phía trước, nhìn thẳng Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm.

“Vấn Nhi!”

Dịch Cận Ninh muốn nhân dịp Công chúa A Mộc nói chuyện với A Cái, ngay lúc Thá Ô Nhĩ không tập trung liền ra tay cướp lại con trai mình, lại bị Mạc Liễm Sâm kéo lại: “Đợi chút, chúng ta xem trước đã.”

Mạc Liễm Sâm nhìn tay Tháp Ô Nhĩ, sau khi xác định Vấn Nhi không có trở ngại mới để Dịch Cận Ninh yên tâm. $\text{Qu}^y + \text{Đô}$ (n Con trai là của hắn, hắn càng sốt ruột hơn bất cứ người nào.

A Cái không để ý đến câu hỏi của Công chúa A Mộc, bà ta đón lấy Mạc Vấn từ trong tay Tháp Ô Nhĩ, tự mình khống chế cậu. Bà ta hận Công chúa A Mộc, cũng hận Dịch Cận Ninh, dựa vào cái gì mà họ có thể tìm được người yêu thật lòng thật dạ, mà bà ta lại ở phía sau lén lút vượt qua cả đời?

“A Cái, tỷ tỷ biết muội hận ta, nhưng chuyện này không liên quan đến họ, muội có gì thì cứ nhắm về ta là được!”

Công chúa A Mộc cảm thấy toàn là kích động, A Cái điên rồi, từ lúc Dịch Trường Hoa “yêu” bà A Cái liền điên rồi, hốc mắt bà ẩm ướt. Dịch Trường

Hoa nào có yêu bà chứ? Ông ta vốn chỉ lợi dụng bà!

May mà lúc trước hai tỷ muội bà cùng lúc yêu Dịch Trường Hoa nhưng ông không biết bà còn một muội muội sinh đôi, bằng không ông sẽ nhỏ cỏ tận gốc giết A Cái.

“Năm đó tất cả đều là báo ứng, là báo ứng!”

A Cái bỗng nhiên gào to như phát điên, bà ta hiểu rõ Công chúa A Mộc là vì bảo vệ mình nhưng bà ta không cần thiết A Mộc bảo vệ, bà ta vất vả lắm mới yêu một người, dựa vào cái gì mà tranh giành với bà ta?

Cuối cùng còn không phải hủy dung, làm mất đứa con, còn suýt nữa bị lửa lớn thiêu chết ư?

“Tuy rằng cuối cùng tỷ cũng bị báo ứng nhưng ta không thể cứ vậy buông tha cho tỷ. Dịch Trường Hoa là của ta, là ta coi trọng chàng trước, vì sao tỷ nhất định phải tranh giành với ta, vì sao? Trước kia ở Nam Lăng tỷ tranh giành với ta cái gì ta đều sẽ không để ý, nhưng đến Tay Việt tỷ cũng tranh giành với ta, đó là người đàn ông ta yêu!”

A Cái bắt đầu nói năng lung tung, lực trên tay cũng tăng thêm một chút, Tiểu Mạc Vãn bị siết chặt phải rướn người lên, trái tim Dịch Cẩm Ninh bị nín chặt.

“Khụ khụ... khụ khụ, phụ hoàng, mẫu hậu... cứu... cứu con!”

Lúc này Tiểu Mạc Vãn thực sự hoảng hốt, tay người phụ nữ này rất lạnh, như tay của Tu La tới từ địa ngục vậy.

“A Cái, ta nói không liên quan tới họ mà, mau buông tay!”

“Mau thả Mạc Vãn ra!”

Công chúa A Mộc và Dịch Cẩm Ninh trầm miệng một lời.

“A Cái, mau thả đứa bé ra, nó vô tội!”

Lời khuyên nhủ như chực khóc, tới bây giờ Công chúa A Mộc chưa từng thấy bất lực như vậy. Dịch Cẩm Ninh vô lực ngã trng lòng Mạc Liễm Sâm, lúc này nàng không còn kịp ra tay đoạt lại con trai nữa rồi.

Nói thì chậm mà đến thì nhanh, ngay trong chớp mắt A Cái muốn bóp chết Mạc Vãn, Công chúa A Mộc và Mạc Liễm Sâm đồng thời ra tay, nhưng Dịch Cẩm Ninh còn nhanh hơn hai người một bước, đó là kiên quyết của người làm mẹ ngay lúc con trai mình gặp nguy hiểm.

Ba người cùng tiến lên, A Cái lắp bắp kinh hãi, bà ta không ngờ ba người cùng ra tay một lúc. Ngay lúc bà ta lắc mình, Dịch Cẩm Ninh đã vươn tay chụp cổ A Cái, Mạc Liễm Sâm nhanh chóng đoạt lại Mạc Vãn từ trong tay bà ta. Một trào nhát thương này phối hợp không chê vào đâu được, cứ như đã hẹn từ trước vậy.

Công chúa A Mộc ra tay tới một nửa đành thu lại, nếu móng vuốt của bà tóm xuống, tiểu muội hân phải chết không thể nghi ngờ. Bà không muốn tiểu muội duy nhất chết ngay dưới tay mình.

Dịch Cẩm Ninh thấy Mạc Vãn được A Sâm cứu ra liền thở dài nhẹ nhõm, không ngờ ngay lúc đó A Cái bỗng nhiên ra tay, trở tay bất được yết hầu nàng, bà ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta ghét nhất là bị người khác uy hiếp!”

“A Cái!”

Công chúa A Mộc kinh hãi, bà hiểu rất rõ công lực của A Cái, lúc trước tỷ muội hai người đều tham gia tu luyện bí thuật Nam Lăng, tuy chưa luyện xong nhưng cũng có được sức mạnh không giới hạn, chỉ cần bà ta khẽ dùng sức một cái Dịch Cẩm Ninh sẽ hoá thành tro tàn ngay trong chớp mắt.

“Ninh Ninh!”

“Mẫu hậu!”

Mạc Liễm Sâm và Mạc Vãn đều căng thẳng.

“Không sao!” Lúc này rồi mà Dịch Cẩm Ninh vẫn còn có thể cười với cha con Mạc Liễm Sâm.

Đám người chủ trì chẳng biết đã lui xuống từ lúc nào, bọn họ giăng co trong này lâu như vậy là hoà thượng cũng không ra tay giúp đỡ, xem ra đều là một đám sợ chết, không biết đã trốn ở đâu rồi.

Trong lòng Mạc Liễm Sâm coi thường những người này, ánh mắt quét qua mọi nơi, phát hiện lúc này thật sự không ai có thể giúp họ, nếu tự nhiên có gì đó đòi lực chú ý của A Cái, không biết có được không...

Trong đầu hân chợt hiện một suy nghĩ, hân lờm Tháp Ô Nhĩ đứng một bên, lập tức cong miệng cười.

Hắn vươn tay ra nhanh chóng tóm lấy Tháp Ô Nhĩ, cũng bóp cổ nàng ta như A Cái.

“Người thả Ninh Ninh ra!”

Trong mắt hắn hiện ý lạnh, đủ để đông lạnh tất cả.

“Ha ha...”

A Cái cười to, lập tức không cho là đúng nói: “Người bắt lấy đồ vô tích sự kia thì có tác dụng cái rắm, nàng ta không đủ để uy hiếp ta!”

“Sư phụ...” Tháp Ô Nhĩ nghe A Cái nói vậy liền không tin được nhìn bà ta.

Không sai, A Cái chính là sư phụ của nàng ta, sư phụ mà nàng ta theo bên người từ nhỏ, làm nàng ta rời đi người thân và bạn bè, không có chút vinh hoa phú quý. Nhưng đầu sao đã kêu bà ta là sư phụ nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn có chút cảm tình.

Bây giờ sư phụ lại nói nàng ta vô tích sự, còn nói bắt lấy nàng ta không có ích gì, chẳng lẽ sư phụ luôn không cho rằng nàng ta được việc? Bà ấy không chế mình là để trả thù A Mục hay tra tấn bản thân?

Thực ra nắm đó Tháp Ô Nhĩ bị Công chúa A Mục bắt đi Dịch Cẩn Ninh mới có thể bình yên sinh sống nhiều năm ở Tương phủ. Lúc trước A Cái đã biết kế hoạch này của bà mới nửa đường cướp đi Tháp Ô Nhĩ lúc nàng ta mới lên tám, chín tuổi, cũng nhận nàng ta làm đồ đệ, dạy võ công.

“Vì sao? Sư phụ... Vì sao?”

Trong lòng nàng ta chưa sót vô vàn, nàng ta rơi lệ, cả đời này nàng ta chưa từng khóc, có lẽ là bởi sư phụ quá mạnh mẽ, không cho nàng ta khóc, thế này nàng ta mới học được kiên cường, cũng mới có thể trong ba năm Mạc Liễm Sâm hờ hững sống qua ngày.

“A...”

Không đợi A Cái trả lời Tháp Ô Nhĩ, Công chúa A Mục bỗng nhiên ra tay, một thanh kiếm đâm lút cán vào người A Cái, đâm thẳng qua tim.

Tay bà vẫn giữ nguyên thanh kiếm, A Cái không tin được nhìn thanh kiếm đâm qua người mình, thanh kiếm này là mẫu hoàng đưa cho các bà từ thuở tằm bé, bà cũng có một thanh y hệt như này, chỉ là chuôi kiếm không giống nhau. Trên chuôi kiếm của Công chúa A Mục có một chữ Mục, hoa văn phía trên là một con chim nhỏ. Mà thanh kiếm của bà ta, bên trên là một chữ Cái, hoa văn là một con báo.

“Tỷ... A Cái, tỷ không cô ý!”

Công chúa A Mục buông thanh kiếm, hoảng sợ lui về phía sau, rồi lại tiến lên, đau lòng bịt miệng vết thương của A Cái, nhưng dù thế nào cũng không ngừng được máu. Máu chảy ra từng mảng lớn, nhuộm đỏ tay bà, rơi xuống mặt đất.

Bịch...

A Cái ngã xuống đất, trên mặt là ý cười kiên quyết.

“Tỷ tỷ, muội không trách tỷ!”

Dịch Cẩn Ninh được tự do, nàng sờ cổ mình, Mạc Liễm Sâm đau lòng xoa cho nàng, Tiểu Mạc Vãn cũng lo lắng hỏi đồng hỏi tây: ỉ\$ql!úy"Đôn “Mẫu hậu, người sao rồi? Có khó chịu không? Có đau không?”

Tháp Ô Nhĩ đã bị gạt qua một bên, nàng ta bị Mạc Liễm Sâm điểm huyết, đành đứng một bên giường mắt nhìn. Nhìn người một nhà vui vẻ hoà thuận, Mạc Liễm Sâm ôm lấy Dịch Cẩn Ninh, cũng ôm lấy Mạc Vãn, tựa như bảo bối mất rồi lại được, nàng ta nhìn vừa xót xa vừa khổ sở.

“A Cái, thực xin lỗi, tỷ...”

Dịch Cẩn Ninh kéo Mạc Vãn, đến cạnh Công chúa A Mục.

“Công chúa A Mục, bà ấy ra đi rất hạnh phúc!”

Khoé môi A Cái vương ý cười, có phải hay không tỏ ý bà ta đã được giải thoát, cuộc đời này không hề uổng phí?

Mạc Liễm Sâm đi tới, ôm eo Dịch Cẩn Ninh, Tiểu Mạc Vãn hơi ghen tị ôm chân Dịch Cẩn Ninh. Mạc Liễm Sâm đỡ dần từng Mạc Vãn, ánh mắt này như muốn nói: Không có việc gì cho con tham gia náo nhiệt đâu, xê ra một bên đi!

Sao phụ hoàng luôn giành mẫu hậu với cậu vậy? Không được, cậu muốn chiếm lấy một cái chân! Tiểu Mạc Vãn sống chết không chịu buông tay, túm chặt ống quần mẫu hậu, ôm chặt lấy.

Cậu vừa ôm trong lòng vừa đắc ý làm mặt quỷ với Mạc Liễm Sâm. Mạc Liễm Sâm khẽ vỗ ót con trai mình coi như trừng phạt nhỏ.

Mạc Vãn đau khổ cúi đầu, ngậm ngùi xem buổi tối nên đọc chiếm mẫu hậu như nào, làm phụ hoàng ghen chết. Nhưng cậu nghe ma ma nói, hoàng

thượng nhện năm năm, tuy cậu không hiểu lắm chuyện người lớn nhưng ngày ngày mưa dầm thấm đất, cậu cũng biết ít chuyện giữa nam với nữ, vậy thì cứ để phụ hoàng nhện thêm tí nữa đi.

Tâm tư nho nhỏ của hậu Mạc Liễm Sâm không thể nhìn ra, chỉ thấy con trai lộ ra nụ cười quỷ dị, hần kinh ngạc cho rằng bản thân nhìn lầm, lại cẩn thận nhìn lại thì Mạc Vãn đã khôi phục vẻ mặt đơn thuần đáng yêu. Đôi mắt to ngập nước kia càng khiến người ta yêu thương. Làm người khác không nhện được muốn ôm vào ngực thom vài cái.

Dịch Cận Ninh không để ý tới chi tiết nhỏ này, cũng ôm lấy con trai mình, mặc dù có chút không động đây được cậu.

Chuyện này cứ thế qua đi, Dịch Cận Ninh và Mạc Liễm Sâm mang theo tiểu hoàng tử hồi cung. Tất cả mọi người rất kinh ngạc, đồng thời kinh thán vì dũng mạo của Dịch Cận Ninh. Ể%Qu*ý~Đ. Ôn! Mạc Liễm Sâm giải thích nguyên nhân dũng mạo năng thay đổi, nhưng không nói chuyện hoàng hậu giả, tránh dẫn đến những phiền toái không cần thiết.

Các nữ nhân trong hậu cung nghe nói hoàng thượng đã trở lại, dũng mạo hoàng hậu còn có sự thay đổi, tựa hồ trở nên xinh đẹp hơn, nhện không được muốn đi xem kết quả. Các nàng biết nguyên nhân thực sự hoàng thượng không sủng hạnh các nàng nhất định là vì hoàng hậu này, có người đoán hoàng thượng đag chiến tranh lạnh với hoàng hậu mới có thể nghe lời các đại thần tuyền phi, bây giờ xem ra hoàng hậu và hoàng thượng hoà thuận như lúc đầu, các nàng cũng không thể không sầu lo cho tương lai của bản thân.

Mạc Liễm Sâm vừa trở lại đã lập tức đến ngự thư phòng, hôm nay hần còn có chuyện quan trọng cần xử lý, tối nay lại đến xem Ninh Ninh.

Vừa về cung Dịch Cận Ninh liền phát hiện thì ra ba năm này Mạc Liễm Sâm đã tuyền phi tử, làm trái lời thề lúc trước. Hậu cung ba ngàn giai lệ, trong lòng nàng ngập tràn buồn bã, có phải A Sâm đã rất tịch mịch nên mới làm như vậy?

Ngay lúc nàng nghĩ có nên rời khỏi hoàng cung một đoạn thời gian hay không thì có người đến báo Lệ phi nương nương đến.

“Mời nàng ta vào đi!”

Thấy chưa, ta còn chưa ra tay bắt A Sâm đuổi đám nữ nhân này ra ngoài đâu, thế mà tự mình tìm tới cửa rồi.

Trong mắt Dịch Cận Ninh đong đầy ý cười, cũng được, gần đây nàng rất rảnh rỗi, có người giải sầu cũng tốt.

“Thiếp thân thỉnh an hoàng hậu tỷ tỷ!”

Đáng vẻ Lệ phi tươi ngon mọng nước, là nữ tử Giang Nam nhu nhược hiếm thấy, vòng eo không đầy nắm tay, đi đường cứ như tùy thời có thể ngã sấp xuống. Dịch Cận Ninh cau mày, Lệ phi này là đúng không vững hay làm sao thế, trsóc mặt nàng giờ trở quái đản gì thế?

“Người đến rồi, ngồi đi!”

Nàng tao nhả đưa trà lên nhấp một ngụm, bất động thanh sắc vừa uống trà vừa đánh giá Lệ phi, thấy nàng ngoại trừ diện mạo xuất chúng ra thì chả có gì đáng xem cả. Ngay cả nói chuyện cũng ôn à ôn ền, thật không biết những năm gần đây Mạc Liễm Sâm làm thế nào mà chịu đựng được.

Lệ phi này hình như cũng không thích vị hoàng hậu là nàng, chỉ có điều sao nàng ta vẫn nhìn mình chăm chăm, còn vừa nhìn vừa lắc đầu nữa, chẳng lẽ trên mặt mình có gì bản ư?

“Lệ phi muội muội nhìn bốn cung như vậy làm chi, chẳng lẽ trên mặt bốn cung có gì bản?”

Trong lòng Dịch Cận Ninh có sao nói vậy, trong hậu cung của Mạc Liễm Sâm nàng không muốn làm cho mọi người xấu hổ.

“Khụ khụ, thì ra đáng vẻ hoàng hậu tỷ tỷ mỹ lệ như vậy, chẳng trách cả trái tim của hoàng thượng đều buộc trên người tỷ tỷ!”

Lệ phi rất thức thời đánh trống rút lui, nàng ta vốn muốn hạ mã uy với vị hoàng hậu này, nhưng ngay lúc nhìn thấy dũng mạo Dịch Cận Ninh liền tự giác chịu thua. Tư sắc kinh hãi thế tục như vậy, đừng nói nàng, ngay cả nữ đế Mộ Hoa của Nam Lăng lúc trước và phi tử Lạc phi của tiền đế cũng không sánh được một hai, nàng nào còn dám ganh đua so sánh la hét, đành phải xám xịt cáo từ.

Dịch Cận Ninh uống xong ly trà liền hiểu rõ. Tuy Mạc Liễm Sâm nói với nàng rằng không hề chạm vào những nữ nhân này nhưng khó bảo toàn những người này sẽ không ở hậu cung gây ra chuyện gì. Nàng không muốn gây ra phiền phức, càng không muốn đối phó mấy người râu ria, vẫn là bảo A Sâm giải tán hậu cung đi.

Không biết chàng có nguyện ý hay không, hoặc là các đại thần trên triều đình không đồng ý cũng không chừng. Trong lòng nàng hỗn loạn, làm thế tử của hoàng đế thực phiền hà, không có cách làm một đôi nhất thể nhất song nhân, vậy chỉ đành tiếc nuối.

Lúc này Tiểu Mạc Vãn chạy vào: “Mẫu hậu, mẫu hậu, người đoán xem con mang gì đến cho người?”

Tiểu gia hoảnháy mắt, đáng vẻ ngốc nghếch này đẹp trai đến ngay người, giống hệt Mạc Liễm Sâm. Không, quả thực là Mạc Liễm Sâm bản thu nhỏ!

Nàng ôm Tiêu Mạc Vãn hỏi: “Nói đi, con mang thứ hay ho gì đến cho mẫu hậu thế?”

Tiểu Mạc Vãn thần bí lấy một bức hoạ từ sau lưng ra: “Đây là con vụng trộm lấy được trong ngự thư phòng của phụ hoàng, na ná mẫu hậu!”

Cậu hết chỗ chê là lúc đầu cậu còn tưởng phụ hoàng đang nhìn bức tranh của nữ nhân khác, sau này mới biết được con bà nó đây là bức họa nữ đế Nam Lăng đời trước, ôi chao, ôi chao!

Dịch Cẩm Ninh giờ bức tranh ra, trong bức tranh này không phải ai khác, đúng là mẫu thân nàng, nữ đế Mộ Hoa.

“Ninh Ninh, đây là người! A Sâm nói người về lại lần nữa, mới này thôi.”

Tiểu gia hoá lại chớp đôi mắt to, cậu không nói dối. Thì ra bức tranh này bị cậu giấu đi, cậu muốn giữ gìn như bảo bối, dù sao đó là nữ nhân cậu liếc mắt nhìn trúng, chỉ có điều... Ôi chao, ai nha, không ngờ “mối tình đầu” của cậu lại là bà ngoại của mình. Lúc phụ hoàng nói cho cậu biết chuyện này cậu còn buồn bực thật lâu.

Dịch Cẩm Ninh cười, vuốt ve đầu cậu: “Đẹp mắt không?”

Nàng rất có tự tin, đến Lệ phi cũng không đầu lại được, dung mạo nàng như vậy nhất định được cho là cực phẩm rồi. Đúng, cực phẩm, đây là Lạc Tiểu Tiểu nói, ý tức độc nhất vô nhị.

Hoàng hôn, Dịch Cẩm Ninh và Mạc Liễm Sâm đứng sóng vai trên tường thành Cẩm Thành, đó là tường thành cao nhất, đứng nơi đây họ có thể nhìn toàn bộ Cẩm Thành, không, toàn bộ thiên hạ.

Xa xa trời chiều đang chậm rãi buông xuống, ráng chiều nhuộm đỏ bầu trời, nửa bầu trời bị vẽ loạn thành màu vàng, vô cùng mỹ lệ.

Dịch Cẩm Ninh dựa vào vai Mạc Liễm Sâm, ra chiều lơ đãng hỏi: “A Sâm, thiếp đã trở về, đám nữ nhân trong hậu cung chàng làm thế nào đây?”

“Giải tán, để các nàng xuất cung đi, không đồng ý thì trực tiếp đưa đến am ni cô quy y xuất gia.”

Mạc Liễm Sâm tuy tiện mớ miệng liền quyết định vận mệnh các nữ nhân trong hậu cung, mà các nàng lại hoàn toàn không hay biết.

“Chuyện này... Có phải không tốt lắm không?”

“Không, các nàng tự chuốc lấy phiền phức thôi, lúc trước không nên nghe theo mấy lão cứng đầu đó gả vào cung!”

Mạc Liễm Sâm cười khê, nhẹ nhàng thòm đôi môi hồng của nàng.

“Đúng rồi, Dịch Cẩm Ninh kia, thiếp nói là Tháp Ô Nhĩ ấy sao chàng lại giam nàng ta cùng với Mạc Dật Hiền?” Dịch Cẩm Ninh hỏi ra vấn đề bản thân rất muốn biết, nàng rất tò mò vì sao Mạc Liễm Sâm không làm gì Mạc Dật Hiền, ngược lại lại nhốt hẳn cả đời.

Mạc Liễm Sâm cười thần bí, vuốt ve mái tóc đen dày của Dịch Cẩm Ninh, hôn phớt đỉnh đầu nàng.

“Bởi vì Mạc Dật Hiền là huynh đệ của ta.” Hắn hơi ngừng lại, cảm thấy vẫn chưa biểu đạt được, lại nói: “Trong lao tù tăm tối kia, không có nữ nhân rất tịch mịch, ta nhìn năm năm, ta hiểu!”

Dịch Cẩm Ninh như có thâm ý cười cười, dường như đã hiểu đạo lý vì sao Mạc Liễm Sâm làm như vậy. Nàng rút lại lời nói của Mạc Liễm Sâm: “Bởi vì Ninh Ninh của chàng đã trở lại nên chàng cũng muốn cho hắn một Dịch Cẩm Ninh!”

“Ninh Ninh thật thông minh!”

Hắn khẽ vuốt mũi nàng, ôm nàng cùng nhìn giang sơn tươi đẹp dưới thành, nhìn mặt trời ngả về phía Tây.

Người nọ một thân đạo bào nhếch nhác, tóc thưa thớt hỗn loạn, ông ta nhìn đôi năm nữ bắt mắt trên tường thành, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng vàng ố. Ẩn dưới góc áo bào tay ông ta nắm chặt một viên thuốc. Viên thuốc này là ông ta chuẩn bị cho Dịch Cẩm Ninh giải độc từ trước, bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi.

Gió thổi qua làm tung bay đạo bào rách nát của ông ta, thoạt nhìn có vẻ oai nghiêm khó nói thành lời.

- Hoàn -

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Song Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.